

VJEČNA RELIGIJA PRIRODE

NOVA SNAŽNA RELIGIJA POSVEĆENA OPSTANKU, ŠIRENJU I UNAPRJEĐENJU BIJELE RASE

Utemeljena na zakonima prirode, povijesnim poukama, logici i zdravom razumu

BEN KLASSEN, P.M.

Utemeljitelj Crkve Kreatora

Prijevod na hrvatski:

Kreativistički pokret Hrvatska

2007 (izvornik 1973)

SADRŽAJ

PRVA KNJIGA

NEKAŽNJENO NASILJE

1. Zakoni prirode su vječni 5
2. Bijela rasa - najveće čudo prirode 16
3. Lekcije iz laboratorija u Indiji 24
4. Bijela rasa – tvorac kineske, meksičke i aztečke civilizacije 26
5. Crna kuga u našoj sredini 28
6. Majstori obmane – kratka povijest Židova 35
7. Kehillah (Kahal) 51
8. Nekoliko primjera židovskih zvjerstava 53
9. Pet židovskih knjiga 60
10. Stari zavjet 62
11. Knjiga o Esteri 75
12. Nedosljednost židovskog Boga 78
13. Novi zavjet 84
14. Otkrivenje: židovska noćna mora 95
15. Odlazak u raj: nemoguća misija ili svi odlaze u pakao 100
16. Kristovo postojanje nije potkrijepljeno povijesnim dokazima 105
17. Pogled izbliza na judeo-kršćansku podvalu 110
18. Talmud 117
19. Protokoli sionskih mudraca 120
20. Tekst Protokola 123
21. Marksizam: moderni otrovni napitak 136

DRUGA KNJIGA

SPASENJE

1. Priroda i religija 145
2. Vaša lojalnost - sveta dužnost 148
3. Svrha života 154
4. 16 zapovjedi 157
5. Njemačka, Adolf Hitler i nacionalsocijalizam 170
6. Rasni socijalizam 185
7. Princip vodstva 191
8. Temelji našeg bijelog društva 193
9. Važnost zemlje i teritorija 196
10. Manifest sudbine 200
11. Muhamedanstvo - moć militantne religije 205
12. Kraljica Isabella - nadahnuti križar 208
13. Mormonizam - bolja prevara 216
14. Kršćanstvo i komunizam - židovski blizanci 219
15. Kreativizam protiv kršćanstva 223
16. Kršćanstvo je posebno ranjivo 228

17. Lažno liderstvo 231
18. Lažne ideje koje šire Židovi 234
19. Poštovanje čijeg zakona i reda? 251
20. Činjenice, mitovi i laži 254
21. Činjenice, prosudbe, zaključci i odluke 257
22. Moje duhovno buđenje 260
23. Putokazi duž životne staze 265
24. Prednosti samozapošljavanja 273
25. Horacije na mostu 276
26. Latinski – najistaknutiji jezik civilizacije 278
27. Put prema veličini 280
28. Naša blistava budućnost 286

PRVA KNJIGA

NEKAŽNJENO NASILJE

POGLAVLJE BR. 1

Zakoni prirode su vječni

Kada pogledamo svijet prirode oko nas, ostajemo zadivljeni njenom ljepotom i veličanstvenošću. Nazočimo crvenkastim zalascima sunca koje se ogleda u pramenovima oblaka, vidimo masivnu ljepotu planina koje sjaje i blistaju pod bijelim, snježnim pokrivačima tijekom zime, a zelenilom i bojama cvijeća u ljeto, dok su obojene beskrajnim nijansama žute i crvene boje padajućeg lišća u jesen. Gledamo prostrane oceane koji se valjaju, val po val, da bi konačno zapljusnuli neku daleku kamenitu obalu ili pješčanu plažu. Duboko smo impresionirani čistim, prozračnim pustinjskim zrakom u svitanje i ružičastom, koraljnom bojom prvih zraka sunca koje padaju na suhe, vjetrom isprane, goleti planina. Kada lutamo kroz nepregledna cvjetna polja prerije i njenih brežuljaka zadivljeni smo mnoštvom boja, ljepotom i različitim oblicima kojima nas je priroda okružila.

Kada se opijamo ljepotom cvijeća, plavog neba, zelenog drveća, planina i žuborom potoka, radosni smo što živimo. Uopće ne razumijemo, niti imamo ideju, koliko dugo priroda navlači na sebe ovo bogato ruho. Samo znamo da, iz godine u godinu, ona prolazi kroz cikluse zime, proljeća, ljeta i jeseni. Znamo jedino da je priroda uvijek ista, iako se stalno mijenja. Vidimo da, kako se proljeće približava, cvijeće niče iz zemlje, da bi kasnije procvjetalo raskošnim bojama, uvenulo tijekom ljeta, dalo sjeme u jesen i otišlo na počinak ispod snježnog pokrivača u zimu. Zatim ponovno dolazi proljeće, sjeme klija, pretvara se u novu generaciju cvijeća, i isti se ciklus ponavlja.

Ako smo pronicljivi, jedna izuzetna činjenica neće izbjeći našoj pažnji, niti nas ostaviti ravnodušnima, a to je istina da prirodom upravljaju zakoni. Pejzaž se može promijeniti, lice prirode na bilo kojem mjestu na zemlji se može promijeniti, ali se zakoni prirode nikada ne mijenjaju. Oni su vječni, takvi su uvijek bili i takvi će uvijek biti; postojani su.

Na primjer, zakoni gravitacije su bili ovakvi kakvi su danas, eonima. Bit će isti i sutra i bit će isti čitavu vječnost. I ne samo da su ti zakoni gravitacije čvrsti i nepromjenjivi na zemlji, već su isti takvi na Marsu, Jupiteru i Veneri. Oni djeluju na potpuno istoj osnovi, na i u okolini ogromne zvijezde od koje crpimo sav život i energiju i koju zovemo suncem. I ne samo to, zakoni gravitacije djeluju na potpuno istoj osnovi, van svake sumnje, i na drugim suncima u našoj galaksiji, i u svim milijunima galaksija koje su udaljene milijardama svjetlosnih godina, što ljudski um ne može čak ni pojmiti.

Spomenuli smo zakone gravitacije. Priroda ima milijune drugih zakona kao što su zakon koji upravlja elektricitetom, zakon koji upravlja djelovanjem kemijskih elemenata. Postoji mnoštvo zakona koji upravljaju međusobnim odnosom magnetizma i elektriciteta. Postoje i matematički zakoni.

U zakone prirode utkani su fantastični, zapanjujući međuodnosi, prava mreža prepletenih zupčanika koji omogućavaju prirodi da besprijekorno i stalno funkcionira u njenom neumoljivom hodu, tijekom eona vremena, neprestano se mijenjajući, dok njeni zakoni ostaju zauvijek učvršćeni, stabilni i nepopustljivi. Ne postoji ni jedna jedina trunčica dokaza da se i jedan zakon prirode ikada promijenio ili da je prestao vrijediti.

* * * * *

Što je priroda? Najopćenitiji odgovor nije toliko težak. Jednostavno, priroda je cijeli svemir, ukupni univerzum, uključujući tu i milijune prirodnih zakona širom prostora i vremena.

Ti zakoni su vječni. Čovjek je već riješio milijune misterija prirode. Današnji čovjek otkriva nove zakone prirode stopom rasta koja se stalno povećava. Pomoću tehnologije proširio je svoje razumijevanje misterija prirode. I pored toga što će čovjek nastaviti ubrzano širiti svoja znanja o zakonima prirode, mirne duše se može reći da on nikada neće riješiti više od jednog djelića njenih misterija.

Kada uzmemo u obzir ogromna prostranstva naše galaksije, znane kao Mliječni Put, i shvatimo da je ona samo jedna od milijuna galaksija koje danas mogu da otkriju naši moćni teleskopi, naša mašta počinje klecati pred neizmjernom veličinom univerzuma prirode. Odjednom nam postaje jasno da je naš mali svijet samo sićušna čestica u ogromnom svemiru, a naš život samo prolazi trenutak u okviru vječnosti.

* * * * *

Primjećujemo da, i pored toga što je veliki dio prirode neživ, ona ipak vrvi od života. Sam život je izdijeljen u mnogo, mnogo grupa. Grubo ga možemo podijeliti na polja drveća, cvijeća, trava, povrća,... koja pripadaju području botanike. Onda imamo veoma razgranatu i zanimljivu grupu ptica, sisavaca, riba, insekata, koju grubo klasificiramo kao područje zoologije. Dalje otkrivamo da, iako svako od ovih polja buja raznolikošću i brojnošću, koje prelaze našu maštu, svaku vrstu možemo dodatno podijeliti u više (često i stotina) podvrsta. Na primjer, postoji tisuće vrsta i podvrsta trava. Postoji tisuće vrsta i podvrsta riba, tisuće vrsta i podvrsta ptica. Kada dođemo do svijeta insekata čini nam se da nikada nećemo uspjeti klasificirati sve vrste i podvrste koje postoje na zemlji. Znanstvenici su pobrojili milijun vrsta insekata, ali se predviđa da je to tek jedna desetina svih postojećih. Zanimljivo je istaknuti, recimo, da postoji više od 320 vrsta ptice kolibrići.

Ako pogledamo sebe, otkrivamo da smo i mi, ljudska bića, također tvorevina prirode. Primjećujemo dalje da je ljudska rasa, koja danas broji 3,6 milijardi, također izdijeljena na mnoge vrste i podvrste, sa stotinama razlika u fizičkoj, mentalnoj, emocionalnoj i psihološkoj pojavi. Mnoge od ovih razlika su od ključne važnosti, neke su manje važne, ali su sve značajne. Od svih ljudskih vrsta, mi, ponosni pripadnici Bijele rase, osjećamo da je priroda stvarajući našu rasu tijekom milijuna godina, u ovom vremenu dostigla vrhunac svog stvaralaštva. Mi vjerujemo u to, a vjerujemo zato što postoji obilje relevantnih dokaza koji potkrepljuju ovakav zaključak. Ponosan sam što sam pripadnik Bijele rase i zahvalan sam prirodi što mi je omogućila privilegiju da pripadam njenoj najboljoj i najrazvijenijoj vrsti.

O Bijeloj rasi ću više govoriti kasnije. Moj je cilj, sada i ovdje, da dalje kopam po fenomenu prirode i mnoštvu njenih divnih zakona koji su u vezi sa opstankom i širenjem samog života.

Postoje neki ljudi koji su uvjereni da smo mi pokorili prirodu. Oni su uvjereni da je čovjek, sa svojim naučnim dostignućima, danas iznad zakona prirode. Ovo je, naravno, prava glupost i potpuna neistina. Mi smo, u najboljem slučaju, samo podigli veo sa nekih tajni prirode i otkrili tek neke od njenih zakona. Sve što možemo zaista tvrditi je da smo razumjeli samo djelić tih zakona i iskoristili ih radi vlastitog opstanka. Nepobitna je činjenica da smo podređeni zakonima prirode u njenoj sveukupnosti, baš kao i svako drugo živo biće. Mi sami smo samo izvršitelji volje prirode, kao i sva druga bića, pa ćemo se, ili pokoravati zakonima prirode i raditi u skladu sa njima, ili će nas priroda otpisati, tako pouzdano kao što je to mnogo puta učinila sa drugim vrstama, poput recimo, ptice Dodo ili dinosaure koje je odbacila na hrpu nepotrebnih starina.

U svaku vrstu priroda je ugradila snažan nagon za opstankom i produženjem vlastite vrste. Više je nego očigledno da priroda potiče unutarnje razdvajanje unutar pojedine vrste. Među pticama, na primjer, postoji 87 vrsta vodomara; 175 vrsta djetlića, 265 vrsta muholovki; 75 vrsta ševe, također i 75 vrsta lastavica; približno 100 vrsta obitelj šojki, svraka i vrana; u ogromnom svijetu riba postoji, recimo, 250 poznatih vrsta morskih pasa, ... Kada se jedna vrsta čvrsto utemelji, ona se praktično nikada neće miješati sa drugim vrstama u istoj obitelji. Na primjer, sjevernoamerička patka, sivka, može plivati i hraniti se u istom jezercu gdje i jato pataka gavki, ali

se te dvije vrste neće miješati. Parit će se isključivo sa vlastitom vrstom, sivka sa sivkom, gavka sa gavkom.

Smeđi medvjedi mogu živjeti u istoj šumi sa crnim medvjedima, ali oni će isto tako instinktivno znati da se ne smiju miješati. Striktno će se držati svoje vrste. Ima 175 vrsta djetlića, ali se svaka od njih čvrsto drži svoje vrste i ne miješa se sa drugima.

Tih 75 vrsta lastavica su se, možda, prvobitno razvile iz jedne vrste, u neko daleko vrijeme njihove evolucije, ali se one ne vraćaju nazad i ne miješaju da bi se opet stvorila jedna miješana vrsta lastavica. Ne, priroda ne planira na taj način.

Da nije tako, onda bi se sve vrste brzo **mongrelizirale**[1] u jednu miješanu vrstu. Zatim bi se mongrelizirane lastavice uskoro miješale sa 75 vrsta mongreliziranih ševa, pa bi brzo dobili nekakvu "šastavicu". Mongrelizirana šastavica bi se onda parila sa mongreliziranim crvendaćem i modrovoljkom i cijeli degenerativni proces bi doveo do mongrelizirane ptice. Konačni rezultat bio bi da bi ptice izgubile svoje prirodne, posebne karakteristike koje su im omogućavale da prežive svih ovih tisuća godina.

Na našu žalost i uz naše gađenje, nešto neprirodno poput ovoga se u novije vrijeme događa među ljudskim rasama. Ako se to ne zaustavi, mi, Bijela rasa ćemo platiti visoku cijenu zbog kriminalnog izopćavanja zakona prirode.

Zbog čega priroda potiče unutarnje razdvajanje u okviru vrsta? Postoji vrlo dobar razlog za to, i on leži u primjeni zakona da najsposobniji opstaju. Priroda neprestano teži rastu, napredovanju, pronalaženju boljeg soja, bolje vrste, boljeg primjerka. Ponavljam: priroda teži da unaprijedi vrste tako što, recimo, razdvaja djetliće na 175 vrsta. Ima 175 različitih zapisa u toj jednoj vrsti i svaki od njih ima vlastite osobine i načine preživljavanja i razmnožavanja. Neki od njih su bolji od drugih. Neke od ovih vrsta neće preživjeti. Druge, koje su bolje osposobljene da se nose sa okruženjem, prirodnim neprijateljima, situacijom sa hranom, produženjem vrste, i slično, ne samo da će preživjeti, već će stalno proizvoditi nove vrste koje će biti u stanju da se bolje nadmeću u areni života, protiv svih drugih. Ako su neke vrste bolje prilagođene od drugih za borbu sa okruženjem, one će preživjeti i prosperirati. Ako su manje sposobne, preživjet će neko vrijeme, a onda će biti protjerane na smetlište evolucije. Čineći ovako, priroda uvijek evoluira na viši nivo.

Ona svaku pojedinu vrstu i podvrstu obdaruje posebnim osobinama, za njeno razmnožavanje, za njenu obranu i za pribavljanje zaliha hrane - ukratko - sredstvima za opstanak i produženje vrste.

Pojedine životinje, kao tigar na primjer, imaju izvjestan broj izvanrednih osobina koje im idu u korist, kako za obranu, tako i za napad. Tigrovi imaju žestoke kandže i oštre zube; mogu brzo trčati, fizički su jaki i divlji su borci. Slon, sa druge strane, uopće nema zube i nema kandže, ali je ogromna životinja sa debelom kožom i jedan od najjačih i najtežih sisavaca na kopnu. Svakoj životinji je izuzetno teško da ga napadne i ubije zbog njegove velike mase, snažne građe, debele kože i činjenice da može, a često to i čini, da svaku drugu životinju izgazi do smrti.

Zec je, sa druge strane, mala, lagana životinja. Nema ni jedno sredstvo za obranu koje imaju tigar ili slon, ali ipak postoji, i to u velikom broju, zato što ima neke druge posebnosti koje su mu više nego dovoljne. On nije borac kao lav ili tigar. Naprotiv, vrlo je plašljiva životinja, ali ga je priroda obdarila načinom da se obrani, a to je sposobnost da brzo trči. Priroda je zecu obilato nadoknadila neke nedostatke dajući mu posebne osobine, od kojih je važna sposobnost da brzo umnožava svoju vrstu. U vremenskom razdoblju koje protekne između rođenja dva slonića, zec će imati nekoliko legla od po pola tuceta i više zečića, tako da će biti stvoreno nekoliko generacija.

I tako to ide. Što se prirode tiče, nema dobrih i loših momaka, nema heroja i nitkova. Postoji samo nepromjenjiv zakon: zakon opstanka. Produženje vlastite vrste.

Među njenim stvorenjima ne postoje takve stvari kao što su pravednost ili moral ili osjećaj za fair play. Priroda svakom stvorenju kaže: obdaren si određenim karakteristikama, posebnostima i osobinama da razmnožavaš i produžavaš svoju vrstu i braniš je od svih drugih, bez ikakvih

[1] **Mongrelize** – rasno miješanje, mulati (op. prev.)

ograničenja. Prijevara, lukavstvo, pljačka, što god koristio, sve je to dio igre. Na primjer, može izgledati nepravedno i strašno okrutno kada veliki planinski lav obori i ubije divnu malu srnu. Ali to se događa svakoga dana i sasvim je u skladu sa zakonima prirode. Jedna vrsta se hrani drugom, a da bi to mogla činiti, mora ubijati i uništavati. Činjenica da te dvije vrste nisu podjednako snažne potpuno je nevažna za suštinu stvari i priroda je tu indiferentna.

Isto tako izgleda podlo kada se zmija, opremljena otrovom u očnjacima, prikrade zecu, ugrize ga i paralizira svojim otrovom, protiv čega zec nema nikakve obrane. Može izgledati nepravedno i okrutno kada jastreb - ribolovac sa visine spazi ribu blizu površine, pa se sjuri, zgrabi je i proguta za večeru. No, svejedno, to je prirodni tijek i sasvim je u skladu sa zakonima prirode. Velika riba jede malu, a lav jede janje, suprotno nekim mitskim basnama koje možemo pročitati, u kojima lav i janje miroljubivo spavaju jedno pored drugoga. To je jednostavno netočno, i to nije način na koji priroda djeluje.

U svako stvorenje, bilo ono ptica ili sisavac, riba ili insekt, usađen je snažan nagon za produženjem vlastite vrste, i samo vlastite vrste. Taj instinkt je osnova trajanja svekolikog života, i njega želimo posebno naglasiti. To je nešto što i mi, Bijela rasa, posjedujemo, ali je sada u opasnosti da se poništi zbog umjetnih, stranih utjecaja. Da bi se uvjerili koliko je taj nagon jak, pogledat ćemo životne cikluse nekoliko vrsta ptica, životinja, biljaka i insekata.

* * * * *

Jedan od najinteresantnijih primjera za proučavanje je životni ciklus lososa. Vjerojatno nijedno drugo biće nema snažniji nagon za produženjem vrste od ove ribe. Završetak njenog životnog ciklusa pun je drame.

Adamova rijeka je samo jedna od pritoka u gustom slivu rijeke Frasier u Britanskoj kolumbiji, u Kanadi. U pjeskovitim koritima ove rijeke, nekih 150 milja od oceana, nalazi se jedno od mrjestilišta lososa. Drugo mjesto za mriještenje je rijeka Bruks, koja se ulijeva u Bristolski zaljev na Aljaski.

Ciklus počinje tako što ženka položi jajašca u gnijezdo zvano "spremište" na pjeskovitom dnu rijeke. Tu jajašca mogu ležati više tjedana, prekrivena sa čak i do 40 centimetara pijeska. U jednom trenutku razvoja vide se na jajašcima crne točke, koje su u stvari oči koje sjaje kroz prozirne ćelije. Kasnije se, u ovoj fazi "jaja sa očima" mogu vidjeti nerođene ribice kako se prevrću unutar jaja spremajući se da izađu na svijet.

U određeno vrijeme, u zimu, mladi se izlegu. "Mlađ", kako ribari zovu tek izlegle ribice, jesu nezgrapne kreature sa velikim košarama narančaste boje koje su im prikačene o bok. U tim košarama je žumanjak kojim se ribice hrane dok se razvijaju i čekaju u pijesku. A onda, kada dosegnu dva centimetra dužine, jedne tamne noći mali lososi se izvuku iz pijeska i počinju život u otvorenom svijetu.

Svijet u kojem rastu je okrutan. Izlijevanje rijeke, suša i temperaturne razlike u vodi mogu biti smrtonosne. Mladi lososi mogu biti plijen za druge ribe, ptice, a ponekad i za viline konjice u njihovim vodenim fazama razvoja. Postotak preživjelih je strašan - od nekih tri tisuće jajašaca koje ženka položi svega 30 do 100 lososa uspije da preraste do veličine ljudskog prsta.

Mladi ružičasti i sivi lososi idu pravo u more. Druge vrste ostaju u jezerima i rijekama godinu ili dvije, a ponekad porastu u dužinu od 15 centimetara prije nego što pođu na put niz brzake. Kada se jednom dokopaju mora, teško ih je pratiti, ali su nam intenzivni eksperimenti, sa označavanjem pojedinih primjeraka pružili mnogo informacija. Lososi se okupljaju u sjevernom dijelu Pacifika. Još dok su u ranijim fazama razvoja, po riječnim ušćima, plivaju u ogromnim jatima. Kada porastu, lososi kruže po pacifičkom oceanu ti godine za redom i tom prilikom pređu više od 2000 milja svake godine. Zatim, poslije tri ili četiri godine provedene u oceanu, kako ih je priroda programirala, počinju se vraćati u matične rijeke, po zapanjujuće preciznom rasporedu.

Lososi, koji se u svom ciklusu okupljaju u zaljevu Bristol na Aljasci, toliko su točni u svom tempiranju, da svih 50 milijuna primjeraka, koliko se procjenjuje da ih ima, stignu u prošireno

riječno ušće u periodu od tri tjedna, krajem lipnja i početkom srpnja mjeseca - usprkos činjenici da su neke ribe došle i sa udaljenosti od 1200 i više milja. Okupljaju se sa tolikom točnošću, da vrhunac ciklusa, koji se događa oko 5. srpnja, za deset godina nije nikad varirao više od osam dana, prema vrlo preciznim znanstvenim promatranjima.

Pogledajmo sada probleme sa kojima se losos suočava u svom životnom ciklusu. Kada mu reproduktivni nagon kaže da je vrijeme za polazak na mriještenje, on ne može slijediti nikakve putokaze u oceanu koji mu je ostavila duga loza predaka. Postoje samo pravci i strujanja, male razlike u salinitetu i sitna kolebanja u temperaturi vode, što ne izgleda dovoljno da bude uporabljivo za određivanje smjera migracije.

Za znanstvenike je još uvijek misterija kakav to mehanizam postoji u lososu koji mu omogućava neobično preciznu navigaciju kroz nepoznate vode oceana. Kakav god bio taj mehanizam, priroda ga je stvorila. I ne samo to, već je obdarila lososa sposobnošću da pronađe put nazad, kroz različite kanale, pritoke i rukavce, da pliva uzvodno i da stigne na isto mrjestilište sa koga je prvobitno krenuo. Za neke vrste lososa put uzvodno je kratak. Ružičasti i sivi losos obično polažu ikru bliže oceanu. Međutim, druge vrste plivaju stotinama milja uzvodno. Neke se bore sa vodenim tijekom mjesecima i putuju čak i do 2000 milja uzvodno od obale.

Da vidimo što radi losos koji pliva uzvodno rijekom Adams. Takva migracija je herkulovski pothvat. Losos stiže do ušća rijeke u punoj kondiciji. Meso mu obično postaje crveno od ljuskara, nalik na račiće kojima se hranio u moru i bogato uljem od haringi i drugih masnih riba koje je jeo.

Ali kada jednom krene uzvodno, potpuno prestaje da jede. Trbusi i mužjaka i ženki se smežuraju. Tijekom duge borbe sa vodenim tijekom i vodopadima, riba živi isključivo od vlastitih tjelesnih zaliha masti i postaje puki nosilac seksualnih produkata koje će položiti prije nego što umre. U slučaju rijeke Adams, losos će putovati otprilike 18 dana i za to vrijeme prijeći uzvodno oko 300 milja.

Tijekom tih 18 dana puta uzvodno, u lososu se odigravaju značajne biološke promjene. Njegovo tijelo postaje jarko crveno, a čeljust mužjaka postaje groteskno iskrivljena i deformirana, dok zubi rastu. Toliko da ne može zatvoriti usta. Kod mužjaka se pojavljuje i grba na leđima, koju nije imao kad je napustio ocean.

Na kraju veliki broj lososa stiže na mjesto gdje se baca ikra i gdje su i sami bili rođeni na pjeskovitom dnu. Ženke odmah počinju kopati jame ili "spremišta" kako bi položile jajašca, odnosno ikru. To čine udarajući repom po pješčanom dnu rijeke kako bi položile jajašca odnosno ikru. Kada položi određeni broj jajašaca, kroz ritual mriještenja sa mužjakom, koji oplodi tu ikru, ona otpliva malo uzvodno da bi opet položila jajašca. Pijeskom, koga je repom istjerala praveći drugu jamu za jajašca, prekriva prvo "spremište". Tijekom nekoliko dana i noći rada i odmora, ženka iskopa više takvih jama i položi preko 3000 jajašaca, svaki put uz mužjaka koji stoji spreman da oplodi jajašca, čim ih ona spusti.

I tako, mužjak i ženka lososa u plameno crvenim odorama, klize jedno pored drugog u dvorskom ritualu iznad svog gnijezda za mriještenje, odnosno "spremišta". Gonjen jednim od najsnažnijih nagona u prirodi, losos pronalazi svoj put, prelazeći ogromni Pacifik, izbjegavajući ribare, boreći se sa riječnim tijekom i skačući uz vodopade i prepreke koje mu je čovjek postavio. Kada konačno stigne na odredište, u svoje rodne vode, i reproducira se, život polako ističe iz njega i losos umire. On je ispunio svoju misiju. Osigurao je da će se roditi novo pokoljenje, koje će ponoviti ciklus. I to se čini iz godine u godinu, iz generacije u generaciju, po posebnom principu koji je priroda stvorila samo za losose.

* * * * *

Što možemo naučiti iz životne priče lososa? Možemo primijetiti djelovanje nekoliko osnovnih zakona prirode:

1. Priroda je svaku vrstu obdarila snažnim nagonom za produženjem vlastite vrste, koji isključuje sve druge.

2. Priroda ima specifične i posebne programe koje je usadila u instinkt svakog stvorenja, koje ono slijedi tijekom života kako bi donijela slijedeću generaciju. Ako iz nekih razloga, kao što su prirodne katastrofe ili slično, vrsta odstupi od tog programa, ona doživljava strašne gubitke. U nekim slučajevima, ukoliko nije u stanju da se nosi sa promjenama koje su joj nametnute, vrsta izumire.
3. Smrt je prirodna posljedica vječnog lanca života, a prirodu nikada ne zanima očuvanje pojedinca, već samo očuvanje vrsta.
4. Postotak gubitka prije nego što vrsta dostigne fazu zrelosti, može biti izuzetno visok, ali najjači, najzdraviji i najoprezniji preživljavaju da bi stvorili novu generaciju. Slabiji i manje agresivni otpadaju i ostaju pored puta.
5. Praktično čitav životni ciklus vrste protekne u preživljavanju i odrastanju do faze zrelosti. Kulminacija životnih napora dostiže svoj klimaks u reproduciranju i stvaranju slijedeće generacije, što predstavlja nastavljanje beskrajnog životnog lanca.

* * * * *

Ogroman broj stvorenja u prirodi su grabežljivci, što znači da je osnovni način njihovog opstanka ubijanje i proždiranje drugih oblika života, pored biljaka. Pod ovu kategoriju u životinjskom kraljevstvu možemo podvesti lavove, tigrove, vukove, kojote, leoparde, lisice i stotine drugih. U kraljevstvu ptica imamo orlove, jastrebove, lešinare i mnoge druge. U svijetu riba praktično svaka veća riba jede manju, a u mnogim slučajevima čak i izdanke vlastite vrste.

I sam čovjek je u velikoj mjeri grabežljivac, samom činjenicom da jede meso. On ubija stoku, ovce, svinje, perad, ribe, divljač i jede životinjske i ptičje produkte kao što su kravlje mlijeko, kokošja jaja,... Međutim, čovjek ne voli o sebi misliti kao o grabežljivcu, pošto učestvuje u odgajanju većine životinja i ptica koje jede. Svejedno, ovo ni na koji način ne mijenja činjenicu da je on grabežljivac, da ubija i jede druga stvorenja iz prirode. Neke od nižih i inferiornih ljudskih vrsta, kao što su crnci iz Afrike, čak su i kanibali, pa se jedu međusobno.

Sasvim različita od klase grabežljivaca je grupa parazita. Većina njih, ali ne svi, nalaze se u svijetu insekata. Imamo stvorenja kao što su komarci, buhe, krpelji,... koja žive na tijelima drugih bića i obično ih ne ubijaju, već do hrane dolaze tako što sišu krv i životne sokove njihovih nesretnih domaćina.

Neki paraziti, kao što ćemo vidjeti, postoje i u samoj ljudskoj vrsti.

Sada želimo pogledati detaljnije dva grabežljivca, jednog iz svijeta ptica i jednog iz svijeta životinjskog carstva, da bismo vidjeli kako se oni nose sa problemima opstanka i produžavanja vrste.

* * * * *

Orao je svakako jedna veličanstvena ptica. Amblem orla krasio je stjegove herojskih rimskih legija, koje su svuda stizale, u antičko vrijeme. Znak orla ponosno je stajao i na stjegovima i zastavama Hitlerove herojske Njemačke. Mnogi drugi narodi također su koristili orla kao simbol svog ponosa i moći. On je najplemenitiji među svim pticama koje su ikada raširile svoja krila preko azurnog neba. On je kralj među pticama.

Zlatni orao je grabežljivac. Stanište zlatnog orla prostire se gotovo preko cijele Sjeverne Amerike, velikog dijela Azije i manjih dijelova Afrike i Europe, uglavnom oko obala Mediterana.

Kralj ptica, toliko slavljen u pričama i basnama, sada je vrsta koja iščezava, ili se bar jako smanjuje po broju. Jedna ozbiljna znanstvena studija o zlatnim orlovima kaže nam da je na sjevernoameričkom kontinentu preostalo svega oko 10.000 ovih ptica. Zlatni orao je jedan od najboljih lovaca u ptičjem kraljevstvu, ali on mora pretražiti čak i do 100 kvadratnih milja da bi uhvatio plijen i nahranio obitelj. U planinama Montane, na velikom teritoriju, pobrojeno je svega 18 parova orlova sa gnijezdom, pa je izračunato da par prosječno zauzima teritorij od oko 70

kvadratnih milja. Zlatni orao gnijezdo pravi uvijek na istom teritoriju, a često i na istom mjestu, iz sezone u sezonu.

U studiji o orlovima u toj regiji, iznosi se podatak da ženka orla obično snese dva jaja godišnje iz kojih se prosječno izleže 1,8 orlića. Od tih koji se izlegu, 87 % doživi da napusti gnijezdo.

Usprkos tome što je kralj ptica, orao se susreće sa mnogim pogibeljima. Prije nego što ojačaju da mogu poletiti, mnogi orlići ispadnu iz gnijezda koje je obično na velikoj visini. Najopasniji neprijatelj odraslog orla je sam čovjek i mnogi orlovi budu ustrijeljeni, otrovani, a neke čak udare i vozila. Štoviše, polovinu od svih smrti orlova izazvao je čovjek, i to je glavni razlog današnjeg smanjenja njihove brojnosti.

Orlovi se mnogo trude kako bi svoju obitelj opskrbili hranom koja joj je neophodna da preživi. Zečevi čine 37 % njihove ishrane, dok pustinjski i planinski glodari čine još jednu trećinu. Ostale ptice čine 12 % ishrane. Preostalih 18 % sastoji se od različitih životinja, među kojima može biti i domaća ovca. Sve u svemu, jelovnik zlatnog orla iz ovog dijela Montane sastoji se od 32 životinjske vrste i one se kreću od vjeverice do mladog jelena, od velike rogate sove do zmije zvečarke.

Ptice obično biraju partnere za cijeli život. Ali, ako jedno umre, preživjeli bira novog suputnika.

Što se može naučiti iz kratke životne priče zlatnog orla? Imamo ovdje nekoliko dodatnih opservacija o djelovanju prirodnih zakona. Jedna činjenica je očigledna: iako je kralj ptica, orlu nije garantirano da će uspjeti u borbi za opstanak svoje vrste. Bijela rasa, prije svega, treba izvući dobru pouku iz ove lekcije.

Iako je orao odličan lovac, on mora uložiti puno napora kako bi prehranio i sebe i obitelj. Zapažamo još da ptica, poput prvih doseljenika, zaposjeda određeni teritorij koji smatra svojim. Ona zna koliki je minimum teritorija koji je potreban da bi se prehranila obitelj i mladunčad. Kod orlova on iznosi 70 kvadratnih milja.

Najvažnija lekcija koju možemo naučiti od orla je da, usprkos tome što je odličan lovac, hrabar i odvažan borac, njegova vrsta iščezava sa lica zemlje zbog niske stope reproduktivnosti. Očigledno da čak ni njegove izuzetne kvalitete - oštro oko, velika krila, oštre kandže - nisu dovoljne. Da bi njegova vrsta preživjela, orao mora imati veću stopu reprodukcije. Mada je stopa smrtnosti mnogo veća kod lososa, on je mnogo bolji u razmnožavanju vrste, jer za razliku od ženke orla, koja izleže dva jaja, ženka lososa izleže 3000 jaja i odatle ima mnogo veći reproduktivni faktor.

Zečevi, sa druge strane, imaju brojne neprijatelje - kojote, jazavce, jastrebove, orlove, zmije i gomilu drugih. Među njima je i čovjek, koji je sigurno pobio tisuću puta više zečeva nego orlova. Međutim, zečevi ipak, zahvaljujući svojoj izuzetnoj plodnosti, uspijevaju se izboriti sa čovjekom i svim ostalim prirodnim neprijateljima.

Očigledno da opstanak vrste zahtjeva visok stupanj plodnosti.

* * * * *

Kanadski šumski vuk je, također grabežljivac, ali u životinjskom kraljevstvu. Vrlo zanimljive zapise o njegovim običajima i načinu života ostavio nam je pisac i prirodoslovac koji je boravio u Labradoru, u sjevernoj Kanadi, proučavajući populaciju vukova općenito, a posebno jednu obitelj od tri odrasla vuka.

Vukovi su vrlo zanimljive životinje, ali ih mi često pogrešno razumijemo. Oni nisu nomadi, lutalice, kako se vjeruje, već su životinje koje su nastanjene u velikim stalnim staništima.

Prirodoslovac o kojem smo govorili otkrio je da spomenuta obitelj, koja se sastoji od tri odrasla vuka, zaposjeda teritorij koji smatra svojim, a koji iznosi oko 100 kvadratnih milja. Granice su označili uriniranjem na određenim mjestima, koja zaokružuju cijeli teritorij. Jednom tjedno, otprilike, oni obiđu obiteljski teritorij i osvježe granične oznake. Njihov teritorij graniči sa dva

druga vučja posjeda, ali nije bilo znakova bilo kakvog neslaganja ili borbe oko granica i svaki klan je poštovao one druge.

Ovo nam ponovno ukazuje da, čak i ptice poput orlova i životinje poput vukova, shvaćaju važnost posjedovanja prostora i teritorija unutar kojeg tumaraju i love za obitelj, i shvaćaju koliki je minimum prostora potreban da bi se obitelj prehranila.

Vukovi se drže običaja i vode prilično reguliran život, iako nisu vezani za određen raspored, oni slijede sasvim dobro isplanirane sheme. Mužjaci love noću, ali ostaju unutar granica svog teritorija. Ženke obično ostaju u jazbini sa svojim vučićima, osim kratkih izleta, kada idu po vodu ili skriveno meso.

Vukovi su monogamni. Imaju samo jednog partnera i to je doživotno. Period parenja obično traje samo dva ili tri tjedna, u rano proljeće. Dom im je jazbina i često generacije vukova koriste istu jazbinu u kojoj odgajaju svoje obitelji. Tijekom ljeta vukovi idu u lov na odraslog soba, obično najslabijeg u krdu ili mladog. U periodu kada sobovi odlaze na sjever, vukovi se hrane miševima, vjevericama i svime što uspiju uloviti.

Iako se na vukove obično gleda kao na zle i opasne životinje, oni su vrlo privrženi svojoj obitelji i puni ljubavi za nju. Izvanredno se brinu o svojim mladuncima. Lojalni su svojim partnerima i ostaju sa njima cijeli život. Okot od četiri vučića je dobar prosjek.

Od vukova možemo naučiti dvije stvari: važnost zemlje i teritorija, i nepokolebljivu odanost vlastitoj vrsti.

* * * * *

Jedno od najzanimljivijih malih stvorenja je medonosna pčela. Ona je vrlo važna za ovu studiju zato što ima izuzetno organiziranu i visoko razvijenu socijalnu strukturu. Produktivnost i aktivnost, koje se odvijaju unutar košnice i izvan nje, su izuzetno zanimljive, gotovo zapanjujuće.

Pčele i cvijeće su dva dijela istog života, kao glava i pismo novčića. Ovaj nevjerojatni tim, koji se sastoji od insekta i biljke, usuglašen do zapanjujućeg stupnja, predstavlja jednu od najdivnijih tvorevina prirode.

Pčela je jedino biće koje leti, a koje je stvoreno da leteći nosi težak teret. Ona ima prostor za skladištenje tereta i dovoljno snage da prebacuje sirup, pelud i med. I dok teretni avioni koje je stvorio čovjek mogu ponijeti teret koji iznosi gotovo 25 % težine aviona, dotle pčela može ponijeti teret koji je gotovo 100 % njene težine. Iako ima kratka krila na debeljuškastom tijelu i ne može kliziti kroz zrak, ona se svejedno može uzdizati, spuštati i lebdjeti mirno u zraku. Njena kratka, široka krila pokreće velikom brzinom, dok u zraku izvodi figuru koja podsjeća na osmicu. Kada napravi osmicu, pčela ide ili naprijed, ili ostaje lebdjeti ispred cvijeta koga promatra.

Ova leteća mašina ima tri mjesta u koja može utovariti teret. Jedno je rezervoar unutar nje same, koga puni usisavajući nektarov sirup iz dugačke cjevčice unutar cvijeta. Druga dva su košare na zadnjim nogama za nošenje peludi.

Pčela većinom nosi teret samo u jednom pravcu. Kada je vani, potrebna joj je samo trunčica meda kao pogonsko gorivo, tek toliko da stigne na cilj, gdje može naći prepuna spremišta meda i obnoviti gorivo. Med je toliko moćan, da trunčica, koja može stati na vrh igle, okreće krila pčele za let od četvrtinu milje.

Pčela je izuzetno društveno stvorenje. Košnica u kojoj živi je kao jedna jedinica, kao jedan organizam. Ima divan dom, sa redovima šesterokutnih odaja izgrađenih od voska koji izgleda kao mramor. Mala košnica ima oko 20.000 pčela, košnica srednje veličine 75.000, dok velika košnica ima čak 200.000 članova. Čitava košnica živi u jednom ritmu, kao jedno biće, jedan život. Jedna izuzetno velika pčela, koja živi u srcu košnice, proizvela je sve pčele u toj košnici. To je matica koja ropski radi i polaže između 1000 i 2000 jaja dnevno.

Cjelokupan rad je vrlo dobro organiziran. Pčelinju košnicu, koja se sastoji od saća i njegovih šesterokutnih ćelija, grade mlađe pčele, koje su stare manje od sedamnaest dana i koje još nisu dosegle stadij u razvoju kada mogu letjeti. Medonosne pčele uživaju reputaciju dobrih arhitekata i

graditelja zato što podižu mnogo redova malih odaja iste veličine, gdje tri para zidova stoje jedni nasuprot drugih, tako da imaju šesterokutni oblik. Bez ikakvih pomoćnih alata, one završavaju posao i sve je dobro izmjereno, čvrsto sagrađeno i vrlo precizno. Zidovi ćelija imaju debljinu od jednog tristopedesetog dijela inča.

U košnici je samo jedna matica. Izuzimajući nekolicinu trutova koji oplođuju maticu, sav preostali dio kolonije čine radilice. Ove radilice stalno su u poslu, bilo da skupljaju hranu sa cvijeća, grade domove od voska, odlažu med ili prenose hranu unutar košnice.

Matica je poseban izum. Ostale pčele toliko rade da nemaju vremena praviti potomke, pa je priroda izumila maticu koja se razlikuje od ostalih pčela i koja polaže jaja.

Da bi se pčelinjak od mnogo tisuća pčela održavao u snazi i zdravlju, svakog se dana mora roditi nekoliko tisuća novih malih pčela. I dok matica živi oko pet godina, pčele radilice žive svega 41 dan. Matica tako ima beskrajno puno posla da zamjenjuje novim primjercima one koji umiru. Većinu vremena provodi hodajući preko saća i ispuštajući jaja svakih nekoliko sekundi. Svako jaje upadne u jednu ćeliju. Njen posao zahtjeva toliko energije da ona mora uz sebe imati pomoćnike koji je stalno hrane.

Kada je matica zauzeta polaganjem jaja, okružena je svitom od 22 pčele koje čine kraljevsku poslugu. Sve su okrenute ka matici i okružuju je. Njihov jedini posao je da hrane njeno pčelinje visočanstvo. Kada napune 12 dana zamjenjuju ih mlade pčele, vjerojatno šest dana stare, jer hrana za maticu se može praviti samo u ustima mlade pčele.

Matica ima par dobrih krila, ali ih koristi samo dva puta u životu; jednom da odleti na parenje, a drugi put kada sa rojem napušta košnicu da bi zasnovala novi dom. Ona ne može polagati jaja prije nego što je u letu oplode trutovi. Tek se onda vraća u košnicu i počinje polaganje.

Kada se trutovi vrate u košnicu tražeći med, radilice odbijaju da ih hrane i oni umiru od gladi. Nisu više potrebni životu kolonije i bivaju odbačeni.

Pčele radilice ne provode noć među cvijećem. Čekaju u košnici do izlaska sunca. Pošto ne znaju koji će cvjetovi otvoriti tučkove i dati peludni nektar sljedećeg jutra, niti gdje se oni nalaze, ova inteligentna mala stvorenja ne šalju desetine tisuća svojih teretnjaka da lutaju unaokolo. Imaju svoje izviđače koji će obaviti promatranje odmah, čim svane.

Nekolicina pčela izleti iz košnice u različitim pravcima i osmotri okolinu. One lete oko košnice i sve širim krugovima. Ako je voćnjak sa jabukama, polje maka, vrt sa grahom blizu, ili livada rascvjetale djeteline, u košnici nastaje veliko uzbuđenje i čitava vojska biva spremna za polijetanje u svega nekoliko minuta.

Međutim, događa se da je plijen ponekad i udaljen. Izviđači moraju pretražiti kilometre krajolika. Kada se vrati, izviđač će ostalima javiti koje točno vrste cvijeća otvorene, dat će im naputak na koju stranu svijeta trebaju letjeti i koliko daleko do odredišta. Mnoga druga stvorenja mogu komunicirati, ali rijetko koje može parirati pčelama u jasnoći i u uporabljivosti jezika koji su razvile i kojim komuniciraju međusobno.

Često smo čuli izraz "marljiv kao pčela", pa bismo željeli usporediti produktivnost i organizaciju kolonije pčela sa organizacijom i produktivnošću bijelog čovjeka. Ako postoji nešto što bismo mogli naučiti od prirode socijalnog ustrojstva košnice, onda je to sljedeće:

1. cijela kolonija funkcionira zbog svog organiziranog društvenog ustrojstva
2. da bi funkcionirala, kolonija mora imati vođu, u ovom slučaju maticu
3. svatko ima svoju posebnu ulogu u preživljavanju kolonije, a kada ta funkcija više nije od koristi (kao kod trutova), na takve se više ne troši hrana

* * * * *

Sljedeće zanimljivo biće, koje je najbolji inženjer prirode u životinjskom kraljevstvu, jest dabar.

Dabrovi su teški između 15 i 25 kilograma i dostižu dužinu od jednog metra, uključujući tu i njihov širok, ravni, ljuskasti rep. Na zadnjim nogama imaju plovne kožice. Dabrovi žive u vodi i grade brane koje mogu biti dugačke i do stotinu metara, a visoke i do 5 metara, praveći tako jezerca u kojima obitavaju i u kojima su zaštićeni od neprijatelja.

Njihove kuće su velike građevine od grana oblijepljenih blatom i imaju ulaze ispod vode. Dabrovi jedu koru i grančice drveta, posebno topole. Koru ljušte svojim velikim, oštrim sjekutićima. Obično kopaju kanale, dugačke i po 500 metara, koji vode do njihovog jezerca i po kojima plutaju stabla drveća kojim se hrane.

Poput pčela, dabrovi se također inženjeri i graditelji, i vrlo produktivni mali radnici. Oni dokazuju da čovjek nije jedini graditelj. Štoviše, njihova sposobnost da pronađu i točno izmjere stabla, koja su im potrebna za građenje brane, a zatim i da ograde branu, prelazi, na primjer, sposobnost afričkih domorodaca, čija plemena nikada nisu izgradila ni jednu jedinu branu. Štoviše, kuće koje grade dabrovi nisu ništa lošije od blatnih koliba koje grade domoroci plemena u Africi.

* * * * *

Ove sposobnosti, koje pčele ispoljavaju gradeći košnice, saće i ćelije, i koje dabrovi imaju dok grade brane i kuće, utisnute su i utkane u njihove instinkte, svojstvene su samo njima i potpuno njihove. One su primjeri blistavog načina na koji je priroda svakom stvorenju dala jedinstveni, ugrađeni instinkt i programirala ga da ga sprovodi, neprestano, iz generacije u generaciju. Nije čudesno samo to što taj instinkt, sa svim detaljnim informacijama koje sadrži, počiva u samim stvorenjima, već i što se sve te informacije prenose putem mikroskopski sitnih gena na beskonačan niz generacija. Priroda je zaista čarobna.

Pčele nisu jedina stvorenja u prirodi čiji se život u zajednici vrti oko vođe. Ima mnogo životinja koje posjeduju instinkt stada, koje žive u grupama, a te grupe imaju određenog vođu. Vučji čopori imaju vođu koga slijede. Krdo bizona obično slijedi predvodnika koji utire put. Krdo divljih konja na zapadu najčešće predvodi pastuh koji se brine o svom stadu i motri na opasnost. Jato gusaka, koje leti zimi na jug, obično predvodi gusan koji određuje put. Princip vođe manifestira se u životinjskom kraljevstvu, u kraljevstvu ptica i u svijetu insekata, isto tako očigledno kao i u društvenoj strukturi ljudi. Priroda ga je tu usadila.

* * * * *

U prethodnom dijelu naveli smo primjere nekoliko pojedinačnih vrsta, a dotakli smo se općenito još nekolicine. U nekoj vrsti sadržaja, iz prethodno iznesenog možemo izvući slijedeće zaključke:

1. Svemirom vladaju zakoni prirode.
2. Zakoni prirode su nepromjenjivi, strogi i vječni.
3. Zakoni prirode primjenjuju se na živa bića isto tako čvrsto kao i na nežive objekte.
4. I ljudska rasa je, također, tvorevina prirode.
5. Prirodu zanima samo opstanak vrste, a ne jedinke.
6. Preživljavaju samo one vrste koje se mogu nositi sa neprijateljskim okruženjem svih ostalih i ostanu na svome ili napreduju.
7. Priroda stalno nastoji usavršiti vrste kroz zakon da "samo najsposobniji opstaju". Ona nemilosrdno otpisuje, obično prije reprodukcije, sve koji ne odgovaraju, ili su slabi i bolesni.
8. Kroz borbu za opstanak vrsta, priroda pokazuje da je potpuno lišena bilo kakve samilosti, morala ili osjećanja za fair play u odnosu na bilo koju vrstu. Jedino mjerilo je opstanak.
9. Priroda favorizira i promovira unutarnje razdvajanje svake vrste i izaziva da se takve podvrste nadmeću međusobno.

10. Priroda mrko gleda na mongrelizaciju, ukrštavanje ili miješanje rasa. Ona je svakoj vrsti i podvrsti podarila instinktivni nagon da se pari samo sa svojom vrstom.
11. Priroda je za svaku pojedinačnu vrstu razvila određenu shemu u njenom životnom ciklusu, koju ta vrsta mora slijediti. To se zove instinkt i predstavlja vrlo važan i vitalan dio u ispunjenju životnog ciklusa. Bilo kakva devijacija, umrtvljivanje ili otupljivanje instinkta najčešće rezultira odumiranjem vrste. Bijela rasa ovo treba posebno dobro zapamtiti.
12. Ne samo da je priroda propisala poseban životni ciklus za svaku vrstu, već obično i određeni tip životne sredine za koju je vrsta vezana, pa tako na primjer, riba može živjeti samo u vodi, polarni medvjed samo na Arktiku, itd.
13. Priroda je potpuno nepristrana kada dođe do pitanja koja će vrsta opstati, jer je svaka prepuštena sama sebi, licem u lice sa neprijateljima.
14. Svaka vrsta je potpuno indiferentna prema opstanku bilo koje druge vrsta, a priroda nalaže svakoj vrsti da se širi i množi do granica svojih mogućnosti. Ljubav i nježnost rezervirani su samo za vlastitu vrstu.
15. Ima mnogo vrsta koje shvaćaju važnost teritorija, pa stoga i postavljaju granice koje ograničavaju minimum teritorija koji je potreban za opstanak i odgajanje obitelji.
16. Mnoge životinje, ptice, insekti i druge kategorije, imaju sasvim dobro razvijenu društvenu strukturu.
17. Princip vođe je usađen u instinkte i njega poštuju mnoge vrste životinja, ptica i insekata, kao i ljudska rasa.
18. Jedna vrsta, recimo jato golubova, ponekad će voditi opći rat protiv druge vrste, kao što su u ovom slučaju račići. Čopor vukova napada stado ovaca.
19. Međutim, bratoubilački ratovi unutar vrste nepoznati su u prirodi, osim, na žalost, kod nekih zaluđenih ljudskih vrsta.
20. Nigdje u prirodnom okruženju snažnija i superiornija vrsta ne sputava vlastiti napredak i širenje iz popustljivosti prema slabijoj, inferiornoj rasi. Postoji samo borba na život i smrt.
21. Same vrste se stalno mijenjaju i evoluiraju već tisućama godina. To se može znatno ubrzati putem ciljane selekcije, kao u slučaju odgajanja konja ili pasa. Neke vrste izumiru. Evoluiraju nove vrste. Ni jedna ne ostaje statična, već se sve, uključujući ljudsku vrstu, stalno mijenjaju i evoluiraju. Evolucija je trajni proces.
22. Vječna borba je cijena opstanka.
23. Priroda je svakoj jedinki ugradila snažan prirodni instinkt čiji je osnovni pokretač produženje vlastite vrste. U tom instinktu nalazi se kompletan plan za cijelu životnu shemu i razmnožavanje vrste, iz generacije u generaciju. Vrsta mora slijediti shemu utisnutu u instinkt ili izumrijeti.
24. Posljednje, ali ne i najmanje važno, priroda jasno naznačava svoj plan da se svaka vrsta usavršava i da napreduje, ili će u protivnom biti nemilosrdno isključena iz postojanja.

* * * * *

Sa ovim osnovnim pravilima na umu, pravilima koja je odredila sama priroda, bacit ćemo novi pogled na sebe same. Vidjet ćemo kako se isti ovi zakoni neprekidno primjenjuju i na ljudsku rasu općenito, i na Bijelu rasu pojedinačno. Ispitat ćemo da li Bijela rasa poštuje zakone prirode ili ih krši; i konačno, da li je Bijela rasa, u ovoj fazi svoje povijesti, u usponu ili na zalasku.

POGLAVLJE BR. 2

Bijela rasa - najveće čudo prirode

Ukoliko u ovom našem divnom svijetu postoji jedna stvar koju treba čuvati, braniti i promovirati, onda je to Bijela rasa. Priroda je sa naklonošću gledala na Bijelu rasu i obasipala je nježnom brigom tijekom njenog razvoja. Od svih milijuna živih bića koja su tijekom proteklih eona nastanjivala lice ove planete, ni jedno nije uz rame Bijeloj rasi. Priroda je svoju elitu obdarila obiljem inteligencije, kreativnosti, energije i produktivnosti, kao ni jednu drugu vrstu svih prošlih milenija.

Bijela rasa je graditelj svijeta, tvorac gradova, trgovine i cijelih kontinenata. Bijeli čovjek bio je jedini koji je stvarao civilizaciju, grčku civilizaciju kulture i ljepote, i konačno, kada se oporavio od ozbiljnih udaraca koje mu je nanijela nova semitska religija u mračnom Srednjem vijeku, izgradio je i veliku europsku civilizaciju.

Taj europski bijeli čovjek, kome je civilizacija u krvi i predstavlja njegovu sudbinu, prešao je zatim Atlantik i začeo novu civilizaciju na goloj, stjenovitoj obali. Bijeli čovjek je prodro na sjever do Aljaske i na zapad do Kalifornije; on je učinio pristupačnim trope i podčinio arktik; zagospodario je afričkim savanama, naselio Australiju i zauzeo vrata svijeta na Suezu, Gibraltaru i u Panami.

Bijela rasa je dala ljude kao što su Kolumbo, koji je preplovio nepoznati Atlantik, ili Magellana koji je prvi oplovio zemaljsku kuglu. Ljude poput Michelangella, Leonarda da Vincia, Rembrandta, Velasqeza, Bernija, Rubensa, Rafaela i tisuće drugih genija koji su stvorili izuzetna, prelijepa djela u području slikarstva i kiparstva; zatim genije kao što su Bethoven, Bach, Wagner i Verdi - tvorci čarobne glazbe; ljude kao što su James Watt, izumitelj parnog stroja i Daimler, tvorac motora sa unutarnjim izgaranjem, ljude poput genija proizvodnje Henrija Forda, pronalazača Thomasa Edisona i tako raskošnog genija na polju fizike i elektriciteta kakav je bio Nikola Tesla; književne velikane Shakespearea, Goethea i tisuće drugih genijalnih ljudi u području matematike, kemije i fizike.

Bijeli čovjek je premrežio kontinente prugama, autocestama i dalekovodima. On je stvorio čudesni svijet elektronike koristeći ga za telefon, radio i televiziju. Bijeli čovjek je, upotrebljavajući plamen energije i svoje genijalnosti, poslao rakete na Mjesec i ostavio trag svog stopala na drugom nebeskom tijelu.

Briljantna dostignuća Bijele rase beskrajna su i stalno se uvećavaju, čak i dok ispisujem ove redove. Sve što čovjek treba učiniti jest da prelista stranice neke enciklopedija i odmah će shvatiti veličini djela bijelog čovjeka kroz vjekove.

Koja druga rasa se može makar približiti ovom izvanrednom nizu kreativnosti, dostignuća i produktivnosti? Odgovor je: ni jedna. Baš ni jedna. Ni blizu. Štoviše, crni čovjek iz Afrike nije došao ni do pronalaska kotača.

Da, bijeli čovjek sa svojom urođenom i usađenom genijalnošću bio je taj koji je dao oblik svakoj vlasti, kruh svim drugim narodima, a prije svega velike ideale u svakom stoljeću. Da, moji rasni drugovi, mi smo ti koje je priroda posebno obdarila i odabrala da budemo elita koja vlada svijetom. Priroda nas je izabrala da gospodarimo svijetom i da ga činimo sve boljim i boljim. Predodređeni smo da budemo plodni, da se množimo i da naselimo cjelokupno gostoljubivo lice ove planete. To je manifest sudbine koji je odredila sama priroda.

Mi, ljudi Bijele rase, imamo toliko znamenito nasljeđe i toliko slavnu prošlost, da svaki pripadnik treba biti pun ponosa, samim tim što je njen dio. Svatko od nas mora se posvetiti velikoj misiji koju nam je priroda namijenila a koja još nije ispunjena. Ta misija je da vladamo ovom planetom i da naselimo svaki njen gostoljubivi dio.

Nije mi cilj da na ovih nekoliko stranica pretresam povijest Bijele rase, niti namjeravam dati znanstvenu studiju o ljudskim rasama. Želim ukazati svojim rasnim drugovima, da ih podsjetim na nešto čega, na žalost, u ovom trenutku nisu svjesni - na veličinu naše povijesti i na planetarnu

misiju koju nam je priroda spremila za budućnost. Hoću da, u kratkim crtama, predstavim opasnost koja nam sada prijeti i neprijatelje koji su odlučili da nas progutaju i unište.

Kada pogledamo izvore sveg našeg znanja, vidimo da jedine prave istine leže u prirodi i u njenim zakonima. Sve što znamo ukorijenjeno je u prirodnim zakonima koji nas okružuju. Bijeli čovjek je taj koji ima neusporedivu sposobnost da promatra, da razumije i organizira znanje koje je stekao otkrivši tek mali dio tajni prirode.

Jedan od prvih značajnih zaključaka do kojih je došao jest da priroda vlada po određenim zakonima. Zakoni prirode su nepromjenjivi, čvrsti i nepopustljivi. Oni su vječni.

Jedan od neumoljivih zakona prirode je da opstaju najspremniji. U prethodnom poglavlju smo vidjeli da priroda neprestano teži da unaprijedi svaku vrstu tako što će je izdijeliti na podvrste i onda nagnati te podvrste da se međusobno nadmeću. One koje ne mogu izdržati to nadmetanje, tu borbu, ostaju pored puta i padaju u vječni zaborav. Nadmoćni napreduju i množe se. Nigdje u prirodi ne možemo vidjeti da se superiorni povlače pred inferiornima, niti možemo primijetiti da nadmoćni milosrdno pokušavaju pomoći održanje ili podizanje inferiorne rase.

Priroda očigledno želi razdvajanje unutar vrsta. Na primjer, ako zavirimo u svijet ptica, vidjet ćemo da su kolibrići izdijeljeni u nekih 230 različitih vrsta, vrapci u 263 vrste, carići u više od 60 vrsta, ... U životinjskom kraljevstvu isti fenomen se otvara pred našim očima. Koju god vrstu da pogledamo, bili to miševi, zečevi ili mačke u prirodnom okruženju otkrivamo da su razdvojene na desetine različitih vrsta, i da svaka prati vlastitu shemu za preživljavanje i razmnožavanje, boreći se sa svojim podvrstama i ostalim stvorenjima na zemlji. Svaka ima posebne načine zaštite, parenja i razmnožavanja. Svaka ima svoje prirodne neprijatelje.

Čovjek je također kreacija prirode i prirodno stvorenje. I njega je priroda obdarila posebnim programom za preživljavanje i razmnožavanje. I on ima svoje prirodne neprijatelje. **Neupitna i hladna činjenica je da su najsmrtonosniji neprijatelji bijelog čovjeka druge ljudske vrste kao što su Židovi i ostale obojene rase.**

Primjećujemo dalje da se priroda gnuša miješanja rasa i njihovog kvarenja. Nigdje u kraljevstvu prirode ne možemo naći bratimljenje ili miješanje različitih vrsta, niti vidimo da se spajaju i miješaju svoje gene. Naprotiv, vidimo da se podvrste ne križaju i ne miješaju, iako žive, recimo, u istoj šumi ili istom okruženju.

Na primjer, nećemo naći vrane, koje su ptice, da se miješaju sa bijelim čapljama, koje su također ptice. Nećemo naći čak ni jednu od 60 vrsta carića kako se miješa sa drugom vrstom od tih 60 vrsta, niti ćemo naići na miješanje među različitim podvrstama, recimo, šojke. Na primjer, plava šojka se neće pariti sa sivom šojkom ili meksičkom šojkom, niti sa zelenom šojkom.

Da ovo nije jedan od najvažnijih ciljeva i zakona prirode, vrlo brzo bi se sve podvrste izmiješale u jedan tip ptice, a sve ribe, tisuće i tisuće vrsta, smiješale bi se u jednu jedinu vrstu. Tada ne bi bilo divnih šojki, crvendaća ili prekrasnih malih kolibrića, niti zanosnih ševa. Ne, crni medvjed i grizli mogu živjeti u istoj šumi, ali se oni ne druže jedan sa drugim, ne prave zajednice, ne miješaju se i na pare se međusobno. Ovo je jedan od nepromjenjivih zakona prirode. Priroda se gnuša kopiladi i obično ih kažnjava izumiranjem.

I ljudske vrste su također obdarene prirodnim instinktom da se razdvajaju, pare i socijaliziraju samo unutar svojih uskih podvrsta. Svaka ima prirodni instinkt da čuva svoju vrstu štiteći je, boreći se za nju i braneći je od svih drugih rasa koje smatra neprijateljima vlastite rase. Usprkos opće židovske promidžbe kojom smo preplavljeni, taj instinkt još uvijek postoji. Sva ta lažljiva, neprirodna promidžba može lijepiti gomile uvredljivih izraza, kao što su rasist ili licemjer, na svoje žrtve, no ostaje činjenica da Bijela rasa bira da živi, druži se i ženi unutar svoje rase, kineska unutar svoje, crna unutar svoje,... Međutim, činjenica da je pukla linija koja je razdvajala različite boje kože i da se odigrava miješanje rasa, predstavlja grijeh protiv prirode. To je neprirodno i neće proći dobro, a priroda će izvršiti odmazdu nad onima koji su prekršili njene zakone.

Na žalost, Bijela rasa, koja najviše ima za izgubiti, u svojoj je prošlosti bila kriminalno nepažljiva u čuvanju svojih gena koji su najdragocjeniji poklon koji je priroda podarila, i dok je bila

blistava i briljantna u razumijevanju zakona fizike, botanike, zoologije i tehnologije, dotle je Bijela rasa iz nekog čudnog razloga bila zločinački slijepa i nemarna u primjeni zakona genetike na očuvanju i produženju vlastite vrste, I dok bijeli čovjek ponosno radi na očuvanju čistokrvnih rasa konja, pasa i mačaka, čudno je slijep kada je u pitanju očuvanje njegove vlastite rase. Izgleda da još nije u potpunosti shvatio da priroda uvijek gasi one oblike života koji odbijaju da se pokore njenim zakonima.

U dvadesetom stoljeću pitanje rase postaje izuzetno jasno i značajno. Uskoro neće biti moguće zamutiti ga semantikom ili ekonomskim teorijama, marksističkim žargonom ili humanitarnim gnojivom, niti "religioznim" dvosmislicama. Ovo pitanje će uskoro biti toliko jasno da će konačni izbor biti sasvim očigledan. Međutim, dok se ovo piše, većina bijelih ljudi u americi i drugdje, još uvijek je tragično zbunjena i žalosno zavedena. Izgleda da ih je pogodilo čudno slijepilo kada su rase u pitanju, slijepilo koje je zločinački umobolno. Cilj slijedećih nekoliko stranica ove knjige je da ponudi kratki uvid u povijest bijelog čovjeka i osvijetli zločine i greške koje je on činio ne čuvajući čistoću svoje krvi.

Opasno je davati predviđanja o budućnosti kada je povijest u pitanju, a to se posebno odnosi na sve što se tiče Bijele rase. Usprkos mračnim i pogrešnim idejama o rasi, koje se usađuju u umove gomili, i usprkos svim obmanama koje danas prevladavaju, ja ću ipak dati slijedeće predviđanje. Bijela rasa će se ili pokrenuti i ujediniti u bliskoj budućnosti, i prihvatiti stratešku igru da mora osvojiti svijet za svoj narod, ili će biti bijedno i nemilosrdno uništena od strane obojenih naroda u svijetu. Mi sada moramo ovu planetu učiniti sigurnom za našu rasu ili nestati. Moramo naseliti sve kontinente ili biti pregaženi od inferiornih obojenih rasa.

Jedna od istina suvremene povijesti je činjenica da bijelci, koji najmanje znaju o crncima i imaju najmanje kontakata sa njima, uvijek gaje neku nerazumnu mržnju prema onim bijelcima koji su prinuđeni na dodir sa crncima. Takvo bezumlje prema vlastitoj bijeloj braći je neprirodno, suprotno svim najdubljim instinktima i umjetno usađeno lukavom promidžbom perfidnog Židova. Nesumnjivo najteža prepreka u borbi bijelog čovjeka za spas od uništenja i miješanja sa obojenim rasama je čudno i izopačeno ponašanje bijelog čovjeka prema sebi samome. Glavni problem nije nadvladati Židove ili crnce, već je isključivo stvar u tome da se ispravi način razmišljanja bijelog čovjeka.

* * * * *

U cijeloj ovoj knjizi koristit ću termin "Bijela rasa", i to zbog valjanog razloga. Potpuno sam svjestan činjenice da su razni antropolozi dijelili, izdijelili, klasificirali, i reklasificirali Bijelu rasu na mnoge grane i ogranke. Potpuno sam svjestan nekih arbitrarnih, velikih podjela na arijski ili nordijski, mediteranski i alpski tip. Zatim su ovi tipovi izdijeljeni u mnoge ogranke i mješovite tipove.

Svu tu prepirku namjerno izbjegavam kao kugu. Razgovarati ovdje o antropološkim podjelama i granama, značilo bi upasti u lukavu židovsku zamku. Čak i korištenje riječi arijski ili nordijski u ovoj knjizi doprinijelo bi podjeli. Nije zamisao ove knjige da bijeli ljudi počnu međusobno se prepirati, već da se cijela Bijela rasa ujedini u borbi protiv obojenih rasa općenito, a Židova posebno.

Zbog toga je termin Bijela rasa dovoljno širok da obuhvati sve dobre pripadnike naše rase, bez cjepidlačenja koja je grana bolja ili tko gdje pripada. Svjestan sam da unutar Bijele rase postoje neki izmiješani okrajci. Ona ima mnogo mješavina u okviru svojih unutarnjih grupa, jer se nordijski tip miješao sa alpskim, alpski sa mediteranskim,... Međutim, nema nikakve svrhe diferencirati i stvarati sistem kasta unutar same Bijele rase. Naprotiv, bilo bi razorno i pogubno.

Čak bi i termin arijski bio štetan za našu vjeru, jer je i on pogrešno shvaćen među najširom populacijom Bijele rase. Za većinu bijelaca ovaj termin bio bi (mada netočno) vezan samo za Nijemce, za nešto što je pripadalo Hitlerovom pokretu. Iako je Hitler nesumnjivo bio veliki bijeli

lider, ovaj termin bi, svejedno, prije bio prepreka nego pomoć u ujedinjavanju Bijele rase i promoviranju naše nove religije.

Naš prvi cilj u ovoj borbi jest, i mora biti, ujedinjenje bijelih ljudi i korigiranje njihovog razmišljanja. Ujedinjena i organizirana Bijela rasa je deset puta moćnija od svog preostalog svijeta zajedno. Kada jednom to učinimo, židovski i crnački problem riješit će se sam od sebe.

Kada jednom preuzmemo svoju sudbinu u svoje ruke, tada možemo nastaviti sa razumnim programima za napredak i uzdizanje naše rase. To se može obaviti lako, bez prisilnih metoda. To ćemo postići poticanjem i ohrabrivanjem na reprodukciju boljih elemenata unutar Bijele rase, a obeshrabrivanjem lošijih elemenata. Kao što je detaljnije objašnjeno u dvanaestoj zapovijedi ovo se lako može učiniti putem obrazovanja, financijskog poticanja, religijskog vjerovanja i nekoliko drugih metoda, bez potrebe da se koristi prinuda.

U svakom slučaju, da bismo ujedinili Bijelu rasu i dobili predstojeću bitku protiv Židova i obojenih, prvo je moramo pokrenuti. Moramo se ujediniti i organizirati. Iz tog razloga će se termin "Bijela rasa" koristiti u ovoj knjizi i u našoj religiji. Na ovoj širokoj osnovi možemo ujediniti sve dobre pripadnike naše rase, umjesto da ih dijelimo zbunjujućim i svadljivim tehničkim terminima.

Postavivši ova osnovna pravila, kratko ćemo se osvrnuti na povijest naše rase i vidjeti što iz nje možemo naučiti. Nadamo se da će to možda spriječiti da se u budućnosti ponove strašne greške koje smo napravili u prošlosti.

* * * * *

Gledajući dugu povijest Bijele rase i bijelih civilizacija u kontaktu sa obojenim rasama, posebno negroidnim, vidimo da nam se iste lekcije stalno vraćaju u lice: prvo, da je rasna destrukcija Bijele rase nezaobilazna kad god postoji znatnija nazočnost obojene rase u njenoj sredini, i drugo, da sama civilizacija nikada ne preživi uništenje Bijele rase, čak ni tamo gdje je postojala tisućama godina.

Ovo je, ukratko, suština najvećeg problema sa kojim se Bijela rasa ikada suočila i sa kojim se i danas suočava.

Danas, pred nama, više nego ikada prije, zbog rastuće brzine odvijanja stvari, stoji izbor koji nam je predstavljen u kratkim i odlučnim crtama: naime, ili nastavljanje našeg sadašnjeg ljudskog nivoa uz mogućnost daljnje evolucije do čak viših nivoa, ili sa druge strane, zaostajanje, vraćanje unazad, miješanje rasa i konačno, potpuno propadanje.

U stvari, za bijelog čovjeka to propadanje ne bi bilo sporo, postepeno vraćanje unazad, već bi se sve završilo strašnim masakrom, pred kojim bi pokolj 20.000.000 bijelih Rusa, koji su izvršili Židovi, izblijedio kao beznačajan.

Jedna stvar je sigurna. Bijela rasa će se uskoro ujediniti i boriti za svoj opstanak ili će biti istrijebljena. Ovo je izvjesnost od koje bijeli čovjek ne može pobjeći - Židov je i suviše dobro obavio posao potpaljivanja obojenih rasa protiv Bijele rase, tako da one samo čekaju vrijeme i priliku da otpočnu veliko ubijanje.

Madison Grant, u svom klasičnom djelu "Passing of the great race" ("Odlaženje velike rase"), nam na slijedeći način izražava svoje mišljenje o rasnoj situaciji u Americi: "ako dvije rase žele sačuvati svoju čistoću, one ne mogu nastaviti živjeti jedna uz drugu, i to je problem od koga se ne može pobjeći." Alexis de Tocqueville je to izrazio na ovaj način: "Postoje dvije alternative za budućnost crnaca i bijelaca. Oni moraju ili se potpuno rastaviti, ili se potpuno izmiješati." Židovi su zločinački, namjerno, pogrešno interpretirali čuvenu rečenicu Thomasa Jeffersona, objavljujući uvijek samo polovinu, a izostavljajući ostatak, pa čak i na spomeniku Jeffersonu u Washingtonu. Evo što je rekao Jefferson: "Ništa nije sigurnije zapisano u knjizi sudbine nego da ovi narodi trebaju biti slobodni, niti je manje sigurno da dvije rase, jednako slobodne, ne mogu živjeti pod jednom vlašću." Drugi dio židovski tisak prešućuje.

Povijest svijeta je beskrajna priča rasnih migracija. Velika lutanja naroda su pouka povijesti. Ta činjenica se odnosi na povijest, kao i na pretpovijest. Nas, međutim, ne zanimaju posebno seobe

Turaka ili Mađara, niti kako su Indijanci prešli Beringov prolaz da bi naselili Ameriku. Nas prvenstveno zanima povijest Bijele rase, povijest civilizacija koje je ona osnivala širom svijeta, i neuspjeh koji su bijeli ljudi doživjeli u očuvanju čistoće svoje krvi. Interesira nas kako je pokleknuo i oslabio bijeli čovjek među inferiornim rasama koje je osvojio i dijelom civilizirao; kako je izgubio svoj identitet, svoju kulturu i, naravno, kako je izgubio civilizacije koje je stvorio.

Bijela rasa je osvojila i civilizirala Indiju, Perziju i Grčku. To je dobro poznato. Ništa manje nije poznata činjenica da je osvojila japanske otoke i tamo uspostavila civilizaciju, a prodrla je i u Kinu, pa je i tamo začela veliku civilizaciju, pred nekih 4.000 godina.

* * * * *

Sada ćemo pogledati prvu veliku bijelu civilizaciju u toj kolijevki civilizacija, delti Nila. Tamo je, zahvaljujući neobičnim klimatskim uvjetima i pijesku Nila sačuvano toliko predmeta i arheološkog blaga, da se povijest Egipta može čitati kao otvorena knjiga, koja seže unazad čak 6.000 godina. Štoviše, Egipat pruža klasičnu povijesnu lekciju nama koji proučavamo kontakte između energične Bijele rase koja stvara kulturu, i negroidnih rasa koje su živjele južno od Egipćana i sa kojima su se miješale.

Od vremena stvaranja kraljevstva u gornjem i donjem Egiptu, koje je izveo Menes (3400. p.n.e.), do konačnog pada i rušenja kraljevstva faraona, proteže se period od oko 3000 godina i on je podijeljen na nekih trideset dinastija. Od stupanja Menesa, kao prvog faraona, na tron Egipta, negdje oko 3400. p.n.e., i uspinjanja Teharke, mulata, na to prijestolje, 668. godine p.n.e., pred očima se odvija povijest države koja se kretala u rasponu od prvih vrhunaca, preko sporog opadanja do konačne stagnacije, od koje se nikad nije oporavila. Stupanje na prijestolje Tuharke možemo smatrati konačnom smrću egipatske civilizacije.

Međutim, ova bijela civilizacija ipak je trajala 3000 godina, a to je dugo vrijeme. Iz ovog razdoblja možemo mnogo naučiti o genijalnosti bijelog čovjeka i o posljedicama trovanja njegove krvi, koje se događa kada je u kontaktu sa negroidnom rasom. I pregledom ove drevne civilizacije vidimo da su njena najveća dostignuća nastala u ranim periodima, to jest, kada je Bijela rasa još uvijek bila čista. Period opadanja bio je dug. Domoroci su izgubili inicijativu i genijalnost. Kada su se pojavili Asirci, Egipćani su bili u stanju pružiti slab otpor. Ovu situaciju najbolje ćemo razumjeti ako shvatimo činjenicu da egipatska civilizacija nije nasilno zbačena. Bila je mongrelizirana i propadala je kao trula jabuka. Neprilike su bile unutarnje prirode. Bilo je to trovanje krvi putem miješanja sa crncima.

Još u četrdeset i trećem stoljeću prije nove ere, ljudi iz delte, koji su bili bijeli, otkrili su da godina traje 365 dana, pa su napravili takav kalendar. Civilizacija u delti nas je, dakle, opskrbila najranijim zabilježenim datumima u povijesti svijeta. To se dogodilo u sjevernom kraljevstvu područja delte Nila koje je najudaljenije od Nubijaca na jugu, a u bliskom kontaktu sa ostalim bijelim narodima sjeverne Afrike i Male Azije, koji su bili najrazvijeniji. U vrijeme stvaranja Gornjeg i Donjeg kraljevstva, pod Menesom, 3400 godina p.n.e., širila su se kraljevstva na sjeveru i jugu. Breasted u svojoj "Povijesti Egipta" kaže da je Menes, prvi faraon "uperio svoje oružje na jug, protiv Nubije, koja se tada proširila ispod prvog katarakta, na sjever, i izgradio branu iznad grada Memfisa kako bi skrenuo vode Nila i dobio više prostora za taj grad. Močvarna zemlja delte bila je kultivirana još prije stvaranja dva kraljevstva, a plodna zemlja omogućila je brzi rast stanovništva."

Vidimo, dakle, da je prvi faraon vladao narodom koji je već bio u stanju da skrene vode nila, kultivira močvarno tlo delte i vodi rat protiv negroidnih naroda Nubije. Kao dodatak ovim dostignućima, zna se da je narod pod prvim faraonom koristio ne samo hijeroglife, već i pisane tekstove tako da mu se u zaslugu može pripisati i pronalazak prvih slovnih znakova, najmanje 2500 godina prije ostalih naroda.

Druga dinastija podigla je hramove od kamena. Namar, jedan od ranih vladara, zarobio je 120.000 Libijaca, a njihovih stada "1.420.000 i 4.000 grla krupne stoke". Postoje dokazi da su

vladari tog doba održavali diplomatske odnose sa udaljenim narodima, a da su postojale trgovačke veze sa narodima sjevernog Mediterana u četvrtom tisućljeću prije nove ere.

Period od treće, pa zaključno sa šestom dinastijom, poznat je kao Staro kraljevstvo i proteže se od 2928. do 2476. godine p.n.e. Na polju religije, uprave, društva, proizvodnje, umjetnosti, Staro kraljevstvo se pojavljuje kao period sa izuzetno dobro ustrojenom državom, snažnim razvojem kulture, fizičke i duhovne koja je bila superiorna u odnosu na kulture sljedećih dinastija.

Egipćani su bili religiozan narod koji je u ta davna vremena vjerovao u uskrsenje tijela poslije smrti i u besmrtnost duše. Oziris je bio njihov bog mrtvih, "kralj uzvišenih". O pravednom čovjeku govorili su sljedeće: "Dok Oziris živi i on će živjeti; kako Oziris nije umro, ni on neće umrijeti; kako Oziris nije nestao, ni on neće nestati." Vjerovali su da pobožan čovjek vodi preminule u zemlju uzvišenih, ali da će primiti samo one za koje se može reći: "Nema zla koje je učinio."

Ovo je najstariji zapis jednog teksta po kome se određuje život poslije smrti, na osnovu moralnih kvaliteta za života. Obožavanje životinja koje se obično povezuje sa drevnim Egiptom, kao kult je nastalo kasnije, kada je počelo opadanje nacije, jer je bilo sve više miješanja sa crncima. Ovo je dovelo do propadanja religije, što se više išlo ka tragičnom završetku povijesti Egipta.

Drevni Egipćani nisu bili visoko razvijeni samo po duhovnom ustrojstvu, već su dostigla iznenađujuće visok nivo i u društvenoj i materijalnoj kulturi. U kući je žena, u svakom pogledu, bila jednaka sa mužem i prema njoj se tako i postupalo. Ljubav među braćom i sestrama i poslušnost prema roditeljima bio je dio religijske obuke svih mladih. Omiljeni natpis na grobu bio je: "Ja sam onaj koji je volio oca, poštovao majku, koga su voljela njegova braća i sestre."

Vjerojatno najveće dostignuće starih Egipćana bilo je korištenje metalnih alata, koje seže tako daleko u prošlost da pojedini autoriteti tvrde da su Egipćani i otpočeli metalno doba.

Ovaj korak u povijesti čovječanstva teško da se može precijeniti. Prije pronalaska metalnih dijelova, alati korišteni u zanatstvu i umjetnosti bili su napravljeni od kamena, treske ili kostiju. To je znatno ograničavalo napredak svih naroda. Uporabom metala, međutim, proizvodnja se ubrzano počela razvijati, kao i umjetnost. Egiptu, dakle, dugujemo jako puno zbog njegovog doprinosa razvoju čovječanstva. Pronalazak obrade metala svakako nije najmanji od tih dugova.

Kada se u Egipćanima probudio kreativni genij i svijest o njihovom građevinskom talentu, poželjeli su još veće trijumfe. Dinastije su slijedile jedna drugu, faraoni vladali i umirali. A onda su ovi snažni pojedinci odlučili podignuti besmrtne spomenike koji će govoriti o njihovoj moći. Želja da se živi i u očima potomaka našla je izraza u grobnicama u obliku piramide. Svaki sljedeći faraon je, vidjevši grobnice svojih prethodnika, želio ostaviti još snažniji utisak o svojoj slavi i moći, gradeći uvijek veće piramide. Tako je uvedena era moćnih piramida. One su nesumnjivo najočitiji dokaz egipatske veličine. Isto tako nam govore o sposobnosti graditelja da planiraju i predviđaju, kao i organizacijskoj moći faraona koji su sve dovodili do perfekcije. Moć ovih bijelih civilizatora Egipta mora nas impresionirati na prvi pogled.

Zoser, prvi faraon Starog kraljevstva (2980. do 2475. godine p.n.e.) za svoju prijestolnicu izabrao je Memfis. U Starom kraljevstvu umjetnost i mehanika su dostigle fantastičan nivo, koji kasnije nije nadmašen. Za vrijeme Zosera, kao i Mensena, egipatski utjecaj se širio i na mulatska plemena Nubije. Za Zoserove vladavine Egipćani su osvojili i primirli buntovna negroidna plemena sjeverne Nubije, pa je tako omogućena mirna plovidba Nilom, 75 milja južno od prvog katarakta. Od Menesa do Zosera prošlo je više od 400 godina. U ta četiri stoljeća južna granica je samo malo proširena. Sesostris III., iz dvanaeste dinastije, koji je stupio na prijestolje 1877. godine p.n.e., završio je osvajanje Nubije.

Između Menesa i Sesostrisa III. Prostire se period od 1500 godina. Ovo nam svjedoči o sporom osvajanju i apsorbiranju negroida na jugu Egipta, što svakako treba privući našu pažnju. Ta stoljeća se poklapaju sa periodom veličine Egipta. Egipat je tada još bio bijel.

Prije Zosera faraonske grobnice su pravljene od cigala, sušenih na suncu. Međutim, Zoser je, želeći trajniji spomenik, sebi sagradio stepenastu piramidu od kamena visoku 195 stopa. Tako je postao prvi graditelj piramida. Kasniji vladari ove dinastije sagradili su Dashurovu piramidu i

Sneferovu piramidu, a posljednji faraon je izgradio i brodove dugačke čak 50 metara, za promet po Nilu.

Turisti koji danas posjećuju Egipat doživjet će na mjestu drevne Gize, na suprotnoj obali Nila od današnjeg Kaira, prvi pogled na veličinu i moć iščezle civilizacije. Tu će, pored ostalog, vidjeti veliku piramidu koju je podigao Kufu (Keops). Da bismo mogli pravilno ocijeniti koliko je snažna i sposobna morala biti organizacija Kufuove vlasti, trebamo znati činjenicu da se piramida sastoji od 2.300.000 kamenih blokova, od kojih svaki teži u prosjeku, po dvije i pol tone.

Skulptura Starog kraljevstva predstavlja najveći domet tehničke vještine i može se usporediti sa radovima suvremenih umjetnika. Egipat je na kraju četvrtog tisućljeća stare ere riješio osnovne probleme velike arhitekture, razvivši, uz rafinirani umjetnički ukus i vrhunsku tehničku vještinu, odnose u prostoru. Visoko razvijena bila je i umjetnost tkanja. Toliko da njihove tkanine i danas predstavljaju čudo za promatrača. Zlatari su bili u stanju napraviti najkompliciranije ornamente, od kojih su mnogi sačuvani i do današnjeg dana.

Kako se približavao kraj Starog kraljevstva, oko 2475. godine p.n.e., počeli su se javljati pokazatelji slabljenja centralne vlasti, no egipatska kultura nije pokleknula. Rasa je viša od politike, religije ili umjetnosti. To su samo izrazi rase. Šesta dinastija, posljednja u Starom kraljevstvu, vodila je vanjsku politiku sa pojačanom žestinom. Crna plemena sa juga bila su prinuđena da daju kvote vojnika za egipatsku vojsku, a korištenje ovih mobiliziranih trupa protiv egipatskih bijelih susjeda, sa kojima su bili u ratu, predstavlja jednu bljutavu epohu u povijesti kontakta rasa. Nekreativne crne rase, sa vlastitim resursima za rat ili mir, predstavljaju beznačajnog protivnika za bijelog čovjeka. Ali naoružane pronalascima bijelog čovjeka, pretvaraju se u respektabilne borce, jer na taj način dosežu nivo koji im evolucija nije omogućila, ali i utjecaj koji ne mogu održati. Faraonova uporaba velikog broja crnih trupa protiv neprijatelja Egipta ima mnogo veza sa konačnim propadanjem egipatske civilizacije. Tu je ležalo sjeme koje je dovelo do konačnog sloma.

Preskočit ćemo 1000 godina povijesti Egipta u pokušaju da rasvijetlimo egipatsko-crnački problem. To nas dovodi, otprilike, u godinu 1500. p.n.e.

Zapanjujuće je što otkrivamo da politika egipatskog kraljevstva tog vremena nije bila značajno različita od politike bijelih nacija koje danas vladaju Afrikom. Egipatski hramovi su se do tada raširili po svim većim gradovima i u njima su obožavani egipatski bogovi. Nubijski zanatlije su naučili tajnu egipatske umjetnosti i svuda na gornjem Nilu, koji je bio crnački teritorij, barbarstvo je primilo pečat egipatske kulture. Međutim, domorodačkim poglavicama, koji su bili pod nadzorom vice-kraljeva, bilo je dozvoljeno da zadrže svoje titule i počasti, a nema sumnje da im je ostavljena makar i počasna uloga u sistemu vlasti. Godišnje posjete vice-kralja Tebe, koji je bio crnac, i uručivanje danaka iz svih zemalja, postale su dugotrajni običaj u Egiptu.

Postepeno raslojavanje bijele kulture i uporaba lokalnih poglavica pod upravom bijelih kolonijalnih guvernera, bila je karakteristična za prvi pokušaj donošenja civilizacije u negroidnu Afriku, a i danas je to način suvremenih bijelih nacija.

Najraniji period egipatske povijesti otkriva nam da je samo na jugu Egipta postojala mala negroidna grupa mješanaca u populaciji, a da su cvjetale umjetnost, kultura i civilizacija. Za period koji sada promatramo, dakle, oko 1500. godine p.n.e., nemamo točne podatke o postotku crnačke krvi među stanovništvom. Međutim, pošto su Egipćani često išli na jug, a južni narodi stalno dolazili u Egipat, najvjerojatnije je da bijelci više nisu predstavljali ni polovinu populacije južnog dijela Egipta. Miješanje krvi je, van svake sumnje, bilo neminovna posljedica dugotrajnog kontakta rasa.

Još od prethistorijskih vremena crnci su prodirali u zemlju. Tisuće njih došli su kao vojnici faraona iz starih vremena. Bezbroj njih su kao robovi - od toga su mnogi bili dio danka koji su plaćale južne provincije, a ostalo su predstavljali ratni zarobljenici. Veliki broj onih koji su dovedeni na prisilan rad ostao je u Egiptu, iako ih na to nisu prisiljavale egipatske vlasti, jer su vidjeli da im je bolje nego kod kuće.

Egipćani nisu bili baš potpuno nesvjesni degenerativnog utjecaja crnaca unutar civilizacije. Pojedini faraoni pokušavali su spriječiti mongrelizaciju Egipta ograničavanjem priliva crnaca, pa je

to išlo dotle da je useljenicima prijetila smrtna kazna. Ali, crnac je bio poslušan, uslužan radnik i vojnik, pa su te karakteristike zavarale mnoge manje prosvijećene faraone. I tako su oni nastavili dolaziti vjekovima, ne silom oružja i u bojnom poretku, već kao podčinjeni i porobljeni narod.

Sa posljedicama ove mongrelizacije stižemo sada do kraja niza. Uspon Teharke, mulata, na prijestolje nekada ponosnog Egipta, u 25. dinastiji 688. godine p.n.e. značio je u praktičnom smislu kraj egipatske civilizacije. Teharkina majka bila je žena iz Nubije, a njegov lik koji je sačuvan na skulpturama iz tog doba, nepogrešivo pokazuje negroidne karakteristike. Kada je mulat naslijedio tron nekada moćnog faraona, njegova sestra postala je vrhovna svećenica egipatske religije, koja je prethodnih stoljeća puno izgubila na smislu, toliko da je mulatova majka iz Nubije postala kraljica majka, pred kojom su se svi klanjali. U vremenu, koje je prethodilo usponu mulata Teharke na prijestolje, egipatska civilizacija je stagnirala, dok su dinastije poslije Teharke nametali stranci koji su na taj način lako osvojili Egipat.

I tako se tragično završava jedna nekada ponosna i divna civilizacija. Iz degeneracije i propadanja Egipta trebamo naučiti mnoge lekcije - lekcije koje očigledno nisu prodrle u naše umove ni do dana današnjeg. Ipak, lekcije su jasne i jednostavne. Jedna od njih je da civilizacije mogu živjeti tisućama godina. Štoviše, nema razloga da ne žive vječno, samo ukoliko krv njenih osnivača ostane čista i nezagađena.

Drugo, bez obzira kakvi građanski i religijski zakoni bili uvedeni, već sama nazočnost crne rase u kontaktu sa Bijelom rasom, dovest će do mongrelizacije, koje će neminovno rezultirati razaranjem i propadanjem civilizacije. Također vidimo da crnac, koji je poslušan rob, predstavlja iskušenje za agresivne ali kratkovidne bijele gospodare koji ne mogu odoliti a da ga ne iskoriste kao jeftinu radnu snagu.

I to je upravo karakteristika crnaca - da izgleda kao krotak i poslušan rob - koja ga je načinila smrtonosnim osvajačem Bijele rase gdje god je ovaj otrov zgodno, ali kratkovidno uporabljen.

Moramo također naučiti da nikakvo nametanje građanskih zakona, ili društvenih tabua, vjerskih praksi ili bilo kojih drugih koje su do sada primjenjivane u povijesti čovječanstva, nije bilo u stanju da spriječi kvarenje Bijele rase kada je imala crnu, nekreativnu rasu u svojoj sredini.

Sasvim uspješno bismo mogli sumirati cjelokupnu pouku egipatske civilizacije, kazavši da nema drugog načina na svijetu kojim se možemo spasiti od uništenja koje donosi crna rasna kuga, osim da je protjeramo daleko od naši obala, što brže možemo.

Za bijeli narod u Americi lekcija je izuzetno jasna - štoviše, vrišti do nebesa: moramo poslati crnčuge izvan naše sredine, nazad u Afriku, što je prije moguće.

POGLAVLJE BR. 3

Lekcije iz laboratorija u Indiji

Dok je egipatska civilizacija otpočela sa relativno čistom Bijelom rasom koja se sporo mongrelizirala tijekom perioda od 3000 godina, voljom samih bijelih Egipćana, koji su dovlačili crne barbare, dotle je u Indiji bila sasvim druga priča. Pojavivši se iz planinskog Afganistana i sa obronaka Hindu Kusha, bijeli ratnici su osvojili izuzetno poželjni dio Indije, poznat pod imenom Pendžab. Pogled na mapu pokazat će da je Pendžab sjeverna provincija bogata vodom, koja obuhvaća mali dio od cjelokupne teritorije današnje Indije. To se dogodilo prije otprilike 4000 godina. Ova civilizacija bijelog čovjeka svoj je vrhunac doživjela u periodu između 2000. i 1400. godine prije nove ere.

Iz baze u Pendžabu, ovi plavokosi, visoki, herojski bijeli ratnici proširili su svoja osvajanja, pa su se snagom i nadmoćnom kulturom nametnuli kao vladari rasno miješanom stanovništvu koje je u ogromnom broju naseljavalo taj teritorij, kao i danas. Domoroci su pripadali drevnoj negroidnoj rasi, uz primjese crnih, žutih i drugih azijatskih mješavina. Osvajači nisu željeli protjerati ili istrijebiti podčinjene narode, već su, naprotiv, donijeli kulturu i civilizaciju, koju su im nametnuli. Sami su postali isključivo aristokrati i vladari i koristili su robovski rad naroda nad kojim su vladali.

Važno je istaći da, u cijeloj svojoj povijesti osvajanja, bijeli čovjek nije protjerivao pokorene narode koje je mogao korisno podčiniti. Suvremeni bijeli osvajači Sjeverne Amerike jesu protjerali crvenokošce, ali su uvezli crnce. Ovi prvi ne bi radili, dok su drugi mogli biti uporabljeni za rad.

Drevna književnost bijelog čovjeka u Indiji sadržana je u Rig Vedama i epovima. Vede pokrivaju vremenski period od 600 godina, između 2000. i 1400. godine p.n.e., dakle, vrhunac bijele kulture u Indiji. Iz ovih spisa dobivamo vrlo dobru sliku bijelog društva toga doba. Oni nam otkrivaju snažan, osvajački bijeli narod, dobro organiziran, koji poštuje svoje žene, koji već posjeduje drevne zakone, dičnu poljoprivredu, koji je strastveno religiozan i koji nameće svoju vjeru i kulturu okolnom obojenom stanovništvu, o kome govori sa prijezirom. O sebi govori kao o narodu svijetle kože, a podčinjene naziva "obojenima", ismijava ih i zove majmunima. Slično tome, bijeli čovjek je 4000 godina kasnije otišao u Afriku, Aziju, Oceaniju i obje Amerike, i hvalio se svojom bijelom kožom, žestokim mentalitetom, dok je tamne rase tih zemalja dovodio u vezu sa čimpanzama i gorilama.

Kada se osvrnemo unatrag, na period od prije 40 stoljeća, i pažljivo pogledamo te bijele osvajače Sjeverne Indije, iz njihovih zapisa vidimo da su bili bijele puti, sa pravilno oblikovanim nosovima. Ova karakteristika ih, uz bijelu kožu, čini zasebnim narodom. Svoje društvene ideje su toliko utisnuli u osvojeni teritorij, da tamo i dan danas društveni položaj čovjeka varira u odnosu na širinu njegovog nosa; taj nazalni indeks, kako ga zovu, siguran je pokazatelj količine bijele krvi u venama, koja se razlikuje od aboridžinske.

Budući da su stalno bili malobrojniji od crnih i miješanih podanika, bijeli osvajači su brzo shvatili da im je glavni problem održavanje čistoće rase. Vrlo je zanimljivo uočiti i proučiti genijalne metode i sredstva koja su koristili pokušavajući očuvati svoju rasnu krvnu lozu. Bijeli osvajači su zbog rase i kulture postali aristokrati. Mongrelizirane i crne mase smatrali su inferiornima, pa su se prema njima tako i odnosili. No, pred bijelcima se, svejedno, pojavio problem kako da sačuvaju vlastitu rasu, a da u isto vrijeme iskoriste inferiorne mase za rad. Rješenje tog problema bilo je slijedeće: "kaste, utvrđene zakonom i religijom".

Svećenici su bili znanstvenici i filozofi, pa su zasnovali sistem društvene kontrole koji je načinjen tako da riješi probleme sa domorocima. Ovaj izuzetni plan svrstava se u najviše domete ljudske genijalnosti. Kaste su, kada su prvobitno uvedene, dijelile stanovništvo na četiri grupe - a) ratnike, b) svećenike, c) poljoprivrednike i trgovce i d) radnike. Prvu grupu sačinjavali su oni sa čisto bijelom krvnom lozom, dok su zadnju grupu činili uglavnom podčinjeni rasno miješani, sa kojima su bijeli ljudi imali dodira. Postojala je velika grupa podčinjenih, koje bijelci nisu počastili čak niti uvrštavanjem u kaste. Oni su kolektivno smatrani otpadom, pa se gotovo nisu ni smatrali ljudima.

Iako je nadmoćna Bijela rasa shvatila problem očuvanja rasne čistoće, ipak nije bila u stanju da spriječi svoje muškarce da se spajaju sa obojenim ženama. U većini slučajeva, nemoćna da nađe krivca među bijelcima, sručivala je svoj strašni gnjev na bespomoćne mješance. Onima koji su bili neke polukaste, bilo je zabranjeno da se nastanjuju unutar gradskih zidina. Njih su odbacivali svi, i crni i bijeli, pa su na posljetku doneseni arijski zakoni koji su dozvoljavali vojnicima da ih, u izvjesnim uvjetima, pobiju bez milosti.

No i pored svega, sistem kasta, sa svim svojim strogim zakonima i religijskim zabranama protiv miješanja rasa, nije bio u stanju spriječiti nezakonite zajednice. On na kraju nije uspio spriječiti stapanje rasa, prvenstveno zbog činjenice da se zakonska sredstva nisu mogla neprestano provoditi u djelo. Usprkos zakonskim i vjerskim zabranama, povećavao se broj mješanaca. Kaste su samo produžile trajanje čistoće rase, ali je nisu sačuvale. Suvremeni “arijac” u Indiji je samo neki takav mješanac koga su drevni Arijci imali dozvolu ubiti. Treba dobro proučiti lekcije koje nam pruža ovaj tragični eksperiment.

Bijeli narod u Sjedinjenim Državama, za razliku od svojih srodnika u Indiji, nije ni izdaleka tako dobro osiguran za situaciju kakva se dogodila u Indiji. Bijeli ljudi Indije su se osiguravali zakonskim zabranama međurasnih brakova, vjerskim učenjima i kastama, koje su bile savršena ideja poduprta zakonima. Nekada je i većina država SAD-a imala zakone koji su zabranjivali brakove među rasama; ali oni su sasvim ukinuti od strane Vrhovnog suda koji je u kontroli Židova. I dok je drevna indijska religija zabranjivala miješanje sa obojenim rasama, danas imamo takozvanu vjeru koja se interpretira na takav način da se minimizira ili ukida boja kože. Kada ovome dodamo fanatičnu promidžbenu baražu i tešku ruku vlade koja gura integraciju, shvaćamo da se nalazimo usred gužve koja će, prije ili kasnije, rezultirati tragičnim, katastrofalnim posljedicama, na što nam povijest ukazuje.

Otkrili smo da je u Indiji, kao i u Egiptu, miješanje rasa uništilo Bijelu rasu, a sa njom i divnu kulturu i civilizaciju koju je ona stvorila. I dok je egipatska civilizacija trajala 3000 godina, Hindu civilizacija je preživjela tek nešto više od 600 godina, usprkos genijalnim i hrabrim pokušajima bijelih osvajača da spriječe mongrelizaciju. I pored svega, šanse su im bile male, budući da su bili znatno malobrojniji u moru obojenih rasa, tako da je miješanje dalo ploda mnogo brže nego kod Egipćana, koji su otpočeli kao relativno čista Bijela rasa.

Mnogo vrijednih lekcija možemo naučiti iz povijesti bijele civilizacije u Indiji. Priča o civilizaciji je uglavnom priča o Bijeloj rasi i njenoj kulturi. Povijest nam kaže da bijeli osvajači, koji dominiraju obojenim rasama, neće moći izbjeći da s vremenom i sami ne budu osvojeni od svojih podanika. To se najbolje vidi u Indiji. Čak ni u Egiptu, gdje su Nubijci i crnci dovođeni kao roblje, nije bilo moguće spasiti da gospodare ne unište vlastiti podanici.

Lekcije iz Indije, Egipta i Amerike su sasvim jasne. Zakoni i religija ne mogu spriječiti miješanje rasa. Problem nije zakonske prirode. Danas, kao i u drevna vremena, vanbračno miješanje rasa prijeti čistoći Bijele rase. Uvijek je postojala žalosna sloboda kontakta Bijele rase sa obojenima, koja je rezultirala povećanim brojem rasnog miješanja.

Naravno, odgovor nije u zakonskom razdvajanju, ni u religijskim zabranama, niti u segregaciji. Na ovom mjestu povijest govori jasno i glasno. Jedino rješenje je protjerivanje i geografsko razdvajanje. Da, lekcija je sasvim jasna čak i najnaivnijem proučavatelju povijesti, a ona glasi: ako Amerika hoće da se spasi od mongrelizacije i crnog raka koji se širi po našoj sredini, jedino rješenje je da se crnci vrate u Afriku, odakle su ih doveli židovski trgovci robljem.

POGLAVLJE BR. 4

Bijela rasa – tvorac kineske, meksičke i aztečke civilizacije

Tijekom posljednjeg stoljeća javno mnijenje u Velikoj Britaniji, mudro hranjeno nevidljivom židovskom rukom, stiglo je do nivoa umobolnosti kada se radi o odnosu prema pitanjima i činjenicama koje se tiču rase. Abolicionsti, filantropi i negrofili smatraju da su obojene rase trenutno u djetinjoj fazi procesa koji je u razvoju. Problem obojenih promatra se isključivo kao problem boje a ne problem mentaliteta. Abolicionisti uče da je crnac suštinski nalik bijelom djetetu. Stoga se prema njemu treba tako ponašati, a on će, kažu, vrlo brzo sazrjeti. Onda će i problem obojenih nestati, što će biti rezultat produkata i prakse u nauci i umjetnosti.

S obzirom da je ovo izopačeno razmišljanje danas još uvijek dominantno, a zagovornici miješanja rasa sa ponosom ukazuju na druge civilizacije koje su se, navodno razvile od nekih obojenih rasa, ukratko ćemo se na ovom mjestu pozabaviti iščezlim civilizacijama Kine, Meksika i Perua. Nemamo prostora da dublje zalazimo u povijest ovih davnih civilizacija, ali će biti dovoljno da samo pređemo preko nje, pa da se pokaže da kod svih viših kultura trag vodi do Bijele rase.

Rani kineski zapisi govore u plavim plemenima, a čak i danas postoje u Mandžuriji visoki ljudi, svijetle kože i plavih očiju, koji predstavljaju ostatak drevne Bijele rase. Nazočnost bijelog čovjeka u centralnoj i istočnoj Aziji danas je dokazana činjenica koju potvrđuju etnolozi. Prvobitna kineska civilizacija toliko podsjeća na babilonsku, da su pojedini znanstvenici čak došli na ideju da su se Kinezi masovno uselili iz područja koje je graničilo sa Babilonom. Ovo naravno nije točno. Međutim, postoji obilje dokaza da su se Babilonci doselili u Kinu tijekom povijesnog procesa koji je nalik invaziji Bijele rase na Indiju, samo što joj vremenski prethodi.

Neke od ovih seoba sežu i u prapovijesna vremena. U svakom slučaju, kao i u Indiji, nailazimo na bijelog čovjeka koji osvaja i postaje vladajuća klasa u Kini.

I ponovno otkrivamo da su se bijeli osvajači miješali sa inferiornim žutim Kinezima, proizvevši hibridnu rasu. Vladari Kine, međutim, sačinjavali su višu klasu, a iz nje se razvija kineska visoka kultura. Otkrivamo da je bijeli element u Kini učinio za taj narod ono što je uradio i za druge obojene rase, a to je sljedeće: raširio je kulturu koja je u prvim fazama bila napredna, dok je u kasnijim periodima stagnirala i opadala, kako je bijela krv sve više potopljena.

Ovome u prilog ide činjenica da je kineska civilizacija bila kreativnija u svojim ranijim fazama. Štoviše, Kinezi su bili napredniji narod pred 2000 godina, nego u periodu kada su moderni Europljani po prvi put došli u istočnu Aziju.

Ovdje je važno zabilježiti da je bijeli element donio Kini njenu ranu civilizaciju i da je visoka kultura onda, kao i danas, bila posljedica utjecaja Bijele rase. Drugo, važno je istaknuti da bijela krv nije u Kini, kao ni na drugim mjestima, uzdigla mješance do nivoa napredne kulture. U pojedinim područjima Kinezi izgledaju isto tako nesposobni za napredak kao i crnci, a jedina suštinska razlika je u tome što prestanak mentalnog razvoja u životu dolazi kod Kineza kasnije nego kod crnaca. Nadalje, može se ukazati na to da kineska kultura stagnira još od ranog perioda povijesti i da se usprkos impulsu izvana i iznutra ne da uzdrmati stanje letargije u kome sada kao da vegetira cijela nacija.

Nailazimo, dakle, na još jednu iščezlu civilizaciju, civilizaciju koju su začeli bijeli Akađani iz Babilona. Ovi su ljudi, kada su stigli u Kinu, bili uvelike kulturan narod, sa poznavanjem pisma, astronomije i različitih proizvodnih umijeća. U novom okruženju, nastavili su sa razvojem sve do izvjesne točke, poslije koje se, zahvaljujući miješanju rasa, stali i tu stoje i danas, u beznadnoj močvari stagnacije. Do današnjeg dana ova inertna masa polu civiliziranog divljaštva pruža stravičan otpor svakom utjecaju izvana. Njihova astronomija jedva da je uznapredovala od faze astrologije, dok njihova medicina još uvijek predstavlja mješavinu praktičnog praznovjerja, apsurdnih nadri lijekova i nekoliko zrnaca zdravog razuma.

* * * * *

Sada ćemo napustiti Kinu i okrenuti se civilizacijama Meksika i Perua, koje su Europljani zatekli u stanju laganog opadanja kada su istraživali ove zemlje pred nekih četiristo godina.

Čak i danas postoje etnolozi, uglavnom američki, koje židovska promidžba neštedimice promovira, koji tvrde, sasvim uvjerljivo, da su kulture Meksika i Perua autohtone. Na ovom mjestu, međutim, moramo se podsjetiti osnovne istine: iza svake kulture postoji rasa. Kulture Meksika i Perua bile su nalik na kulturu bijelog čovjeka.

Migracije su bijelog čovjeka još u kamenom dobu odvele preko sjeverne Azije u Japan, a preko južne Azije u Polineziju. Svi će se složiti da američki Indijanci u cjelini, ili barem velikim dijelom, potječu iz Azije. U Indijancima nesumnjivo postoji mongolska crta. Pitanje je da li je Indijanac samo Mongol, ili je djelomično i bijelac?

Pošto se ranije migracije naroda gube u drevnosti vremena, mi možemo samo iznositi pretpostavke. Velika je vjerojatnost da su agresivniji bijelci iz Kine pronašli put do Amerike, nego manje sposobni mongoli. Staza koja se ukazivala bijelom čovjeku bila je laka i primamljiva; duž puta koji ga je mamio bili su nastanjeni narodi koje je tijekom duge povijesti Bijele rase naučio pobjeđivati i podčinjavati. I tako je u prapovijesnim vremenima bijeli čovjek pohodio obojene rase u Americi, kao što je to činio i po centralnoj Africi i južnoj Aziji, i svugdje se kasnije miješao sa narodima koje je osvojio.

Dokazi naginju u korist pretpostavke da su kulture Novoga svijeta nastale pod vodstvom čovjeka koje je slijedio put Mongola. Ove civilizacije su stagnirale i počele opadati kako se smanjivao broj bijelaca, sve dok se njegova krv nije utopila u krvi inferiornih.

POGLAVLJE BR. 5

Crna kuga u našoj sredini

Kada sam bio dječak za crne ljude sam obično koristio termin “crnčuga”. U to vrijeme to je bio normalan, prirodan izraz. Kako sam odrastao, školovao se na koledžu i bio izložen liberalnom obrazovanju i programima masovnih medija za zagađenje mozga, taj izraz sam promijenio u nešto respektabilniji termin “crnac”. Danas, ja sasvim naglašeno, ponovno koristim izraz “crnčuga”.

Zbog toga su me mnogi ljudi korili i kritizirali govoreći kako je to neinteligentno, neobrazovano, prostački.

Ništa nije dalje od istine. Činjenica je da sam prošao fazu “crnčuga”, pa onda fazu “crnac”, da bi se na kraju opet vratio prvobitnom izrazu “crnčuga”, zato što sam pomoću životnog iskustva i pomnog proučavanja problema shvatio da je termin “crnčuga” najkorektniji i najistinitiji koje se može uporabiti.

U Websterovom rječniku sam pronašao da je riječ “crnčuga” objašnjena vrlo živopisno: “vulgarni, uvredljivi izraz neprijateljstva i prijezira prema crnom čovjeku”. Ne mogu smisliti ništa što bi bolje i točnije definiralo naš stav prema crnčugama od ovog što stoji u rječniku. Ako se zalažemo za rasno jedinstvo i čistoću, i za nadmoć bijelog čovjeka, mi trebamo i moramo zauzeti neprijateljski stav prema crnčugama. Prema njima moramo iskazivati samo prijezir.

Crni čovjek je, nesumnjivo, najopasnije stvorenje na zemaljskoj kugli, kada je u pitanju opstanak Bijele rase. On je opasnost koja je takmac i samom Židovu, mada iz drugih razloga. Svakako da je Židov, bez daljeg, najveća, sveopća opasnost, jer manipulira Bijelom rasom i uništava je. On, međutim, nikada ne bi mogao u potpunosti uništiti i istrijebiti Bijelu rasu bez pomoći crnčuga. Židov, naravno, to ne želi, jer bi onda bio lišen produktivnog robovskog elementa koji ga snabdijeva svim osnovnim važnim stvarima, kako bi mogao živjeti u blagostanju. Glavni zadatak i cilj židovske urote uvijek je bio i bit će, a i danas je: svrgavanje Bijele rase, trovanje njene krvi i miješanje dok ne postane mulatska rasa kopiladi, kojom se lako može upravljati. Židovi dobro znaju da, dokle god Bijela rasa ostaje čista, uvijek postoji opasnost da se uspavani div probudi, okrene protiv njih i uništi ih.

Jedna od najžešćih prijevara kojima se Židovi služe je paradiranje mulata na televiziji, koji vjerojatno imaju 7/8 bijele krvi i o kojima se govori kao o “tipičnim crncima”. Ako ovi jadni mješanci i posjeduju neku inteligenciju, koja svakako potječe od pretežno bijelih predaka, to se odmah pripisuje tome što su crni. Birajući nekarakteristične mješance, koji su u stanju da kako-tako obave svoj posao na televiziji, Židovi taj talent i sposobnost koji nesumnjivo potiču od bijele krvi, pripisuju crnom elementu i tako uzdižu crnu rasu. Ovo je najdrskija i najpodlija prijevara, ali, nažalost, nju većina bijelaca nije prozrela.

Kada bi prikazali čistokrvnu afričku crnčugu, on bi, naravno, bio i suviše odbojan da bi se mogao prodati američkoj publici. Židovi zato stalno koriste mulate - ali ne one koji su miješani pola-pola, već one koji imaju pretežno bijele pretke. Većina “profesionalnih” crnaca, kao što je to bio pokojni kongresmen Adam Clayton Powel, ima u sebi vrlo malo crnačke krvi, tek toliko da im zatamni kožu. Tako opremljeni, oni postaju profesionalni crnački promotori, predstavljajući se kao tipični crnci. Jedini razlog što im ovo prolazi je, naravno, to što iza sebe imaju punu podršku židovskih medija, koji ih prikazuju u povoljnom svijetlu, na tisuće različitih načina.

Crni Amerikanac je na najnižoj stepenici ljudske skale. Tijekom zabilježene povijesti koja traje 6000 godina, Afrikanac nije pronašao baš ništa. Nije znao napraviti čak ni kotač, iako je imao prilike da ga vidi kod susjednih rasa, koje su ga uvelike koristile. Nikada nije pripitomio ni jednu životinju. Jedino sredstvo za prijevoz robe koje je ikada koristio bila je ljudska glava. Nikada se nije odmakao od zajedničke kolibe od blata, koja mu je jedini zaklon. Nikada nije sam naučio čitati i pisati. Nikada nije stvorio pisani jezik. Praktično jedina trgovina kojom se ikada bavio bila je trgovina slonovačom, biserima i robljem, što je ustvari prodaja i razmjena vlastitih sunarodnjaka.

On je nespretan, lijen i glup. Prosječan čistokrvni afrički crnac ima koeficijent inteligencije (IQ) za oko 40 bodova manji od koeficijenta prosječnog bijelca. Ovo je čak znatno ispod nivoa idiota. Prosječni američki crnac, koji je asimilirao veliku količinu bjelačke krvi, i ustvari je mulat, ima nešto viši IQ, koji iznosi otprilike 80 bodova, što je još uvijek dobrih 20 bodova ispod prosječnog bijelca. To ga stavlja na graničnu liniju sa idiotom, pri čemu veliki dio crnaca i spada u kategoriju idiota.

Crnčuge su međutim, čvršće i plodnije u proizvodnji novih CRNČUGA.

Zbog svih gore navedenih razloga, on se bio dobro prilagodio robovskom radu pod upravom superiorne rase. Ali, iz istih razloga, on je vrlo opasno i korisno oruđe u rukama Židova i izuzetna opasnost koja prijeti Bijeloj rasi.

Kada je pisana Deklaracija nezavisnosti, u nju je unijeta jedna greška, zapanjujuća greška, koja nas od tada proganja. U napadu plemenitosti, koja bi se prije mogla nazvati glupošću, oni su u deklaraciju nezavisnosti velikodušno unijeli vrlo hvaljenu frazu: "Svi ljudi su stvoreni jednaki". Možemo biti sigurni da je židovska ruka bila umiješana u ovo izopačivanje životnih činjenica. Možemo također biti sigurni da ni oni koji su pisali deklaraciju nisu vjerovali u to. Sami su imali mnogobrojne robove, a kada su kasnije pisali Ustav, obojenima su dali glasačku vrijednost od tri petine normalnog glasa. Ali, ipak, ni to nisu dali samim crnčugama, već svakoj državi posebno da bi mogla izračunati svoju zastupljenost u Kongresu.

Židov je od te izdajničke fraze puno napravio, ignorirajući činjenicu da tvorci deklaracije nisu podarili pravo građanstva niti pravo glasa crnčugama. Držali su ih kao robove i smatrali ih pokretnom imovinom.

Danas nam istu tu tvrdnju, da su "svi ljudi stvoreni jednaki", serviraju stalno iznova preko televizije, radija, po novinama i u svakom drugom sredstvu židovskih medija. Pošto nam iz dana u dan zakucavaju u mozak ovakav stav, mladi ljudi posebno, počeli su vjerovati u njega. Cilj Židova je, naravno, da nas natjeraju da crnčuge prihvatimo kao sebi ravne i da počnemo stupati u brakove sa njima. Oni žele izmiješati Bijelu rasu i srozati je negdje do sramotnog nivoa ljudoždera iz džungle.

Sa pravom je rečeno: "Možete izvući crnca iz džungle, ali ne možete izvući džunglu iz crnca". Ovo je vječna istina prirode. Svaka je vrsta stvorena da živi u određenom okruženju. Riba izvađena iz vode više nije na svome, kao ni polarni medvjed premješten u tropsku džunglu. Dabar je stručnjak za pravljenje brana, ali on ne može letjeti kao orao, niti praviti gnijezdo kao orao. I obrnuto, orao nikako ne može voditi život jednog dabra. Tako je sa svakom vrstom u prirodi. Svakome svoje i svakome svoj način života i svoje okruženje.

Crnac, izvađen iz džungle i premješten u sred civilizacije bijelog čovjeka isto je tako van svog elementa kao i riba izvađena iz vode. Šteta koja je učinjena nasilnim dovođenjem crnog čovjeka iz Afrike i njegovim usađivanjem u bijelu Ameriku ni izbliza toliko ne pogađa samog crnca koliko će u sljedećim godinama pogoditi bijelu civilizaciju. Pogrešni čin otkidanja crnog čovjeka od obala Afrike i njegovo ubacivanje u Novi svijet, koji je bio budući dom bijelog čovjeka, predstavlja pravu katastrofu za bijelu civilizaciju. On je posijao sjeme buduće dezintegracije velike i prelijepe civilizacije koja je procvjetala u Novom svijetu.

A tko je onda bio taj koji se odao trgovini robljem, gotovo napravivši od nje svoj monopol? Naravno, to je bio Židov. Nije trpio da mu se itko miješa u omiljeni posao - trgovinu ljudskim mesom radi stjecanja profita. Židovi su u ogromnom broju učestvovali u trgovini robljem, i to ne stoljećima, već tisućama godina. Štoviše, trgovina ljudima, ili još bolje, podljudima, bila je jedna od njihovih glavnih trgovački aktivnosti. Baveći se njome, Židov je svoj majstorski plan ostvarivao na dva načina: prvo, zarađivao je novac i tako jačao svoj financijski monopol, i drugo, usađivao je crnu džunglašku krv Afrike u vene bijele Amerike, gdje će narasti dok je konačno ne uništi.

Ako se želimo spasiti od crne pošasti ovdje u Americi, prije svega moramo preusmjeriti razmišljanje bijelog čovjeka. Moramo uništiti sramotnu laž "da su svi ljudi stvoreni jednaki." Ne samo da moramo ponovno učiniti bijelog čovjeka svjesnim njegovog velikog nasljeđa i njegove

dragocjene krvi, već trebamo učiniti ideju rasne čistoće prvim i najvažnijim djelom naše nove vjere. Stoga moramo natjerati svakog bijelog čovjeka, ženu i dijete da shvati veličinu provalije koja postoji između velike bijele civilizacije, velike Bijele rase i crnih domorodaca iz džungle. Moramo ih navesti da razumiju da postoji daleko veći jaz između velikog intelekta naših bijelih genija i intelekta crnaca, nego što postoji između crnaca i najinteligentnijih majmuna. Našu dragocjenu krvnu lozu moramo sačuvati pod svaku cijenu.

Zato, kada razmišljamo o crnom čovjeku, trebamo znati da je afrička džungla njegovo prirodno okruženje. O njemu moramo misliti kao o stvorenju čiji je prirodni nivo egzistencije bliži životinjama nego velikoj i visokoj civilizaciji Bijele rase. Moramo se suprotstaviti židovskoj promidžbi koja truje umove i prirodne instinkte bijelog naroda. Najbolje što možemo učiniti je da u crncu vidimo ono što on jest, i da o njemu mislimo u terminima neprijateljstva i prijezira. Nikada ne smijemo o njemu govoriti izrazima koji sadrže poštovanje, već o njemu trebamo govoriti sa prijezirom i porugom, i nazivati ga "crnčugom", što je on uvijek i bio.

Jedino ispravno ponašanje prema crnčugama uvijek treba biti neprijateljsko i prezrivo.

Moramo ubrzati dolazak dana kada ćemo bit spremni istjerati ovaj rasni otrov iz tijela bijele Amerike. Da bismo ovo postigli moramo preusmjeravati razmišljanje bijelog čovjeka sve dok ne bude spreman obaviti posao koji je trebalo još davno uraditi - a to je da očisti Ameriku od crnog otrova koji je u nama, makar i silom ako treba, i pošalje crnčuge natrag u Afriku odakle su nekada otrgnuti.

* * * * *

Kao što sam više puta rekao, glavni problem bijelog čovjeka nije pitanje kako će nadvladati crnog čovjeka ili perfidnog Židova. Glavni problem je kako ojačati razmišljanje bijelog čovjeka i vratiti ga zdravom duhu. Kada jednom to ostvarimo, ostalo će biti dječja igra. Kada bijelom čovjeku vratimo zdrav duh, on će početi postupati po svojim prirodnim instinktima, dakle, u skladu sa zakonima prirode i bitka će biti dobivena.

Bijeli čovjek, vraćen zdravom duhu i oslobođen iz zamki židovske promidžbe je najveća sila na licu zemlje. I više od toga, bijeli čovjek, ujedinjen i organiziran, deset puta je moćniji od ostatka čovječanstva zajedno.

Cilj ove knjige je da stvori takvu situaciju.

* * * * *

Kad su Židovi dovukli crnog čovjeka sa obala Afrike i posadili ga na Američkom tlu, već su u svoj glavni plan bili ugradili načine kojima će, uz pomoć crne afričke krvi, uništiti procvjetalu bijelu civilizaciju u Novom svijetu. Židovi nisu samo izvlačili profit iz trgovine robljem, nego su, još pred 300 godina znali kako će uporabiti ovaj afrički otrov za uništenje Bijele rase.

Poslije građanskog rata Židov je uložio velike napore da izmiješa bijelu krv Juga. U tome nije uspio uglavnom zahvaljujući odlučnoj borbi Ku Klux Klana. Do 1880. godine države su otjerale crnce sa vlasti i povratile svoje sudove, zakonodavstvo i vlast.

Početkom 20. stoljeća Židov je otpočeo novi program za miješanje bijelog čovjeka, pod maskom komunističke partije. Ovaj put cilj su bile cijele Sjedinjene Države, a koplje je poletjelo sa krajnjeg juga.

Evo plana kako ga je izložio Židov **Israel Koehn** u knjizi *Rasni program za dvadeseto stoljeće*.

"**Moramo shvatiti da je najjače oružje naše partije rasna napetost. Ubacivanjem u svijest tamnim rasama da su stoljećima bili ugnjetavani od bijelaca, možemo ih ukalupiti u program komunističke partije. U Americi ćemo ići na pobjedu potajice. Dok budemo potpaljivali crnu mržnju protiv bijelaca, dotle ćemo bijelcima usađivati kompleks krivnje zbog njihove eksploatacija crnaca. Pomoći ćemo crncima da se istaknu u svim segmentima**

života, profesijama, u svijetu sporta i u svijetu zabave. Sa ovakvim prestižem crnac će biti u stanju da se ženi bijelkinjom i otpočne proces koji će Ameriku predati našem cilju."

U osnovi programa je da se među crncima posije mržnja prema bijelcima - neka vrsta "ubij bijelca" opsesije; a u isto vrijeme da se među bijelcima šire "ljubav" i "bratstvo", da se bijelcima usadi paralizirajući kompleks krivnje do točke kada neće moći ništa uraditi da bi umirili crnčuge.

U rukama Židova su vlast, novac i promidžbena sredstva, i bitka je počela.

Židovi žestoko jurišaju kako bi izmiješali američku rasu još u ovoj generaciji. Sve moguće je već urađeno kako bi se rase miješale i gurale pod istu krv, ali ni to im nije dovoljno brzo. Židovi znaju da će, ako žele da mješoviti brakovi budu najšire prihvaćeni, morati početi sa školskom djecom u najranijem uzrastu.

Želeći da to postignu, već su pregurali gnusni zločin prisilnog premještanja đaka iz jedne škole u drugu, sa ciljem rasne integracije. Iako je ovo potpuno suprotno Ustavu, čak i zloglasnim zakonima i građanskim pravima koji su usvojeni šezdesetih godina, židovski suci su svuda odbacili optužbe da je to neustavno i nezakonito. Svakom čovjeku zdrave pameti te optužbe govore o najvećem, najgnusnijem i najodvratnijem zločinu na koji može i pomisliti. No, svejedno, mediji koje kontroliraju Židovi su zamaskirali cijelu stvar i prelili je šećerom tako da je počela izgledati čak razumno.

Rezultat je da su upravni odbori bjelačkih škola i okružne vlasti sramno napustili obaveze koje imaju prema svojim biračima i građanima. Poklonili su se pred židovskim sucima. I ne samo da su se sramotno i bijedno klanjali, već su i puzali. Posljedice ove gnusobe jasne su svakome. Škole su postale inkubator kriminala, tuča noževima, prebijanja, bezakonja i anarhije. Židovski tisak drsko prelazi preko svega u stilu: "Da, ima nekih neprijatnosti, ali bože moj, pogledajte što dobivamo. Mi moramo omogućiti da ustav djeluje. Mi moramo stvoriti jednake mogućnosti za sve." Kakvo smeće!

Očigledna je činjenica da ni jedan od ovih argumenata ne vrijedi. Dovođenje malih crnih divljaka u bjelačke četvrti, i obratno, odvođenje male nevine djece u džungle crnačkih kvartova prepunih kriminala nije postiglo ni jedan od ovih takozvanih, plemenitih ciljeva. Činjenica je samo da su škole snizile nivo obrazovanja kako za crnce, tako i za bijelce. One više i ne podsjećaju na nacionalne institucije, već liče na kažnjeničke kolonije pretrpane kriminalom. One su kažnjenički radni logor u kojima, na žalost, naša bijela djeca postaju žrtve zločina židovskih hijena.

Čak ni prljave crnčuge ne žele da im djeca autobusom idu u neku udaljenu školu, ali nekolicina, od Židova sponzoriranih, crnačkih glasnogovornika govori kako tako mora biti da bi crnci dobili "jednake mogućnosti". U svim slučajevima tužbi, uvijek se pojavi neki židovski odvjetnik koji u ime "fonda za obranu zakona" iznese slučaj pred židovskog suca. Onda taj židovski sudac donese nevjerojatnu, smiješnu presudu i bijela djeca moraju ići u džungle na crnačkim teritorijima, a male crne životinje u bijele četvrti.

Podigao se veliki val protivljenja. Naš cilj mora biti taj da iskoristimo to protivljenje, organiziramo ga, a naše bijele rasne drugove privući našoj novoj vjeri.

U gradu Pontiac, država Michigan, na primjer, grupa bijelih roditelja, koja sebe naziva nacionalnom akcionom grupom, organizirala je bojkote koji su prvog dana škole zadržali čak 35 % bijele djece u kućama. Istog trenutka reagirala je, od Židova kontrolirana policija kako bi zaštitila bijele izdajnike koji su ugrožavali bojkot i kako bi im pomogla da ga slome. Slogan te grupe bijelih roditelja bio je: "**Neka se suci voze autobusima, a ne djeca.**" Mislim da bi još bolji slogan bio da utrpamo crnčuge u čamce i vratimo ih u Afriku, umjesto što autobusima prevozimo jadnu djecu do udaljenih škola.

Prilično je ironično što i najodlučniji otpor nasilnom upisivanju djece u udaljene škole nije došao od bijelaca i bijelih roditelja, koji najviše imaju izgubiti, već od kineske rasne skupine iz San Francisca. Iako žive u zemlji koja nije njihova i u kojoj su mala rasna manjina, ovi Kinezi su imali dovoljno rasne lojalnosti i rasnog ponosa da zbiju redove. Tvrdili su da će na taj način njihova djeca izgubiti dio drevnog kulturnog nasljeđa te zajednice. Međutim, jedan američki učitelj kineskog podrijetla priznaje: "**To je ono što vam kažu, ali da govorite kineski shvatili biste da ne žele da**

im djeca idu u školu sa crncima.” Čak i obojeni Kinezi, čije je kulturno nasljeđe daleko manje od veličanstvenog nasljeđa Bijele rase, imaju dovoljno rasne solidarnosti i lojalnosti da zbiju redove i znaju da će im se rasa pokvariti i izopačiti ako se budu miješali sa crnim inferiornim životinjama. Dok ovo pišem, najmanje 3000 kineske djece još uvijek bojkotira škole u San Franciscu.

Kad čitate o “problemima” sa nasilnim upisivanjem djece u udaljene škole, židovskim promidžbenim glasinama, kao što su “**Time**”, “**Life**” i druge, stvara se ovakva slika: “**Da, postoji problem, ali mi ćemo savladati sve prepreke i svima će biti bolje**.” Beskrajna je kolekcija ovakvih i sličnih prtljanja. Lukavi Židov nikada ne odgovara na pitanja, da li daje bilo kakve dobre rezultate? Stvar se uvijek predstavlja na način da svatko, naravno, zna da je nama potrebna integracija i da se svi slažu da je to izuzetno poželjan cilj. I dok zagovara ove monstruozne laži, Židov dobro zna što radi. On zna da to pustoši i uništava naše javne škole za koje bijeli roditelji kroz poreze izdvajaju velike sume novca. Ona zna da će krajnji rezultat ove operacije biti kvarenje rase i kod bijelaca i kod crnaca u sljedećoj generaciji i da će to srozati, degradirati, pokvariti i uništiti Bijelu rasu.

Svo vrijeme on lukavo zagovara svoju ideju koja je (tobože) na visokom nivou, koja je kao neki američki san, koja kao da je zakon ove zemlje. Žestoko propagiraju ideju da će sve biti divno samo da se sve rase u zemlji pomiješaju. Postoji prava poplava ovakve zločinačke promidžbe.

Idemo sada ispitati neke od ovih lažnih i prevarantskih ideja koje Židovi iznose i šire.

Pogledajmo tvrdnju da spomenuta ideja predstavlja zakon u zemlji. Nigdje u Ustavu se ne tvrdi ili bar podrazumijeva da škole moraju biti “integrirane” (rasno mješovite). Prema 10. amandmanu Ustava u kome se izričito kaže da su prava koja nisu Ustavom dana saveznoj vlasti, niti su uskraćena državama, ostavljena svakoj pojedinoj državi ili narodu, potpuno je jasno da su škole i obrazovanje apsolutno izvan jurisdikcije savezne vlasti. One potpadaju u potpunosti pod jurisdikciju pojedinačnih država i okruga. Štoviše, oni koji su pisali Ustav nisu nikada miješanje rasa smatrali ustavom garantiranim pravom. Čak je većina njih posjedovala robove. Među njih spadaju Jefferson, George Washington i drugi. Oni nikad nisu smatrali da su crnci jednaki sa bijelim tvorcima ove nacije. Smatrali su ih pokretnom imovinom, kojoj nisu dali ni građanska prava i pravo glasa. Dakle, to što židovski promidžbenjaci brbljaju kako je njihova volja bila da nasilno miješamo rase i svoju djecu upisujemo u crnačke škole i da ih vodimo okolo kao grla stoka, bezočna je laž najniže vrste.

Razmotrimo sada lažne židovske argumente o zakonima. Čak ni u najlošijim zakonima, koje je usvojio od Židova kontrolirani Kongres u posljednjem desetljeću, ne kaže se da naša djeca trebaju da se voze okolo autobusima, kao stoka, kako bi se postiglo miješanje rasa i integracija. Štoviše, čak i zloglasni, loši zakoni o građanskim pravima iz šezdesetih godina precizno kažu da se savezni fondovi ni u kom slučaju ne mogu koristiti za premještanje đaka u udaljene škole kako bi se postigla rasna integracija. Ali se onda pojave ogavni židovski suci i gnusno lažu.

To se ne nalazi u Ustavu niti u zakonima. Još davne 1896. godine je Vrhovni sud presudio da su odvojene ali jednake škole u skladu sa Ustavom, a u našem anglo-saksonskom pravu uvijek je postojao aksiom da se, kada se donese neka presuda, ubuduće uvijek sudi na osnovu nje, u sličnim slučajevima. Današnji Vrhovni sud koga kontroliraju Židovi, obeščastio je i pogazio uspostavljeno pravo pa donosi odluke koje su potpuno kršenje spomenutog, kršenje zakona koje je usvojio Kongres i kršenje samog Ustava. U svakom slučaju, bijela braćo i sestre, kažem vam, čak i da je to zakon koji je po Ustavu i da su ga prihvatili svi sudovi, postoji zakon koji sve ovo nadilazi - a to je **zakon opstanka**. Dolazi vrijeme kada se mora prizvati najviši zakon prirode, svim sredstvima, a taj zakon je zakon očuvanja vlastite vrste.

Zbog toga jedan od najsvetijih ciljeva kome se možemo posvetiti jest da istjeramo ovaj rasni crni otrov iz našeg nacionalnog krvotoka, da pošaljemo crnčuge nazad u Afriku što brže možemo, da očistimo i čuvamo čistim naš rasni integritet.

Mi stalno moramo ukazivati našim bijelim rasnim drugovima na strašne činjenice povijesti, kao što su sljedeće: **godine 1920. Bijela rasa je u svijetu bila brojno nadmašena u odnosu 2:1. Danas je taj odnos 7:1, a židovski Ujedinjeni Narodi radosno predviđaju da će kroz slijedećih 20 godina neprijateljske obojene horde biti prema bijelom čovjeku u brojnom odnosu 49:1**.

Nije potrebno mnogo mašte da bi se zamislilo kakva će biti sudbina Bijele rase, kada obojeni, potpomagani i kontrolirani od strane Židova, steknu dovoljno fizičke snage da nas pokolju.

Povijesne i prirodne činjenice su jednostavne: Bijela rasa mora dominirati zemljom ili bijedno propasti od ruku inferiornih obojenih rasa.

* * * * *

Prvi korak u borbi bijelog čovjeka za spas mora biti učinjen baš ovdje u Americi - a taj prvi korak je protjerivanje crnaca iz naše sredine i njihovo vraćanje u Afriku.

Naš cilj ne smije biti da “pomognemo” crncima da “napreduju”. Mi nemamo nikakvog interesa da “popravljamo” crnce i asimiliramo ih u naše društvo. To bi bila najgluplja stvar koju bismo mogli uraditi. Jedino što crnčuge proizvode kada dobiju pomoć izvana, jest još crnčuga. Jedini odgovor su čamci - pošaljimo ih natrag. To je jedino pravo rješenje.

Kada se spomene pravo rješenje crnačkog problema u Americi, a to je da ih pošaljemo nazad u Afriku, ljudi obično papagajski ponavljaju jedan od dva krajnje negativna odgovora, koje im je u mozak usadila židovska promidžba: a) kako to sebi možemo priuštiti? i b) da, bilo bi zgodno to učiniti, ali nikada nećete pridobiti američki narod da to uradi.

Obje reakcije, i a) i b), su naravno izuzetno negativne, baš kao što ih je Židov skrojio. On svoje ideje plasira po principu zdrave izreke, koja je stara koliko i sama ratna strategija, a glasi - ako uspiješ natjerati svoje neprijatelje da misle da su poraženi prije nego što je bitka počela, onda oni kao da jesu poraženi.

Ispitajmo ove reakcije, a) Možemo li to priuštiti? Da, odgovor je uvjerljivo da, možemo, štoviše, ne smijemo sebi priuštiti da to ne uradimo.

Praktički se svi normalni bijelci u SAD-u slažu da se crnčuge ne uklapaju u naše društvo. Većina je svjesna životnih činjenica - da crnci izazivaju 85 % svih nasilnih zločina - usprkos činjenici da navodno čine svega 12 % populacije, da većina novca iz socijalnih fondova ide u ruke crnčuga i da se ta količina stalno povećava, što svake godina odnosi sve veći dio naših zarada, da su nasilno upisivanje djece u udaljene škole i miješanje izazvani crnačkom nazočnošću u našoj sredini. Većina normalnih bijelih Amerikanaca je svjesna ovih činjenica i, sa izuzetkom idiotskih licemjera u našem okruženju, prosječni Amerikanac je sasvim svjestan da će ovakva rasna politika uništiti našu zemlju, rasu i naciju. No, svejedno, ideja da se 30 milijuna crnaca transportira preko oceana i vrati na kontinent sa koga su njihovi preci pokupljeni, izgleda im ponešto klimava. Naravno, zbog toga što su im Židovi ugradili negativne ideje u mozgove.

Kada, međutim, razmotrimo pitanje na osnovu ekonomije i rasne logike, nalazimo da je najbolja pogodba koju možemo izvući, da ih što prije pošaljemo u Afriku. Pogledajmo brojke.

Ako pretpostavimo da ćemo prebaciti u Afriku baš svakog od 30 milijuna crnaca, i ako ih otjeramo u stilu, po cijeni od 1000 dolara po glavi, ukupna suma bila bi tek 30 milijardi dolara, što je tek djelić ukupnog proračuna Sjedinjenih Država za samo jednu godinu. I to bi bio konačan trošak. Možemo li to sebi priuštiti? Pa, mogli bismo, na primjer, da uzmemo sav novac koji se baca na pomoć zemljama koje nas mrze i preziru i da ga potrošimo na prijevoz crnčuga do Afrike. Mogli bismo iskoristiti sav novac koji sada rasipamo na razmnožavanje crnčuga u ovoj zemlji, crnčuga koje zagađuju našu rasu crnom krvlju Afrike i da ga uporabimo za vraćanje istih tih crnčuga u Afriku.

Kada pomislite na silne milijarde dolara koje se troše na idiotske socijalne programe koji pomažu razmnožavanje crnaca, koje se daju kao pomoć inozemstvu ili se troše na naoružavanje koje nas u stvari uopće ne brani, i dođete do iznosa od 200.000.000.000. dolara godišnje proračuna, čiji se ogromni dio rasipa uz odobrenje Židova, onda zaključite da pitanje uopće nije na mjestu.

Ono treba glasiti: Kako sebi možemo priuštiti da ovdje držimo crnčuge? Kako sebi možemo priuštiti da bacamo silne milijarde dolara na socijalne programe za crnce, iz godine u godinu, bez ideja na vidiku?

Sa milijardama dolara koje se bacaju na crnačku socijalnu pomoć, crnački kriminal, crnački "kapitalizam" i programe za crnačke četvrti, mogli bismo cjelokupnu crnačku populaciju poslati u Afriku dvanaest puta.

Što se tiče drugog dijela, - b) da to Amerikanci nikada neće uraditi - tu počinje teži dio programa. Ovdje nam je potreban intenzivan program obrazovanja, ne crnaca, nego bijelaca. To je isključivo pitanje snage volje.

Ponavljam, potrebno je ispraviti razmišljanje bijelog čovjeka.

Ako posjedujemo volju za životom, za preživljavanjem, moramo imati i volju da odbijemo zagađivanje i odbacimo širenje crne krvi po našem bijelom nacionalnom tijelu.

Kada pogledamo na bližu povijest, otkrivamo da Židovi nisu imali nikakvog kajanja zato što su protjerali četiri milijuna Nijemaca sa rodne grude u Pruskoj i Istočnoj Njemačkoj, koje su ovi nastanjivali nekoliko tisuća godina i tjerali ih na zapad. Niti ih je nešto grizla savjest kada su prognali milijun i pol Arapa iz njihove rodne Palestine, zaplijenili sve arapske farme i posjede i ostavili Arape da crknu od gladi u vreloj pustinji.

Zbog čega bi se mi Amerikanci, koji očigledno ne osjećamo kajanje zato što smo ubili milijune naše bijele braće u Njemačkoj tijekom svjetskih ratova (samo u jednoj noći bombardiranja Hamburga 50.000 ljudi, žena i djece, u Dresdenu zapaljivim bombama 300.000 bijele braće), zbog čega bi se odjednom glupavo raznježili kada dođe do rješavanja crnačkog problema?

Sigurno je da su crnci realna i nazočna prijetnja našem opstanku, što Nijemci nisu, niti su ikada bili, štoviše, oko 30 % svih bijelih Amerikanaca u svojim venama ima njemačku krv i jedna od najvećih izopačenosti u povijesti je to što smo uopće podigli oružje protiv hrabrih Nijemaca, naroda koji je vodio NAŠU borbu protiv Židova, u korist nas i cijelog čovječanstva.

Navodimo povijest da bismo pokazali kako vraćanje crnaca u Afriku nije ni ekonomski problem, niti problem morala, već isključivo problem rasnog ponašanja. Kada jednom ispravimo naše razmišljanje, problem vraćanja crnaca u Afriku kao da je riješen. Kada pomislimo da ćemo uposliti veliku flotu aviona 747 (jumbo jet), ili kao u ratno vrijeme, brodove koje ćemo izgraditi u najkraćem roku, vidimo da ekonomski i fizički to u stvari nisu problemi. Možemo to uraditi. Moramo to uraditi. Ne smijemo sebi priuštiti da to ne obavimo.

Ponavljam, pravi je problem da ispravimo svoja razmišljanja. Ova knjiga i Kreativistička religija se time bave. Ključ je promidžba, prosvjetljenje, organizacija i još promidžbe. Zapamtite, organizirana i ujedinjena Bijela rasa je deset puta moćnija nego sve rase zajedno.

Postizanju tog uzvišenog i plemenitog cilja ova knjiga je i namijenjena. Najvažnija svrha naše nove religije je dostizanje ovog veličanstvenog cilja.

POGLAVLJE BR. 6

Majstori obmane – kratka povijest Židova

Priroda je u svojoj beskonačnoj mudrosti najjači naglasak stavila na preživljavanje vrsta. U svojoj bogatoj raznolikosti stvorila je bića svih vrsta: ribe i perad, životinje i povrće, insekte i bakterije. Pojedina stvorenja kao crvendać i rajska ptica divna su za gledanje. Druga, poput škorpiona i guštera, nisu. Neka su mesojedi, a druga biljojedi. Pojedine životinje, recimo krave, preživaju travu sa livada. Druge, kao kojoti, vukovi i tigrovi su grabežljivci. Neke, poput komaraca i mušica su paraziti. Svako stvorenje ima svoje načine postojanja i opstojanja i svoje načine produžavanja vlastite vrste. Sve u svemu, želja za životom i produžavanjem vlastite vrste izuzetno je jaka. Da nije tako, vrste bi odavno izumrle.

U ljudskoj vrsti postoji jedna rasa koja stoji iznad svih ostalih po intenzitetu i žestini svoje želje za preživljavanjem, a to je židovska rasa. Kako je ova rasa preživjela i ostala netaknuta tijekom svih prevrata u povijesti, cijelih 5000 godina, jest činjenica kojom se treba pozabaviti. I dok su pojedine drevne rase iz zabilježene povijesti, poput Babilonaca, Rimljana, Feničana ili Egipćana nestale kao rase u slivniku povijesti, dotle su Židovi preživjeli. I ne samo da su preživjeli, već su postali gospodari svih ostalih svjetskih rasa, iako po broju predstavljaju samo mali postotak svjetske populacije.

Dok je veličanstvena Bijela rasa bila graditelj, istraživač i tvorac civilizacije, vlada i nacija, Židov nije bio ništa od toga. Naprotiv, on je bio sušta suprotnost plemenitom bijelom čovjeku. Tijekom cijele svoje povijesti, koja seže 5000 godina unazad, tijekom koje je bio ujedinjen kao rasa, Židov je bio parazit i grabežljivac na leđima onih nacija koje su protiv svoje volje bile njegovi domaćini. Židov nikada nije bio stvaralac ili graditelj, nije bio proizvođač, poput pripadnika Bijele rase. Suprotno tome, on je bio razarač civilizacija, pljačkaš naroda i ubojica, koji je izmislio i samu ideju genocida, u najranijim fazama svoje povijesti. Sve što trebamo učiniti jest da pročitamo njihov Stari zavjet i da u njemu, na gotovo svakoj stranici, pročitamo kako su varali, ubijali i pljačkali jedno pleme za drugim. Jedan za drugim su narodi podvođeni pod nož i to bez razlike muškarci, žene i djeca.

Da, Židovi su doista krvožedna rasa. Preživjeli su dug vremenski period, iako su bili rasuti među drugim narodima širom svijeta. Oni su bili kuga na tijelu čovječanstva od najranijih dana poznate povijesti. Ni u današnje vrijeme ta kuga nije izliječena. Štoviše, danas je smrtonosnija nego ikada, a pošto smo mi, Bijela rasa, glavna meta i glavne žrtve označene za uništenje, neophodno nam je da pobliže upoznamo i proučimo našeg uništitelja.

To je fascinantna povijest ispunjena stravom. Jedna ružna priča. Ali, moramo je proučiti, moramo je razumjeti, ukoliko se želimo izbaviti iz nevolje i ispuniti obavezu koju nam je priroda pred nas postavila: točnije, opstanak naše vlastite vrste, najplemenitije tvorevine na cijeloj zemaljskoj kugli: Bijele rase.

Povijest čovječanstva prepuna je ratova i konflikata, ali u svim tim sukobima, koji su uključivali različite narode i rase, samo je jedna rasa izazivala najnasilnija neprijateljstva, bez obzira gdje se nalazila - ta rasa je židovska rasa.

Tijekom cijele povijesti i svih ratova, sukoba i pokolja, prije ili kasnije, dvije sukobljene strane prekinule bi neprijateljstva, pa bi izgladile razlike ili otišle negdje drugdje živjeti.

Međutim, sa Židovima nije tako. Židov se nikada nije pomirio sa narodom - domaćinom preko čiji leđa se hranio. Niti se mirno preselio u neku drugu zemlju. **Povijest Židova pokazuje dvije stvari: prvo, da nikada nije bilo pomirenja između njih i njihovih domaćina, i drugo, da nijedan narod nije uspio da ih se trajno riješi.** Nadalje, što su dublje Židovi prodirali u svog domaćina i postajali sve zahtjevniji i netolerantniji, domaćin bi se generalno okretao protiv njih i pokušavao ih istjerati iz svog nacionalnog tijela. Međutim, ni u jednom slučaju nacija-žrtva nije uspjela da ih trajno protjera. Štoviše, iznenađujuće je da su se Židovi, kada su protjerivani iz neke države, obično uz patnje i poniženja, već za nekoliko godina vraćali u istu državu. I ne samo da su se vraćali, već su tada bivali još odlučniji da unište naciju-domaćina, kroz koju su se do tada

parazitski hranili. Židovi su, još od vremena koje se gubi u počecima povijesti bili razarači kulture i uništavali su civilizaciju. Židovski problem navalio se na leđa svih nacija i tu stoji 5000 godina.

Kada god bi se Bijela rasa, sa svojom kreativnošću i energijom, selila u različite dijelove svijeta i tamo stvarala civilizaciju, za njom bi nepogrešivo dolazio i Židov, ubacivao se u njene osnove i, prije ili kasnije, uništavao te tvorevine. Uz njegovu pomoć uništene su egipatska civilizacija, grčka civilizacija, a on je bio osnovni uzrok uništenja velike rimske civilizacije. Kada je Europa lagano počela prikupljati niti civilizacije Rima, Židov je već bio tu, od vremena Rimljana, on je kao nekakav rak prilijepljen na tijelo Europe.

Međutim, glavni centar moći židovske svjetske urote danas se nalazi u Novom svijetu. Štoviše, New York je najveći centar židovske populacije u svijetu, a on je centar financijske moći ne samo Sjedinjenih Država, već i ostatka svijeta. Pošto su SAD danas posljednje veliko uporište Bijele rase, Židov ima za cilj ne samo da uništi Sjedinjene Države kao zemlju, već i da razori bijelu Ameriku, da je mongrelizira i upumpa crnu krv Afrike u vene bijele Amerike.

Zbog čega je židovska rasa preživjela sva nevremena povijesti kroz 5000 godina, a mnogo snažnije rase, kao Rimljani, recimo, su propale? Jeli to zato što su Židovi čvrsti? Smatramo da je Židov čvrst, ali su druge rase, poput Rimljana, bile čak i čvršće, pa nisu opstale. Da li je to zbog toga što je dobar borac? Ne, on je ustvari fizički kukavica i u otvorenoj borbi on je slab i ne baš hrabar ratnik. Jeli to zbog toga što je sklon izdaji i obmani? Moguće, pošto u ovim karakteristikama nesumnjivo nadmašuje sve ostale narode. Ali, ni to nije jedini razlog zbog kojeg je preživio. Razlog tog opstanka leži u njegovoj jedinstvenoj religiji.

Na početku svoje povijesti Židovi su shvatili ogromne mogućnosti religije kao sredstva - sredstva koje će ujediniti njihovu rasu ili sredstva koje će raslojiti i uništiti njihove neprijatelje. Tisućama godina izvlačili su korist iz tog saznanja. Na majstorski način manipulirali su religijom u svoju korist i to tako da drugi narodi nisu čak ni sumnjali - a najmanje od svih Bijela rasa.

Ako se ukratko osvrnemo na ratove između Rima i Kartage, i na kratkotrajnu opsadu i razaranje Jeruzalema, tijekom uspona i širenja rimske imperije, mislim da ćemo naći odgovore na pitanje o opstanku Židova.

Kako je moć Rima rasla i širila se, bilo je neminovno da će brzo doći u sukob sa rastućom moći Kartage. Više od 100 godina ove dvije velike rivalske sile vodile su bitke da unište i zatru jedna drugu. Konačno je Rim izašao kao pobjednik i kada se Kartaga predala njegovoj milosti, on je razorio grad, poubijao cjelokupno muško stanovništvo, a žene i djecu prodao u roblje. Kartage više nije bilo. Nestala je zauvijek.

Usporedimo sada ovo sa onim što se dogodilo Jeruzalemu 70. godine naše ere.

Tijekom vladavine kralja Vespasiana, Židovi u Judeji podigli su pobunu. Vespasian je tamo poslao generala Titusa i poslije 139 dana opsade Jeruzalema grad je osvojen, razrušen do temelja, Židovi su neki bili ubijeni, a neki su se razbježali. Izgledalo je da će po sudbini, koja je nalik Kartaginoj, ovo biti kraj Židova. Ali nije bilo tako.

Židovi su imali jednu izuzetnu stvar koja je išla u njihovu korist, a to je bila ta jedinstvena religija koja je čitavu njihovu rasu držala na okupu. Daleko od toga da su bili uništeni, Židovi su uz pomoć svojih obmana i svoje vjere koja ih je spajala, isplanirali osvetu Rimljanima.

Sa velikim žarom, Židovi su među Rimljanima počeli propovijedati novu vjeru, koja je imala tako samoubilačke ideje kao što su : "okreni drugi obraz, voli svoje neprijatelje, ne opiri se zlu", i druge samorazarajuće postulate koji su narušavali snagu Rimljana i ostavljali ih gole i bez obrane pred njihovim neprijateljima. Za nekoliko stoljeća, velika rimska civilizacija potpuno se rastočila i bila je nemoćna pred navalama divljih vandala koji su konačno srušili Rim 476. godine nove ere i Rima više nije bilo.

Međutim, u toj žestini i žaru da se očuva židovska rasa, utjelovljena u fanatičnoj religiji, Židov se nije zaustavio na Rimu. Naprotiv, kada se nahranio tijelom palog Rima, krenuo je razarati i inficirati nove kulture koje su počele nicati u zapadnoj Europi. Te kulture su od samog početka bile hendikepirane, jer su prihvatile istu onu religiju kojom je Židov uništio Rim.

Istina je da je Židov čvrst. On je obmanjivač i izdajnik. Također je ustrajan i uporan. Sve ove osobine pristaju mu sasvim dobro i omogućavaju mu da bude najveći grabežljivac i parazit na tijelu čovječanstva. Ali, i pored svih ovih osobina, on ne bi preživio da nije bilo Mojsijeve religije. Sama suština te vjere je da ukazuje u sveto bratstvo koje je neprijateljski nastrojeno prema ostatku čovječanstva. On se bori, gura, grize uvijek i zauvijek za dobro svoje rase i za opstanak svoje rase, i tako, u najsurovijoj formi, pokazuje jedan od najjačih zakona prirode: opstanak vlastite vrste.

Židovi su naučili još jednu značajnu činjenicu na početku svoje povijesti: ništa tako snažno ne ujedinjuje grupu (bilo koju grupu) kao imanje zajedničkog neprijatelja. Zasnovano na ovoj premisi, oni su se pobrinuli da uvijek budu u ratu sa drugim rasama. U stvari, svi drugi narodi njihovi su neprijatelji u svim vremenima. Samo je pitanje strategije tko je glavni neprijatelj u određeno vrijeme.

Ovakva teorija proizvela je čuda. Održala je Židove ujedinjenima i pod borbom. Njihova solidarnost uništila je svakog neprijatelja koji bi se pojavio. Danas ona uništava Bijelu rasu.

Centralna tema židovske religije je mržnja, mržnja prema nežidovima, to jest, prema svim drugim rasama. Sljedeća izuzetno snažna karakteristika židovske vjere je rasna lojalnost, lojalnost prema vlastitoj vrsti. Za prosječnog bijelog nežidova, tužno je reći, malo je važno sa kime posluje, da li je u pitanju drugi bijeli čovjek ili ne. Niti mu je važno da li mu je susjed ili osoba koju sreće njegove vrste. Ali za Židova, da li posluje sa drugim Židovom, da li sreće drugog Židova ili živi pored njega, to znači sve. Imajmo na umu ovaj faktor rasne lojalnosti kada krenemo tražiti bolju religiju za Bijelu rasu.

To da je judaistička religija stijena oko koje se židovska rasa vrti već 5000 godina, uopće se ne dovodi u pitanje. Židovi ne vjeruju u Boga, niti su toliko glupi da svoje djelovanje ili vjerovanje baziraju na budućnosti. Golda Meir, premijerka Izraela, izjavila je u govoru održanom u Knesetu (izraelskom parlamentu), i to na jidišu, sljedeće: “**Ja sam nevjernik, pa ipak mi nitko iz uma i srca ne može iščupati uvjerenje da bi mi, bez židovske religije, prošli kao i drugi narodi koji su jednom postojali pa nestali.**” Od najranijeg djetinjstva židovski roditelji usađuju svom potomstvu ideju rasne lojalnosti, ideju da je opstanak židovske rase sve, ideju da su svi drugi narodi njihovi neprijatelji koje treba eksploatirati ili uništiti.

Židovski Stari zavjet je pretrpan pričicama iz židovske povijesti, od kojih je malo istinitih. Ali, kroz svu tu fantaziju protkana je ideja o preživljavanju rase koja u njihovim umovima daje savjete kako da opstanu. Stari zavjet i Talmud puni su naputaka i mudro stapaju židovsku rasu u neuništivu namjensku jedinicu.

U izrekama 29:18 iznosi se ideja dugoročnog programa, “**kada nema vizije narod nestaje**”. Usporedit ćemo ovo sa savjetima koje su Židovi namijenili Bijeloj rasi u Novom zavjetu, na primjer u Mat. 6:34, gdje se kaže: “zato ne brini za sutra, jer će sutra misliti o svojim stvarima.” Ovdje vidimo da je za Židove od primarnog značaja da imaju viziju za duži rok, za dugoročne planove. U realnosti, njihova religija je stalna urota koja je neophodna za njihov opstanak, kao parazitske rase. Ali sa ciljem da oslabe i omekšaju svoje žrtve da bi ih napali, osvojili i porobili, zagadili su mozgove Bijele rase svojim vrstama loših savjeta od kojih je “ne misli na sutra” samo jedan od mnoštva. I to je točno pozicija Bijele rase danas. Židovi su tisućama godina unazad smislili dugoročne planove kako bi zagospodarili svijetom i porobili ga. Nasuprot tome, Bijela rasa nema plan niti program svog opstanka. Ona nema religiju koja bi je pokretala ili ujedinjavala svu bijelu braću. Ona samo luta, sapleće se i puzi bez ikakve obrane od Židova, čija je povijesna misija već više od tisuću godina da uništi ili porobi Bijelu rasu.

I dok je plemenita Bijela rasa kreativna, produktivna, samodovoljna, Židovi su, instinktivno, još davno u svojoj povijesti odlučili da je najbolji načina opstanka da izaberu ulogu parazita na tijelu drugih produktivnih naroda. Tijekom tisuća godina ova odluka je očvrsnula i postala toliko usađena u židovski karakter, da on sada drugačije ne bi ni mogao postupati, baš kao što parazit ne bi mogao opstati bez tijela domaćina. Budući da je tako, Židov je planirao i pripremao se.

On ima dalekosežni i sveobuhvatni program kontrole, dominacije i eksploatacije svog domaćina prema kome gaji strašnu, patološku mržnju. Pokretačka sila cjelokupne njegove religije je mržnja prema domaćinu. On je oduvijek mrzio narod svog domaćina snažnom strašću. Koliko smo samo puta čuli izraz koji je utkan u knjige koje kontroliraju Židovi o "bludnici iz Babilona". Činjenica je da su Babilonci bili dobar bijeli narod, produktivan, kreativan narod koga su Židovi na kraju uništili u njegovoj sredini. Tijekom cijele povijesti Židovi su provlačili zlonamjernu lažnu promidžbu o degeneriranosti babilonskog naroda. To je monstruozna laž.

Kada su Židovi nagrnuli u rimsku civilizaciju i konačno je uništili novom samoubilačkom religijom, koju su nametnuli Rimljanima, onda su počeli predstavljati Rimljane kao okrutne, degenerativne, nemoralne. Čak i do današnjih dana židovski filmovi, koji dolaze iz Hollywooda, oslikavaju Rimljane kao razvratan degenerativan narod. Lažljivi židovski promidžbenjaci, kao što je Billy Graham, stalno optužuju Rimljane da su bili okrutni, razvratni tirani. Još jedna grozna židovska laž.

Odabravši još davno u povijesti da igraju ulogu parazita, oni ne mogu ništa drugo do lutati civiliziranim svijetom u potrazi za mjestom gdje će se nastaniti, usred već postavljene zajednice, gdje bi mogli opstati i napredovati na uštrb drugih. Kao parazitski narod, Židovi mogu opstati jedino živeći od onoga što drugi proizvedu. Kada dođu u zajednicu, sa sobom ne donose ništa osim obmana i podmuklosti. Židov zna, kada ulazi u nežidovsku zajednicu, da će prije ili kasnije biti otkriven i da će biti nasilja i odmazde. Stvar koje se Židov plaši više od ičega je razotkrivanje i, iz toga proisteklo, fizičko nasilje. Jedna od fraza koja se stoljećima ponavlja bila je "Oy gewalt!" Ova stara fraza na jidišu mogla bi se prevesti kao "**Oh, nasilje**!"

Znajući da će parazitsko djelovanje na zakidanju, varanju i pljačkanju nežidovske zajednice na kraju završiti nasiljem protiv njega, on se za to unaprijed priprema. Vratimo se citatu iz izreka koje Židove savjetuju: "**gde nema vizije, narod propada**." Dakle, kako svoje pipke sve dublje zariva u tijelo zajednice koju namjerava pljačkati, on se unaprijed priprema da poništi, neutralizira i minimalizira protivljenje nežidovske zajednice za koje zna da će se, prije ili kasnije, razviti u neprijateljstvo prema njemu.

U ovom pogledu, Židov je vrlo sličan ostalim parazitskim stvorovima iz prirode. Kada se krpelj ispuže uz nogu nekog stvorenja, on to učini potajno i obično ostaje potpuno neprimijećen. Krpelj traži pogodno mjesto na tijelu domaćina gdje bi se mogao ukopati i sisati krv radi vlastite ishrane. Krpelj zna da bi ukopavanje normalno bilo bolno za domaćina, pa bi na taj način privuklo pažnju i rezultiralo njegovim uklanjanjem i uništenjem. Ali, krpelj ima lijek za taj problem. Prije ukopavanja u kožu, on pažljivo anestetizira to mjesto, tako da domaćin ne osjeti bol. Zatim počinje pažljivo žvakati i sisati, sve vrijeme anestetizirajući mjesto da se bol ne bi osjetila. Glava mu prodire sve dublje i dublje, i parazit se počinje hraniti krvlju žrtve, a da ona ne osjeti nikakvu bol, i da čak nije ni svjesna postojanja parazita. Kada žrtva konačno otkrije uljeza, on je potpuno ušao u meso. Domaćin više nije u stanju da ga ukloni bez izazivanja boli i infekcije kod sebe i uništenja i smrti krpelja. Čak i kada žrtva pokuša ukloniti parazita, ne uspijeva u tome. U ovoj fazi neophodna je operacija da bi se uklonio zarazan krpelj, koji se na početku mogao ukloniti jednostavno, sa dva prsta, da je žrtva bila svjesna njegovog postojanja. Parazitska operacija Židova na tijelu njegovog nesretnog domaćina vrlo je slična.

Budući da je neproduktivni parazit, Židov nema ništa što bi mogao ponuditi zajednici domaćina ili narodu u koji ulazi, i u koji bez oklijevanja zabija svoje pipke sve dublje i dublje. Sjetite se naslova ovog poglavlja da su Židovi majstori obmane. Njegova glavna oružja su obmana i laži u velikim količinama. Izabravši da bude profesionalni parazit, ova karakteristika se duboko i instinktivno usadila u samu njegovu prirodu, tako da on sada instinktivno zna što treba raditi da bi se zaštitio i koje su slabosti njegovog nežidovskog domaćina. Stoga on bira da se usredotoči na sve centre moći svog produktivnog i kreativnog domaćina. Poslije kratkog vremena, ima kontrolu nad glavnim funkcijama, koje određuju sudbinu i dobrobit naroda i države. Židov ne odgaja stoku, ne radi na poljima, ne radi u tvornicama. On se trudi da stavi pod svoju kontrolu novac u državi, medije u zemlji, obrazovne institucije i vlast. Radi pažljivo i vješto manipulira, a mozgove žrtava

dovodi u stanje konfuzije i smetenosti. Kao krpelj, on anestetizira mozak nežidovske nacije u čijoj se sredini nastanio. Svoje pipke zariva duboko i sprema se parirati svim pokušajima koji bi ga odatle otjerali.

Danas, širom svijeta općenito, a u Americi posebno, vidimo da je Židov odgovoran za financije u državi. On ima potpunu kontrolu nad sistemom Federalnih rezervi o kome većina Amerikanaca ne zna baš ništa, ali vjeruje da je on dio federalnih vlasti. Mnoge su knjige napisane o židovskom vlasništvu nad sistemom Federalnih rezervi i mi nemamo dovoljno prostora da bismo to detaljno ponavljali. Dovoljno je, međutim, reći da Odbor Federalnih rezervi nije vladina funkcija, već je to potpuno privatni sistem banaka koje posjeduju, kontroliraju i njima manipuliraju međunarodni židovski bankari. On je potpuno izvan domašaja federalnih vlasti. Ne želimo kazati da bi bila drastična razlika da je drugačije, jer i federalne vlasti također kontroliraju Židovi, ali je značajno napraviti razliku.

Manipulacijama, puštanjem vladinih obveznica, Federalne rezerve mogu otiskati milijarde radi vlastitog bogaćenja, a da plate za te milijarde, koje se trpaju u torbe, samo cijenu utrošenog papira i boje. Uobičajena cijena papirnate novčanice je 7/10 centa, bilo da je apoen od 10 dolara ili 1000 dolara. Samo tiskanje obavlja Ured za graviranje i tiskanje Sjedinjenih Država, ali se novčanice zatim prebacuju međunarodnim židovskim bankarima, koji su pod maskom sistema Federalnih rezervi. Jedini trošak koji bankari imaju jest cijena papira i boje.

Ne samo da židovski bankari dobivaju novac doslovno besplatno, već je vlada Sjedinjenih Država onda obvezna da izda obveznice kao osiguranje za uzeti zajam. Narod Amerike je tako opterećen, ne samo plaćanjem glavnice vladinih obveznica, već i kamatom na nju. Ti dugovi se nikada ne isplaćuju u cijelosti, već, kao što povijest u posljednjih 40 godina pokazuje, narastaju iz godine u godinu. Tako su američki poreski obveznici stalno porobljeni dugovima i plaćaju kamate, iz generacije u generaciju, međunarodnim židovskim bankarima koji su velike količine zajmovnog novca, oslobođenog kamata dobili upravo od vladinog Ureda za tiskanje.

Židovi su bili manipulatori sa novcem i uzurpatori nacionalnih bogatstava po cijelom svijetu još od davnina. Njihova biblija govori o mjenjačima novca po njihovim hramovima. Svi oni su, naravno, bili Židovi. Židovski monopol na novac postoji od kada postoji i sam novac. Prijevara sa sistemom Federalnih rezervi nikako nije nova i ona je evoluirala kroz tisuće godina, još od stare prakse zlatara koji su čuvali zlato bogatih pojedinaca.

Zlato je imalo izuzetnu i fascinantnu privlačnost, posebno za Židove, još od najranijih vremena. Od prvih početaka novca, zlato je korišteno kao sredstvo razmjene, a Židovi su težili zanimanjima kao što je čuvar zlata drugih ljudi. Uskoro su otkrili da nikada svi klijenti, koji drže zlato u njihovim sefovima, ne povlače svoje dragocjenosti u isto vrijeme. Tada su došli na sekundarnu ideju da daju na zajam izvjesne količine zlata, koje pripada drugima, i to uz kamatu, što znači da su davali tuđe zlato na zajam na određeni period vremena, a da im se pozajmljena količina poslije izvjesnog vremena vraćala uvećana za iznos kamate. Kako se povećavao broj klijenata koji su tražili zajam, oni su otkrili da praktično mogu dati na zajam i do 90% sveg zlata koje su čuvali, a da im ipak ostane dovoljno da pokriju moguća povlačenja uloga. Tada se ovo razvilo u pravi bankarski posao i postalo moćno oružje u korist Židova, koji je gomilao bogatstvo od produktivnih trgovaca u čijoj je sredini djelovao.

Iz takvih početaka razvile su se osnove bankarstva. **Danas su Židovi ovom lukavom aranžmanu dodali tisuće drugih ukrasa, pa putem naplaćenih kamata, putem sistema Federalnih rezervi, putem međunarodnih zajmova i manipulacija imaju isključivu kontrolu nad novcem u svijetu.**

Ne samo da kontroliraju bankarske sisteme, već to čine i sa svjetskim burzama. Tko god pogleda sastav članova koji posjeduju sjedišta na burzi New Yorka ili drugim burzama širok države, vidjet će da su to u najvećoj mjeri Židovi i nekolicina njihovih poslovnih suradnika. Kontroliraju robnu burzu, na kojoj mogu manipulirati dižući ili obarajući cijene po vlastitoj volji, oni prisvajaju blagodati napornog rada produktivnih i kreativnih amerikanaca i stavljaju ih u svoje torbe. I ne samo to. Povlačeći kredite kad god to požele, oni mogu ovu državu (kao i svaku drugu) ili cijelu

svjetsku ekonomiju gurnuti u depresiju. Pošto se takve stvari planiraju, a Židovi unaprijed znaju kada će to učiniti, oni mogu opet zgrnuti ogromno bogatstvo i beskrajno pljačkati naivne Goje.

Židovi nikada ne bi mogli održati tako čvrstu i rigoroznu kontrolu nad svojim žrtvama na duži period, da u svojim rukama ne drže sredstva komunikacija, sredstva informiranja i sredstva promidžbe.

Vrlo malo ljudi shvaća koliko je moćno oružje promidžba. Adolf Hitler je ispravno rekao da pomoću promidžbe Židovi mogu učiniti da raj izgleda kao pakao, a pakao kao raj. Ovo je više nego točno, a Židovi to čine vješto, gotovo umjetnički. Pošto kontroliraju novac, oni imaju sredstva da zadobiju kontrolu nad svim novinama, svim radio stanicama, svim televizijskim mrežama i stanicama, svim vodećim nacionalnim časopisima, pa čak i nad novinskim agencijama kao što su United Press International ili Associated Press, ili bilo kojom drugom. Tako su u stanju kontrolirati svaki djelić vijesti koji se objavi u cijeloj zemlji i čak u svijetu. Oni vrlo lako mogu potisnuti ili odbaciti bilo koju priču koja dođe u njihovu glavnu redakciju i sakriju je od svijeta, što je čak i važnije.

U njihovom arsenalu promidžbe također je i vrlo značajna filmska industrija - koju opet potpuno kontroliraju. Štoviše, Hollywood i cjelokupna filmska industrija su u tolikoj mjeri u rukama Židova da je često zovu “**Košer dolina**” (Kosher valley). Filmska industrija se u posljednjih pedeset godina nesumnjivo razvila u jedno od najznačajnijih promidžbenih sredstava za zagađivanje mozgova Bijele rase koje je svijet ikada vidio. Tek posljednjih godina sa njom se izjednačila ili ju čak pretekla televizijska industrija koju također kontroliraju Židovi. Možete biti sigurni da filmska industrija nije stajala po strani prilikom promoviranja židovskih interesa i njihovog programa uništenja Bijele rase.

Tijekom ratnih godina židovska filmska industrija u Hollywoodu je bila zauzeta štancanjem antinjemačkih, antihitlerovskih i antinacističkih filmova. Pošto smo prostodušni i naivni, mnogi od naše bijele braće su progutali otrovni mamac i dobrovoljno se prijavili u židovsku klopku, koja je nagonila bijelog brata da ubija bijelog brata sa ciljem da spasi vrat lukavog Židova. U isto vrijeme, komunističke zemlje hvaljene su do neba. Lažljivom promidžbom načinjeno je poželjnim da mi, Sjedinjene Države, udružimo snage sa sovjetskom Rusijom pod kontrolom Židova, kako bismo vodili samoubilački, razorni rat protiv herojskih branilaca Bijele rase, to jest njemačkog naroda.

Filmovi ne samo da su korišteni kao sredstvo koje nas je uvlačilo u samoubilački rat, već su upotrebljavani i kao sredstvo kojim se određivao moral, pa čak i običaji. U osnovi, oni su služili da potkopavaju i degeneriraju moralnu klimu naše omladine i naše zemlje u cjelini. Tijekom dvadesetih godina filmovi su postali razvratni i degenerativni do stupnja na kom se počeli ugrožavati vlastiti opstanak. Za čudo, tijekom tridesetih, moralni ton se nešto poboljšao. Mnoge od najboljih priča koje je dao Hollywood potiču iz tridesetih, kada su se ljudi počeli vraćati u kino dvorane u velikom broju. Tada je Židov mudro počeo ubacivati antinjemačku i antinacističku promidžbu u revitaliziranu filmsku industriju, tako unoseći zarazu i mržnju u umove bijelog naroda Amerike, koja se ogledala u spremnosti da se prihvati ideja rata protiv vlastite bijele braće.

Tijekom rata filmovi su otišli u slijedeću brzinu. Gotovo svaki proizvod filmske industrije bio je zlonamjerno napravljen tako da potakne ratne napore za uništenje Njemačke. Kada je rat bio završen, promovirana je ideja o koegzistenciji i suradnji sa sovjetskom Rusijom, zajedno sa idejom o jednom svijetu, jednoj svjetskoj vladi Ujedinjenim Narodima.

Već pedesetih godina, ideja o rasnoj toleranciji prema Židovima proširila se na prihvaćanje crnaca kao jednakih u našem društvu, koji su tobože bili ugnjetavane žrtve pohlepe i okrutnosti bijelog čovjeka. Samoubilačka ideja da crnci trebaju biti vitalni i odgovorni dio našeg društva, od tada se progresivno promovira. Teško je danas naići na film u kome se na ovaj ili onaj način ne gura ideja o miješanju rasa. Židov danas kroz filmove, tisak i televiziju vodi žestoku i zastrašujuću kampanju za potpunu mongrelizaciju američkog naroda. Svako protivljenje bilo je razbijeno i uništeno.

Pedesetih i šezdesetih godina dva nova elementa bila su ubačena u filmsku promidžbenu kampanju. Jedan je korištenje droga kao problem koji stalno raste. Napravljeno je da izgleda kako ljudi sami promoviraju drogu, bez ikakvog unutarnjeg ili vanjskog utjecaja.

Učinjeno je tako da se mladim ljudima čini da to svatko radi, pa zašto ne bi i oni probali? Slijedeći element je stalni porast otvorene prljavštine i pornografije koje se ubacuju u filmove i na taj načina uništavaju naš moral i zagađuju razmišljanja svih ljudi, a posebno dolazeće mlade generacije.

Televizijska industrija, koja je doživjela veliki uspon odmah nakon kraja drugog svjetskog rata, sada je rival, a nesumnjivo i premašuje filmsku industriju po pokvarenosti i zagađivanju umova u Americi.

Tako su potpuno zagađeni mozgovi američkih gledalaca postali opsjednuti gledanjem televizije, koja je u mnogim obiteljima toliko značajna da, kada bi im netko odnio televizor, bili bi potpuno bespomoćni i ne bi znali što da rade sa svojim slobodnim vremenom. Neke majke zatvaraju svoju djecu u sobe u kojima su uključeni televizori i tako koriste idiotsku židovsku kutiju kao dadilju za svoje potomstvo. Uopće ne shvaćaju da ti mladi, neformalni umovi, dok sjede ispred ovih židovskih kutija, upijaju degenerativne židovske ideje. Ne shvaćaju da dozvoljavaju svojim najmilijima da se zaraze otrovom koji će se teško eliminirati iz umova tih izdanaka do kraja života.

I tako Židovi potpuno kontroliraju sve promidžbene mreže, televizijske mreže, filmove, časopise i svaki drugi oblike promidžbe. Amerika i cijeli svijet preplavljeni su židovskim otrovom. Preplavljeni su prethodnim idejama o međurasnim brakovima sa crncima, idejama da su Židovi svijeta zaštićeni i nedodirljivi, idejama da su prljavštine i pornografija normalno stanje stvari u svijetu zabave, idejama da su droge neminovna stvar i da se svatko treba drogirati.

Iznad svega, ideja o rasnoj lojalnosti je predstavljena kao najgnusniji zločin, kojim bi neka osoba mogla makar u mislima da se pozabavi. Iz svih tih sati, dana, mjeseci i godina zagađivanja umova, koje Židovi propagiraju, nije proizašla ni jedna konstruktivna ideja. No, sve što je destruktivno za Bijelu rasu, to se gura i promovira, sve što je dobro za crnce, obojene i Židove se uzdiže i nameće.

Lista zbunjujućih destruktivnih i samoubilačkih ideja kojima se zapljuskuju Amerikanci kao kakvim smećem je beskonačna. U jednom drugom poglavlju koje nosi naziv "**Lažne ideje koje siju Židovi**", govorit ćemo o nekoliko desetaka drugih ideja kojima se zagađuju mozgovi Amerikanaca.

To su, međutim, samo nekoliko desetina od tisuća lažnih ideja koje neprestano, vječno, iznova i bez kraja poput kiše padaju po američkom narodu.

U svojoj promidžbenoj taktici, Židovi vole stvari nazivati upravo suprotnim imenima od pravog značenja.

Tako oni zagađivanje umova nazivaju "**pranjem mozga**". Odbacujem ovaj termin i u cijeloj knjizi umjesto toga govorit ću o zagađenju mozga, jer smatram da on konkretnije objašnjava ono što se zaista događa. Prati nečiji mozak značilo bi očistiti ga od svih prljavština i zagađenja. Ali, to nije ono što Židovi čine. Oni zapravo uzimaju normalne, zdrave mozgove, znači mozgove nežidova, inficiraju ih gomilama prljavštine, pornografije i pogrešnih ideja. Dakle, vjerujem da termin "zagađenje mozga" mnogo ispravnije označava ono što nam čine Židovi nego izraz "ispiranje mozga".

U agresivnoj kampanji zlonamjernog zagađivanja umova početnu i glavnu metu predstavljaju umovi mladih ljudi. Da bi osvojili mozgove naše omladine, Židovi su morali zauzeti polje obrazovanja koje je od vitalnog značenja. Oni su okupirali naše obrazovne ustanove prije mnogo desetljeća.

Henry Ford je napisao svoju izvanrednu knjigu "**Međunarodni Židov**" (International Jew) pred više od 50 godina. Evo što kaže o židovstvu u školama i na fakultetima: "Fakulteti su konstantno napadani židovskim idejama". "Sinovi Anglo-saksonaca su napadnuti u samom svom nasljeđu". "Sinovi graditelja, tvoraca, podvrgnuti su filozofiji uništavanja." "Mladi ljudi, u prvim ushićujućim mjesecima intelektualne slobode, bivaju zarobljeni obećavajućim doktrinama čije

izvore i posljedice ne mogu sagledati". "Centralna grupa crvenih filozofa na svakom sveučilištu jest židovska grupa koja se obično skriva iza "nežidovske manjine" u liku nekog zavedenog profesora. Neke od tih profesora plaćaju crvene organizacije izvan sveučilišta. Postoje međufakultetska socijalistička društva, koja vrve od Židova i židovskih utjecaja, a učeni židovski profesori iz cijele zemlje obraćaju se bratstvu pod patronatom najboljih civilnih i sveučilišnih zaštitnika".

Savjetujući nas što da učinimo po tom pitanju, Henry Ford kaže: "Jednostavno treba obznaniti izvor i prirodu zaraze koja je preplavila naše škole i sveučilišta. Neka studenti znaju da moraju birati između Anglo-saksonaca i Judinog plemena... Jedini apsolutni protuotrov je da se u studentima ponovno probudi rasni ponos".

Zapamtite, Henry Ford, veliki Amerikanac, je ove redove napisao 1921. godine, dakle pred više od 50 godina. Od tada je židovska lavina u našem obrazovnom sustavu, počevši od dječjih vrtića, pa preko osnovnih i srednjih škola, sve do fakulteta, pretvorila ove institucije za učenje u potpuno bezumne azile u kojima se mladi, plodni, kreativni umovi bijele djece zagađuju i izopačuju u instrumente za samouništenje i uništenje vlastite zemlje, nacije i rase. Što ćemo sa obaveznim zakonima, koji tjeraju roditelje da šalju svoju još neformiranu djecu u škole sve do 16. godine, kada danas škole počinju ličiti na zatvore, a djeca na kažnjenike koji su u njima pet dana u tjednu, tijekom školskih sati, i kada im se, htjeli oni to ili ne, mladi mozgovi inficiraju židovskim otpadom i smećem koje ih vodi ka uništenju vlastite rase.

Ideja Henry Forda prema kojoj je dovoljno označiti izvor, danas više nije moguća niti praktična. Moraju se poduzeti mnogo temeljitije i drastičnije mjere. Bijelom čovjeku, kao cjelini, potreban je novi pogled na život i religiju. Potrebna mu je potpuno nova filozofija i, u stvari, nova religija koja će mu pružiti cilj i smisao, identitet i ideologiju koji su samo njegovi. Činjenica je da Bijeloj rasi treba nova religija, polarizirana oko vrijednosti Bijele rase, najveće vrijednosti na licu zemlje. Ova ideja i ova ideologija moraju biti usađene u umove našeg mladog naraštaja od vremena kada počnu govoriti.

Jedva da postoji faza u bilo kojoj sferi aktivnosti koja kontrolira ovu naciju a nad kojom Židovi nemaju direktnu ili indirektnu kontrolu. Sa dva moćna segmenta u njihovim rukama, a to su kontrola nad promidžbom i kontrola nad novcem, vlada Sjedinjenih Država predstavlja zarobljenog lutka koji glumi demokraciju što predstavlja cijeli narod. Ali, uistinu, ona je moćan instrument u rukama Židova koji je koriste da bi eksploatirali, tiranizirali i uništili Bijelu rasu, čija je vlada to samo naizgled.

Danas u državnoj službi teško da postoji službenik, od bilo kakvog značaja, koji je slobodan čovjek. Gotovo svaki od njih postavljen je u kancelariju, ili je stekao svoju poziciju, putem židovskih manipulacija i njihovih planova. Stigavši tamo gdje jesu, dobrom voljom Židova, oni zauzvrat moraju udovoljavati židovskoj uroti. Iza čovjeka kao što je predsjednik Nixon, nalazi se židovski šef kao što je **Henry Kissinger**, rođen u Njemačkoj, od oca židovskog rabina. Nixon ne samo da ima židovskog savjetnika, već ima dvojicu njih. Drugi je Židov **Arthur Burns**, rođen kao Bernstein u Austriji i također je sin rabina. U stvari, čitava Nixonova politička karijera prvobitno je lansirana 1946. godine od strane Židova po imenu **Muray Chotiner**. On je neprestano vodio Nixonovu karijeru i bio svodnik između židovske zajednice i Nixona.

Predsjednik **Lyndon B. Johnson** imao je izvjesnog **Abea Fortasa** i **Waltera Rostofa**, obojicu Židove. Predsjednika **Kennedy** imao je **Waltera Rostofa** i **Arthura Schlesingera** mlađeg. Predsjednik **Roosvelt** imao je svog prvog šefa glavnog čovjeka Kahale, čvrstog, ozbiljnog Židova **Bernarda Barucha**, ko i veći broj nižih židovskih savjetnika. I tako to ide...

Ista vrsta židovske kontrole, židovskih ličnosti u pozadini, koje savjetuju i kontroliraju, može se naći na svim nivoima, sve dolje do gradskih vlasti. Mnogi Židovi i sami su izabrani na položaje, ali oni ipak preferiraju da imaju nekog bijelog nežidovskog lutka koji će im biti maska, a čije će konce iz pozadine oni povlačiti, usmjeravajući, manipulirajući, izdajući zapovijedi.

Ako se neki časni, prirodni vođa Bijele rase pokuša izboriti za položaj vlastitim snagama, ogromna promidžbena mašina, koju Židovi imaju na raspolaganju, odmah se stavlja u pogon. Takav čovjek se onda blati, napada i nagrđuje. Ili se ponekad koristi obrnuta taktika, pa se on potpuno

izolira, tako da birači jedva i znaju da on sudjeluje u utrci za položaj. Ukoliko takav prirodni bijeli lider ipak uspije, usprkos svemu, onda se promidžbeni aparat pušta svom snagom u pogon da bi ga klevetao, ogovarao, sasjekao i degradirao pred naivnom publikom. Uvodi se također u igru i puni resurs njihove novčane moći, pa je na sljedećim izborima njegov protivnik dobro financiran i uzdignut u medijima.

Židovi obično vole za svoje lutke u izlogu izabrati ljude koji imaju fatalne slabosti u karakteru i neku sramnu epizodu u prošlosti, koja nije poznata u javnosti. Zbog slabog karaktera općenito i zbog osjetljivosti prema ucjenama, takvim ljudima se lako manipulira. Uz nešto podmićivanja i financijske podrške, oni se lako navuku da postanu izdajnici vlastite rase i da plešu kako Židovi sviraju.

Spomenuo sam da su sredstva komunikacija u rukama Židova. Spomenuo sam kontrolu nad novcem i međunarodnim bankarstvom, kontrolu nad obrazovanjem i kontrolu nad vlastima. Tu kontrolu vrše Židovi. Ovo nikako ne pokriva cijelo područje. U stvari, teško da postoji bilo kakva aktivnost od nekog značaja u ovoj zemlji, koja nije pod direktnom ili indirektnom kontrolom “odabrane” rase. U ovo su uključene organizacije snaga zakona, sudovi, pa čak i religije bijelog čovjeka. O ovom posljednjem opširnije ćemo govoriti u sljedećem poglavlju. Želim ovdje napomenuti, svakako, činjenicu da je većina poslova, u rukama Židova.

Pred 50 godina, Henry Ford je napisao sljedeće: “Sastaviti listu poslovnih linija koje kontroliraju Židovi Sjedinjenih Država, značilo bi dirnuti sve najvitalnije industrije zemlje - one koje su zaista značajne i one koje su zbog običaja napravljene da izgledaju vitalne. Posao sa filmovima je isključivo židovski: glumci, producenti, prodaja karata, kinodvorane su potpuno u rukama Židova. Ovo treba promatrati u svijetlu činjenice da se danas u gotovo svakom proizvodu može otkriti promidžba, ponekad je to blještava poslovna reklama, a ponekad direktna politička konstrukcija.”

“Filmska industrija, industrija šećera, duhanska industrija, 50 i više posto industrije prerade mesa, više od 60 % industrije obuće, većina glazbene produkcije napravljene u ovoj zemlji, nakit, žito, pamuk, nafta, autorske agencije, distribucija novina, poslovi sa alkoholnim pićima, poslovi sa zakonima, svi oni su, a nabrojili smo samo neke koji imaju nacionalni i međunarodni značaj, pod kontrolom Židova u Sjedinjenim Državama, bilo da su sami, bilo da su udruženi sa Židovima iz inozemstva”.

Ovo je Henry Ford primijetio pred 50 godina. Taj veliki produktivni i kreativni genij Bijele rase, koji je izgradio jednu od najvećih svjetskih imperija svojim rukama, krenuvši od nule, znao je ponešto o tome tko je kontrolirao poslove u Sjedinjenim Državama u njegovo vrijeme.

Izgradivši moćni Fordov imperij, otkrio je da mu je neke misteriozne sile pokušavaju oteti putem prijevara i trikova. Sumnjao je da su ti manipulatori usmjeravani od strane moćnih židovskih financijera. Pošto je bio inteligentan i temeljit čovjek, gospodin Ford je odlučio da pronađe tko stoji u pozadini svega toga. U svoju kancelariju pozvao je najinteligentnije agente i istraživače koje je mogao pronaći. Zadužio ih je da naprave potpunu studiju o međunarodnom Židovu i njihova otkrića je objavio u časopisu “*Dearborn Independent*”, koji je u to vrijeme bio organ Fordove automobilske kompanije. Rezultati tih istraživanja, objavljeni 1921. godine, predstavljali su pravu bombu, ne samo za nežidove, već i za samu židovsku urotu, zato što su razotkrili njihovu podmuklu taktiku u toj svjetskoj uroti. Prikupljene informacije bile su vrijedan doprinos u korist bijele nežidovske Amerike i preporučujemo svakome da to pročita ukoliko želi saznati nešto o pozadini međunarodne židovske urote.

* * * * *

Pošto Židovi imaju tako smrtonosan utjecaj na bijelu civilizaciju posljednjih nekoliko tisuća godina, obavezni smo da dobro proučimo prirodu našeg neprijatelja. Za naš opstanak neophodno je, također, da pronađemo lijek za ovu kugu. Pokušat ćemo to uraditi kroz ovu knjigu.

* * * * *

Tko su ti strani, čudni ljudi koji su bili u stanju opstati duže od ijedne druge rase u zabilježenoj povijesti? Tko je taj narod koji je uništio tako velike civilizacije kao što su bile Rim, Babilon i Egipat? Što je to tako neobično kod njih što im je omogućilo da unište izuzetno bogatu državu kao što je Rusija i pretvore je u židovski radni logor? Kako su uspjeli bogatstvo cijelog svijeta uzeti u svoje ruke i podvrgnuti svijet židovskoj diktaturi? Kako su uspjeli učiniti sve to dok mi, velika Bijela rasa Amerike, to pitanje nije sposobna ni inteligentno razmotriti, bez straha i drhtanja?

Od najveće je važnosti da proučimo ovo stvorenje biološki, psihološki, ekonomski, a također i sa stajališta rase i religije.

Većina bijelih ljudi je strašno zbunjena kada je u pitanju židovska rasa. Jedna od najtužnijih pogrešaka u koju većina nežidova pada jest da su Židovi pripadnici Bijele rase. To je najlažljivija obmana koju su promovirali sami Židovi među našim narodom, ali su među svojima sasvim jasno raširili da oni nemaju ništa zajedničko sa Bijelom rasom.

Židovi su zauvijek semiti koji su porijeklom iz Azije, još iz pretpovijesnih vremena.

Židovski profesor **Leonard J. Fine** je svome narodu kristalno jasno objasnio rasno pitanje: "**Mi nismo bijeli simbolički, i mi nismo bijeli doslovno. Ne smijemo sebi dozvoliti da budemo ugurani u bijelu Ameriku, jer mi tamo ne pripadamo.**"

Mnogo su vremena potrošili bijeli nežidovi raspravljajući jesu li Židovi rasa ili religija ili pak nacija. Činjenica je da su oni sve to troje, ali je manje važno u kojem omjeru želite istaknuti važnost jednog od ova tri činioca.

Još od drevnih vremena, oni su predstavljali rasu koja je bila kuga civiliziranog svijeta. To su mogli činiti zbog posebnosti svoje religije. Ona je prvenstveno napravljena tako da produžava i čuva rasu tako što će ova biti parazit na leđima produktivnih nacija. Oni su nacija raširena po cijelom svijetu i formirana na način da predstavlja u svakoj zemlji naciju unutar nacije, na koju su se zakačili svojim pipcima. Ima ih u gotovo svakoj zemlji na svijetu. Ukoliko postoji faktor koji je čvrsto okupio Židove i načinio od njih najžilaviju i najpostojaniju naciju na svijetu, onda je to njihova Mojsijeva religija iz koje proističe rasna lojalnost koja je usađena u svakog židovskog pripadnika. Rasno - religijsko jedinstvo je ono što ih čini moćnima i na to bi trebalo obratiti pažnju kada razmišljamo o očuvanju Bijele rase.

Prapočetci židovske rase gube se u davnini. Židovske bajke, kako su ispričane u priči o Abrahamu, Izaku i Jakovu, su naravno, samo gomila laži koje čine dobru priču oko koje su mogli razviti svoju ideologiju, ali one nemaju nikakvo uporište u povijesti ili u činjenicama. Sami Židovi nisu se nikada trudili da zaista istraže svoje povijesno porijeklo tako da ono ostaje obavijeno misterijem. Oni su jednostavno izašli sa tvrdnjom da su izabrani narod božji, vrlo poseban narod, a također su tvrdili da imaju najdužu zabilježenu povijest od svih naroda na zemlji. I dok je prva tvrdnja o Abrahamu, Izaku i Jakovu osnovna dogma njihove religije, oko koje je izgrađena židovska rasa, drugu tvrdnju o najdužem povijesnom trajanju teško je pobiti.

Židovi su se pojavljivali i nestajali, da bi se ponovno pojavili u povijestima drugih naroda, nekih 5000 godina. Budući da su grabežljivi paraziti, oni nikada nisu bili u stanju, ili nisu željeli, da oforme vlastitu naciju na osnovu vlastitog prava. To je prilično žalosna činjenica za tako čudnu i žestoku rasu, a pogotovo nevjerojatna kada čovjek ima u vidu da oni tvrde da su ljubimci "izabrani" od boga.

Riječ **Židov** je relativno novija i vodi porijeklo od riječi Juda i judejski. U drevnoj povijesti Židovi su bili znani kao **Hebreji**, što potiče od aramejske riječi "**Ebri**", koja opet vodi porijeklo od hebrejske riječi "**Ibri**", koja znači "**onaj koji je preko rijeke**". Hebrej se u svim drevnim spisima pisao kao "**Habiru**" i kao takav, vrlo se često javlja u Bibliji i u egipatskoj literaturi. U Bibliji, Habiru se naizmjenično koristi sa riječju "**Sagaz**", što znači "**kovač**". Tako su Egipćani o Židovima uvijek pisali kao o "**kovačima sa druge strane rijeke**".

Pošto je Palestina bila raskrižje antičkog svijeta, većina bogatih trgovačkih puteva ukrštavala se u ovom području. To je onda, naravno, bilo prirodno obitavalište bandi koljača i razbojnika. Činjenica da su pustinje i planine bile dio pejzaža, dalje govori u prilog tezi da je to područje bilo stanište pogodno za razvoj nacije bandita, koljača, razbojnika i parazita. Baš tako su se razvili i takvo je, koliko povijesne činjenice mogu pokazati, porijeklo židovske rase.

Njemački Židov **Kastein**, koji je svoje ime skratio od Katzenstein, smatra se izvanrednim poznavateljem židovske i biblijske povijesti. Svojoj knjizi "*Povijest Židova*" Kastein mnoga velika imena iz židovske povijesti označava kao bandite. Spominje **Jeftaha**, kao jednog od spasilaca židovskog naroda, i navodi da je bio vođa razbojnika iz Gileada. O velikom židovskom heroju **Davidu** kaže: "U vrijeme Saulove smrti nalazimo Davida kao vođu bande pljačkaša koji živi u Ziklagu... Čuvši da je prijestolje ugroženo, David je smjesta požurio u Hebron u Judeji. Nitko ga nije pozvao, ali on je zatražio pravo na prijestolje, tvrdeći da ga je Samuel tajno imenovao za kralja." O velikom mudrom Salamonu, Kastein je imao da kaže ovo: "Shelmo, Salamon Miroljubivi, inaugurirao je svoju vladavinu počinivši ubojstva koja su mu raščistila put do trona i otarasivši se svoga brata, a sve je to učinio bez i trunke grižnje savjesti."

Činjenica da su **Salamon**, **David** i **Jeftah** bili krvožedni banditi tipična je za sve židovske lidere. Pošto su Židovi bili dio povijesti, još od početaka civilizacije, to je stalno bila povijest izdajstava, krvoprolića, ubojstava, razbojništava i zločina.

Pored činjenice da se ova čudna rasa održala duže nego i jedna druga rasa na licu zemlje, pojavljuju se i dvije druge prilično čudne. Prva je da oni, tijekom svih tih tisuća godina, nikada nisu pokušali osnovati vlastitu državu, a današnja banditska država Izrael ne predstavlja izuzetak u ovoj tvrdnji. Izrael je namijenjen samo da postane glavni štab židovske diktature nad svijetom, a ne da bude mjesto okupljanja svih Židova svijeta. Druga činjenica je da ovaj čvrsti i istrajni narod nikada nije razvio vlastitu civilizaciju ili kulturu, usprkos svim njihovim suprotnim tvrdnjama.

Jedna od najznačajnijih židovskih tvrđava je vješta manipulacija sa promidžbom. Međutim, zapisi o Hebrejima i njihova povijest pokazuju da su sve židovske tvrdnje o kulturi potpuno bez osnove. "*Horizontova knjiga o kršćanstvu*", standardna enciklopedija, kaže: "Židovi su počeli kao skup malih plemena koja su kasnije stjecala nezavisnost samo u kratkim periodima između padova i uzdizanja velikih imperija. Nisu ostavili nikakve spomenika koji bi svjedočili o veličini. Nema grobnica hebrejskih kraljeva sa zlatnim ogrlicama i kočijama ukrašenim draguljima. Arheolozi u Palestini nisu iskopali nikakve statute Davida i Salamona, već samo posude za vodu, kao one iz kojih je Rebeka pojila deve Abrahamovih slugu."

Institut za Orijent u Chicagu posjeduje jednu od najboljih kolekcija lijepih umjetnosti, posebno iz egipatske, sirijske i drugih kultura sa Bliskog istoka, dakle iz područja za koju Židovi tvrde da iz nje potječu. Čovjek bi očekivao da pronađe kako je židovski doprinos civilizaciji tamo dobro zastupljen. Poslije šetnje ogromnim salama ispunjenim velikim umjetničkim djelima, divnim statuama, izvanrednim nakitom i drugim predmetima iz grobnica egipatskih i asirskih osvajača, dolazimo do židovskog dijela izložbe. Tu nalazimo staklenu kutiju ispunjenu djelićima razbijenih glinenih posuda, grubim, neukrašenim i neobrađenim uporabnim predmetima koji kao da su došli iz kamenog doba. To je ta velika židovska "kultura" o kojoj tako drsko trube Židovi i to je baš sve što imaju za ponuditi.

Činjenica je da su Židovi tijekom povijesti bili poznati samo kao rušitelji. Nisu proizveli nikakvu umjetnost, nisu zasnovali nikakve dinastije, nisu izgradili velike gradove i jedini od svih starih naroda nisu imali talenta za bilo kakve finije stvari iz kulture i civiliziranog života. Pa ipak, mi danas čujemo da se Židovi glasno i naširoko hvale kako su oni jedine lučonoše civilizacije.

Poznati povjesničar **Arnold Townby** definirao je Židove za sva vremena, kad ih je, pred nekoliko godina opisao kao "fosilni" narod. Po tim je mislio da su oni narod koji je propustio da se razvije još od kamenog doba, što nam njihovo primitivno posuđe i pokazuje. Oni nikada nisu bili u stanju usavršiti poljoprivredu, uzgajanje životinja, arhitekturu ili bilo koju od civiliziranih umjetnosti. Čak i kao banditska nacija nisu bili previše uspješni, pa su prekinuli opasno življenje u Palestini, gdje su često bili na rubu gladi.

Kastein o Židovima kaže još i slijedeće: "Neki su ostali u granicama Kanaana, drugi su se naselili duž velikog vojnog puta na istoku i u susjednim pustinjama i divljinama, gdje su vodili nomadski život, dok je manji dio, tjeran glađu, konačno uspio stići do Egipta, gdje ih je faraon uzeo pod svoju zaštitu."

Egipćani, koji su izgradili jednu od najranijih i najvećih civilizacija svih vremena, nisu uspjeli prepoznati svoju najveću vrlinu: prirodnu, urođenu vrijednost koja proistječe iz rasnog porijekla i koja je proizvela civilizaciju u njihovoj sredini. Već smo razmotrili kako je jedna od njihovih najvećih grešaka bila ta što su dozvolili crncima sa donjeg Nila da se nasele u njihovoj zemlji i miješaju se sa njima, kvareći i bastardizirajući njihovu krvnu lozu. Od svih rasa u drevnom Egiptu, samo su se Židovi držali po strani i nisu se miješali.

Faraoni, koji su dozvoljavali Židovima da uđu u zemlju iz čiste samilosti zbog njihove gladi i bijednog stanja, ubrzo su uvidjeli zlu destruktivnu prirodu parazita koga su primili. Židovi su se brzo uspeli na visoke položaje u zemlji faraona i usporedo s time, kao što će se to događati u mnogim zemljama, kraljevstvo je počelo da se raspada. Paraziti, koje su Egipćani primili iz samilosti, u najkraćem roku počelu su iskazivati svoje izuzetne karakteristike, a to su one kojima iznutra razaraju civilizaciju. Brzo su se pojavile grupe bandita koji su počeli otimati i pljačkati duž trgovačkih putova. Postali su još drskiji u udaljenijim dijelovima kraljevstva. Izgleda da su znali kada da udare i koji od gradova su bili slabo branjeni.

Obim trgovine crnim robljem, sa Židovima kao trgovcima i posrednicima, bio je povećan, a mongrelizacija bijele egipatske nacije se ubrzavala. Imperija je počela trunuti iznutra. Njeno vodstvo postalo je apatično, rasa je postajala sve više i više prošarana crnom krvlju, a moral naroda je bio podriven. Evo što **Alan H. Gardiner** prevodi iz jednog drevnog papirusa u Leidenu: "Egipat je bio u nevolji, društveni sistem je postao neorganiziran, nasilje je preplavilo zemlju. Napadači su pljačkali goloruki narod, bogatima je sve uzeto i oni su spavali na otvorenom, a siromašni su zauzeli njihove posjede. Ovo što je ovdje opisano nije samo lokalni nemir, već je sveopća nacionalna katastrofa. Faraon je bio čudno pasivan."

Ovdje imamo tipičan opis židovskog zla koje širi dezintegraciju i uništava veliku naciju na koju je zakačio svoje pipke. Vidimo istu stvar koja se događa prilikom pada Babilona. Proučavajući francusku revoluciju i rusku revoluciju, pronalazimo slična i paralelna događanja.

Do 2100. godine stare ere egipatska nacija bila je već toliko demoralizirana i podijeljena da nije bila u stanju oduprijeti se napadu izvana. I, kao i obično, Židovi su utrli put osvajačima, utrli su put Hiksima, ili ovčarskim kraljevima, koji su zauzeli Egipat bez borbe i uspostavili diktaturu nad narodom, koja je trajala 511 godina. Hiksi su bili poznati kao zaštitnici Židova. Tijekom ovog period od šest stoljeća, Židovi su bili vladari u Egiptu, uzimajući što su htjeli od pokorenih Egipćana. Svojom zlobnom arogancijom prema izdanom narodu probudili su u njemu neprijateljstvo. Konačno su domaće vođe podigle uspješan ustanak i zauvijek pretjerale Hikse. Pošto su povratili kontrolu na zemljom, vlastitom sudbinom, Egipćani su kaznili Židove zbog izdajstva i pretvorili ih u robove sa doživotnim teškim radom.

Ovo nas dovodi do Mojsijevog doba, kada su se Židovi žalili na svoju tužnu sudbinu u Egiptu. Prije nego što su izdali zemlju Hiksima, uživali su sve slobode u Egiptu, i bilo je najprirodnije da budu kažnjeni za svoju izdaju.

Ne želeći prihvatiti ropstvo, uputili su zahtjev faraonu da ih pusti da se vrate u Palestinu gdje bi mogli nastaviti sa svojim životom nomadskih bandita. Ali, gnjevni egipatski narod je zahtijevao da budu kažnjeni i faraon je morao da se složi. Židovi su sada koristili sva sredstva da bi došli do slobode. Izazvali su bolesti kod Egipćana, koristeći otrove i zagađujući vodu.

Konačno im je dozvoljeno da napuste Egipat. Tijekom ovog perioda njihova religija je postala čvršća, a banditska rasa je počela razvijati još čudniji karakter.

Od tada oni su se raspršili među ostale nacije kao što je Babilonska civilizacija, Grčka civilizacija, Perzijska civilizacija, skupljali se i parazitirali na tijelima tih nacija nagovještavajući njihovo uništenje.

Jedan od vodećih poslovnih ljudi **J. J. Cavano** usporedio je raseljene Židove sa psihološkim efektima raka. Rekao je: "Židovi se najbolje mogu razumjeti kao bolest civilizacije. Mogu se usporediti sa širenjem raka po cijelom ljudskom sistemu. I baš kao što su Židovi rasuti širom civiliziranog svijeta, prateći trgovačke putove, tako se i ćelije raka šire po tijelu, putujući duž arterija i vena do svakog dijela sistema. I baš kao što se Židovi okupljaju u kritičnim točkama svijeta i počinju da se množe i da dave i truju čitave zajednice i nacije, tako se ćelije raka okupljaju i množe da bi uništile tijelo."

Mnogi povjesničari antičkog svijeta zapazili su židovski fenomen i komentirali ga, ali su mnoga djela iz toga doba uništena. Kada je Julie Cezar stigao u Aleksandriju, jedna od prvih stvari koje su njegovi vojnici učinili bila je da zapale veliku knjižnicu koju su Egipćani sakupili u tom gradu. Pošto je Julie Cezar bio branilac Židova i jedan od njihovih agenata, onda je lako razumjeti takav potez. Da još uvijek posjedujemo tu knjižnicu, nesumnjivo bi bili u stanju da bacimo više svijetla na utjecaj židovskog remećenja drevnih civilizacija.

Između nekoliko komentara o Židovima koji su sačuvani poslije uništenja knjižnice, ističu se **Filonov** i **Strabonov**. Filon, vrlo značajan povjesničar, napisao je da "su se židovske zajednice raširile preko kontinenata i otoka."

Strabonov komentar o Židovima, napisan u vrijeme rimskog imperatora Augusta, otkriva još više. Napisao je: "**Taj narod (Židovi) je već prodro u svaki grad i nije lako naći i jedno mjesto u naseljenom svijetu koje nije primilo ovaj narod i u kome se ne osjeća njegova moć**."

Vidimo, dakle, da su tijekom razvoja rimske civilizacije Židovi već bili tamo. Do vremena Julia Cezara, Židovi su već postali moćni i kontrolirali su financijske tijekove starog Rima. Julie Cezar je bio jedan od njihovih agenata, kao što su to u moderna vremena bili Roosevelt i Churchill. Do tog vremena i sami Rimljani su postali svjesni zlog i destruktivnog utjecaja koji su Židovi nametnuli naciji, pa su se javile i prve reakcije protiv njih. Rimljani su, kao i toliko drugih naroda zaraženih ovim parazitom, pokušavali i pokušavali istjerati Židove iz Rima, ali su se oni uvijek vraćali. Rimom je, u vrijeme Julia Cezara, vladala neka vrsta republikansko-demokratskog društvenog uređenja, gdje je bilo mnogo suprotstavljenih političkih stranaka i grupa, i to je bila situacija slična ovoj koju imamo u Americi danas. Sa cijelim da pobijede, političari su morali osigurati podršku neke grupe koja bi stala uz njih i utjecala na druge grupe da ih podrže. U rimsko vrijeme, kao i u današnjim demokracijama, jedina čvrsta, ujedinjena grupa koja zna svoj cilj u politici bili su Židovi. Oni bi garantirali svoju podršku svakom političaru koji bi zauzvrat postao njihov sluga.

Julie Cezar je otkrio ovu jednostavnu životnu činjenicu. Potražio je Židove i zadobio njihovu podršku. Sa Židovima uz sebe, Cezar je uskoro postao diktator Rima i nesputani vladar svijeta. Alarmirana njegovim rastućim sluganstvom prema Židovima, grupa senatora koju je predvodio Brut, Cezarov prijatelj iz njegovih predžidovskih vremena, odlučila je da ga ubije. Svi smo mi učili o čuvenom ubojstvu Cezara, ali je malo nas čulo za ključnu činjenicu u ovom slučaju, a to je da je Julie Cezar ubijen zato što je bio sluga Židovima. Imperator August koji je naslijedio imperij pošto su se Cezarovi generali potukli između sebe, ponovno je uspostavio posebne privilegije za Židove. Ovo nam objašnjava zbog čega je on izašao jači iz frakcijskih borbi koje su podijelile Rim poslije Cezarove smrti.

Usprkos snažnom židovskom utjecaju pojavio se jedan faktor koji je pomogao da rimska pozicija ojača. Naime, demokratsko-republikanski oblik vladavine prerastao je u carstvo, sa carem na čelu države. Rimljani su konačno iz vlastitog iskustva shvatili da je višestranački sustav, u kome se moć dijeli na više dijelova, slaba i ne-efektivna metoda vladanja. Kad su primijenili princip vođe, carstvo je 200 godina napredovalo u miru i prosperitetu. U stvari, Rimski mir (Pax Romana), period koji je trajao od cara Augustusa do približno 200.g.n.e bio je najduži period mira u povijesti civiliziranog svijeta i uopće u povijesti Bijele rase. Moramo zapamtiti da je ovo postignuto, usprkos židovskom utjecaju, zbog toga što su neki od careva imali snage oduprijeti se židovskoj moći.

Ovo oni nisu nikad mogli učiniti u demokratsko-republikanskom sustavu vladanja.

Možemo dakle vidjeti da, pod carom Vespasianom, kad su se Židovi u Jeruzalemu i Judeji pobunili, on je tamo poslao generala Titusa da započne opsadu grada. Po kratkom postupku grad je osvojen, njegovi stanovnici su što pobijeni, što prodani u ropstvo, a grad je sravnjen sa zemljom.

Rimska pravda je bila okrutna i konačna, ali Židovi ni izbliza nisu bili dokrajčeni. U to vrijeme je židovska mržnja prema rimljanima dosegla svoj vrhunac. Oni su Rim mrzili osvetničkom mržnjom, isto kao i Babilon kojeg su uništili prije toga. Ovo je glavna karakteristika Židova; mrziti vatrenom strašću svog domaćina na kojem se hrane i kojeg su markirali za uništenje. Činjenica da je domaćin njihov glavni izvor sredstava za život nema nikakve veze. Kao pravi paraziti oni će nastaviti rad na uništenju svog domaćina sve do konačnog kraja, iako to može značiti i njihovo uništenje.

Naučivši lekciju iz uništenja Jeruzalema, naime da nisu dorasli Rimljanima u otvorenoj borbi, izdajnički i lukavi mozak Židova izmislio je način kako će povući dolje i uništiti Rimsko carstvo. U tom periodu, nedugo nakon uništenja Jeruzalema Židovi su počeli grozničavo širiti kršćansku ideologiju, koja je usadila u mozgove Rimljana takve samoubilačke ideje kao što su "okreni drugi obraz", "voli svoje neprijatelje", "prodaj sve što imaš i daj sirotinji", "ne opiri se zlu", "ne sudi", "ne misli na sutra", "gomilaj blago na nebesima".

Nova religija koju su Židovi nametnuli Rimljanima obećala im je da, ako će slijediti te samoubilačke savjete, dobit će svoju nagradu na nebu, vječno spasenje, itd. Rimljani su nasjeli na taj samoubilački savjet zbog mamca da će dobiti nagradu u životu nakon smrti. Nedugo nakon toga Rimsko carstvo je počelo ubrzano propadati.

Kad je Rimsko carstvo propalo, jedan od glavnih razloga njegovog pada bio je slabi natalitet bijelih Rimljana. Povijest bilježi da na kraju nitko nije ostao tko bi mogao vladati Rimom, osim bivše mongrelizirane manjine koja je sada postala većina i formirala bezumnu masu koja je donjela smrt i uništenje Rimskom carstvu. Danas se ista stvar događa u Americi gdje se mlade bijelce uči i bombardira idejama da je grijeh donijeti dijete na svijet, te da ako žele djecu, trebaju usvojiti neko "neprivilegirano" dijete. (drugim riječima crnca)

Nakon smrti cara Domitiana u 96.g.n.e., Rimski carevi više nisu bili porijeklom Rimljani, od tada svi su bili stranci pod utjecajem židovskih "savjetnika" iz pozadine. Do 313. g. car Konstantin, u ediktu iz Milana proglasio je kršćanstvo službenom religijom Rimskog carstva. Od tada, pod utjecajem židovske ideologije koja je nametnuta Rimskom narodu, povijest pokazuje da se Rim brzo počeo raspadati. Do godine 476. barbari sa zapada osvojili su Rim gotovo bez ikakve opozicije. Volja toga, sada mongreliziranog i kršćanskog, Rimskog naroda da brani svoju naciju i domove je nestala. Rima više nije bilo.

U svim našim povijesnim knjigama, a osobito u religijskim krugovima, nama je rečeno da su kršćanstvo i Židovi u zavadi; da je Krist omalovažavao Židove; da su Židovi razapeli Krista. Čak i danas nas se govori iz krugova Košer konzervativaca da je glavi cilj Židova uništenje kršćanstva. Ovo je, naravno, jedna od najvećih najvećih obmana u povijesti svijeta. Činjenice su jednostavno tu i svatko ih može vidjeti. Židovi su pripremili kršćanstvo kao svoj specijalni otrov kako bi zaludjeli umove Rimljana tako da više ne budu u stanju da održavaju svoju civilizaciju. To je bila židovska osveta za uništenje Jeruzalema i biološka manifestacija intenzivne židovske mržnje prema domaćinskoj naciji koju su iskorištavali.

Židovski povjesničar **Kastein** otvoreno priznaje ovu čudnu osobinu Židova. On kaže: "Za Židove Rim je predstavljao samu suštinu svega što je odvratno i što bi trebalo očistiti sa lica zemlja. Oni su mrzili Rim i njegovu vojsku "Arma Et Leges" nadljudskom mržnjom." Vidjeli smo i ostale primjere kako Židovi nastavljaju mrziti narode koje su uništili. Stoljećima nakon što Babilona više nije bilo, Židovi su stalno iznova trubili o "bludnici iz Babilona". Ali, od svih nacija, Židovi su najviše mrzili Rim, vjerojatno zbog toga što su Rimljani predstavljali jedan od najboljih primjera što jedna divna i moćna civilizacija kreativne i produktivne Bijele rase može postignuti.

Toliko je strašna mržnja koju parazitski Židov gaji prema domaćinu koji ga hrani, da je za njega najvažnije da pokrije svoje prave osjećaje. Dosljedno tome, on se uvijek pojavljuje noseći

maslinovu grančicu. Njegova prva riječ je "Šalom", odnosno mir. Neophodno je da prikrije svoje prave osjećaje, jer onda može na miru voditi svoje skrivene poslove i održavati tajne sastanke.

Mi, bijeli ljudi svijeta, imamo što naučiti iz povijesti Rima, rimska povijest je vjerojatno najbolja učiteljica koju će svijet ikada imati. Oni su izgradili divnu civilizaciju, a to je dostignuće koje nikada neće biti nadmašeno. Negativne lekcije koje možemo izvući, čak su i snažnije.

IDEMO POGLEDATI KOJE SU TO LEKCIJE, PRVO SA POZITIVNE STRANE.

1. Civilizacija Rima koja je stvorena, bila je rezultat onoga što su sami Rimljani predstavljali, plavokosa, visoka, plavooka Bijela rasa, obdarena od prirode ljepotom, kreativnošću i inteligencijom.
2. Oni su - tijekom uspona i razvoja - bili čista i neizmijenjena rasa. Njihov uspon trajao je dok god je rasa ostajala čista. Zaustavio se, počeo opadati i propao kada su postali mongrelizirani putem miješanja rasa koje se uselilo u njihov nacionalni krvotok.
3. Bili su odvažni, hrabri i izuzetni ratnici. Za nekoliko stoljeća osvojili su većinu njima poznatog svijeta.
4. Bili su sistematični, dobro organizirani, skloni zakonu, redu i organizaciji. Bili su najveći zakonodavci koje je svijet vidio. Većina zakona civiliziranog zapadnog svijeta zasnovana je na Rimskom pravu.
5. Razvili su najizražajniji i najprecizniji jezik u povijesti čovječanstva. Danas, 2000 godina kasnije, latinski jezik još nema sebi ravnoga.
6. Imali su urođeni osjećaj za odgovornost prema svojim domovima, prema svojoj obitelji i svojoj zemlji.
7. Bili su kreativni ljudi koji vole kulturu, pa su izdigli jezik, književnost, umjetnost i skulpturu do visina koje do tada nitko nije dosegao, a u izvjesnim dometima, možda ni danas nije nadmašio.
8. Bili su čvrsti i odlučni kada su se nosili sa neprijateljima, kao što je na primjer slučaj sa potpunim razaranjima Kartage i Jeruzalema.

SA NEGATIVNE STRANE, MOŽEMO NAUČITI SLIJEDEĆE:

1. Rimljani su propustili shvatiti da njihovo carstvo, njihova civilizacija, njihova veličina, potiču od urođenih osobina njihove izuzetne rasne loze.
2. Uvodili su crnce i druge inferiorne narode u kraljevstvo, a nisu poduzeli odlučne mjere da spriječe zagađivanje svoje dragocjene krvne loze.
3. Rimljani su imali besmislenu i beskorisnu religiju koja je bila kopija i modifikacija grčke mitologije i njihovih bogova. Suština njihove religije sastojala se od gomile bogova i polubogova koji skakuću i glupiraju se od jedne neobične situacije do druge. Ona nije učinila baš ništa da zada Rimljanima neki cilj ili da ih ujedini. Ničim nije doprinijela nekom rasnom ili nacionalnom cilju, niti ih je naučila da cijene svoju izvanrednu rasu. Ukratko, propustila je da ih zaštiti od uništenja.
4. Bili su potpuno nesposobni da se nose sa izdajničkim, lažljivim Židovima u svom okruženju. Zbog toga su dozvolili kvarenje svoje rasne loze, infiltraciju Židova u financije, obrazovanje i vlast i zbog toga što su na kraju popustili pred samoubilačkom "novom" kršćanskom religijom, jadno su propali.
5. Da su imali snažan osjećaj rasne lojalnosti, prije nego osjećaj "nacionalne" lojalnosti prema Rimu i utkali to u svoju religiju, ne bi bili mongrelizirani niti bi poklekli pred otrovom, novom religijom koju je Židov bacio u njihova razmišljanja, religijom koja je zauzela njihove misli i donijela im propast.
6. Da su Rimljani imali takvu religiju, umjesto glupe, površne vjere koju su kopirali od Grka, rimska civilizacija bi, nesumnjivo, opstala do dana današnjeg i postajala bi još mnogo

tisuća godina. U stvari, civilizacije ne umru osim ukoliko se njihova krvna loza ne zagadi, te ako natalitet ne padne ispod nivoa koji su imali preci, koji su i stvorili prvobitnu civilizaciju i kulturu.

7. Da je rimska civilizacija preživjela, kakav bi to blagoslov bio za ovaj svijet! Umjesto svijeta koga su zajahali Židovi, rastrganog revolucijama, nemirima i anarhijom, rastućom najezdom mješanaca i obojenih, imali bismo danas napredan, miran, sređen i produktivan, divan bijeli svijet na svakom dijelu svakog kontinenta. Imali bismo svijet bez obojenog i inferiornog ološa, koji danas naseljava i suviše veliki dio prostora na planeti. I svakako, bez razarača svih civilizacija - parazitskog Židova.

POGLAVLJE BR. 7

Kehillah (Kahal)

Židovima je trebalo mnogo vremena i mnogo planiranja da bi pridobili toliku moć kojom danas vladaju svijetom. U korijenu njihove moći je njihova religija, veza koja ih drži skupa i daje im rasnu lojalnost. Odatle su izvukli sve atribute pomoću kojih su pokorili svijet. Tri glavna atributa su promidžba, novac i organizacija.

Židovi su krajnje organizirani. Ne samo da imaju vlastite organizacije, nego imaju i nežidove organizirane, imaju crnce organizirane, imaju Arape organizirane, imaju kršćane organizirane, i imaju gotovo sve druge organizirane. Među njihovim ljudima, neke od glavnih organizacija su B'nai B'rith, koja je isključivo židovska, Anti-Defamation League, koja je židovska tajna policija, i tisuće drugih. Za crnce imaju NAACP, The Urban League, Southern Christian Educational Conference, i desetke drugih, sve kontrolirane od strane Židova i korištene kako bi potpirivale mržnje prema bijelcima unutar američkih crnaca. Za bijelce, ili Goyim (Goj), kako nas zovu, imaju masonske lože, zatim Americans for Democratic Action, Communist Party, The Council on Foreign Relations, republikansku stranku i demokratsku stranku, sve kontrolirane od strane Židova.

Da bi kontrolirali religiju bijelaca, imaju bezbroj organizacija za tu svrhu. Židovi su organizirali i kontroliraju World Council of Churches i National Council of Churches. Imaju razna udruženja koja kontroliraju religije bijelaca.

Dok Židovi imaju mnogo moćnih organizacija samo za njihove ljude, poput American Jewish Congress i drugih već spomenutih, ključna organizacija je manje poznata i manje shvaćena organizacija pod nazivom Kehillah (u daljnjem tekstu Kahal). Kahal se nalazi iznad svih ostalih organizacija i kontrolirana je od strane vijeća 300 direktora koji se sastaju svakih nekoliko godina kako bi odredili buduću politiku svojeg programa svjetske dominacije. Te zapovijedi su zatim proslijeđene židovskim vođama koji kontroliraju sve te organizacije, uključujući i vlade zemalja diljem svijeta.

Kako bi postao direktor unutar Kahala, Židov mora imati barem šezdeset godina i morao je tijekom svog života pokazati da je značajno pridonio židovskoj rasi. Kad postaje direktor Kahala, on biva počašćen nazivom židovskog “patrijarha”. Dopušteno mu je i očekuje se od njega da nosi bradu.

Radi djelotvornije kontrole podijelili su svijet na dva područja, Istočnu hemisferu i zapadnu hemisferu. Središte za Zapadnu hemisferu nalazi se u New Yorku, a za Istočnu u Londonu. Nad cijelim svijetom nalazi se “Židovski kralj” - ACHAD HA'AM. Nad svakom hemisferom nalazi se “Židovski princ” - poznat kao “Sponzor” (Sponsor). Do svoje nedavne smrti, Bernard Baruch bio je “Princ”, šef Kahala za Zapadnu hemisferu. Baruch, kao što znamo, bio je savjetnik nekoliko američkih predsjednika od Woodrowa Wilsona, Herberta Hoovera, Franklina D. Roosvelta, do Harry S. Trumana.

Kahal je vrlo efikasna organizacija i organizirana je oko broja sedam. Bazirana je striktno na principu vodstva, koji sam opisao na drugom mjestu u ovoj knjizi. Kao što sam spomenuo, vrhovni vođa svake hemisfere zove se “Sponzor”. Ima sedam utjecajnih Židova pod sobom kao podređene. To je prvi ešalon vodstva i svaki od njih sedam pozna ostale, i naravno, vođu. Prvi ešalon poznat je kao sedmi stupanj Kahala i svaki od njih ima naziv “Nadcenzor” (Arch-Censor).

Svaki od ovih sedam vođa ima pod sobom sedam ljudi, što čini 49 ljudi u drugom ešalonu ili šestom stupnju. Svaki od ovih se zove “Ministar” (Minister).

Svaki od ovih 49 ima pod sobom sedam ljudi, što čini 343 u trećem ešalonu ili petom stupnju. Svaki se zove “Glasnik” (Herald).

Svaki od ovih 343 ima pod sobom sedam ljudi što čini 2.401 u četvrtom ešalonu ili četvrtom stupnju. Svaki se zove "Dvoranin" (Courtier).

Svaki od ovih 2.401 ima pod sobom sedam ljudi, što čini 16.807 u petom ešalonu ili trećem stupnju. Svaki se zove "Pisar" (Scrivener).

Svaki od ovih 16.807 ima pod sobom sedam ljudi, što čini 117.649 u šestom ešalonu ili drugom stupnju. Svaki se zove "Nadzornik" (Auditor).

Svaki od ovih 117.649 ima pod sobom sedam ljudi, što čini 824.543 u sedmom ešalonu ili prvom stupnju. Svaki se zove "Statist" (Mute).

Ako zbrojimo sve članove svih sedam ešalona, naći ćemo da ima gotovo jedan milijun članova u svakoj hemisferi, svi fanatično lojalni i predani ostvarenju židovskog programa subverzije kako bi stvorili židovsku diktaturu kojoj je ta rasa stremila i koju je planirala tijekom nekoliko prošlih tisućljeća. Svi su se zakleli da će ostvariti tajni program naveden u *Protokolima Sionskih Mudraca*, iako Židovi odlučno negiraju postojanje istoga.

Kahal je toliko tajna mreža da van prvog ešalona ili sedmog stupnja ostali članovi ne znaju jedni za druge.

Sa tajnom, predanom, fanatično lojalnom organizacijom, sa ovakvom strukturom, lako je vidjeti kako lako naredbe mogu bit provedene bez problema. Kada vođa jedne hemisfere da zapovijed svojoj sedmorici, nadalje ima samo još šest koraka u zapovjednom lancu i svaki će od milijun članova biti ubrzo obaviješten. Sve što je potrebno jest da svaki čovjek napravi sedam telefonskih poziva sedmorici ispod njega i da im naredbu, i cijela mreža od milijun ljudi biti će pokrenuta. Tako Židovi uspijevaju pokrenuti studentske nerede, demonstracije, ili što god da je u planu, diljem svijeta. To je princip vodstva na djelu.

Među ostalim, članovi Kahala učeni su da se infiltriraju u upravna tijela naših škola i sveučilišta kako bi indoktrinirali naše mlade i potencijalne vođe sa lažnim filozofijama. Ako se čudite zašto imamo toliko hipija i revolucionara koji izlaze iz sveučilišta, tu vam je odgovor. Tu je i odgovor na to kako tolika sila studentskih organizacija istovremeno pokrene studentske nemire na našim sveučilištima diljem zemlje. Oni se također infiltriraju u društvene klubove, domoljubna društva, radničke sindikate, poljoprivredne organizacije, ženska društva, crkvene organizacije,... Radio i TV mreže su sve pod kontrolom članova Kahala koji provode židovski program porobljavanja svijeta.

Mogli bismo beskrajno nabrajati organizacije koje su pod njihovom kontrolom, medicinska profesija, novinske izdavačke kuće, same novine, časopisi poput Time, Life, Look,... svi su pod njihovom kontrolom. Interesantno je napomenuti od kada još seže ta infiltracija i kontrola od strane Židova, i mnogi će se predani katolici začuditi kada čuju da je Jezuitski red, kojeg je utemeljio Loyola, španjolski Židov, imao ulogu kontroliranja katoličke hijerarhije, i kroz to katoličke crkve u cjelini. Moramo tome dodati, da je katolička crkva i kršćanska crkva kao takva već bila pod židovskom kontrolom davno prije toga.

POGLAVLJE BR. 8

Nekoliko primjera židovskih zvjerstava

Tijekom cijele svoje povijesti Židovi su počinili milijune zvjerstva, od kojih većina nikada neće biti zabilježena i koja se namjerno prikrivaju i gube za povijest. Ne samo da su činili milijune zvjerstava tijekom povijesti, namjerno i stalno, već zvjerstva čine i danas u Rusiji, u Kini, na Kubi, u Mađarskoj i u Njemačkoj, kako Istočnoj tako i zapadnoj. U stvari, oni danas čine zvjerstva u svakoj zemlji na svijetu, uključujući tu i Sjedinjene Države. Zbog toga, navesti nekoliko skromnih primjera nije pravedno. Međutim, pošto mnogi ljudi nisu upoznati sa prirodom ovih zvjerstava, vjerujem da će navođenje nekoliko primjera barem djelomično baciti svijetlo na divljaštvo židovske prirode, na sveobuhvatnost njihovog programa i na dijaboličku okrutnost koju Židovi ispoljavaju prema zemljama domaćinima od kojih su živjeli i na čiji račun su se gojili.

Sama židovska religija zasnovana je na mržnji, prijevari i uništenju drugih nacija. U Starom zavjetu, počevši od pete knjige Mojsijeve 20:10, nailazimo na političku obmanu i uništenje koje otkrivaju židovski pisci:

"**Kada dođeš pod bilo koji grad da se zaratiš, prvo ga ponudi mirom.**

Ako ti odgovori mirom i otvori ti vrata, sav narod koji se nađe u njemu neka ti plaća danak i bude ti pokoran.

Ako ne učini mir s tobom nego se zarati, tada se bori s njim.

I kada ga Gospod Bog tvoj preda u ruke tvoje, pobij sve muškarce u njemu mačem.

A žene i djecu i stoku i što god bude u gradu, sav plijen u njemu, otmi, jedi plijen od neprijatelja svojih, koji ti da Gospod Bog tvoj.

Tako čini sa svim gradovima, koji su daleko od tebe i nisu od gradova ovih naroda.

A u gradovima ovih naroda, koje ti Gospod Bog tvoj daje u nasljedstvo, ne ostavi na životu nijedne duše žive."

Ovdje, dakle, imamo ključ židovske religije kojoj smo mi, bijeli ljudi, glupavo bili partneri u ispovijedanju. Lukavo, izdajnički, obmanjivački, Židovi tvrde da imaju neotuđivo, od Boga dano pravo da uništavaju, ubijaju i satiru sve druge narode i nacije koje odaberu za žrtve. Na kraju krajeva, "Gospod" je to zapovjedio, bar tako kažu židovski tvorci spisa, a stotine milijuna bijelih nežidova bili su dovoljno glupi i dovoljno naivni da u to povjeruju.

Glupost, naivnost i suradnja nežidova u cjelini, a bijelih nežidova posebno, sa ove točke gledišta, bili su ključni faktori židovske sposobnosti da podijele, osvoje i unište ogromno mnoštvo svojih neprijatelja, koje daleko nadmašuje broj samih Židova. Židovska đavolska prepredenost, koja je u stanju da izopači umove svojih žrtava, toliko da same pomažu svoje uništenje, najvažniji je činilac židovskog programa osvajanja i uništenja svijeta. Stara izreka "koga bogovi žele uništiti, prvo ga natjeraju da poludi" istinski bi trebala glasiti "koga će Židovi uništiti, tome prvo slude mozak do točke da njihova žrtva pomaže svoje uništenje."

Pogledajmo sada nekoliko primjera židovskih zvjerstava na djelu. Sjetimo se, također, da je židovski aksiom da ubijaju najbolje. Zbog toga, oni uvijek uništavaju svako vodstvo koje bi narod mogao imati ili koje bi se možda razvilo u budućnosti.

Ubojstvo u Dresdenu

Prije drugog svjetskog rata grad Dresden je bio jedan od najljepših na svijetu. Štoviše, riječ Dresden je bila sinonim za kulturu, ljepotu i umjetnost. Poput mnogih drugih gradova u Njemačkoj, ovaj grad je bio posebno bogat njemačkom kulturom i nasljeđem svog naroda. Zamak, opera, Heftkirche, Frauen Kirche, nabrojimo samo neke od tisuća građevina koje su bile prelijepe i izuzetni primjeri njemačke (bijele) kulture.

Normalan broj stanovnika bio je oko 600.000 ljudi. U veljači 1945. godine, izbjeglice iz istočnih zemalja su, bježeći pred Crvenom armijom i tražeći utočište na zapadu, preplavile Dresden,

tako da je ukupna populacija tada brojila oko 1.200.000 ljudi. To su bili ljudi koji su se borili protiv komunista i bili izraziti antikomunisti. Moramo se sjetiti da je tada rat praktično bio završen i da Dresden nikakvom igrom mašte nije mogao biti prikazan kao vojni cilj. U prosuđivanju onoga što slijedi, moramo imati na umu da je Dresden predstavljao najljepši primjer njemačke umjetnosti i kulture, da on nije bio vojni cilj i da je u to vrijeme bio pretrpan izbjeglicama koje su bježale pred Crvenom armijom, barbarima sa istoka.

U noći 13. veljače 1945. godine u 22^{13h}, britanski bombarderi počeli su bacati stotine tisuća zapaljivih bombi na nesretne, bespomoćne izbjeglice i građane Dresdena koji su samo pokušavali izbjeći pokolj od Crvene armije. Napade su pažljivo isplanirali kao hijene, đavolski Židovi kako bi učinak razaranja i ubijanja bio maksimalan. Odabrano je vrijeme kada su građani Dresdena bili na ulicama slaveći kršćanske blagdane. Tisuće njih bili su živi spaljeni.

Kada je prvi napad bio izvršen, preživjeli su izašli iz skloništa da pokušaju spasiti zatrpane, a kada je tisuću vatrogasaca došlo iz okolnih gradova da pomogne, podmukli Židov je ponovno udario. U 01^{30h} ujutro, 14. veljače, samo tri sata poslije prvog napada, drugi, još veći val britanskih bombardera ispustio je novu, smrtonosnu kišu razornih bombi na bespomoćne bijele ljude, žene i djecu ispod njih. Na divni stari grad Dresden bačeno je toliko zapaljivih bombi da je vatrena stihija uraganskih proporcija progutala cijeli grad. Toplina je bila toliko intenzivna, da su se nekada živi ljudi pretvorili u leševe koji su iznosili svega polovinu njihove nekadašnje visine. Tisuće ljudi koji su se krili u skloništima, bili su istopljeni u jednu tečnu masu, majka sa djetetom u rukama bila je pronađena doslovno istopljena i pretvorena u malu statuu od katrana na pločniku. U bijesnim, demonskim pokušajima da se zatre divni Dresden, grad umjetnosti i kulture, na njega je bačeno više od 650.000 zapaljivih bombi tijekom napada.

I kao da to nije bilo dovoljno, sljedećeg dana, koji je bio Velika srijeda, dok je Dresden još bio u žestokom plamenu, ogromna masa američkih B-17 bombardera počela je udarati po onome što je još ostalo od ovog izuzetnog grada.

Velika tragedija i sramota u svemu ovome bila je što su piloti, koji su bacali bombe, bili bijeli nežidovi koji su pobili bijelu braću koji su se borili za očuvanje Bijele rase. Ono što ovi bijeli piloti, čiji su umovi bili zagađeni židovskom promidžbom, nisu znali, a njihovi židovski šefovi jesu, bila je činjenica da se u istoj zoni nalazilo i 26.260 savezničkih zarobljenika! Ovo je samo jedan primjer židovskog zla i podlosti. Iako su se američki i britanski vojnici borili kako bi spasili ove židovske parazite od zaslužene kazne, te iste Židove nije bilo briga što će usput pobiti i bijele zarobljenike.

Međutim, ovo nije bio kraj židovske mržnje i barbarstva. Konačni udarac židovske podlosti bio je zadan pošto su bombarderi B-17 odletjeli. Za njima je došlo 37 lovaca B-51 koji su imali zapovijed da lete nisko i pobiju sve što se kreće! To su i činili, pucajući strojnicama na ljude koji su pokušavali napustiti Dresden ili one koji su pokušavali da se spase duž obale rijeke Elbe.

Ovi B-51 lovci letjeli su na maloj visini duž obale rijeke i pobili sve na što su naišli.

Da li vam ovo zvuči poznato? Sjetite se zločinačke ideologije Židova u Deuteronomiju 20:16 “Ne smijete poštedjeti ništa što diše!”

Zapamtimo da je ovo zločinačka židovska religija koju su prakticirali tisućama godina, religija kojom su obmanuli bijelog čovjeka napravivši ga dijelom te iste vjere sa ciljem da obožava, idealizira i štiti Židove.

Poslije rata, lagali su cijelom svijetu i rekli da je tijekom napada ubijeno samo 35.000 ljudi, ali kako su godine prolazile, konačno je pronađeno 135.000 mrtvih. Ali, i to je bila velika laž. Pravi broj pobijenih između 13. i 14. veljače bio je između 300 i 400 tisuća.

Da bi još više uvreda unijeli u svoje izdajstvo, Židovi su poslije rata izmislili divovsku obmanu, optuživši Nijemce da su pobili 6 milijuna Židova, a cilj svega toga bio je da se na Nijemce sruči mržnja i rodi samilost prema Židovima koji su, prije svega, taj rat i otpočeli. Sa ciljem da “dokažu” ovu kolosalnu prijevaru, Židovi su pokazivali fotografiju za fotografijom gomile spaljenih leševa. Ali, leševi koji su prikazivani nisu bili uopće Židovi, već Nijemci koji su spaljeni u prelijepom Dresdenu.

Mi, bijela braća i sestre, iz ovog strašnog događaja moramo izvući izuzetno jaku pouku. A ona glasi da Židovi sve bijele ljude smatraju svojim neprijateljima i da je samo pitanje vremena kada će početi razarati gradove po Americi, kao što su to učinili sa Dresdenom, osiguravši prethodno da im to dozvolimo. Druga lekcija koju možemo naučiti je da je za ovakvo izdajničko djelo bila potrebna dovoljna suradnja bijelih pilota britanskog i američkog zrakoplovstva. To nam iznova ilustrira koliko je moćna njihova promidžba!

Treća lekcija koju moramo naučiti je da nema kompromisa, pregovora ni koegzistencije sa izdajničkim i dijaboličnim Židovima. Njihova religija i njihova urođena parazitska priroda nagone ih da uništavaju sve što je dobro u ovom svijetu. Nema mira ni koegzistencije sa ovim divljim zlom. Ili oni, ili mi. Budući da sam pripadnik velike Bijele rase, više bih želio da preživimo mi, nego taj zli parazit.

* * * * *

Kao što sam već rekao, Židovi su počinili milijune zvjerstava tijekom svoje povijesti i ta zvjerstva se nastavljaju, dostigavši danas svoj cressendo. Nije mi cilj da ih sve rekapituliram, jer bi za to bila potrebna čitava enciklopedija. Navest ću ukratko samo još nekoliko njih, da uštedim prostor.

Crveni teror u Rusiji

Godine 1917. izbila je ruska revolucija koja je zbacila carsku vlast. To su učinili okorjeli židovski teroristi koje je obučio Židov **Lav Trotsky**, na East Side-u u New Yorku. Revoluciju je u velikom obimu financirao **Jacob Shciff**, židovski multimilijunaš koji je bio na čelu bankarske firme sa Wall Streeta, **Koehn, Loeb i kompanija**. Pored ostalih Židova koji su financirali revoluciju, on sam je dao prilog od 200 milijuna dolara za njen uspjeh.

30. kolovoza 1918. Židov **Uritzky**, koji je tada bio na čelu židovske tajne policije u Rusiji pod nazivom **Čeka**, bio je ubijen, a Lenjin je bio ranjen. Boljševici su ovo iskoristili kao izgovor za uvođenje crvenog terora koji je otpočeo slijedećeg dana i koji se, na izvjestan način nastavio slijedećih 50 godina. Cjelokupno članstvo Komunističke partije, koje je 1918. godina brojilo ne više od 100.000 ljudi, pretvorilo se u židovski instrument za ubijanje. Njegov cilj je bio dvostruk: da posije strah i užas među ruske mase i da istrijebi srednju i višu klasu, to jest, najbolje u vodstvu. To vodstvo se prethodno sastojalo isključivo od bijelih Rusa.

Muškarci i žene bivali su utamničeni ili pogubljeni, ne zbog nekakvog prijestupa, već jednostavno zato što su pripadali klasi za koju su Židovi smatrali da može dati potencijalne vođe. U tu kategoriju spadali su gotovo svi trgovci, službenici i zemljoposjednici. Židovi su pobili ne samo ove pripadnike srednje i više klase, već i njihove obitelji.

Malo je vremena trošeno na ispitivanje dokaza i razvrstavanje ljudi koji su odvođeni u noćnim racijama. Uhićenici su obično dovođeni u staru policijsku stanicu u blizini Zimskog dvorca. Tu su, bez prethodnog saslušanja ili poslije njega, izvođeni u dvorište, postavljani uza zid i strijeljani. Ti zvuci smrti prigušivani su bukom kamionskih motora koji su namjerno puštani u rad. Bio je to crveni teror u akciji.

Ova vrsta terora odvijala se po svim gradovima Rusije. Uskoro su sve tvornice, svi vladini uredi, sve škole i svaka vojna jedinica funkcionirali pod budnim okom židovskih komesara. Ljudska krv je ubrzo počela cijediti ispod vrata komunističkih soba smrti, pošto je na desetine tisuća bijelih ljudi bilo poklano kao stoka na klaonici. Zatim je 5 milijuna onih koji su posjedovali zemlju namjerno izgladnjeno do smrti, što je bio dio prethodno smišljenog plana. Mogu dodati da je jedno od mojih najranijih sjećanja vezano za glad u Rusiji 1922. godine, koju sam osobno iskusio.

Židovi su ubrzano radili kako bi istrijebili nežidovsku vodeću klasu u cijeloj naciji ubijajući svakog bijelog vlasnika tvornice, odvjetnika, vladinog službenika, vojnog časnika i svaku drugu osobu koja se isticala ili je mogla postati potencijalni vođa. Sve crkve i katedrale su

opljačkane, a svaki svećenik i učitelj proglašen je u svojoj zajednici za kriminalca. Populacija robovskih radnih logora ubrzo je premašila brojku od 15 milijuna.

To je dugačka i zastrašujuća priča, no, sve u svemu, nekih 20 milijuna ljudi bijele ruske vodeće klase bilo je pobijeno u suglasju sa naputcima iz židovskog **Talmuda**. Danas je Rusija proleterska ropska država, pod čizmom židovskih diktatora. Stanovništvo je poslušno, gladno, voljno raditi, lako za kontroliranje, bez vodstva i potpuno nesposobno za pobunu. Židovski ritual ubijanja stalno se nastavlja i nekih 20 milijuna sažaljenja vrijednih robova još uvijek su zatvoreni u bestijalnim logorima, mučeni i gonjeni od strane njihovih židovskih gospodara.

Bela Kuhn u Mađarskoj

Židov Bela Kuhn, čije je pravo ime bio **Koen**, učestvovao je u boljševičkoj revoluciji u Rusiji. Poslije primirja, njegova grupa židovskih revolucionara se, koristeći lažne putovnice, prebacila u Mađarsku. Dobro snabdijevani novcem od Sovjetske vlade i potpomognuti od prokomunističke domaće židovske populacije, Bela Kuhn je brzo postao diktator cijele Mađarske.

Njegov program bio je da se odmah naoruža i silom prebaci sva industrija i svi zemljišni posjedi, bez izuzetaka, u ruke proletarijata. Nacionalizirao je sve banke, sve koncerne sa preko 200 zaposlenih, sve zemljišne posjede od preko tisuću jutara, svaku zgradu osim radničkih stanova. Nacionaliziran je i sav nakit, sva osobna imovina preko dozvoljenog minimuma, koji se sastojao od dva odijela, četiri košulje, dva para čizama i četiri para čarapa, bila je zaplijenjena.

Rezultat ovakvog socijalnog programa bio je, kao i u Rusiji, ekonomski i društveni kaos. Zemlja, zgrade i industrija se ne mogu preko noći nacionalizirati, a da se ne izazove propast. Zbog toga je, kao i u Rusiji, ovakav program mogao se provesti samo uspostavljanjem crvenog terora. Komunizacija industrijskih i poljoprivrednih resursa zemlje proizvela je glad po gradovima, što je, u kombinaciji sa mržnjom seljaka prema Židovima, dovelo do kasnijeg zbacivanja Bele Kuhna. Pa, ipak, tijekom tri mjeseca vladavine terora, 10.000 ljudi, svećenika, časnika, trgovaca, zemljoradnika i službenika pobijeno je u sadističkoj histeriji koja je bila karakteristična za Belu Kuhna i njegovu bandu židovskih koljača.

Zanimljivo je istaknuti da su seljaci na farmama, koji nisu obrazovani ali imaju dovoljno instinkta da shvate da su krivci Židovi, bili ti koji su preuzeli odgovarajuće mjere, pobunili se protiv njih i srušili ih sa vlasti.

Građanski rat

Jedno od najrazornijih zvjerstava koje su Židovi počinili mladoj američkoj republici bilo je izazivanje rata među njenim državama, koji je bjesnio između 1861. i 1865. godine. Uzrok toga bratoubilačkog rata uopće nije bilo pitanje ropstva niti želja južnih država da se odcjepe. Uzrok je bilo nešto sasvim drugo, nešto što naše povijesne knjige nikada ne spominju.

U razdoblju između 1820. i 1860. godine, zahvaljujući klimi, zemljištu, industriji pamuka i drugim faktorima, snažna ekonomska ekspanzija odigrala se u južnim državama. Značajna nova aristokracija zemljoposjednika i milijunaša, predvođena vlasnicima plantaža, pojavila se, na zdravoj osnovi, u ovom području. Usporedno sa ovim izvanrednim rastom, uspostavlja se i originalna američka tradicija, kao način života. U njoj su bili usađeni svi najbolji aspekti klasičnih civilizacija Rima u Grčke, i štoviše, većina arhitekture bila je rađena po klasičnim uzorima. Mnogi gradovi su dobili imena po gradovima iz drevne klasične povijesti. Razvijala se fina nova kultura, najbolja u Novom svijetu.

Usporedno sa tim, stvorena je velika grupa novih milijunaša. Čak i mali gradovi imali su više milijunaša nego drugi veliki gradovi, osim New Yorka i još nekoliko drugih. Države Juga su ustvari bile izuzetno prosperitetne. U pozadini većine ovih milijunaša bio je posao sa pamukom.

Najznačajnija činjenica u vezi sa tim novim milijunašima bila je ta što su velikom većinom to bili Anglo-saksonci. Trebalo je imati dozu avanturističkog duha, ogromnu količinu energije i naporno raditi da bi se stvarali novi putovi u netaknutim zemljama i izgradile velike

profitabilne plantaže pamuka. Bijeli čovjek je to sa žarom učinio. Bio je to bijelac u najboljem izdanju. U tome Židov nije učestvovao, pošto pionirski pothvati i savladavanje divljine nisu u njegovom arsenalu.

Uz ogromne količine novih bogatstava koja su stvorili bijeli Anglo-saksonci sa Juga, došla je i financijska i politička moć koje su predstavljale ozbiljnu prijetnju židovskoj financijskoj moći na istočnoj obali. I tu leži pravi uzrok građanskog rata.

Židov je vidio u bijeloj anglosaksonskoj aristokraciji sa Juga ozbiljnu potencijalnu prijetnju njegovom financijskom i političkom gospodarstvu, ne samo nad Amerikom, već i nad Engleskom te nad cijelim svijetom. Židov je odlučio da se ta moć mora, ne samo slomiti, već se mora dokraja uništiti. Najbolji način da se to postigne je da se, po običaju, Bijela rasa podijeli u dvije frakcije, da se izmisli neki idiotski, lažni problem koji bi ih gurnuo u rat, gdje bio se oni međusobno poklali.

Židov je to učinio sa žestinom nezabilježenom u američkoj povijesti.

Iako bijelci sa Sjevera, kao ni oni sa Juga nisu uopće ni mislili o crncima kao takvima, vještom manipulacijom i promidžbom, kao i polugama vlasti, ipak je izbio rat koji su Židovi planirali godinama unaprijed.

Bio je to užasan, grješan i okrutan rat. Na strani Unije, poginulih u borbi, umrlih od rana i drugih uzroka bilo je ukupno 359.528 ljudi. Bilo je također i 281.881 ranjenih i osakaćenih. Na strani Konfederacije bilo je ukupno 259.000 mrtvih, dok broj ranjenih nije zabilježen. Sve u svemu, bilo je dakle, oko milijun žrtava u mladoj naciji koja je šezdesetih godina imala populaciju od svega nekih 32.000.000 ljudi. To je užasno visok broj, ali on je samo polovina priče.

I dok se cvijet mladosti američkih muškaraca ubijao i osakaćivao, dotle su Židovi financirali kako Sjever, tako i Jug velikim zajmovima. Kuća **Rotschild**, onda, kao i danas, aristokracija svjetskog židovskog bankarstva, imala je svoje agente koji su bili dobro usidreni u vladama Sjevera i Juga. U vladi Sjevera imali su svog Židova **Augusta Belmontea**, koji je rame uz rame sa **Samuelom B. Chaseom**, ministrom za financije, brinuo za njihove interese. Na Jugu, Rotschildi su imali **Judu P. Benjamina**, Židova i rođaka obitelji Rotschild, koji je bio ministar financija Konfederacije.

Abraham Linkoln je pokušao zaobići židovske bankare, pa je izdao 364.000.000 dolara nacionalne valute oslobođene kamate, zvane “greenbacks”. Židovske bankarske kuće su se vrlo uzbudile zbog toga. Znale su da će, ukoliko se ustali kao praksa, ovo vladino izdavanje novca bez kamate slijediti i druge zemlje i da će one ostati bez posla. To bi dovelo do zaustavljanja njihove ogromne moći, što one, naravno, nisu željele, pa su iz tog razloga naredile ubojstvo Lincolna, koga je ubio jedan Židov čije je stvarno prezime bilo **Botha**, a ne Booth.

Kraj građanskog rata nije ni izbliza bio kraj ove jezive vježbe samouništenja. Židovi su bili odlučni uništiti Jug, jednom i za sva vremena, i tome su osvetnički pristupili. Čak i prije kraja rata, ali kada se vidjelo da je Jug poražen, uključili su se u bezobzirni program uništenja koji uopće nije imao opravdanja sa vojne točke gledišta. Sherman je ušao u južnu Konfederaciju i započeo otkos u širini od 100 kilometara u prostoru od Atlante prema moru, samom srcu bogatstva Konfederacije, paleći, pljačkajući i rušeći dio imovine koji je bijeli čovjek godinama gradio. Odatle su se uništavatelji uputili u Južnu Karolinu, gdje su nastavili svoj krvavi teror i strašna razaranja.

Kad je rat bio završen, razaranje je nastavljeno čak sa povećanom žestinom. Trgovačke i financijske strukture Juga potpuno su uništene. Židovi sa sjevera došli su i pokupovali imanja i plantaže koje su vrijedile stotine tisuća prije rata, a sada su, zahvaljujući bankrotu južne ekonomije, mogle se kupiti za par stotina dolara. Baš kao u Njemačkoj poslije prvog svjetskog rata, kada su Židovi bacili tu zemlju na koljena bankrota, sada su Židovi pohrlili na Jug i za samo nekoliko centi za dolar pokupovali sva vrijedna imanja, koja su prije toga bila vlasništvo bijelih Anglosaksonaca.

No to nije bio kraj njihovog dijaboličnog programa destrukcije. Sa bajunetama Unije koji su ih podržavale, bili su odlučni ne samo učiniti novooslobođene crnce jednakima sa bijelim južnjacima, već ih učiniti i njihovim gospodarima. Muškoj bjelačkoj populaciji oduzeto je pravo glasa (žene ga tada ionako nisu imale), pod izgovorom da su učestvovali u pobuni protiv američke

vlade. Pod vodstvom Židova, crnci su bili jedini koji su imali pravo da glasaju, pa su postali zakonodavci, senatori, guverneri, suci, ukratko, bili su židovske lutke za političku moć na jugu. Bijele žene bile su maltretirane i napadane od strane novooslobođene divlje gomile crnih životinja, a bijeli muškarci nisu uživali apsolutno nikakvu zaštitu vlasti. Židov je, tada kao i danas, pokrenuo masovnu kampanju kako bi promovirao miješanje rasa u bivšim državama Konfederacije.

Zahvaljujući herojskim naporima bijelih ljudi, udruženih u novo formiranu organizaciju Ku Klux Klan, konačno im je povraćena sloboda i politička moć. Jedan od najsramnijih i najbjednijih perioda povijesti Amerike trajao je na Jugu i za vrijeme takozvanih dana obnove, kada nije toliko pažnje posvećeno obnovi koliko pljačkanju bijelog stanovništva i konsolidiranju moći Židova u području kojim su da tada dominirali kreativni i napredni bijeli ljudi.

Nekim državama bilo je potrebno 15 do 20 godina da se ponovno oslobode čizme židovske tiranije. Kada su konačno otjerali crnce sa vlasti i povratili kontrolu nad vlastitim zakonodavstvom, Jug je još uvijek bio razoreno i osiromašeno područje. Čak i danas, poslije 100 godina, Jug nije uspio povratiti financijsku ili političku poziciju koju je imao prije građanskog rata. I danas je Jug, budući da je uporište bijelog otpora miješanju, omrznuta meta židovske urote. Protiv Juga Židovi usmjeravaju najzlobnije programe i najustrajnije napade na bijelog čovjeka.

Židovsko korištenje ratova radi daljnjeg učvršćivanja njihove moći

Iz prethodnog kratkog opisa građanskog rata vidjeli smo kako Židovi koriste ratove da bi smrskali neprijatelje i konsolidirali svoju financijsku i političku moć. To nije ništa novo u dugačkoj izdajničkoj povijesti Židova. To su činili još od davnina, a nama preostaje da analiziramo koliko je moćno oružje u židovskim rukama izazivanje ratova.

Slijedi nekoliko ciljeva koje oni ostvaruju izazivajući ratove:

a) Nagone bijelog čovjeka da počini bratoubilaštvo, da brat ubija brata, a time se desetkuje i slabi Bijela rasa kao cjelina.
b) U ratovima u Koreji i Vijetnamu koristili su obojene rase da ubijaju bijelce, ali su rezultati isti, što znači da je najbolji dio bijele populacije ubijen i osakaćen.
c) Koristeći rat, Židovi uništavaju potencijalna uporišta Bijele rase, kakvo je, na primjer, bila njemačka nacija u usponu prije prvog i drugog svjetskog rata. Danas snaga Sjedinjenih Država kao cjeline predstavlja prijetnju za Židove i njihovi cjelokupni napori usmjereni su na uništenje Sjedinjenih Država, najvećeg uporišta Bijele rase.
d) Osiromašenjem obje strane (države i frakcije) koje su u ratu, i novcem koji daju u zajam objema stranama, Židovi najčešće kada se rat završi imaju obje strane uhvaćene u financijsko ropstvo, što je jadna situacija iz koje se nesretne žrtve ne mogu izvući desetljećima.
e) Židovi ne samo da su umiješani u financiranje ratova i zgrtanje ogromnih profita koji odatle potiču, već obično imaju pod kontrolom svoje agente u vladama koji im osiguravaju izuzetno unosne ratne ugovore koji obogaćuju nove horde Židova. Kada se rat završi, konsolidacija njihove financijske moći i njihov stisak nad ekonomijom nacije žrtve se povećavaju.
f) Bez izuzetka, ratovi iniciraju i rasplamsavaju međusobnu mržnju među dijelovima bijelog naroda, koja onda u mnogim slučajevima opstaje generacijama. Građanski rat je dobar primjer. Židovi se trude da se ta mržnja održava u životu, često je koriste da bi izazvali i drugi rat istog tipa u slijedećoj generaciji.
g) Ratovi su uvijek praćeni slomom moralnih standarda i vrlo su korisni za židovski program uništavanja morala i uspostavljenih tradicija bijelog čovjeka.
h) Naši američki mladi momci odlaze širom svijeta kao vojska u obojene zemlje poput Japana, Koreje i Vijetnama, odakle se mnogi vraćaju sa obojenim ženama. Ovo je direktno na liniji židovskog programa miješanja Bijele rase.

Dakle, sve u svemu, iz svakog rata u koji Židovi gurnu Bijelu rasu, ona izlazi oslabljena financijski, moralno, politički i genetski. Židov uvijek ojača financijski i politički, a svoj program razaranja, miješanja i porobljavanja Bijele rase dramatično je unaprijedio.

Druga židovska zvjerstva

Želio bih opisati još mnoga monstruozna zlodjela koja su učinjena prema bijelom čovjeku u posljednjih nekoliko tisuća godina, ali to bi zauzelo mnogo prostora.

Spomenuo bih samo Tridesetogodišnji rat u Njemačkoj (1618.-1648.) tijekom koga je uništeno pet šestina svih imanja, a jedna trećina ljudi je ubijena. On je bio potaknut od strane Židova, preko idiotskog pitanja vjere. Također bih spomenuo i masakr na Bartolomejsku noć, u francuskoj, kada je pobijeno 50.000 protestanata. Sjetio bih se i operacije "Keelhaul", kada je bijeli izdajnik Eisenhower surađivao sa ruskim Židovima i Staljinom i izručio im dva do tri milijuna nacionalista koji su se borili na strani saveznika. Oni su silom razoružani i poslani natrag u Rusiju, gdje se Staljin osvetio tako što ih je pobio ili poslao u susret smrti u Sibir.

Mogao bih navesti bezbrojne druge slučajeve židovskih zvjerstava koja su učinjena Bijeloj rasi, ali zaista nemamo prostora. Recimo samo ukratko da su zvjerstva bezgranična i da nemaju kraja, da se i danas događaju bez prestanka po dijaboličnom židovskom programu koji ima za cilj uništiti Bijelu rasu.

Postoji, međutim, još jedan zločin na koji moram skrenuti pažnju mojim rasnim drugovima. Jedan od najvećih zločina svih vremena izvodi se danas nad bijelim ljudima. Pa ipak, vrlo malo ljudi shvaća što se događa. Mislim na đavolski židovski program miješanja Bijele rase ovdje u Americi.

Taj podmukli program izvodi se neprestano i furiozno, do posljednjeg atoma energije i sa svim raspoloživim oružjem. No, i pored toga, većina bijelih ljudi u Americi je potpuno uspavana i nezainteresirana za to pitanje. Samo mali broj je svjestan da je upravo to pravi židovski cilj, usprkos svim njihovim brbljanjima o građanskim pravima. Nemojmo biti u zabludi, to je njihov pravi cilj. Nepromjenjivi cilj svjetskog židovstva je da Amerika postane miješano smeđa i da se, u stvari, veličanstvena Bijela rasa izbriše sa lica zemlje.

To je bez sumnje najštetnija, najpermanentnija i najđavolskija katastrofa koju su Židovi mogli nametnuti kruni prirode, plemenitoj Bijeloj rasi. Da se sve zgrade sruše, kao u Njemačkoj, a naše autoceste i željeznice razore, pretrpjeli bismo ogroman udarac, ali bismo mogli ponovno ih izgraditi, kao što su to Nijemci učinili. Da se naši gradovi unište, kao što su crnci i Židovi već učinili sa dijelovima gradova u najstrožem centru po cijeloj Americi, mi bismo bili u stanju da izgradimo i izgradili bismo nove. Mogli bismo biti poraženi u ratu, mogli bismo pretrpjeti bilo koju drugu vrstu katastrofe, ali bismo odgajali sinove koji bi povratili našu moć.

No zapamtimo, ukoliko se krv naše rase izmiješa sa crnom krvlju Afrike, onda će Bijela rasa biti zauvijek uništena, a sve nade u budućnost će nestati. Bolje da budemo mrtvi nego da se naša veličanstvena, plemenita Bijela rasa pretvori u smeđe smeće koje će porobiti Židovi.

Zakleti je cilj ove knjige i naše nove religije da probudi bijeli narod Amerike i svijeta. Naš je cilj da ih organiziramo, da im damo borbenu vjeru i da povratimo apsolutnu i bezuvjetnu kontrolu nad našom predodređenom sudbinom.

POGLAVLJE BR. 9

Pet židovskih knjiga

Kao što smo vidjeli iz prošlosti bijele i židovske rase, Židovi su tijekom cijele svoje duge i mutne povijesti bili vrhunski majstori obmane. I dok više nema Egipćana, dok su Babilonci iščeznuli, stari Grci se potpuno izmiješali sa drugim narodima, a Rimljani nestali, dotle su, sa druge strane, Židovi i danas živi i snažno napreduju.

Zašto je to tako? Zašto je ova jadna rasa, koja čak nije nikada bila u stanju zasnovati kulturu, civilizaciju ili da napravi vlastitu državu, izašla na vrh?

Ukoliko analiziramo židovsku povijest, lako ćemo doći do odgovora. Postoji stotinu razloga koje bismo mogli navesti, ali u osnovi to su sljedeći:

1. Vrlo rano u svojoj povijesti oni su shvatili kako moćno oružje predstavlja religija - oružje koje će ujediniti njihovu rasu, i oružje kojim će uništiti svoje neprijatelje.
2. Oni su naučili da u jedinstvu rase leži snaga. Oduvijek su bili fanatično odani svojoj rasi.
3. Otkrili su da ne postoji ništa moćnije za ujedinjene grupe, nacije ili rase nego što je mržnja prema zajedničkom neprijatelju. Kao posljedica toga, svi nežidovski narodi stalno su bili njihovi neprijatelji i uvijek će to i ostati.
4. Židovi su usavršili prepredene tehnike zbunjivanja, zavađanja i osvajanja, koje su ključne za pobjedu nad njihovim neprijateljima.
5. Oni su se neprestano organizirali - organizirali su svoj narod u tisuće djelotvornih i sveobuhvatnih grupa. Isto tako, organizirali su i svoje neprijatelje, kako bi što lakše bili uništeni.
6. Bili su đavolski mudri sa promidžbom. Odavno su spoznali da je promidžba moćno oružje pomoću kojeg se može manipulirati sa neprijateljem.

Ovaj posljednji aspekt željeli bismo podrobnije proučiti. I dok danas Židovi imaju kompletnu kontrolu nad promidžbom u medijima - radiom, televizijom, filmovima, novinama, časopisima..., oni su izuzetno predano koristili promidžbu čak i prije nego što su suvremena sredstva bila izumljena.

Manipulacija riječju bila je specijalnost majstora obmane. U svetom evanđelju po Ivanu 1:1, židovska Biblija kaže: “**U početku bijaše riječ, i riječ bijaše u Boga, i riječ bijaše Bog**”. Čudna tvrdnja, zaista, ali prepuna značenja - značenja koja su promakla većini nežidova, a naročito propovjednicima. Pravo značenje ovog hokus- pokusa, na jeziku Židova, jest da riječi mogu stvarati bogove, i obratno, da mogu postati moćne poput boga u kontroliranju i upravljanju umovima i sudbinama ljudi.

Židovi su riječ i promidžbu obilno i neumorno upotrebljavali u svoju korist, a na štetu bijelog čovjeka. Oni su sa namjerom napisali pet knjiga koje su imale katastrofalne posljedice na povijest čovječanstva, a posebno Bijele rase.

Tih pet knjiga su:

1. STARI ZAVJET. On je bio moćan instrument u ujedinjavanju židovske rase.
2. NOVI ZAVJET. On je napisan da zbuni i zavede posebno Rimljane, a i Bijelu rasu općenito. Bio je razorno efikasan.
3. TALMUD. Bio je sakupljan nekoliko stoljeća kako bi Židovima dao zakonske kodekse i formule prema kojima mogu uspješno uništiti “Goje”, odnosno Bijelu rasu.
4. PROTOKOLI SIONSKIH MUDRACA. Ovo je bila pročišćena suština principa rasutih širom Talmuda, koji su sada koncentrirani i osuvremenjeni.
5. KAPITAL i KOMUNISTIČKI MANIFEST. Ove knjige su osnova i program pretvaranja nežidovskog svijeta u jedan organizirani židovski radni logor za robove. Ovaj program već

je sa uspjehom proveden u Rusiji, na Kubi, Kini, i u desetini drugih zemalja koje su sada pod židovskom čizmom.

U nekoliko slijedećih poglavlja detaljnije ćemo ispitati svaku od ovih židovskih knjiga.

POGLAVLJE BR. 10

Stari zavjet

Već nekoliko tisuća godina židovske promidžbene mreže stalno nam serviraju kako su Židovi izabrani narod božji. Iznova i iznova nam se govori da je bog rasist, da neravnomjerno dijeli svoju milost, da pravi razlike i da je načinio poseban ugovor sa Abrahamom, Izakom i Jakovom i njihovim potomcima. Kaže nam se da su njihovo potomstvo i buduće generacije blagoslovljeni, posebno blagoslovljeni od Boga. Bez obzira koliko zločina počinili, uvijek imaju sveto utočište kod Boga. Čitajući Stari zavjet, ne možemo izbjeći zaključak da Bog nimalo ne mari za ostale narode svijeta, sva druga bića koja je stvorio. Navode nas da vjerujemo da, bez obzira kako brutalno Izraelci ubijaju druga plemena i narode, i kako nemilosrdno uništavaju gradove i imanja drugih ljudi, Bog gleda na njihova djela sa odobravanjem.

Ne samo da Židovi i židovska religija svojim promidžbenim mrežama promoviraju ovakvu liniju *ad nauseam*, već i kršćanske crkve, koje su nežidovske i očigledno izvan milosti Boga, svojim sljedbenicima stalno nameću istu ovu besmislicu.

Kršćanske crkve možemo podijeliti na dvije grupe: liberalne crkve i fundamentalističke crkve. Liberalne crkve su potpuno pod dominacijom Židova i većinu svojih emocija i energije troše kako bi uvjerili bijele ljude da se moraju integrirati i miješati sa crncima. Neprestano nameću temu integracije. Prema njima, mi, bijeli ljudi, sve dugujemo crncima, naše kćeri, naša imanja, naš novac, i da, i samu našu krv. Njih moramo izbijeliti, a mi moramo pocrniti.

Fundamentalističke crkve, iako se pretvaraju da su na suprotnoj strani od liberalnih i čak ih napadaju, svejedno, snažno zastupaju stav da su Židovi izabrani narod božji i da mi ne smijemo kritizirati Židove i da na njih ne smijemo dignuti ni mali prst. Uskrsavaju neke citate iz Starog zavjeta, koga su naravno napisali Židovi, i lijepe se za njih. Evo primjera: “Blagoslovit ću one koji blagoslove tebe, i proklet ću one koji tebe proklinju.” Na ovaj način daje se potpuni imunitet podlim Židovima koji uništavaju Bijelu rasu.

Tvrdnja da su Židovi posebni u božjim očima je, svakako, jedna od najvećih i najprofitabilnijih laži koje su smislili. Zašto bi bilo koji bog, koji ima i gram razuma i makar trunku osjećaja za pravdu želio da pravi posebne pogodbe sa takvom bandom koljača i nitkova, to nitko ne može shvatiti.

Zašto bi mudri i pravedni bog želio izabrati rasu čiji su preci Abraham i Sara bili svodnik i kurva, kada je to nevjerojatno čak i za naivne.

I pored toga što je sumnjivo da li sami Židovi vjeruju u ovakvo smeće, oni su, svejedno, izvukli ogromnu korist iz ove izmišljotine. Milijuni bijelih ljudi uvučeni su u ovu prijevaru i brane je čak i žešće od samih Židova. Židovu je ona dala čudesnu odoru svetosti i imunitet od odmazde. Čuda su djelovala samo zato što su bijeli kršćani bili dovoljno glupi da progutaju ovakvo smeće.

Toliko o prijevari sa “izabranim narodom”. To je jedna od njihovih najvećih laži iz koje su izvukli fantastične prednosti.

Postoje još tri religijska postulata koje Židovi stoljećima vucaraju unaokolo. Oni su podjednako lažni i trebalo bi ih odbaciti za sva vremena.

1. Prvi postulat je da su oni izmislili ideju monoteizma. To nije istina. Egipćani su iznijeli ovu ideju mnogo prije nego što su se Židovi ubacili u Egipat i započeli kvarenje rase i razaranje svojih domaćina.

Ne postoji ništa izuzetno u ideji o “jednom bogu”. Kršćani, koji također tvrde da se klanjaju jednom bogu, u stvari, obožavaju tri boga, sveto trojstvo, u nekoj vrsti “sad ga vidiš, sad ga ne vidiš” zbrke. S druge strane, mnoge druge religije, poput rimske, imale su mnogo bogova. Nitko mi do sada nije uspio racionalno objasniti zbog čega je jedno bolje ili gore od drugoga.

U svakom slučaju, Židovi su izvukli velike koristi iz ovog lažnog pitanja, iz ideje koju su, prije svega, ukrali i na koju, konačno, nemaju nikakve zasluge.

2. Drugi postulat je da od njih potječe ideja o besmrtnosti duše. I ovu ideju su, također, ukrali od Egipćana. Kao što sa spomenuo u prethodnim poglavljima, Egipćani su došli na ovu ideju

puno prije nego što su je Židovi kopirali. U proteklih 5000 godina, od kada su Egipćani lansirali ovu ideju, nije pronađen ni jedan jedini dokaz da Židovi imaju udjela u njenom stvaranju, pa, dakle, ni za nju nemaju nikakve zasluge.

3. Treći njihov postulat su mnogo hvaljenih "Deset zapovijedi". Prvo i prvo, ovi "zakoni", kada se usporede sa složenim sistemom rimskih zakona, izgledaju toliko elementarni i primitivni da je nepravedno uopće ih uspoređivati. Drugo, nijedan drugi narod nije flagrantnije kršio zapovijedi o ubijanju, krađi i laganju od samih Židova. Treće, čak ni ove primitivne ideje ne potječu od Židova, već su ih oni ukrali iz ranijeg Hamurabijevog Zakonika. Ovaj Zakonik bio je jedan od prvih poznatih pisanih zakona i bio je urezan u kamenu od strane babilonskog kralja čije ime nosi još od dvadesetog stoljeća prije nove ere. Baš iz ovog zakonika u kamenu Židovi su ukrali mitsku ideju o Mojsijevih deset zapovijedi uklesanih u kamen.

Prvi dio "Zapovijedi" zaista malo znači Bijeloj rasi, jer naglašava posebne odnose između Židova, njihovog boga i njihovog sabata.

Teško možemo tvrditi da Deset zapovijedi imaju veliko značenje za Bijelu rasu, u svakom slučaju, jer smo već na samom početku prve zapovijedi isključeni. Ona kaže: "**Ja sam Gospod Bog tvoj koji te je izveo iz zemlje egipatske i oslobodio ropstva**."

S obzirom da mi nikada nismo bježali iz Egipta (ustvari, bijeli Egipćani su naša rasna braća), cijela ova stvar se ne odnosi na Bijelu rasu, već predstavlja, kako to Židovi tvrde, njihovu posebnu "pogodbu" sa Bogom.

Kratak pogled na patrijarhe i takozvane heroje Starog zavjeta

Dužni smo baciti kratak, ali ipak kritički pogled na patrijarhe i takozvane heroje židovske rase da vidimo kakva su vrsta ljudi oni bili. Ocijenit ćemo ih i prosuditi po standardima koji su, navodno, postavljeni u samoj Bibliji.

Prema židovskoj priči, kako je ispričana u Starom zavjetu, Židovi tvrde da su potomci plemena čiji su osnivači bili Abraham, Izak i Jakov pred nekih 3700 godina. Prema ovoj priči, Jakov je imao dvanaest sinova, devet sa prvom ženom, i dvojicu, Josipa i Benjamina, sa drugom ženom. Od ovih sinova najviše se isticao Juda, pa slušamo o divnoj lozi Jude i njegovih potomaka. Štoviše, riječ Juda je gotovo sinonim za riječ Židov, i kad se spomene priča o izgubljenim plemenima Izraela, koja su, tobože, negdje nestala, većina Židova se hvali da su potomci Jude. Riječ "judaizirati" je dosta često korištena u ovoj i drugim knjigama, sa značenjem pretvaranja nečega u židovsko.

Nekih 14 generacija poslije Abrahama, pojavljuje se najznačajniji i najslavniji vladar Židova, kralj David. Od njega potječe židovski simbol, **Davidova zvijezda**, a sam David igra vrlo značajnu ulogu u židovskoj Bibliji, kao i današnjoj židovskoj vjeri.

U prvom poglavlju evanđelja po Mateju, stih 17, kaže se: "Svega, dakle, koljena od Abrahama do Davida, koljena četrnaest, a od Davida do seobe babilonske koljena četrnaest i od seobe babilonske do Krista, koljena četrnaest." U prvih četrnaest stihova navodi se genealogija Isusa Krista, sina Davidovog, sina Abrahamovog, a u šesnaestom stihu se kaže: "A Jakov rodio Josipa, muža Marije, od koje se rodi Isus zvani Krist". Dakle, evo jasne i glasne tvrdnje da je Krist vukao porijeklo preko svog oca Josipa, do Abrahama, Davida i ostalih u lozi. Činjenica da je ovo u suprotnosti sa tvrdnjom da Isus nije bio sin Josipa, već da je sin Božji, jest još jedna kontradikcija, još jedna nedosljednost, koju Židovi bacaju kršćanima. Stoga, nemam potrebu da racionaliziram njihove laži, a vi lijepo upitajte vašeg propovjednika za njegovu verziju. Uvijek je zanimljivo gledati ga kako pokušava da se izvuče iz jedne očigledne kontradikcije. Neću raspravljati o ovoj nedosljednosti, već samo želim navesti da je Josip, otac Isusov, jedan od važnih ljudi u židovskoj hijerarhiji.

Želio bih vam predstaviti samo nekolicinu izuzetnih "patrijarha" i "heroja" židovske loze, onako kako su ih u Bibliji predstavili sami židovski tekstopisci. Idemo provjeriti kakvim smo se to nitkovima klanjali i divili, i od kakvih smo to "božjih ljudi" pravili primjere za našu djecu.

Naši mozgovi postali su toliko zagađeni upornom i dugotrajnom promidžbom o tome kako je divan “izabrani narod Božji”, tako da mnogi bijeli propovjednici, koji idu unaokolo, moraju dobro pretresti Bibliju kako bi našli dokaza za svoju najveću želju, a u svakom slučaju, čudan zaključak da smo mi, bijeli ljudi, “prava” djeca Izraelova. Ulaze u najšira objašnjenja, pa izmišljaju kako su Nijemci potomci Jude; Amerikanci potomci plemena Manaše; Britanci plemena Efraim; Španjolci plemena Simon i tako dalje, sve niz židovsku lozu. Kakva kolosalna besmislica! Samo malo zdravog razuma reklo bi nam da narod u Americi, koji je mješavina mnogih europskih rasa (i drugih), nikako ne bi mogao biti označen kao “čist” potomak Manaše ili bilo koga drugoga.

Ne samo to, nego i kada proučavamo karakter, recimo Jude, postavlja se pitanje: tko bi želio biti Judin potomak? Koji bi bijeli čovjek, pri zdravoj pameti, želio biti potomak bilo koga iz ovog prevarantskog plemena? Štoviše, većina bijelih ljudi bi prije željela biti potomak konja nego Jude, kada pročita sve one gnusne i besramne detalje iz njegovog života, onako kako su opisani u samoj “svetoj knjizi”.

Priča o Judi

Knjiga postanka, poglavlje 38 nosi naslov “**Judin grijeh**”. Ono nam govori više o Judi nego bilo koje drugo poglavlje iz Biblije. To je vrlo živopisna priča. U stvari, prilično je pornografska i služila bi na čast i današnjim židovskim pornografima, kakav je recimo **Ralph Ginsberg**.

Priča počinje tako što Juda odlazi od svoje braće kod izvjesnog Adulamca po imenu Hira. Tamo sreće kćerku izvjesnog Kanaanca, čije ime je bilo Šua. “I uzme je i leže s njom.” Tek tako. Uopće se ne kaže da li se oženio s njom.

U svakom slučaju, imali su tri sina. Prvorođeni se zvao Er.

Priča onda, očigledno, preskače izvjestan vremenski period i kaže da “Juda oženi svog prvog sina Era djevojkom po imenu Tamara”. Međutim, Er je, očigledno bio griješah po mišljenju Gospoda, pa da je Gospod ubio. Juda je onda otišao kod svog drugog sina po imenu Onan i rekao mu: “Uđi k ženi brata svojega i oženi se njom na ime bratovo da podigneš sjeme bratu svojemu.” Onanu se nije svidjela previše ta ideja, pa u pokušaju da posluša svoga oca “kad lijegaše sa ženom brata svojega prosipaše na zemlju, da ne rodi djece bratu svojemu.” Ovo se, očigledno, također nije svidjelo Gospodu, pa je zbog toga ubio i Onana, Judinog drugog sina. (Gospod se očigledno nije šalio - oni ga razočaraju - on ih pobije, tako kažu.)

Juda je onda otišao kod Tamare, njegove snahe i rekao joj da ostane kao udovica u kući njenog oca, sve dok njegov treći sin, Silom ne odraste. Tamara je učinila kako joj je rekao i otišla je živjeti u očevoj kući.

Vrijeme je prolazilo i Šua, Judina žena je umrla. Onda je Juda, sa svojim starim prijateljem Hirom, Adulamcem, otišao u Timnu da striže ovce. To je bilo mjesto u kome je Tamara provodila svoje udovištvo. Sjetit ćemo se da je Gospod ubio obojicu njenih muževa, Era i Onana, koji su bili Judini prvorođeni sinovi.

Kada je Tamara čula da Juda dolazi u njeno mjesto, odbacila je udovičku odjeću, prekrila se velom i umotala u njega, pa je sjela na vidno mjesto pored puta. U međuvremenu, Juda je očigledno zaboravio da je Tamari obećao svog trećeg sina, kada poraste. U svakom slučaju, Tamara je čekala Judu pored puta, lica prekrivenog velom.

Kada ju je Juda ugledao, pomislio je da je ona neka obična bludnica, zato što joj je lice bilo prekriveno velom. Pošto je bio tipičan Židov, koji želi iskoristiti svaku priliku koja mu se ukaže, uputio joj je prijedlog, ne znajući tko je ona. Tada ga je Tamara upitala: “Što ćeš mi dati da legneš sa mnom?” Juda je ponudio jare iz stada. Tamara je ipak tražila neku vrstu zaloga dok ne dobije jare, pa je izričito zahtijevala prsten, rubac i štap koji je držao u ruci. Juda se složio, “i on joj dade, te legne s njom i ona zatrudni od njega.”

Tamara je ustala, otišla i ponovno navukla udovičku odoru.

Kada je Juda poslao jare po svom prijatelju Adulamcu, da mu donese natrag zalog, ovaj nije mogao pronaći tu ženu. Počeo se raspitivati o bludnici pored puta, ali mu je rečeno da na tom mjestu nema nikakve bludnice.

Tri mjeseca kasnije, Juda je saznao da je Tamara, njegova snaha, igrala ulogu bludnice i da je zatrudnjela od "preljube". Ovo je očigledno razjarilo Judu, pa je rekao: "Izvedite je da se spali."

Ovdje vidimo tipično židovsku pravdu. Juda je bio kriv koliko i njegova snaha, ali dok je svoja djela pravdao, nju je trebalo spaliti, zato što je učestvovala u njegovom posrnuću.

Kada je Tamara bila izvedena pred Judu, priznala je svom svekru da ju je on učinio trudnom. Pokazala mu je prsten, rubac i štap koje joj je dao.

Na ovom mjestu Juda priznaje da je ona bila pravednija, jer joj nije dao sina Šelu. Ali, "više ne liježe s njom", poslije toga.

Priča je i do ovog momenta dovoljno nemoralna, ali se završava u još većem nemoralu, kada se opisuje kako je Tamara rodila blizance. Štoviše, toliko je bljutava da je nećemo citirati do kraja. Možete sami pročitati cijelu priču u Knjizi postanka, 38. poglavlje. Sve je tamo, kao dio "Svete knjige" na koju, navodno, trebamo gledati sa pobožnim poštovanjem. Ima još mnogo, mnogo drugih slučajeva pornografskih priča koje su rasute širom židovske "Svete knjige". Jedna sporedna, ali značajna činjenica ove priče je da su blizanci rođeni u ovoj tužnoj aferi dobili imena Peres i Zerah. Ako pogledate na "ponosne", "slavne", "čistokrvne" pretke Davida, Salamona i Isusa Krista u Mat. 1, naći ćete da svi oni potječu od svodnika Jude i njegovog kopilana Peresa.

Postavlja se pitanje, međutim, zbog čega bi itko želio izabrati nemoralnog svodnika poput Jude da bude predvodnik svom narodu i uvaženi patrijarh svoje loze. Zašto bi pravedni Otac sa nebesa koji mrzi grijeh, želio izabrati ovakvu vrstu ljudi za patrijarhe svoga "odabranog" naroda? Judine osobine, kako su opisane u takozvanoj "Svetoj knjizi", sastoje se jedino od nemorala, obmana i izdaje. Nijedan bijeli čovjek, koji sebe poštuje, ne bi želio da za svog pretka ima takvog lukavog preljubnika i bludnika. Pa ipak, Židovi uzdižu ovog čovjeka kao velikog heroja u povijesti njihove rase, oni su čak uspjeli bijelim ljudima prodati ideju da su njegovi potomci ljubimci i izabrani narod božji. Rečeno nam je da je ovaj šljam osigurao sebi poseban ugovor sa Bogom. Teško je razumjeti zbog čega milijuni bijelih kršćana trebaju biti toliko naivni pa da povjeruju u ovakvu baljezgariju.

Priča o Davidu

I dok besramna i pornografska priča o Judi nije pretjerano poznata prosječnim bijelim kršćanima koji idu u crkvu, većina njih je potpuno upoznata sa pričom o kralju Davidu.

Židovi Davida nesumnjivo smatraju najvećim herojem od svih u cijeloj njihovoj dugoj i mučnoj povijesti. Štoviše, i sam znak Židova zove se **Davidova zvijezda**.

Većina bijelih kršćana zna priču o mladom Davidu koji je ubio Golijata hicem iz praćke i na taj način donio važnu pobjedu Židovima u bitci protiv Filistejaca, bar se tako tvrdi.

Život odraslog Davida izgleda da je bio stalno preokupiran ubojstvima i vođenjem ratova. Njemu se u zaslugu pripisuje, više nego bilo kom drugom liku u židovskoj mitologiji, jačanje Judeje, a samim tim i židovske nacije. Priče koje se recitiraju u bibliji pune su ubojstava, krvi, smaknuća, a posebno rasnog genocida nad neprijateljima Izraela. Pošto izgleda Stari zavjet opravdava sva ova masovna klanja, smaknuća i ubijanja protivničkih plemena, David se ne razlikuje mnogo od ostalih židovskih izvršitelja genocida. Svojim moralom, ili još bolje, nemoralom izgleda da je i on utjecao na formiranje židovskog mentaliteta.

U drugoj knjizi Samuelovoj, poglavlje broj 11, imamo priču o Davidovom privatnom životu koja nam oslikava njegov moral i karakter. David je ustao iz kreveta uvečer, kaže priča, i hodao po krovu kraljevskog dvora. Sa krova je vidio ženu koja se umiva. Očigledno je bila izuzetno lijepa. David nije gubio vrijeme, pa je saznao da se zove Bat-Šeba i da je žena Urije Hetita. Zatim "David posla poslanike da je dovedu; i kad dođe k njemu, on legne s njom."

Nedugo zatim, Bat-Šeba je javila Davidu da je trudna. To je Davida malo zabrinulo, zato što je njen muž posljednjih mjeseci bio odsutan, vodeći ratove za Davida, pa se moralo nešto uraditi.

Došao je na ideju da odmah pozove Uriju, njenog muža, tako da bi mogao provesti neko vrijeme kod kuće sa svojom ženom, da bi on, David, izbjegnuo posljedice svojeg preljuba. Međutim, dogodila se mala nezgoda. Urija, budući da je bio vjeran i odan podanik svog "velikog" kralja, nije otišao svojoj kući, već je sa cijelom svojom svitom spavao pred vratima kraljevske tvrđave.

Kada je ovo javljeno Davidu, pozvao je Uriju i održao sastanak s njim. Zahtijevao je od njega da ode kući, svojoj dragoj, voljenoj ženi i provede neko vrijeme sa njom. Ali, sve to očigledno nije imalo efekta. Onda je David izveo tipično židovski trik, pa ga je pozvao na večeru i napio ga, nadajući se da će uspjeti natjerati Uriju u krevet sa vlastitom ženom. Ali, sve je bilo uzalud. Urija nije želio ići kući, ostao je spavati sa Davidovim slugama u kraljevskim odajama.

Tada je David prešao na drastičnije mjere. Napisao je pismo Joabu, koji je bio Urijin zapovjednik, pa je bio toliko drzak da pošalje to pismo po samom Uriji. U pismu je zapovjedio Joabu da stavi Uriju u prve redove najžešće bitke, kako bi bio siguran da će ovaj poginuti. Joab je postupio po instrukcijama iz pisma. Dao mu je samoubilački zadatak i Urija je, naravno, poginuo. I tako se završava još jedno ljigavo, izdajničko poglavlje o bludnom Židovu, koga do dana današnjeg Židovi smatraju najvećim od svih svojih sunarodnjaka. Najtužniji dio svega ovoga je što su milijuni bijelih ljudi, koji bi trebali biti pametniji, "pali" na priču kako je David bio veliki i divni "sluga božji".

Ima još poučnih poglavlja o Davidovom životu, a jedno od njih se bavi njegovim neposrednim potomcima.

Izgleda da je David imamo mnoštvo žena i sinova. Jedan sin zvao se Amnon, a drugi Abšalom. Amnon je imao sestru koja se zvala Tamara.

Izgleda da je Amnon bio očaran svojom sestrom i zaljubljen u nju, koja je, navodno, bila djevica. Odlučio je imati seksualne odnose sa njom pa joj je to i predložio. Kada ga je odbila i pokušala odgovoriti od toga, na prijevaru ju je doveo u kuću i silovao je.

Glas o ovome uskoro je stigao do njenog drugog brata Abšaloma, koji je prema njoj gajio normalnije bratske osjećaje. Abšalom je bio toliko razjaren da je smjesta otišao do Amnona i ubio ga. I tako se završava još jedno poglavlje u običnom životu izabranog naroda, kako stoji u "svetoj knjizi".

Židovi ne samo da su obožavali Davida tijekom svih ovih proteklih tisuća godina, već su nedavno napravili i veliki film sa pričom o Davidu i Bat-Šebi. Uloge, naravno, igraju bijeli nežidovi. U priči je David oslikan sa velikom nježnošću, a činjenica da se, izgleda, kasnije pokajao prikazan je sa ogromnom simpatijom.

Priča u "svetoj knjizi" se nastavlja. Bilo je još varanja između Davida i njegovog sina Abšaloma.

Pošto je ubio svog brata, Abšalom je pobjegao iz zemlje. Ipak, David je u svom srcu imao posebno mjesto za Abšaloma a i volio ga je više od drugih sinova. Pozvao ga je da se vrati u Jeruzalem.

Abšalom se namjerio na Davidovo prijestolje i poslije puno godina, kada je David ostario, skovao je urotu da povede rat protiv svog oca i zbaci ga sa trona. Poslije mnogo manevriranja, uspio je okupiti vojsku i natjerati Davida i narod iz Jeruzalema u bijeg. Kasnije je Joab, koji je bio Davidov general, porazio Abšaloma. Bježeći, Abšalomu se kosa uplela u granje, ostao je visjeti ispod jednog hrasta. Kada je Joab čuo za ovo, požurio je na mjesto gdje je Abšalom visio, još živ, i ubio ga sa tri strijele kroz srce, završivši na taj način priču o Abšalomu.

Zapamtite, sve je ovo dio priče o kraljevskoj kući Davida, velikog židovskog vladara, kako je ispričana u "svetoj knjizi".

Pitam vas, draga braćo, vas koji imate ponosno i plemenito nasljeđe, jesu li ovakvi ljudi vrijedni ičega osim potpunog prijezira.

Priča o Lotu

U 19. poglavlju Knjige postanka imamo prilično bljutavu priču o tome kako je uništena Sodoma, ali je spašen Lot. U slučaju da se pitate tko je Lot, e pa naravno, Lot je nećak Abrahama, velikog patrijarha svih patrijarha židovske rase, onog sa kojim je Bog napravio posebnu pogodbu da će blagoslivljati potomke i umnožiti ih kao pijesak na obali. On je sa Abrahamom napravio vrlo poseban ugovor, bar tako tvrde Židovi, ali o tome ćemo više u drugoj priči. Ovdje je dovoljno reći da je Lot bio Abrahamov nećak, koji je sa njim i njegovom ženom napustio Egipat i otišao na jug.

Očito da se Lot nastanio u Sodomi, koja je bila jedan vrlo grješan grad, kako kaže 19. poglavlje. Evidentno da se Bog baš posebno zainteresirao za ovog Židova Lota, pa je poslao dva anđela u Sodomu, jedne večeri dok je Lot sjedio na gradskim vratima. Oni su se prerušeni nalazili u njegovoj kući. Ispekao je beskvasni kruh i ugostio ih.

Očigledno, nastavlja se ova živopisna priča (a ja se držim 19. poglavlja), da su dva stranca, koja su došla u Lotove kuću, pobudila interes svih izopačenih homoseksualaca, koji su živjeli u gradu, do te mjere da "građani Sodome slegoše se oko kuće, staro i mlado, sav narod sa svih krajeva, i vikaše Lotu i govoriše mu: gdje su ljudi što dođoše sinoć k tebi? Izvedi ih k nama da ih upoznamo."

Izgleda prilično čudno da je Lot, nećak velikog "izabranika" božjeg, a koji je i sam pobudio poseban interese božji i dobio njegov blagoslov, mogao živjeti u gradu toliko prenatrpanom homoseksualcima, da se čitav grad sjatio oko njegove kuće, čim je čuo da su mu u posjetu dva stranca i poželio da ih se dokopa. Kako bilo da bilo, izgleda da je Lot odlučio da ih sačuva, pa je umjesto njih ponudio svoje dvije kćerke: "njih ću vam izvesti, pa činite s njima što vam je volja".

Možete li zamisliti izopačeniju i idiotskiju situaciju? Možete li se sjetiti nekog tako neodgovornog, gnusnog oca, koji bi bacio svoje kćerke divljoj bandi perverznjaka i to dobrovoljno?

U svakom slučaju, ima tu dosta hokus-pokusa. Gomila biva smetena, oslijepljena, pa odustaje od svojih razvratnih namjera, a anđeli spašeni od nasilja rulje homoseksualaca.

"Anđeli" ga onda obavještavaju da će Gospod uništiti Sodomu i Gomoru i da mu je bolje da napusti ovo grješno mjesto i povede sa sobom ženu, kćerke i rodbinu. No, očigledno, zetove nije uspio uvjeriti, pa su oni ostali u gradu. Tek što je ova mala grupa napustila grad, Bog je sručio kišu ognja i sumpora na Sodomu i Gomoru.

Rečeno im je da se ne osvrću kada budu odlazili. Lotova žena je napravila fatalnu grešku, učinivši upravo to, i pretvorila se u stup od soli. Prilično čudna i neuobičajena kazna za nekog tko se okrenuo da pogleda katastrofu koja se događa iza njega, što je nešto što bi gotovo svatko instinktivno učinio.

Međutim, ova bizarna priča se nastavlja. Lot i njegove dvije kćeri otišli su u planine i nastanili se u pećini. Ova uvrnuta priča nam i ovdje nastavlja pokazivanje opakih i grotesknih skretanja židovskog uma, koja kao i obično, vode u pornografiju.

Izgleda da njegove dvije kćerke, misleći da na licu zemlje za njih nije ostao ni jedan jedini raspoloživi muškarac, odluče da izvedu mali trik sa svojim ocem tako da ne ostane bez potomstva kada umre. Starija je predložila mlađoj da napiju oca, a da onda ona legne sa njim. Ovaj čin incesta je očigledno bio potpuno uspješan, pa je starija sestra slavodobitno rekla mlađoj da i ona isto učini sljedeće večeri.

Tako je i bilo, obje su ostale trudne. Lot je očigledno bio nevin u cijeloj stvari, prema priči (ako vjerujete u nju), jer je bio i suviše pijan da bi znao što je radio sa kćerkama. Vrlo nevjerojatna priča, ali tako nam je pripovijeda židovska "sveta biblija". Zapamtite, ja ovo nisam izmislio, sve se to nalazi u 19. poglavlju Knjige postanka.

Kao što Židovi vole pričati, svaki od tih kopilana je kasnije postao otac nacija. Prvorođeni, imajući sina pod imenom Moab postao je otac Moabita, a druga kćerka je također imala sina, i on je postao otac djece Amnona do dana današnjeg. Barem tako piše u Knjizi postanka.

Ovdje imamo još jedan blistav primjer kakav je to odvratni “narod božji”. Gospod je očigledno sa velikom naklonošću gledao na Lota, kao najboljeg u gradu Sodomi, a budući da je ovaj nećak velikog patrijarha Abrahama, mora da mu je odobrio da se napije i počini incest sa svoje dvije kćeri. Ako nije, zašto je onda odabrao ovakvu vrstu za svoje “izabrane”?

Kako netko može smatrati ovakvu knjigu kao “svetu”, kao nešto čemu trebamo učiti svoju djecu; kao primjer “dobre knjige”; koju trebamo proučavati i iz koje trebamo crpiti mudrost, van svake je pameti.

Priča o Abrahamu

Idemo sada pogledati priču o samom Abrahamu, tom velikom, velikom patrijarhu sa kojim je Bog bio tako strašno očaran da je s njim napravio sve moguće posebne ugovore i pogodbe, preko i iznad svih dugih ljudi, da mu je dao mnoge zemlje, koje su već nastanjivala druga plemena, da mu je dao sve vrste obećanja koja su izuzetno dalekosežna. Očevidno ga je Gospod smatrao izuzetno posebnim, izuzetno “dobrim čovjekom”. Pogledajmo sada koliko je “dobar” bio Abraham i što je to on učinio, što mu je dalo specijalni status u božjim očima.

Ponovno nailazimo na neobičnu i uvrnutu priču, koja sasvim sigurno ne podržava ideju Gospoda da odabere bludnika kao što je Abraham da bi mu garantirao sva ta neizreciva prava i načinio ga patrijarhom “izabrane rase”. Ako sve ove stvari izgledaju neobično bizarne i čudne, da ne kažem smiješne, trebamo zapamtiti da priča ide onako kako su je Židovi ispričali i da, u stvari, samo oslikava najdublja krivudanja kolektivnog, izopačenog židovskog uma.

U Knjizi postanka, 12. poglavlje, Bog je (iz nepoznatih razloga) bio prinuđen uputiti poseban pozdrav Abrahamu. Gospod je tada dao neka prilično ekstravagantna, velikodušna i dalekosežna obećanja Abrahamu. Zašto je odabrao baš ovog momka teško je razumjeti, ali u svakom slučaju, evo što nam židovska biblija kaže u 12. poglavlju: “Blagoslovit ću one koji tebe blagoslivljaju, i proklet ću one koji tebe proklinju; i u tebi će biti blagoslovljena sva plemena na zemlji.” A u prethodnom stihu: “I učinit ću od tebe velik narod, i blagoslovit ću te, i ime tvoje proslavit ću, i ti ćeš biti blagoslov.” Kada pogledamo na neka prilično sumnjiva i nemoralna djela koja je taj lik, Abraham, počinio, nalazimo da je jako teško povjerovati da je Bog od svih ljudi odabrao baš ovog ljigavog pokvarenjaka. Moramo, međutim, zapamtiti da je ovo priča koju nam kazuje židovska Biblija, koju su napisali Židovi i u korist Židova.

Ovo je očigledno dobra priča za njih. Na osnovu ove pogodbe, oni su formirali moćno društvo pod imenom **B'nai B'rith**, što znači “**sinovi saveza**”. Ako povjerujemo u ovu priču, onda Židovi jesu posebno blagoslovljeni i izabrani od strane Gospoda, a mi smo izvan i samo promatramo. Prema Židovima, oni su blagoslovljeni, a mi ostali smo samo obični Gojimi, ljudska stoka, koju treba pljačkati, guliti i iskorištavati. I dok ovo može biti dobra priča za Židove, za Bijelu rasu je više nego idiotski da padne na to smeće i bude ugušena i podjarmljena tako poniznim razmišljanjem.

Kako bilo, kada pogledamo u priču da vidimo kakav je to momak bio Abraham, vidimo da je Abraham uzeo Saru za ženu, i da su se on i Lot i još nekolicina iz tog plemena iselili u Kanaan. Interesantna je uzgredna napomena da je Sara bila Abrahamova polusestra, pošto im je otac isti. No, u Trećoj knjizi Mojsijevoj, koja se zove Levitska 20:17, Gospod kaže Mojsiju: “ko bi uzeo sestru svoju, kćer oca svojega ili kćer matere svoje vidio bi golotinju njezinu i ona bi vidjela golotinju njegovu; sramota je; ima da se istrijebe ispred sinova naroda svojega.” To je zakon koji je dao Gospod, ali u isto vrijeme, bira baš takav par da budu začetnici njegovog “izabranog naroda”. Prava židovska priča!

Ali, da mi nastavimo. Očigledno da žetva nije bila previše dobra u Kanaanu i suočili su se sa gladi. Abraham i njegova žena onda su otišli u Egipat, gdje su žetve očito bolje izgledale. On je imao spreman adut u rukavu. Priča kaže da mu je žena bila prilično zgodna, pa se on odlučio da odmah unovči tu činjenicu. Planirao je da podmetne svoju ženu (i sestru) kao bludnicu egipatskom faraonu, radi profita. Naravno, da bi to od njega načinilo svodnika, a ona bi postala kurva.

Zbog toga je svojoj ženi rekao da će se, kad dođu u Egipat, pretvarati da nisu muž i žena, već da mu je ona sestra. Kada su stigli u Egipat, Egipćani su se složili da ona izgleda prilično dobro. Faraonovi knezovi su je vidjeli i preporučili je samom faraonu. Bila je smjesta odvedena do njega i očigledno mu se svidjela. U Knjizi postanka 12:16 se kaže: "I on činiše dobro Abrahamu radi nje; te imaše ovaca i goveda i magaraca i sluga i sluškinja i magarica i deva."

Vidimo, dakle, da je Abraham svoje bijedno djelo prepuštanja svoje vlastite žene faraonu prilično lijepo unovčio i da je izvukao od njega bogatstvo i imovinu. Običnim jezikom, ovo bi se nazvalo svodništvom ili podvođenjem.

Sada se događa čudna stvar. Naš dobri i pravedni Bog, koji ima dražesni ugovor sa Abrahamom, umjesto da njega kazni što igra nemoralnu i prevarantsku igru sa faraonom, naprotiv baca na faraona i njegovu kuću velika zla. Očigledno da je to, iz njegove pravdoljubivosti, trebalo biti lekcija faraonu da se ne igra sa Abrahamovom ženom, iako mu je nju Abraham prevarantski ponudio, kao svoju sestru. Izgleda da je vladar otkrio da mu je to žena, pa ga je ukorio što ga je obmanuo. Otjerao ih je oboje, a Abraham je sa sobom ponio i svoj, na prijevaru stečen plijen. Na početku 13. poglavlja Knjige postanka se kaže: "Tako otiđe Abraham iz Misira gore na jug, on i žena mu, i sve što imaše, također i Lot sa njim. A bijaše Abraham vrlo bogat stokom, srebrom i zlatom."

Prilično dobra žetva za svodnika koji je tamo otišao isključivo zbog gladi.

Ovdje imamo tipičan židovski trik. Abraham se klanja i iznajmljuje svoju ženu faraonu, a onda on i njegov židovski Bog krive faraona da je nitkov. Kao obično, Židovi bivaju protjerani, ali sa sobom odnose sav plijen koji su dobili od faraona. Faraon je, prema židovskoj priči, proklet, a naš lukavi mali heroj Abraham je blagoslovljen. Dalje se kaže da "Lot koji iđaše s Abrahamom imaše ovaca i goveda i šatora." Sjetite se da su u Egipat otišli zbog gladi, praznih ruku, a da odatle odlaze, poslije svojih nečasnih djela, lukavstava i obmana, sa zlatom i srebrom, jatima i stadima, uspješno obavivši svoju svodničku operaciju.

Abraham nije odmah napustio Egipat, već je prvo sagradio žrtvenik i tu prizivao ime Gospodnje. Kada je to obavio, onda se kao što to obično biva među lopovima, posvađao se i razišao s Lotom. Pošto su uspjeli da se izvuku sa svojim, na prijevaru stečenim blagom, svatko je sa svojim dijelom otišao na svoju stranu.

Priča se nastavlja. Bog pošto ima specijalni dogovor sa Abrahamom mijenja njegovo ime iz (op.pr. engleski nazivi) "Abram u Abraham", a Sari mijenja ime iz "Sarai u Sarah". Ispriječila se mala prepreka na putu da Abraham postane otac nacije čijih će glava biti koliko i zvijezda na nebu. Naime, izgleda da je njegova žena Sara bila jalova. Kada je Abraham došao u osamdesete godine Sara mu je predložila da ode k njenoj robinji Agari, što je on i učinio, te je ona zatrudnjela.

Na ovom mjestu izgleda da je Sara promijenila mišljenje i otjerala Agaru od kuće. Onda opet imamo hokus-pokus. Anđeo gospodnji se javlja Agari i uvjerava ju da se vrati. Ona se vraća i Abrahamu rađa sina po imenu Ismail. Abraham je tada imao osamdeset i šest godina.

Zaista bismo trebali okončati priču, ali ona se nastavlja. Još jednom podsjećam čitatelja da ja ništa ne izmišljam. Sve to piše u Knjizi postanka, poglavlja od 20 do 25.

Pošto u 19. poglavlju prođemo kroz sumornu priču o Lotu i njegovim kćerima, ponovno se u 20. poglavlju vraćamo Abrahamu. Moram dodati da je u 18. poglavlju Knjige postanka Bog obnovio svoj obavezujući savez sa Abrahamom i, iz nedokučivih razloga, dao još izuzetnih obećanja o zemljama, kraljevstvima i narodima u njima, iako se, prema ljudskim standardima, Abraham do sada već razotkrio kao nitkov, svodnik i varalica, da ne spominjemo i blud sa robinjom. U svakom slučaju, Bog mu je obećao da će u 99. godini života, on i njegova žena Sara, (koja sada već ima 90 godina i koja ne samo što je bila jalova sve ove godine, već je i odavno prešla dob u kojoj može imati djecu), da će iduće godine dobiti sina i da će se zvati Izak. Ovaj sin će biti patrijarh nadolazeće Izabrane rase.

Da mi nastavimo sa 20. poglavljem. Iz prethodnog smo razumjeli da je određeno da će Abraham živjeti u zemlji Kanaanskoj, sa svim blagom koje je izvukao na prijevaru od faraona, međutim, ovdje vidimo da on "otiđe odande na jug", gdje god to bilo i "živio je kao došljak u

Geraru". U prethodna dva poglavlja Bog je prorekao Abrahamu i Sari da će dobiti sina Izaka, a saznajemo da oni sada imaju 99, odnosno 90 godina. No svejedno, Abraham i njegova partnerka u prijevari, Sara, pristupaju vladaru Gerara. I izvode isti "sestrinski" trik kao sa egipatskim faraonom. I kako židovski tekstopisci kažu, "kralj Gerara, Avimeleh, posla te uze Saru." Zašto bi kralj bio očaran židovskom babuskarom, starom 90 godina i očigledno trudnom, prilično je nejasno, ali tako piše u 20. poglavlju. Možete li zamisliti išta gluplje od ovoga?

Sada ćete pomisliti da bi se naš pravedni židovski Bog, kako ga opisuju isti ti tekstopisci, mogao razljutiti na Abrahama i Saru, što ponovno koriste provjereni prljavi trik. Ali ne. Umjesto toga, kaže se, da je Bog noću došao u Avimelehov san i rekao mu: "Poginut ćeš zbog žene koju su uzeo, jer ima muža."

Zapažate dvostruke standarde. Kad David, na primjer, svjesno uzme tuđu ženu i sredi da joj muž pogine, ne upućuju mu se ovakve strašne prijetnje. A u slučaju Abrahama i Sare, koji su pravi nitkovi u ovoj prevarantskoj igri i imaju uloge svodnika i kurve, nisu oni kažnjeni, nego kralj Avimeleh. Bog ne samo da je kaznio Avimeleha zato što je, ne znajući, uzeo Saru za ženu, koju mu je na kraju krajeva, Abraham ponudio kao svoju sestru, već je kaznio i sve druge ljude u domu Avimelehovom, čak i njegove sluge i tko zna koga još. I ne samo to, već je sve ljude u kraljevini učinio jalovima. U Bibliji se kaže: "jer Gospod bijaše sasvim zatvorio svaku maternicu u domu Avimelehovom, radi Sare, žene Abrahamove."

Podsjećam čitatelje da ništa ne izmišljam u ovoj idiotskoj priči. Sve se to nalazi u 20. poglavlju Knjige postanka. U svakom slučaju, da nastavimo ovu bizarnu priču. Avimeleh, koji se smrtno uplašio Abrahamovog boga, ne samo da mu je vratio ženu Saru, veća "tada Avimeleh uze ovaca i goveda i sluga i sluškinja te dade Abrahamu." Ovo nije bio kraj kraljeve velikodušnosti prema Abrahamu, koji je izveo drski, prljavi, besramni trik i obmanuo ga. Dalje se kaže: "I reče Avimeleh Abrahamu: evo, zemlja ti je moja otvorena, živi slobodno gdje ti je volja." Dakle, očigledno mu je dao i zemlju. A Sari je rekao da je njenom bratu Abrahamu dao 1000 srebrnjaka.

Odakle sad ova priča o bratu? Kada je Avimeleh prozvao Abrahama zato što je bio lažljiv i lukav, ovaj mu je odgovorio da se bojao da će biti ubijen "radi žene svoje", pa je zato morao se poslužiti lukavstvom. To je zaista besmislen argument, jer prije svega, nije tamo ni morao otići. Onda je nastavio i objasnio da Sara, ustvari, jest njegova sestra: "A upravo jest mi sestra, kći oca mojega, ali nije kći majke moje." Dakle, očigledno da Abraham i Sara učestvuju u incestu, svodništvu i prostituciji, ali je Bog svejedno, oduševljen njihovom "čestitošću".

Slijedi još mnogo toga, ali dozvolite mi da ovdje dodam da se spominje da je poslije Sarine smrti Abraham imao nekoliko priležnica koje su mu rodile sinove. Tih sinova se, međutim, otarasio davši ima po neki poklon i poslavši ih od sebe. Sve blago koje je pokrao sačuvao je za svog miljenika, sina Izaka.

Ovdje dakle vidimo nevjerojatno izopačeni moralni lik Židova. Abraham se upušta u incest i ženi se svojom polusestrom, a njegov nećak Lot se opija i bludniči sa svoje dvije kćerke.

Ovakvu vrstu ljudi Židovi smatraju velikim patrijarsima svoje rase i Bog njih "odabire" i voli. Zato što su toliko "fini", on ih obasipa posebnim vrstama izuzetnih obećanja. Sve što mogu reći jest da me ovo podsjeća na primjedbu generala Granta koji je rekao da će onaj koji je dovoljno glup da u ovo vjeruje, povjerovati u bilo što.

Nećemo trošiti više prostora na priču o ovom moralno izopačenom bludniku i svodniku. Ima još mnogo toga, ali sam siguran da je i ovo dovoljno da bih se stidio ako bi mi takav razuzdani nitkov bio praotac obiteljske loze. Pa, ipak, nas ovakvim smećem hrane. To je osnova velike i "blagoslovljene" židovske rase sa kojom je Bog načinio poseban ugovor i posebnu pogodbu: "Blagoslovit ću one koji tebe blagoslivljaju i proklet ću one koji tebe proklinju." Ne mogu razumjeti ikoga tko obožava i smatra svetim ovakvo smeće i u potpunosti odbacujem izopačeno divljanje kolektivnog židovskog uma, koje ni u kom slučaju nije dostojno poštovanja plemenite Bijele rase.

Priča o Izaku

Na redu je jedna druga bajka o tome kako je Izak dobio svoju ženu Rebeku i da je Abraham konačno umro u 175. godini. U 26. poglavlju Knjige postanka imamo čudno ponavljanje trika što ga je Abraham izveo poturajući svoju ženu kralju Avimelehu iz Gerara, samo što je sada Izak u ulozi prevaranta. Međutim, vremenski slijed nikako se ne uklapa u sliku, osim ukoliko niste spremni da povjerujete u bilo što.

Ako se sjetimo da je Izak rođen u vrijeme kada je Abraham imao oko 100 godina i ako znamo da je Abraham umro u 175. godini, izgleda vrlo čudno da je Izak mogao tada otići kod istog onog Avimeleha iz Gerara, koji bi odavno morao biti mrtav. I on je, kao i njegov lažljivi otac rekao kralju da mu je žena, Rebeka, ustvari sestra. I ona je, također bila lijepa, a i Izak je dao istu izjavu, to jest da bi bio ubijen da nije slagao da mu je ona sestra. Ponovno dolazimo do istog pitanja: zašto ju je, prije svega, tamo i odveo? Ali, neka bude. Jednom je, poslije njihovog drugog boravka u kraljevstvu Avimeleh pogledao kroz prozor i vidio Izaka kako se "šali" sa Rebekom, za koju je vjerovao da je njegova, kraljeva, žena.

U svakom slučaju, igra se ponavlja. Kralj je vrlo uznemiren zato što je obmanut, te bi čovjek pomislio da, ako je onda Izak bio u opasnosti da izgubi glavu, kao što je tvrdio (baš je bio častan), da sada kralj ima isto tako dobar razlog da ga ubije, pošto je bio nečastan.

Začudo, umjesto toga vidimo Izaka kako zasijava svoju zemlju i kako u istoj godini dobiva 100 ovaca. Gospod ga je ponovno blagoslovio, pa se kaže: "I obogati se čovjek, i napredovaše sve, te postane moćan i imaše ovaca i goveda i mnogo sluga." Na početku 26. poglavlja Knjige postanka piše da je Izak tamo otišao zato što je u zemlji opet vladala glad. Izgleda prilično čudno da je mogao doći do istog kralja Avimeleha iz Gerara, bježeći od gladi, i izvesti isti trik sa ženom, koja mu je tobože sestra, da isto kao i njegov otac završi posjedujući mnogo zemlje, velika stada i gomilu sluga. Kralj Avimeleh je i njega pustio da ode sa cjelokupnim bogatim plijenom. Ovdje, naravno, moramo dodati da je kralj Avimeleh, poslije svih tih godina, vjerojatno posenilio od starosti pošto je vladao najmanje 80 do 90 godina.

Kakav otac, takav sin. Ovdje imamo prve dvije generacije "odabranih od Boga" kako sudjeluju u kurvanju i podvođenju, samo da bi prikupili plijen. Abraham i Sara, sudeći prema priči, odigrali su ulogu svodnika i kurve i to ne jednom, već dva puta, u važnim razdobljima njihovih života. Izak i Rebeka su također išli putem svodništva i kurvanja kako bi sebi osigurali sredstva za život.

Svodnici i kurve - to je vulgarna osnova na kojoj je izgrađena židovska rasa. A mi trebamo povjerovati da je ovakav ološ nadahnuo Boga da ih uzima za svoje ljubimce, kao "poseban narod".

Kako god gledali, ovo je apsurdna priča. Ali, to je način na koji su je židovski pisci napisali, a milijuni ljudi vjeruju u te besmislice i trabunjaju o njima s poštovanjem i strahom.

Priča o Jakovu

Izgleda da se Izak preselio na neko nepoznato mjesto, a da je Rebeka dobila blizance po imenu Isav i Jakov. To se očito dogodilo prije epizode sa kraljem Avimelehom. U svakom slučaju, Bog je obnovio svoju pogodbu sa Izakom i rekao njegovoj ženi, dok je još nosila blizance u utrobi, da će mlađi služiti prvorođenoga.

Kada je Izak ostario, kada su mu se oči potpuno zamutile i kada se spremao umrijeti, želio je dati svoj blagoslov Isavu, prvorođenomu sinu. Čuvši za ovo, Rebeka se sastala sa Jakovom, svojim ljubimcem i uvjerila ga da na prijevaru preotme blagoslov od Isava. Svi smo već čuli priču kako je Rebekea uzela jareće krzno i stavila ga Jakovu na ruke i vrat (pošto je Isav bio dlakav tip) i kako je onda Jakov otišao do svog slijepog oca i prevario ga.

Izak je, sumnjajući po glasu da to nije Isav nego Jakov, opipao dlake na rukama i vratu i onda dao Jakovu blagoslov koji mu nije pripadao. Ovdje, dakle, vidimo novi primjer lažljivog

Židova, koji vara svog slijepog oca na samrti, a rođenom bratu otima pravo koje mu kao prvorođenom pripada.

Ubrzo poslije toga, Jakov se oženio sa dvije kćerke čovjeka po imenu Lavan, koji je također bio Abrahamov rođak. Naravno, bilo je tu dosta hokus-pokusa, dok se ovi brakovi nisu realizirali, ali je lukavi Jakov vrlo brzo opelješio svog tasta za stoku i deve i magarce. I kako se to vrlo često događa s židovskim prijevarama, vidimo Jakova kako bježi pred Lavanovim gnjevom, a ovaj ga žestoko goni.

Prema ovoj dugačkoj, rastegnutoj priči koju su nam Židovi servirali, od 12 Jakovljevih sinova, koje je imao sa svoje dvije žene, Liom i Rahelom, nastalo je čitavo pleme Juda. Ako je to istina, onda samo mogu reći da imaju zaista žalosne, prevarantske pretke na kojima tobože počiva čitavo njihovo nasljeđe.

Izgleda vrlo čudno, vrlo neobično i vrlo nevjerojatno, da bi natprirodno biće iz nepoznatih prostora načinilo toliko izuzetne i dalekosežne ugovore i pogodbe sa ovom šarenom grupom varalica, nitkova, bludnika, svodnika, prostitutki i lopova, kako je opisano u različitim poglavljima Knjige postanka.

Ni na trenutak ne vjerujem u sve te besmislice. Puno su vjerodostojnije egipatske priče koje nam govore da su Židovi bili gomila koljača i lopova još u ono davno vrijeme. Ovo se, vjerujem, mnogo bolje slaže sa povijesnim činjenicama.

Izgleda mi puno vjerojatnije da su ti prevaranti sami napisali kompliciranu povijest i mitologiju, oko koje su ujedinili svoju lopovsku bandu. Pozivanje na blagoslov, koji je njihov Bog dao navodno Abrahamu, Izaku i Jakovu i tvrdnja da imaju posebnu pogodbu, bez obzira koliko lažljivo, lopovski i ubilački se ponašali, da je Bog uvijek sa njima, pomoglo je ne samo da se više zbliži ova banda lopova, nego i da se zbune i smetu njihovi neprijatelji. To je utrlo put eksploataciji i otimanju dobara od naroda na koje su se kasnije obrušavali. Najbolji primjer njihovog obmanjivanja, iskorištavanja, a na kraju i uništavanja naroda, nalazi se u biblijskoj priči o Esteri o kojoj ćemo opširnije govoriti nešto kasnije.

Priča o kralju Salamonu

Okrećemo se sada Prvoj knjizi o kraljevima, u kojoj je ispričana priča o kralju Salamonu, za koga smo svi bar tisuću puta čuli da je bio visoko hvaljen, kao najplemenitiji i najmudriji od svih kraljeva. Ustvari, Židovi su se hvalili kako je Salamon bio mudar, govoreći stalno o Salamonovoj mudrosti i to u tolikoj mjeri da su nas praktično natjerali da povjerujemo da je on izmislio i samu mudrost.

Pročitavši priču o ovoj pohotnoj židovskoj propalici, koji je imao **sedam stotina žena i tri stotine priležnica** na raspolaganju, dolazimo do zaključka da se njegova slava zasniva na jednom prilično nevažnom slučaju. Naime, kada su, na početku njegove vladavine, pred njega izašle dvije prostitutke (možda i njegove) sporeći se čije je dijete, on je zapovjedio da se dijete mačem presiječe na dva dijela i da se svakoj od njih da polovica. Onda se, kao što svi znamo, prva žena odrekla djeteta, da bi ga spasila, a Salamon je presudio da dijete njoj pripadne.

Malo toga, međutim, mogu pronaći u cijeloj ovoj priči, što bi ukazivalo na neku veliku mudrost. Ustvari, čitava priča o njemu u Bibliji, naprotiv, pokazuje da je bio pohotan, nasilan i razvratan čovjek, pohlepan za zlatom i bogatstvom i da je sebi prigrabio mnogo kurvi, žena i priležnica najrazličitijih vjera, svaku do koje je mogao doći. Drugim riječima, bio je tipičan Židov.

Na početku Prve knjige o kraljevima kaže se da je kralj David ostario i da su ga pritisle godine. Stalno mu je bilo hladno, ali “ne mogaše ga zagrijati”. Zato njegove sluge odluče da mu potraže najljepšu mladu djevicu koja se može naći, “pa ona neka stoji pred kraljem, i dvori ga, i na krilu neka mu spava, da se zagrije gospodar naš”. Tražili su po cijelom Izraelu i pronašli lijepu djevojku po imenu Avisag, te su je doveli pred kralja. Ona se svojski trudila da ispuni svoju dužnost.

To očito nije imalo učinka na starca, jer je slabio iz dana u dan. Tada je njegov sin Adonije zatražio prijestolje i "nabavio sebi kola i konja i pedeset ljudi koji trčaše pred njim". Većina visokih svećenika i drugih važnih ljudi podržavala je Adonija, tako da je izgledalo da mu sve ide na ruku. On je bio legitimni nasljednik prijestolja.

Sjetit ćemo se, međutim, iz priče o Davidu i Bat-Šebi, da je stari preljubnik David imao ljubavnu aferu sa Urijinom ženom, koja je ostala trudna, pa je on poslao Uriju, svog najvjernijeg podanika u bitku iz koje se ne vraća. Plod ove prljave, nezakonite veze bio je Salamon. Izgleda da Židovi imaju sklonost da prave vanbračnu djecu, a da kasnije tu djecu uzdižu i hvale na sva usta kao predvodnike svoje rase. Tako je bilo i sa Salamonom.

Pošto je Adonije postao kralj, prorok Natan je došao kod Bat-Šebe i nagovorio je da posjeti starog Davida. Bat-Šeba je ušla u kraljeve odaje gdje da je dvorila Avisaga, "i savivši se Bat-Šeba pokloni se kralju". Podsjetila je starca da joj je obećao da će njin sin, Salamon, vladati poslije njega, a da sada na prijestolju sjedi Adonije. David, ovaj put iskren prema svojoj konkubini, pritom još bio napola sluđen od slabosti i poznog životnog doba strašno se uzbudio i uvjerio Bat-Šebu da će njen sin Salamon zavladati poslije njega.

Poslije mnogo židovskih lukavstava i prešutnih dogovora, zaista se dogodilo da je Salamon, a ne Adonije, naslijedio tron Izraela.

Kada je to postala činjenica, Adonije se uplašio za život i živote svojih sljedbenika i to s dobrim razlogom, pa je zamolio za milost. Kralj Salamon je uvjeravao svog polubrata da mu ni dlaka sa glave neće pasti ukoliko bude pošten. Doveli su Adonija pred Salamona i on se poklonio svom kralju koji mu je rekao: "Idi kući svojoj". U tom trenutku sve je izgledalo pravedno.

Nedugo poslije toga umro je kralj David. Prije nego što se pridružio ostalim židovskim mrtvim velikanima, pozvao je Salamona i rekao: "I drži što ti je gospod Bog tvoj zapovjedio da držiš, hodeći putovima njegovim i držeći se uredbe njegove i zapovijedi njegove i svjedočanstva njegova, kako je napisano u zakonu Mojsijevom."

Ubrzo nakon Davidove smrti, pošto je Salamon sjeo na njegovo prijestolje, Adonije, sin Agite, otišao je do Bat-Šebe, Salamonove majke. Poslije mnogo okolišanja, priznao je da bi želio da Bat-Šeba zagovori kod kralja da on, Adonije, može oženiti Avisagu, koja je, podsjetimo se, bila mlada djevojka koja je trebala zagrijati starog kralja Davida.

Bat-Šeba je zaista otišla do svog sina i zatražila uslugu za Adonija. Salamon se zbog ovoga razbjesnio, jer je očito želio da tu djevojku, koja grije krevete, zadrži za sebe. Prizivajući ime Boga, rekao je: "I zato, tako da je živ Gospod... danas će poginuti Adonije". Odmah je zapovjedio da se pogubi Adonije, njegov polubrat. Ovo je bilo jedno od prvih djela novo okrunjenog kralja Salamona, tog velikog, mudrog i voljenog vladara na koga su Židovi tako ponosni.

Očito da pogubljenje svog vlastitog polubrata, zbog beznačajnog razloga, uopće nije predstavljalo problem za Salamona. Poslije toga je pobio i nekolicinu visokih svećenika i službenika sa dvora svog oca, koji su svojevremeno podržali njegovog polubrata Adonija.

Sljedeća "mudra" stvar koju je Salamon uradio bila je da za ženu uzme kćerku faraona, vladara Egipta. Čujemo mnogo smeća o tome kako su Izraelci čuvali čistoću svoje rase, ali stalno čitamo kako su uzimali žene iz Egipta ili kćeri bilo kog drugog plemena. To se ponavlja kroz cijeli Stari zavjet. U svakom slučaju, ovo je bio samo skromni početak velike parade žena svih vrsta i svih narodnosti, koje je Salamon dovlačio na svoj dvor, da bi stvorio harem od nekih 700 žena i 300 priležnica. On je svakako bio zaposlen momak.

Dolazimo do trećeg poglavlja gdje se kaže, vrlo pobožno: "A Salamon ljubiše Gospoda hodeći po uredbama oca svojega Davida". Očigledno da izdajničko ubojstvo polubrata nije baš mnogo pogodilo Gospoda, jer se ubrzo pojavio pred Salamonom u snu i rekao mu: "Traži što hoćeš da ti dam".Gospod mu je dao neispisani ček.

Salamon je tražio mudrost. "I bi milo Gospodu što Salamon to zatraži." Smjesta je napravio milosni ugovor sa Salamonom, zato što je bio toliko zadovoljan ovim čovjekom. Gospod mu je rekao: "Evo ti dajem srce mudro i razumno da takvoga kakav si ti ni prije ni poslije tebe nije bilo, niti će biti".

Idemo nastaviti čitanje i vidimo koliko je Gospod bio mudar dajući svoj veliki dar poniznom kralju Salamonu i koliko je odan ovaj ponizni sluga bio u upravljanju toliko velikom mudrošću koju mu je Gospod podario. S obzirom da je svih ovih tisuća godina bio hvaljen kao najmudriji čovjek koji je ikada postojao, to moramo pobliže pogledati.

Preskočit ćemo mnoge stranice i poglavlja o tome kako je Salamon izgradio veliki židovski hram, koji je bio opasan zidovima prekrivenim zlatom i čija je zgrada bila obložena čistim zlatom. U stvari, čitava stvar je bila samo puki židovski san o bogatstvu, koga je nadmašio jedino opis novog Jeruzalema u Otkrivenju.

Izvjesno je da je ovo građenje hrama zadovoljilo Gospoda, jer se po drugi put javio Salamonu i rekao mu: “Uslišio sam molitvu tvoju, kojom si mi se molio; posvetio sam taj dom koji si sazidao da tu namjestim ime svoje dovijeka; i oči će moje i srce moje biti ondje zauvijek.” Gospod je očito bio potpuno uz njega. Previdio je sve Salamonove kurve i konkubine. Da vidimo što je učinio slijedeće.

Tijekom svoje vladavine, koja je trajala više od 40 godina, Salamon je zgrtao bogatstvo u dragom kamenju, srebru i zlatu, gdje god bi na njega naišao. Njegov dvor bio je najekstravagantniji i najbogatiji koji je Izrael ikada vidio, pa je čak i kraljica od Sabe došla da se uvjeri dali je on zaista onakav kakvim ga opisuju. Očigledno je bila uvjerena, tako da je i ona ostavila gomilu skupocjenih darova želeći još popuniti njegovu riznicu.

Nije Salamon sakupljao samo gomile blaga i zlata, već je počeo prikupljati i ogroman harem žena, radi svoje zabave. U 11. poglavlju se kaže: “Ali kralj je Salamon ljubio mnoge žene tuđinke, osim kćeri faraonove, Moavke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hetejke; te imaše žena kraljica sedam stotina i ljubavnica tri stotine; i žene njegove zanesoše srce njegovo.”

Očito da Bog nije držao da je grijeh što Salamon ima tolike žene i konkubine u haremu, već je bio vrlo nezadovoljan što je ovaj uzimao žene iz svih tih različitih plemena koje su očito bile strankinje. To je bilo u suprotnosti sa zakonom koji je Gospod predao Izraelcima, a koji kaže da se održava čistoća njihove rase. I ne samo da je uzimao te strane žene, već je počeo, saznajemo, obožavati njihove bogove. U 11. poglavlju, stih 33. piše: “I pokloniše se Astaroti, boginji Sidonskoj, i Hemosu bogu Moavskom i Melohu bogu sinova Amonijevih.”

Za tako mudrog kralja, koji je tobože imao monopol na svu mudrost svijeta i koji je imao prednost iskustva četrdesetogodišnje vladavine, ovo što je učinio zaista je predstavljalo priličnu glupost. Štoviše, kada pročitamo sve te stranice njegovih šetnji i lakrdija, teško da možemo otkriti gdje je to iskazao tako veliku mudrost, ako ju je uopće igdje i pokazao. Kako bilo da bilo, Bog mora da je bio strašno obmanut od strane ovog “velikog kralja”, kome je navodno dao toliko mnogo mudrosti, da je odlučio zbog toga ga kazniti.

To je učinio na prilično čudan način.

Poželio je uništiti njegovo kraljevstvo, ali ne dok je Salamon živ, već kada jedan od njegovih sinova preuzme prijestolje, poslije očeve smrti.

To bi trebala biti dobra lekcija za ovog najmudrijeg od svih ljudi koji su ikada živjeli. Neka on ima svoj prebogati dvor; neka ima sve zlato i srebro, pompu i luksuz; neka ima 700 žena i 300priležnica; neka se klanja stranim bogovima i zaboravi sve zakletve; ali, razračunat ćemo se sa njim. Kaznit ćemo njegovog sina kada mu dođe vrijeme da postane kralj. Kako vam se ovo dopada?

Ja zaista nisam izmislio ovu priču. Sve je zapisano u “Svetoj knjizi”. Prva knjiga o kraljevima. I to sa svim sumanutim detaljima. I tako se završava priča o još jednom “velikom” patrijarhu židovske povijesti, samom kralju Salamonu, kako su nam je ispričali Židovi u Starom zavjetu.

POGLAVLJE BR. 11

Knjiga o Esteri

U verziji Biblije kralja Jamesa, koju imam, postoji ukupno 39 “knjiga” u Starom zavjetu. Od svih njih najviše nam otkriva Knjiga o Esteri, koja ogoljuje suštinu židovskog programa i djelovanje židovskog uma. To je omiljena židovska knjiga. Nigdje u cijeloj ovoj knjizi ne pojavljuje se čak ni ime Boga.

Priča počinje sa perzijskim kraljem Ahasverom koji priređuje veliku gozbu za svoje kneževe i sluge iz svih 127 provincija svog kraljevstva. Da bi se pokazalo bogatstvo slavnog kraljevstva događaj je rastegnut na 180 dana. Bio je to sjajan i raskošan događaj.

Izgleda da je sedmog dana kralj, ponešto opijen vinom, zapovjedio sedmorici svojih dvorjana da pred njega dovedu kraljicu, čije je ime bilo Vaštija, kako bi mogao pokazati njenu ljepotu narodu i kneževima. Međutim, pojavio se problem jer je kraljica odbila pojaviti se po kraljevoj naredbi. To je jako naljutilo kralja.

Poslije savjetovanja, kojeg je održao sa sedmoricom glavnih kneževa, bilo je odlučeno da se kraljica Vaštija kazni i liši svog položaja, a da se na njeno mjesto dovede druga. Ovo je učinjeno kao lekcija svim ženama u kraljevstvu, da ih ovaj primjer obeshrabri ako ne žele slušati i podčinjavati se svojim muževima. Trebalo je da se širom cijelog kraljevstva napravi potraga za mladim lijepim djevicama, koje bi bile dovedene u tvrđavu grada Suze, kako bi kralj među njima mogao odabrati svoju novu kraljicu.

Ali u tvrđavi u Suzi vrebao je izvjesni Židov po imenu Mordokaj. Sa sobom je doveo djevojku po imenu Estera, koja mu je bila rođakinja. Prema židovskim autorima spisa, bila je “lijepa stasa i krasna lica”, i Mordokaj ju je posvojio nakon što su joj umrli otac i majka. Želeći da se domogne mogućnosti da manipulira kraljevskim dvorom, Mordokaj je ubacio Esteru među kandidatkinje. Pri tom joj je rekao da krije svoj židovski identitet, dok je sam ostao u pozadini.

Poslije dugog razdoblja od dvanaest mjeseci, tijekom kojeg su potencijalne nevjeste prolazile kroz mnoge formalnosti i protokole, gle čuda, “Kralj zavolje Esteru više od svih drugih žena”, pa “joj položi na njezinu glavu kraljevsku krunu, pa mjesto Vaštije ona posta kraljicom”.

Onda je kralj Ahasver priredio još jednu veliku gozbu sa Esterom, kao kraljicom, a Mordokaj je sjedio i čekao svoje vrijeme. Stalno je savjetovao i učio Esteru govoreći joj da nikako ne otkriva svoje židovsko podrijetlo.

Mordokaj je od kraljevskih dvorjana načuo priču ili dvije o tobožnjoj uroti da se ubije kralj. Ispričao je to zatim Esteri i tražio od nje da o tome obavijesti kralja, osiguravši tako da će njemu pripisati sve zasluge za otkrivanje ovih “vitalnih informacija” i “spašavanje” kraljevog života. Kralj je povjerovao u to i objesio dvojicu ljudi.

Ovdje imamo tipičan židovski trik koji nam se demonstrira, Mordokaj je optužio dvojicu nevinih ljudi za kukavički čin, prijavivši ih i tako ih uništio, a zatim je osigurao da će dobiti sve zasluge kao heroj u ovoj podloj uroti.

Priča zatim ide na Hamana, kraljevog prvog kneza. Sve kraljeve sluge i svi dvorjani klanjali su se Hamanu i iskazivali mu poštovanje, jer im je sam kralj zapovjedio da uvažavaju njegovog prvog kneza. To jest, klanjali su se svi osim Mordokaja, koji je, naprotiv, iskazivao neprijateljstvo prema Hamanu. Ta informacija brzo je došla do Hamana, kao i vijest da je Mordokaj Židov.

To je vrlo razljutilo Hamana, koji, umjesto da stavi ruke na Mordokaja, “naumi s njim pobiti i sve Židove koji su živjeli u svem kraljevstvu Ahasverovu.”

Haman je onda otišao pred kralja i rekao mu: “U svim pokrajinama tvoga kraljevstva ima jedan narod razasut među drugim narodima i od njih odvojen. Njegovi su zakoni drugačiji od zakona u svih ostalih naroda. Oni se ne drže kraljevskih odredaba. Kralj ih zato ne smije pustiti na miru.” Haman je zatim predložio da kralj izda pisani nalog da se taj narod uništi i da se da deset tisuća srebrnih talenata onima koji će to izvršiti.

Kralj je izdao taj nalog napismeno i on je otišao u svaku provinciju kraljevstva sa pečatom kraljevog prstena. Naredba je glasila da se u jednom danu unište, poubijaju i istrijebe svi Židovi i njihova imovina zapljeni.

Kada je Mardokaj ovo čuo "razdera na sebi haljine, navuče kostrijet, posu se pepelom i prođe posred grada kukajući glasno i gorko".

Odlučio je igrati na svoju najjaču kartu, rođakinju Esteru, koju je lukavo postavio na izuzetno povjerljivo i delikatno mjesto, odmah do centra moći, uz prijestolje, to jest uz samog kralja. Da bismo skratili priču, poštedjet ćemo vas detalja o manipulacijama koje je izvodila Estera pod vodstvom Mordokaja. Uglavnom, kralj je postao toliko zbunjen, pokoran i servilan da su Mordokaj i Estera mogli njime lako upravljati, kao što danas Židov Henry Kissinger upravlja Richardom Nixonom. Rezultat svega, kralj Ahasver potpuno je povukao svoje zapovijedi, okrenuo se protiv Hamana i na kraju ga objesio.

Otišao je i dalje. Prema židovskim autorima spisa, kralj je onda postavio Mordokaja na mjesto koje je zauzimao Haman, imenujući ga za prvog kneza, pa mu je čak dao i svoj prsten kojim se stavljao pečat na kraljevske zapovijedi. Estera je dobila Hamanovu kuću. Po priči, oni su toliko sludili kralja Ahasvera, da ne samo što im je dao svoj pečat i prsten, već je i zatražio od Mordokaja da piše Židovima u svim provincijama, dajući mu odriješene ruke da u njegovo ime napiše što god hoće i da to zapečati kraljevim prstenom.

Sada, kada je imao potpunu kontrolu, Mordokaj je sazvao kraljeve pisare i izdiktirao im zapovijed za Židove "što su u kome god gradu, da se skupe i brane svoj život, da potruju i istrijebe svaku vojsku kojega mu drago naroda i zemlje koje bi udarili na njih i djecu njihovu i žene njihove, a imanje njihovo da razgrabe." Mordokaj je onda dao da glasnici na brzim konjima, devama i mulama odjašu u sve provincije zemlje i raširе kraljevu zapovijed svim Židovima u svakom mjestu na zemlji.

Biblija kaže: "Židovi se sakupiše po svojim gradovima u svim pokrajinama kralja Ahasvera da udare na one koji su tražili njihovu propast. I nitko se nije usuđivao da im pruži otpor, jer je sve narode spopao strah od Židova."

Koliko se često ovo događalo tijekom sljedećih stoljeća, kada je jedan narod za drugim bivao porobljen od strane Židova! Prvi preduvjet je da strah od Židova zavlada u narodu.

Tekst dalje kaže: "Židovi, dakle, udariše mačem po svim svojim neprijateljima, sasjekoše ih i zatrše; sa svojim mrziteljima postupiše kako im se htjelo." Nesumnjivo je da su kraljevi časnici, slijedeći zapovijed vlasti, odnosno kralja, pružili Židovima veliku pomoć u njihovom prljavom, ubilačkom poslu. Moramo se sjetiti da su Židovi, kada su došli na vlast u Rusiji, u jednom od najkrvavijih pokolja u povijesti, poubijali 20 milijuna najboljih bijelih Rusa i tako zauvijek uništili bilo kakvu mogućnost vodstva u otporu, koji bi ruski narod mogao pružiti. Moramo se također sjetiti da su bijeli piloti spalili i poubijali 300.000 bijelih ljudi u Dresdenu, o čemu smo govorili na drugom mjestu u ovoj knjizi.

Biblija kaže da su Židovi pobili 75.000 svojih neprijatelja. Estera je još tražila od kralja da Hamanovih deset sinova bude obješeno. Kralj je zapovjedio da se tako učini i oni su bili obješeni.

Pošto je sve bilo završeno, Židovi su slavili i proglasili taj dan praznikom, i do dana današnjeg slave **Purim** istog dana po židovskom kalendaru, koji nekada bude u veljači, a nekada u ožujku.

Židovi baš vole knjigu o Esteri. Zašto? Zato što je Estera bila tipična Židovka. Obmanula je i izdala svoga muža, kralja, koji ju je uzdigao u visine i proglasio kraljicom. Izdala je i narod Perzije preko koga je prijevarom došla na prijestolje. Izdala je svog muža, svog kralja i svoju zemlju. Ali bila je fanatično odana svojoj rasi - što je najveća vrlina u očima Židova - i to je pravedno. Židovi je vole, jer je bila suština židovstva.

Kao i kod gotovo svega u Bibliji, postoje velik razlike u mišljenju kod proučavatelja Biblije, kada se radi o Knjizi o Esteri. Poneki od njih smatraju je povijesno autentičnom. Većina se, međutim, sa tim ne slaže, nalazeći slabosti u opisu života u Perziji i ukazujući da ne postoje povijesni dokazi o židovskoj kraljici Perzije. Ti povjesničari tvrde da je knjiga o Esteri samo

izmišljotina, koja govori o svom vremenu, napisana vjerojatno da bi objasnila praznik **Purim** koji se već slavio.

Sklon sam se prikloniti mišljenju druge grupe. Vjerujem da je priča o Esteri proizvod židovskog uma, uz čiju pomoć je taj narod zbijao redove i dobivao osjećaj misije, a iznad svega predstavljao Židova kao pobjednika nad svojim neprijateljima. Dalje, u ovoj knjizi je jasno iznesen glavni plan kako se uništavaju nacije, za sve buduće generacije Židova. Program je sasvim jasan: prikačiti židovske kurve kraljevima i vođama različitih kraljevstava Bijele rase; laskanjem približiti židovske savjetnike da postanu povjerljivi ljudi onih koji su na vlasti; a onda se uz pomoć židovske mreže urotnika raširiti po cijeloj zemlji, tako da se može spriječiti svako suprotstavljanje, pobiti sva opozicija i uništiti svaki nagovještaj ikakvog vodstva koje bi im se u budućnosti moglo suprotstavljati. To su Židovi činili u jednoj zemlji za drugom nekoliko posljednjih tisuća godina, a svoje zemlje domaćine su dovodili do propasti. Jedan od najmračnijih primjera u novije vrijeme je povijest Rusije.

I tako, vidimo još jednu knjigu Starog zavjeta koja je posvećena ujedinjavanju židovskog naroda, koja izoštrava njihove parazitske instinkte i postavlja plan za uništavanje čitavih naroda na koje su Židovi pričvrstili svoje pipke.

POGLAVLJE BR. 12

Nedosljednost židovskog Boga

Kroz cijelu Bibliju, a posebno u Novom zavjetu, stalno se od nas traži da postanemo savršeniji, bogoliki. Neprekidno nam se govori da smo gomila nevaljalaca, bezvrijednih grešnika. Kaže nam se da su naše mane i slabosti brojne kao zvijezde na nebu. Nasuprot tome, stalno smo podsjećani kako je savršen židovski Bog prikazan u Bibliji.

Kaže nam se da je Bog ljubazan, pun ljubavi, uzvišen, zbir svih mudrosti, on zna sve što se dogodilo i sve što će se dogoditi i ni dlaka sa glave nam ne može faliti ako bog to ne želi. Rečeno nam je da je on milostiv i da prašta.

U Besjedi na gori rečeno nam je da moramo biti ponizni, da moramo biti krotki, da naši umovi moraju postati jednostavni kao kod male djece, a iznad svega da budemo naivni do krajnosti. Kaže se da trebamo drugima praštati njihove grijehe. Rečeno nam je da praštamo i da su nam svi braća. Ali, iznad svega, ponavlja nam se stalno i iznova da nam je glavna svrha u životu da veličamo slavu božju, ili drugim riječima, da hvalimo Boga neprestano, vatreno i beskrajno. I ono malo informacija koje imamo o našim budućim aktivnostima na nebu govore da će to, u stvari, biti samo beskrajno veličanje Gospoda. Ako povjerujemo židovskim tekstopiscima, onda je jedini cilj zbog koga nas je Bog stvorio da neprestano, automatski, hvalimo Gospoda i tako u vječnost. A nama je, s druge strane, rečeno da su gordost i taština smrtni grijesi.

Pošto smo utvrdili ovih nekoliko osnovnih pravila, provjerimo koliko je apsurdna židovska koncepcija njihovog Boga i usporedbi sa kvalitetama za koje se kaže da im moramo težiti, kako bismo postali savršeniji i nalik Bogu. Čineći ovo, ne smijemo zaboraviti da ne ispitujemo pravog Boga, o kome nailazimo dokaze u domeni prirode i u domeni činjenica, već jedino koncepciju Boga kakva je postavljena u paketu židovskih pisaca Biblije.

Prije svega moramo istaknuti vrlinu koja se zove dobrota. Rečeno nam je da, naravno, moramo biti dobri, pažljivi i puni ljubavi. Ako su to i božanske osobine, koliko je dobar, pažljiv i pun ljubavi taj židovski Bog?

Kada postavimo ovo pitanje, cjelokupna židovska koncepcija stvaranja i filozofija života se ruše i postaju apsurdno klimave. Na prvom mjestu, prije nego što je čak i stvorio čovjeka i čovječanstvo (prema židovskim tekstopiscima) Bog je stvorio nebo i zemlju. Očigledno je, dakle, da je u isto vrijeme stvorio i pakao, jer je on pandan nebesima. U isto vrijeme mora da je stvorio i vraga. Kršćanske apologete neuvjerljivo objašnjavaju da je on, u stvari, stvorio dobrog anđela, koji je “pao”. Sve ovo su naravno, glupa i smiješna objašnjenja. Jer, da je Bog, koji sve vidi, sve stvara, i sve može uništiti, greškom stvorio nekoga koga je smatrao dobrim anđelom, da bi se tek kasnije ispostavilo da je to zli vrag, zvuči toliko smiješno, da ne znam kako itko u to može povjerovati. To je zaista umobolno objašnjenje i čovjek bi morao biti idiot da proguta ovu komičnu izmišljotinu.

Prema židovskim tekstopiscima, imamo, dakle, Boga koji je i prije stvaranja ljudskog roda već napravio ogromnu, užarenu odaju za mučenje, u koju će zatvarati nas, bijedna ljudska bića, u svim vremenima i za sva vremena. Po svim standardima, prema svakom načinu razmišljanja, po bilo kom sustavi vrijednosti, ovo je najmonstruoznija, najgnusnija i najokrutnija operacija planiranja torture koju je netko mogao smisliti, bio on Bog ili čovjek. Kada ovo dugotrajno mučenje, koje nema čak ni onu dozu milosti da muke ublažava smrću, koja sve prekida, usporedimo sa drugim strašnim zločinima koji su se događali tijekom povijesti, onda oni postaju blijedi i beznačajni. Kada usporedimo mučenje i skalpiranje zarobljenika koje su vršili Indijanci, kada usporedimo zvjerstva židovskih komunista koji su pobili 20 milijuna bijelih Rusa, kada usporedimo ubijanje 50 milijuna Kineza koje su počinili kineski komunisti, kada usporedimo sve grozne zločine koje su ljudi izvršili i to ukupno, u cijeloj povijesti, sa onim što čini naš najdivniji “dobri” Bog, prema opisu židovskih tekstopisaca Biblije, vidimo da je to milijun puta gore.

Ne, on nije ljubazni i dobri Bog. Kada pogledamo što Biblija kaže o onome što je spremljeno za nas jadna ljudska bića, a što je Bog stvorio, onda vidimo da je on najzlobniji, najopakiji i najkrvaviji sadist koji se može zamisliti.

Kaže nam se, zatim, da je naš Bog pravedan. Kaže nam se da je pravednost božja osobina. Kaže nam se da smo svi jednaki u očima Gospoda. Provjerimo koliko je to pravedan naš židovski Bog.

U Starom zavjetu, židovski tekstopisci nam neprekidno ponavljaju kako su Židovi “izabrani narod” božji. U više poglavlja nas podsjećaju da su Abraham, Izak i Jakov sklopili poseban ugovor i naklonosti sa svojim židovskim Bogom. Taj ugovor nije bio ograničen samo na obećanja dana Abrahamu, Izaku, Jakovu, već se neprestano primjenjivao i na ljude kakvi su bili David i Salamon, i druge ubojice i bludnike.

Dok čitamo poglavlja iz Starog zavjeta, nailazimo na krvava ubojstva, klanja, pokolje, genocid, osvetu i odmazdu koje su Židovi priređivali svojim neprijateljima. I uvijek Židovi pobjeđuju a neprijatelji bivaju pobijeni.

Bez obzira kolike su zvijeri Židovi, koliko su plemena napali, oteli im zemlju i pobili njihove ljude, žene i djecu, Gospod je uvijek sa njima, Gospod ih blagoslivlja i stalno gleda sa ljubaznom naklonošću na njihova ubojstva i izdaje. Izraelci mogu prekršiti svaki zakon postavljen u Deset zapovijedi ili gdje drugdje, ali Bog ih blagoslivlja. Mogu ubijati, lagati, krasti, varati, obmanjivati, vršiti neviđene izdaje, ali Gospod je uvijek za njih. Konačno, on im stalno govori da su njegov izabrani narod i da ih on podržava.

Ukoliko bi, uz veliki napor mašte, makar i jedna naivna budala mogla da se natjera da povjeruje da je pripremanje i promoviranje ovakvih ubojstava i izdaje pravda, koju dijeli mudri i pravedni Bog, onda svaka tvrdnja da imamo makar i gram razuma se može baciti kroz prozor. Kako se sve ovo može uskladiti sa tvrdnjom da smo svi jednaki u očima božjim? A tvrdnja da je on dobar i pravedan nešto je najgluplje i najsmješnije što su napisali židovski tekstopisci ili bilo tko drugi.

Sve što čovjek treba učiniti da bi potvrdio prethodno, jest da pročita Stari zavjet, a posebno poglavlja koja smo naveli. Dokazi su toliko očigledni i mnogobrojni, da ne želim trošiti papir citirajući stranicu po stranicu ili poglavlje po poglavlje.

Bijela rasa ne treba gajiti zablude o židovskom Bogu, koji je tobože i “naš Bog”, to jest Bog bijelog čovjeka. Ovako, kako su ga opisali Židovi, on je isključivo židovski Bog. On je zauvijek i vječno na njihovoj strani, pomažući im da kolju, ubijaju i muče svoje neprijatelje. A tko su neprijatelji Židova? Njihova najstrašnija mržnja uperena je prema bijelom čovjeku. Oni Bijelu rasu mrze nerazumnom, patološkom mržnjom.

U Izlasku, 29:45, kaže se (a to govori Bog): “I boravit ću među sinovima Izraelovim, i bit ću im Bog.” U Izlasku, 34:11, Bog kaže: “Čuj što ti danas zapovijedam; evo ja ću izgnati pred tebe Amorejce i Kanaance i Hetite i Farizeje i Hivijce i Jebusejce.” I dalje u 13 stihu: “Nego oltare njihove oborite, likove njihove slomite, i gajeve njihove sasijecite.”

Drugim riječima, ubijajte, rušite i uništavajte. Istrijebite sve druge rase da biste napravili mjesta za Židove. Sam Bog će utrti put ovim piratima, pljačkašima i ubojicama.

Odakle smo ikada dobili ideju da je on na našoj strani? Odakle nam ideja da smo svi jednaki u očima božjim?

U Petoj knjizi Mojsijevoj, 7:6, Bog ponovno govori: “**Jer ti si narod posvećen Jahvi, Bogu svome; tebe je Jahve, Bog tvoj, izabrao da među svim narodima koji su na zemlji budeš njegov predragi vlastiti narod**.”

Ako ovo nije potpuno jasno, ne znam što jest. On stalno ponavlja da je sav na strani tog ubilačkog plemena - Židova. On će ih voditi, on će se boriti za njih, on će im pomagati da ubijaju, pljačkaju, divljaju, haraju i uništavaju. A tko je na drugoj strani, koga pogađaju sva ta nedjela? Pa naravno, nas nežidove. Jednostavno, mi smo božji (i židovski) neprijatelji i on je naš neprijatelj.

Tako kaže Biblija. Tako su je napisali židovski tekstopisci. O tome ne trebamo gajiti iluzije. To nije bog bijelog čovjeka, niti je Biblija “sveta knjiga” bijelog čovjeka.

Naprotiv, ovu knjigu napisali su naši smrtni neprijatelji da bi nas uništili.

Do sada smo se uvjerili da Bog, prema židovskoj koncepciji, nije niti dobar, niti pun ljubavi, a nije ni pravedan.

Idemo sada ispitati ideju po kojoj je on premudar i po kojoj, da citiram: “ni dlaka sa glave, ni vrabac sa krova, ne može faliti, jer je on tu i tako želi, i to zna. A ako se dogodi drugačije, onda je tako zato jer je on to želio.”

Prvo, da tako premudri i sveznajući Bog izabere za svoje ljubimce tako izdajničku i podlu rasu kakvi su Židovi, nije ni pravedno ni mudro. To ne samo da je potpuno glupo, već predstavlja izdaju prema ostatku čovječanstva, ogromnom broju ljudi koje je sam stvorio, bar tako Biblija kaže. Prema vlastitim zapisima u Starom zavjetu, Židovi su lažljivi, izdajnici i gotovo cjelokupna njihova povijest vrvi od ubojstava, ratova, pokolja i pljački. Bog, koji bi se ujedinio sa ovakvom vrstom zločinaca, sigurno ne zaslužuje našu ljubav i poštovanje, niti se za takvog Boga može tvrditi da je pravedan, mudar i vrijedan poštovanja.

Moram ponovno podsjetiti čitatelja da ne govorimo o pravom bogu kada donosimo ovakve zaključke, već samo ispitujemo iracionalna brbljanja pisaca židovske Biblije, koji su napisali Stari zavjet. Kada budemo ispitivali tu gomilu smeća, uvjerit ćemo se da je to roba prilično žalosnog stanja.

Ako i dalje slijedimo ideju, koju su servirali židovski tekstopisci, da je Bog premudar, naći ćemo da je prilično čudno što je izabrao takve suradnike, kao što su Abraham, Izak i Jakov, za koje iz ranijih poglavlja znamo da su lažljivi, nevjerni, nemoralni i dostojni prijezira. Teško nam je povjerovati da bi u svoje “izabrane” uvrstio i takve raskalašene bludnike poput Jude, koji je počinio razvrat sa svojom snahom misleći da je ona tek neka kurva što stoji pored puta. Teško nam je povjerovati da bi takav Bog bio posebno očaran onakvim pokvarenjakom kao što je David, koji je izdao jednog od svojih najvjernijih ratnika, Uriju, poslavši ga u sigurnu smrt, samo da bi mu preoteo ženu. Kako bi jedan mudri i pravedni Bog mogao biti sklon takvom nitkovu, da ga blagoslovi i da mu čini gomilu usluga, prelazi našu sposobnost shvaćanja mudrosti i pravde.

Čitamo priču o Abrahamu i Sari, koje je židovski Bog posebno odabrao da budu osnivači njegove “odabrane rase”. Nalazimo da je Abraham bio svodnik najgore vrste koji je svoju ženu (koja mu je ujedno bila i sestra) davao u prostituciju radi stjecanja koristi. To Abrahama čini svodnikom, a Saru kurvom, u pravom smislu te riječi. Potpuno je neshvatljivo da bi mudri i pravedni Bog mogao ovaj grješni i nedostojni par odrediti za utemeljitelje posebno omiljene rase. Podatak da su prvog sina rodili kada su imali po 99 godina, odnosno 80 godina, bio bi smiješan, da nije idiotski. To što su bili brat i sestra i što su, dakle počinili incest i zločin protiv prirode, ovu priču čini još gorom i mučnijom.

Zbog čega bi se bijeli čovjek klanjao takvom smeću?

Idemo sad dalje, do kralja Salamona. Otkrivamo da je ovaj sramotni svodnik i bludnik prikupio sebi 700 žena i 300 priležnica, od kojih su mnoge bile stranih rasa. Čitajući brbljanja židovskih pisaca Biblije, vidimo da je mudri i pravedni Bog sklopio sa ovim čovjekom još jednu posebnu pogodbu, pogodbu punu naklonosti, blagoslovljujući njega i njegove potomke. Nastavljajući čitanje, otkrivamo da je Salamona mudrošću obdario osobno Gospod. Saznajemo da Salamon ne samo da je dopustio sebi da zgrabi svaku ženu do koje je mogao doći, već je napustio i svoju vjeru i klanjanje svom bogu, pa se okrenuo klanjanju tuđim bogovima, bogovima njegovih kurvi i priležnica koje je oko sebe okupio. Ovo nam, u svakom slučaju, govori da izbor miljenika židovskog Boga nije samo posljedica lošeg ukusa, već i da je on potpuno glup. Pa ipak, mi trebamo vjerovati da su ovakvi nasilnici, bludnici, nitkovi i pokvarenjaci isključivi izbor pravednog i mudrog Boga.

Ponovno moram istaknuti da ovo ne vrijedi za bilo koju istinsku pojavu u prirodi, već jedino za brbljanja židovskih pisaca biblijskih tekstova, čiji nam je pravi identitet nepoznat.

Ispitujući dalje mudrost ovog židovskog Boga, vidimo da on tetura duž cijelog Starog zavjeta, spotičući se na svakom koraku. Prvo je stvorio Adama i Evu, koji su navodno, trebali vječno živjeti u Edenskim vrtovima. Jedva je prošao i jedan dan, a planovi ovog sveznajućeg i premudrog Boga već su doživjeli neprilike. Prema židovskim tekstopiscima, Adam i Eva nisu bili dobri pa su bili istjerani iz vrata u Edenu. To nije sve. Njihovi potomci, koji su se množili, (sa kim

se spario Kain?) bili su toliko loša gomila da je dobri Gospod, koji ih je sve i stvorio, našao za shodno da ih pobije, tako što će ih podaviti, sve osim jedne obitelji.

Čovjek bi se na ovom mjestu s pravom mogao upitati: ako je Bog sveznajući i toliko mudar, ako zna sve unaprijed i unazad, kako se dogodilo da nije predvidio kakva će mu ispasti kreacija. Ili, ako je sve ispalo baš onako kako je Bog želio, zar onda nije logično da je Bog stvorio čovjeka na takav način da on ispadne loš? I, zar onda nije isplanirao da ih sve podavi? Nije li, nadalje, isplanirao da većinu tih ljudi pošalje u užarenu odaju za mučenje, koju je stvorio prije nego što je stvorio čovjeka?

Prateći priču o čovječanstvu, kako su je ispričali židovsku pisci Starog zavjeta, nalazimo da ovo nije kraj tragične torture koju je nesretnom čovječanstvu nametnuo njegov stvoritelj. U nastavku nam pričaju, kako se Bog spustio na jednu židovsku ženu, za koju je, iako je bila udata, tvrdio da je djevica, načinio je trudnom, te je ona rodila sina. Sve ovo je učinjeno samo zato da bi taj sin mogao odrasti, biti prikovan za križ i umrijeti za sve "grješnike".

Ovo je, svakako, sasvim besmislena priča, kada cijelu epizodu pogledamo u odnosu na veličinu samog svemira, njegovo bezvremensko postojanje, koje se proteže na milijarde godina i na vječnost, dugu povijest i razvoj samog čovječanstva, koje obuhvaća period od više stotina tisuća, ako ne i milijuna godina. Ali, čak i ako povjerujemo na riječ židovskim tekstopiscima, ova ludorija se ipak pokazuje kao katastrofalan promašaj. Toliko je očigledno da je židovski Bog opet promašio. Dvije tisuće godina ove epizode, koja se tobože dogodila, nalazimo da većina svijeta ne vjeruje u ovu bajku, da imamo više ratova, zločina, i ubojstava nego ikada prije i da je samo kršćanstvo teško oboljelo. Vidimo da Židovi i komunisti osvajaju svijet, iako ni prvi ni drugi (a to je u stvari jedno) ne vjeruju u kršćanstvo.

Otkrivamo, dakle, da je taj navodni Bog stalno birao najgore od ovoga zločinačkog naroda kao svoje "izabrane" i da je pravio pogodbe o naklonosti sa ovakvom vrstom ljudi, na štetu ostalog čovječanstva. Svakako da ovo nije mudro niti pravedno. Vidimo da je upadao iz jedne idiotske i tragične katastrofe u drugu, vodeći ljudsku rasu koju je tobože stvorio. Otkrivamo i dalje, na svoj užas, da je isplanirao da ogromnu većinu svoje tvorevine pošalje u vječni pakao, užarenu odaju za mučenje, u kojoj bi te jadne, nesretne žrtve bile zauvijek podvrgnute vatri i torturi. Vidimo da Židovi, iako su napisali Novi zavjet i utrpali ideju kršćanstva Bijeloj rasi, sami ne vjeruju ni u jednu jedinu riječ svega toga.

Godinama sam, još mnogo prije nego što sam prozreo židovsko-kršćansku podvalu, bio zbunjen jednostavnim fenomenom zahvaljivanja Bogu, od koga navodno potječu sve blagodati. Bio sam ne samo zbunjen, već iritiran.

Ako čovjek naporno radi cijeli svoj život, koristi relativno dobro svoje prosuđivanje, kloni se neprilika i izgradi sam sebi udobno gnijezdo, zbog čega onda mora biti zahvalan Bogu? Nikakva zasluga se ne pripisuje produktivnom, odgovornom pojedincu. Ali, ako sa druge strane, nije bio dovoljno sretan da izbjegne vatru, poplavu, glad, bolest, zaraze, rat, smrt i razaranje, zbog čega je onda Bog oslobođen svake odgovornosti? Ovo je način na koji nam cijelu stvar predstavljaju organizirane crkve.

Počinivši "zločin" što je bio uspješan i prosperitetan, produktivni građanin biva opsjednut od Isusovog naroda da daje, daje i još daje! I bez obzira koliko velikodušno takva suđena žrtva davala, nikada nije dosta. Biva optužena da je pohlepna škrtica i od nje se traži da još da.

Prema kršćanskom učenju, Bog ne snosi nikakvu odgovornost za sva zla i tragedije koje su pogađale čovječanstvo kroz stoljeća. Propovjednici bi boli dodali još i uvredu, tvrdeći da nesretne duše, pogođene nekom nevoljom, to i zaslužuju. Nagovijestili bi da su na neki način, "pravedno kažnjene zbog svojih grijeha". Kako je sve ovo čudno! Idiotski!

Čini mi se da, ako Bogu treba u zasluge pripisati sve dobre stvari u životu, onda on mora biti odgovoran i za sva zla i nesreće koje pogađaju čovječanstvo. Ako je zaslužan za kišu koja je potrebna poljima, onda mora snositi krivicu i za katastrofalnu poplavu. Ako mu se trebamo zahvaljivati za zdravlje, onda ga moramo i kriviti zbog bolesti i smrti. Ako je odgovoran za plodnu

žetvu, odgovoran je i za sušu i glad. Ako mu se trebamo zahvaljivati zbog mira i obilja, onda ga moramo i optuživati što nas ugrožava ratovima, revolucijama, ubojstvima, bolestima i glađu.

Ponavljam, ovo je samo još jedna od mnogih nedosljednosti koja se servira naivnima. To uništava samopouzdanje i jača ideju "slijepog vjerovanja."

Dakle, sve u svemu, vidimo da se priča koju su židovski tekstopisci iznijeli u Starom i Novom zavjetu jadno slama kada se izloži svijetlosti razuma i kada se ispita. Nalazimo da je koncepcija židovskog Boga, onako kako su je izložili lažljivi tekstopisci, potpuno nedosljedna, kontradiktorna i toliko apsurdna i pretenciozna da bi čovjek mora kazati zbogom zdravom razumu da bi prihvatio ovakva židovska lupetanja.

Vidimo da Bog, po židovskoj koncepciji, uopće nije dobar i pun ljubavi, već je, naprotiv, zlobno okrutan. Shvaćamo da uopće nije pravedan već da, naprotiv, gaji zločinačku naklonost prema ubilačkoj i prevrtljivoj rasi - Židovima. Ne možemo zaključiti ni da je previše mudar zbog mnoštva spoticanja koje je doživljavalo nesretno čovječanstvo koje je on predvodio. Značajno je što je svako takvo spoticanje rezultiralo većim patnjama i bijedom koja bi se srušila na nas, ljudsku rasu.

Ne možemo reći ni da je on Bog koji prašta. U Starom zavjetu stalno čitamo kako Gospod Bog prijeti da će "osveta biti njegova". Kada mu se netko "ne mili" (kao na primjer Judini sinovi), onda ga on ubije, nalik gangsteru koji se tako rješava svojih neprijatelja. A nama se kaže da ćemo, ako tako postupimo, počiniti najteži od svih zločina. Kakva idiotska gomila dvostrukih standarda! Kaže nam se da budemo što više nalik Bogu, ali ako slijedimo neki od "bogolikih" primjera, onda bivamo osuđeni kao najgori kriminalci. Bez obzira na koju stranu da se okrenemo, mi smo krivi. Bez obzira kakva zlodjela da počini, Bog je savršen. Kako ikada možemo uspjeti sa ovakvim pravilima?

Ne samo da su većina njegovih djela zločini, već je on i zločinački okrutan.

Na kraju, shvaćamo da on ne samo da ne oprašta, već da je velikoj većini "ljubljenog" čovječanstva, koje je stvorio, namijenio patnju u vječnoj agoniji paklene vatre. Nema pomilovanja, nema bijega i nema kraja.

Vidimo dalje, da je grijeh kada smo ponosni i kaže nam se da trebamo biti ponizni. Dotle, je, međutim, sam židovski Bog najrazmetljivija i najuobraženija pojava koju bi itko mogao zamisliti. Štoviše, ti židovski tekstopisci nam kažu da je glavna svrha našeg postojanja da vječno hvalimo svog stvoritelja, poput nekih automata. Sviđalo se to nama ili ne, mi moramo pjevati vječne hvalospjeve svom židovskom Bogu, zato što je mudar, dobar i pravedan. Pošto, kao što smo vidjeli, on nije ništa od toga, sa nama se manipulira kao sa krdom stoke ili sa robotima, samo da bismo veličali jednog nemogućeg i okrutnog tiranina.

U cijeloj ovoj židovskoj priči postoji jedna pukotina koja ozbiljno narušava vjerodostojnost, a koju ni jedan svećenik nikada nije mogao da mi objasni. Naime, ako je vrag tako zao lik, zbog čega ga je Bog uopće stvorio? Zbog čega je dozvolio da se ovaj prevarant obruši na naivne Adama i Evu? Ili, pošto ga je stvorio i napravio najveći promašaj svih vremena, zbog čega nije brzo popravio svoju grešku? Zašto jednostavno nije ubio vraga, kao što je to učinio sa dva Judina sina? Zbog čega u beskraj produžava igru mačke i miša u kojoj smo mi, bespomoćna ljudska bića samo pijuni? Pošto većina ljudi odlazi u pakao, očigledno je da Bog teško gubi. Ima li sve ovo nekog smisla? Nema.

I još jedna stvar. Ako je vječna sudbina milijuna jadnih duša na kocki, zbog čega je Bog tako nejasan, toliko stidljiv, tako strašno zbunjen po ovom pitanju? Imamo sedamnaest verzija Biblije, imamo knjigu Mormona, imamo Konfucijeva učenja, imamo Muhamedov Kuran. U stvari, imamo tisuću i jednu različitu priču, od kojih svaka govori što je to "prava religija".

Ako su pitanja vjere tisuću puta važnija od samog života, čovjek bi pomislio da Bog treba da se pojavi pred četiri milijarde ljudi koji danas žive i razjasni sva pitanja prije nego što nekog pošalje u vječni oganj. Da zaista postoji, to je najmanje što bi dugovao čovječanstvu. Ako je u danima Izraelaca mogao sići na zemlju i učestvovati u takvim budalaštinama kao što je hrvanje sa

Jakovom cijelu noć, onda je ispravno pomisliti da bi mogao prikazati se pred četiri milijarde stanovnika zemlje danas.

U svakom slučaju, ovakva je priča koju nam serviraju bezumni židovski tekstopisci Biblije, čiji je identitet nepoznat. To je njihova priča, a ne moja. To nisam ja napisao, već oni.

Njihove priče o Bogu se nerealne i maštovite, baš kao što su i priče o Zeusu, Jupiteru, Marsu i tisuće drugih, koje je stvorilo krivudanje ljudske fantazije.

Kada sljedbenike Isusa satjerate uza zid navođenjem njihovih nedosljednih i kontradiktornih tvrdnji, učinit će posljednji, očajnički pokušaj. Uputit će vam ovakvo pitanje: "Ali, vi sigurno vjerujete u vrhovno biće? Mora da vjerujete u Stvoritelja? Netko je ipak sve ovo morao stvoriti. Ako nije Bog, tko onda jest?"

Odgovor na ovo staro trik pitanje je toliko očigledan da bi ga vidio i desetogodišnjak. Ako je "netko" morao prvo sve stvoriti, onda je isto tako logično pretpostaviti da je "netko" morao stvoriti i Boga. Tko je dakle, stvorio Boga? Ali, oni tu napuštaju takav način razmišljanja i kažu "Bog je uvijek postojao". Dobro, ako baš žele ići tim putem. Onda je također logično pretpostaviti da je i svemir mogao oduvijek postojati.

Štoviše, logičnije mi izgleda da je oduvijek postojao, nego da je iz ničega iskočio pred 6000 godina, kako bi židovski tekstopisci biblije voljeli vjerovati. Naravno, postoji obilje dokaza da je svemir postojao milijardama godina, ako ne i vječno. Ali, kako je sve počelo, ako je uopće i bilo početka? Na tu misteriju nitko nema odgovor, a najmanje lukavi židovski pisci.

Činjenica je da postoje milijuni misterija u prirodnom okruženju koje ljudski um nije riješio, a početak svemira, ako je uopće bilo početka, jedna je od njih. Usudio bih se u ovoj domeni dati dvije prilično sigurne pretpostavke: a) ljudski um neće nikada razriješiti mnoštvo misterija prirode i b) Bijela rasa će u budućnosti riješiti više misterija prirodnih zakona nego što je do sada riješeno u cjelokupnoj povijesti. Zapravo, akumulacija našeg znanja se ubrzava tako fantastičnim korakom, da ga je teško pratiti. I dok je tijekom mračnog Srednjeg vijeka naše znanje jedna i napredovalo, sada se duplira u sve kraćem roku. Za dupliranje znanja danas je dovoljno manje od deset godina.

Jedno je, međutim, sigurno. Bajka koja se priča u Knjizi postanka nije nikakvo objašnjenje. Ona stvara samo gomilu zbunjenosti a ništa ne objašnjava.

Ni od kakve presudne važnosti nije pitanje "kako je sve počelo". Ne trebamo se njime opterećivati.

To je beskorisna špekulacija poput one iz srednjeg vijeka, kada su se klerici prepirali oko toga koliko anđela može stati na vrh igle.

Mi imamo akutnije i hitnije probleme koje trebamo rješavati. Najvažniji je problem očuvanja naše vrste - koja je kruna veličine prirode - i zove se Bijela rasa. To je ono što nam priroda govori da radimo, to je ono što moramo učiniti i to je ono što ćemo učiniti.

Mi u **Kreativističkom Pokretu** kategorički odbacujemo ovu židovsku koncepciju, taj nemogući i kontradiktorni konglomerat. Ponavljam, sve istine do kojih smo došli tijekom stoljeća dobili smo promatrajući zakone prirode i sam fenomen prirode. Svaka koncepcija ili zabluda do koje možemo doći, a koja je u suprotnosti sa prirodom i istinama, koje smo dobili promatrajući je, treba biti odbačena kao iracionalno blebetanje bolesnog uma. U ovu kategoriju mirno možemo staviti koncepciju židovskog Boga, onakvu kakvu su postavili židovski pisci biblije nepoznatog identiteta.

POGLAVLJE BR. 13

Novi zavjet

Stari zavjet bio je zamišljen da ujedini židovsku rasu i da im pruži vjeru koja će im zbiti redove. Njegov cilj bio je da pruži ujedinjenu solidarnost, kakva nikada, ni prije ni poslije, nije postignuta, kao i da im pruži cilj, pravac i program za osvajanje i pljačkanje ostatka svijeta.

Vrlo rano u svojoj povijesti Židovi su shvatili jednu zapanjujuću činjenicu o ljudskoj prirodi. Otkrili su koliko začuđujuće moćno oružje predstavlja religija, kako u napadu tako i u obrani, građenju i razaranju.

Ovo otkriće su kapitalizirali do same krajnjosti, tijekom svoje duge i mučne povijesti.

Vještom uporabom i manipulacijom religijama, ne samo da su opstali, nego su i napredovali, izgradili solidarnost rase koju nitko drugi nije postigao, uništili sve neprijatelje (a svi drugi narodi su njihovi neprijatelji), iako su ti neprijatelji možda i sto puta moćniji od njih samih.

Sve ovo postigli su fantastično vještim korištenjem religije. Krajnje je vrijeme da mi, Bijela rasa, također, zgrabimo ovo moćno oružje u svoje ruke, radi vlastitog dobra.

I dok je judaizam bio stvoren da ujedini Židove u čvrstu zajednicu, kršćanstvo je s druge strane, također židovska kreacija, bilo zamišljeno da učini upravo suprotno židovskim neprijateljima - da ih podijeli, zbuni i uništi. Novi zavjet su također napisali Židovi - on se vrti oko ličnosti Isusa Krista, za koga se već u prvom poglavlju Novog zavjeta (Evanđelje po Mateju) kaže da je direktni potomak Abrahama, Izaka, Jakova, preko Davida i preko Josipa i Marije i gdje se veliki naglasak stavlja na to da je on čistokrvni Židov. U Evanđelju po Luki, kaže se da je Krist bio obrezani Židov. Kršćanstvo nije napravljeno za Židove, već je zamišljeno da uništi Bijelu rasu, silu toga vremena - Rimljane i Bijelu rasu općenito. Nije bilo zamišljeno da ujedinjava i učvršćuje, što je Stari zavjet uradio sa Židovima, već je napravljeno da dijeli, zbunjuje i uništava Bijelu rasu.

Zbog toga stavljamo Novi zavjet kao drugu po redu knjigu od velike važnosti, najveće važnosti, koju su napisali Židovi po njihovom programu u cilju uništenja Bijele rase.

Nije samo Krist bio obrezani Židov, već su to bili i Matej, Marko, Ivan, Petar i svi ostali takozvani apostoli, sa mogućim izuzetkom Luke. No, i Luka je stalno išao sa Pavlom, koji je bio Židov i koji je navodno napisao praktično pola Novog zavjeta, tako da je potpuno bio pod njegovim utjecajem. Dakle, nezavisno sa koje strane mu priđemo, Novi zavjet su napisali Židovi i on je njihovo djelo.

Poklonicima kršćanstva se stalno i iznova tisuću godina ponavlja da su Novi zavjet i njegov govornik Isus Krist, donijeli svijetu “blage vijesti”. Slušamo kako su donijeli “mir na zemlji, dobru volju svim ljudima”. To glasnogovornici kršćanstva, znani kao propovjednici, pastori, svećenici, popovi, itd..., neprestano iznova ponavljaju. Ovo je utkano u mnoge himne, govore i slogane, tako da poklonici postaju jednostavno hipnotizirani time i uzimaju to zdravo za gotovo.

Problem mnogih ljudi koji ispovijedaju kršćanstvo jest taj što se nikada nisu potrudili da zaista pročitaju Novi zavjet, za koga tvrde da su mu posvećeni. Oni koji su ga pročitali površno ili djelomično, nisu uspjeli spojiti sve kockice i vidjeti o čemu se radi. Dok predano kopaju i lutaju po labirintu nemogućih kontradikcija i besmislenih općenitosti, ni ne sanjaju da je svrha ove knjige da zbuni, podjeli i demoralizira Bijelu rasu.

Međutim, ne bi trebalo biti teško razumjeti Evanđelje po Luki, 12:51 do 12:53, gdje Krist doslovno kaže: “Mislite li da sam došao mir dati na zemlji? Nipošto, kažem vam, nego razdjeljenje. Ta bit će odsada petorica u jednoj kući razdijeljena: razdijelit će se trojica protiv dvojice i dvojica protiv trojice - otac protiv sina i sin protiv oca, mati protiv kćeri i kći protiv matere, svekrva protiv snahe i snaha protiv svekrve”. Da li ovo zvuči kao mir na zemlji i dobra volja svim ljudima? Ako pitate vašeg propovjednika da vam to objasni, on će vam sat vremena govoriti dvosmisleno, a kada odete od njega bit ćete toliko smeteni da ćete pomisliti da on vjerojatno ima odgovor, mada ga vi ne razumijete. Činjenica je da on nema nikakav odgovor. Činjenica je da ovaj odlomak izražava namjeru i cilj Novog zavjeta jasnije od bilo kog drugog navoda.

Moramo zapamtiti da je Novi zavjet osnova kršćanstva, a da se kršćanstvo rascvjetalo samo među narodima Bijele rase. Njega su, naravno, Židovi odbacili, odbacuju ga i dvije tisuće godina kasnije. (I to usprkos činjenici da su Krist i njegovi učenici bili u potpunosti židovska grupa, kako nam kaže Novi zavjet). Ali, kako to Novi zavjet uspijeva podijeliti i rascijepati obitelj, pojedince, naciju, pa i samu Bijelu rasu?

To je najjasnije rečeno u Besjedi na gori, koju svatko može pročitati u 5., 6. i 7. poglavlju Evanđelja po Mateju. Većina samoubilačkih savjeta i učenja koji su dati bijelim ljudima nalaze se u ovim kratkim poglavljima, ali ne sva. Još mnogo razornih savjeta i filozofije, koja je srušila Rimsko carstvo, nalaze se mjestimično po ostalim poglavljima Evanđelja po Mateju, Marku i Ivanu. Veliki dio takozvanog "novog učenja" neprestano se ponavlja kroz cijeli Novi zavjet, ali posebno u Evanđeljima. Crkva ova četiri evanđelja smatra kamenima temeljcima kršćanske vjere.

Ali, prije nego što uđemo u samoubilačka učenja utkana u Besjedi na gori, želim da jednom zauvijek pobijem lažljivu tvrdnju da je kršćanstvo donijelo "dobre vijesti" ili "blage vijesti". Naprotiv, to je učenje i filozofija mraka i propasti.

Nesumnjivo najteža optužba koja se može podići protiv kršćanstva je ta što je ono u umove milijuna, možda milijardi ljudi, još u najranijem, nježnom djetinjstvu, unijelo najopakiji i najstrašniji koncept koji je pokvaren ljudski um mogao smisliti. Govorim o samoj ideji pakla. Ovakav gnusni koncept mogao je doći samo iz najvećih dubina izopačenog, kolektivnog, židovskog uma.

Možete li zamisliti pokvareniju, izopačeniju ideju, puniju mržnje, od slanja ljudi u zatočeništvo, gdje im se potpaljuje vatra i oni gore zauvijek i za svagda, kroz cijelu vječnost, pa im se čak ne dozvoljava ni milost smrti? Svakako da ne bih želio da se mojim unucima zagade mozgovi jednom ovako gnusnom i jezivom idejom. Nikada u ljudskoj povijesti nije smišljen odvratniji i zvijerskiji koncept od ideje pakla, koja se nalazi u takozvanim "novim učenjima" Krista, koji je tobože donosio mir i ljubav svijetu koji ga je čekao.

Kad bi neki sadist stalno izvodio ovu vrst mučenja na životinjama, to jest kada bi ih polako mučio, paleći ih u kavezu, održavajući ih pritom na životu što je duže moguće, što biste mislili? Gnjev koji bi se podigao, doveo bi do toga da takva osoba završi obješena na najbližem stupu. Pa ipak, koliko puta je gori pakao - i da sam Gospod nametne takvo mučenje za cijelu vječnost, i to bićima koja je sam zamislio i stvorio. Kako je to strašno! Kako izopačeno! I to je blagi, dobri Bog koga trebamo obožavati? Samo je uvrnuti židovski um mogao smisliti ovakvu demonsku monstruoznost. Tko bi se nadao da će bijeli nežidovi biti dovoljno glupi da padnu na takvu izopačenost i da njoj uče svoju djecu.

Znamo kako su okrutni divljaci, kada tijekom ratnih pohoda muče svoje zarobljenike. Znamo za indijansku izopačenost da skalpiraju svoje zarobljenike, pošto su ih prethodno mučili dan ili dva. To je zločinački i necivilizirano, ali je ipak tisuću puta blaže i milosrdnije od slanja ljudi u pakao, u užarene zatočeničke odaje za mučenje, milijuna i milijarda ljudskih duša koje su tobože označene za vječnu torturu.

A tko je pripremio komad vrelog, usijanog ugljena za "vatru koja se nikada ne gasi; gdje toplina nikada ne prestaje a plamen vječno gori"? Pa naravno, naš dobri, uzvišeni, blagi Bog, pun ljubavi, eto tko.

I zbog čega bi naš dobri, blagi Bog sručio ovakvu osvetu na nas? Njegovim razlozima gotovo da nema kraja: možda niste pojeli pravu jabuku, to je bilo zabranjeno voće a niste baš bili sigurni oko toga. Ili možda pošteno razmišljate i dođete do zaključka da to baš nije u skladu sa onim kako se od vas očekuje da mislite i vjerujete, pa ćete stoga biti poslani u vječnu vatru pakla. Ili je možda netko bio žedan, a vi mu niste donijeli čašu vode u pravo vrijeme, te ste zato osuđeni na vječno prokletstvo; ili ste odani sljedbenik Muhameda, pa niste čuli mnogo o Kristu, dakle, vjerujete u Muhameda i to će vas izložiti osveti Gospodnjoj; ili ste ponekad, u trenucima razočaranja, "ružili" Svetog Duha; to je "smrtni" grijeh koji se nikada ne oprašta i sigurno će vas dovesti među vječno usijanu vatru. U svakom slučaju, ima tisuće razloga zbog kojih ćete biti

zauvijek mučeni u vreloj vatri koja se nikada ne gasi i nema gotovo nikakvog načina da to izbjegnete. Tako kaže "sveta knjiga".

Kakve su, dakle, "blage vijesti" i "dobre vijesti" koje je kršćanstvo donijelo svijetu? To uopće nisu "dobre vijesti". One su vjesnici propasti. Navodno "dobre vijesti" su da postoji vječni pakao u koji ćete gotovo sigurno biti smješteni, ali čak i ako ga izbjegnete, nesumnjivo je da će, po zakonu velikih brojeva, većina vaših rođaka, braće i sestara, vaše djece, vaših roditelja - većina njih skoro sigurno završiti u paklu. To su "blage vijesti" koje je kršćanstvo donijelo svijetu. Ne mogu smisliti išta što bi bilo mračnije i depresivnije od ovakve poruke.

Naravno, pouka "dobrih vijesti" je, navodno, da je sada, kada ste saznali da postoji pakao i da gotovo sigurno idete u njega, Krist došao zamoliti svog Oca, koji je prilično osvetoljubiv i zahtjeva žrtvu u krvi, da svog sina zakuje za križ i pusti mu krv, a sve to da bi "okajao" vaše "grijehe". Naravno, dok vam nisu rekli da ste nevaljalac, niski prljavi grešnik, koji stalno čini grijehe, vi to niste znali, pa je to još "dobrih vijesti" za vas.

Dakle, cjelokupna bijedna argumentacija o "dobrim vijestima" koje su vam predočene, mogla bi se svesti otprilike na sljedeće: donijete su vam "dobre vijesti" da postoji strašno mjesto zvano pakao, koje čeka na vas poslije smrti; da ste prljavi, bijedni "grešnik", rođen u grijehu i da ćete gotovo sigurno otići na to grozno mjesto, pripremljeno za vas, gdje vrelina ne prestaje a "plamen vječno plamti", da se morate potpuno promijeniti i morate biti drugačiji od onoga kakvim vas je priroda stvorila i da su svi zdravi instinkti koje je priroda u vas usadila radi vašeg samo očuvanja, loši i pogrešni; da morate biti ponovno rođeni i vjerovati u Gospoda, što god da to značilo, tako da vas on i njegova "milost", što god da to značilo, spasi od vječnog prokletstva. To su, u najkraćem, "dobre vijesti" koje je kršćanstvo donijelo svijetu, u kojima je strah najvažniji činilac - strah od tog groznog, novog monstruma - pakla - kojim ste sasvim ispunjeni. Najvažnija karakteristika ovog bijednog učenja je strašna psihologija straha - tako da oni koji vjeruju u ovo smeće gotovo polude od straha i spremni su se pokoriti i učiniti gotovo sve što od njih zahtijevaju crkveni "pastiri".

Naravno, ako se, s druge strane, potpuno podčinite volji crkve, onda postoji i nagrada, nebulozno mjesto zvano raj, ali njegov opis ni izdaleka nije tako precizan i dramatičan kao opis pakla. U svakom slučaju, sa ova dva psihološka oružja - sa mrkvom i batinom - sa rajem i paklom - kršćanstvo je uspjelo osvojiti Rimsko carstvo, uništiti ga i poslati najveću civilizaciju klasične povijesti u ponor mračnog Srednjeg vijeka.

Povijest nam pokazuje da su ova psihološka oružja djelovala i da se Rim raspao na komadiće.

Od dva psihološka oružja, strah - monstruozni strah od pakla - bio je daleko moćniji.

Pošto je čvrsto uspostavilo ova dva koncepta, raja i pakla (a posebno pakla), "novo učenje" je počelo naglašavati vjeru - vjerovanje u ono što ne vidite. Jednostavno rečeno, ovo znači - vjerujete u ono što vam kažemo, iako za to ne možemo pružiti ni najmanji dokaz. Bez obzira koliko besmisleno učenje bilo, samo ako uspijete natjerati ljude da u njega povjeruju, ono vrijedi kao da je istinito, usprkos nedostatku dokaza.

Cjelokupna židovska mreža je osvetnički propagirala ovo učenje među Rimljanima. Na nesreću, Rimljani su bili dovoljno glupi da kupe ovu vreću smeća, praćena učenjima koja su ih zaista iskidala na komade - pri čemu su posebno loši, samoubilački savjeti utkani u "Besjedi na gori".

Iako su koncepti raja i pakla već spominjani u Starom zavjetu, bili su od minornog značaja i svakako nisu bili tako dramatično prikazani i stavljeni u centar kao u Novom zavjetu. Židovi su bili prvenstveno zainteresirani da savladaju svoje neprijatelje, počine genocid nad svim plemenima i gradovima do kojih mogu doći i da marširaju naprijed, uz blagoslov njihovog Gospoda, Jehove. Sve to imalo je za cilj da ujedini i oblikuje židovsku rasu.

Sa Besjedom na gori, u Novom zavjetu, međutim, potpuno je druga priča. Tu nalazimo da Krist širi potpuno nove savjete, a ti savjeti su takvi, da ćete, ukoliko ih slijedite, potpuno uništiti sebe, svoju obitelj i svoju naciju. A to je, dragi moji bijeli prijatelji, upravo ono zbog čega je ovo

učenje i napravljeno - ne da uništi Židove, koji su imuni na njega, ali ga prenose Bijeloj rasi, već da uništi neprijatelje - rimsku civilizaciju toga vremena posebno i Bijelu rasu općenito.

Kad spomenete Besjedu na gori prosječnom čovjeku, on nema ni najmaglovitiju ideju o čemu se tu radi, već misli da je to zbirka divnih, idealističkih fraza, koje možda nije lako ispuniti, ali zar ne bi bilo divno kada bi svatko zaista tako postupao?

A odgovor je, ne, ne bi bilo divno kad bi svatko tako postupao.

To bi nas uništilo i uništilo bi našu civilizaciju i našu rasu. Koncepti sadržani u Besjedi na gori su idealistički - oni su očigledno glupi i u potpunoj kontradikciji sa svim zakonima prirode. U kontradikciji sa svim dobrim, zdravim, čistim instinktima koje je priroda utkala u vas, radi vašeg samoodržanja i općenito, u potpunoj kontradikciji sa svim razumnim, dobrim zakonima koje je civilizacija izgradila tijekom tisuća godina.

Najveći dio Besjede na gori nalazi se u Mateju, poglavlja 5, 6 i 7, ali ovo se ponavlja i na drugim mjestima. Dodatne slične ideje su poprskane kroz čitava četiri Evanđelja te kroz ostatak Novog zavjeta.

Sada ćemo ispitati većinu važnih ideja koje su uključene u Besjedi na gori i vidjeti koliko su “divne”, “lijepe” i “idealističke”. Čineći tako, moramo stalno imati na umu što bi se dogodilo ukoliko bi, na primjer, jedna grupa, to jest Bijela rasa, prihvatila ova pravila igre, a druga grupa, to jest Židovi ne, već bi se držala vječnih zakona prirode, radi vlastitog opstanka. Ako gledamo iz ovog ugla, rezultati su katastrofalni po Bijelu rasu.

U Evanđelju po Mateju (5:3) Krist kaže: “Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!”, a u 5. stihu kaže: “Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju!”. Kada su jednom ideje raja i pakla potpuno natopile umove kao da su realne, onda, naravno, svatko želi biti “blažen”. Stoga, ako želite biti “blaženi”, želite biti i “siromašni duhom” i “krotki”. I dok bi takva osoba obično bila seoska luda ili klaun, sada se ona uzdiže na nivo onoga tko će naslijediti zemlju i tko će otići u kraljevstvo nebesko i ne samo to, već će, iznad svega, biti “blaženi”. Svi znamo što znače riječi “siromašni duhom” - one označavaju osobu koja je glupa, tupava i neznalica. Riječ “krotki” (što je množina od krotak) nije toliko poznata običnim ljudima, pa ćemo pogledati u Websterov rječnik i vidjeti kako je on objašnjava. Webster daje tri varijante: 1) “Onaj koji ispoljava strpljenje ili dugo pati; podnosi nepravdu bez kukanja; blag”; 2) “nedostaje mu duha ili hrabrosti; pokoran, ukroćen”; 3) “nije nasilan ili jak, nježan, skroman, slab”. Onda rječnik daje sinonim - riječ “ponizan”.

Evo, dakle, opisa osobe koja je najpoželjnija u očima Božjim. Pošto nismo svi rođeni takvi, to jest glupi, neznalice, tupi, pokorni i krotki, trebamo dati sve od sebe da postanemo seoske lude, jer, naravno, svi želimo biti “blaženi”, zar ne?

Stalno moramo imati na umu da ovo samo Židov govori, što bi želio da bijeli čovjek bude. Nije li lakše pokoriti i opljačkati, zlostavljati i porobiti uplašenu i poniznu osobu, nego čvrstu, odvažnu, inteligentnu, hrabru i agresivnu ličnost koja zna svoja prava i ima dovoljno odvažnosti da brani svoj život, obitelj, imovinu i zemlju?

Ovakav koncept dobrovoljne poniznosti je u potpunoj suprotnosti sa zakonima prirode i predstavlja njihovo izopačenje. Svuda u prirodi preživljavaju snažni, odvažni, brzi i pametni, dok slabi i spori ostaju pored puta.

U Mat. 5:12, Krist kaže: “Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na nebesima!”, a u Mat. 6:19, “Ne zgrćite sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rđa nagrizaju i gdje ga kradljivci potkapaju i kradu. Zgrćite sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne nagrizaju i gdje kradljivci ne potkapaju niti kradu”. Posljedice ovakvog savjeta su, naravno, katastrofalne za Bijelu rasu, ako se sjetimo da se Židovi ne obaziru na ovakve idiotske savjete i da se oni primjenjuju samo na bijele nežidove.

Vama je rečeno da je potpuno besmisleno biti snalažljiv i štedljiv i biti graditelj, što su instinktivne karakteristike bijelog čovjeka. Od vas se traži da zaboravite osiguravanje vaše obitelji, planiranje budućnosti, razgranavanje poslova, stvaranje poduzeća ili bilo kog drugog konstruktivnog napora kojim biste se prirodno posvetili. Ako ste u prošlosti već napravili grešku i stekli neku imovinu, brzo to ispravite i riješite je se. Ovo, naravno, izuzetno pogoduje Židovu, koji

će biti na prvom mjestu, čekajući da je zgrabi čim je vi budete pustili. I dok Židov osigurava da dobije što mu pripada, sada i ovdje, on želi da osigura da ćete i vi dobiti vaše sada i ovdje, ali tako što ćete paziti što će biti poslije smrti i krotko se pomiriti sa njegovom pljačkom na ovoj zemlji, jedinom mjestu na kome se zna da je čovjek ikada postojao, duhovno ili bilo kako drukčije.

U ovom slučaju, a to se ponavlja kroz cijelu Bibliju, primjećujemo da se koriste *non sequitur* argumenti. *Non sequitur* na latinskom znači “ne slijedi”. Ovdje je, dakle, ključni argument da, navodno, nema koristi od pokušaja da se napreduje na ovom svijetu, ili pokušaja da se nešto uštedi, ili pokušaja da se skupi neko bogatstvo, zato što ovdje imate dvije nepremostive prepreke - hrđu i lopove, a na nebu nema ni hrđe ni lopova. Dakle, zaboravite na izgradnju, štednju, proizvodnju, planiranje budućnosti. Ovo je svakako, glupi, *non sequitur* argument. Ako su najgore stvari, o kojima na ovom svijetu trebamo brinuti, hrđa i lopovi, onda će to biti mirna plovidba. Osobno, nisam baš siguran da sam mnogo izgubio od hrđe, a vrlo malo sam, za sada, izgubio od lopova. Što se toga, dakle, tiče, općenito nisam uvjeren da su te dvije prepreke nepremostive. Isto tako nisam uvjeren da ne trebam graditi, planirati ili nešto stjecati.

Pošto smo uveli termin *non sequitur*, od sada ćemo ga koristiti gdje god u bibliji nađemo osnovu za njegovu primjenu.

Primjer za *non sequitur* bi otprilike bio ovakav: pada kiša, znači mora biti da je utorak. Naravno, svatko od nas zna da ne znači da je utorak radi toga što pada kiša, jer ona ponekad pada i srijedom, četvrtkom, petkom, subotom, nedjeljom i ponedjeljkom, a pored toga, bilo je mnogo utoraka kada kiša uopće nije padala.

To je, ukratko, *non sequitur* i on se naveliko koristi po cijeloj bibliji.

U Mat. 5:25, Krist nam daje ovakve savjete: “Nagodi se brzo s protivnikom dok si još s njim na putu, da te protivnik ne preda sucu, a sudac tamničaru, pa da te ne bace u tamnicu.” A u 40. stihu istog poglavlja nas savjetuje: “I koji hoće da se sudi s tobom i košulju tvoju da uzme, podaj mu i haljinu.” Ova dva savjeta u stvari govore isto, i ako bi čovjek poslušao te gluposti, uskoro bi ga pregazio svatko tko naiđe, a posebno drski pljačkaš Židov.

U suštini, oni kažu da nije bitno jesi li u pravu ili nisi, samo nemoj da se boriš kako bi zaštitio svoju imovinu - nego pusti da te pregazi tko god naiđe i neka ti odnese sve što imaš.

Ovo je, naravno, divno za onog drugog - posebno ako je Židov, ali je prilično razorno za tebe. Za tili čas bit ćete lišeni svega što ste stekli i za što ste radili, uključujući vaš dom, vaš novac, vaš posao i svaku imovinu koju ste možda mogli steći. I ovo je, naravno, u skladu sa konceptom po kome trebate biti seoska luda, “siromašni duhom” i “krotki”. Razuman i adekvatan odgovor na sve ovo bila bi stara izreka: “Budala i novac brzo se rastaju.”

Zapažamo da se i ovdje javlja idiotski *non sequitur* argument. Naime, zašto bi se ti branio na sudu, kad bi te sudac mogao baciti u tamnicu, pa je prirodno da se ne braniš.

U istom poglavlju, 5:29 i 30, Besjede na gori, daje nam se ovakav biser od savjeta: “Ako te desno oko sablažnjava, iskopaj ga ... ako te desnica tvoja sablažnjava, odsijeci je...”. Ovo očigledno znači da ako su te tvoje oči ili ruke nagnale na grijeh, trebaš ih uništiti ili unakaziti te dijelove svog tijela. Ovo je ponovno non sequitur argument podignut do nivoa krajnjeg idiotizma. Prvo, ni oko ni ruka ne igraju nikakvu ulogu u donošenju odluka. Ako bismo slijedili ovaj glupi savjet, ova zemlja bi bila preplavljena jednookim i jednorukim bespomoćnim budalama koje bi svojevoljno unakazile dijelove svog tijela po savjetu iz Besjede na gori. Kao indikaciju koliko malo ljudi zaista slijedi ovu vrstu potpuno nemogućih savjeta, reći ću da nikad nisam vidio ni čuo za nekoga tko je sebi izvadio oko ili odsjekao ruku samo da bi se osigurao da ga oko ili ruka ne navedu da ponovi neki tobožnji grijeh.

Da bi bio potpuno siguran da nećete propustiti suštinu, a ona je da budete glineni golub za gramzivog Židova, u Mat. 5:39, Krist kaže: “Ne opirite se Zlomu!... i pljusne li te tko po desnom obrazu, okreni mu i drugi.” Ukratko, pošto priroda najjači naglasak stavlja na opstanak, gdje samo najspremniji preživljavaju, ovaj savjet je toliko očigledno samoubilački, da teško možemo previdjeti njegovu zlu namjeru. Ako dobro razumijemo jezik na kome je ovo napisano, ovo može značiti samo slijedeće: ako bilo koji lopov, gangster ili kriminalac naiđe na vas i poželi vas

opljačkati, prevariti, isprebijati ili ubiti, trebate biti dobra kršćanska budala i to mu dopustiti. Ne uzvraćajte, ne opirite se, štoviše, ohrabrujte ga i okrenite mu drugi obraz, u slučaju da je propustio primijetiti da imate dva obraza koja treba ispljuskati.

Kada bismo slijedili ovakvu vrstu samoubilačkih savjeta, likvidirali bismo sve naše organe za provođenje zakona, kao što je policija, i ne samo da bismo pustili kriminalce da divljaju, već bi ih i ohrabrivali “okrećući drugi obraz”. Završili bismo i sa našom vojskom, mornaricom i zračnim snagama, u stvari, sa cijelom vojnom strukturom i pustili da nas Rusi, Kinezi ili bilo koji drugi agresivni neprijatelj naprosto pregazi.

Kakav idiotski samoubilački savjet! On je u potpunoj suprotnosti sa svim iskustvima koja smo izvukli iz povijesti i u potpunoj suprotnosti sa svim zakonima prirode u životinjskom kraljevstvu. Saka životinja, svaka ptica kojoj prijeti opasnost, instinktivno će se braniti. Čak i one najplašljivije, kao što je zec, kada su stjerane u kut, brane se. I najplašljivija ptica, ženka koja ima mlade u gnijezdu, učinit će sve da ih zaštiti, pa će čak pokušati otjerati opasnost, ako se pojavi, simulirajući da joj je slomljeno krilo.

Shema samo uništavanja se nastavlja. U Mat. 5:42 kaže nam se: “Tko od tebe što zaište, podaj mu; i ne okreni se od onoga koji hoće da mu pozajmiš.” Ovo je, naravno, divan savjet ako želite stvoriti naciju društvenih parazita. Nažalost, nacija sastavljena samo od društvenih parazita ne može preživjeti, pošto paraziti moraju imati značajnu grupu produktivnih radnika na kojima bi mogli parazitirati. U današnjem svijetu, u kome sve više i više ljudi pruža ruku očekujući da će im drugi pomoći, svatko tko bi poslušao ovaj glupi savjet, brzo bi bio lišen svih svojih dobara, pa bi se i on našao među siromašnima.

Svakako da današnja vojska društvenih parazita nije neka novost. U svim razdobljima povijesti postojali su gotovani, pijavice i društveni paraziti, čak i u rimsko doba, a očigledna lekcija iz povijesti je, da što više dajete društvenim parazitima, to će više, inače čestitih ljudi, koji bi zarađivali za život, brzo postajati pijavice. Dakle, čitav utjecaj ovakve vrste filozofije svodi se na uništavanje produktivnih, radnih, kreativnih građana i odgajanje generacije parazita. Dati svakome ono što traži od vas, jest najbjedniji, najgluplji i najrazorniji savjet koji bi netko mogao da vam da, a njega, naravno, nitko ne bi mogao dugo provoditi. To bi bilo nemoguće zato jer bi takva osoba brzo ostala bez ičega što bi mogla dati. I kao što izreka “Budala i novac se brzo rastaju” kaže, čovjek bi morao biti budala da bi dao sve što ima ako mu netko to zatraži. Ali, upravo to je na liniji velikog “novog učenja” koje je donio Isus Krist, a ovaj glupi savjet je dao prilikom Besjede na gori.

Program za naše samouništenje nastavlja se u Mateju 5:43, gdje nam se daje još i ovaj velikodušni savjet: “Čuli ste da je rečeno ljubi bližnjega svoga i mrzi neprijatelja svojega. Nego, velim vama koji slušate: Ljubite svoje neprijatelje, dobro činite svojim mrziteljima, blagoslivljajte one koji vas proklinju, molite za one koji vas zlostavljaju”. I sad, dragi prijatelji, zar niste bili previše uslužni pomažući vašim neprijateljima u naporima da učinite harakiri? Ako bi se neki razbojnici, naoružani do zuba noževima i pištoljima, spremali provaliti u vašu kuću i napadnuti vašu obitelj i vas, zbog čega biste ih trebali voljeti, blagoslivljati i činiti im dobro? Dok biste ih vi voljeli, oni bi vas pljačkali i napadali vašu obitelj i vas. Ali vi ne marite za to, zar ne? Ili marite?

Većina Košer konzervativaca javno izjavljuje kako vjeruje u Besjedu na gori, a da također vjeruje i u Ustav Sjedinjenih Država. Prije nego razmotrimo ove dvije potpuno suprotne i nepomirljive pozicije, idemo pogledati što Websterov rječnik kaže o pojmu “neprijatelj”. On kaže: “neprijatelj: onaj koji želi povrijediti ili naškoditi osobi ili stvari kojoj je suprotstavljen; nešto škodljivo, štetno ili smrtonosno.” Ima još, ali mislim da smo dovoljno opisali onog za kojeg nam kažu da ga trebamo voljeti i činiti mu dobro.

A sada da vidimo što Ustav Sjedinjenih Država kaže o odnosu prema neprijatelju. U njemu sasvim jasno piše: “pružati pomoć neprijatelju predstavlja izdaju.” To se smatra najtežim zločinom. Tijekom povijesti, za izdaju se primjenjivala najteža kazna - smrt - sve donedavno, kada su izdajnički Židovi u našoj sredini potpuno uništili zakone koji su nas štitili. Još nedavno, pedesetih godina, židovski atomski špijuni, Julius i Ethel Rosenberg, bili su osuđeni na smrtnu kaznu. Svakako da “voljenje” neprijatelja i činjenje dobra prema njemu treba da se, prema Ustavu, smatra

izdajom. Zbog toga je smiješno i kontradiktorno kad netko tvrdi da vjeruje u Ustav Sjedinjenih Država, a u isto vrijeme i u kršćanska učenja. Od ova dva, Ustav je, usprkos svim svojim slabostima, tisuću puta razumniji od "voljenja svojih neprijatelja".

Štoviše, tijekom povijesti bijele civilizacije, na izdajnike se gledalo sa više prezira i srama nego na ubojice ili bilo koje druge kriminalce. I to sa pravom. Kada netko sudjeluje u borbi na život i smrt, pa ga izda osoba iz vlastitih redova, posljedice moraju biti katastrofalne i dalekosežne.

Mi iz **Kreativističkog Pokreta** stavljamo novi naglasak na kažnjavanje izdajica i izdaje. Također se slažemo sa uspostavljenim povijesnim konceptom da se izdaja zemlje kažnjava smrću, pri čemu smatramo da je rasna lojalnost još veća vrlina od lojalnosti zemlji. Smatramo rasnog izdajnika gorim zločincem od bilo koga drugog. Držimo da je izdaja Bijele rase najodvratniji zločin koji neki pripadnik rase može učiniti, pa ćemo uvesti kaznu koja odgovara zločinu. Neka se današnji izdajnici, koji nekažnjeno izdaju bijelu rase, pripaze.

Ovakva vrsta samoubilačke reakcije suprotna je svim zakonima prirode, a također je u potpunoj suprotnosti sa svim zakonima zdravog razuma i proteklim iskustvom. Ne znam ni za koga tko ispovijeda kršćanstvo a da ima i najmanju namjeru prakticirati tako glupe savjete. Oni se, naravno, opet opravdavaju besmislenim, *non sequitur* argumentima, a rezoniranje teško da može biti slabije. Krist kaže da trebate činiti takve gluposti "da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima; jer On svojim suncem obasjava i zle i dobre; i daje kišu pravednima i nepravednima". I sada, poslije ovako ključnog argumenta, zar niste potpuno savladani njegovom logikom?

U slučaju da niste, ponovit ćemo vam. Evo kako ide: kiša pada na kriminalce kao i na dobre ljude. Zbog ovog uvjerljivog razloga vi trebate, na svaki način, dopustiti kriminalcima da vas napadaju, pljačkaju ili učine što god ih je volja zato što, da ponovimo, ako vam je promaknulo, kiša pada na njih kao i na dobre ljude.

A ako vam prethodni argument nije baš jasan, za njim slijedi još jedan ključni, koji ga pojačava, u 46. stihu, gdje veliki "učitelj pravednosti" kaže: "Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu plaću imate? Ne čine li tako i carinici?" Evo još jednog *non sequitur* argumenta, nemojte ni u kom slučaju biti carinici, tko god da su, koji očigledno koriste zdrav razum.

Ako carinici, tko god da su, jedu tri obroka dnevno, vi ni u kom slučaju ne smijete činiti isto, čak i ako je to potpuno razumno, zato što ne želite biti kao carinici. Ako carinici nose odjela, žive u kućama, idu na posao, žene se, odgajaju djecu, nemojte uraditi ništa od toga, jer vi ne želite biti kao carinici, tko god da su. Drugim riječima, ako carinik ima dovoljno mozga da uđe u kuću i skloni se od kiše, vi nećete ući i skloniti se od kiše, jer ne želite biti kao carinik.

U slučaju da ovog trenutka još niste uvjereni da se trebate rastati od svoje imovine, koju ste napornim radom stekli i svih zemaljskih dobara, koje ste prikupili tijekom života pa ih ne poklanjate i ne dajete, kako se na vas apelira, kaže vam se da postoji još jedan način na koji se možete lišiti svoje imovine. U Mat. 19:21 Isus savjetuje: "Idi prodaj sve što imaš i daj siromasima, i imat ćeš blago na nebu". Moramo priznati da su savjeti dosljedni - stalno vam govore isto - riješi se svega što imaš. Ako nećeš jednostavno sve pokloniti, uradi to na zaobilazni način - prodaj svoje stvari, a onda razdjeli novac. Naravno, završit ćeš isto kao i prije - bez ičega - ali to je u redu, jer ćeš na taj način "imati blago na nebu".

Ovdje dolazimo do još jednog čudnog, *non sequitur* razmišljanja. Ako je tako strašan zločin posjedovati imovinu i blago na ovom svijetu, zapravo jedinom na kome se zna da je čovjek ikada postojao, zbog čega je onda tako divna i pravedna stvar imati blago na drugom svijetu? Naravno, suština trika je da se vi oslobodite blaga na ovom svijetu, pa da ga uzme Židov, koga ni najmanje ne zanima tko će ga imati u drugom svijetu, koji vjerojatno ne postoji. Sve što njega interesira jest da položi svoje grabljive ruke na blago, što je lakše moguće, sada i ovdje.

Idemo dalje sa Evanđeljem po Mateju, 6. poglavlje Besjede na gori i gomila loših savjeta veselo se nastavlja, idući postojano ruku pod ruku. Prva četiri stiha govore o davanju milostinje krišom. "Da bi milostinja tvoja bila u tajnosti; i Otac tvoj koji vidi tajno, uzvratit će tebi javno." Drugim riječima, daješ milostinju da bi ti se više isplatilo i da bi dobio bolju nagradu, na ovaj ili onaj način, ali - to moraš raditi u tajnosti. Ovo je, naravno, u potpunosti suprotno onome što rade

Židovi. Svaki put kada se makar i pretvaraju da čine neko milosrdno djelo, oni osiguraju da se to razglasi na sve strane i da cijela zemlja bude upoznata s time. Ali vi, budući da ste Nežidov, vi trebate davati i davati i davati, a da nikada, nikada za to ne dobijete nikakvu pohvalu.

Ovo pokreće pitanje davanje milostinje ili činjenja milosrđa uopće, što je, samo po sebi, vrlo sumnjiva praksa.

Cjelokupna koncepcija milosrđa u današnjem svijetu je postala prijezira dostojno iznuđivanje. Toliko je različitih načina prijevara i obmana izniklo oko dobrovoljnih, milosrdnih priloga da današnji dobri, pošteni građanin velikog srca, koji nije toliko bistar da se raspita gdje odlazi njegov novac, biva opljačkan, prevaren i nasamaren od strane bande profesionalaca.

Prije nego što čovjek svoj teško zarađeni novac da bilo kome, trebao bi provjeriti i biti dvostruko siguran za što će se taj novac uporabiti. Morao bi biti apsolutno uvjeren da se neće koristiti za one koji su mu neprijatelji, da se neće koristiti kao pomoć ljudima koji su mu potpuno strani i koji su prijetnja egzistenciji njegove obitelji i njega samoga. Od nas se stalno traži da šaljemo novac za pomoć djeci Koreje, novac za kupovinu paketa hrane, koji bi se slali narodu Indije, novac za pomoć Indijancima u New Mexico i tko zna gdje sve još. Otimaju nam se milijarde, kroz takozvanu pomoć inozemstvu, i one se koriste za propagiranje naših komunističkih neprijatelja, za promoviranje obojenih rasa, i u stvari, za propagiranje i širenje crnaca, obojenih i svih drugih na licu zemlje koji predstavljaju prijetnju samom našem opstanku i koji bi nas, čim im se ukaže prilika, uništili.

Sada ćemo se pozabaviti sa nekoliko stihova koji govore o molitvama u tajnosti. Razlozi baš nisu jasni, osim možda što "Otac tvoj koji vidi tajno, uzvratit će tebi javno". Opet trebamo tražiti nagrade koje će preći naša ulaganja, što je prilično licemjerno i u otvorenoj suprotnosti sa opomenom: "Ne zgrćite sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rđa nagrizaju i gdje ga kradljivci potkapaju i kradu". Ponovno smo rastrgani na dva puta - stalno nam se govori da ne smijemo raditi za neku dobit, ili nagradu, ili profit, ili dobra, ili za bilo koju dobru stvar iz života ovdje na zemlji, da bi nam se onda reklo da će nas, ako se molimo skriveni ili u tajnosti dijelimo milostinju, naš nebeski Otac nagraditi, ili da ćemo, drugim riječima, izvući neke koristi, pretpostavlja se ovdje i sada.

Što se tiče nagrađivanja na drugom svijetu, možda stignemo do njega, a možda i ne, ako uopće i postoji drugi svijet. Ako postoji, šanse su jedan prema tisuću, čak i prema pravilima koja su postavljena u "svetoj knjizi", da ćemo uopće stići do neba, prije ćemo završiti u vječnoj vatri pakla. Dakle, imajući u vidu mogućnosti: a) da takvo mjesto, prije svega, uopće ne postoji, i b) da su šanse da ćete tamo stići jedan naprema tisuću, slijedi da je prilično loša investicija zaobići sve zemaljske nagrade i odreći ih se radi "sabiranja blaga na nebu". Zaista je smiješno usredotočiti se na "sabiranje blaga na nebu" ako su šanse izuzetno male da ćete tamo uopće i stići. Stvarno izgleda čudno i proturječno da je dobra politika imati sva ta blaga koja čekaju na vas u drugom životu, bez ikakve sigurnosti da ćete tamo stići, a da je strašno raditi za poštenu nagradu za vas i vašu obitelj u ovom životu.

Ako je toliki zločin sabirati blago, ili drugim riječima, gomilati bogatstvo u ovom svijetu, zašto je vrlina sabrati blago na drugom svijetu? Ako je gomilanje bogatstva zločin po sebi, onda to mora biti zločin i na onom svijetu.

U Mat. 6, stih 25. Krist ide uništiti svaki osjećaj odgovornosti koji je solidan i častan građanin mogao steći dobrim odgojem u obitelji. On govori: "Zato vam kažem - Ne budite zabrinuti za život svoj: što ćete jesti, što ćete piti; ni za tijelo svoje: u što ćete se obući". A u 26. stihu kaže: "Pogledajte ptice nebeske! Ne siju, ne žanju niti sabiru u žitnice, pa ipak ih hrani vaš nebeski Otac. Zar niste vi vrjedniji od njih?" Ako dobro i pažljivo pogledamo ovaj samoubilački savjet, neće nam biti teško razumjeti zašto se srušila rimska civilizacija i zašto je nestala kada je prigrlila kršćanstvo. Ovo je najpodliji savjet kojem je namjera da potkopa odgovornost koju otac osjeća prema svojoj obitelji, ili odgovornost koju građanin ima prema svojoj zemlji, ili odgovornost koju ima vojnik braneći svoju zemlju. U stvari, on bi vas čak spriječio da brinete o vlastitom hranjenju i svome tijelu.

Parabola o ugledanju na ptice koje niti siju niti žanju, potpuno je suprotna životnim činjenicama. U prvom poglavlju ove knjige bavili smo se životnim ciklusom velike ptice, orla, koji je jedan od najboljih lovaca u prirodi. Vidjeli smo da orao ulaže puno napora da bi pokrio cijeli svoj teritorij, koji iznosi negdje oko sto kvadratnih milja, ne bi li osigurao zalihe divljači i hrane koje će donijeti svojoj obitelji. Ova ptica praktički provede najveći dio vremena, dok je u budnom stanju, loveći hranu ili gradeći gnijezdo i odgajajući mlade. A tako je sa gotovo svakom pticom koju možete zapaziti u prirodi. Izleti iz gnijezda, obilazi grmlje i jurca unaokolo tijekom većeg dijela dana, skupljajući hranu za sebe i svoje ptiće u gnijezdu. Vjeverice će prikupljati lješnjake za zimu, pčele skupljati med za sljedeću generaciju i hraniti cijelu koloniju. Dabrovi grade brane i kuće sa ciljem da njihova grupa ima zaklon i bude u stanju prikupiti hranu za vlastiti opstanak. Svaka biljka i svaki cvijet koji rastu uz konkurenciju drugih biljaka ili korova ili nekih oblika života, bore se da se usjeku u njihovo korijenje i osiguraju sebi hranu i vodu, tako da bi mogle proizvesti sjeme i donijeti sljedeću generaciju. Svaki oblik života koji je i suviše trom u borbi za preživljavanje i u konkurenciji sa ostalima, bit će nemilosrdno odbačen od strane prirode.

Ljudska bića imaju najrazvijeniji intelekt, najodgovornija su i najsposobnija da planiraju i izgrađuju društvo. Savjetovati ih da ne trebaju misliti na sutra, ni da razmišljaju o svom životu, o tome što će jesti, što će obući, što će osigurati svojoj djeci, jest nastrano, u najmanju ruku. U svakom slučaju, ovo je najneodgovornija vrsta savjeta koji biste mogli nekom dati.

Idemo dalje, do 31. stiha, gdje Krist kaže: "Nemojte dakle zabrinuto govoriti: Što ćemo jesti? ili: Što ćemo piti? ili: "U što ćemo se obući? Jer sve ovo bezbožnici traže." Ovdje Krist lukavo sebi dozvoljava još jedan *non sequitur* argument, koji je besmislen i nalik na onaj da ako carinici nešto čine, mi moramo raditi drugačije. Ako bezbožnici rade takve stvari, to mora biti pogrešno. Ako bezbožnici žive u kućama, to ne valja. Ako bezbožnici zarađuju za život, to mora biti pogrešno. Ako bezbožnici jedu tri obroka dnevno, to ne valja. Ako bezbožnici oblače hlače tako što prvo navuku jednu nogavicu pa drugu, vi to morate raditi drugačije - uskočite u hlače sa obje noge istovremeno.

Šesto poglavlje završava sa 34. stihom koji kaže: "Ne budite dakle zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se". Drugim riječima, ne mislite, ne radite, ne planirajte, nemojte ništa činiti, sve će se riješiti samo od sebe. Ako možete smisliti bolji savjet za uništenje društva, države, obitelji i naše rase, ja svakako ne znam što bi to moglo biti.

Usporedite ovakve savjete sa savjetima koje Židovi zadržavaju za sebe u Starom zavjetu, gdje se opominje: "tamo gdje nema vizije, narodi se rasipaju." (Priče Salamonove, 29:18).

Nastavljamo sada sa trećim poglavljem Besjede na gori, odnosno sa Evanđeljem po Mateju, 7. poglavlje, gdje se već od prvog stiha dijele savjeti koji bi, ako bi se slijedili, od čovjeka napravili kandidata za mentalne institucije. Prvi stih glasi: "Ne sudite da ne budete suđeni!". Sve nas dobronamjerna priroda obdarila je inteligencijom koja nas odvaja od ostalih stvorenja na ovom svijetu. Jedna od najboljih osobina koju čovjek može razviti tijekom godina, koristeći inteligenciju je dobro, zdravo rasuđivanje. Prosječna, inteligentna, normalna osoba koristi rasuđivanje stotinama puta svakog dana, a možda i tisuću puta. Ako bi trebao napustiti rasuđivanje, čovjek bi, u stvari, morao napustiti dobar, zdrav razum sa kojim je rođen i u suštini, negirati i uništiti sve što je naučio od dana kada je rođen. Napustiti rasuđivanje znači napustiti razum i postati bespomoćni imbecil.

U drugom stihu, ponovno smo izloženi pravom biseru od *non sequitur* argumenta, kojim se objašnjava zašto ne bi trebali rasuđivati: "Jer sudom kojim sudite bit ćete suđeni". A odgovor je: Pa što? Nas će, naravno, prosuđivati drugi neovisno od toga što činimo i što više glumimo idiote suzdržavajući se od rasuđivanja, sve će nas oštrije prosuđivati drugi koji to primijete i sasvim sigurno će donijeti svoj sud. Svatko zna, da ako želimo uopće živjeti i ispunjavati svoju odgovornost prema životu, ne samo da moramo rasuđivati, već moramo to stalno činiti na najbolji mogući način.

A u sedmom stihu Krist kaže: "Tražite, i dat će vam se." Ovo, naravno, nije istina. Ako je sve što čovjek treba učiniti, samo da traži, pa će sve i dobiti, tko će onda raditi i stvarati sve te stvari koje će drugi tražiti? Da li je ova velika država, Amerika, izgrađena samo traženjem? Da li su

osvajanje zapada, izgradnja rančeva, farmi, putova i željeznice postignuti tek traženjem ili predanim, napornim radom i žrtvovanjem? Ovakva teorija i filozofija su u potpunoj suprotnosti sa dobrim povijesnim iskustvom i samo bi bespomoćni idiot mogao da ih prihvati kao izgovor za napuštanje poštenog zarađivanja za život.

Svakako da je ovo potpuno u skladu sa samoubilačkom filozofijom bogataša koju, od Židova kontroliranu, vlada sprovodi danas u Americi. Ona neprestano govori smutljivcima, društvenim parazitima, svima koji neće da rade, da sve što trebaju učiniti jest da se prijave za socijalnu pomoć, pretvarajući se da su u oskudici, da ne mogu raditi, u stvari, samo da kažu bilo što. Nagomilajte mase ilegalnih useljenika, a vlada će doći u pomoć sa novcem i socijalom, hranom i odjećom, skloništem i svime što je potrebno.

Vlada ne proizvodi ni jednu od ovih stvari. Ona samo pljačka i otima na silu od kreativnih, odgovornih, produktivnih građana koji zaista proizvode i zaista rade. To čini kroz silu zakona i prijetnji represijama. Vlada kažnjava produktivne građane, a nagrađuje smutljivce i društvene parazite. Ovo je sasvim u skladu sa Isusovim učenjima: “Tražite, i dat će vam se”, “ne brinite se za sutra, jer sutra brinut će se za sebe”, i svim drugim razornim savjetima koji su naveliko razglašeni u Besjedi na gori.

Do sada sam, uglavnom davao citate iz Besjede na gori i nekoliko srodnih dijelova i uvijek smo nailazili na istu shemu, isključivo loših, samoubilačkih savjeta. Besjeda na gori se nalazi u Evanđelju po Mateju, u poglavljima 5 i 7. Međutim, isti loši savjeti se ponovno javljaju i u Evanđeljima po Marku, Luki i Ivanu, a zatim se dalje šire po preostalom dijelu Novog zavjeta. Vjerujem da je do sada sasvim jasno da je čitava namjera, kako u vrijeme Rimljana, tako i danas, da se bijelom čovjeku daju toliko loši savjeti koji će ga, ako ih makar i djelomično slijedi, uništiti i na komade iskidati strukturu njegovog društva. Mogao bih još gomilati dokaze, ali sam uvjeren da je suština iznesena, a da bi nastavljanje bilo samo mrcvarenje.

Sada, kada smo ispitali čitavu stvar pod svijetlom zdravog razuma, teško je razumjeti zašto bi itko pridavao vrijednost takvoj zbirci otpada i zašto bi itko nasjeo na takvu vreću smeća. Sve ovo nam ipak pokazuje koliko uspješno mogu djelovati dobro zamišljeni promidžbeni planovi i zagađivanje mozgova, ako se primjenjuju vješto i postojano. Činjenica je da su Židovi svoju obmanu primijenili vješto i postojano na Rimljanima. Do četvrtog stoljeća nove ere, Rimljani su već bili preplavljeni i uništeni njome. Bijela rasa je poslije toga bila gurnuta u tisućugodišnje mračno doba. Sada, kada smo pravilno analizirali kakav je otrov kršćanstvo, lako možemo razumjeti i zašto se to dogodilo.

Da rezimiramo, kršćanstvo je učenje stvoreno da zbuni, podijeli i uništi Bijelu rasu, ne samo kidanjem strukture samog društva, već i dovođenjem pojedinaca u raskorak sa samim sobom, putem uništavanja njegovog instinkta kojim ga je obdarila priroda radi samo očuvanja.

Idemo razjasniti ovu posljednju optužbu: kako to uništava pojedinca?

Već smo istaknuli da kršćanska učenja, ako se u njih vjeruje i ako se primjenjuju, otupljuju i umrtvljuju sve dobre instinkte, koje nam je priroda podarila radi našeg samo očuvanja, pa postajemo frustrirani i rastrgani. Rečeno nam je da su sve stvari koje prirodno činimo loše i da moramo slijediti ova nova, umjetna, učenja koja su u potpunoj suprotnosti sa zakonima prirode. Tu leži ključ. Ili ćete vjerovati i slijediti idiotska, samo uništavajuća, samoubilačka uputstva - ili ćete biti osuđeni na vječnu vatru pakla. Rađamo se loši po prirodi, rečeno nam je. Svi ti fini instinkti koje nam je priroda dala su loši - tako glasi argument - zbog toga dolazi Krist da nas spasi od svih naših opakih prirodnih želja i od odlaska u pakao. To se zove “spasenje”.

Prije nego što je Novi zavjet napisan i prije nego što se kršćanstvo pojavilo na sceni da naškodi, Rimljanima posebno, a Bijeloj rasi općenito, dobri ljudi u Rimu nisu bili svjesni da su njihove duše u opasnosti da budu osuđene na “pakao”. Oni nikada nisu čuli za “pakao”. Nisu bili posebno zabrinuti gomilom problema koje bi mogli imati na “onom svijetu”, koji je za njih, na kraju bio, manje ili više, samo maglovita bajka. Rimljani su bili čestiti, marljivi ljudi koji su poštovali zakone. Imali su dovoljno raznih problema sa kojima su morali da se nose, tada i tamo, i oni su prilično dobro izlazili na kraj sa njima. Izgradili su mrežu putova širom Italije i u dobrom dijelu

Europe. Na vrhuncu svoje slave i sjaja Rima, kršćanstvo je pogodilo rimske građane poput kuge i Rim se počeo raspadati.

Kako se kršćanstvo širilo, opsesija "spašavanja vlastite duše" postala je glavna preokupacija novih preobraćenika. Umjesto da vode računa o svojim obavezama tada i tamo, u jednom realnom svijetu koji je bio poznat, njihovi umovi su postali rastrojeni, a oni isključivo preokupirani svojom sudbinom na "drugom svijetu", mjestu na kome nitko nikada nije bio, sa koga se nitko nikada nije vratio i o čijem postojanju nitko nema ni najmanji nagovještaj. Usprkos činjenici da nije bilo ni jednog jedinog dokaza o bilo kakvom "drugom svijetu", on je postao sveobuhvatna opsesija Rimljana, na štetu njihovih obaveza i dužnosti prema vlastitim obiteljima, zemlji i rasi.

Ideja da im je potrebno "spasenje" o kome do tada nitko nije brinuo, niti ga je bio svjestan, vrlo je slična taktici čikaških gangstera, koji dolaze do vlasnika malih radnji i nude im svoju "zaštitu". Sve dok se gangsteri nisu pojavili nudeći "zaštitu", koja se mora prihvatiti, jer će u protivnom izlozi stradati od letećih objekata, vlasnici radnji nisu ni znali da im je bilo kakva "zaštita" potrebna. Gangsteri su tako prodali svoju "zaštitu" pod prijetnjom, koja je bila tek malo prikrivena.

Prodaja "spasenja" je vrlo slična. Ako ne kupite "spasenje", prijetnja je da ćete otići u pakao i vječno gorjeti. Kao što sam već rekao, sama riječ "pakao" označava najnepravedniju, najopakiju, najstrašniju i najosvetoljubiviju ideju koja je mogla nastati samo u najvećim ponorima izopačenog, kolektivnog židovskog uma. Sa druge strane, nasuprot paklu, slika raja zamišljena je kao suština blaženstva i vječne sreće. Koristeći metodu mrkve i batine, do krajnjih granica koje ljudski um može shvatiti - tim psihološkim oružjem, dakle - oni su obmanuli, izigrali i natjerali bijeli narod Rima da se sam uništi.

POGLAVLJE BR. 14

Otkrivenje: židovska noćna mora

Godinama sam slušao sve te bajkovite priče o Otkrivenju, posljednjoj knjizi židovske biblije. U ovoj "čudesnoj" knjizi, kako sam čuo, cijela naša budućnost je preokrenuta, otkrivena i iznesena da je svi vide. Godinama nam je utjecajni radio reporter, po imenu Armstrong, iz noći u noć, preko radio valova govorio o svim velikim stvarima koje su pretkazivane u Otkrivenju. U međuvremenu je dobivao nekih 40 milijuna godišnje da bi emitirao svoju smućenu poruku svim naivnima koji su zadržavali dah da bi čuli što budućnost ima za nas u svojoj radnji. Čuo sam i puno gluposti o tome kako je biblija nesumnjivo božanski nadahnuta, zato što se toliko toga prorečenog u njoj već ostvarilo. Samo od Boga nadahnuta knjiga mogla bi učiniti takve stvari, rečeno mi je.

Nedavno sam odlučio ponovno pročitati Otkrivenje i sam se uvjeriti što je tu u pitanju. Bio sam zapanjen pred gomilom zbrkanog smeća sa kojim sam se sreo. Da je holivudski režiser naložio nekom od svojih scenarista da pusti mašti na volju, bez ograničenja i da napravi najluđi mogući scenarij koji bi uspio smisliti, siguran sam da ne bi napravio čudnije od onoga što su židovski pisci načinili pred 18 stoljeća.

To je nalik na groteskni film strave i užasa, ali bez zapleta, bez smisla i razuma. Po čistom užasu, ubojstvima, boli i mučenjima, nadilazi sve što je Holywood ikada stavio na platno u svojoj izopačenoj židovskoj povijesti.

Teško je povjerovati da ovako gnjusni spis može od milijuna ljudi biti prihvaćen kao sveti, božanski i nedodirljiv. Da budem iskren, to je najbizarnije, najluđe i najpsihodeličnije djelo koje sam vidio dugo, dugo vremena unazad. Najbolji opis koji mogu smisliti za ovaj produkt židovskog uma je: **prava noćna mora**.

Nema svrhe pokušavati prepričati priču koja se nalazi u Otkrivenju. Tamo nema priče. To je samo nepovezani red potpunog užasa. No, likovi koji su prikazani vrlo se živi i slikoviti. Prikazati ih drugačije nego u technicoloru bila bi velika nepravda. Ja neću ni pokušavati prepričavati Otkrivenje. Besmisleno je. Nema nikakve povezane priče. Umjesto toga ćemo pogledati likove koji su prikazani u ovoj divnoj priči iz nečije neuravnotežene mašte.

Otkrivenje je očigledno trebalo biti dizanje zavjese koje će svetom Ivanu, "slugi Kristovom" pokazati što čeka nas, obične smrtnike. A ono što nas čeka, zaista je užasna, tragična i izuzetno bolna zbrka. Ivan je, budući da je bio odan sluga, sa olovkom u ruci brzo hvatao bilješke o cijelom Otkrivenju koje se prikazalo pred njim, ili je bar nama tako rečeno.

Evo sada liste bizarnih likova koje smo uspjeli pobrojiti na ovih 18 stranica podijeljenih u 22 poglavlja.

Počet ćemo sa Ivanovom pričom: "Okrenuh se da vidim glas koji govoraše sa mnom. I okrenuvši se, vidjeh sedam zlatnih svijećnjaka, a posred svijećnjaka netko kao Sin Čovječji, odjeven u dugu haljinu, oko prsiju opasan zlatnim pojasom; glava mu i vlasi bijele poput bijele vune, poput snijega, a oči mu kao plamen ognjeni; noge mu nalik mjedi uglađenoj, kao u peći užarenoj, a glas mu kao šum voda mnogih."

Sljedeća grupa likova koju imamo jesu četiri zvijeri koje imaju oči i naprijed i pozadi. "prvo biće slično lavu, drugo biće slično juncu, treće biće s licem kao čovječjim, četvrto biće slično letećem orlu. Ta su četiri bića - u svakoga po šest krila - sve naokolo i iznutra puna očiju. Bez predaha dan i noć govore …"

Sljedeća je ovakva scena: imamo veliku knjigu zapečaćenu sa sedam pečata u desnoj ruci onoga koji je sjedio na prijestolju. Silni anđeo je gromkim glasom objavio: "Tko je dostojan otvoriti knjigu i otpečatiti pečate njezine?" Izgleda da nije bilo nikog tko je dovoljno velik i dostojan da pročita knjigu, niti čak da pogleda u nju, pa je Ivan zbog toga puno plakao.

Međutim, gle, gle. Iznenada se pojavio netko tko je bio dovoljno velik da učini ovo silno, uzvišeno i moćno djelo. Pogodite tko je to bio?

Sjećate se Jude, još tamo iz Knjige postanka, starog ratnog huškača i pokvarenjaka koji je zgriješio sa svojom snahom, misleći da je ona neka obična kurva pored puta? E, pa, na nebu, ovaj obrezani Židov je bio unaprijeđen (po židovskim tekstopiscima) u najvećeg među dvadeset i četiri starješine koji sjede na prijestolju. U stvari, on je sada jedan od prvih i najvažnijih, on je "Lav iz plemena Judina, Korijen Davidov" i "on će otvoriti knjigu i sedam pečata njezinih".

Kada je odlomio prvi pečat, pojavio se bijeli konj. Kada je drugi pečat odlomljen, pojavio se riđi konj. Poslije trećeg pečata pojavio se crni konj, a poslije četvrtog sivi. U svakom slučaju, na sivom konju je sjedilo nešto, što ime mu bijaše Smrt. "I prati ga Pakao".

U devetom poglavlju Otkrivenja ima mnogo mučenja i torture, a na sceni se pojavljuju, da bi obavili posao, neki čudni skakavci koji trebaju mučiti ljude, ali ih ne i ubiti. Mučenje treba biti kao kada škorpion ujeda čovjeka, ali ga ne ubije. "Skakavci bijahu izgledom nalik na konje za boj spremne. Na glavama im kao neki zlatni vijenci, lica im kao u ljudi, kose kao u žena, a zubi kao u lavova. Imahu oklope kao od željeza, a šum krila njihovih kao štropot bojnih kola s mnogo konja što u boj jure. Repovi im kao u štipavaca, sa žalcima, a u repovima im moć da naude ljudima pet mjeseci". Koliko ste ovakvih skakavaca vidjeli u životu? Čudno, vrlo čudno.

Imamo zatim vojsku na konjima koja se sastojala od dvije stotine milijuna. To bi dakle, bila vojska od 20.000.000 konjanika. Nisam znao da je ikada postojalo toliko konja. Kako ih je Ivan prebrojio za tako kratko vrijeme, ostaje misterija. Kako bilo da bilo, kaže se: "Ovako u viđenju vidjeh konje i njihove jahače: imahu oklope ognjene, plavetne i sumporne boje; glave im kao u lavova, iz usta im sukljao oganj, dim i sumpor. Od ovih triju zala poginu trećina ljudi - od ognja, dima i sumpora što sukljahu konjima iz usta." Ne samo da nisam znao da postoji toliko konja, nego da postoje i takvi konji!

Kada dođemo do 12. poglavlja, vidimo da je ono baš čudno. U prvom stihu se pojavljuje "Žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda. Trudna viče u porođajnim bolima i mukama rađanja".

Kao prijetnja ovoj neobičnoj ženi koja treba roditi, pojavljuje se veliki crveni zmaj "sa sedam glava i deset rogova; na glavama mu sedam kruna, a rep mu povlači trećinu zvijezda nebeskih - i obori ih na zemlju". Možete li zamisliti holywoodskog scenaristu koji bi smislio nešto čudnije? No, zmaj je bio tu, sa svim svojim glavama, rogovima i krunama i čekao da proždre dijete čim se rodi.

Priča teče dalje. Dijete je nekako pobjeglo, a zmaj je bio gnjevan na ženu, pa je odlučio povesti rat sa ostatkom njenog sjemena. Nikada nećemo saznati dali je zgrabio tu ženu ili nije.

Izgleda da nema kraja ovoj čudnoj paradi zvijeri koje prolaze kroz scenarij koji se brzo mijenja. U 13. poglavlju imamo zvijer koja se pojavljuje iz mora, ima deset rogova i sedam glava, a povrh rogova deset kruna. Ta zvijer "bijaše nalik na leoparda, noge joj kao medvjeđe, usta kao usta lavlja. Zmaj joj dade svoju silu i prijestolje i vlast veliku.." U istom poglavlju imamo još jednu zvijer koja izlazi iz zemlje, ima dva roga poput jaganjca, a "govori kao zmaj".

U 17. poglavlju pojavljuje se žena obučena u purpur, jedan od sedam anđela kaže Ivanu: "Dođi pokazat ću ti sud nad Bludnicom velikom što sjedi nad vodama velikim"... "I Žena bijaše odjevena u grimizne i crvene boje, sva u zlatu, dragom kamenju i biserju. U ruci joj zlatna čaša..." Dakle, ova žena je pila krv svetaca i mučenika, pa se i ona srela sa zvjerkom, koja ima sedam glava i deset rogova, na kraju će ova zvijer "zamrziti Bludnicu, opustošiti je i ogoliti, najesti se mesa njezina i ognjem je spaliti.". Da vas sad pitam: što biste mislili o holywoodskom scenaristi kada bi se pojavio sa ovakvom pričom?

Ima još likova, ali su oni manje groteskni i manje nakazni, kao što su na primjer lisice, zmije i zmajevi. Ima i velikih vojski na bijelim konjima, sedam anđela sa čašama punim boleština, "punim gnjeva božjega", a postoji i bizarni opis velikog grada, svetog Jeruzalema. I ovo treba pogledati.

Pošto su nam u četiri evanđelja obznanili kako je grješno gomilati zemaljska blaga i kako bogataši nikada neće stići u nebo, da treba "rasprodati sve svoje i podijeliti siromasima", ovdje

dobivamo vrlo dobar opis židovske verzije vječnog blaženstva i onoga što za njih nebesa zaista jesu kao i koncepcije novog Jeruzalem, koji je očigledno njihova ideja raja.

U 21. poglavlju Otkrivenja nalazi se opis grada. To je grad i pol. Dužina mu je dvanaest tisuća stadija, a isto toliko mu je i širina. A i visina mu je, kažu, ista, dakle, dvanaest tisuća stadija. U enciklopediji sam pronašao da je stadij jednak dužini od 1/8 milje. Znači, ovaj novi Jeruzalem bio bi kvadrat sa stranicama od po 1500 milja (2700 kilometara), a tolika bi mu bila i visina, ako uopće to možete i zamisliti. Zid je visok 144 lakta. Jedan lakat je 18 inča, što dakle visinu zida utvrđuje na 216 stopa (63 metra). Međutim, upravo nam je rečeno da je grad 1500 milja visok. Ne tražite od mene da vam objasnim ovu nedosljednost. To su pisali Židovi, a ne ja. Kako god bilo, zid je od jaspisa, a grad je od zlata "sličnog staklu čistome". Imamo zatim detaljni opis temelja zida, od kojih se svaki sastojao od dragog kamenja. Pri temelj je bio od jaspisa, drugi od safira, treći od kalcedona, četvrti od smaragda, i tako dalje. Dvanaest vrata - dvanaest bisera. I gradski trg je od čistog zlata "kao prozirno staklo".

Kao što nesumnjivo znate, Židovi uvijek polude kada vide zlato i dobiju neukrotivu želju da polože svoje ruke na ovo zlato i drago kamenje. Dakle, kada pišu o Svetom gradu, novom Jeruzalemu, on mora biti pun zlata po ulicama, sa smaragdima, dijamantima i dragim kamenjem u temeljima, a biserima na vratima. Ovo je zaista jedna tako raskalašena ekstravagancija, da bi natjerala svakog holivudskog scenaristu da pozeleni od ljubomore.

Ali, sjećate se Besjede na gori? Kaže vam se da prodate sve što imate i "date siromašnima".

Još jedna izuzetna karakteristika Otkrivenja je stalno podsjećanje na osvetu i užas; bol i patnje, agoniju, izgleda da je baš svako poglavlje pretrpano osvetom božjom, koja se neprekidno obrušava na nas, jadna i napaćena bića na zemlji. Svi smo svjesni koliko se ljudi pobije svakoga trenutka na ekranima židovske televizije, ali agonija i patnje ljudi koji su pobijeni u Otkrivenju je ipak nešto drugo. Tko god ima sadističkih sklonosti, uživat će čitajući Otkrivenje.

Imamo toliko ovakvih "blagih vijesti" i "dobrih vijesti" širom cijelog Otkrivenja, da je teško odlučiti se odakle početi. Nećemo ih sve prikazati, već ćemo dati samo nekoliko primjera sadizma koji se obrušava na nas, jadna stvorenja, i nanosi nam beskrajnu patnju.

U 8. poglavlju imamo, na primjer, sedam anđela koji lome sedam pečata i trube u sedam truba. Kada je prvi anđeo zatrubio "I nastadoše tuča i oganj, pomiješani s krvlju, i budu bačeni na zemlju. I trećina zemlje izgorje, i trećina stabala izgorje". Zatim je zatrubio drugi anđeo i "nešto kao gora velika, ognjem zapaljena, bačeno bi u more. I trećina se mora pretvori u krv". Naravno, trećina živih stvorenja u moru je izginulo, a trećina brodova je potonulo. I tako, u istom smislu, idu 3., 4., 5., 6., i 7. anđeo i svaki zatrubi u svoju trubu i izazove neku veliku katastrofu nama, jadnim stanovnicima zemlje.

Onda, u sljedećem poglavlju imamo one grozne skakavce koje smo već opisali, koji nam čine ovo: "I dano im je ne da ih ubijaju, nego samo da ih muče pet mjeseci, a muka njihova da bude kao muka od uboda štipavaca. U one će dane ljudi iskati smrt, ali je neće naći; poželjet će umrijeti, ali smrt će bježati od njih". Ovdje opet imamo židovsku opsesiju da muče svoje neprijatelje i da im uskraćuju milost umiranja, kako bi mogli ih što duže mučiti.

Poslije ovoga imamo katastrofe i mučenja, koja smjenjuju jedno drugo, a sav taj užas pada po takozvanim "grešnicima", sve dok ne pomislite da više nema preostalih ljudi koji bi mogli biti mučeni i ubijani. Ali, griješite, u svakom poglavlju pada nova žetva mučenih, unakaženih, ubijenih i zlostavljanih.

Dolazimo konačno do poglavlja 15 i 16, gdje imamo sedam anđela sa sedam čaša "gnjeva božjeg". Evo što se događa kada iz svih čaša izliju gnjev na zemlju.

Kada je prvi anđeo izlio čašu na zemlju, "i pojavi se čir, koban i bolan, na ljudima što nose žig Zvijeri i klanjaju se kipu njezinu". Kada je drugi anđeo izlio svoju čašu na more, "i ono posta krv kao krv mrtvačeva te izginu sve živo u moru".

Pošto su zemlja i more bili zbrinuti, treći anđeo morao je pronaći novu metu za svoju smrtonosnu čašu. Gnjev je izručio na rijeke i izvore vode, i "postadoše krv".

Kakva krvava, idiotska svinjarija!

Gdje bi sada četvrti anđeo trebao izliti svoju čašu? Pa, izlio ju je na sunce i, "i suncu je dano da pali ljude ognjem. I silna je žega palila ljude te su hulili ime Boga". Pitate li se zašto su ga psovali umjesto da ga vole?

Peti anđeo izlio je svoju čašu na prijestolje zvijeri. "i kraljevstvo joj prekriše tmine. Ljudi su grizli jezike od muke". Ovo su očigledno nesretna ljudska bića kad grizu vlastite jezike od boli.

Šesti anđeo izlio je svoju čašu na veliku rijeku Eufrat, te je ona presušila, a tri nečista duha su izašla iz usta lažnog proroka, iz usta zmaja i iz usta zvijeri. Ovi duhovi su izgleda smišljali neku prljavštinu, pored toga što su se očigledno spremali da se okupe i bore protiv velikog i svemogućeg Boga na mjestu zvanom Armagedon.

Sedmi anđeo je izlio svoju čašu u zrak. Ovo je očigledno izazvalo mnogo grmljavine i sijevanja munja te velike zemljotrese. A veliki grad (misli se na Babilon) se tako podijelio na tri dijela. I svaki dio kao kraljevstvo iščezne, "i gore se ne pronađoše". To nije sve. Na ljude je pala tuča sa neba. "I ljudi su hulili Boga zbog zla tuče jer zlo njezino bijaše silno veliko". No, poslije svega što je bilo učinjeno, sedmi anđeo je snažnim glasom iz hrama nebeskog objavio: "iziđe jak glas i viknu: "Svršeno je".

Bogu hvala na malim milostima.

Ovo ni u kom slučaju nije kraj bizarnih i besmislenih mučenja i tortura koje su primijenjene na bespomoćne stanovnike zemlje. Imamo i rečenice poput ove: "Tko se god ne nađe zapisan u knjizi života, bio je bačen u jezero ognjeno". Spominje se zatim i grupa grješnika. Kaže se što će im se dogoditi: "A Smrt i Podzemlje bili su bačeni u jezero ognjeno. Jezero ognjeno - to je druga smrt." Ubiti ih ponovno! A ima još: "Od ovih triju zala poginu trećina ljudi - od ognja, dima i sumpora što sukljahu konjima iz usta".

Ima dakle ovdje još mnogo jezivih, krvavih, grotesknih detalja, ali mislim da smo ih iznijeli dovoljno. Nisam našao ništa uzvišeno u cijeloj ovoj žalosnoj, divljoj, umobolnoj zbrci. Svakako da ovo nije štivo koje bih čitao svojim unucima i prljao im umove - sve ove luđačke nastranosti koje je izrodio um pokvarenih Židova. Niti nalazim da je išta točno pretkazano ili rečeno za budućnost koja je već trebala doći. Cijela stvar je uvrnuta i neshvatljiva gomila zvjerstava koja nam ne daje bilo kakvo racionalno predviđanje događaja koji će doći.

Kao kad netko gleda u šalicu kave. Može kazati što god hoće. Mogu citirati ovu ili onu rečenicu, reći da ona znači ovo ili ono, da je sedmoglavi zmaj ovaj događaj ili ona država, ili bilo što drugo. U svakom slučaju, to je potpuno besmisleno i isto toliko relevantno kao i talog u šalici kave.

Dakle, kada se pojave propovjednici i kažu da imaju rješenje za značenje ovih stvari, oni vas zapravo lažu. Nemaju više informacija o tome nego vi ili ja. Što sve to znači, zna samo Krist, a on nam nije ostavio nikakvu knjigu šifri kojom bismo mogli dešifrirati ovu besmislenu i bizarnu kolekciju katastrofa. Na jednom mjestu se kaže da će konačno vezati vraga i baciti ga u jamu bez dna, a da će Krist vladati tisuću godina sa odabranom grupom. Onda će, međutim, vrag opet biti oslobođen, i tko zna što će se poslije događati.

Od ove ideje o tisućugodišnjem kraljevstvu napravljena je velika stvar. Radio stanice, organizacije koje šalju pismene poruke i zovu se "Drugi dolazak", sve vrste gorljivih propovjednika, svi oni naklapaju o drugom dolasku Isusa Krista.

Krist kaže: "Doći ću brzo". Apostoli su shvatili da će doći za njihovih života. Poslije 2000 godina "vjerujući" još čekaju. Poslije 80 generacija, priroda i dalje ide kao milijunima godina prije toga i kao što će ići još milijune godina. Poslije 80 generacija naivčine još uvijek drže vreću i zabrinuti paralizirani čekaju.

Sve ovo ima neutralizirajući i pogubni utjecaj na prevarenog i zavedenog bijelog čovjeka koji je na taj način hipnotiziran, ukočen da ne djeluje i da čeka drugi dolazak Krista. Uostalom, ako vjerujete u sve ovo smeće, i ako je sve ionako predviđeno, i ako će biti sve gore i gore, i ako vrag ima potpunu kontrolu, onda bijeli čovjek i ne treba ništa činiti, već mu ostaje da prekriži ruke, pusti sve da ide i da mirno čeka drugi dolazak Krista.

Krajnje je vrijeme da razotkrijemo ovo zagađivanje mozga Bijele rase i vratimo se realnosti. Posljednje što nam treba je ideja o neizbježnoj katastrofi, beznađu i propasti. Umjesto toga, potrebno nam je da bistro razmišljamo, da iznova shvatimo vrijednosti naše rase, da zbijemo redove i da iskažemo zajedničku želju za borbom i opstankom.

POGLAVLJE BR. 15

Odlazak u raj: nemoguća misija ili svi odlaze u pakao

Većina kršćana živi u uvjerenju da je, samo ukoliko se vjeruje, odlazak u raj prilično izvjestan. Većina propovjednika i mnoge crkve će vam reći kako je jednostavno doći do “spasenja” i to sve badava! Jedino što trebate je - samo vjerovati - bar nam tako kažu.

Međutim, ako pročitate zbrkane detalje, koji su razbacani po bibliji, brzo shvatite da nije sve baš tako jednostavno. U stvari, što više čitate bibliju pokušavajući saznati kako ćete doći so “spasenja”, to postaje sve teže, sve zbrkanije, sve mutnije i sve kompliciranije. Štoviše, tu ima toliko nejasnih i kontradiktornih citiranja Isusovih riječi u kojima se kaže da zbog toga i toga ne možete stići u raj, da, umjesto da sve bude jednostavno, otkrivate da postoji mnogo proturječnih uvjeta, da vam svi oni kažu da ne možete doći do spasenja i da ne možete stići u raj.

S vremenom, kada ispitate i pronađete sve prepreke koje vam stoje na putu, shvatite da tamo jednostavno ne možete stići - što praktično znači da su svi određeni za pakao i vječnu vatru. Očigledno, postoje samo dva mjesta. Ako ne možete stići u raj, idete u pakao.

To su te, navodno, “blage vijesti” i “dobre vijesti” koje je donijelo kršćanstvo. Idemo sada ispitati te različite prepreke koje nam stoje na putu. U Mat. 7:21, Krist kaže: “Neće u kraljevstvo nebesko ući svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!', nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je na nebesima. Mnogi će me u onaj dan pitati: Gospodine, Gospodine! Nismo li mi u tvoje ime prorokovali, u tvoje ime đavle izgonili, u tvoje ime mnoga čudesa činili? Tada ću im kazati: Nikad vas nisam poznavao! Nosite se od mene, vi bezakonici!” Drugim riječima, usprkos vašem trudu, usprkos dobrim djelima, usprkos vašoj vjernosti, Krist kaže: možete ići u pakao.

U Mat. 8:10 kaže: “Zaista, kažem vam, ni u koga u Izraelu ne nađoh tolike vjere. A kažem vam: Mnogi će s istoka i zapada doći i sjesti za stol s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskom, a sinovi će kraljevstva biti izbačeni van u tamu. Ondje će biti plač i škrgut zubi….” Prilično zbrkano, ali ako “sinovi kraljevstva” idu u pakao, možete biti sigurni da ni ostali ne idu u raj.

Tek smo počeli, a već vidimo da se isključenja gomilaju i da svi potpadaju pod sljedeće: većini ljudi je uskraćen odlazak u kraljevstvo nebesko, pa su, naravno, stoga određeni, planirani i upućeni da idu u pakao. Nema srednjeg puta. Ali, idemo dalje.

U Mat. 10:37 Krist kaže: “Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan. Tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan. Tko ne uzme svoga križa i ne pođe za mnom, nije mene dostojan..” Možemo sasvim sigurno tvrditi da oni koji potpadaju pod ovu kategoriju izvjesno neće otići u kraljevstvo nebesko, pa dodajte ove nove milijune na listu. I oni idu u pakao. Koliko je ljudi koje poznajete kategorički tvrdilo da više voli Krista od oca, majke ili sina ili kćeri? Koliko ljudi poznajete koji su uzeli svoj križ i slijedili Krista, posebno zato što je do križeva teško doći i što je potpuno nejasno što to morate učiniti da biste ga slijedili?

U Mat. 12:31, Krist kaže: “Zato kažem vam: svaki će se grijeh i bogohulstvo oprostiti ljudima, ali rekne li tko bogohulstvo protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti. I rekne li tko riječ protiv Sina Čovječjega, oprostit će mu se. Ali tko rekne protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti ni na ovom svijetu ni u budućem.” Dakle, ako hulite protiv Duha Svetoga, ma što to bilo, gotovi ste, nemate nikakvu šansu da dobijete oproštaj, da se iskupite i ni najmanju šansu za milost. Odatle idete pravo u pakao, bez obzir a na sve i bez prava žalbe.

U Mat. 12:36 on kaže: “A kažem vam: za svaku bezrazložnu riječ koju ljudi reknu dat će račun na Dan sudnji. Doista, tvoje će te riječi opravdati i tvoje će te riječi osuditi.” Ako su ovakva pravila igre, svatko će biti u stalnoj opasnosti, jer, tko zna, bilo koja riječ koju kažete može biti ona zbog koje ćete biti osuđeni. Nije li to utješna misao? To je samo još jedna od “dobrih vijesti” koju vam je donijelo kršćanstvo.

Nastavljamo sa Mat. 13:41. "Sin će čovječji poslati svoje anđele da pokupe iz njegova kraljevstva sve zavodnike i bezakonike i bace ih u peć ognjenu, gdje će biti plač i škrgut zubi." Ovo je, naravno, prilično nejasno, ali nesumnjivo je da još jedna pošiljka prepuna jadnih duša putuje ka vječnom ognju.

Baš je jednostavno doći do raja, zar ne? Mi smo već naveli dovoljno kategorija da bi obuhvatili gotovo svako ljudsko biće.

Ali, da nastavimo.

U Mat. 15:4 Krist kaže: "Ta reče Bog: Poštuj oca i majku! I: Tko prokune oca ili majku, smrću neka se kazni!". Zabilježite još jedan grijeh koji će prekršitelja osuditi na vječni plamen.

U Mat. 15:22, 23 i 24 ide slijedeća priča: "I gle: žena neka, Kanaanka iz onih krajeva, iziđe vičući: "Smiluj mi se, Gospodine, Sine Davidov! Kći mi je teško opsjednuta!" Ali on joj ne uzvrati ni riječi. Pristupe mu na to učenici te ga moljahu: "Udovolji joj jer viče za nama." On odgovori: "Poslan sam samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova.".

Ovdje, dakle, očigledno imamo novi tijek stvari. Vidimo da Krist tvrdi da je poslan da donese spasenje samo domu Izraelovom. To odmah otpisuje sve nas nežidove. Imamo i dalje usložavanje situacije, jer nijedan Židov ne vjeruje u Krista, čime su i oni lišeni spasenja. Pa tko je onda ostao? Sve ovo izgleda vrlo zbunjujuće, a nesumnjivo je da je tako i trebalo biti, što se potvrđuje u Evanđelju po Ivanu, 4:22, u kome Isus govori ženi iz Samarije i kaže joj: "Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova". Očigledno je da je ovo uputio nežidovima: spasenje je židovska stvar, a nežidovi su toliko zbunjeni da ne znaju čemu se klanjaju. Sa ovim se u potpunosti slažem.

Ali da mi nastavimo. Isus kaže svojim učenicima: "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga" (Mat. 16:24). Ovo je jedno od onih zbunjujućih dvosmislenih mjesta, gdje ne znate da li dolazite ili odlazite. U svakom slučaju, vi koji budete pokušali sačuvati svoj život, izgubit ćete ga i očigledno nećete stići u raj.

Produžavamo sa istim evanđeljem, 18:3, u kome Krist nastavlja opominjati i isključivati: "Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko". Pa onda 18:6. "Onomu, naprotiv, tko bi sablaznio jednoga od ovih najmanjih što vjeruju u mene bilo bi bolje da mu se o vrat objesi mlinski kamen pa da potone u dubinu morsku". Iz ovoga možemo izvući da trebamo biti ponizni, da ponovno postanemo prostodušni kao mala djeca, i da zaboravimo sva iskustva i sve stavove koje smo stekli tijekom godina zrelosti, jer se u protivnom nećemo kvalificirati za ulazak u kraljevstvo nebesko. I još, tko bude uvrijedio bilo koga od tih malih, bit će mu bolje da stavi kamen oko vrata i udavi se. Evidentno, ni takvi ne mogu očekivati da će ući u kraljevstvo nebesko i osuđeni su na propast. I oni, također, idu u pakao. Otkrivamo da je sve teže i teže ući u kraljevstvo nebesko. Lista onih koji tamo neće stići postaje sve veća, a u istom Evanđelju, 18:34, Krist kaže: "I gospodar ga, rasrđen, preda mučiteljima dok mu ne vrati svega duga. Tako će i Otac moj nebeski učiniti s vama ako svatko od srca ne oprosti svomu bratu". Dodajte ogromno mnoštvo onih koji nisu oprostili svojoj braći grijehove. I oni će biti otpisani i "predani" mučiteljima, i naravno, također idu u pakao.

Spisak raste, a prepreke se gomilaju. U Mat. 19:20 stoji: "Reče mu mladić: sve ovo sačuvah od mladosti svoje; što mi još preostaje?" Isus mu je odgovorio: "Hoćeš li biti savršen, idi, prodaj što imaš i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom." Zaista vam kažem da je teško bogatome ući u kraljevstvo nebesko. Imamo znači dodatak isključenjima, koja sada rastu u skokovima, a to su ljudi koji posjeduju "bogatstva". U 19:25 nadalje se kaže: "Čuvši to, učenici se silno snebivahu govoreći: "Tko se onda može spasiti?" Baš dobro pitanje. Isus im je ljubazno dao ovo dvosmisleno uvjeravanje: "Ljudima je to nemoguće, ali Bogu je sve moguće". To je tipično. Ako ne možete objasniti stvari na razuman i logičan način, samo kažete: "Pa, mi djelujemo na polju magije, tu sve prolazi i ne mora imati nikakvog smisla".

Osude i prokletstva se nastavljaju, sa nama će se grubo našaliti i zateći nas u neprilici kada se najmanje budemo nadali. To nam se baca u lice, tako da uvijek budemo nervozni i na rubu, nikad

ne znajući kad će se dogoditi eksplozija. "doći će gospodar toga sluge u dan u koji mu se ne nada i u čas u koji i ne sluti; rasjeći će ga i dodijeliti mu udes među licemjerima. Ondje će biti plač i škrgut zubi" (Mat. 24:50-51).

Osveta i proklinjanje se postojano nastavljaju. "Zatim će reći i onima slijeva: Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni, pripravljen đavlu i anđelima njegovim!".

"Jer ogladnjeh i ne dadoste mi jesti; ožednjeh i ne dadoste mi piti;.

Stranac bijah i ne primiste me; gol i ne zaogrnuste me; bolestan i u tamnici i ne pohodiste me!.

Tada će mu i oni odgovoriti: Gospodine, a kada te to vidjesmo gladna, ili žedna, ili stranca, ili gola, ili bolesna, ili u tamnici, i ne poslužismo te?

Tada će im on odgovoriti: Zaista, kažem vam, što god ne učiniste jednomu od ovih najmanjih, ni meni ne učiniste."

"I otići će ovi u muku vječnu, a pravednici u život vječni." (Mat. 25:41-46)

Dali još uvijek vjerujete da je to jednostavno i da je dovoljno "samo vjerovati"? Daleko od toga. Postaje sve kompliciranije, a šanse da će bilo tko izbjeći sve prepreke i zamke postavljene na putu do "kraljevstva nebeskoga" više nisu ni 1:100, nego 1:1000. A srednjeg puta nema. Svi koji ne idu u raj, idu u vatru pakla i vječno prokletstvo.

No, ima još puno, puno toga. U Markovom, Lukinom i Ivanovom evanđelju ima puno ponavljanja, sa različitim uljepšavanjima i varijacijama koje od tuda potiču. Nećemo još puno obrađivati ovu temu. U Evanđelju po Marku, 11:26, Krist kaže: "Doista, ako vi otpustite ljudima njihove prijestupe, otpustit će i vama Otac vaš nebeski. Ako li vi ne otpustite ljudima, ni Otac vaš neće otpustiti vaših prijestupaka". U Evanđelju po Luki, 6:24-25, on ponovno proganja te grozne bogataše i kaže: "Ali jao vama, bogataši: imate svoju utjehu! Jao vama koji ste sada siti: gladovat ćete! Jao vama koji se sada smijete: jadikovat ćete i plakati!." Moralna pouka ovdje treba biti: ako stvari u svom životu držite pod kontrolom, trebate se u svakom slučaju brinuti, i stalno brinuti. Pred sobom trebate vidjeti samo propast i tamu. Ovo su, znate, ipak "dobre vijesti". Vaša nagrada čeka vas u životu poslije smrti, a šansa da dobijete za nagradu vječni oganj je 1000:1.

Preskačemo ostatak Marka i Luke, a da ne bismo u potpunosti zanemarili Ivana, citiramo Ivanovo evanđelje, 3:3, gdje Krist kaže: "Zaista, zaista, kažem ti: tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega!". A u 3:5 "Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje".

Dakle, evo i opet, pakleni oganj i prokletstvo. Jadikovke, jecaji i škrgut zubi. Vječno prokletstvo. Teško vama. Bolje da vam je kamen okačen oko vrata i da ste se bacili u ognjenu peć. Bit ćete bačeni u vječnu tamu.

Evanđelja su u cjelini puna osuda i proklinjanja. To su te "dobre vijesti" koje je Krist donio svijetu. Spasenje kojim vam propovjednik maše pred očima, je čak i prema njihovim pravilima, toliko besmisleno i toliko nedostižno, da nitko, baš nitko, neće moći da se ubroji među one koji idu u "kraljevstvo nebesko".

Govoreći o raju, idemo pogledati kakvo bi to mjesto trebalo biti. Dok je pakao opisan najslikovitijim i najstrašnijim izrazima, opisi raja tek su površni, i u najmanju ruku mutni. U Mat. 13:31, Krist kaže: "Kraljevstvo je nebesko kao kad čovjek uze gorušičino zrno i posija ga na svojoj njivi. Ono je doduše najmanje od svega sjemenja, ali kad uzraste, veće je od svega povrća. Razvije se u stablo te dolaze ptice nebeske i gnijezde mu se po granama". U 13:33 kaže: "Kraljevstvo je nebesko kao kad žena uze kvasac i zamijesi ga u tri mjere brašna dok sve ne uskisne". Da li vam ovo daje ikakvu sliku mjesta za koje biste slomili vrat da stignete u njega?

U slijedećem poglavlju nalazimo na još nekoliko trunčica i mrvica koje ne opisuju previše toga, ali to je najbolje što smo mogli naći. U Mat. 13:44, Krist kaže: "Kraljevstvo je nebesko kao kad je blago skriveno na njivi: čovjek ga pronađe, sakrije, sav radostan ode, proda sve što ima i kupi tu njivu." "Nadalje, kraljevstvo je nebesko kao kad trgovac traga za lijepim biserjem: pronađe jedan dragocjeni biser, ode, rasproda sve što ima i kupi ga.". "Nadalje, kraljevstvo je nebesko kao kad mreža bačena u more zahvati svakovrsne ribe. Kad se napuni, izvuku je na obalu, sjednu i

skupe dobre u posude, a loše izbace. Tako će biti na svršetku svijeta. Izići će anđeli, odijeliti zle od pravednih".

Dali vam ovo daje nekakvu sliku kraljevstva nebeskog, ili ste još uvijek zbunjeni prirodom "vaše nagrade u drugom životu"? Koliko ja mogu vidjeti, ovo nam ne stvara sliku baš ni o čemu, već je to samo gomila dvosmislenosti i, najiskrenije, ja uopće nisam tip koji bi želio otići u tako nebulozno i loše opisano mjesto. Ali, za svaki slučaj, da ne biste promašili poantu, da je alternativa prilično grozna, pedeseti stih slijedi nakon ovoga kojeg smo citirali, a u njemu Krist kaže: "I bacit će ih u peć ognjenu, gdje će biti plač i škrgut zubi".

Možete li stići do raja? Ni u kom slučaju to nije vjerojatno, a posebno ne ako vam Krist pomaže.

Pošto je izložio svoje učenje i izrekao sve moguće samoubilačke savjete radi uništenja onih koji prihvate njegovu vjeru, Krist je zatim, navodno, organizirao kampanju za širenje ovih učenja po cijelom svijetu. Smišljeno je oko sebe okupio 12 učenika, sve samih amatera, koji se spominju u 10. poglavlju Evanđelja po Mateju. Ovih 12 smetenih suučesnika, koji evidentno nisu bili previše pametni i koji izgleda nisu mogli razumjeti ono što je on govorio, Isus je odustao, zapovjedivši im: "K poganima (nežidovima) ne idite i ni u koji samarijski grad ne ulazite! Pođite radije k izgubljenim ovcama doma Izraelova!" (Mat. 10:5).

Ovdje imamo vrlo kontradiktoran odjeljak. Isus zapovijeda svojim učenicima da ne šire nova učenja Samaritancima, odnosno nežidovima, već da ih daju isključivo Židovima. To je vrlo čudno zbog toga što su baš Židovi odbacili nova učenja, a nežidovi ih prihvatili. Mislimo da je nesumnjivo bilo isplanirano onako kako se i dogodilo, ali ovako piše u Evanđelju po Mateju 10:5-6, dakle, da učenici ne šire vjeru među nežidovima ili Samaritancima, već samo među Židovima.

U Mat. 10:21, on otvoreno predviđa kakve razorne posljedice će imati njegova učenja, i kaže: "Brat će brata predavati na smrt i otac dijete. Djeca će ustajati na roditelje i ubijati ih. Svi će vas zamrziti zbog imena moga."

Kada pogledamo na sve pogubne ratove koji su se vodili u ime kršćanstva, kakav je recimo bio Tridesetogodišnji rat (1618-1648), shvaćamo što je htio reći svojim predviđanjem. Tijekom tog rata, brat se zaista digao na brata, i predao ga smrti, pa je, štoviše, trećina Nijemaca nestala u tom krvavom bratoubilačkom vjerskom ratu, a 5/6 svih kuća u zemlji bilo uništeno. Ovo ni u kom slučaju nije bio jedini rat koji se vodio u ime kršćanstva. Širom Europe brat se borio protiv brata, protestanti protiv katolika, bijeli ljudi su se međusobno osvetnički istrjebljivali, a sve u ime Krista. Danas se ovo još uvijek događa u Irskoj. Kršćanstvo je u stvari vježba samouništenja.

U svom tom poslu oko "vjerovanja" zanimljivo je jedno pitanje: Zašto bi netko bio prisiljavan vjerovati u bilo što? Ako niste slobodnom voljom uvjereni u neku situaciju, zbog predočenih dokaza ili njihovog nedostatka, zbog čega bi netko na vama primjenjivao torturu, osvetu ili odmazdu? Zar to nije metoda koju koriste tirani i razbojnici? Nisu li istu metodu koristili komunisti? Ili prihvati komunizam ili ćemo te ubiti - to je bio zakon židovskog komunizma u Rusiji, Kini i drugdje.

Svako vjerovanje koje dođe pod prijetnjom ili prinudom, u svakom slučaju je nečasno. To je "vjerovanje" na koje čovjek može biti privremeno natjeran, pod utjecajem panike ili straha, ali ono nije ni racionalno uvjerenje, niti može biti iskrena vjera.

Pa ipak se, širom cijele biblije, ova razbojnička metoda prijetnje, prinude i straha koristi kako bi se ljudi natjerali da vjeruju: ili vjerujte u Krista i sav tak hokus-pokus, ili idete u pakao, kaže on, ili još bolje, kažu židovski pisci. Kakav umobolni poduhvat!

U Mat. 10:34 on još kaže: "Ne mislite da sam došao mir donijeti na zemlju. Ne, nisam došao donijeti mir, nego mač. Ta došao sam rastaviti čovjeka od oca njegova i kćer od majke njezine i snahu od svekrve njezine; i neprijatelji će čovjeku biti ukućani njegovi."

U Mat. 12:25 Isus iznosi srž židovske tehnike za uništavanje nežidova, kada kaže: "Svako kraljevstvo u sebi razdijeljeno opustjet će i svaki grad ili kuća u sebi razdijeljena neće opstati.".

Vidimo da je u ranijim učenjima već rekao da je došao dijeliti, i diobu je napravio. Što su se ova opaka učenja više širila po Rimu i cijelom rimskom kraljevstvu, to su se snažnije razvijali

dezintegracijski procesi i bujao ferment razaranja. Kada su se ova učenja proširila među rimskim građanima, koji su ih u svojoj dobrodušnoj naivnosti prihvatili, oni su postali zbunjeni, smeteni i podijeljeni. Digli su ruke od čvrstog rasuđivanja koje su stoljećima izgrađivali, i napustili zdrav razum. Izgubili su svaki osjećaj odgovornosti prema obitelji. Njihov patriotizam bio je potpuno potkopan, a znamo da je sve ostalo povijest. Rimski imperij, utjelovljenje bijele civilizacije, propao je i pretvorio se u ruševine.

POGLAVLJE BR. 16

Kristovo postojanje nije potkrijepljeno povijesnim dokazima

U prethodnom materijalu je sasvim dobro i van svake sumnje dokazano da je kršćanstvo samoubilačka filozofija ili učenje. Ukoliko ga njegovi sljedbenici ozbiljno shvate, ono će ih uništiti, a ukoliko ga cijela rasa ili nacija prihvati i pokuša pažljivo slijediti učenja Besjede na gori, onda će se čitava uništiti.

Velika rimska nacija, najbolja civilizacija koju je Bijela rasa dala u klasičnom razdoblju, u prvim stoljećima nove ere prihvatila je kršćanstvo sasvim ozbiljno i uništila sebe da se nikada više nije uzdigla.

Odakle potječe kršćanstvo? Ako čitamo židovsku bibliju, Stari zavjet i Novi zavjet, nećemo dobiti točne odgovore. Činjenica je da kršćanstvo jest i da je bilo židovska tvorevina, smišljena, stvorena i promovirana od strane hijerarhije židovske rase, nesumnjivo od samih mudraca iz Sanhedrina.

To je u stvari, jedno pokvareno učenje koje ima za cilj rastrojiti i poremetiti umove bijelih nežidova i natjerati ih da napuste istinske odgovornosti zbog kojih ih je priroda stvorila. Ono je neprirodno i potpuno izopačeno ponašanje prema okruženju kojem nas je priroda dala.

Pored toga što je utjecaj kršćanstva potpuno uništio Rimsko carstvo za nešto manje od dvije stotine godina, ono i danas ima razoran utjecaj koji kao sjena visi nad poslovima i razmišljanjima Bijele rase širom svijeta. Zbog toga je važno da istražimo njegovo podrijetlo, usprkos činjenici da je puno dokaza namjerno uništeno i da su mnoge prepreke postavljene na putu ka objektivnosti, uzimajući u obzir čak i dokaze koji još uvijek postoje.

Svatko tko preispita svoja razmišljanja i pogleda dokaze, otkrit će da je podrijetlo kršćanstva sasvim različito od onoga u što bi današnji crkveni očevi željeli da nas natjeraju da vjerujemo. No, idemo uzeti zdravo za gotovo što nam danas govore crkveni očevi i "sveta" biblija. Prva stranica Novog zavjeta, evanđelje po Mateju, otkriva sasvim jasno da je Isus bio Židov i prati genealogiju koja vodi još od Abrahama preko Davida i Josipa do Krista. Na drugom mjestu daje se genealogija Marije i jasno nam se stavlja do znanja da je i ona, također, Židovka.

Ovdje se, odmah, otkriva prva zasljepljujuća kontradiktornost. Naime, ako je Isus bio sin Božji, kako je mogao biti sin Josipov?

Bilo kako bilo, pogledajmo sada Isusove učenike. Otkrit ćemo da je Matej, koji je tobože napisao prvu knjigu Novog zavjeta, bio znan kao Levi, sin Altejev, i da je poput mnogih drugih Židova, bio sakupljač poreza u Kapternaumu. Otkrit ćemo i da je apostol Marko, koji je napisao drugo evanđelje, znan još i kao Ivan Marko, sin Marijin, u čijoj su se kući u Jeruzalemu okupljali prvi kršćani, bio rođak Barabe. Otkrit ćemo, prije svega, da je i Marko bio Židov. Dolazimo onda do svetog Luke, koji je najvjerojatnije bio jedini nežidov u grupi od njih dvanaest. Povjesničari smatraju da je bio nežidov, liječnik. On je, međutim, bio u potpunosti pod utjecajem Pavla, koji je bio prozelitski Židov. Veći dio života proveo je kao učenik putujući po svijetu u društvu Pavla, Židova.

Dolazimo zatim do apostola Ivana i saznajemo da je i on bio Židov, kao i njegova braća Petar i Jakov.

Na kraju tu je i apostol Pavao, koji je promijenio svoje pravo ime Saul (Savao). Rođen je u Tarzusu od židovskih roditelja i bio je striktno odgajan u židovskoj farizejskoj tradiciji tog doba. Pavlu se pripisuje autorstvo 14 od 27 knjiga Novog zavjeta. Dakle, on sam je napisao više od pola Novog zavjeta.

I tako se nastavlja. Od 12 učenika koje je Krist navodno imao, svi su bili Židovi, sa mogućim izuzetkom Luke, a kao što smo već rekli, on je bio pod potpunim utjecajem Pavla. Malo je više od prolazne zanimljivosti činjenica da su, prema samo Novom zavjetu, pisci, propovjednici i apostoli "Novog učenja", kao i sam tobožnji osnivač, Židovi, sa vrlo malo izuzetaka. Više je od prolazne zanimljivosti i to što sami Židovi nikada nisu prihvatili ovo potpuno samoubilačko učenje, ali su bili vrlo aktivni u nametanju te vjere Bijeloj rasi općenito, a posebno velikoj rimskoj naciji.

Ne sumnjamo da su ovi židovski likovi bili fanatično aktivni u promoviranju ovog novog, samoubilačkog, kršćanskog učenja, niti sumnjamo da su im, ne stotine, već tisuće židovskih pomagača bili "skrivena ruka" koja je pomagala širenje ovog učenja među Rimljanima i nežidovima Rimskog carstva. Postoji, međutim, ozbiljna sumnja u postojanje takvog lika kakav je bio Isus Krist. Ima mnogo uvjerljivih dokaza da on nikada nije ni živio, već da je bio plod židovskih izmišljotina.

Početak kršćanske ere zatječe Rim gotovo na vrhuncu civilizacije. Ta civilizacija nije imala takmaca u poznatom svijetu i uspjela je nametnuti dugotrajan mir. Da budemo precizniji, **Pax Romana** (Rimski mir) trajao je otprilike 200 godina, počevši od vladavine Cezara Augusta. U Rimu je obrazovanje bilo razvijeno, bilo je mnogo velikih pisaca, znanstvenika, povjesničara, kipara i slikara, da i ne spominjemo izuzetne filozofe i predavače.

Izuzetno je neobično usprkos velikoj gunguli i fanfarama koje se tobože objavljivale Kristovo rođenje, kao i njegovo raspeće (prema bibliji), ne možemo naći ni jednog povjesničara ili pisca iz tog vremena koji je makar i spomenuo te događaje u svojim radovima. Ne računajući izmišljene biblijske spise, ni jedan rimski povjesničar, ni jedan rimski pisac, ni jedan rimski dramatičar nije za sobom ostavio ni najmanji nagovještaj da je bio svjestan činjenice da je navodno najveći od najvećih postojao u njihovoj sredini, što tvrde najveća od novih evanđelja.

I dok je Cezar za sobom ostavio ogromne pisane radove, koji još uvijek postoje, tako da ih mogu proučavati srednjoškolci, sam Krist, koji je tobože imao najveću poruku za potomstvo koju je svijet ikada čuo, nije ostavio ni komadić papira na kome je napisana makar i jedna jedina riječ. Ovo priznaje čak i biblija, ukazujući da je samo jednom nešto pisao po pijesku.

Mi danas možemo proučavati Ciceronove velike govore i spise. Za sobom je ostavio preko 800 pisama koja se izučavaju. Možemo učiti iz čitavih tomova koje je napisao Marko Aurelije, možemo čitati djela Aristotela, Platona i mnogih drugih koji su bili suvremenici početka kršćanske ere, ili joj čak prethodili. Ali je čudno da ne postoji ni jedna jedina napisana riječ koja bi se mogla pripisati samom Isusu Kristu.

Dalje, Grci i Rimljani tog doba već su imali visoko razvijenu umjetnost skulpture. Možemo naći poprsja Cicerona, Cezara, Marka Aurelija i bezbroj drugih značajnih i manje značajnih Grka i Rimljana, ali izgleda da nikome nije bilo važno da napravi skulpturu sa likom Isusa Krista. Razlog je nesumnjivo taj što nije bilo nikoga tko bi bio model. Bilo je mnoštvo talentiranih kipara i slikara u to vrijeme, pa ipak, što je vrlo čudno, nitko od njih nije imao vremena ili interesa da napravi portret ovog, tobože, najvećeg od svih učitelja, koji je čak proglašen i Sinom Božjim što je sišao na zemlju. Nikada nije učinjena niti jedna slika onoga koji je, kako nam se kaže, okupio velike mase oko sebe i izazvao veliku zabrinutost i strah čak i kod samog kralja Judeje, Heroda.

Sve je to vrlo, vrlo čudno, jer je, kako biblija tvrdi, rođenje Isusovo bilo popraćeno velikim fanfarama i objavama. Anđeli su obznanili njegovo rođenje. Jedna izuzetno sjajna zvijezda ukazala se na mjestu njegovog rođenja. U Mat. 2:3 kaže se: "Kada to doču kralj Herod, uznemiri se on i sav Jeruzalem s njime". Iz ovoga teško da možemo zaključiti da nitko nije bio svjestan činjenice da je rođen kralj Židova, Mesija, jer nam je u prethodnom stihu rečeno da su mudraci došli kod Heroda i rekli mu: "Gdje je taj novorođeni kralj židovski? Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.". Očigledno, dakle, da je događaj obasjala sjajna zvijezda sa neba. U svakom slučaju, kralj Herod je, kaže se u Mat. 3, bio toliko zabrinut da je poslao mudrace u Betlehem kako bi našli to dijete i doveli mu ga da bi ga on, naravno, pogubio.

Priča se odvija dalje, tako da saznajemo da je Josip čuo za ovo te je pokupio ženu, dijete i magarca i sa njima noću tiho pobjegao za Egipat. Kada je Herod shvatio da je izigran, "silno se rasrdi i posla poubijati sve dječake u Betlehemu i po svoj okolici, od dvije godine naniže".

Kralj je zaista učinio drastično djelo pobivši svu djecu mlađu od dvije godine. Ponovno moramo kazati da je nemoguće da je Isusovo rođenje prošlo u tišini, neobjavljeno i nerazglašeno, sudeći prema biblijskoj priči. Međutim, krajnje je neobično da ovaj Herodov čin, kao drastično zločinačko djelo, nije zabilježen u povijesnim spisima ni jednog od brojnih pisaca tog doba. Sve što

imamo su tvrdnje pisaca Novog zavjeta. Štoviše, tko god da je napisao Novi zavjet, iznio je mnoštvo tvrdnji koje se ne slažu sa činjenicama, od kojih nam jedna bode oči, a tiče se kralja Heroda. Naime, povijest nam kaže da je 1. godine nove ere, kada je Krist navodno rođen, Herod već četiri godine bio mrtav. Teško da je mogao biti uznemiren i razgnjevljen nečijim rođenjem u prvoj godini nove ere.

Nadalje, postoje jaki dokazi da Matej, Marko, Luka i Ivan nikada nisu pisali poglavlja koja im se pripisuju. Povijesni dokazi otkrivaju da su spisi nastali puno kasnije, i da ih je 30 do 50 godina kasnije napisala osoba ili osobe do danas nepoznate. Osim toga, kada pričaju, manje više istu priču, nalazimo da su one kontradiktorne jedna drugoj u toliko puno detalja, da ih čovjek prilikom čitanja odmah uočava. Nemam ni vremena ni prostora, a ni sklonosti da se bavim svim tim detaljima. Suviše su brojni.

Ne smatram da je vrlo važno pitanje da li je zaista postojao židovski lik po imenu Isus Krist, koji je doveo do stvaranja nove religije nametnute Bijeloj rasi radi njenog uništenja. Poanta je, u svakom slučaju, da su Židovi kolektivno stvorili i raširili ovo novo učenje među Bijelom rasom i da je ono uništilo rimsku civilizaciju.

Postoje, međutim, uvjerljivi dokazi da su ove ideje nastale prije kršćanske ere i da ih nije iznio Krist, nego jedna židovska sekta sa obala Mrtvog mora, pod imenom Eseni. Oni su razvili ideje, sadržane u Besjedi na gori, koje su pripisane Kristu. Ne samo da su razvili iste ideje koje se pojavljuju u evanđeljima po Mateju, Marku, Luki i Ivanu, već su i izrazi, frazeologija i rečenice bile iste, iako su prethodili vremenu navodne Besjede na gori od 50 do 150 godina.

Eseni su bili židovska vjerska grupa koja je postojala u periodu od 1. stoljeća prije nove ere do 1. stoljeća nove ere. Važne izvore o njihovim spisima nalazimo kod povjesničara Josipa Flavija i Filona Aleksandrijskog. Spominju ih i razni drugi rimski i grčki pisci tog doba, u čijim djelima se prilično detaljno iznose njihova religijska učenja. Međutim, u posljednjih dvadeset godina tisuće svitaka sa Mrtvog mora, od kojih su mnoge napisali sami Eseni, daju nam priliku da dobro upoznamo njihova religijska učenja, ali prije svega otkrivaju činjenicu da su ona prethodila Besjedi sa gore, i to riječ po riječ, tako da takozvana “nova” učenja, koja su se tobože pojavila sa neba 1. godine nove ere i proizvedena od 30. do 33. godine, nisu ni originalna niti nova.

Dakle, saznajemo da su Eseni bili poznati po svojoj komunističkoj zajednici, svojoj izuzetnoj pobožnosti, moralnoj strogosti i prakticiranju celibata. Sva zemaljska dobra koja su posjedovali bila su zajednička, a na privatnu imovinu gledali su kao na zlo koje ih može udaljiti od pobožnosti. Bavili su se poljoprivredom i ručnim radovima, smatrajući ih manje grješnima od drugih. Krstili su se, i ova praksa prethodi kršćanskoj eri bar nekih sto godina. Dakle, kršćanskim apostolima teško da se može pripisati zasluga uvođenja rituala krštenja, kao što se tvrdi.

Običan čitatelj bi se mogao upitati zbog čega nam nije govoreno više o Esenima kako su oni prije svih propovijedali kršćanstvo? Postoje dva dobra, razorna odgovora. Budući da su kršćanski očevi bili sasvim svjesni esenskih učenja i spisa, poduzeli su sve potrebne mjere da te spise unište i potpuno povuku iz optjecaja. Razlog što nisu željeli da se zna za njihovu nazočnost je taj što bi to potkopalo dogmu da je Krist bio začetnik novog učenja. Bilo bi nemoguće tvrditi da je ovo novo otkrivenje poslao sam Bog, kroz uzvike hosana i pjevanje anđela. Židovi, sa druge strane, nisu željeli otkriti postojanje Esena zato što su htjeli sakriti vezu Židova sa novim religijskim učenjem koje je trebalo nametnuti nežidovima. Otišli su toliko daleko da je to učenje bilo naizgled neprijateljsko prema njima.

Prije nego nastavim sa vrlo zanimljivim spisima sa Mrtvog mora, koji puno toga otkrivaju, moram se zadržati na jednoj stvari. Naime, stalno se govori da su prvobitni spisi, na osnovu kojih je nastao Novi zavjet, bili prevedeni sa “originalnog grčkog”. Pošto Novi zavjet stalno ponavlja da je Pavao govorio svom stadu na hebrejskom, da je Isus govorio na hebrejskom, da su apostoli bili Židovi, zašto su onda spisi bili na grčkom?

Povijesne činjenice dovode do slijedećeg: židovska hijerarhija, a nesumnjivo i cijela svjetska urota, bila je dobro usuglašena i imala je mnogo članova i suradnika. Spisi uopće nisu nastali u Kristovo vrijeme, već je pokretu napravljena velika promocija trudom cijele židovske

nacije. Iako su organizirali širenje ideja, one su se u pisanom obliku pojavile znatno poslije perioda između 30. i 33. godine nove ere, kada se Krist navodno pojavio sa zamamnom religijom i "novim" otkrivenjima. S vremena na vrijeme su revidirani, ne samo prilikom prvobitnog formuliranja i sastavljanja, već su stoljećima mijenjani kako bi iznova bili što efikasnija i uvjerljivija promidžba. Nastavit ćemo sada sa Esenima da otkrijemo tko su oni bili i zašto su se baš na njihova učenja bacili Židovi i pretočili ih u čist otrovni napitak kojim su onda hranili nežidove.

Spisi sa Mrtvog mora su vrlo brojni i otkrivaju više nego što današnji židovski tisak želi reći. Oni govore o životu i učenju Esena. Jedna od najvažnijih stvari koje iz spisa saznajemo jest da su Eseni nestali sa lica zemlje poslije otprilike dvije stotine godina postojanja. To se dogodilo negdje oko 100. godine nove ere. Nepotrebno je reći da su oni bili samo mala sekta među židovskim plemenima i kao takvi nisu bili dio židovske urote. Iako su bili izvan glavnih tokova židovskih aktivnosti, ovi su svejedno zapazili da takva učenja mogu razoriti i uništiti narod. Židovi su, tražeći način da unište rimsku državu, koja je 70. godine prije nove ere razorila Jeruzalem do temelja, odlično uvidjeli kakva su to učenja i odlučili su ih ubaciti među Rimljane.

Esenizam je zaista bio revolucionarno nova forma društvenog poretka, jedno idealno zadružno opće dobro u minijaturi. Umjesto Mesije, esenski ideal bio je "učitelj pravednosti". Oni su uspostavili novu zadružnu bratsku zajednicu i bili su prvo religijsko društvo koje je uvelo i primjenjivalo obrede krštenja i pričesti. Možda je još važnije što su bili prva grupa koja je osudila i ukinula instituciju ljudskog ropstva. Dalje, "učitelj pravednosti", koga su Eseni razglasili, možda nije bio prvi pacifist u povijesti, ali je sigurno bio prvi čija bi učenja, ako bi bila opće prihvaćena i primijenjena, uz sveobuhvatne praktične mjere, ukinula rat. To je, naravno, za Židove bila divna religija da je podmetnu Rimljanima, pošto bi ih ona pretvorila u pokorne pacifiste kojima bi ubrzo mogli dominirati. I tako su i učinili.

Eseni su živjeli u pokrajini Kumran, u blizini Mrtvog mora, i prema Filonu, tadašnjem židovskom filozofu, "esensko društvo" nije dozvoljavalo proizvodnju bilo kakvog oružja, niti je dozvoljavalo da u njenoj zajednici borave ljudi koji su radili strijele, koplja, mačeve ili bilo kakva ratna oruđa, niti ljudi vojničkog poziva, makar i u mirovnoj misiji, jer se ona lako mogla izroditi u nesreću. O Esenima nam pored Filona puno toga govore i Josip Flavije i Plinije, povjesničari i suvremenici esenskog pokreta.

Kao što smo već spomenuli, puno toga je proizašlo iz proučavanja spisa sa Mrtvog mora. Najvažnije je slijedeća činjenica: vjerovanja, učenja i obredi pripisani Isusu Kristu, iako nisu potpuno identični u svim elementima sa esenskom školom, bili su bliži pogledima Esena, nego pogledima biskupa ekumenskog koncila koji je u Nikeji odredio osnove vjere ortodoksnog kršćanstva.

Dolazimo, dakle, do očiglednog zaključka: kršćanska vjerovanja i doktrine, koje je navodno postavio Krist u Besjedi na gori, uopće ne potječu iz njegovog vremena, već su nastala najmanje 100 godina ranije u židovskoj sekti Esena, koja je boravila u blizini Mrtvog mora; sanhedrinski mudraci shvatili su da su ovakva učenja samoubilačka i smrtonosna; zatim su preuzeli ovu doktrinu, preradili je i dotjerali do djelatne vjeroispovijesti; na kraju su je Židovi, energično i uz veliku promidžbu (u kojoj su pravi majstori), promovirali i širili među Rimljanima.

Spisi u kojima je ovo vjerovanje zabilježeno i koje se zove Novi zavjet, postepeno su prepravljani tijekom sljedećih nekoliko stoljeća. Sastavili su ih ljudi, nama danas nepoznati, ali nesumnjivo židovskog podrijetla. Da bi tim spisima dali mistični i sa neba poslan božanski karakter, izmislili su ličnost Isusa Krista, i tvrdili da je on bio sin Božji. Položivši temelje za ovu novu crkvu, konsolidirali su nastalu moć na Saboru u Nikeji, gdje je nova crkva učvršćena, a vjera formalizirana i službeno posvećena.

Tako je, ukratko, lansirana nova crkva i nova religija "Isusa Krista" stvorena ni iz čega. Ni jedan jedini trag o ličnosti Isusovoj ne možemo naći u autentičnoj povijesti. Pa ipak, ova obmana sa Isusom Kristom, sinom Božjim - ova ideja, sa svim svojim samoubilačkim doktrinama, uspjela je vrlo brzo veliko Rimsko carstvo i veliku bijelu civilizaciju pretvoriti u ruševine.

Nikada više Bijela rasa nije uspjela da se oslobodi židovske kontrole. Nikada više bijeli čovjek nije uspio povratiti upravljanje svojim mišljenjem, svojom vjerom, svojim financijama, svojom vlašću. Do dana današnjeg, Bijela rasa nije povratila kontrolu nad vlastitom sudbinom.

Nepromjenjivi cilj naše nove religije, Kreativizma i Kreativističkog pokreta je da bijeli čovjek povrati bezuvjetnu kontrolu nad vlastitom sudbinom i vlastitom budućnošću.

Da bismo to postigli, prije svega moramo ispraviti razmišljanje bijelog čovjeka. Ova knjiga se time bavi.

POGLAVLJE BR. 17

Pogled izbliza na judeo-kršćansku podvalu

Ispitali smo Stari zavjet i došli do zaključka da je on u osnovi, zbirka prljavih priča o prljavim, ratno huškačkim Židovima, kao što su Abraham, Juda, David, Salamon i mnogi drugi. Pažljivo smo proučili i Novi zavjet i došli do zaključka da je i njega pisala hrpa Židova. I dok je Stari zavjet korišten kao okupljajuće vjerovanje radi ujedinjenja židovske rase, otkrivamo da je Novi zavjet osmišljen da zbuni, smete, podijeli i dezintegrira Bijelu rasu, zatrpavši je sa toliko trabunjanja i loših savjeta da je na kraju ostala ogoljena i bez obrane pred razbojničkim Židovima.

U ovom poglavlju želim podrobnije ispitati judeokršćansku podvalu i ukazati na nju kako u Starom tako u Novom zavjetu, pošto ove dvije knjige zajedno sačinjavaju bibliju bijelog čovjeka. Biblija je osnova njegove religije, zvane kršćanstvo i predstavlja pravu katastrofu za bijelog čovjeka posljednjih 2000 godina njegove povijesti.

Posljednja stvar koja je Bijeloj rasi neophodna radi opstanka jest zbirka loših savjeta. Međutim, upravo to kršćanska religija daje bijelom čovjeku, mnoštvo potpuno loših i samoubilačkih savjeta - savjeta koji će, ukoliko se slijede, sasvim sigurno uništiti one koji ih prigrle. Kršćanstvo prezire činjenice, prezire dokaze i rezoniranje. Ono prezire misleće ljude. Želi samo "slijepo vjerujuće" ovce. Ono vidi naivne budale. Kaže se da je Krist rekao: "Dok ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko". Ono želi svakoga svesti na jednostavni status djeteta, gdje će ga lako obmanuti i natjerati da povjeruje u bilo što. Ono želi da Bijelu rasu, koja je kreativna, produktivna, junačka i energična, svede na nivo krotkih, pokornih budala kojima se lako manipulira, koje se lako kontroliraju i još lakše porobljavaju.

Kršćanstvo je perfidna mentalna klopka. Ono otima umove, čak i inteligentnih ljudi. Kada jednom pod svoju kontrolu stavi većinu, pribjegava i sili, ukoliko je potrebno, kako bi slomilo i uništilo one koji još uvijek inzistiraju na razmišljanju vlastitom glavom.

Kada je 1632. godine, veliki znanstvenik Galileo Galilei iznio logične dokaze koji su pokazivali da se Zemlja okreće oko Sunca i da je i samo Sunce djelić ogromnog međuzvjezdanog sustava, kršćanska crkva se smjesta podigla kako bi zaustavila ovaj napredak u znanstvenom mišljenju. Slijedeće godine, Galileu je bilo zapovjeđeno da dođe u Rim, gdje ga je ispitivala Inkvizicija. Bio je ponižen i natjeran da, klečeći pred velikom skupštinom, opovrgne svoja otkrića. Ovo je samo jedan od tisuću slučajeva u kojima se kršćanska religija uporabila silu i teror kako bi umrtvila i paralizirala umove mislećih ljudi. Kršćanstvo počiva na lažima. Ono je izgradilo čitavu mrežu laži, koje se nastavljaju jedna na drugu. Jedna laž smjenjuje drugu, u beskrajnom lancu, sve dok običan čovjek ne postane toliko zbunjen i smeten masivnošću svega toga da, psihički zastrašen, prihvati cijeli vagon laži kao božju nepromjenjivu istinu.

Evo jedne od prvih i najočiglednijih laži - koju može prozrijeti čak i dijete - a to je da je svaka riječ u Bibliji nezamjenjiva riječ božja, zapisana baš onako kako je Bog rekao i da ni slovce nije bilo promijenjeno. Čak i najprostodušnijim ljudima očigledno je da se Biblija stalno i uvijek iznova mijenjala. Tako, na primjer, imamo Vulgatu, izdanje Biblije za katolike, verziju kralja Jamesa za kršćanske "fundamentaliste", prepravljenu standardnu verziju za modernije kršćane, a baš pred nekoliko dana u knjižari sam kupio Novu englesku bibliju koja sve druge gura sa strane i biblijske tekstove donosi kao "mnogo čitljiviju prozu". U enciklopediji sam pronašao da je Biblija bila prevedena sa grčkog na latinski, sa latinskog na engleski, njemački i gomilu drugih jezika. Iz koje god verzije da su potekli ovi prijevodi, oni su potpuno ovisili od ideja i interpretacija prevoditelja.

Štoviše, enciklopedija nam kaže da je Biblija u posljednjih 1000 godina svog postojanja pretrpjela više od 100.000 promjena, ali brže-bolje apologetski dodaje da su svega pet posto tih promjena bile "značajne". Meni se čini da je značajna bilo kakva promjena "nezamjenjivih riječi božjih", a da 100.000 izmjena na svijet donosi cifru od 5%, to još uvijek znači da je 5000 bitnih promjena učinjeno na 1000 stranica Biblije. To, dakle, iznosi 95 takozvanih "nebitnih" i pet

značajnih promjena po stranici. Nije potrebno veliko znanje da bi se zaključilo kako je Biblija bila trajno i značajno mijenjana, a da je tvrdnja kako je ona tobože neizmijenjena riječ božja samo jedna velika laž u cijelom lancu laži koji iza nje slijedi.

I sama Biblija puna je kontradikcija i nedosljednosti, pri čemu se čak i pojedini njeni dijelovi suprotstavljaju jedan drugom. Drugim riječima, Biblija se suprotstavlja samoj sebi i od sebe pravi lažljivca. I ne samo to, cijela priča je toliko nelogična i nemoguća, da mi je još kao tinejdžeru probudila u glavi gomilu zbunjujućih pitanja.

Jedno od prvih bilo je: Zašto veliki broj ljudi, koje je predobri i pun ljubavi Bog uz toliko pažnje i ljubavi stvorio, na kraju odlazi u pakao? To je još uvijek dobro pitanje, osnovno i fundamentalno i nijedan propovjednik, koliko god se trudio i ma koliko napora uložio, nije uspio na njega odgovoriti. Kada ispitamo strukturu cijele priče, onako kako je postavljena u Starom zavjetu, doći ćemo do sljedećeg, ukoliko smo dovoljno naivni da povjerujemo židovskim autorima koji su ovaj spis načinili:

U početku sve bijaše pusto i Bog je očigledno plutao po toj praznini, nemajući što da radi, nemajući o čemu da misli i nemajući što da vidi (nije bilo svijetlosti). Pošto je tako bio u stanju prividne smrti milijardama i milijardama godina, iznenada, pred nekih 6000 godina, došao je na ideju da stvori nebo i zemlju. Ne kaže se da je stvorio i pakao, ali očigledno da je to morao učiniti u isto vrijeme, sa idejom da nekoga u budućnosti tamo i stavi. Pošto je to mjesto u koje je većina ljudi predodređena da stigne, mora da je napravio jedan izuzetno veliki pakao.

Kako bilo da bilo, šestog dana stvorio je čovjeka po vlastitom liku, blagoslovio ga i stavio u Edenski vrt. Stječemo utisak da je prvobitna božja namjera bila da čovjek zauvijek ostane živjeti u Edenskom vrtu. Međutim, dogodila se čudna stvar. Adam i Eva nisu proveli u ovom vrtu ni jedan cijeli dan, a već su bili namamljeni u zamku da pojedu zabranjeno voće. Zašto je na prvom mjestu, drvo bilo tamo, zašto je, zatim, zločin jesti njegove plodove, zašto je Gospod postavio tamo zmiju, koja će ih ohrabriti i uvjeriti da pojedu to voće i konačno, zašto dobar gospod Bog nije Adamu i Evi dao dovoljno razuma da se mogu oduprijeti zmiji, nikada mi nitko nije objasnio.

U svakom slučaju, zbog ovog "užasnog" zločina jedenja ploda sa tog određenog drveta, očigledno da je Bog smjesta izmijenio plan za cijelu ljudsku rasu, tjeraju nas židovski pisci da povjerujemo. Bio je ljut na Adama i Evu zbog velike greške i više nije bio Bog pun ljubavi i praštanja, već ih je u bijesu istjerao iz Edenskog vrta i prokleo ih da "zarađuju kruh u znoju lica svoga". Zbog ovog malog i beznačajnog incidenta, kažu nam, cijela ljudska rasa sada je opterećena "iskonskim grijehom" Adama i Eve.

Priča poput ove mora izazvati gomilu logičnih pitanja. Pošto, kako nam je rečeno, Bog sve zna, sve vidi, poznaje budućnost kao i prošlost, i kako nam ni vlas kose ne opadne sa glave, niti vrabac poleti sa krova bez njegovog znanja, kako se moglo dogoditi da nije znao da će Adam i Eva učiniti ono što su učinili i da će ih On sam protjerati iz Edenskog vrta? Mora biti da je sve znao i da je tako isplanirao, čak i prije nego što ih je stvorio. Ukoliko je sve to unaprijed znao, a ipak stvorio cijeli svemir, uključujući tu čovječanstvo, onda On ne može izbjeći odgovornost da je sve baš na taj način i zamislio. Na kraju krajeva, čovječanstvo je kreacija Boga samoga, koji zna sve, vidi sve, zna što će biti u budućnosti. Ukoliko je ispalo da je čovjek takav kukavni grešnik, onda moramo pretpostaviti da ga je Bog takvim stvorio i da mu je bila namjera da takav i bude. Umnoživši se, nastavlja ova priča, čovječanstvo je postalo toliko grešno da je Bog odlučio da čitavo podavi, sa izuzetkom jedne obitelji, a ta obitelj bijaše od Noe. Blagi Bog, pun ljubavi, za koga nam rekoše da nas sve voli, dao se na posao da podavi sve ostale ljude, kao da su gomila bijednih štakora. Ovo se, prema verziji Biblije koju ja imam (koja na sve stavlja datume), dogodilo 2348. godine prije Krista, u potopu koji je trajao 40 dana i 40 noći.

Prema židovskim autorima, koji su napisali ovu apsurdnu priču, Noa je, od Boga unaprijed upozoren, sagradio jednu barku i u nju ukrcao po jedan par od svake vrste živih bića, "sve zvijeri zemaljske i sve ptice nebeske i sve što ide po zemlji i sve ribe morske". Kada uzmemo u obzir da na zemlji postoji najmanje 10 milijuna vrsti samo insekata, da ne govorimo o broju reptila, ptica, životinja i svega ostalog, ova priča postaje manje uvjerljiva od "Alise u zemlji čudesa".

Ne postoji apsolutno nikakav dokaz da je cijela zemlja bila prekrivena vodom 2348. godine prije Krista, ali to uopće ne uzbuđuje židovske pisce ovog spisa, niti propovjednike koji lunjaju unaokolo šireći ovakve tvrdnje. Egipatska povijest iz tog vremena ne spominje nikakve poplave.

Kako je sve ovo u suprotnosti sa dokazima što nam ih pruža priroda koja se prostire oko nas! Kada pogledamo na Grand Canyon, na primjer, koji je milijunima godina dubio svoje kanale, kada pogledamo na glečere koji su tu tisućama godina, kada pogledamo razvoj različitih vrsta kao što su konji, mastodonti ili tigra sa sabljastim zubima ili skoriji primjer samog čovjeka, koji seže daleko iza 2348. godine prije Krista, moramo zaista napustiti razum i postati naivni kao djeca kako bismo povjerovali u ovakve besmislice.

Priča, međutim, ide dalje. Uskoro se na sceni pojavljuju Abraham, Izak i Jakov, patrijarsi židovske rase. Prema pričama koje su sami ispričali, ovi ljudi bili su gomila moralno raspuštenih osoba, što možemo pročitati u prethodnim poglavljima. Ali, prema židovskim piscima, Bog je pokazao izuzetnu naklonost prema ovoj grupi, dajući velikodušna, dalekosežna i vrlo izdašna obećanja njima i njihovom potomstvu. Napravio je poseban ljubavni aranžman sa njima. Židovi otuda tvrde da imaju specijalnu pogodbu sa Bogom, da su izabrani narod i da imaju otvoren put ka samom Bogu. Jedna od glavnih židovskih organizacija je **B'nai B'rith**, što u prijevodu znači “**sinovi saveza**”.

Ovdje se ponovno postavlja pitanje zašto bi Gospod, koji bi trebao biti pravedan i mudar, napravio poseban ugovor sa grupom tako perfidnih koljača, nitkova, ratnih huškača, svodnika i prostitutki kao što su, na primjer, Abraham i Sara?

To je divna priča za Židove, ali je prilično glupa priča za nas nežidove da bismo je uključili u “našu” religiju.

Za sada smo utvrdili da je Bog napravio veliku grešku sa Adamom i Evom i da ih je protjerao iz Edenskog vrta. Njihovo potomstvo se očigledno pokazalo lošim, pa je pokušavao da ovu drugu grešku ispravi tako što ih je sve, osim jedne obitelji, podavio.

Evidentno da je i to bio slab izbor, jer su se i potomci Noe pokazali tako lošima da je Gospod odlučio da ponovno mora učiniti nešto drastično, a da to ne bude drugi potop. Pošto je čovječanstvo bilo toliko loše, zlo i grešno, odlučio je učiniti nešto zaista značajno.

U drugom dijelu Biblije (a to je Novi zavjet) kaže se da se Duh Sveti spustio na Djevicu Mariju i da je ona ostala trudna. Nosila je “Jedinog Božjeg sina” koji je evidentno trebao spasiti čovječanstvo od strašne sudbine, a to je, evidentno, odlazak u pakao. Ovo je, naravno, smiješna i fantastična priča. Vjerovati da je ovaj moćni Tvorac, koji je mogao stvori zemlju, sunce i galaksije udaljene milijardama svjetlosnih godina, svemir toliko velik da je Zemlja u njemu samo obična čestica, a čovjek na njoj samo atom, da je, dakle, jedno takvo natprirodno biće spalo na ideju da ima odnos sa zemaljskim stvorenjem, koje je pri tome Židovka, pa još i udana... I sve to da bi mogla da mu odgoji sina samo zato da bi ga razapeli na križ. Ovo je toliko nevjerojatno, nategnuto i idiotski da se čovjek ponekad zapita o mentalnom zdravlju ljudske rase kao cjeline.

U svakom slučaju, priča je onakva kakvom su je postavili židovski pisci, nama nepoznati, a stotine milijuna ljudi su dovoljno naivni da je progutaju.

I sama ideja, po kojoj je “on umro radi naših grijeha”, nije sasvim razumna. To je kao kada bi gomila crnčuga počinila nekoliko ubojstava, krađa i zločina, porušila i spalila grad Detroit do temelja, a vi onda uzeli jednog ispravnog bijelog građanina, ponižavali ga, pljuvali na njega, razapeli na križ, a onda ga proboli kopljem sa boka, kako bi mu krv istekla i sve to kako bi se “okajali grijesi” crnčuga koji su te zločine počinili. Kakva je to pravda? Kako bi to okajalo njihove grijehe? Kako bi to bila lekcija za crnčuge, na bilo koji način? Cijela ova priča o tome da je “on umro radi naših grijeha” smiješna je i idiotska, otprilike kao i primjer koji sam vam naveo.

U svakom slučaju, kada se osvrnemo unazad, sada, nekih 2000 godina kasnije, nikako ne možemo kazati da je ovaj čudni, ponižavajući Božji čin, počinjen sa namjerom da se “spasi čovječanstvo”, imao učinka. I možemo upisati još jednu točku u nizu neuspjelih i propalih djela Božjih.

Izgleda da je naš tvorac, kroz cijelu biblijsku priču, posrtao od jedne teške greške do druge, a čini se da ni jedan program nije ispunjavao onako kako je trebalo. Kada usporedimo ovo sa stvarnim svijetom i istinskim zakonima prirode, naše oči i uši pokažu nam koliko je sve to u suprotnosti sa zdravim razumom. Potpuno je nezamislivo da bi ijedan zakon prirode ikada mogao da se obori, da ne djeluje ili da bude u suprotnosti sa nekim drugim prirodnim zakonom. Ne znamo ni za jedan primjer suspendiranja zakona gravitacije, svjetlosnih zakona, zakona elektriciteta ili magnetizma, niti znamo da je bilo koji od ovih zakona bio u suprotnosti sa nekim drugim ili da nije djelovao. Prirodni zakoni se, u stvari, odvijaju nepromijenjeno, bez prestanka i bez izuzetka, od pamtivijeka i nesumnjivo će tako i nastaviti kroz cijelu vječnost.

U svakom slučaju, uporabimo li samo gram zdravog razuma ili inteligencije kojom nas je priroda tako velikodušno obdarila, ne možemo ne doći do zaključka da Kristovo pojavljivanje na zemlji i njegovo razapinjanje na križ nisu učinili ikakvo veliko čudo za čovječanstvo. Upadljiva je kontradikcija, koja se ovdje pojavljuje, da su Židovi (koji su napisali Stari zavjet) progurali ovu priču samo Bijeloj rasi, a da židovska rasa, koja je tobože od Boga izabrana, nikada nije vjerovala u ovu bajku za kokoši i volove, niti je ikada vjerovala u Krista. Zapitajte nekog propovjednika da vam objasni ovu kontradikciju, pa ćete dobiti sat vremena isprazne, besmislene priče.

Pred nama se pojavljuje još jedna kontradikcija koja bode oči. Zašto, naime, Isus, koji je sin Božji i koji je umro na križu radi “spasenja čovječanstva” nije uspio uvjeriti Židove, koji su, uzgred rečeno, “odabrani narod Božji”? U cijeloj toj stvari nema nikakvog smisla. I još dalje, u prvom poglavlju Evanđelja po Mateju, jasno se vidi da je Isus bio direktni potomak Abrahama, Izaka i Jakova, preko onih ratnih huškača, Davida i Salamona, pa pravo preko svog oca Josipa. Kaže se (Evanđelje po Luki 2:21) da je Krist bio obrezani Židov: “I kad navrši osam dana da obrežu dijete, nadjenuše mu ime Isus”. U Novom zavjetu, dakle, kaže se da je Krist bio Židov i drugo da je bio sin Josipa koji je bio direktni potomak u drugom nizu koji vodi od Abrahama, Izaka i Jakova. U isto vrijeme kaže nam se, međutim, da je bio sin Božji. A uz sve to, u ovu priču ne vjeruje “izabrani narod Božji”. Prilično kontradiktorna i ponešto smiješna priča, najblaže rečeno.

Bijeli čovjek je, dakle, osedlan religijom koja se u prvom svom dijelu najviše bavi Židovima i Božjim zaluđivanjem oko ove perfidne, parazitske rase. U drugom dijelu, pak, Bog oplođuje udanu židovsku ženu koja dobiva dijete, navodno sina božjeg, ali u isto vrijeme on je i sin Josipa, drvodjelca, i po muškoj liniji vuče lozu od Abrahama, Izaka i Jakova. Imamo zatim situaciju gdje sami Židovi ne vjeruju u drugi dio ove priče, odnosno, Novi zavjet, ali koncentriranim naporom koji je trajao oko 300 godina, uspijevaju uvjeriti bijelu rimsku civilizaciju da to treba biti njihova nova religija. I bijeli čovjek je nasjeo.

Koliko glup čovjek može biti?

Propovjednici i misionari napravit će veliku buku oko toga kako nam je Krist dao “vječni život”. Zato moramo biti vječno i zauvijek zahvalni zbog ovog velikodušnog dara. To je, opet, u suprotnosti sa onim što vidimo u prirodi. Ne znamo ni za jednu vrstu ili individuu kojoj je bio dat “vječni život”, bilo kada i bilo gdje, ne postoji ni jedan djelić dokaza koji bi podupro ovakvu besmislicu. Većina biljaka živi svega jednu sezonu, proizvede sjeme i uvene, da bi sljedeća generacija nikla već početkom narednog proljeća. Većina sisavaca, kao što su jeleni, zečevi, kojoti, žive svega jednu, dvije ili najviše šest godina u prosjeku, a zatim umru. Tijekom života proizvedu dovoljno potomstva da bi njihova vrsta nastavila postojati. Nema nikakvih dokaza da je sa čovjekom drukčije.

Uostalom, tko kaže da bismo mi željeli vječni život, čak i kada bismo mogli birati, pogotovo ukoliko bi nas čekao strašni, mučiteljski pakao, a mi ne bismo mogli odrediti vrijeme trajanja našeg mučenja. A čak i da postoji takvo mjesto kao što je raj, tko kaže da bismo nešto posebno voljeli zauvijek svirati harfu i hvaliti Gospoda?

Čini mi se da bi takva milost bila smrtno dosadna već poslije relativno kratkog vremena. A pošto nam Biblija kaže da će većina nas, u svakom slučaju, otići u pakao (negdje oko 99%), što je to onda tako divno kod vječnog života? Odgovor je naravno, ništa. Sve je to jedna velika židovska prijevara. Nema ni jednog jedinog dokaza koji bi tu priču podržao. Ona je suprotna svim

događajima kojima smo bili svjedoci u prirodi. I ovo možemo slobodno pripisati jednoj od židovskih mreža laži.

Kada dođe vrijeme da se umovi žrtava zastrašuju i teroriziraju zlokobnim, strašnim karakteristikama pakla, detalji su brutalni i žestoki. Veliki Bog, "puna ljubavi", koji nas je stvorio, očigledno je od početka planirao da 99% svih nas pošalje u sobe za mučenje, gdje bismo zauvijek bili mučeni plamenovima ognja, a odakle nema bijega.

Kada se, međutim, dođe do raja, detalja uopće nema, a opis je prilično maglovit, ako se izuzme opis da je prekriven zlatom, dragim kamenjem i sličnim stvarima. Očigledno da će naša glavna preokupacija biti hvaljenje Gospoda. Ne mogu zamisliti ništa dosadnije i bezbožnije od ogromnog stada zarobljenih lica koja se danju i noću mole svom Gospodaru. Kako je to tiranski!

Biblija nam neprestano ponavlja da trebamo biti krotki, bez taštine, i da je svaki ponos koji bismo mogli osjetiti grješan. Ali kako nemjerljivo je tašt naš navodni Stvoritelj? Evo njega kako stvara ogromno stado, zarobljenu publiku koja će provesti nekoliko narednih milijuna godina ne radeći praktički ništa osim mrmljanja hvale u čast Gospoda. Ukoliko je ovo božanski atribut, onda se on potpuno suprotstavlja svim drugim vrijednostima koje se propovijedaju u Bibliji.

S druge strane, tamo se prikazuju anđeli koji sviraju u nekakvu harfu, valjda. Da budem iskren, sviranje harfe mi se nikad nije sviđalo. Da je toliko očaravajuće, vjerojatno bih to probao ranije. Ne vidim baš mnogo ljudi koji su očarani sviranjem harfe. Dakle, što se još može raditi u raju? Da li tamo jedemo? Da li nosimo odjeću? Da li spavamo? Da li smo sazdani od materije? Ili smo gomila duhova koja pluta po zraku? Imamo li krila? Jedini odgovor je da o ovim stvarima ništa ne znamo. Sve je vrlo mutno, zamagljeno i nejasno.

I gdje se samo nalazi taj divni raj? Na čija smo vrata, navodno, prinuđeni kucati? Jeli on 1000 milja daleko? Ili je blizu Sunca? Da li je u ovoj galaksiji? Ima li ga zaista? I ponovno su odgovori blijedi i nejasni.

Navodi se da je Isus rekao: "Nebo i zemlja će proći, ali moja riječ neće proći nikada". Trebamo li razumjeti da je raj samo privremen? Neki kažu da postoji drugi raj. No, jeli i on samo privremen, ili nije? Sve je vrlo misteriozno, mutno i nestalno. Do nas je, preko stotinu ruku, došla drugorazredna vijest koja je bila revidirana, prepisivana i krpljena sto tisuća puta i mi sada treba da je prihvatimo kao "evanđeosku istinu".

Čini mi se da bi Bog morao jasnije istaknuti razliku između činjenja dobra i činjenja zla, pošto to u ovom slučaju znači razliku između vječnog života i vječne paklene vatre. Ukoliko bih unajmio čovjeka i dao mu alternativu da će, ukoliko učini ispravnu stvar, biti nagrađen sa milijun dolara, a ako učini pogrešnu stvar biti ubijen, najmanje što bih mogao učiniti bilo bi da mu kristalno jasno objasnim što smije učiniti a što ne.

Slično tome, ako uopće ima neke vrijednosti u onome što Biblija kaže (a nema), onda Bog sasvim sigurno ne bi smio da nas zbunjuje tisućama različitih religija; islamom, judaizmom, mormonizmom, konfucijanizmom, kršćanstvom i gomilom manjih vjera. I sasvim sigurno ne bi smio kršćansku vjeru podijeliti na mnogo različitih grana kao što su katolička, unitarijanska, metodistička i koja sve ne, a koje se međusobno optužuju i diskreditiraju. Čak i da želite činiti ispravnu stvar, tko je na pravom putu? Muhamedanci? Židovi, koji ne vjeruju u kršćanstvo? Kako uopće možete razabrati, iz ove konfuzije, što je pravo a što ne?

Cijela ova gomila smeća jadno propada. Vraćamo se razumu. Udahnemo malo čistog, svježeg zraka i vraćamo se zakonima prirode koji su stvarni, koji su u harmoniji, koji su vječni. Sva istina i cijelo znanje potječu od našeg promatranja prirodnih zakona.

Pitanje, koje će ovi, "ponovno rođeni" kršćani pokušati nam postaviti je slijedeće: "Kako objašnjavate svemir koji je svuda oko nas? Netko je morao sve to stvoriti". Da su malo sofisticiraniji filozofi, to pitanje trebalo bi glasiti ovako: "Mora postojati neki prauzrok - a taj prauzrok je Bog." Ovo je neuvjerljivo nagađanje i najnesigurnija pretpostavka. Štoviše, nemamo nikakvih dokaza da ova pretpostavka ima ikakvu osnovu u činjenicama. Ne znamo ništa drugo osim da je svemir oduvijek bio ovdje i da će i u budućnosti biti ovdje. I dok se prizori prirode vječno mijenjaju, ipak su uvijek isti, a sami zakoni prirode nisu se nikada mijenjali. Oni su vječni.

Mi čak ni termin "vrijeme" ne poznajemo, osim kada je u vezi sa kretanjem planeta ili nekog drugog objekta. Može se raspravljati vrlo uspješno o tome da li je svemir uvijek postojao, kao i o tome da li je Bog oduvijek bio ovdje. Kao odgovor na argument da je netko morao sve ovo stvoriti, može se isto tako reći da je netko morao stvoriti i Boga, na prvom mjestu. Razumno je pretpostaviti da svemir, koji se stalno mijenja, nije mogao iznenada nastati ni iz čega, baš kao što ni Stvoritelj nije mogao nastati iz ništavila. Ima puno istine u tvrdnjama da je netko morao prvo stvoriti Boga, kao i tvrdnji da je netko morao prvo stvoriti svemir.

Ostaje nam, dakle, samo ono što je očigledno. Odgovor je, jednostavno, da mi ne znamo kako je sve to počelo, ako je ikada i bilo početka. Svemir je, bar koliko mi znamo, oduvijek bio ovdje. Što se tiče misterija oko Boga, ili bogova, mi nemamo nikakvih dokaza i ne znamo ništa. Jedino možemo navoditi tisuće mitova, priča i bajki o bogovima, boginjama, duhovima i anđelima, vragovima i vilama, utvarama i gremlinima, ali to nisu nikakvi dokazi, već plod bujne ljudske mašte.

Podleći kršćanskoj filozofiji znači odati se kukavičkom bijegu od realnosti, pobjeći u svijet fantazija, Alise u zemlji čudesa, uništiti razmišljanje i zdrav razum. Ponavljamo: kršćanstvo prezire činjenice, dokaze i razmišljanje. Kršćanstvo prezire logiku. Postati kršćanin, znači podleći židovskim manipulacijama koje izopačavaju um, "Ponovno rođeni" kršćanin je izopačen. Njegovi instinkti su izobličeni, njegov um rastrojen, a cjelokupni pogled na svijet, seks i održanje vlastite vrste izopačen je od onoga čime ga je obdarila priroda. On postaje uništavatelj vlastite rase.

Iako je pitanje ulaska u kršćanstvo stvar nivoa obrazovanja, a vrlo malo ljudi Bijele rase da shvaćaju ozbiljno, ipak svi pasivno pristaju na njegovu dominaciju u oblikovanju nas samih i našeg društva. To je vrlo značajan ustupak koji ima katastrofalne posljedice na kulturu, vlast i sveukupni izgled Bijele rase posljednjih 2000 godina. I tu leži dilema bijelog čovjeka.

U politici, u poslovima, u ratu, i u svim drugim akcijama koje poduzima, on koristi instinkte i zdrav razum kojim ga je priroda tako bogato obdarila. On postupa po zakonima samoodržanja, zakonima prirode i po onima koji su proistekli iz njegovog vlastitog iskustva. A zatim nedjeljom odlazi u crkvu gdje se njegovim mozgom manipulira kako bi se odrekao zdravog razuma. Odlazi u orbitu jednog nestvarnog, nebuloznog svijeta. Mozak kao da mu napravi neki preskok i on ispada iz kolotečine stvarnosti. Izlazi zbunjen, svijest mu je napola pomućena a mozak u tamnici, da bi se već u ponedjeljak sukobio sa problemima svijeta. Ostaje razapet u sredini, između dva neopisiva svijeta - svijeta realnosti i nepostojećeg svijeta koji su propisali židovski pisci neznanih imena. Um mu je paraliziran strahom od pakla, vatrenih jama i soba za mučenje koje je dobri, milostivi, pun ljubavi, uzvišeni (židovski) Bog namijenio za 99% svojih "voljenih" žrtava.

Na ovom mjestu možemo postaviti i slijedeće pitanje: kada je Bog "u svojoj premudrosti" stvorio pakao i vraga? Da li je to bilo prvog dana, kada je stvorio nebo i zemlju? Da li je i Krist, jedan od Svetog trojstva, "koji je oduvijek bio" i koji je nesumnjivo postojao u vrijeme kada je pakao stvoren, da li je i on sudjelovao u osmišljanju i stvaranju pakla? Da li je Bog, pošto zna sve, vidi sve, kako u prošlosti tako i u budućnosti, planirao da pošalje sva ta ljudska bića, koja je sam stvorio, u pakao, kako bi mogao da ih muči kada to poželi?

Kada se bolje pozabavimo vragom, onda trebamo uvidjeti da je sve to bio samo jedan incident i da ga je Bog stvorio kao anđela, ali da je on kasnije "pao". I kao rezultat ovog nerazjašnjenog, malog incidenta, sada imamo ozbiljnog protivnika, na drugoj strani od Boga, koji se natječe u igri mačke i miša, kako bi više nas, nesretnih pijuna, satjerao sa svoje strane ograde, nego što to Bog može učiniti. Po priči koja nam je ispričana, Bog očajnički pokušava da nas spasi kako bismo otišli u raj, ali je vrag mudriji, pokvareniji i uspješniji u zavođenju ljudi, koji odlaze u pakao. Očigledno je da Bog gubi, a da "incident" pobjeđuje.

Kakva je to besmislena i smiješna situacija! Tjeraju nas da povjerujemo da je Bog nepogrješiv, sveznajući i da nam dlaka sa glave ne može pasti kad on preuzme stvari u svoje ruke, a ipak, izgleda da je pogriješio u glavnim stvarima, i to na našu štetu, ljudsku štetu.

Prvo su Adam i Eva pogriješili već prvog dana i upali u zamku koju im je Bog, očigledno, postavio. Drugo, morao je podaviti milijune potomaka, koji su se kasnije pojavili, sve osim jedne

obitelji. Poslije su se svi pokvarili. Ova smiješna priča ide još dalje i kaže nam da je Bog podario sina udatoj Židovki koja se zvala Marija i da je tog sina kasnije razapeo na križ, na kome je ovaj iskrvario zato da bi spasio nas, bijedne grješnike, od odlaska u pakao. Međutim, poslije 2000 godina, sve je, očigledno, opet pošlo naopako, pošto danas u kršćanstvo vjeruje manje ljudi nego ikada, a Židovi i komunisti preuzimaju svijet. No, u svakom slučaju, kaže se da postoji ovaj sveznajući, nepogrješivi Bog, koji je pukom greškom stvorio vraga umjesto anđela. Taj vrag je sada njegov žestoki suparnik i prema biblijskoj priči odnijet će pobjedu u ovoj igri, nagomilavši više ljudskih bića u "svoj" pakao (koji je inače stvorio Bog) nego što bi prvobitni Stvoritelj mogao spasiti za svoj raj. Možete li se sjetiti ičega smješnijeg? Baš kao što je jedan poznati general izjavio nekom prilikom, "čovjek koji povjeruje u ovakvu volovsku priču, vjerovat će u bilo što".

Kako bilo da bilo, biblija je napisana i stotine milijuna pripadnika Bijele rase podčinjavaju joj se, kao da u pozadini stoji još neki motiv osim ove glupe priče. I zaista, on postoji.

Odgovor postaje očigledan kada pogledamo: a) tko je napisao kako Stari tako i Novi zavjet, i b) tko je od toga imao koristi? Smatramo da su oba napisana od strane grupe lukavih Židova, jer tada cijela opaka urota počinje dobivati smisao. Već smo govorili o izdajničkoj i urotničkoj prirodi židovske rase tijekom tisuća godina. Govorili smo o njihovoj povijesti i o tome kako su se, zbog rušenja Jeruzalema, obrušili na Rimljane, ali ne snagom oružja već izdajom, prijevarom i lažima. Uturivši, nekada ponosnom i moćnom carstvu, samoubilačku kršćansku religiju, oni su uništili Rim. Svi znamo da je poslije pada Rima uslijedio tisućugodišnji period mračnog Srednjeg vijeka, tijekom koga se Bijela rasa valjala u neznanju, bijedi i praznovjerju. Znamo i to da je u momentu kada se Bijela rasa djelomično oslobodila ovog izopačenog uma (tijekom renesanse), Židov opet bio tu, u središtu zbivanja, da kontrolira financije, vlast i vjeru bijelog čovjeka.

Poznato je da su Rimljani, koji su stvorili najveću civilizaciju antičkih, a moguće i svih vremena, bili apsolutno dominantni, bez konkurencije, u ondašnjem svijetu. Jasno je da je to bila jedna od najljepših manifestacija energije i stvaralačkih karakteristika Bijele rase. Svjesni smo i toga da se ova, jednom ponosna i velika rasa, priklonila perfidnom i izdajničkom kršćanskom učenju i da više nikada poslije toga nije bila ista, kao i da Bijela rasa više nikada nije bila gospodar svoje sudbine. Parazitski Židov od tada upravlja svijetom.

Odgovor je, dakle, očigledan: kršćanstvo je bilo, a i danas je, moćno oružje u rukama lažljive, urotničke židovske rase, kojim se pobjeđuje, razara i uništava veličanstvena Bijela rasa. Ono se danas, više nego ikada ranije koristi za prljanje i ubrzano srozavanje bijelog čovjeka kako bi što potpunije i što trajnije bio porobljen, kao poslušna i ponizna, a ipak produktivna, tegleća marva za parazitskog Židova.

Ukratko: Židov je izmislio kršćanstvo, nametnuo ga Bijeloj rasi u namjeri da je pretvori u savršene "Goje", što je njegov izraz za poslušnu ljudsku stoku.

Da, to je moj zaključak i moja presuda. To je jedini zaključak koji ima nekog smisla.

Posljednji je trenutak za bijelog čovjeka da ima svoju religiju, onu koja je obrazložena od strane bijelog čovjeka i koja je načinjena radi opstanka, širenja i napretka Bijele rase. Krajnji cilj ove knjige je da položi temelje za takvu religiju.

POGLAVLJE BR. 18

Talmud

Prava osnova židovske vjere nije Stari zavjet, kao takav, niti Petoknjižje, odnosno Pet knjiga Mojsijevih, zato što su one vezane za Stari zavjet. Još jednom, on je samo djelomična obmana i dimna zavjesa za njihov pravi program. Kada židovski dječaci i djevojčice napune trinaest godina, ne dobivaju Stari zavjet u kome bi potražili savjet, jer su do tog vremena već završili pomno proučavanje i prošli kure indoktrinacije Talmudom. On je njihova biblija.

Židovi tvrde da je Mojsije, kada je od Boga primio pisani zakon na kamenim pločama, na planini Sinaj, u isto vrijeme dobio i njegovo usmeno objašnjenje, tj. “usmeni zakon”. Oni kažu da je to razlog zbog koga se Mojsije toliko dugo zadržao na planini, jer je pisani zakon mogao primiti za jedan dan. Bez obzira što sve ovo ponovno predstavlja gomilu fantazija i židovskih izmišljotina, ipak je značajno vidjeti njihovo objašnjenje vlastite religije.

U nastavku se kaže da je Mojsije prenio ovaj usmeni zakon Jošui; Jošua ga je kasnije prenio sedamnaestorici mudraca; ovi mudraci prenijeli su ga prorocima, a proroci Velikoj sinagogi. Židovi tvrde da je on kasnije prenošen izvjesnim rabinima, sve dok više nije bilo moguće zadržati ga u takvom obliku, pa je tada zapisan. Ovo je, ponovno, mistično objašnjenje porijekla njihove svete vjere. Naravno, ono nije zasnovano na bilo kakvim činjenicama. Kao i ostalo u njihovoj izmišljenoj povijesti i ovo predstavlja čisti mit. Vrlo je sumnjivo da li su ličnosti poput Mojsija i Jošue uopće postojale. Ipak, vraćajući se povijesnim izvorima, saznajemo da su, prije nastupanja kršćanstva, u Palestini postojale škole u kojima se proučavala “sveta” židovska književnost. Komentari doktora prava bili su bilježeni na tablicama i listićima, kao pomoć memoriji, i zbirka tih zapisa oformila je početak Talmuda.

Odavde pa na dalje ide duga povijest kompilacija i rasta Talmuda do današnjeg izgleda. Ne želim trošiti prostor i udubljivati se u komplicirane makinacije koje su se vršile da bi se došlo do današnjeg ogromnog broja tomova.

Dovoljno je reći da je **Mišna** osnova i najvažniji dio cijelog Talmuda. Ovu knjigu prihvaćaju svi Židovi i ona je priznata kao njihov autentični zakonik. Tijekom vremena rastao je broj interpretacija ovog zakonika, a rasprave i odluke stručnjaka za pravo su zapisivane. Ovi zapisi, koji predstavljaju još jedan dio Talmuda, zovu se **Gemara**. Ova dva dijela, dakle **Mišna**, koja služi kao tekst zakonika i **Gemara**, koja predstavlja analizu i tumačenje tih zakonika, sačinjavaju židovski Talmud.

Do 500. godine naše ere Talmud je, manje više, sakupljen u današnji oblik. Čak i u to vrijeme postojala su dva glavna Talmuda koje su Židovi koristili. Jedan je bio **Palestinski Talmud**, a drugi **Babilonski Talmud**, od kojih je ovaj posljednji bio iscrpniji. Talmud nije sakupila jedna osoba, već je on djelo mnogih prominentnih židovskih lidera koji su na njemu radili puno, puno godina.

Babilonski Talmud danas prihvaća većina Židova, mada ne svi. Kada govorimo o Talmudu u ovom poglavlju, mislimo u osnovi na Babilonski Talmud.

Tako **Mišna**, **Gemara**, **Tosefat** i **Maimonidesov Hamischnaioth**, sakupljeni zajedno, čine obimno djelo zvano Talmud. Talmud se sastoji od ukupno 63 knjige sa 525 poglavlja.

Ovo ogromno književno djelo na svojim stranicama sadrži puno gadosti i smeća koji su utkani u osnovna židovska učenja. Talmud daje pravac za uništavanje nežidovskih naroda. On postavlja povijesni cilj: židovsku kontrolu nad svijetom i njegovim bogatstvima i porobljavanje svih naroda. U osnovi, on sadrži židovske zakone o njihovim međusobnim odnosima, a također i zakone za odnose Židova sa nežidovima.

Talmud također sadrži i detaljne savjete o uporabi voća, sjemenja, biljaka, drveća, itd. Još detaljnije govori o židovskim praznicima, odnosno, kada trebaju početi, kada završiti i kako da se slave. Sadrži i pozamašnu količinu zakona koji se bave pitanjima braka, odbacivanja žena, njihovim dužnostima, odnosima, bolestima i mnogim drugim djelatnostima na ovom polju.

Područje koje on pokriva gotovo je neograničeno. Zalazi u kazne i kompenzacije za učinjenu štetu. Na široko govori u žrtvovanju, svetim ritualima i vjerskim praznicima. Također se detaljno bavi pročišćenjima, do najsitnijih detalja.

Talmud se, zatim, vrlo temeljito bavi zakonima. Govori o zakonima koji se tiču kupovine i prodaje, zemljoposjedništva i trgovine. Zalazi u sudove i njihove procedure, kao i u kazne za najveće zločine. Bavi se, isto tako, i raznim vrstama zakletvi i njihovim kršenjima. Sadrži u sebi zbirku tradicionalnih zakona i odluka skupljenih na osnovu svjedočenja njihovih istaknutih znanstvenika i židovskih učitelja.

I tako se knjiga širi i širi. Jedva da postoji tema koja nije obuhvaćena, bar što se tiče života Židova. Većina toga je trivijalno, a najveći dio je smrtno dosadan. Pa ipak, kroz cijeli Talmud provlači se osnovna filozofija i vjera samog Židova, koja ga čini tako opasnim parazitom za svako društvo u koje prodre.

Nije mi cilj potrošiti previše vremena na obilje detalja usađenih u brojne knjige Talmuda. Dovoljno je reći da su Židovi oduvijek ovo djelo smatrali svetim. Uvijek su ga držali, a drže ga i danas, važnijim od takozvanog Svetog pisma. Sam Talmud to vrlo jasno pokazuje. U jednom njegovom dijelu se kaže: “Oni koji se posvete čitanju biblije iskazuju izvjesnu vrlinu, ali ne veliku; oni koji proučavaju Mišnu pokazuju vrlinu zbog koje će biti nagrađeni; oni, međutim, koji na sebe uzmu da proučavaju Gemaru, iskazuju najveću vrlinu.”

U drugom jednom odjeljku Talmuda kaže se: “Sveto pismo je kao voda, Mišna je kao vino a Gemara kao aromatično vino.”

Ono što slijedi je dobro poznato i visoko hvaljeno mišljenje u rabinskim spisima: “Sine moj, obrati pažnju na riječi spisa više nego na riječi zakona.” Drugim riječima, mladom Židovu, koji se priprema preuzeti svoju ulogu u židovskoj svjetskoj uroti, stalno se ponavlja da mora obratiti pažnju na učenja Talmuda više nego na pisani zakon Starog zavjeta. Iako su u obje ove knjige izložene osnove njihove vjere, prevladava Talmud i on je važniji.

Širom cijelog Talmuda uporabljuje se riječ “**Goj**”, koja služi da označi nežidove, a posebno bijele nežidove i Rimljane. To je pogrdni naziv i znači **stoka**, odnosno životinja, a u množini glasi “Gojim”. Od najranijeg djetinjstva, Židovi se uče da je nežidov, svaki nežidov, životinja i da ga treba tretirati kao stoku. Kroz cijelo učenje Talmuda protkana je ideja o neprijateljstvu i mržnji prema Gojima.

Iako Talmud nije bio u potpunosti sakupljen do 500 g. naše ere, veći dio je napisan prije kršćanske ere, kada je Rim bio na vrhuncu. Politika parazitskih Židova je, od davnina, bila iskazivanje najžešće mržnje protiv vladajuće i dominantne strukture bijele moći. Zbog toga ne iznenađuje što je većina mržnje, sadržana u Talmudu, uperena direktno protiv Rima.

Kada je Babilon bio na vrhuncu, njihova najotrovnija mržnja bila je uperena prema Babilonu. Pošto su uništili Babilon, mržnja se okrenula protiv Rima. Kao i uvijek, Židovi su izvršili invaziju i rasuli se širom bogatog i produktivnog bijelog društva. Zatim su počeli vrištati o progonima. Nazvali su Rimljane tiranima. Tvrdili su da Rimljani drže u zarobljeništvu djecu Izraela. Fanatično su opominjali sunarodnjake da će se samo uništenjem Rima Židovi osloboditi, kako su govorili, četvrtog ropstva. Stoga su zahtijevali da svaki Židov bude obvezan učiniti sve što može kako bi se uništilo to nečastivo carstvo Edomita (Rimljana), koje vlada svijetom.

Pošto, međutim, nije uvijek i svuda moguće izvesti istrjebljenje Gojima, Talmud zapovijeda da se napadaju na svaki mogući način i da se tako, slabljenjem njihove moći, pomogne konačno uništenje. Gdje god je to moguće, Židov treba ubijati Goje i to bez milosti, kaže Talmud.

Njihova mržnja prema Rimu nema granice. Kažu da carstvo čiji je glavni grad Rim Židovi trebaju najviše mrziti. Nazivaju ga carstvom Esava, Edomita, carstvom gordosti, zlim carstvom, nečastivim Rimom. Tursko carstvo zovu carstvom Ismaelićana i njega ne žele uništiti. Rimsko carstvo, međutim, mora biti uništeno, jer kada propadne pokvareni Rim, doći će spasenje i sloboda izabranom narodu božjem, kaže Talmud.

I kao što svi znamo, oni su bili ti koji su i uništili Rim. Oružje, koje je korišteno, je samoubilačko kršćansko učenje koje su Židovi nametnuli bijeloj rimskoj civilizaciji.

Talmud dalje kaže: “Odmah pošto Rim bude uništen, mi ćemo se iskupiti.” Prevedeno sa židovskog žargona to znači da će oni, čin Rim bude uništen, postati vrhovni gospodari. Povijest pokazuje da poslije židovskog razaranja Rima, bijeli čovjek više nikada nije uspio povratiti kontrolu nad svojom sudbinom.

Uništenje Rima, naravno, nije bio ni u kom slučaju kraj židovskog programa. Židov, budući da pripada izabranom narodu i da je obrezan, posjeduje toliko digniteta da mu čak ni anđeli nisu ravni, kaže Talmud. Štoviše, smatra se da je gotovo jednak Bogu. “Onaj tko udari Izraelićana”, kaže rabin Hanina, “kao da je ošamario u lice samog uzvišenog Boga”. Židov se uvijek smatra dobrim, usprkos neograničenim grijehovima koje može počiniti; ti grijesi ga ne mogu zaprljati, kao što ni prašina ne može zaprljati jezgru oraha, već samo pada po njegovoj ljusci. Na Židova se uvijek gleda kao na čovjeka; cijeli svijet je njegov i sve stvari treba da mu služe, a posebno “životinje koje imaju ljudski oblik”.

U zakonskim stvarima “Goj ili sluga nisu u stanju da budu svjedoci”. Dalje, Židov može lagati i krivo se zakleti kako bi se osudio Goj. O ovome Talmud kaže slijedeće: “**Naše je učenje ovako: kada Židov i Goj dođu na sud, oslobodi Židova, ako možeš, prema zakonima Izraela. Ako Goj pobjedi, kaži mu da naši zakoni tako zahtijevaju. Ako, međutim, Židov može biti oslobođen prema nežidovskim zakonima, oslobodi ga i kaži da je to po našim zakonima. Ako se ovo ne može učiniti, nastavi bezdušno protiv Gojima, kao što rabin Išmael savjetuje**”.

U svakom slučaju, rat protiv Gojima ne prestaje. Citiraju “Izreke” 24:6, “Po mudrom savjetu ratovat ćete protiv njih”, a Talmud onda postavlja pitanje - kakvom vrstom rata? “Vrstom rata kakvom se svaki sin čovječji mora boriti protiv svojih neprijatelja, onom što je Jakov koristio protiv Isava - obmanom i prijevarom, kad god je to moguće. Protiv njih se mora boriti bez prestanka, dok se ne uspostavi pravi poredak. (Za Židove uspostavljanje pravog poretka znači njihovu tiraniju nad svijetom). Tako sa zadovoljstvom kažem da ćemo se osloboditi i vladati nad njima.”

Toliko o citatima iz Talmuda. Već samom svojom dužinom on, od očiju Gojima, krije najzlobniji i najosjetljiviji materijal. Tek je dugačkim i intenzivnim proučavanjem židovskih učenja otkriven smrtonosni program u cjelini. Nije mi namjera da makar i djelomično dam pregled ogromnog broja tomova velike dužine.

Dovoljno je reći da je to detaljni program za ujedinjavanje Židova pod zakonskim propisima i dugoročan program za uništenje Bijele rase. Konačni cilj je potpuno uništenje nežidova i vladavina nad židovskim svijetom u kome im je Bijela rasa najomrznutiji neprijatelj.

Još ću govoriti o sadržaju Talmuda detaljnije, u poglavlju o Protokolima sionskih mudraca. Pošto Protokoli jasnije i preciznije iznose suštinu Talmuda, njima će biti posvećeno više prostora.

U rezimeu, nezavisno od ovoga što sam iznio o Talmudu, treba reći da Protokoli i Komunistički manifest sasvim dobro pokrivaju cijeli prostor židovskog programa za porobljavanje svijeta. Protokoli i Komunistički manifest nisu ništa drugo nego pročišćenje učenja Talmuda. Talmud je došao prvi i on je, po sebi, vrhovni židovski plan koji zasjenjuje sve ostale židovske knjige.

POGLAVLJE BR. 19

Protokoli sionskih mudraca

Prethodno sam već rekao da su Židovi napisali pet ključnih knjiga koje su imale ogroman značaj u njihovom programu za uništenje Bijele rase. Prve dvije bile su Stari zavjet i Novi zavjet. Treća je bio Talmud. Četvrta su Protokoli sionskih mudraca.

Protokoli su nesumnjivo najsmrtonosniji, najzlokobniji i najdijabolični program za podjarmljivanje i uništavanje čovječanstva koji je ikada načinjen od strane kolektivnih bolesnih umova. Protokoli predstavljaju tajni program unutarnjeg kruga moćnih židovskih upravljača, koji vladaju svijetom. Smatra se da je taj krug moćnih upravljača, sastavljen od približno 300 ljudi, isključivo Židova, koji se međusobno poznaju, ali su nepoznati ostatku svijeta. Oni su, također, nepoznati i židovskim sljedbenicima, čiju podršku zahtijevaju i čiju podršku uživaju. Ti mudraci, vrhovni centar židovske diktature, stoljećima unazad su uzurpirali u svoje ruke svjetsku moć. Oni su isto tako i vladajuće tijelo Kahale i židovske rase.

Program koji je postavljen u Protokolima je vrlo sažet i opire se skraćivanju, zato što sam predstavlja skraćeni prikaz tajnih programa koje su Židovi ispleli u obimnim tomovima Talmuda. Njihov program je destilirani otrov sadržan u Marksovom Kapitalu i u Komunističkom manifestu. On je i produžetak filozofije date u Starom i Novom zavjetu židovske biblije. Međutim, dok je Stari zavjet namijenjen Židovima općenito, a Novi zavjet specijalno sastavljen da zbuni i upropasti nežidove, dotle su Protokoli tajna kompilacija.

Ni u kom slučaju nisu trebale da ih vide oči nežidova. Čak ni židovsko članstvo, u najširem obimu, nije trebalo znati točne detalje onoga što je rukovodstvo imalo na umu.

Činjenica da su Protokoli sada dostupni nežidovima, a posebno Bijeloj rasi, je jedan od najvažnijih događaja u povijesti. Njih je prvi objavio profesor **Sergej Nilus**, svećenik Ruske pravoslavne crkve. On je objavio prvo izdanje na ruskom jeziku, 1905. godine. U uvodu je napisao da mu je rukopis dao jedan prijatelj koji je jamčio da je to točan prijevod originalnog dokumenta, što ga je izvjesna žena ukrala od vrlo utjecajnog masona visokog ranga, na kraju sastanka "iniciranih" u Francuskoj, "tom gnijezdu židovsko-masonske urote". Profesor Nilus dodao je da Protokoli nisu stenogram sa sastanka, već izvještaj u kome jedan dio očigledno nedostaje, a koji je sačinila neka moćna osoba unutar židovske urote.

Sergej Nilus objavio je Protokole u formi knjige, u Rusiji 1905. godine. Primjerak ove knjige nalazi se u Britanskom muzeju i nosi datum 10. kolovoza 1906., kada je tamo dospio.

Objavljivanje ove knjige predstavljalo je vrlo ozbiljan udarac židovskoj uroti, a Adolf Hitler je rekao da se, kada ova knjiga postane zajedničko dobro nacije, židovski planovi mogu smatrati propalim. To nam pokazuje koliko je važan ovaj dokument. Židovi su to shvatili, pa su svi primjerci, za koje se znalo da postoje u Rusiji, uništeni za vrijeme vlade Kerenskog, odmah poslije revolucije, dok je u sovjetskoj Rusiji svakoga tko je posjedovao ovu knjigu čekala smrtna kazna. Vrlo je preporučljivo da svaki bijeli muškarac i svaka bijela žena prouče ovaj žestoki, smrtonosni dokument i uvjere se u njegovu istinitost, tako da bolje razumiju židovsku urotu.

Naravno, Židovi stalno vrište kako su Protokoli falsifikat. Ali, ne kažu falsifikat čega, pošto falsifikat podrazumijeva da postoji originalni tekst koji je krivotvoren. U svakom slučaju, židovski program podrivanja i osvajanja svijeta slijedio je ovaj plan toliko vjerno da povijesni događaji govore sami za sebe. Oni su najbolji dokaz da su Protokoli originalni.

Gospodin **Henry Ford**, u intervjuu objavljenom u "New York World", 17. veljače 1921., uvjerljivo je postavio stvari oko slučaja Sergeja Nilusa: "Jedino što želim reći o Protokolima jest da se oni poklapaju sa onim što se događa. Oni su 16 godina stari i do sada su se poklapali sa svjetskom situacijom. Poklapaju se i danas."

Više je od 50 godina prošlo od kako je g. Henry Ford dao ovu izjavu. Danas možemo svojim očima vidjeti kakav je svijet postao u međuvremenu. Mi smo u stanju još bolje sagledati potvrdu programa sadržanog u Protokolima. Praktično cijeli svijet je sada pod židovskom

kontrolom, a toliko toga od smrtonosnog programa se ostvarilo pred našim očima da čovjek mora biti ili židovski agent ili kompletni idiot pa da porekne autentičnost Protokola sionskih mudraca.

U međuvremenu, Židovi su stalno poricali originalnost Protokola. Štoviše, oformili su i Senatski komitet koji ih je ispitao i objavio da su falsifikat. Naravno, ovo je učinjeno pod vodstvom židovskih senatora, kao što su Javits i drugi, i uz dobru podršku prožidovskih sluga. U svakom slučaju, tvrdnja Židova da su Protokoli falsifikat i činjenica da su Židovi najveći svjetski lažljivci i majstori obmane, najbolji su dokaz njihove originalnosti. Čudno je što Židovi nikada nisu pokušali osporiti činjenice vezane za prijetnje sadržane u Protokolima, kao ni povezanost događaja predviđenih u Protokolima i onoga što se događa, jer je to i suviše očigledno da bi se moglo negirati. Židovi to vrlo dobro znaju i zbog toga nikada ne raspravljaju o materijalu sadržanom u samim Protokolima i o očiglednom odigravanju urote koja se događa pred našim očima.

Kako bilo da bilo, dijabolični planovi iznijeti u Protokolima, nisu ništa novo u židovskoj povijesti. Oni razotkrivaju organizirani plan akcije koji se razvijao stoljećima i koga su dotjerivali sami mudraci, sve do dana današnjeg. Prema zapisima takvog židovskog cionizma, kralj Salamon i drugi židovski učeni ljudi, još 929. godine prije nove ere smislili su teoretski plan za mirno osvajanje cijelog svijeta od strane cionizma.

Tijekom povijesti, ovaj plan je detaljno razrađivan od strane ljudi koji su naknadno uvođeni u program. Ti učeni ljudi odlučili su da, svim sredstvima koja im stoje na raspolaganju, osvoje svijet za Sion. Ljigavošću simboličke zmije, čija glava označava one koji su inicirani u planove židovske administracije, dok tijelo predstavlja samu židovsku naciju. Administracija je uvijek držana u tajnosti, čak i od samog židovskog naroda. Kako se zmija probijala u srca nacija sa kojima se susretala, podrivala je i razarala svu nežidovsku moć u tim državama. Prorečeno je da zmija još nije završila svoj posao, striktno se držeći plana, jer će krug koji mora preći biti zatvoren kad glava stigne u Sion. Pošto završi svoju turu po Europi, ona će opasati cijeli svijet. To će se postići korištenjem svih sredstava, ekonomskim osvajanjem nacija, promidžbom, varanjem, obmanjivanjem, lukavstvom, ratom, financijama, silom i bilo kojim načinom koji bude bio neophodan.

Tko god prouči Talmud, otkrit će da je, u gomili brbljanja i dugim zamršenim raspravama, utkan program koji je predstavljen u Protokolima. Da bi pokazali kako đavolska urota, sadržana u Protokolima, nije nova (ona je u stvari stara koliko i samo pleme) ukazujemo na program iz 15. stoljeća koji je tiskan u francuskom časopisu, financiranom od Rotschilda, 1889. Četiri stotine godina prije toga, 13. siječnja 1489. godine Chemor, rabin grada Arlesa u Provansi, Francuska, pisao je velikom Sanhedrinu, koji je tada imao sjedište u Konstantinopolu, tražeći savjet, jer je narod u Arlesu prijetio sinagogama. Što da činimo mi, Židovi? Evo odgovora:

"Draga voljena braćo u Mojsiju,

Primili smo vaše pismo u kojem nam pišete o nevoljama i nesrećama kroz koje prolazite. Pogođeni smo bolom što to čujemo, kao i vi sami.

Savjet Velikog Satrapa i rabina je slijedeći:

1. Pošto kažete da francuski kralj zahtjeva da postanete kršćani: učinite tako, jer ne možete drugačije, ali neka Mojsijev zakon bude sačuvan u vašim srcima.
2. Pošto kažete da postoji zapovijed da se lišite vaših dobara (po zakonu koji je postojao, Židovi su, po prelasku u kršćanstvo, morali se odreći svojih posjeda); načinite od vaših sinova trgovce koji će, malo po malo, lišiti kršćane njihovih dobara.
3. Pošto kažete da je bilo nasrtaja na vaše živote: načinite vaše sinove doktorima i apotekarima, tako da oni mogu oduzimati kršćanske živote.
4. Pošto kažete da uništavaju vaše sinagoge: načinite vaše sinove kanonicima i svećenicima, tako da mogu da uništiti njihove crkve.

5. Pošto se žalite da ima još mnogo muka kroz koje prolazite: sredite da vaši sinovi postanu odvjetnici i pravnici i gledajte da se uvijek umiješaju u državne poslove, sa ciljem da, stavivši kršćane pod svoj jaram, možete dominirati svijetom i da im se osvetite.
6. Nemojte odstupiti od ovog naputka kojeg smo vam dali, jer ćete kroz iskustvo shvatiti da ćete, ma koliko poniženi bili, doći do istinske moći.

Potpisao V.S.S.V.F.F., vladar Židova,
21 kašula (studenog) 1489.

Godine 1844., nešto prije židovskih revolucija iz 1848., koje su zahvatile većinu Evrope, **Benjamin Disraeli**, čije je pravo ime bilo Israel i koji je bio odbačeni, odnosno, kršteni Židov, objavio je roman "Conningsby", u kome je otkrio slijedeće: "Svijetom vladaju sasvim druge osobe od onih koje zamišljaju oni koji nisu iza scene." On je čak otišao i dalje i pokazao da su sve te osobe Židovi.

Mapa puta simboličke zmije izgleda ovako: njena prva stanica u Europi bila je, 429. g. prije Krista u Grčkoj, gdje je u doba Perikla zmija počela da se upliće u vlast te nesretne zemlje. Druga stanica bila je u Rimu, približno u vrijeme Julia Cezara. Za mnoge čitatelje možda će biti iznenađenje da je Julie Cezar, koji je zadobio više slave i publiciteta od ijednog drugog Rimljanina, bio značajni agent Židova. Zbog toga je bio ubijen od strane male grupe patriota koji su riskirali svoje živote u pokušaju da spriječe uništenje rimske republike. Židovi su jecali i plakali oko tijela Julia Cezara, kao što uvijek čine kad neki od njihovih agenata bude ubijen.

Treća stanica bila je u Madridu, u vrijeme Karla V., 1522. Četvrta u Parizu oko 1790., u vrijeme Luja XVI i Francuske revolucije. Peti pokret simboličke zmije predviđen je u Londonu, od 1814. pa na dalje, poslije pada Napoleona. U slijedećem, šestom pokretu, simbolička zmija dolazi u Berlin 1871., poslije francusko-pruskog rata. Sedma stanica je Sankt Petersburg, nad kojim je nacrtana glava zmije pod datumom 1881. Sve ove države, kroz koje je zmija putovala, bile su protresene do temelja kao i njihova ustrojstva.

Postoje ukupno 24 Protokola i svaki od njih je prepun smrtonosne doze otrova. Termin "Goji" koristi se na svakoj stranici, a on je židovski izraz za nežidove. To je uvredljiv izraz sa značenjem "ljudska stoka". Drugim riječima, oni vide nežidove (uključujući tu i Bijelu rasu) kao stoku kojom treba manipulirati, tjerati u krdo i konačno zaklati ili porobiti u korist Židova.

Kao što smo ranije rekli, vjeruje se da jedan dio Protokola nedostaje. Uvjeren sam da nedostaje dio koji se bavi izuzetno moćnom ulogom koju je imala judeokršćanska obmana u podčinjavanju "Gojima". Pošto je profesor Nilus bio i svećenik, možda je i sam sklonio ili uništio taj dio smatrajući ga štetnim za svoju crkvu.

U svakom slučaju, Protokoli koje mi imamo su nekompletni. Pa ipak, njihovih 70 stranica sadrže toliko toga osnovnog iz židovskog programa da je imperativ proučiti ih. Oni su vitalni za naše razumijevanje židovskog razmišljanja i taktike.

Zbog toga ću u slijedećem poglavlju dati pregled 24 Protokola u skraćenom obliku.

POGLAVLJE BR. 20

Tekst Protokola

Ovo što slijedi je skraćena verzija 24 Protokola. U sažimanju je mnogo toga trebalo izostaviti.

Ideje koje su izražene isključivo su ideje samih Židova, a ne moje.

Moramo imati na umu da su ovi Protokoli napisani prije najmanje 70 godina, ali da su formulirani stoljećima prije.

Protokol br. 1

Ovaj Protokol je sažeta rasprava o abecedi političke moći. On se bavi svim naivnim fantazijama o demokraciji, samoodređenju i mnogim drugim iluzijama koje smo hvalili svih ovih godina, a prikazuje ih kao puku prijevaru.

U njemu se tvrdi da je politička sloboda samo jedna ideja, a nikada stvarna činjenica. Ideja slobode može se iskoristiti kao mamac za privlačenje masa u neku stranku zbog jednog jedinog razloga, a to je rušenje druge stranke koja je na vlasti. Izvlači se zaključak da, po zakonima prirode, pravo leži u sili i moći. Ukazuje se na to da slijepa moć naroda ne može postojati ni jedan jedini dan lišena vodstva. Zadaća da se prigrabi ova moć biva lakša ako se protivnik zarazi idejom slobode ili takozvanog liberalizma, pa je zbog te ideje voljan se odreći dijela moći. U svakom slučaju, čitava ideja o samoupravi je prijevara i obmana, a korištena je kao iluzija kojom se pridobivaju mase koje, prepuštene same sebi, neminovno završavaju u rasulu.

Anarhija je nešto što Židovi neprekidno promoviraju. Pošto imaju potpunu financijsku kontrolu nad državom, potiču krvave sukobe, koje potom pretvaraju u ozbiljne borbe među klasama, uslijed kojih država sagorijeva a njen značaj se svodi na gomilu pepela.

Kada je država iscrpljena ovakvim trzavicama, onda je njena unutarnja nesloga dovodi pod vlast vanjskog neprijatelja, ili je vodi u građanski rat. U oba slučaja ona se može smatrati nepovratno izgubljenom i u vlasti Židova.

Oni zatim racionaliziraju kako nema ničeg nemoralnog u korištenju prijevara, lukavstava, izdaje ili bilo kojih drugih sredstava sa ciljem da se država podvede pod njihovu vlast. Zatim kažu da će i država, kada se bori protiv vanjskog neprijatelja, uporabiti ista sredstva, dakle, prijevaru, lukavstvo ili izdaju, ili bilo što drugo, kako bi dobila rat i savladala neprijateljsku državu. Kakva je, stoga, razlika voditi unutarnji rat protiv države, ako je sila koja stoji nasuprot neprijatelj?

Onda idu dalje i iznose da je despotizam jedini mogući oblik vlasti, da je gomila slijepac, slijepa sila bez vodstva. Čak i da se iz mase uzdigne vođa, on nema program, nema ideju o osnovama političkog vodstva. Nije moguće postići uspjeh u vođenju masa uz pomoć razumnih savjeta i argumenata, jer bi se i njima mogle staviti primjedbe, ma koliko bile kontradiktorne ili besmislene. Takve besmislene primjedbe možda bi se ljudima više svidjele od razuma. Moć rasuđivanja kod ljudi je, ipak, samo površina. Mase su vođene isključivo niskim strastima, beznačajnim vjerovanjima, običajima, tradicijama i sentimentalnim teoretiziranjima. Kao rezultat toga, oni padaju kao žrtve stranačkih podjela koje onemogućavaju bilo kakvu vrstu dogovora, čak i na temelju savršeno razumnih argumenata.

Politika nema ničega zajedničkog sa moralom. Svaki vladar koji je rukovođen moralom, je nevješt političar, pa je stoga veoma ranjiv i nestabilan na tronu. Tko god želi vladati, mora pribjegavati lukavstvu i licemjerju. Cilj opravdava sredstvo. Zbog toga, kažu Židovi, njihove težnje nisu usmjerene prema onome što je dobro i moralno, već ka onome što je neophodno i korisno.

Oni, stoga, smatraju da nijedan narod nije sposoban sobom vladati, ukoliko misli da može vladati. Zbog toga od malih nogu odgajaju svoje ljude da budu u stanju da nezavisno vladaju i razumiju mehanizam vladanja masama i narodima. “To (da gomila vlada sobom) se ne da zamisliti, jer plan razdrobljen na toliko dijelova, koliko je glava u gomili gubi svoju cjelinu, pa prema tome postaje nepojmljiv i neizvodljiv”. Dosljedno tome, ukazuju da je jedini način vladanja primjena

autokratskog principa. Neminovan je zaključak da je zadovoljavajući oblik vlasti za svaku zemlju onaj u kome je vlast skoncentrirana u rukama jedne odgovorne osobe. Bez apsolutnog despotizma ne može postojati civilizacija, jer nju ne sprovode mase već njihov vođa, ma tko on bio. Gomila je barbar koji ispoljava svoje barbarstvo u svakoj prilici.

Zbog toga oni smatraju da su, bez sumnje, predodređeni da vladaju, ne samo jednom nacijom već svim nacijama i da, prema tome, ne smiju prezati od podmićivanja, prijevara i izdajstva, kada to treba poslužiti postizanju njihovih ciljeva. Njihova parola je sila i licemjerje.

Žele ići putem mirnog osvajanja, prije nego da države pokoravaju silom, a da strahote rata zamjene neprimjetnijim i svrsishodnijim kaznama (smrtnim) koje će izricati svakome tko im stane na put. U stvari, snažan naglasak stavljaju na potrebu da se podržava teror koji dovodi do slijepe poslušnosti. Pravična ali neumoljiva strogoća najveći je faktor državne sile. "Mi ćemo pobijediti i učvrstiti sve vlade pod vlast naše nadvlade, ne samo sredstvima, nego i strogim mjerama."

Priznaju da su oni, Židovi, još u stara vremena bili prvi koji su među narodima svijeta uzviknuli "sloboda, jednakost, bratstvo". To su riječi koje su tako mnogo puta do sada ponavljanje od nesavjesnih papagaja, koji su se sa svih strana lijepili na ove mamce i sa kojima su odnijeli blagostanje svijeta, istinsku slobodu osobnosti, ranije tako dobro zaštićenu od pritiska gomile. Ističu da Goji nisu primijetili kontradikciju značenja tih riječi i nisu uvidjeli da u prirodi nema jednakosti i ne može biti slobode; da je sama priroda napravila nejednakost umova, karaktera i sposobnosti, kao i podčinjenost njenim zakonima.

Židovi ukazuju da su bijeli ljudi, koje oni nazivaju Gojima, svoju vladavinu zasnivali na dinastijama. U njima je otac predavao sinu znanje o tijeku političkih djelatnosti, tako da ga nitko, osim članova dinastije, nije znao i nije mogao izdati onima nad kojima se vlada. Kako je vrijeme prolazilo i židovske ideje demokracije prodirale sve dublje i dublje u razmišljanje i vladavinu bijelih naroda, stvarni položaj vladajućih dinastija postajao je nestabilan, a njihove političke vještine su nestajale. To je bila velika pomoć uspjehu židovske stvari u osvajanju ovih država.

Dakle, izvikujući riječi "sloboda, jednakost, bratstvo", Židovi su u svoje redove, preko slijepih agenata, uvrstili čitave legije koje su oduševljeno nosile njihove barjake. Cijelo vrijeme, te su riječi bili crvići koji su nagrizali blagostanje Gojima, uništavajući svugdje mir, spokojstvo, solidarnost, rušeći sve osnove njihovih država.

Židovi ukazuju da je njihov trijumf bio olakšan i činjenicom što su, u općenju sa ljudima koji su im bili potrebni, uvijek utjecali na najosjetljivije strane čovjekovog uma - na pohlepnost, na glupost, na nezasitnost materijalnih potreba čovjeka. A svaka od tih nabrojenih čovjekovih slabosti, uzeta za sebe, sposobna je ubiti inicijativu, stavljajući volju ljudi na raspoloženje kupcu njihove djelatnosti.

Koristeći moć svoga zlata i svojih financijskih snaga, služeći se prijevarama, lukavstvima i izdajom, uspjeli su smijeniti narodne predstavnike i na njihovo mjesto postaviti svoje lakeje i agente.

Protokol br. 2

Židovi ovdje otkrivaju izuzetni značaj poticanja i vođenja ekonomskih i oružanih ratova među Gojimskim državama. O ratovima se često govori kao o "židovskim žrtvama". Preko ratova Židovi žanju i postavljaju temelje svoje prevlasti. Kada se ratovi završe, obje strane su iscrpljene i predate na milost međunarodnim židovskim financijama. Kažu: "Naša međunarodna prava će uništiti nacionalna prava." Tijekom ratnih mahnitosti i strasti, mnoštvo velikih posjeda, koji su pripadali Gojima, biva uništeno, a na obje strane nastaju velika pustošenja. Kada se rat završi, obje Gojimske države koje su u njemu sudjelovale, dospijevaju u financijske neprilike i velike dugove. Tako vidimo da Židovi iz ratova izvlače trostruku korist: prvo, prave velike profite na streljivu i drugim sredstvima neophodnim za vođenje rata; drugo, na taj način su u stanju oslabiti rasnu čvrstinu Bijele rase, šaljući u bitku cvijet muškosti bijelih nacija na obje strane; i treće, kada se rat završi, a obje strane budu razorene, Židovi onda još dublje hvataju u zamku nežidovske nacije,

okivajući ih dugovima i skupljajući kamatu na kamatu. Tako se Bijele nacije (i Bijela rasa) još više upliću u ropstvo, a židovska omča se sve više steže.

Židovi se zatim hvale kako oni biraju Gojimske administratore za javne urede, ljude koji će biti progurani i na čiju lojalnost i sluganstvo mogu računati. Naravno, to će biti ljudi koji su voljni izdati Bijelu rasu, a koji znaju vrlo malo o umjetnosti vladanja. U pozadini ovih lakeja biti će njihovi židovski savjetnici, koji su, kako sami kažu, ljudi učeni i genijalni, specijalisti odgajani još od ranog djetinjstva za upravljanje djelatnostima cijelog svijeta.

Posljednji dio govori o moćnoj ulozi koji igra tisak u rukama Židova. "Kroz njega smo se dokopali utjecaja, ostajući ipak u sjenci i zaklonu; zahvaljujući tisku, mi smo prikupili u svoje ruke zlato, bez obzira na to što smo ga morali uzimati iz čitavih potoka krvi i suza."

Sve ovo sumiraju, govoreći da trijumf židovskog sistema ne može biti potpun ako se praktična primjena ne bude zasnivala na povezivanju lekcija iz prošlosti sa sadašnjošću.

Dakle, vidimo kako se svi konci moći prikupljaju u rukama Židova zahvaljujući njihovim podmuklim sredstvima. A ona su: korištenje ratova; uvlačenje razorenih nacija u dugove; kontrola nad pijunima u prvim redovima vlasti; vješto korištenje tiska kako bi se pokazalo da su njihovi zahtjevi tobože neophodni da bi se dao glas žalbama iz naroda i izrazilo i stvorilo nezadovoljstvo. I konačno, ali ne i najmanje, važno: moć zlata.

Protokol br. 3

Sa nepodnošljivom arogancijom i vrhunskim samopouzdanjem Židovi nam kažu: "Naš cilj je već na nekoliko koraka pred nama. Ostaje još jedan mali prostor i cijeli naš put je okončan jer će se zatvoriti krug simbolične zmije, koji predstavlja naš narod. Kada se taj krug sastavi, sve će europske države biti njime zatvorene čvrstom stegom."

Otkrivaju, zatim, na koji način će zaključati nas, Goje, u tu moćnu prešu. Dok mi mislimo da imamo ustanove koje su dovoljno snažne da održavaju državni brod na pravom kursu, Židovi su naše kraljeve, vladare i predstavnike okružili svojim savjetnicima, koji ih "savjetuju" da u nizu čine glupe i neodgovorne poteze. Stvarajući gomilu zbunjujućih predmeta za raspravu, oni proširuju jaz između vladara i naroda. Pošto je tisak u njihovim rukama oni, s jedne strane, ohrabruju zlouporabu moći od strane vladara, a sa druge strane agitiraju i potpaljuju gomilu: "Zlouporabe vlasti definitivno će pripremiti sve ustanove za pad, i sve će se strmoglaviti pod udarima izbezumljene gomile".

U međuvremenu, stalnim pogoršavanjem stanja i uspostavljanjem financijske i ekonomske krize, svi ljudi bivaju okovani mrežom bijede, čvršće nego što su ikada bili okovani, kao robovi ili kmetovi. "Naša je snaga u kroničnom gladovanju i slabljenju radnika, jer ga to podčinjava našoj volji". Zbog toga oni dalje šire mržnju i zavist koje će pokrenuti mase da se okrenu protiv onih koji predstavljaju prepreku židovskom preuzimanju vlasti. "Kada dođe vrijeme da se naš gospodar cijeloga svijeta okruni - tada će te iste ruke zbrisati sve ono što bi ovome moglo biti na smetnji". Kada gomila počne divljati i uništavati, Židove neće dirati, jer su se oni osigurali tako što im je trenutak napada poznat, pa će poduzeti mjere da zaštite svoje.

Iskreno priznaju da su izveli francusku revoluciju i da su im tajne njenog pripremanja bile dobro poznate, "jer je ona u potpunosti djelo ruku naših".

Ismijavaju riječ "sloboda" govoreći da ona ne znači apsolutno ništa, već da je korisno oružje u njihovim rukama, kad treba zapaliti mase i izvesti čitave zajednice da se bore protiv bilo koje sile i protiv svake vlasti. Gomile će, pod židovskom kontrolom, onda poubijati posljednje ostatke nežidovskog vodstva i osloboditi kriminalce, tako da će, u krajnjem ishodu, te gomile i ne znajući, pomoći Židovima da se na vlast popne "Kralj - despot sionske krvi, kojeg mi pripremamo svijetu."

Protokol br. 4

Ovdje Židovi otkrivaju da su oni organizirali nežidove u masonske redove, koji su jedno od njihovih najmoćnijih oružja za kontrolu nad svijetom i za dovođenje nežidovskih država do uništenja i potpunog pada u njihove ruke. "Nežidovska masonerija slijepo služi kao zaklon za nas i naše ciljeve, ali plan djelovanja naše sile, pa čak i mjesto njenog boravka ostati će za cio narod nepoznat."

Da bi urotu izveli do kraja, Židovi moraju uništiti sve temelje na kojima je izgrađeno Gojimsko društvo. Oni će Goje držati stalno zauzetim zarađivanjem za život, tako da im neće ostati vremena da razmišljaju i primijete što se događa. I dok Gojimi rade i zarađuju za život, bave se industrijom i trgovinom, Židovi će se baviti špekulacijama. To će rezultirati stanjem da će, sve što se od zemlje proizvede ili u industriji napravi, kliznuti kroz Gojimske ruke, upasti u špekulacije, a odatle pravo u džepove Židova. Uništivši sve moralne principe među Nežidovima, odnosno bijelim ljudima, okrenuvši njihove umove potpuno ka industriji i trgovini i zarađivanju za život, dovesti će ih do stanja gdje će: "njih voditi samo račun, tj. zlato, prema kome će oni gajiti pravi kult, radi onih materijalnih naslada koje ono može dati. Tada će, kada kucne čas, niže klase Gojima, ne iz želje da služe dobru, čak ni zbog bogatstva, već iz čiste mržnje prema privilegiranima, poći za nama protiv naših okrutnih konkurenata za vlast - intelektualaca Gojima", sa ciljem da ih unište.

Ponovo će glupost Gojima biti iskorištena da se poubijaju njihovi.

Protokol br. 5[2]

Stvaranje pojačane centralizacije uprave. Metodi dosezanja vlasti putem masonerije. Uzroci nemogućnosti sporazuma među državama. "Predodređenost" Židova. Zlato je pokretač državnih mehanizama. Monopoli u trgovini i industriji. Značaj kritike. "Pokazne" ustanove. Premorenost od govorništva. Kako zgrabiti javno mnijenje. Značaj osobne inicijative. Nadvlada.

Protokol br. 6

Ovdje se govori o osnivanju ogromnih židovskih financijskih monopola koji predstavljaju rezervoare kolosalnih bogatstava. Ti monopoli biti će toliko moćni da će od njih zavisiti sudbina svakog Nežidova do te mjere da nežidovska bogatstva neće moći postojati izvan kontrole i uprave ovih monopola. Danas je ovo već utemeljena činjenica. Bez obzira na koji biznis pogledate, bila to nafta, šećer, filmovi, televizijske mreže, čelik, željeznice, proizvodnja automobila i stotine drugih, svi su oni u rukama Židova.

Dok gomilaju sva bogatstva zemlje u svoje ogromne monopole, tvrde da svim sredstvima treba razvijati značaj svoje nadvlade, predstavljajući je kao zaštitnika i dobročinitelja za sve koji im se dragovoljno pokore.

Sljedeći dio bavi se načinima na koje se Gojimi lišavaju njihove zemlje. Iskreno priznaju da se to mora učiniti, bez obzira na cijenu. Najbolji način za to je povećanje potraživanja na zemlju - dakle, zaduživanje zemlje koje će održavati zemljoradnju u stanju bezuvjetne potištenosti i podređenosti.

Još jedan način za oduzimanje od bijelih ljudi njihovog teško stečenog novca i imovine je da Židovi uključe u špekulaciju i svoje monopole, tj. imovinu. Na taj način isisat će iz industrije, rada i zemlje kapital i prebaciti u svoje ruke cijeli svjetski novac. "Tada će Gojimi kleknuti pred nama, da bi samo dobili pravo na opstanak."

Da bi do kraja uništili Goje, putem promidžbe ohrabrivati će potrebu za raskoši, koja će progutati svaku uštеđevinu koja je mogla preostati. "Podići ćemo radničke nadnice, koje ionako neće donijeti nikakve koristi radnicima, jer ćemo istovremeno izazvati poskupljivanje najvažnijih

[2] Ovdje se navode samo podnaslovi petog protokola (op. prev.)

životnih namirnica, tobože uslijed opadanja zemljoradnje i stočarstva.” Unatoč svemu i dalje će ohrabrivati i navikavati radnike na anarhiju i pijanstvo. U isto vrijeme, poduzeti će sve potrebne mjere da sa lica zemlje istrijebe sve inteligentne i obrazovane Gojimske snage.

Uništavanje Bijele rase prikriti će, navodno iskrenim, željama da služe radničkoj klasi i velikim principima političke ekonomije.

Protokol br. 7

Kako bi podržali i pojačali sve opake programe ekonomskog gušenja Gojima, Židovi planiraju intenzivnije naoružavanje, povećanje broja policijskih snaga i podgrijavanje razdora i neprijateljstva širom svijeta.

Kada to obave, sve što će preostati u svim zemljama na svijetu biti će mase proletarijata, nekoliko milijunaša koji će biti odani židovskoj stvari, policija i vojska.

Imajući svoje agente u svim vladama, u svakoj zemlji na svijetu, ekonomskim sporazumima, zajmovima, krizama i neprijateljstvima koja su sami stvarali, intrigama će toliko zamrsiti sve konce vlada po svijetu, da nijedna od njih neće biti u stanju djelovati bez židovskog upravljanja.

Ako se neka zemlja usudi suprotstaviti im se, Židovi će onda organizirati njene susjede u savez koji će se okrenuti protiv te zemlje i uništiti je sveopćim ratom. Koliko je realna i zastrašujuća ova moć, vidjelo se u Drugom svjetskom ratu. Kada se Njemačka, snagom i hrabrošću, otresla Židova, onda su oni odmah, putem opake promidžbe, intriga, financijskih sredstava i drugih poluga moći, organizirali okolne zemlje da povedu zvjerski, razorni rat protiv Njemačke.

Kažu: “Na akciju u korist našeg široko smišljenog plana, koji se već približava željenom kraju, mi moramo prinuđivati Gojimske vlade tobože javnim mnijenjem, koje smo tajno promovirali pomoću takozvane “velike sile” - tiska, koja je, sa malim izuzecima na koje ne vrijedi obraćati pažnju, sva u našim rukama.”

Ako se Europa otrgne njihovoj kontroli, onda su Židovi odlučni da pokažu svoju snagu i odgovoriti će američkim ili kineskim ili japanskim topovima i smrviti će Europu, ako bude potrebno.

Protokol br. 8

Ovdje se govori o manipulacijama sa sudovima. Plan im je uništiti sudstvo bijelog čovjeka, da ga degradiraju i degeneriraju do nivoa zakonske džungle. Zatim, da bi osakatili i mučili poštene ljude, Židovi planiraju pretrpati sudske ustanove ljudima njihove rase. Ako danas pogledamo oko sebe, teško da ćemo moći ignorirati činjenicu da je naš zakonski sistem preplavljen Židovima. Većina sudaca su Židovi. Ima ih veoma mnogo i među tužiteljima.

U želji da ispune svoje lukave i izopačene odluke, ali i da ih opravdaju pred javnošću, napravili su pravu nauku kojom su svoje idiotske odluke prikrili zvučnim uzvišenim moralnim principima, pa ih pretvorili u zakone. Oni će svoje odvjetnike, koji su potrebni za izvođenje svih prijevara i mutnih radnji, obučavati u posebnim školama, po posebnim, super-obrazovnim tečajevima. Takvom specijalnom obukom “oni će biti upoznati sa cjelokupnim naličjem ljudske prirode, sa svim njenim osjetljivim strunama, na kojima će morati znati svirati.”

Židovi se u velikom broju bave proučavanjem ekonomije, ne da bi razjasnili neka pitanja, već da bi ih bolje zamutili. Oko njihove židovske vlade biti će okupljena čitava plejada bankara, industrijalaca, kapitalista, a prije svega milijunaša, jer će, kako kažu, u suštini sve biti riješeno pitanjem novca.

Židovi će postaviti nežidovske pijune u vladine urede, ali će to biti osobe i ličnosti prošlosti i reputacije pune kriminala, koje imaju mračnu, skrivenu povijest i koje je lako ucjenjivati. Takvi ljudi nikada neće zastupati interese vlastite rase, već predstavljaju prave izdajnike Bijele rase i oni će, kako Židovi kažu, “štititi naše interese do posljednjeg daha”.

Protokol br. 9

Židovi detaljno proučavaju karakter naroda u zemlji koju namjeravaju uništiti. Ako pažljivo primjene ovaj princip, “vidjeti ćete da neće proći ni desetak godina, pa će se i najtvrdokorniji karakteri promijeniti i mi ćemo novi narod pribrojiti već pokorenima”.

Povjeravaju da su masonske parole “sloboda, jednakost, bratstvo” bile moćno oružje za uništavanje naroda po svijetu. Da ove riječi izražavaju besmislenost i nemogući idealizam, van svake je sumnje. Ali, one su bile izuzetno uspješne i djelovale su.

Kratko zatim raspravljaju o, umjetno stvorenom i kontroliranom, antisemitizmu čija je uporaba bila izuzetno korisna radi upravljanja “našom mlađom braćom”. Drugim riječima, kontrolirani antisemitizam je veoma korisno oružje za ujedinjavanje Židova i njihovo usklađivanje sa planom o vladavini nad svijetom.

Za Židove ne postoje prepreke ili granice njihovim aktivnostima. Njihova nadvlada nije ograničena nikakvim zakonima ili uvjetima. “U ovom trenutku mi smo zakonodavci, mi donosimo presude i određujemo kazne i pomilovanja, mi smo kao zapovjednici svih naših jedinica, na predvodničkom konju.”

U svoju mrežu ubacili su ljude svih mišljenja, svih doktrina, demagoge, socijaliste, komuniste i svakojake utopiste. Svakom od njih je povjeren zadatak. Svaki od njih, sa svoje strane, nagriza posljednje ostatke vlasti, težeći obaranju cijelog uspostavljenog reda. “Ova akcija izmučila je sve države - ali mi im nećemo dati mira sve dok ne priznaju našu međunarodnu nadvladu, otvoreno i pokorno.”

Znamo da su ovi Protokoli nastali prije sedamdeset godina, ali su se, čak i tada, Židovi otvoreno hvalili da već drže u svojim rukama zakonodavnu vlast, odvijanje izbora, tisak, osobnu slobodu, ali iznad svega, obrazovanje i odgajanje mladeži. Zatim se dalje hvale kako su zaveli, iskoristili i pokvarili gojsku mladež, učeći ih principima i teorijama za koje su oni, Židovi, znali da su lažni.

Otvoreno se hvale da u zapadnim zemljama imaju spremna sredstva i načine za tako zapanjujući teror da će i najhrabrija srca zadrhtati. “Metropolitenski podzemni hodnici biti će dotle povezani u svim prijestolnicama, odakle će tada biti bačene u zrak sa svim svojim organizacijama i dokumentima svih zemalja”.

Protokol br. 10

Ilustrirajući kako je lako prevariti Goje, Židovi mrtvi hladni tvrde da su ljudi savršeno zadovoljni vanjskim nastupom njihovih vlada i da nemaju ni najmanjeg pojma o skrivenim značenjima ili onome što se događa iza scene. Da bi se to tako i održalo, važno je da se nijedno pitanje ne pokreće direktno i otvoreno pred narodom. Prešutkujući principe, Židovi sebi ostavljaju slobodu da čine što ih je volja. Politički nitkov, koji je podlac, ali mudar, biti će obožavan od mase zbog svoje drske odvažnosti.

Židovska hijerarhija je sastavila veliki plan za podizanje nove fundamentalne strukture koja će obuhvatiti sve nacije na zemlji (Ujedinjene nacije). Oni žele podčiniti sve narode pod vlast jednog despotskog židovskog diktatora, tako što će prvo sve narode podvrći strašnim patnjama, konfuziji i mučenju, kako bi ovi, u očaju podigli ruke. Židovi će im tada ponuditi rješenje za sve njihove probleme. Državnim udarom, koji će tada izvesti, postavit će se na tron svijeta.

Jedna od metoda za postizanje ovog cilja je i davanje prava glasa svima, bez razlike na klasu ili kvalifikaciju. Zatim je tu uništenje značaja obitelji i njene odgojne vrijednosti među Gojima; stvaranje slijepe moćne sile od mase koja nikada neće biti u stanju kretati se u bilo kojem pravcu bez židovskih agenata koji će se postaviti na čelo kao vođe.

Židovi su potpuno svjesni liderskog principa, pa su ga koristili od početka svoje povijesti, da bi stigli do stanja sadašnje moći. Oni znaju da planovi za vladavinu moraju nastati kao proizvod jednog mozga, a ne da se kidaju na dijelove puno mozgova. I dok je razborito upoznati odabrano

društvo židovske hijerarhije sa općim planom akcije, o detaljima se ne smije razgovarati, jer bi to uništilo njenu maštovitu cjelinu, nezavisnost njenih pojedinačnih dijelova i tajno značenje svakog poteza.

Usputno dodiruju i korisnost ustava, kao sredstva za obranu naroda od njihove urote. Otvoreno tvrde: "A ustav nije ništa drugo nego škola razdora, nesloge, prepiranja, neplodnih stranačkih agitacija, stranačkih tendencija, jednom riječju škola svega onoga što čini državnu djelatnost bezličnom." Demokracije i republike su, dajući svakome pravo glasa, pa i posljednjem ološu i smeću, osigurale Židovima najbolje elemente sa kojima će uništiti državu i narod u toj zemlji. Da bi što bolje mogli manipulirati takvom državom, Židovi su sredili da se biraju predsjednici i drugi službenici koji u svojoj prošlosti imaju neku mračnu, neotkrivenu mrlju. Takvi agenti će onda raditi svoj posao bez straha da će Židovi nešto otkriti.

Konačno, ljudi će biti toliko iscrpljeni i toliko očajni zbog nesloge, pljačke putem poreza, sloma zakona, mržnje, zavisti, mučenja, bolesti, razvrata i borbi, da neće vidjeti drugo rješenje nego pribjeći židovskom vodstvu. Narod će se pokoriti i predati potpunom i bezuvjetnom židovskom gospodarenju.

Protokol br. 11

"Gojimi su stado ovaca, a mi smo vukovi. A vi dobro znate što se događa kada se vukovi pojave u toru ovaca...?"

U ovom Protokolu oni idu dalje sa detaljima oko uništavanja posljednjih ostataka naših oblika vlasti i uspostavljanja židovskog svjetskog poretka koji će doći u obliku državnog prevrata. Preduvjet da se ovaj novi svjetski poredak uspostavi je da mnoge kombinacije koncepata koje mi sada prihvaćamo, kao što su: sloboda tiska, pravo na udruživanje, sloboda savjesti, izborno načelo i razne druge, zauvijek nestanu iz čovjekovog pamćenja. Židovi se žele osigurati da će, kada dođe vrijeme da se čeljusti konačno sklope nad Gojima, njihove žrtve će morati priznati, jednom zauvijek, da su Židovi toliko jaki, da su toliko pretovareni silom, da ni u kom slučaju neće uzeti u obzir bilo kakav protest, niti će pak obratiti bilo kakvu pažnju na mišljenja ili želje Gojima. Oni nas žele uvjeriti da su spremni i u stanju su da bilo kakve izraze protesta slome neodoljivom snagom, u bilo koje vrijeme i na bilo kojem mjestu. Drhteći u strahu, Gojimi će pred svime zatvoriti oči i biti zadovoljni da čekaju i vide kako će se to završiti. U međuvremenu, Židovi će umirivati nežidove obećanjima da će im vratiti sve slobode koje su im oduzeli, čim budu obuzdani "neprijatelji mira".

Zašto sve ovo rade? Sa ciljem da osiguraju zaobilazni put koji njihovo rasuto pleme ne bi bilo u stanju osigurati direktnim metodama. Zbog toga su i organizirali vojsku masonskih loža - da podignu dimnu zavjesu iznad njihovih pravih ciljeva, u koje čak ni ne sumnjaju "životinje Gojimi". "Bog nam je darovao, kao svomu izabranom narodu, raseljenost i upravo se u toj prividnoj slabosti ističe naša snaga, koja nas je dovela do praga vladavine nad cijelim svijetom.".

Židovi smatraju književnost i novinarstvo najvažnijim obrazovnim snagama i zbog toga žele osigurati da njihova vlada postane jedini vlasnik većine listova. Oni slobodom tiska ili slobodom općenito, smatraju samo pravo da se radi ono što zakon dozvoljava. Pošto će oni stvarati ili ukidati zakone, po vlastitoj želji, sva sloboda biti će u njihovim rukama.

Promidžba i tisak, se smatraju ključevima za kontrolu nad Gojima. "Mi ćemo ga osedlati i zauzdati, a to ćemo učiniti i s cjelokupnim tiskom, jer koji je smisao samo se opravdavati od napada dnevnog tiska, ako to isto čine i časopisi, brošure i knjige. Sadašnji skupi proizvod javnosti mi ćemo zahvaljujući cenzuri pretvoriti u unosan posao za našu državu. Opteretit ćemo ga takvim biljezima i hipotekama već pri osnivanju tiskovnih organa ili tipografija, što će našu vladu osigurati od svakog napada putem tiska.". Oni žele tako zajašiti tisak da nitko ne bi nekažnjeno mogao ukazati prstom na ispravnost i nepogrešivost njihove vlasti.

Oni će također osnovati svoje novine i časopise koji će se praviti da napadaju židovski režim, ali naravno, napadi će biti limitirani na trivijalna pitanja koja im neće uzrokovati probleme. Te novine će raspravljati o tisuću raznih strana svakog pitanja, ali nikad neće dirati bitne probleme.

Tako čineći toliko će zbuniti svoje čitatelje, da oni neće znati kako se trebaju postaviti, niti koje pitanje je važno a koje nije. U svakom slučaju, niti jedna objava neće stići do šire publike a da pritom ne prođe kroz židovsku kontrolu. Goji će gledati na događaje kroz šarene naočale "koje ćemo im mi postaviti na nos". Hvale se kako već sada (a to je napisano prije 70 godina) nema državne tajne kojoj Židovi nemaju pristup. Sada, 70 godina poslije, možemo samo pretpostavljati koliko su unaprijedili taj nivo kontrole.

Buduća despotska Židovska država, imat će svoje časopise podijeljene u tri reda. U prvom redu biti će organi službenog karaktera. Ovi časopisi će uvijek čuvati stražu nad židovskim interesima i, kako sami predviđaju, njihov utjecaj će biti razmjerno slab. U drugom redu biti će polu-službeni organi čija uloga će biti privlačiti bojažljive i indiferentne Goje. U trećem redu osnovat će časopise, koji će vanjskom pojavnošću izgledati kao da su u opoziciji režimu. Tako će a) privući stvarne protivnike da prihvate ovu simuliranu opoziciju kao da je njihova. b) odvesti opoziciju u smjeru kojem žele, i tako ih neutralizirati.

Te simulirane bitke potpuno će zbuniti i dezorijentirati Goje, dok će u isto vrijeme, biti pod iluzijom da uživaju potpunu slobodu štampe.

Čak i u vrijeme kad su Protokoli napisani, Židovi su se hvalili kako su svi organi francuske štampe čvrsto povezani vezama profesionalnih tajni. Niti jedan novinar neće se odvažiti izdati ove tajne, jer ni jedan nije primljen u novinarsku profesiju a da nije imao neku mračnu tajnu iz prošlosti, koju Židovi mogu iskoristiti da ga ucjenjuju i kontroliraju. Kad konačno ostvare svoj cilj i postave despotski režim na vlast, oni planiraju osigurati da neće biti nikakvih javnih objava o nepoštenju vlasti. Mora se stvoriti dojam da su svi toliko zadovoljni sa novim režimom, da je čak i kriminalitet naizgled potpuno nestao.

Protokol br. 12[3]

Ovaj dio je prilično dugačak i bavi se izuzetno važnom ulogom koju, od Židova stvoreni, masonski redovi i masonske lože igraju u kontroli tiska, vlade i nežidova u cijelosti.

Masonsko tumačenje riječi “sloboda”. Budućnost tiska u masonskomu kraljevstvu. Nadzor nad tiskom. Dopisničke agencije. Što je napredak po masonskom tumačenju? Još o tisku. Masonska solidarnost u suvremenom tisku. Pokretanje provincijskih “društvenih” zahtjeva. Nepogrješivost novoga poretka.

Protokol br. 13

Potreba za kruhom svagdanjim biti će najmoćnija batina koju će Židovi držati iznad glava Gojima kako bi ovi šutili i bili pokorni. Iskoristit će svoje nežidovske agente u tisku da pokrenu diskusije koje su nezgodne za službeni tisak. Režim, kontroliran od Židova, tada će poduzeti promjene po vlastitoj volji, a javnost će ih predstaviti kao veliko dostignuće. Kada se jednom tako uradi, nitko se neće usuditi tražiti promjene u njima i tako će to stalno ići, pošto će židovski tisak predstavljati nove mjere kao veliki napredak. Odmah poslije toga, tisak će usmjeriti tijek misli ka novim lakomislenim pitanjima.

Kako Gojski narodi budu postajali sve porobljeniji i porobljeniji, Židovi namjeravaju da ih sve više zaokupiraju zabavama, igrama, razonodama, strastima, narodnim domovima i mnogim drugim aktivnostima kao što su natjecanja u umjetnosti i sportovima svih vrsta. Židovski tisak će diktirati svaku formu mišljenja koje će onda ljudi prihvaćati kao svoje, zato što će Židovi imati monopol na ponude novih pravaca u mišljenju.

Liberali i utopistički sanjari igrati će svoju ulogu u rušenju Gojimskih vlada, dok Židovi ne preuzmu stvar u svoje ruke. Poslije toga liberali im apsolutno neće biti ni od kakve koristi. U stvari, mogu čak postati i opasni, pa će morati biti sklonjeni. Iako će uzdrmati čitavu Bijelu civilizaciju i

[3] Ovdje se navode samo podnaslovi iz dvanaestog poglavlja (op. prev)

okrenuti društvo naglavce, njihovi govornici će se naveliko hvaliti kako su nam donijeli divni, dobroćudni režim, iako su nas u stvarnosti porobili. "Tko će u tom trenutku posumnjati da smo mi te probleme sami namještali, jer su oni dio našega političkoga plana, u koji nitko stoljećima nije uspio proniknuti?"

Protokol br. 14

Kad Židovi budu uspostavili svoje despotsko kraljevstvo, osigurati će da ne postoji ni jedna druga religija osim njihove, Mojsijeve religije, po kojoj će oni biti izuzetni, kao izabrani narod. Sve druge forme vjerovanja biti će zbrisane. Zatim će zavaravati Goje da u njihovoj religiji postoji mistična istina na kojoj će se temeljiti sva njena odgojna snaga.

Pošto budu porobili sve narode svijeta i nametnuli im svoj tiranski režim, oni će svakom zgodnom prilikom objavljivati novinske članke i praviti u njima usporedbe između njihove dobroćudne vladavine i prošlih vremena. Veličati će blagoslovljeni mir, iako je taj mir silom nametnut poslije vjekovnih židovskih podbadanja. Era prethodnih Gojimskih vlada biti će osuđena od strane Židova najoštrijim jezikom. Sve beskorisne promjene oblika vlasti, kroz koje će gurati Goje dok budu podrivali njihovu državnu strukturu, toliko će iscrpiti narode, da će konačno izabrati patnju pod Židovima samo da bi izbjegli rizik produženja svih tih prijašnjih nevolja i nemira. Kada se budu učvrstili na vlasti i dalje će stalno naglašavati sve povijesne greške koje su napravile prethodne Gojimske vlade, ne razumijevajući stoljećima sve ono što predstavlja istinsko dobro za čovječanstvo. Kao kontrast, govorit će ljudima koliko su sada sretni u usporedbi sa mrtvim i uništenim starim poretkom stvari. U zemljama koje su poznate kao progresivne, Židovi su priznali da su stvorili besmislenu, prljavu i gnjusnu literaturu. Pa ipak će kasnije upravo to iznijeti kao optužbu i dokaz protiv starog poretka.

Nikome nikada neće biti dozvoljeno povesti raspravu o njihovoj, židovskoj vjeri sa stanovišta istine. Nitko, osim Židova, neće biti potpuno upućen u njene sadržaje. Nitko od "odabranih" se neće usuditi izdati bilo koju njenu tajnu, niti će smjeti govoriti o tome kako je religija korištena da bi se porobio ostatak čovječanstva.

Protokol br. 15[4]

Jednodnevni svjetski prevrat. Kazne. Buduća sudbina Gojima-masona. Mističnost vlasti. Širenje masonskih loža. Središnja uprava "mudraca". Provokacija. Masonstvo kao voditelj svih tajnih društava. Značenje javnoga uspjeha. Kolektivizam. Žrtve. Kazne masona. Opadanje autoriteta zakona i vlasti. Od Boga izabrani narod. Kratkoća i jasnoća zakona budućega kraljevstva. Poslušnost starješinama. Mjere protiv zloporabe vlasti. Surovost kažnjavanja. Krajnji rok starosti sudaca. Liberalizam sudstva i vlasti. Svjetski novac. Apsolutizam masonstva. Pravo kasacije. Patrijarhalni oblik buduće vlasti. Diviniziranje vladara. Pravo jačega kao jedino pravo. Kralj izraelski - patrijarh svijeta.

Protokol br. 16

Shvaćajući da su sveučilišta ključne institucije za formiranje i modeliranje ljudskog mišljenja, Židovi planiraju kastrirati sveučilišta, tako što će ih preusmjeriti u novom pravcu, onom koji je koristan Židovima. Svi službenici i profesori biti će pripremani za svoj posao po detaljnim

[4] Ovdje se navode samo podnaslovi iz petnaestog poglavlja (op. prev.)

programima pripremljenim za njih, od kojih neće smjeti ni malo skrenuti. Biti će postavljani sa naročitom opreznošću i biti će u potpunosti ovisni o vladi.

Iz nastave će biti isključeni državno pravo, kao i sve što se tiče političkih pitanja. Ovi predmeti će se predavati samo nekolicini desetaka osoba izabranih i posvećenih, prema posebnim sposobnostima, a oni će, naravno, biti Židovi. U prelaznom razdoblju, dok se još budu borili da učvrste apsolutni despotizam, Židovi će uvesti u nastavne programe sve one razorne principe koji su tako briljantno korišteni za lomljenje Gojimskih vlada. Ali, kada jednom čvrsto prigrabe vlast, sve uznemirujuće teme biti će izbačene iz nastave. Umjesto toga, od mladih ljudi će stvarati djecu poslušnu prema vlasti, koja vole vladare, daju mu podršku i žele mir i tišinu.

Proučavanje klasike, antičke povijesti i predavanja o iskustvima iz prošlosti biti će zamijenjena teoretskim studijima o programima za budućnost. “Iz pamćenja ljudi izbacit ćemo sve činjenice prošlih stoljeća, koje su za nas nepoželjne, a ostavit ćemo samo one koje ocrtavaju pogreške Gojimskih vlada..” Poseban naglasak stavit će se na učenje o praktičnom životu, o obvezama ljudi prema državi, zakonu i poretku. Svakom zvanju biti će dan poseban i različit tretman.

U cilju da židovski despotski kralj čvršće drži uzde, biti će neophodno da se sve njegove aktivnosti objašnjavaju cijelom narodu, po školama i na trgovima, na takav način da ljudi jasno razumiju svaki njegov potez i sva njegova velika dobročinstva.

Neće biti nikakve slobodne nastave. Posebne grupe će učiti filozofiju novih teorija koje nisu objavljene ostatku svijeta. Te će teorije biti kao vjerske dogme i korist će se kao prijelazna faza za iniciranje ljudi u njihovu, to jest židovsku vjeru.

Primjećuju da ih je višestoljetno iskustvo naučilo da ljudi žive i rukovode se idejama, a da te ideje usvajaju samo pomoću edukacije. Svaki uzrast je podjednako prijemljiv za ideje. Treba samo koristiti različite metode da bi se one prihvatile. Krajnji rezultat kome će se težiti u sistemu takozvane očigledne nastave je da se Gojimi pretvore u lakomislene, poslušne životinje, koji očekuju očiglednost da bi uopće mogli doći do neke ideje.

Protokol br. 17[5]

Posebna oduka njihovih odvjetnika. Buduće odvjetnike plaćat će država. Informacije koje koriste odvjetnici biti će ograničene na one koje im da država. Car judejski biti će istinski papa svijeta, patrijarh međunarodne crkve. Uništenje postojeće crkve kada bude poslužila svojoj svrsi. Zadaci suvremene štampe. Organizacija policije. Dobrovljačka policija. Špijunaža po obrascu kabalske špijunaže. Zloupotreba i opadanje gojskih vlasti.

Protokol br. 18

Znajući da ništa ne uništava prestiž vlasti kao kada je očigledno okružena masom snaga tajne policije, radi vlastite zaštite, oni planiraju svoj, židovski, despotizam štititi lukavijim načinima. Sami će organizirati urote među ljudima, koje će predvoditi briljantni govornici, pa će se oko njih okupljati svi koji simpatiziraju takav protest i protivnici su režima. Na taj će način biti u stanju ukloniti sve slabe i kolebljive pripadnike vlastite policije i pridobit će nadzor nad potencijalnom oporbom koja bi se mogla razviti prirodnim putem. Ovako će biti u stanju pogoditi u centar i iskorijeniti svaku urotu čak i prije nego što počne.

Slabost je ako narod sazna da ima mnogo urota, i ako vladar bude natjeran objaviti tajne mjere obrane. Kada bi se saznalo da je bilo više pokušaja atentata na vladara, to bi također oslabilo njegov autoritet pred podanicima. Židovi otvoreno priznaju da su inicirali određen broj atentata i pokušaja atentata na kraljeve i vladare u prošlosti. Na taj način su pomogli uništiti autoritet cjelokupne Gojimske vlasti, jer je poljuljana ideja o apsolutnoj vlasti a potaknuta ideja o ogromnoj skrivenoj oporbi.

[5] Ovdje se navode samo podnaslovi iz sedamnaestog poglavlja (op. prev.)

Kada se njihov židovski vladar bude ustoličio, planiraju ga, radi njegove zaštite, okružiti takvom aurom moći i božanske mistike, da će glupi Gojimi o njemu razmišljati kao o prvom do Boga. Gojimi će onda učiniti sve da ga zaštite i da obavijeste vlasti o mogućoj oporbi koja bi se pojavila među njima samima.

Sa političkim prestupnicima će se obračunavati sa izuzetnom okrutnošću. Biti će uhićivani na prvi znak sumnje, bio on osnovan ili ne. Ljudima koji su optuženi za politički prijestup, ili u koje se samo sumnja, neće biti dana ni najmanja mogućnost da pobjegnu i prema njima će se postupati nemilosrdno. Tko god bude samo i pomislio na političke ideje biti će kriv jer, prije svega, on to ne razumije, i drugo, ne bi se trebao baviti takvim stvarima.

Protokol br. 19

Bavljenje politikom, koje će imati bilo kakvog značaja, neće biti dozvoljeno podanicima, ili bolje rečeno, žrtvama židovskog režima. Židovi ističu da je, pod dobro organiziranom, snažnom vlašću, svaki pokušaj, kako oni kažu "buntovništva" bilo od pojedinaca ili grupe, značajan kao "lavež psića na slona".

Dakle, ni jedan pojedinac neće doći na ideju da postane heroj i predvodi ljude u otporu, a svi koji bi se usudili pokušati tako nešto bili bi tretirani kao lopovi, ubojice i svi slični gnjusni i prljavi kriminalci. To će ove heroje srozati u očima javnosti i biti će im prilijepljena etiketa običnih zločinaca.

U svakom slučaju, uradit će se sve da se uništi bilo kakva mogućnost buntovništva ili suprotstavljanja. U prošlosti, da bi se srušili Gojimski režimi, posezalo se za knjigama iz povijesti iz kojih su se vadili primjeri herojstva i mučeništva onih koji su se suprotstavljali Gojimskim vladama. To će biti potpuno izmijenjeno i izbrisano kada se uspostavi židovski režim. Običan građanin neće imati nikakvog utjecaja na političke djelatnosti, niti će imati veću kontrolu nego što ima govedo u stadu.

Protokol br. 20

"Zbroj našeg djelovanja rješava se brojevima." Pod tim Židovi podrazumijevaju novac, a novac, po njima, upravlja svime. Protokol broj 20 je dugačak i zamršen i bavi se uglavnom novcem, oporezivanjem i kamatom.

On iznosi nacrt za njihovu fiskalnu politiku, kada se bude ustoličio vladar svijeta. Na prvom mjestu, židovski vladar će uživati u zakonskoj fikciji da sve u državi njemu pripada. U zagradi dodaju da to "nije teško ostvariti". On će, stoga, imati zakonsko pravo izuzimati svaki iznos, uz bilo koje obrazloženje.

Židovi se drsko hvale da su izazivali ekonomske krize na veoma jednostavan način: povlačenjem novca iz opticaja. Priznaju da su opterećivali financije država ogromnim zajmovima, za koje su uzimali ogromne kamate, pa su tako od država pravili dužničke robove njihovih međunarodnih bankara. Hvale se također da je koncentriranje industrije u rukama židovskih kapitalista iscrpilo svu snagu naroda, zajedno sa snagom države.

S ponosom ističu da je zlatna valuta uništila države koje su ga prihvatile, zato što nisu bile u stanju zadovoljiti potražnju za novcem, tim prije što su oni povlačili zlato iz opticaja. Čitatelj treba upamtiti da je ovo napisano prije 1900, a zatim neka se sjeti 1933. kada su Židovi povukli kompletno zlato iz opticaja u Americi i proglasili zločinom posjedovanje zlata od strane američkog građanina. Do sada su praktično ukupno zlato, koje smo posjedovali u Fort Knoxu, iznijeli iz zemlje. Ono malo zlatnih rezervi što je ostalo u Sjedinjenim Državama sada je prezaduženo. Potpuno smo opljačkani i lišeni zlata.

Tapšu sebe po leđima zbog svoje genijalnosti i lukavštine u usporedbi sa "gotovo životinjskom tupavosti Gojimskih mozgova". Hvale se da je njihov mudri bankarski sustav omogućio da Gojimi posuđuju od njih uz kamatu, uopće ne razmišljajući da taj novac dolazi iz

džepova njihove države. Dokle god su zajmovi unutarnji, Gojimi u stvari samo prebacuju svoj novac iz džepova siromašnih u džepove bogatih. No, to se mijenja kada dolazi do posuđivanja iz stranih izvora. Ono što je do tada bilo bogatstvo zemlje, sada prelazi u kase Židova, a Gojimi na taj način odaju priznanje Židovima kao da su njihovi robovi ili podanici.

To je sve dio glavnog plana. "Bez određenoga plana ne da se upravljati. Kročeći neodređenim putem i s neodređenim rezervama propast će i heroji i velikani.."

I tako, po planu, bijedni Gojimi jedva da shvaćaju u kakvoj se financijskoj katastrofi sada nalaze, usprkos zadivljujućoj industriji i produktivnosti svoga naroda.

Protokol br. 21

Ugrabivši apsolutnu kontrolu nad svim novčarskim sustavima različitih država u svijetu i držeći monopol nad bankarstvom i kreditima, Židovi se sada hvale da udvostručuju, utrostručuju i više puta umnožavaju svoj novac posuđujući ga Gojimskim vladama. Iskreno priznaju da Gojimske vlade, u većini slučajeva, uopće nemaju potrebu uzimati ove zajmove. Međutim, putem podmićivanja državnih službenika i zbog slabosti samih Gojimskih vladara, oni ih namamljuju u poziciju gdje su potpuno bespomoćni i preplavljeni ogromnim iznosom duga. Ne samo da moraju posuđivati još novca svake godine, već su prisiljeni posuditi novac čak i za kamate koje su se nagomilale nad glavama glupih Gojima.

Ali, kada se Židovi popnu na svjetsko prijestolje, sve financijske transakcije koje ne služe njihovim interesima, biti će nepovratno ukinute. Uništit će se novčana tržišta i oni neće dozvoliti da njihov prestiž bude uzdrman ikakvim kolebanjem cijena, već će oni, Židovi, zakonom određivati vrijednosti i cijene.

Burze ćemo zamijeniti grandioznim vladinim kreditnim institucijama čiji će cilj biti utvrđivanje cijena industrijskih vrijednosti u skladu sa onim što vlada odluči. To će rezultirati da svi industrijski pothvati zavise od Židova. Arogantno dodaju: "Možete zamisliti, koliku ćemo sebi moć na taj način priskrbiti!...."

Protokol br. 22

Krajnji cilj kojem teže Židovi definira se i pojašnjava u ovom Protokolu.

"U našim je rukama najveća suvremena moć svijeta - zlato.." Kada pomislimo da su ove riječi bile napisane prije najmanje 70 godina i kada pogledamo kako su danas opljačkane i poharane zlatne rezerve gotovo svih naroda u svijetu, onda dobivamo prilično jasnu ideju o uspjehu njihovog glavnog plana.

Arogantno ukazujući na činjenicu da su nagomilali cijelo to blago, pitaju se zar to nije siguran dokaz da je njihova vladavina od Boga predodređena? Iako će biti potrebno mnogo nasilja, oni su, svejedno, odlučni uspostaviti svoju okrutnu i dijaboličnu vlast. Kada to jednom učine, onda će se truditi dokazati da su dobročinitelji koji su ponovo uspostavili slobodu, red i mir u, napaćenom i borbama uzdrmanom, svijetu.

"Naša će vlast biti slavna, jer će biti moćna. Ona će upravljati i rukovoditi, a neće tapkati za nekakvim vođama i govornicima, koji samo izbacuju nerazborite riječi nazivajući ih velikim načelima." Njihova vlast, zaklinju se, biti će kruna reda i imati će oko sebe božansku auru koja će izazvati mistično savijanje koljena i pobožni strah među svim narodima. "Istinska moć ne popušta ni u kojem pravu, pa ni u božanskom, nitko joj ne smije pristupiti da joj ne bi oduzeo ni trunku njene snage."

Protokol br. 23

Prisiljavanje svih naroda da prihvate ropstvo i obvežu se vrhovnoj vlasti, glavna je nit koja se provlači kroz sve Protokole. Još jedan način je uliti ljudima u glave lekcije o poniznosti, jer će na

taj način biti još poslušniji. (Sjećate li se Besjede na gori?) Smanjivanjem proizvodnje luksuznih predmeta i lišavanjem ljudi svih oblika luksuza, natjerat će ih da postanu ponizni, a samim tim i poslušni. Zatim će potkopati i smanjiti velike proizvođače na nivo sitne industrije. Ovo je povratak u Srednji vijek. Pijanstvo će također biti zabranjeno zakonom i kažnjavati će se kao zločin.

Dok su ranije Židovi izazivali nemire, revolucije i širili vatru anarhije po cijelom svijetu, sada, kada od Boga odabrani, to jest njihov židovski car sjedne na prijestolje, svi agitatori će odigrati svoje uloge. Pošto su poslužili svrsi, biti će likvidirani. “Toga će trenutka oni biti zbrisani, jer na njegovu putu ne smije biti niti grančice niti travčice koje bi mu predstavljale smetnju.”.

Protokol br. 24

Dolazeći kralj svijeta i kralj Židova morat će imati nasljednu lozu potvrđenu u korijenima dinastije kralja Davida. On će očigledno biti izabran i podržavan od strane tri najviša Sionska mudraca. Biti će najpažljivije izabran, ne po pravu ili nasljedstvu, već isključivo po svojim izuzetnim sposobnostima. Zatim će uslijediti veoma intenzivna i rigorozna priprema (njihovog budućeg vladara) od strane tih mudraca u vrhu, kako bi ga upoznali sa svim tajnama židovskog cionističkog programa. Kralj će onda biti upućen u najtajnije misterije politike, u načine vladanja i u čitav program. Sve ove tajne, međutim, biti će strogo čuvane u okviru veoma ograničenog unutarnjeg kruga.

Kralja neće nužno naslijediti direktni potomci, već će njegovi nasljednici biti birani po sposobnostima. Samo onima koji budu bezuvjetno sposobni za čvrstu, makar i okrutnu direktnu vladavinu, biti će dozvoljeno da preuzmu uzde vlasti od Sionskih mudraca. U slučaju da se kralj razboli, ili pokaže slabost volje ili bilo koji drugi oblik nesposobnosti, on će, po zakonu morati prepustiti poluge vlasti novim i sposobnim rukama.

Jednom kada bude na prijestolju, samo će kralj i tri mudraca, koji ga podržavaju, znati kakav će biti program za budućnost. “Nikomu neće biti poznato što kralj namjerava i što želi postići svojim mjerama, pa se nitko i neće smjeti ispriječiti na nepoznatu putu”. Židovski kralj će morati biti lišen svih osjećaja i strasti i morati će ispoljavati moć hladnog rezoniranja svog nadmoćnog uma. “Oslonac čovječanstva u osobi gospodara svijeta, koji je od svetoga sjemena Davidova, mora svoje osobne sklonosti žrtvovati radi svoga naroda.”

POGLAVLJE BR. 22

Marksizam: moderni otrovni napitak

Ni po jednom poznatom standardu Karl Marks se ne bi mogao smatrati velikim piscem, pa čak ni velikim misliocem. Njegovo čuveno djelo, KAPITAL, toliko je zamorno i toliko dosadno da ga je gotovo nemoguće pročitati. Usprkos tome što ju je hvalila židovska promidžbena mreža i snažno promoviralo međunarodno židovstvo, ova knjiga je bila veoma malo čitana, a i danas je rijetko tko pročita. štoviše, knjigu Marks nije ni napisao sam, već uz veliku pomoć Fridriha Engelsa, svog židovskog suradnika i financijskog anđela. Engels je pregledao i korigirao Marksove zabilješke u čitljivu formu, ali čak i takvo djelo je teško da bi se čovjek s njim izborio, kao što bi bilo teško izboriti se veslajući uzvodno po rijeci hladne melase.

Ova knjiga čak ne sadrži ni neke suštinski nove teorije. Marks je većinu svojih socijalističkih teorija posudio od Condorceta, Saint-Simona, Auguste Compteia i drugih. Teoriju teze, antiteza i sinteze koju je nazvao dijalektičkim materijalizmom, uzeo je iz radova G. W. Friederich Hegela. To je beskorisna i neproduktivna teorija, koja je samo igra riječima, i mogla bi se opisati kao semitska, jezikoslovna zavrzlama.

No i pored toga, Marksovi radovi bili su u stanju prodrijeti u umove mnogih ljudi u svijetu i otrovati ih, pa nam je stoga neophodno analizirati i proučiti zašto je to tako i što je to Marks napisao.

Ovdje se mora dodati da se širenje Marksovog učenja nije dogodilo zato što je on bio briljantan, uvjerljiv ili rječit, niti zbog toga što je imao izložiti nešto konstruktivno, a konačno ni zbog toga što je imao ponuditi nešto posebno novo u svojim spisima i razmišljanjima. Razlog širenja po svijetu je grozničava židovska promidžbena mreža, snaga i utjecaj totalne židovske urote, kao što je bio slučaj i sa kršćanstvom. Ponavljam, marksizam se nije raširio zato što je bio proizvod koji se dobro prodaje, niti zato što je bio omotan u atraktivan i poželjan omot - ne, širen je i rasturan isključivo snagom židovske svjetske organizirane urote, sa tisućama govornika u sindikalnim salama, na radiju, televiziji, koji su ubrizgavali destilirani Marksov otrov u grla milijuna i milijardi nedužnih žrtava. Kao ni Besjeda na gori, ni on nije ponudio nova rješenja, novu nadu, niti ikakvu konstruktivnu doktrinu, već je, naprotiv, ponudio samoubilački program za uništenje naše Bijele civilizacije.

Drugo Marksovo djelo, napisano u suradnji a Engelsom je KOMUNISTIČKI MANIFEST. On je kraći i napisan je znatno ranije od Kapitala. Mnogo se lakše čita i smatra se osnovom komunističke doktrine.

Marks je rođen u Trieru, u Prusiji, 1818. godine. Pravo ime mu je **Moses Mordokaj Levy** i bio je unuk židovskog rabina. Otac mu je bio preobraćeni Židov koji je tobože napustio židovsku vjeru i prešao u kršćanstvo, 1824., kada je Marks imao šest godina. Ovo prelaženje u drugu vjeru ne treba shvatiti ozbiljno, jer Židovi imaju običaj paradiranja pod tuđim bojama i da se, kao kameleoni, stapaju sa okolinom u koju se pokušavaju infiltrirati. Pošto sada u retrospektivi možemo vidjeti ulogu koju su Židovi dodijelili Karlu Marksu, nije samo moguće, već je i vrlo izvjesno da je skrivena ruka židovstva pomagala Marksu i Engelsu da napišu svoje otrovne doktrine. Posebno su izabrali Marksa, nesumnjivo zato da bi izgledalo da autor nije Židov. Kada je sakupljena i sastavljena ova doktrina, sa ciljem da otruje nežidovske umove, cijela židovska mreža je grozničavo radila na promoviranju i širenju tih revolucionarnih ideja, a sve u službi židovske rase.

* * * * *

Na ovom mjestu moramo napraviti digresiju i razjasniti pitanje socijalizma i komunizma. Iako većina ljudi misli da su ova dva pojma tijesno povezana, molimo da se tu pravi krupna razlika. Socijalizam, sam po sebi, nije veće zlo nego kapitalizam, ili novac, ili vlada, ili organizacija, ili obrazovanje, ili mnogi drugi suštinski temelji naše civilizacije. U stvari, progres čovječanstva može se mjeriti stupnjem na kome je ono u stanju zajedno živjeti, da uspostavi vlast i zakone, organizira i

raspodjeli rad i educira društvenu zajednicu koja prerasta u nacije i države. Tu nema ničega pogrešnog. U stvari, sve je to konstruktivno, a te aktivnosti su socijalne aktivnosti, odnosno kolektivizam u svom najiskrenijem vidu.

Naime, sama ideja da grupa ljudi živi pod jednom organiziranom vlašću je socijalistički poduhvat, sam po sebi, i o tome nema zbora. Kada se okupimo da bi gradili autoputove u državi, zračne luke, da ustrojavamo vojsku i mornaricu radi obrane naše zemlje, kada se ujedinimo u zajedničkom naporu da izgradimo školu ili škole u kojima će učiti naša djeca, mi se definitivno upuštamo u socijalistički poduhvat. Sve ovo znači da ljudi surađuju u zajedničkom, odnosno kolektivnom, naporu za zajedničko dobro i ostvaruju korist koja daleko nadmašuje ono što bi mogli učiniti da su djelovali sami, kao sebični pojedinci, od kojih bi svaki išao svojim putem.

SOCIJALIZAM JE, UKRATKO, ORGANIZIRANO DRUŠTVO.

Sa pravom se može reći da se mjera ljudskog progresa može direktno odrediti voljom pojedinaca da žrtvuje vlastiti interes poradi općeg dobra, a to je suština socijalizma. Ponavljam, nema apsolutno ničega pogrešnog kod socijalizma samo po sebi, odnosno kolektivizma. Tijekom kratkog mirnog perioda u Hitlerovoj Njemačkoj, od 1933. do 1939. pod nacionalsocijalizmom, zemlja se razvijala i napredovala zapanjujućom stopom rasta, koju nije imala nijedna druga država u povijesti. Bio je to socijalizam bijelog čovjeka pod vodstvom velikog bijelog čovjeka i, ponavljam, rezultati su bili izuzetno konstruktivni, kreativni i produktivni.

Druga je stvar sa komunizmom, židovskim izopačavanjem socijalizma, koji nije stvoren da izgrađuje zajedničkim naporima, već je napravljen da uništi naciju bijelog čovjeka, njegovu zemlju i njegovu civilizaciju. Na tim ruševinama Židovi onda kuju svoju paklenu diktaturu. Zbog toga je stvoren komunizam i na to misli Židov kada govori o socijalizmu.

I sa ovim je isto kao i sa svakim drugim oružjem koje Židov koristi u svom programu osvajanja svijeta: nema ničeg lošeg u novcu, ali kada koristi novac, on ga upotrebljava za uništavanje Bijele rase i stvaranje svjetske židovske diktature; nema ničeg lošeg u vlasti kao takvoj, ali kada je se Židov dočepa, on je koristi da bi uništio Bijele nežidove i pomoću nje iskovao lance za njihovo porobljavanje; nema ničeg lošeg u obrazovanju kao takvom, ali kada ga Židov uzme pod svoje, on ga upotrebljava da bi izopačio umove naše djece i pretvorio ih u neprijatelje pune mržnje prema vlastitoj kulturi, vlastitoj civilizaciji, vlastitom narodu i vlastitoj zemlji, nema ničeg lošeg u radničkim sindikatima kao takvim, osim kada Židov preuzme kontrolu nad njima i kada ih onda koristi kao jurišne trupe kojima trgaju našu ekonomsku i nacionalnu strukturu i tako to ide sa svime što Židov dotakne, sa svime što on kontrolira.

Nažalost, većina bijelih intelektualaca nije u stanju napraviti razliku između socijalizma kao takvog i njegove izopačene forme koja se zove židovski komunizam. Na nesreću, Bijela rasa je spojila socijalizam i komunizam u jedno, smatrajući da su oni zli blizanci koji se razlikuju samo u detaljima i da si, ako si socijalista, brat po krvi komunistima. Ovo je očigledno pogrešno i varljivo. Baš naprotiv, socijalizam je osnovno tkivo civilizacije. On je temelj organiziranog društva. On je temelj za bilo kakvu vlast i najvažniji sastojak svakog progresa koji je Bijela rasa ikada načinila. Nije potrebno previše razmišljanja da bi se došlo do zaključka da bi, da je svaki čovjek radio samo u sebičnom, vlastitom interesu, da se, drugim riječima, bavio “individualnim poduzetništvom”, koji konzervativci tako žučno zagovaraju, čovječanstvo još uvijek bilo na nivou pećinskog čovjeka. Naime, ne bi se izgradila ni osnovna jedinica društva - a to je obitelj - jer i to, također, zahtjeva žrtvu pojedinca radi dobra grupe, ma koliko ona mala bila.

Komunizam je, sa druge strane, jedna potpuno različita zvjerka. U stvari on je prava zvijer. Nacionalsocijalizam u Njemačkoj je zadržao privatno vlasništvo za pojedinca; zadržao je privatno poduzetništvo kao takvo, ne samo da je zadržao, već je i promovirao izgrađivanje obitelji i obiteljskog života. Promovirao je ideju patriotizma i ideju lojalnosti prema vlastitoj rasi. Komunizam ne čini ništa od ovoga već zlobno želi sve to istrijebiti sa lica zemlje. U doba nacionalsocijalizma, tijekom šest kratkih godina, Hitler je obnovio bankrotiranu, razbijenu naciju, razorenu moralno, financijski i duhovno. On ju je izgradio i iskovao u najnapredniju i najproduktivniju državu kakvu zapanjene oči svijeta do tada nisu vidjele. Činjenica da su Židovi

kasnije lažima, obmanama i urotom uspjeli natjerati ostatak bijelih nacija u svijetu da napadnu i smrve Njemačku, druga je priča. No, i pored toga, dostignuća nacionalsocijalizma, odnosno, socijalističkih vlasti, tijekom šest mirnih godina, su nešto što nikakva količina lažljive židovske promidžbe ne može izbrisati iz povijesti našeg doba.

* * * * *

Sada, kada smo povukli liniju koja razdvaja konstruktivnu i kreativnu ideju socijalizma, kao takvog, od komunizma, pozabavimo se konceptima židovskog komunizma koje je izbljuvao Židov, Karl Marks.

Židovi su veliki majstori dioba i teoriju "zavadi pa vladaj" razvili su do stupnja umjetnosti. Ima više vrsta podjela čovječanstva - po spolu, po starosnoj dobi, po vjeroispovijesti, po nacionalnosti, itd. No, Karl Marks je izabrao podijeliti ga na "buržoaziju i proletere". Iako baš on nije izmislio ove termine, iz praktičnih razloga ih je izvukao i od njih napravio dvije suprotstavljene riječi, kakve su danas, naravno uz pomoć svjetske urote.

Pod "buržoazijom" je podrazumijevao ljude u klasi suvremenih kapitalista, tj. vlasnike sredstava za proizvodnju, koji zapošljavaju radnike. U stvari, gotovo svakog pripadnika srednje klase, koji je posjedovao makar i malu radnju ili prodavaonicu, svrstavao je među "buržuje". Kao što svi znamo, srednja klasa je istinska snaga, kičma nacije i upravo protiv nje, i posebno na nju, Marks je sručio sve pogrde i sav gnjev, kao na klasu koja mora biti uništena.

Riječ "buržoazija" je prvobitno imala značenje: stanovnici grada, građani, ali se u razdoblju romantike taj termin počeo primjenjivati na srednju klasu, živjela ona u gradovima ili ne. Biznismeni, od najvećih tekstilnih magnata, pa do vlasnika malih kioska, doktori, odvjetnici, učitelji i drugi obrazovani profesionalci, sve grupe koje mi danas nazivamo "radnicima bijelih okovratnika", pripadale su, po Marksu, buržoaziji i sve su morale biti uništene. Marksova definicija buržoazije bila je nova, ekonomska, definicija i glasila je: "Buržuji su vlasnici nad sredstvima kapitalističke proizvodnje". Ovakvu definiciju iskoristio je da u nju ugura i cijelu srednju klasu.

Marks se izdavao za velikog zaštitnika radničke klase, za koju je iskovao termin "proleteri". Radi ove riječi posegao je daleko unazad, u povijest antičkog Rima, jer su proleterima tada nazivani pripadnici klase siromašnih (ili pripadnici manjina), koji nisu imali nikakvo vlasništvo osim vlastite djece (PROLES). Iako rimska sirotinja nema nikakve veze sa tvornicama, Marksu se svidio termin zato što je vjerovao da ima romantičan povijesni prizvuk. U proletere je uključio ne samo tvorničke radnike već i svu gradsku sirotinju, kao i seljake koji će, vjerovao je on, prije ili kasnije biti, iz ekonomskih potreba, privučeni gradovima. Buržuji će, također, prije ili kasnije, postati proleteri zato što će ih uništiti kapitalistička konkurencija, pa će i oni utonuti u mase proletarijata. Činjenica da se to nije dogodilo ni poslije 100 godina, već da je, nasuprot tome, srednja klasa nemjerljivo porasla i napredovala preko svih očekivanja koja su se mogla iznijeti sredinom XIX vijeka, ni najmanje ne smeta današnjim židovskim promidžbenjacima. Oni i dalje podupiru istu marksističko-židovsku doktrinu, gurajući svijet prema potpunom porobljavanju. Možemo dodati da je ovo samo jedna od mnogih Marksovih teorija i predviđanja koje su vremenom oborene i ispale potpuno pogrešne i lažne.

Marks je u "Komunističkom manifestu" napisao i ovo: "Radnici nemaju domovine. Nacionalna odvajanja i suprotnosti naroda sve više iščezavaju razvitkom buržoazije, slobodom trgovine, svjetskim tržištem". I ovo je, također, bila očita laž, očiglednija i gluplja od mnogih drugih stvari koje je napisao u svojoj raspravi - a napisao je mnogo gluposti i laži. Pošto je Komunistički manifest napisan u predvečerje serije židovskih revolucija, koje su otpočele 1848., Marks je procijenio da su nacionalistički osjećaji na zalasku. Nije mogao više pogriješiti. Bio je to početak uskrsnuća nacionalističkih osjećaja među radnicima, baš u vrijeme kada je Marks objavio da radnici nemaju domovine.

Marks je bio majstor klasnih cijepanja, kojeg je on praktično i izumio. U prvom poglavlju Komunističkog manifesta, Marks je naslikao kako Europa stenje zbog strašne bitke "za prevlast

između nadiruće buržoazije i proletarijata u razvoju". Oslikao je buduću borbu koja bi trebala biti označena štrajkovima, zatvaranjima tvornica, sabotažama, smanjivanjem nadnica, bankrotima, poslovnim krizama, simultanim rastom industrijskih udruženja i radničkih sindikata, porastom proleterske "klasne svijesti" i nasiljem. Na taj način u stvari je dao plan za cijepanje države i nacije, koji će moćna skrivena ruka Židova promovirati sa velikim žarom i energijom, koji će se uporabiti za uništenje nekoliko velikih svjetskih država i koji i danas podriva zemlje koje još nisu pale. On je to vidio kao ogroman, dramatičan sukob dviju nepomirljivih, suprotstavljenih klasa društva koje će izabrati kurs čiji put vodi u borbu do smrti. Kao Hegelov sljedbenik i on je vjerovao da će progres doći putem "plodonosne" borbe suprotnih principa, a takvom procesu i Hegel i Marks dali su proslavljeno ime "dijalektika". Pod ovim su podrazumijevali borbu dvije suprotnosti, teze i antiteze, koje se konačno stapaju u sintezu. Sinteza onda postaje nova teza, koja ubrzo razvija antitezu, a zatim ponovo evoluira u novu sintezu i tako u beskraj. Ovoj besmislenoj teoriji dato je zvučno ime "dijalektički materijalizam".

U drugom poglavlju Komunističkog manifesta, koje nosi naslov "Proleteri i komunisti", on nam predstavlja raspravu sa buržoaskim kritičarima komunizma o tome da li je komunizam dobar ili nije. Kada postavlja pitanje "U kojem odnosu stoje komunisti prema proletarijatu, kao cjelini?", pošten odgovor bi glasio da nije bilo nikakvog odnosa, jer u tom periodu nije ni postojala bilo kakva komunistička partija. Međutim, pošto je Marks bio isto toliko lažljiv koliko i arogantan (što je česta osobina kod pripadnika njegove rase) on je drsko gurao dalje, kao da su njegova partija i buduće uništenje buržoazije već utvrđene činjenice. U ovom poglavlju on postavlja komunistički program ukidanja privatne svojine, a zatim ide još dalje, napadajući i ocrnjujući buržoaziju. Predstavlja buržoaziju kao lopovske, napuhane, glupe ništarije iz neke primitivne, jeftine opere, što je stav, koji od tada u proteklih 100 godina, zauzimaju svi njegovi židovski sljedbenici.

U drugom poglavlju, Marks pribjegava pogrdama, a napad na buržoaziju postaje još osvetoljubiviji i otrovniji. On brani komunistički program, čiji su ciljevi uništenje države, kulture, religije i obitelji, tvrdeći, naravno, da je buržoazija sve to već učinila.

Kaže da nema ničeg lošeg u tome što će buržuji izgubiti svoju privatnu svojinu, jer su ionako svu svojinu ukrali od herojskog proletarijata, koji naporno radi, i od seljaka koji proizvode.

Prema Marksu, još 1848. sve je već bilo uništeno od strane buržoazije, uključujući kulturu, samu državu, religiju, obiteljski život, privatno vlasništvo. I na tako luđačkoj osnovi on opravdava komunističke ciljeve samoubilačkog zatiranja nacije, govoreći da će sve biti divno čim sve bude uništeno, a radnička klasa dođe na vlast. Ovakve postavke su toliko smiješne i toliko udaljene od realnog života, da bi se običan čovjek mogao zapitati da li je Marks izgubio moć rasuđivanja, jer ako nije, onda sigurno ni sam ne vjeruje u ono što je napisao.

Odgovor na ovo je da on, naravno, nije vjerovao u to što je napisano i da svakako nije mislio da će radnička klasa izvući neke koristi iz onoga za što se zalagala. Nije mu ni bila namjera da radnici steknu neku dobrobit. Moramo imati na umu čvrstu činjenicu da je Marks bio Židov, posvećen svojoj rasi i njenom cilju - uništenju Bijele rase. Poput "Besjede na gori", u kojoj se kaže "voli svoje neprijatelje, okreni drugi obraz, prodaj sve što imaš i daj siromašnima, ne opiri se zlu", tako su i Marksove ideje bile čista destrukcija, zatiranje i samoubojstvo. Nitko nije bio previše zainteresiran za njih i nitko ih nije zaista prihvatio. Međutim, iza ovih ideja stajao je snažni promidžbeni program međunarodnog židovstva i on ih je nametnuo svijetu, baš kao što je 2000 godina prije toga širio samoubilačke ideje Novog zavjeta, po tada nadmoćnom, bijelom rimskom svijetu.

Marks zatim ide i dalje zagovarajući ukidanje obiteljske zajednice kao takve. Svoj samoubilački prijedlog (koji svakako nema podršku radničke klase, niti bilo koga drugog) brani tako što lansira nove otrovne napade na "buržoaziju". Moramo imati na umu da termin "buržoazija" nije značio ništa dok Marks i židovska promidžbena mreža od njega nisu načinili udomaćenu riječ, i da on i dalje ne znači ništa, jer obuhvaća ljude u različitim domenama koji imaju sasvim različite prihode i vrijednosti svojih ukupnih dobara. No, i pored toga, Marks je nastavio udarati po "buržoaziji", kao da je ona oličenje samog đavola, pa je postavio i pitanje "Na kakvim je osnovama

sadašnja, buržoaska, obitelj zasnovana?” Zatim je dao i *non sequitur* (koji uopće ne slijedi) odgovor: “Na kapitalu, na privatnoj zaradi”. Poslije toga je iznio da 9/10 svih ljudi u Europi nema nikakvo vlasništvo. Kada pogledate ove dvije tvrdnje, vidjet ćete da su, naravno, kontradiktorne, jer proleteri, koji po njemu čine 90% svih ljudi, također imaju obitelji, koje su čak, veće od obitelji takozvane buržoazije. Prema ovako besmislenom načinu razmišljanja, ovih 9/10 (pošto nemaju nikakav kapital, a obitelj je zasnovana na kapitalu) ne bi trebali imati nikakvu obitelj. I to tako ide i dalje. On skače sa jednog *non sequitur* argumenta na drugi, koji je još gluplji i smješniji, ali bez obzira na sve, opravdava ovaj svoj bućkuriš koji služi uništenju društva, odnosno, Bijele zajednice.

Nastavljajući u idiotskom stilu, zalaže se da žene treba “osloboditi” te da budu objekti “slobodne ljubavi”. Ovo brani time govoreći da komunisti ne trebaju ništa novo uvoditi, u svakom slučaju, “to gotovo oduvijek postoji”. I zbog toga njegovi mali, dobri komunisti samo žele da “umjesto licemjernog i prikrivenog, uvedu službeni, otvoreni sustav slobodne ljubavi”.

On nastavlja: uništiti, uništiti, uništiti. Sve poznate vrijednosti, koje je bivša civilizacija uspostavila, Marks želi uništiti.

Veoma je čudno što se cijeli program i cijela knjiga iscrpljuju samo pitanjima kako uništiti vladajući buržoaski sistem, kako promovirati revoluciju, kako svrgavati, kako zatirati. Kada čovjek pogleda iza revolucije, iza uništavanja i razaranja, jedva može pronaći, ako uopće i može, neku konstruktivnu ideju o tome, što treba izgraditi umjesto srušenog. To je stari židovski program svrgavanja, rušenja, uništavanja i zatiranja. A sljedeće komunističko načelo, ukidanja država i nacionalnosti, sa obrazloženjem da radnik nema domovine, je podla laž. On tu iznosi da se nacionalne razlike i antagonizmi među narodima svakoga dana sve više smanjuju, što je tvrdnja koja je četrdesetih godina prošlog stoljeća bila potpuno suprotna činjenicama i povijesti. Veoma rijetko su nacionalni osjećaji bili na takvoj visini kao u tom periodu i ne samo da nisu nestajali, već su tijekom sljedećih pola stoljeća nastavljali snažno rasti.

Marks nastavlja sa ovakvim idiotskim trabunjanjem, bez ikakvog dodira sa činjenicama, poviješću ili realnošću, a glavna tema je uništenje i svrgavanje svega postojećeg. Krajnji rezultat će biti “proletarijat svoju političku vlast iskorištava da postupno oduzme buržoaziji cijeli kapital, da u rukama države, tj. proletarijata organiziranog kao vladajuća klasa, centralizira sva sredstva za proizvodnju”. Naravno, propušta kazati u čijim će rukama država stvarno biti. Mi pri tom znamo da će vlast biti koncentrirana u rukama samih Židova, kao što nam pokazuje povijest od nekih 50 godina židovske komunističke tiranije u Rusiji.

Na kraju drugog poglavlja je kulminacija, jer se tu iznosi čuvenih 10 točaka Komunističkog manifesta, a one nisu čuvene zbog neke mudrosti koju sadrže, već samo i jedino zbog židovske svjetske urote, koja je tih 10 točaka nametala i propagirala ostatku svijeta, na žalost njegovih nesretnih žitelja.

Iznosimo ovdje doslovno tih 10 točaka sa ciljem da provjerimo koliki su napredak Židovi postigli u njihovoj primjeni, ne samo u komunističkim zemljama, u kojima su sada vrhovni vladari, već i u takozvanim “slobodnim” zemljama, kakve su Sjedinjene Države, u kojima ubrzano ruše same temelje tih država i temelje Bijele rase.

Evo sada tog blebetanja što su ga Židovi proslavili širom svijeta:

KOMUNISTIČKI MANIFEST

1. Ukidanje zemljišnog vlasništva i uporaba zemljišnog najma u državne namjene.
2. Jako progresivni porez.
3. Ukidanje prava nasljedstva.
4. Konfiskacija imovine svih emigranata i pobunjenika.
5. Centralizacija kredita u rukama države, preko nacionalne banke, s državnim kapitalom i isključivim monopolom.
6. Centralizacija cjelokupnog transportnog sustava u rukama države.

7. Širenje tvornica i sredstava za proizvodnju u rukama države, obrada i poboljšavanje zemljišta prema općem planu.
8. Jednaka obveza rada za sve, stvaranje industrijskih vojski, poglavito za zemljoradnju.
9. Ujedinjavanje rada, zemljoradnje i industrije, utjecanje na postupno ukidanje suprotnosti između grada i sela.
10. Javno i besplatno obrazovanje sve djece. Obustava tvorničkog rada djece u sadašnjem obliku. Kombinacija edukacije s materijalnom proizvodnjom, itd. itd.

Niti u ovom programu ima neke velike logike, niti je očita potreba za ovakvim promjenama. Svejedno, tužno je gledati kako su Židovi uspjeli nametnuti ovaj dijabolični program i pretvoriti ga u realnost. Fantastično djeluje kada se pogleda da su Židovi stvorili dvije naizgled suprotstavljene grupe, umjetno ih podijelili, dali im imena "buržuji" i "proleteri" i na ovako slabom i ništavnom planu izgradili program osvajanja svijeta. Međutim, bez obzira koliko fantastično sve izgledalo, uz pomoć novca, promidžbe i organizacije koju su imali u rukama, Židovi su uspjeli to uraditi.

U trećem poglavlju, Marks nije imao nikakvih novih materijala i ideja koje bi bile vrijedne spomena. Većinu ovog poglavlja on koristi kako bi, uz malo dokaza i mnogo iskrivljene logike, opravdao i podupro ono što je već ranije rekao. U najvećem dijelu on pokušava napraviti strašilo od, kako je rekao, buržoazije, a da bi potakao njenog oponenta, takozvani proletarijat.

Ipak, iznosi jednu zanimljivu i značajnu misao, premda ne u smislu namjere, kada kaže da komunizam i kršćanstvo imaju mnogo toga zajedničkog. Piše: "Ništa nije lakše nego prebaciti kršćanski asketizam u socijalističke boje. Zar se nije i kršćanstvo deklariralo protiv privatne imovine, protiv braka, protiv države? Zar nije propovijedalo da ih treba zamijeniti dobročinstvom i prosjačenjem, celibatom i obamiranjem tijela, životom u ćeliji i crkvom? Kršćanski socijalizam samo je sveta vodica kojom svećenik posvećuje prkos plemstva."

Mada uopće ne navodi korektno slučaj, on nesumnjivo iznosi točku, koja se mora naglasiti, o sličnosti židovskog kršćanstva i židovskog komunizma, koji su čudesno podudarni, iako ni komunisti ni kršćani to nikad neće priznati. Bez obzira na to, oni su, izuzetno slični i mi ćemo ih ovdje usporediti.

Jedna od glavnih točaka komunističkog programa je ukidanje privatnog vlasništva. Kršćanstvo također to propovijeda, kažnjavajući stalno i iznova one produktivne članove društva koji su imali energije i dovoljno promišljenosti da osiguraju svoje obitelji. Novi zavjet stalno ponavlja: "Idi, prodaj što imaš i podaj siromasima". "Teže će bogataš ući u kraljevstvo nebesko, nego što će deva proći kroz iglene uši." "Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta". "Ne gomilaj bogatstva na zemlji, nego gomilaj bogatstva na nebu". I tako dalje, i tako dalje. Tema se stalno ponavlja. Tko god je energičan i dovoljno ambiciozan da zaradi za život i osigura svoju obitelj, jako je slab kandidat za ulazak u kraljevstvo nebesko.

Dolazimo zatim do pitanja obiteljskog života. O tome je Isus rekao sljedeće (Mat. 10:34-38): "Ne mislite da sam došao mir donijeti na zemlju. Ne, nisam došao donijeti mir, nego mač. Ta došao sam rastaviti čovjeka od oca njegova i kćer od majke njezine i snahu od svekrve njezine; i neprijatelji će čovjeku biti ukućani njegovi. Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan. Tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan." Ovdje imamo jasan dokaz, po riječima samog Krista, da je cilj kršćanske vjere podijeliti domaćinstvo, obitelj i potom ih uništiti.

Imamo i druge manifestacije kršćanske crkve kojima se ruši obitelj i sputava rađanje. Gotovo 2000 godina, katolička crkva promovira celibat među svojim pripadnicima. Svećenicima je bilo zabranjeno, i još uvijek je zabranjeno, ženiti se. Crkva je osnovala mnogobrojne samostane čiji su stanovnici, tj. redovnici obvezni živjeti redovničkim životom, odnosno, ne ženiti se. Najbolje i najpoželjnije mlade žene zavedene su da postanu redovnice i žive u ženskim samostanima, lišavajući se tako bilo kakvog oblika ženstvenosti što su ga možda posjedovale. Tamo su strogo podčinjene "nadstojnicama samostana" i provode svoje živote u turobnom redovništvu, da bi

konačno uvenule i umrle, neproduktivne i bez djece, uništavajući svoju nasljednu lozu zbog religijskih izopačenosti.

Sljedeća velika sličnost između židovskog komunizma i židovskog kršćanstva je filozofija kojom ovi pokreti napadaju plodne, kreativne lidere društva. Već smo dosta govorili o zlonamjernim napadima komunista na takozvanu "buržoaziju" i o njihovom hvaljenju vrlina "proletera", tj. ljudi koji nisu uspjeli ništa stvoriti. Da je razlog tome mogući nedostatak ambicija, nikada nije spomenuto.

Na isti način, Novi zavjet stalno napada bogate ljude ili one koji su stekli neku imovinu ili imanje. Potpuno se zanemaruje da li je to možda postignuto napornim radom ili odricanjem. Stalno se ponavlja da je takva osoba lišena mogućnosti da ikada stigne u raj, pa se kaže: "Kakvu će koristi imati čovjek, ako stekne i cijeli svijet, a izgubi vlastitu dušu?" Zatim se u Besjedi na gori veličaju vrline bespomoćnih, neambicioznih i lijenih. Kaže se: "Blaženi siromašni duhom" i "blaženi krotki" itd., itd. Ovakvi koncepti su potpuno suprotni idealima bijelog čovjeka, koji je uvijek najviše cijenio vrline kao što su produktivnost, kreativnost, ambicija, progres.

U posljednjem poglavlju drugog dijela ove knjige opširnije i detaljnije ću se pozabaviti usporedbom komunizma i kršćanstva. Na ovom mjestu dovoljno je reći da je marksizam židovska tvorevina, napravljena da potkopa i dezintegrira društvo bijelog čovjeka, da ga iskida na komadiće i ostavi da leži kao leš nad kojim će slaviti parazitski Židovi.

Nastavljajući sa pregledom trećeg i četvrtog poglavlja Komunističkog manifesta nalazimo: a) rastrzan i konfuzan pregled cjelokupne povijesti, gdje Marks vrši nasilje nad njom, pokušavajući opravdati svoje idiotske argumente, i b) njegovu ocjenu tada postojećih rivalskih socijalističkih partija. Malo dobroga kaže za bilo koju od njih i predviđa im skoru propast. Insistira da je on u pravu i da je svaka druga grupa, koja sebe naziva socijalističkom, neadekvatna, nenaučna, pogrešna i bezvrijedna. Bile dobre ili loše, sve ove grupe su brzo nestale, kao što je Marks i predvidio.

Međutim, ovdje je važno istaći da se to nije dogodilo zbog činjenice da su Marksove ideje, ako se tako uopće i mogu nazvati, imale veću vrijednost. One su, najvjerojatnije, bile neadekvatnije, nenaučnije, pogriješnije i bezvrjednije od onih koje je on napao. Marksove ideje uspjeh duguju isključivo činjenici da je ogromni židovski urotnički aparat njih izabrao kao sredstvo svog programa za uništenje Bijele rase.

Cijeli program je upravo usmjeren prema tome. On insistira na "nasilnom svrgavanju svih postojećih društvenih prilika" sa žarom jednog piromana. Posljednje poglavlje završava vatrenim pozivom radnicima: "Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom. U njoj proleteri nemaju što izgubiti osim svojih okova. A dobit će čitav svijet. Proleteri svih zemalja ujedinite se!"

I evo sada kratkog sadržaja mnogo hvaljenog Komunističkog manifesta. U najkraćim crtama, Marks iz drevne povijesti izvlači dva termina, proletere i buržuje, iskrivljuje ih, daje im novo značenje i koristi ih kao klin za cijepanje kojim stvara dvije do tada nepostojeće, neprijateljske grupe. Zatim pokreće kampanju ocrnjivanja, klevetanja i mržnje, kako bi pobunio radničku grupu da uništi gotovo svakoga tko je stekao neku imovinu tijekom života i plodonosnog rada. Na temelju ove bijedne "teorije", ako se uopće može tako i nazvati, lansiran je čitav program za uništenje društva, uništenje obitelji, uništenje države i ukratko, kao što i sam kaže, za uništenje "svih postojećih društvenih prilika".

KAPITAL

Okrećemo se sada monumentalnom djelu od 1000 stranica, koje se smatra njegovim remek djelom i zove se "Kapital". Na njega nećemo trošiti mnogo vremena, jer to jednostavno ne zaslužuje. Na tih 1000 stranica smeća veoma malo je zrna za ubrati. Većinom se radi o praznoj slami. Čak, to je suha, mrtva, prazna slama. On pokušava stopiti i izmiješati ekonomsku i političku teoriju zajedno sa poviješću, sociologijom i vlastitim utopijskim razmišljanjima. Rezultat je jedna strašna katastrofa. On pravi veliku stvar od svoje teorije "viška vrijednosti", koju čak nije ni otkrio, već ju je izvukao iz klasične britanske ekonomske doktrine tog vremena.

Marksova cjelokupna metoda nije promatranje i logička dedukcija promatranog. Umjesto toga, on ima unaprijed formirane koncepcije - kao na primjer da društvo treba uništiti - a onda pristupa prikupljanju gomile lažnih "dokaza" koje iskrivljuje na takav način da oni održavaju njegove neodržive teorije. Pa ipak, poslije 1000 stranica ovog smeća, on ipak, izgleda, uspijeva uvjeriti neke ljude (koji knjigu nisu ni pročitali, a kamoli razumjeli) da tu nečega mora imati. Ali, ni tako nije mogao pridobiti gotovo nikoga tko od ranije nije bio opčinjen idejama revolucionarnog marksizma. Ekonomisti, povjesničari i filozofi odavno su prestali smatrati ovo djelo ozbiljnim doprinosom u njihovim naučnim oblastima. To je toliko obimna i isprazna knjiga da je čak i rijetko koji marksista može pročitati i razumjeti.

Najbolja uloga knjige "Kapital" u svijetu marksističkog socijalizma je ta da stoji na polici i izgleda kao teško, impresivno djelo na koje se svaki marksista, u svakom trenutku, može pozvati, jer u njemu mora postojati neki duboki intelektualni dokaz za sve što mu može pasti na pamet.

Komunistički manifest je objavljen 1848. godine. Prvi tom Kapitala objavljen je 1867., gotovo dva desetljeća poslije. Brojio je nekih 800 stranica. Kada je Marks umro 1883., tomovi II i III bili su samo zbrkana gomila bilješki, referenci i nacrta. Engelsov je usud bio da sve to ustroji i priredi za izdavanje. Ta dva toma pojavila su se 1885. i 1894., donoseći ukupnu količinu smeća na iznos od preko 1000 strana.

Većina Marksovih organiziranih aktivnosti svodila se na duge svađe sa drugim socijalističkim vođama, i to prvenstveno sa Ferdinandom Lassalleom, vođom njemačkih sindikalista i Mikhailom Bakuninom., ruskim anarhistom. Ipak je pomogao u stvaranju jedne neuspješne radničke udruge koja je u povijesti socijalizma poznata kao "Prva internacionala". Međutim, njegova borba u sprječavanju Bakunina da preuzme ovu organizaciju doprinijela je njenom slomu početkom sedamdesetih godina. Kada je umro, nikakva komunistička organizacija nije, kao takva, postojala.

Veliki napredak organizacija koje zastupaju marksističku doktrinu dogodio se tek poslije njegove smrti. Tek je sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća židovski aparat čvrsto preuzeo njegove teorije, promovirao ih i na temelju njih stvorio stranke od velikog utjecaja u većini zemalja kontinentalne Europe, a posebno u Njemačkoj, Francuskoj i Italiji. Već 1889. oni su stvorili međunarodni koordinacijski komitet koji su nazvali "Druga internacionala".

I dok je Marks krojio svoj program sa idejom da Njemačka bude prva žrtva, povijest se odigrala nešto drugačije. Vladimiru Lenjinu, još jednom Židovu, data je zadaća da stvori značajnu rusku marksističku partiju, boljševičku, između 1909. i 1913. g. Ona se poslije preimenovala u komunističku, prema Marksovom terminu iz Komunističkog manifesta.

Lenjinova partija je, međutim, bila veoma različita od teoretskih postavki koje je dao Marks, tako da bi se teško uopće mogla nazvati marksističkom. Čak je Lenjin većinu učenja "dijalektičkog materijalizma" pokupio od drugih ruskih revolucionara, posebno od N.G. Chernyshevskiia. Svoje planove o boljševičkoj partiji, maloj discipliniranoj, urotničkoj, elitističkoj grupi u ogromnoj, zaostaloj, seljačkoj zemlji, formirao je na temelju ranije ruske revolucionarne teorije i prakse, a ne Marksovih ideja, koji je takve ideje odbacivao kao "nenaučni avanturizam". Jedina stvar koju je Lenjin zaista usvojio od Marksa bila je "naučna" ideja o "neminovnosti" društvenih revolucija, sa naglaskom na proletarijatu.

Iako nemamo ni vremena ni prostora baviti se poviješću ruske revolucije, ipak moramo kazati da se ne treba zavaravati kako su veliku ulogu imale Marksove ili Lenjinove "briljantne" teorije. Mračna priča o uništavanju ruskog naroda je nešto sasvim drugo.

Rusiju je stoljećima, više nego ijednu drugu zemlju na svijetu, mučio ogroman broj Židova. Ti Židovi su dugo vremena kovali urote, agitirali i planirali anarhiju i revoluciju. Još jedan Židov, Lav Trotsky,, bio je pripreman, zajedno sa još 3.000 židovskih koljača - revolucionara, na East Side u New Yorku da obavi posao poput čelične šake koja će zbaciti rusku vlast. Jacob Schiff, židovski financijer iz New Yorka, dao je 20.000.000 dolara za ovu stvar. Kada je došlo vrijeme, Trotsky i njegova banda revolucionarnih koljača bili su prebačeni u Rusiju, gdje su sa ostalom židovskom bratijom uspjeli izvršiti krvavi državni udar. To je bio najbolji primjer židovske

urotničke taktike. Ruski narod i ruski "proletarijat" uopće nisu razumjeli ono što se događalo. Židovska promidžbena mreža, kako u Rusiji, tako i u inozemstvu, glasno je objavila trijumf "siromašnih i potlačenih" radnika nad "tiranskim" carskim režimom. Obje ove tvrdnje bile su ogromne, užasne laži. Ako je ruski car imao nekih slabosti, one se nisu manifestirale u tiraniji, već, naprotiv, u toleranciji, slabosti i kolebljivosti. Ruski radnici niti su razumjeli što se dešava, niti su imali ikakvu predodžbu o užasnoj sudbini koja im je bila namijenjena.

Kada su Židovi u Rusiji došli na vlast, odmah su ugrabili sva strateška mjesta u vladi i u promidžbi. Smjesta su pokrenuli masovnu kampanju u kojoj je pobijeno 20.000.000 bijelih Rusa.

Ovdje se mora naglasiti da su nordijski bijeli Rusi stoljećima bili intelektualni i kreativni predvodnici ruskog naroda i da su oni u biti i stvorili modernu Rusiju. Zbog toga je ova izabrana elita bijelih Rusa bila glavna meta Židovima, čim su dobili revolucionarnu vlast u svoje ruke. Zaveli su vladavinu terora koju svijet do tada nije vidio i koja traje do današnjeg dana. Za nekoliko godina pobili su 20.000.000 bijelih Rusa, kremu i vodstvo ruske populacije, načinivši tako od ruskih Slavena i kulaka roblje u svojim rukama. Postali su drvosječe i vodonoše svojim židovskim gospodarima koji su im obećali radnički raj.

Bili smo tako svjedoci smrti ruske nacije i uspostavljanja židovskog komunizma koji je napravio bazu za operacije po cijelom svijetu, u najvećoj njegovoj zemlji, u kojoj kontrolira ogromne prirodne resurse.

DRUGA KNJIGA

S P A S E N J E

POGLAVLJE BR. 1

Priroda i religija

Proučavajući biće Prirode, uočili smo, sa nevjerojatnom jasnoćom, da svako biće ima svoje posebne načine preživljavanja, razmnožavanja, sakupljanja hrane, obrane i udjela u sljedećoj generaciji. Ne samo da svako biće ima svoj vlastiti način preživljavanja, već su u taj način usađene mnoge specifičnosti koje su za svako biće jedinstvene. Na primjer, dabar instinktivno zna kako graditi brane i to mu puno pomaže u preživljavanju. Mačka instinktivno zna kako hvatati miševe i to je, također, ogromna pomoć njezinom preživljavanju. Mačka može raditi mnoge druge stvari koje su svojstvene mački, ali građenje brana sigurno nije jedna od tih stvari. Štoviše, ne trebamo se ni nadati da možemo naučiti mačku da pliva kao dabar, da gradi brane kao dabar, sječe drveće kao dabar i da se ponaša kao dabar. Urođene instinktivne specifičnosti dabra su svojstvene samo njemu, a specifičnosti mačke su samo njene specifičnosti.

Slično tome, pri promatranju specifičnosti ljudske rase, pronalazimo posebne karakteristike koje su univerzalne i svojstvene ljudskim rasama, a to je ono čime se bavi ova ili ona religija. Kada proučavamo povijest različitih civilizacija, različitih naroda koji su živjeli na licu zemlje, različitih rasa, skoro bez izuzetka vidimo da je svaka od njih imala neku vrstu religije. Bez obzira da li je to bila religija visoko razvijene civilizacije Egipćana, ili Grka, ili Rimljana, ili religija nekog obojenog plemena kao što su Indijanci u području Amazone u Južnoj Americi, ili po velikim ravnicama Sjeverne Amerike, ili su to Hotentoti u Africi, bez obzira na to koliko su bili, ili jesu primitivni, oni su svi imali, i danas imaju neku vrstu religije.

Činjenica je da su sve ljudske rase, od najprimitivnijih do najrazvijenijih nacija svijeta danas, bile pretrpane tisućama religija, međusobno različitih. Čak su se i pojedine religije dijelile na mnoštvo podreligija, kao kršćanstvo, na primjer, sve dok skoro svaki živi kršćanin nije počeo vjerovati da se razlikuje od svoje braće vjernika i živjeti u uvjerenju da baš on ima krajnje rješenje za znanje i mudrost a da svi, ali svi, koji se od njega razlikuju, griješe, bar toliko koliko se razlikuju od njegove religije.

Taj zavedeni kršćanin ne shvaća koliko su varljive i površne dogme na kojima se zasniva njegova vjera, niti shvaća njeno pravo porijeklo.

Ni u jednoj religiji cijepanje, dijeljenje, unutrašnja trganja, svađe i nerazumijevanja nisu više izraženi nego u samoj kršćanskoj religiji. Možemo biti sigurni da su Židovi tako isplanirali.

Pa ipak, iz svega prethodnog moramo zaključiti da su religija i sklonost čovječanstva ka njoj urođeni poklon, kojim nas je priroda obdarila i koji je usadila u naše gene. Nama je očigledno potrebna religija da bismo preživjeli, u ovom ili onom obliku.

A činjenica je da mi preživljavamo. Kao što kaže Stari zavjet, narod bez vizije nestaje. Svim narodima je, da bi preživjeli i napredovali, potrebna religija koja bi ih usmjerila, dala im svrhu i cilj. Nama je potreban osjećaj pripadanja. Bez njega, čovječanstvo posrće, slabi i umire, kao riba na suhom. I ne samo to, što je čvršće religija povezana sa dušom neke rase, ona je zdravija i dinamičnija za tu rasu. Sretna je ona rasa čija religija je pronašla njenu rasnu dušu.

Mnoge religije su permanentno loše za rase koje su ih prihvatile, kao što je, na primjer, Bijela rasa prihvatila kršćanstvo, ili, trebamo li reći, što su joj Židovi nametnuli kršćanstvo. Neke religije nisu bile ni dobre ni loše, ali su bile krajnje smiješne i glupe. Primjer je mnogobožačka religija koju su imali Rimljani i Grci, sa bogovima koji su skakutali tamo-amo po nebesima priređujući svakojake nevjere, preljube i gluposti.

Postoji vrlo malo religija, nekoliko samo, koje su bile dobre rasama koje su ih prihvatile i stvorile. Notorni primjer je judaizam Židova, koji je savršeno skrojen za parazitsku rasu. To je najveća stvar koju su oni proizveli i ona ih podupire nekoliko posljednjih tisuća godina.

Sve u svemu, sa sigurnošću možemo zaključiti da je većina religija loša, a nesreća Bijele rase je što je prokleta najgorom od njih, u posljednjih dvije tisuće godina.

Osjećam se krajnje blažen i sretan što sam pripadnik velike kreativne Bijele rase. Vrlo sam ponosan što sam član Bijele rase i volim je više od ičega na svijetu. Priroda je obdarila Bijelu rasu dubokom instruktivnom odanošću vlastitoj vrsti - rasnom odanošću. Darežljiva priroda nas je obdarila ovom instinktivnom karakteristikom radi našeg opstanka. Ovaj zdravi instinkt je svirepo gušila užasna, strana religija kojom smo prokleti i koje se izgleda nismo sposobni otarasiti.

Da, prokleti smo židovskom religijom kršćanstva, sviđalo nam se to ili ne. To je bolesna religija, religija usmjerena na smrt, religija koja nas uništava. Ona guši svaki zdravi instinkt kojim nas je priroda obdarila i zaglupljuje i izvrće sve najbolje atribute kojima je priroda tako velikodušno blagoslovila Bijelu rasu. Ono što nam najviše treba je nova religija, naša vlastita religija, religija koju je stvorio sam kreativni genij Bijele rase, religija koju nam nije nametnuo prevarantski Židov. Nama je očajnički potrebna dobra religija.

Ali, što je to dobra religija?

Na ovo zaista nije teško odgovoriti. Dobra religija je ona religija koja pomaže u razvoju i napretku rase koja je prihvati. Ukoliko pomaže određenoj rasi, to je dobra religija. Ukoliko niti pomaže, niti škodi, ona je beskorisna i uglavnom je, iznad svega, dosadna. Ukoliko koči rasu koja ju je prigrlila u borbi za opstankom, onda je to loša religija i štetna je za njene sljedbenike.

Nebrojeno puta smo čuli kako ljudi kažu: “pa, morate u nešto vjerovati”.

To je točno do mjere u kojoj svakome zaista treba životna filozofija koja je povezana sa svijetom prirode, u kojem se nalazimo i koja nas zbližava sa njim, filozofija koja nam pomaže da imamo realan, racionalan pogled na našu borbu za opstanak u neprijateljskom svijetu punom izazova. Što je više ova filozofija, religija ili vjera, kako god izaberemo da je zovemo, u harmoniji sa zakonima prirode, to će korisnija, realnija i bolja biti ovakva vjera. Što se više udaljava od prirodnih zakona i što se više upušta u izlet iz realnosti u svijet snova i mašte, to će prije ovakva vjera postati i nerealna i umjetna i opasno štetna.

S obzirom da se obraćamo isključivo i jedino pripadnicima Bijele rase, bez ustezanja mogu reći da je jedina stvar koja nas zaista interesira vjera koja će nam pomoći da širimo, štitimo, promoviramo, sačuvamo, unaprijedimo i proširimo Bijelu rasu. Mi smo zainteresirani za religiju koja će pomoći i učiniti dobro Bijeloj rasi u njenoj borbi za opstanak u neprijateljskom i punom izazova svijetu. Ne interesira nas vjera Papauanaca Nove Gvineje, ne interesira nas ni vjera crnaca, ni ovdje u Americi ni u Africi, ne zanima nas ni vjera Hindusa ili Kineza. Nismo zainteresirani ni za univerzalnu religiju “spasenja” cijelog čovječanstva. Uopće nas to ne interesira. Mi smo, čisto i jednostavno, zainteresirani za religiju preživljavanja Bijele rase i samo Bijele rase i za pomoć toj rasi da napreduje do visina o kojima se nije ni sanjalo.

Kada to postavimo na ove jednostavne osnove, odnosno na dva najavljena koncepta: prvi, da je religija dobra onda kada pomaže prosperitetu rase koja ju je prigrlila i drugi, da smo jedino i samo zainteresirani za religiju Bijele rase, onda rješenje postaje prilično lako. U stvari, formulacija vjere za Bijelu rasu sada može u osnovi biti svedena na jednu rečenicu - vodeći princip naše nove religije trebao bi biti: da li će ona biti korisna za Bijelu rasu?

I dok je formuliranje nove vjere relativno jednostavno i osnovno, suočeni smo sa mnogo obimnijim problemom raščišćavanja tla od svih otpadaka, smeća i ostataka sadašnje religije kojima smo trenutno pretrpani. Kao što se uvijek događa kada se zida nova građevina, gdje je zemljište pretrpano otpacima i smećem, raščišćavanje mjesta na kome će se zidati često je veći problem od same gradnje. Tako je i sa našim zadatkom. Građenje nove vjere nije ni izdaleka tako teško koliko je teško raščišćavanje smeća i zbrke koji su usađeni u umove naše bijele braće. Naš najveći zadatak je da otkrijemo sve monstruoznosti kršćanskog učenja i da vratimo smisao za rasuđivanje našoj bijeloj braći i bijelim sestrama, da bi jasno mogli sagledati što je za nas dobro a što ne, što je dobro

za našu djecu, za naše buduće generacije i što je dobro za našu rasu. Suočeni smo sa zadatkom otklanjanja nemoralnosti koje su zbunjivale umove Bijele rase posljednja dva milenija i skoro dovele do raspada naše rase. Naš najvažniji zadatak je: **ispraviti način razmišljanja bijelog čovjeka**.

Prvo pitanje sa kojim se bijeli čovjek mora suočiti je pitanje pronalaženja sebe i slijeđenje briljantne sudbine koju mu je priroda iscrtala. Svi ostali problemi, kao što su osiguranje hrane, zagađenje, prometne gužve, prenaseljenost, financije itd., postat će dječja igra, čim bijeli čovjek povrati kontrolu nad svojim učenjima i svojom sudbinom. Ukoliko ne riješi ovaj prvi i najbitniji problem, ni svi ostali nikada neće biti riješeni, niti će ikada zaista i biti važni. Ako bijeli čovjek ostane u zamci židovskog okvira ideja, on će pipati po mraku i uzaludno se mučiti u zabludama, sve dok ne bude zbrisan sa lica zemlje, a svi ostali problemi će biti potpuno beznačajni.

Nije naš glavni problem prevladavanje Židova, crnčuga i ostalog svjetskog šljama. Ne, uopće. Naš najbitniji i prvi problem je da ispravimo način razmišljanja bijelog čovjeka. Moramo njegovo razmišljanje preorijentirati na osnovne vrijednosti. Jednom kada njegov mozak očistimo od židovskog otrova, uklanjanje Židova i Crnaca iz naše okoline bit će dječja igra. Tom plemenitom cilju je posvećena naša nova religija.

Bijelog čovjeka moramo vratiti njegovom zdravom razumu. Prije nego što počnemo ispravljati način razmišljanja bijelog čovjeka, postoji nekoliko osnovnih preduvjeta oko kojih moramo biti savršeno jasni. Prvi je, gdje zapravo leži lojalnost bijelog čovjeka? A drugi, koja je svrha njegovog života ovdje na zemlji?

Odgovarajući na prvo pitanje, moramo shvatiti da se mi, Bijela rasa, sada nalazimo usred očajničke borbe za opstanak. Nju je napao izdajnički i lukavi neprijatelj, koji je u toj mjeri zaludio umove Bijele rase, da, ogromna većina bijelih ljudi čak i ne zna tko je neprijatelj i u stvari, većina njih čak ne zna ni to da se nalaze usred ljutog rata u kome su oni žrtve koje su osuđene na istrebljenje. Smrtni neprijatelj bijelog čovjeka, aparat međunarodnog židovstva, tako je zbunio i uništio um bijelog čovjeka, da se on sada više i ne bori, niti pruža i najmanji otpor. U stvari, um bijelog čovjeka je u toj mjeri zagađen pogrešnim konceptima i pogrešnim idejama da se i on sam priključio Židovima na poslu vlastitog uništenja.

U svakoj borbi je najvažnije znati tko ti je neprijatelj, koje je njegovo oružje, što je njegova snaga, koja je njegova metoda djelovanja, kao i mnoge druge vitalne činjenice do kojih može doći obavještajna služba. Upoznaj svog neprijatelja. Što više znaš o njemu i što si više svjestan svojih snaga i slabosti, to si bolje pripremljen.

Ne samo da moraš znati snage i slabosti sebe i svoga neprijatelja, već moraš znati i tko je na tvojoj strani i za što se boriš. Povrh svega, moraš imati poseban, detaljan i agresivan plan borbe koji će donijeti sigurnu pobjedu. Moraš imati poseban program. Moraš imati cilj.

Jedno od najmoćnijih oružja koje Židov ima u svojim rukama je njegova majstorska manipulacija uvođenja konfuzije u umove Bijele rase. On sije konfuziju, kao što seljak razbacuje gnojivo po svojim poljima, a žetva Židova u ratu i razaranjima naših ljudi je čak tisuću puta veća od učinka seljakovog gnojiva. Jedno od područja u kojoj je većina bijelih ljudi najviše zbunjena je - čemu točno trebaju biti odani?

Sljedeće bitno pitanje je: Koji je naš cilj u životu?

U sljedeća dva poglavlja, želim govoriti o ova dva vitalna pitanja - pitanja koja su Bijelu rasu zbunila do beskraja. Moj cilj je da eksplicitno izložim stav Kreativističkog pokreta o odnosu prema ovim osnovnim životnim pitanjima.

POGLAVLJE BR. 2

Vaša lojalnost - sveta dužnost

Čemu trebate biti lojalni?

Ako pripadate jednoj od konzervativnih grupa, oni su vam iznova i iznova ponavljali da morate biti lojalni svojoj zemlji, svojoj zastavi i iznad svega, lojalni tom velikom, velikom, američkom Ustavu. "Patriotizam" je velika vrlina, kažu. Čak i novine koje kontroliraju Židovi će vam to reći, mada će odmah nakon toga preći na bogohuljenje i blaćenje svega ovoga, uz pomoć najgoreg smeća kojim obično zasipaju sve institucije i obilježja bijelog čovjeka.

Činjenica je da lojalnost čovjeka ne pripada ni jednoj od ovih stvari. Njegova lojalnost se prije svega odnosi na njegovu rasnu obitelj, koja je neposredni nastavak njegove vlastite obitelji. Drugim riječima, **lojalnost bijelog čovjeka prvo i prije svega pripada Bijeloj rasi**. Sve ostale rase instinktivno znaju da njihova lojalnost pripada njihovoj rasi. Židovi to znaju, crnci to znaju i svi ostali to znaju, osim prosječnog bijelog Amerikanca, koji je osnovna meta razaranja u ovom izdajničkom prljavom ratu, a mi smo sada uhvaćeni u mrežu, sviđalo se to nama ili ne, znali mi to ili ne.

Židov može biti stanovnik Francuske ili Engleske, ili Njemačke ili Sjedinjenih Država. On je potpuno nezainteresiran za dobrobit svoje zemlje domaćina. On ne priznaje lojalnost ni prema jednoj od tih zemalja. Naprotiv, obično je aktivno uključen u rušenje poretka zemlje u kojoj živi, otimajući i razvlačeći njene ostatke. On je lojalan samo - židovskoj rasi. Neka se jedna zemlja samo usudi da pripriječti nekom Židovu bilo gdje u svijetu - kao što je to nedavno bilo sa ruskim otmičarima, ili pred par desetljeća u slučaju atomskih špijuna Rosenbergovih - svi Židovi svijeta ustaju i vrište do neba: "Spasite Rosenbergove!" "Oslobodite naše ljude!" Činjenica da su Židovi proglašeni krivim je, što se njih tiče, potpuno irelevantna. Spasiti ih pod svaku cijenu! Bunite se zbog proganjanja! Vičite glasno i dugo! Radite sve da biste spasili svakog Židova, bez obzira koliko je kriv, bez obzira kakav je zločinac.

Nemojmo nikada zaboraviti da su baš ova rasna lojalnost i solidarnost načinile od Židova ovakvu svjetsku silu kakva su oni danas.

Rasna lojalnost je fundamentalni instinkt koji nam je priroda dala radi očuvanja svake rase. Što je zdraviji ovaj instinkt, i što ga rasa više ispoljava, to su veće njene šanse za opstanak. Što je više taj instinkt zamagljen prijevarom ili zagađenošću uma, to je ta rasa podložnija razaranjima od strane onih koji koriste svoje urođene instinkte rasne lojalnosti.

Crni čovjek posjeduje ovaj instinkt, te je Židovu lako promovirati rasnu lojalnost među crncima, da organizira i iskoristi je za razaranje Bijele rase. On ima crnce koji pričaju o "crnačkoj kulturi", mada ona uopće ne postoji. Natjerao ih je da govore o "crnom ponosu" a imaju vrlo malo čime bi se mogli ponositi. Židov je svojim vještim manipulacijama i promidžbom uvjerio crnog čovjeka da viče: "Ubijte bijelce!" On širi mržnju prema Bijeloj rasi, ne samo među crncima i mulatima Amerike, već među svim obojenim narodima svijeta. Njegovi planovi traže pregrupiranje inferiornih obojenih rasa svijeta u udarne trupe za kvarenje i prljanje superiorne Bijele rase i ubijanje i protjerivanje onih koji na to ne pristaju.

Ovaj program kvarenja rase i protjerivanja se događa pred našim očima danas u Americi. Prinudno prevoženje djece u udaljene škole radi očuvanja rasnog balansa, bezočna i besramna uvreda Bijele rase glavni je dio programa prljanja rase sljedeće generacije. Njihov cilj je da ubrizgaju crnu krv Afrike u vene bijelih Amerikanaca. Ne treba se nitko zavaravati da se židovski program "zajedništva" i "miješanja" za vrijeme školskih godina, potpomognut programom masivnog zagađenja umova u školama, na televiziji i u masovnim medijima, neće završiti miješanim brakovima i miješanjem rasa. U stvari, Židovi danas za nas imaju spremljeno sveopće kvarenje rase. Iskoristit će sve moćne igre, svaki promidžbeni trik, svaki neustavni zakon koji nam mogu nametnuti da bi postigli ovaj svoj cilj, prljanje Bijele rase.

Baš sam danas čitao o Židovki, po imenu Cohen, koja predaje grupi "kršćanskih" bijelih žena o tome gdje leži njihova "kršćanska" dužnost. Prema ovoj gospođi Cohen, porodice bijelih

ljudi su živjele u umjetnom svijetu i bolje bi bilo da počnu sa usvajanjem crnih beba, jer postoji ogroman broj crnih beba koje čekaju na usvajanje i njihova “kršćanska dužnost” je da tim bebama osiguraju dom. Prijeteći je dodala da su, ukoliko se to ne uradi uz radost i entuzijazam, već u izradi zakoni koji će ih natjerati da usvoje te male crne zečiće iz džungle. I, ponovno, nemojmo se zavaravati, ukoliko ne zaustavimo ovo divljanje, Židovi će to uspješno izvesti, pa će provesti i druge tajne programe da bi nas uništili i da bi zaprljali našu rasu.

Drugi dio programa smanjena i uništenja elite američke bijele omladine je sadašnji bezumni rat u Vijetnamu, gdje se svakog tjedna ubija nekih pedeset i više bijelih Amerikanaca u cvijetu mladosti, po džunglama Vijetnama, Kambodže, Laosa i drugdje, uz više stotina njih koji bivaju osakaćeni i pretvoreni u invalide do kraja života. Tisuće njih su se vratili iz ovih ratova po džunglama kao narkomani, sa tragično uništenim životima i ne samo da su beskorisni, već se mnogi, po povratku u Ameriku, okreću kriminalu.

Ponovimo: Židov zna kome pripada njegova lojalnost i sve ostale obojene rase znaju kome pripada njihova lojalnost, jednom riječju, njihovoj rasi. Samo je Bijela rasa zbunjena - čudno je čak to i reći - ta ista rasa koju je priroda okrunila kao vrhunac svoje kreacije i koju je predodredila da vlada svijetom.

Zahvaljujući sveopćoj kontroli Židova nad instrumentima promidžbe, bijeli čovjek je sada ispunjen težnjom da bude dobročinitelj i da spašava svaki bezvrijedni šljam i svakog parazita na zemljinoj kugli, ne shvaćajući, pritom, da se paraziti velikom brzinom razmnožavaju, dok Bijela rasa stagnira i njen broj opada, i da paraziti namjeravaju da je unište čim se domognu moći.

To je rasno samoubojstvo.

Stoga mi, pripadnici Bijele rase, moramo da se opametimo i da odbacimo tako idiotsku, samouništavajuću filozofiju. Ona je suprotna svakom razumu. Ona je suprotna svim dobrim, zdravim instinktima kojima nas je priroda obdarila za vlastito samoočuvanje. Ona se protivi zdravom razumu. Prvo i prije svega, moramo vjerovati u provođenje rasne lojalnosti - lojalnosti prema Bijeloj rasi i samo Bijeloj rasi.

Moramo napustiti idiotski samoubilački stav koji smo u prošlosti zauzeli i vratiti se razumnom, realnom kursu koji nam je sama priroda odredila. Od milijuna vrsta u prirodi, ne znam ni za jednu koja kaže: “Da bismo obranili slabiju i inferiorniju vrstu, mi ćemo zaustaviti širenje svoje vrste, a zbog fer odnosa prema neprivilegiranima, mi ćemo pružiti pomoć šljamu, tako da se on može razmnožavati, dostići veću populaciju od naše i izgurati nas sa lica zemlje.”

Ne, nijedna vrsta ne sprovodi ovaj idiotski program samilosti prema šljamu, slabijima i inferiornijima. Nijedna, osim Bijele rase.

Mi, iz Kreativističkog pokreta, zbog toga, u potpunosti odbacujemo ideju konzervativaca da lojalnost prema državi, zastavi i ustavu dolazi na prvo mjesto.

Tko može biti lojalan Americi koja se u potpunosti pocrnčila i judaizirala i čiji je osnovni nacionalni cilj prljanje i uništavanje Bijele rase? Naravno da je svaki pametan pripadnik Bijele rase dužan shvatiti da je takva zemlja njegov neprijatelj, sviđalo se to njemu ili ne, i da on takvoj zemlji ne duguje svoju lojalnost. U skladu sa ovim, mi moramo shvatiti i to da nije država sama po sebi grješna, već izdajničke strukture koje su uzurpirale moć ove države, a koje vode Židovi.

Kada bih vidio američkog crnca kako tuče bijelog Kanađanina, ne bih bio na strani crnca zato što je Amerikanac, već bih potrčao pomoći Kanađaninu zato što je bijel. Shvaćam da je nemoguće dugovati bilo kakvu lojalnost vladi, kada ta vlada neprestano svojim postupcima dokazuje da promovira dobrobit i uvećavanje broja crnaca a zalaže se za razaranje populacije bijelaca. Nijedni brižni roditelji bijelci neće ostati i podizati svoju porodicu u zemlji koja je pocrnčena, kao što je na primjer Haiti. S obzirom da mnogi roditelji vide da se ovo događa u velikim gradskim džunglama Sjedinjenih Država, veliki broj njih planira napustiti ovu zemlju i preseliti se u Australiju ili negdje drugdje, gdje nema crnaca. Mnogi su to već uradili. Ovo pokazuje da će, u suštini, odgovoran roditelj prvo misliti na svoju obitelj i svoju rasnu budućnost - a ne na nekretnine u kojima živi.

I pored toga što ukazujem na ovakve roditelje zbog njihove lojalnosti prema svojoj rasi, ne mogu se složiti sa bježanjem. Vjerujem da bijeli Amerikanci moraju ostati u Americi i boriti se da ponovo uspostave kontrolu nad svojom sudbinom. Ovo je naša zemlja. Moramo biti odlučni da ostanemo ovdje i da se borimo za ono što je naše. Trebali bi bit uporni a ne bježati.

Sjedinjene Američke Države su sada jedini rezervoar moći bijelaca koji je ostao na svijetu i koji je dovoljno jak da pobjedi izdajničke Židove. Bijeli ljudi Amerike se moraju uzdići do čovjeka, kao što su to uradili bijeli ljudi Njemačke. Kada se to dogodi u Americi, na sreću, ogromna produktivna moć ove velike zemlje bit će na strani interesa Bijele rase a ne protiv njih, kao što se to dogodilo u Drugom svjetskom ratu. Ponavljam, rješenje za bijelog čovjeka nije da bježi u Australiju ili negdje drugdje. Rješenje je izbacivanje crnaca - natrag u Afriku gdje i pripadaju - prije nego što oni ovu našu lijepu zemlju stropoštaju u crnu rupu povijesti.

Moramo promijeniti naš stav. Moramo biti uporni, ne možemo napuštati zemlju.

Sada ćemo se pozabaviti lojalnošću prema zastavi kao jednoj od najvećih vrlina. Činjenica je da je zastava samo simbol, simbol koji se često mijenjao u našoj povijesti. U stvari, ona se mijenja svaki put kada dobijemo novu državu, kao što su Havaji ili Aljaska. No, mnogo važnije je to da je zastava častan simbol onoliko koliko je časna zemlja zbog koje se ona vijori. Ona se vijorila uz Unionističku vojsku kada su Židovi organizirali bijele Amerikance da ubijaju drugu grupu bijelih Amerikanaca. Nazvali su jednu grupu bijelaca "Sjevernjaci" a drugu "Južnjaci". Ovaj užasan bratoubilački rat bio je židovska žetva kojom su se oni obogatili i ugojili, ali je bio najsramnija i najrazornija epizoda u povijesti Bijele rase. I Prvi i Drugi svjetski rat su ponovo doveli do toga da bijela braća ubijaju bijelu braću i opet su Židovi imali bogatu žetvu u razaranjima i prolivanju bijele krvi. Amerikanci bijelci su umarširali u klaonice, koje su organizirali Židovi pod zastavom sa zvijezdama i prugama, ali to nije nešto na što možemo biti ponosni. Dok god ne očistimo našu zemlju, povijest i zastavu koja se nad njom vijori od Židova i crnaca, mi nemamo zastavu na koju bi mogli biti ponosni.

Kad mi, bijeli ljudi, ponovo uspostavimo kontrolu nad vlastitom sudbinom, mi ćemo, bez sumnje, željeti da je obilježimo i novom zastavom, neokaljanom zastavom koja je istinski simbol Bijele rase. To će biti ona zastava s kojom ćemo zaista moći se ponositi.

Naš susjed na sjeveru, Kanada, nedavno je izbacila svoju sto godina staru zastavu i napravila novu - na kojoj prevladava crvena boja - odgovarajuća boja s obzirom u kom pravcu se ta zemlja kreće. U svakom slučaju, uvijek možemo, bez velike muke, napraviti novu zastavu, ali, kada se jednom uništi Bijela rasa, ona nestaje zauvijek i ništa je ne može vratiti.

Ne! Naša lojalnost nije prema našoj zemlji ili našoj zastavi, već našem narodu - našoj vlastitoj rasi.

Onda, imamo Konstitucionaliste, koji nas podsjećaju na naš "veliki" Ustav, na Povelju o pravima i koji tvrde da je samo to razlog zbog koga je Amerika dosegla takvu veličinu. Oni nam kažu da zbog našeg jedinstvenog i divnog Ustava mi u Americi imamo viši standard života nego bilo koja druga zemlja u svijetu. Zahvaljujući našem Ustavu – "najvećem dokumentu o slobodi koji je ljudski um osmislio" - kažu nam oni, mi uživamo u svojim "mnogobrojnim" slobodama.

To je gomila gluposti. Postoji nekoliko velikih šupljina u tvrdnji da "mi sve dugujemo našem divnom ustavu". Ustav u sebi sadrži mnoštvo ozbiljnih propusta, od kojih su neki zaista fatalni. U svakom slučaju, mi sada znamo da nas on nije, niti će nas, spasti od boljševičko-židovske prevlasti.

Neki od ozbiljnih nedostataka koji postoje u Ustavu su:

- On se nije bazirao na pitanju rase prilikom formiranja ove velike države. Ustav to nije uradio kada je bijeli čovjek gradio Ameriku i kada je, suprotno običaju, bio rasno svjestan i ujedinjen u borbi protiv crvenog čovjeka. Štoviše, mogućnosti su bile mnogo veće, s obzirom da je židovska zaraza bila relativno slaba, mada se razvijala.

- Umjesto da je usvojio princip vođe, što je jedina prava osnova za izgradnju čvrstog i trajnog društva, on je odabrao da se bazira na rascjepkanosti vlasti što je takozvani princip demokracije. On je tada veličao njihov divni princip “podijeljene vlasti”, “sistem provjere i ravnoteže” i nazvao ih “republikanskom” formulom vladavine, kao da je izmišljeno nešto novo. U stvari, to nije bilo ništa novo. Rimljani su imali republikanski oblik vladavine pred više od 2000 godina i na kraju ga odbacili i zamijenili boljim oblikom, kada su se pretvorili u carstvo, sa carem na čelu, koji je imao apsolutnu vlast i koji je predstavljao princip vođe.
- Glupo i suprotno svakom zdravom razumu, oni su Deklaraciju o nezavisnosti unijeli “herojsku” tvrdnju da su “svi ljudi stvoreni jednaki”. Ovo je bezočna laž bačena u lice povijesti, prirode i iskustava. Mada Deklaracija o nezavisnosti nije dio našeg ustava, važnost ove tvrdnje je, u suštini, dala liberalima i Židovima prostor za preokretanje našeg osjećanja za realnost, promovirajući niže rase a razarajući i kažnjavajući bolje elemente Bijele rase. Cijela mreža pogubnih laži je razapeta iz ove nesretne i pogrešne tvrdnje.
- On u sebi sadrži i slabost cijepanja crkve i države. I dok ideologija crkve promovira ideje kao što su: “ne protiv zlu”, “voli svoje neprijatelje”, “okreni i drugi obraz”, itd. **osnova svake države su vlast, zakon i red**.

  Puno harmoničniji odnos se postiže kada su vlast, crkva i religija idealno usklađene na istim principima. Naravno, ne možemo optuživati utemeljivače što nisu bili sposobni ovo dostignuti u to vrijeme, jer nisu imali dobru racionalnu religiju sa kojom bi mogli raditi, već su na žalost, bili uhvaćeni u samoubilačku ideologiju kršćanstva. Na žalost, suviše veliki broj je prevaren ovom židovskom varkom
- Posljednje i najvažnije od svega, Ustav nije izostavio Židove i nije ih spriječio u daljem zagađivanju ove velike, nove, obećane zemlje. Da su očevi osnivači slijedili savjet Benjamima Franklina i da su u Ustav stavili samo tu jednu točku - isključivanje Židova - to bi učinilo više dobra nego sve zajedno, što se nalazi u Ustavu i Povelji o pravima.

Evo što je Benjamin Franklin rekao na prvoj Ustavnoj Konvenciji Sjedinjenih Država 1778. godine, pred više od dvije stotine godina:

“U kojoj god su se zemlji nastanili Židovi u većem broju, uništili su njen moral; razorili njen ekonomski integritet; nametnuli samoizolaciju i nisu se asimilirali; ismijavali su i pokušavali podcijeniti kršćansku vjeru, na čijim osnovama je zasnovana ova nacija, time što su se protivili njenim ograničenjima; izgradili državu unutar države; a kada im se pružao otpor, pokušavali su ugušiti tu zemlju financijski, kao što je slučaj sa Španjolskom i Portugalom.

“Više od 1700 godina Židovi oplakuju svoju tužnu sudbinu što su istjerani iz rodne zemlje, kako nazivaju Palestinu. Ali, gospodo, kada bi im svijet danas bezuvjetno dao državu, odmah bi pronašli neki uvjerljiv razlog zbog kog se tamo ne vraćaju. Zašto? Zato što su oni vampiri, a vampiri ne žive od vampira. Ne mogu živjeti sami sa sobom. Oni moraju da preživljavaju na kršćanima i ostalim narodima koji nisu njihove rase.

“Ako ih ne izbacite iz ovih Sjedinjenih Država, ovim Ustavom, za manje od 200 godina oni će se sjatiti u takvom broju da će dominirati i proždrijeti ovu zemlju i izmijeniti naš oblik vladavine, za koji smo mi, Amerikanci, prolijevali krv, dali naše živote, našu srž i ugrožavali našu slobodu.

“Ako ih ne izbacite, za manje od 200 godina naši nasljednici će raditi u poljima da bi njima osigurali opstanak, dok će oni biti u kućama u kojima će, brojeći bogatstvo, trljati ruke. Upozoravam Vas, gospodo, da, ukoliko ne izbacite Židove za svagda, Vaša djeca će Vas proklinjati nad Vašim grobovima.

“Židovi su, gospodo, Azijati, i neka su rođeni gdje god hoće, i bez obzira koliko generacija su daleko od Azije, oni nikada ne mogu biti ništa drugo do Azijati. Njihove ideje nisu suglasne američkim i nikada neće biti, pa makar živjeli među nama i deset generacija.

Vuk dlaku mijenja, ćud nikada. Židovi su Azijati i zlo su za ovu zemlju, ukoliko im se odobri ulaz u nju, i trebalo bi ih Ustavom izbaciti”.

Amerika na prvom mjestu svoj uspjeh duguje rasi - činjenica da su prvi imigranti bili pripadnici Bijele rase - dobri Englezi, Irci, Škoti, Nijemci, Šveđani i ostali pripadnici bijele evropske rase. Drugo, za razliku od Španjolaca iz Južne Amerike, oni su bili dovoljno mudri da se ne miješaju sa divljim domorocima - oni su čuvali svoju krv čistom. Oni su izbacili inferiorne divljake i izgradili veliko carstvo od Atlantika do Pacifika - u doba koje predstavlja najdramatičniju snagu i najproduktivniju epohu u povijesti velike Bijele rase. Njihov životni standard je ubrzo prerastao standard njihovih evropskih prethodnika zato što su imali, a imaju i danas, puno veću površinu zemlje i prirodnih bogatstava sa kojima rade.

Naši preci nisu napravili grešku koju su napravili Španjolci kada su kolonizirali Južnu Ameriku. Dok su se Španjolci, koji su bili znatno religiozniji i pod utjecajem katoličke crkve, vjenčavali i stvarali mješance sa inferiornim urođenicima, Indijancima, i zatrovali krv svojih budućih generacija, mi sada uviđamo različitost stranica povijesti. U izmiješanoj Južnoj Americi i Meksiku, svake godine se suočavamo sa revolucijama, siromaštvom, nazadovanjem i budućnošću ispisanom nesigurnošću i anarhijom. Mi, bijeli Amerikanci, sada (glupo) uzdržavamo mješance, izdanke tih Španjolaca i to iznosima od milijardi dolara.

Kao daljnji dokaz da ovaj općeizvikani američki Ustav ima vrlo malo veze sa ogromnim američkim uspjehom, trebamo se samo podsjetiti da, kada su latinoameričke države dobile nezavisnost od Španjolske, svaka od njih je prekopirala do posljednjeg slova Ustav Sjedinjenih Država. Da li je to osiguralo njihov uspjeh i veličinu? Sasvim sigurno nije. Južna i Centralna Amerika skoro neprekidno su razarane nemirima, revolucijama, nestabilnošću, siromaštvom i inflacijom.

Kad već imaju isti “divni” Ustav, zašto onda ne postižu isti uspjeh kao i Sjedinjene Države? Odgovor je jasan i jednostavan: on leži u rasi i krvi. Oni su konglomerat mješanaca, dok je Sjedinjene Države sagradila Bijela rasa. Tu leži odgovor, a ne u ustavu, zastavi ili teritoriju, jer, Južna Amerika je sasvim sigurno, podjednako bogata prirodnim bogatstvima svog teritorija, ako ne i više.

Ne, naš uspjeh u Americi nije zasluga našeg “divnog” ustava. To je zasluga dobre rasne osnove bijelaca i bogatstva i velikodušnosti naše zemlje. Ustav nije imao ništa sa tim.

Danas, dok Židov radi puno radno vrijeme na razaranju Amerike i bijelog čovjeka, koji ju je sagradio, naš Ustav neće spasti ni naše slobode, ni našu zemlju, ni našu rasu. Više nismo slobodni. U stvari, preko prijevara, zabluda i izdaja, zahvaljujući nepostojanju rasne lojalnosti među nasljednicima osnivačima Amerike, mi smo jedna okupirana zemlja - mi smo u moći i milosti međunarodnih Židova. Ekonomski smo porobljeni. Kulturno smo judaizirani. Prema našoj djeci se ponašaju kao prema stoci, ne bi li izmiješali buduće generacije i likvidirali Bijelu rasu.

Najveća greška koju su učinili naši očevi, osnivači ove zemlje, je ta što nisu poslušali savjet Benjamina Frankilna - jednog od naših najvećih bijelih državnika - kada su pisali Ustav Sjedinjenih Država.

Bitan dio naše vjere je da ispravimo ovu fatalnu grešku koja je napravljena u pisanju Ustava. Moramo svrgnuti Židova sa vlasti i otjerati ga sa naših obala da bismo povratili vladavinu nad Sjedinjenim Državama i da bismo osigurali sudbinu Bijele rase. Imamo namjeru da ih povratimo u ruke bijelih ljudi i razvlastimo Židova, da ga učinimo neškodljivim, tako da Bijela rasa više nikada ne bude u tom sramu i opasnosti u kojoj se sada nalazi.

Ne, dragi moji prijatelji Bijele rase, naša prva lojalnost nije ni prema zemlji, ni zastavi ni Ustavu, svemu što je prolazno i podložno promjeni. Naša prva lojalnost pripada našoj krvi, našem narodu, velikoj i divnoj obitelji Bijele rase.

Nemojmo nikada zaboraviti ovu izuzetno važnu činjenicu, ona je kamen temeljac na kom se zasniva naša nova religija - religija koja, ne samo da će ponovo uspostaviti nezavisnost Bijele rase, nego će je učiniti velikom, više nego što smo ikada mogli sanjati.

Ovdje, dakle, osnivamo novu religiju za Bijelu rasu. Novu religiju zovemo **Kreativistička religija (Creativity)**. Naš pokret se zove **Kreativistički pokret**. Pripadnici naše religije se zovu **Kreatori (Kreativisti)**.

U sljedećem poglavlju ćemo predstaviti naš cilj i našu misiju. Objasnit ćemo razlog našeg postojanja i značenje samog života.

POGLAVLJE BR. 3

Svrha života

Tisućljećima je, čovječanstvo u cjelini, a filozofi posebno, proučavalo smisao života. Ovo pitanje je, bez sumnje, mučilo i brinulo praktično svako inteligentno ljudsko biće. Vrlo mali broj njih je stigao do bilo kakvog zaključka za svog života, ostavljajući ovo pitanje bez odgovora. Naravno da je i mene ovo pitanje interesiralo, manje ili više, tijekom mnogobrojnih faza mog života, počevši od ranog adolescentnog doba. Mada sam pretraživao crkvene zapise, proučavao religije, filozofije mnogobrojnih poštovanih mislilaca kroz povijest, ništa od svega ovoga nije mi pomoglo da dođem do zadovoljavajućeg odgovora. Na kraju sam zaključio da ne postoji smisao života, da on nema svrhu, da je naš boravak ovdje besmislen, beskoristan trud koji može ostati i nezavršen. U stvari, pred deset godina sam bio do te mjere tako uvjeren u bezrazložnost našeg postojanja ovdje na zemlji, da sam počeo pisati knjigu na ovu temu, pod nazivom *Utrka štakora u zaborav*.

Ali, činjenica da ovdje postojimo i dalje je stajala, kao i činjenica da ćemo i dalje biti ovdje i da će naši potomci biti ovdje generacijama i stoljećima i tisućljećima koji dolaze. Očigledno da će vrsta ljudi, koja će živjeti ovdje u budućim stoljećima i tisućljećima, biti uvelike određena svakom generacijom, u odnosu na to što je uradila, kakav je bio njen pogled na život, kakvi su bili njeni načini razmnožavanja i kakve su bile njene filozofije i religija. Također je bilo očigledno da će uvjeti, pod kojima će naši budući potomci živjeti, biti u mnogome određeni onim što mi sada radimo, baš kao što su i uvjeti, pod kojima mi danas živimo određeni onim što su uradili, ili nisu, naši preci.

Što sam više proučavao povijest, sve je očiglednije postajalo da je u niti povijesti utkan beskonačan i najvažniji faktor rase. Najočigledniji od svih faktora se počeo uzdizati - da je jedna i samo jedna rasa izgradila i unaprijedila sve civilizacije - i da je to bila Bijela rasa. Štoviše, postajalo je sve očiglednije da je padu svake civilizacije prethodilo trovanje krvi stvaralačke Bijele rase, a njenu propast je uvijek uzrokovala nebriga Bijele rase da pazi i štiti čistoću svojih krvnih loza.

Daljim proučavanjima, ispitivanjima i utvrđivanjima povijesnih činjenica, postalo je očigledno da je čovječanstvo, kao cjelina, pratilo iste evolutivne sheme kao što je to radila svaka druga vrsta, a da je evolucija svake vrste pratila stroge i nepromjenljive zakone prirode. Tako ni čovjek nije bio izuzetak, mada je u svojoj zabludi i gluposti često pokušavao sebi reći da je on iznad i izvan svih zakona prirode i da je, u stvari, pokorio prirodu.

Tako je on mislio. Međutim, ništa nije dalje od istine od toga. Hladna, kritička analiza povijesti i zakona prirode pokazuje da razvoj čovječanstva prati zakone prirode isto toliko odano i strogo kao i razvoj, recimo, ptice ili dinosaurusa. Štoviše, pad i istrjebljenje čovjeka su isto tako mogući kao i nestanak dinosaurusa sa lica zemlje.

Iz svih ovih proučavanja, počeli su nicati određeni, vrlo očiti zaključci. Broj 1. - da je čovjek vrsta čiji su razvoj i opstanak na zemlji podređeni organiziranim zakonima prirode. Broj 2. - da je jedan od najsurovijih zakona prirode opstanak najjačih. Broj 3. - da priroda, u cilju usavršavanja vrste, promovira i podržava razdvajanje unutar vrsta, pri čemu se jedna vrsta bori protiv druge, a jača opstaje. One koje se kreću stazama koje im ne odgovaraju za tu surovu borbu ne preživljavaju, već nestaju.

Postalo je očigledno da priroda ne brine o opstanku pojedinca, već je mudro postavila i usadila u svaku jedinku vrste sredstva i volju da propagira, širi i unapređuje samu vrstu i, pri tome, u surovoj borbi za opstanak, tjera vrste da se usavršavaju i napreduju, ili da, u protivnom, nestanu.

U trećem zakonu prirode nalazimo svrhu života i svrhu zbog koje smo smješteni na lice zemlje. **Ovdje smo da usavršavamo i razvijamo svoju vlastitu vrstu**. To nije cilj samo ljudske vrste, već i svih ostalih vrsta koje vidimo oko sebe, bez obzira da li je to ptica ili jelen, ribe u moru ili jato u zraku. Cjelokupni njihovi napori i cjelokupno razdoblje njihovog života je posvećeno ovom značajnom cilju koji je priroda postavila jedinki: **da promovira, usavršava i razvija vrstu, i pri tome da je poboljšava**. Ili to ili nestanak. Priroda nije ni ljubazna ni neljubazna, ni milosrdna ni

nemilosrdna u provođenju svojih zakona. Ona ne pravi izuzetke i ne tolerira ispričavanja. Samo uobražena, zaluđena budala može sebe zamišljati kao biće koje je iznad i izvan zakona prirode.

Svaka ptica i svaka životinja znaju što je njihov cilj. Čim postanu dovoljno zrele, one se počnu razmnožavati i odgajati svoje obitelji dok i ove ne sazru. To im je glavna preokupacija tijekom čitavog zrelog doba života. One izgleda jasno vide svrhu svog života. Čini se da je samo Bijela rasa tužno zbunjena po pitanju svog cilja. Priroda je odlučila koji su naši ciljevi, bez obzira da li ih mi ispunjavamo ili ne. Čovjek, kao i svako drugo stvorenje, vodi vrlo plodan život sljedeći plan koji mu je priroda namijenila: širenje vlastite vrste, podizanje obitelji i usavršavanje vrste.

Tako smo došli do velikog krajnjeg odgovora na to što je svrha našeg života: **cilj koji je pred nas postavila sama priroda je, da mi, Bijela rasa uvećavamo, unapređujemo i širimo Bijelu rasu**, najviši domet koji se može postići u okrilju prirode.

Mi, Bijela rasa, smo superiorna vrsta. Mi smo kruna slave prirode. Imamo veliku čast i ogromno važnu obavezu. Bijeloj rasi su bili potrebni milijuni godina da se razvije kao vrsta do svoje sadašnje najviše točke. Na nama je da uvećamo, širimo, razvijamo, usavršavamo ovu najelitniju od svih zadivljujućih vrsta prirode. Ne samo da smo dužni da radimo na ovome, već je na nama i da se uzdižemo još više i više, da usavršavamo ovu najdivniju od svih tvorevina i da je poboljšavamo kroz generacije. U ovom trenutku povijesti moguće je ubrzati usavršavanje Bijele rase, kao što je moguće i za kratko vrijeme poništiti ovu fantastičnu pojavu u povijesti stvaranja.

Da, postoje neminovne lekcije povijesti i neizbježni zaključci koje treba izvući iz same prirode. Neki ljudi će provesti cijeli život u traganju za istinom. Tragajući će možda i uletjeti u samu srž istine koju traže, ali je neće prepoznati, saplest će se preko nje, podići se i nastaviti beskonačno tragati. Postoje neke istine koje su tako očigledne, da će promaći pažnji i najučenijih tragača. Sama istina o kojoj mi ovdje govorimo je jedna od najvažnijih i najočiglednijih istina koje se ignoriraju i previđaju, preko kojih se saplećemo i konačno ih zaobilazimo.

Ovo ni za trunku ne mijenja zakone prirode, kao što ni ignoriranje zakona gravitacije ne može promijeniti ovaj strogi i nepopustljivi zakon. Svi ga jasno mogu vidjeti - priroda želi da ga sačuvate od zaborava i da nastavite sa usavršavanjem svoje vrste. Ili ćete to učiniti, ili će vaša vrsta biti izbrisana sa lica zemlje. Priroda se ne brine da li vi prihvaćate ili odbacujete ovu činjenicu, njenim zakonima ćete se svakako pokoriti. Na ovome je zasnovana naša cjelokupna filozofija. Na ovom zakonu prirode bazira se cjelokupna naša religija.

S obzirom da je to tako, uvjereni smo da su sve filozofije života i sve religije koje su u skladu sa zakonima prirode dobre za našu rasu. Svaka religija koja nije u skladu sa zakonima prirode je neprirodna religija, umjetna religija i štetna religija, koja će uništiti rasu i ljude koji je prihvate.

Zbog toga je naša religija zamišljena da bude u skladu sa onim što priroda od nas zahtjeva da činimo. Naša religija je osmišljena da širi, uvećava i usavršava Bijelu rasu kroz čitavu vječnost. Ne možemo zamisliti ni viši cilj ni plemenitiju religiju od ove koja pomaže razvoju i usavršavanju najfinijeg dometa prirode - Bijele rase.

Vjerujemo da u činu širenja naše vrste, pojedinac pronalazi najviše značenje života. Radeći to, stiže do najvećeg zadovoljstva i užitka u toku svog života na zemlji, tijekom godina koje je priroda odredila da provede na ovoj planeti. U razmnožavanju, u podizanju obitelji, u imanju djece i osiguranju njihovog blagostanja, kao i praćenju njihovog zdravog rasta i razvoja, muškarac i žena nalaze svoje najveće ispunjenje i najtrajnije zadovoljstvo. Sve ostale aktivnosti su upućene na ovaj ogromni središnji cilj - podizanje djece do zrele dobi, kada će se ona vezati za suprotan spol svoje vrste, osnivati obitelj, umnožavati vlastitu vrstu, podići ih da budu snažniji, zdraviji, pametniji, ljepši, sposobniji. Ukratko, oni će učiniti boljom sljedeću generaciju i poslati je na put da bi mogla iznijeti novu generaciju. Ovo je veliki cilj u životu koji je priroda stavila pred nas, bez obzira da li se radi o Bijeloj rasi ili o bilo kojoj drugoj vrsti ovog ogromnog univerzuma, punog različitosti.

Bilo koji čin koji sprečava ili ugrožava ovaj plemeniti cilj je neprirodan, te predstavlja kršenje zakona prirode. Nama je svima jasno, na primjer, da je homoseksualnost neprirodna i da su takvi ljudi devijantni. Moramo također shvatiti da priroda grubo kažnjava devijacije i da ih

istrjebljuje sa lica zemlje. Jasno je, na primjer, da će društvo seksualno devijantnih osoba biti kratkog vijeka i da će ga priroda izbrisati sa lica zemlje.

U današnjem načinu razmišljanja nije toliko jasno da je jedan od primarnih zakona prirode očuvanje čistih vrsta, a u našem slučaju, očuvanje čiste rase i nezagađenosti njene krvi krvlju drugih rasa. Priroda mrzi mješance. Ona prezire miješanje. S obzirom da je odabrala nas, Bijelu rasu, za vrh i krajnji domet najvišeg razvoja, sada je, više nego ikada, naša sveta dužnost da, po svaku cijenu očuvamo ovu veliku čast.

Iz ovog razloga je formulirana naša nova religija i osnovan Kreativistički pokret.

POGLAVLJE BR. 4

16 zapovjedi

1. Dužnost je i sveta odgovornost svake generacije da osigura vječnu opstojnost Bijele rase na Zemlji.

2. Budite plodni i množite se. Pomognite napučiti svijet svojom vrstom. Naš je sveti cilj ispuniti svijet samo sa Bijelim ljudima.

3. Upamtite da su obojene rase vaši smrtni neprijatelji, te da je od svih najopasnija židovska rasa. Naš je cilj raširiti Bijelu rasu, a potisnuti naše neprijatelje.

4. Vaša vodilja kod svakog postupka mora biti: Što je najbolje za Bijelu rasu?

5. Trebate održati svoju rasu čistom. Rasno miješanje je podmukli zločin protiv prirode i protiv svoje rase.

6. Lojalnost Bijeloj rasi mora biti na prvom mjestu.

7. U poslu uvijek preferirajte pripadnike svoje rase. Odustanite od poslovanja sa Židovima čim prije. Ne zapošljavajte obojene rase. Imajte društvene odnose samo sa pripadnicima svoje rasne obitelji.

8. Uništite i izbacite židovske namjere i utjecaj iz svog društva. Marljivo radite na izgradnji Bijelog svijeta.

9. Rad i kreativnost su naše vrline. Mi rad smatramo plemenitim, a našu volju za radom blagoslovom za našu rasu.

10. Odlučite u ranoj mladosti da će te tijekom života učiniti barem jednu veliku stvar za svoju rasu.

11. Štitite čast svoje rase u svakom trenutku.

12. Naša je dužnost i čast pratiti prirodni plan napretka naših budućih generacija.

13. Poštivat ćete i štititi instituciju obitelji, i držati ju svetom. To je trenutna karika u dugom zlatnom lancu Bijele rase.

14. Kroz život ćete vjerno slijediti naše načelo Krvi, Zemlje i Časti. Prakticirajte ga marljivo, jer ono je srce naše vjere.

15. Kao ponosni pripadnici Bijele rase, mislite i djelujte pozitivno, budite hrabri, uvjerljivi i agresivni. Konstruktivno koristite svoje kreativne sposobnosti.

16. Mi, kao rasni drugovi Bijele rase, odlučni smo u tome da povratimo potpunu i bezuvjetnu kontrolu nad vlastitom sudbinom.

.

DEFINIRANJE ŠESNAEST ZAPOVJEDI

1. Osiguranje postojanja naše rase

Postoje neke vrste koje danas bujaju na licu zemlje, a koje se na njoj nalaze već više od 200 milijuna godina. Kontinuirano postojanje Bijele rase u sadašnjem trenutku njene povijesti je, s druge strane, krajnje nesigurno. Ukoliko ne poduzmemo mjere koje će biti drastično različite od zločinački neodgovornog programa, kojem smo bili izloženi u prošlosti, krajnje je neizvjesno da li će Bijela rasa, kao takva, preživjeti još sljedeće dvije ili tri generacije.

Ranije smo konstatirali da su prirodni neprijatelji Bijele rase obojene rase općenito, a da je židovska rasa posebno, najsmrtonosnija od svih. Naš pad nije rezultat inferiornosti u mogućnostima da održimo našu rasu. Naprotiv, naša superiornost u borbi za opstanak protiv obojenih rasa je toliko očigledna, da smo dozvolili da se to upotrijebi protiv nas, na našu vlastitu štetu i u korist naše krajnje propasti. Naš problem nije nedostatak snage ili nedostatak sposobnosti, već slabost zbog suosjećanja, glupost zbog uzmicanja, u želji da budemo više nego fer prema inferiornima, i generalno, u zbunjenosti, ako ne i nemarnosti, u čuvanju onoga što je najvrjednije.

Ovo je, ponovno, potpuno u suprotnosti sa zakonima prirode. Nigdje priroda ne govori nijednoj ribi, biljci, ptici ili životinji: zbog drugih, slabih, manje sposobnih vrsta, suzdržite se i dajte šansu inferiornim vrstama; budite pošteni prema njima; dajte im bolju šansu da se razmnožavaju na vaš račun i dozvolite im da vas brojčano nadjačaju i ugroze i tako zbrišu sa lica zemlje.

Ali, ovo je upravo to što Bijela rasa radi u svojoj opsjednutosti širenjem "bratske ljubavi" prema inferiornom ološu svijeta. Sada, kada smo pritiješnjeni uza zid, bit ćemo natjerani da odbacimo ovakva samoubilačka razmišljanja. Ova mlitava kršćanska sentimentalnost mora sada biti zamijenjena vječnim, čvrstim zakonima prirode.

Zbog toga moramo sasvim preorijentirati naše stavove. Ne samo da moramo osigurati da naš opstanak na licu zemlje ne bude nikada više doveden u opasnost od strane naših prirodnih neprijatelja, već moramo biti smrtno sigurni da on nikada više neće biti ugrožen. Ovo je prvi i najviši zakon koji priroda postavlja pred nas.

Sredstva kojima će se ovo ispuniti su nabrojena u podsjetniku zapovjedi.

2. Naseljavanje svijeta

Shema prirode za većinu živih stvari može se ukratko objasniti ovako: rođenje, rast, reprodukcija i smrt. Ovo je shema koju je priroda namijenila svim svojim živim stvorenjima, bez obzira da li je to najniži insekt, koji živi samo jedan dan, ili najviši red samog čovjeka. Priroda nijednom pojedincu, nijednoj vrsti nije namijenila da živi dugo. Ne, zaista, svaki pojedinac igra svoju ulogu tako što je trenutna karika u dugom zlatnom lancu svoje vlastite vrste. Namjera prirode je da vrste nastavljaju živjeti. Međutim, sama vrsta će, ukoliko nije snažna u svojoj borbi za opstanak, skončati nestajanjem. Neke vrste, koje su se dobro adaptirale na okruženje i borbu za opstanak, trajale su milijunima godina. U stvari, porodica morskih pasa postoji već najmanje dvije stotine milijuna godina bez nekih velikih izmjena, što je rezultat njene sjajne sposobnosti da preživi. Usporedite dvije stotine milijuna godina sa kratkim intervalom u kome svaka jedinka te vrste živi na ovoj planeti.

Tako je i sa ljudskom rasom, a posebno s Bijelom rasom, za koju smo posebno zainteresirani. Trebali bi se podsjetiti da je to shema prirode i podsjetiti se cilja zbog kog nas je priroda smjestila na ovu zemlju. Priroda nam jasno i glasno govori da je cilj u uvećavanju vlastite vrste i da njenom usavršavanju kroz proces prirodne selekcije i opstanka najjačih, ona nam govori da nastavimo sa unapređenjem naše vrste, penjući se stalno prema gore. Priroda nikada nije odredila vječni život nijednom pojedincu, nijednoj generaciji.

Ne, naprotiv, smrt je izvjesna, ali se vi produžavate kroz svoju djecu i generacije koje slijede. To je stvarna besmrtnost koju vam je priroda namijenila.

Utkani ste u divne krvne linije svoje rase i, kao otac ili majka vaše linije, imate beskrajni lanac potomaka koji nastavljaju, ne samo stoljećima, već tisućama i milijunima godina. To je mogućnost vječnog života koji nam priroda osigurava. Ali, samo ukoliko smo plodni i razmnožavamo se, drugim riječima, ako imamo potomke.

Bez obzira da li ste muškarac ili žena, najvažnija stvar koju ćete ikada uraditi je da se vjenčate i podižete obitelj. Imati vlastitu djecu je dostignuće koje će vam najviše značiti, koje će vas najviše zadovoljiti i koje će vas najviše nagraditi u cijelom vašem životu. To je jedina zaista trajna i vječna stvar koju ćete ikada učiniti. Bez obzira koliko novca zarađujete ili kakvoj slavi težite, sve će biti izbrisano, sve će nestati s vremenom. No, posljedice do kojih će dovesti vaše vjenčanje i imanje potomaka će trajati iz generacije u generaciju. Odzvanjat će kroz vrijeme - ne samo kroz stoljeća - već kroz tisućljeća i milijune godina.

Puno vremena nakon što druga djela, koja ste možda stvorili, budu potpuno izbrisana sa lica zemlje, vaši potomci će marširati naprijed kroz povijest. To je jedina istina, naravno, ukoliko Bijela rasa opstane. Ukoliko ne opstane, ne samo da će vaši potomci, zajedno sa njom, biti izbrisani, već i sve borbe onih koji su otišli prije vas.

Samo sadašnje generacije se mogu pravedno postaviti prema prošlima i ponovno iznijeti buduće generacije. Vi ste veza između Bijele rase koja je otišla prije vas i Bijele rase koja će doći

poslije vas. Ukoliko sadašnja generacija ne ispuni svoje obaveze, ona će izbrisati teško izborenu bitku koju su vodile tisuće generacija da bi nas dovele do visokog nivoa na kom smo sada; ona, također, neće uspeti iznijeti buduće generacije koje bi nosile tu divnu evoluciju do još razvijenijih i viših nivoa.

Samo borba za opstanak svake vrste, a na ovom nivou povijesti, Bijele rase posebno, ovisi od tome koliko je plodan i sposoban svatko od nas u podizanju sljedeće generacije. Samo tako ispunjavajući naš Manifest Sudbine, mi postižemo pun i vrijedan život.

Vodeći dobar život, ispunjavajući svoje obaveze prema divnim generacijama koje će vas slijediti, učinite svoj dio i imajte, koliko god možete, djece. Zapamtite da je Manifest Sudbine Bijele rase da se razmnožava po svijetu ili da nestanemo.

To nije samo utrka sa vremenom, već i utrka protiv brojki. Ukoliko se ne promjeni trend svjetske populacije, koji se danas odigrava, obojene rase će nas preteći i izgurati jednostavnom težinom čistih brojki.

Naš manifest obaveza je da pobijedimo ovaj izazov i da unaprijedimo čovječanstvo do najvišeg nivoa evolucije. Samo Bijela rasa to može učiniti.

Dalje, moralna je dužnost onih pripadnika naše rase koji su nadprosječno inteligentni ljudi, koji su nadprosječno sposobni i fizički privlačniji, da učine poseban napor i imaju veće porodice od prosječnih. Jednom kada Bijela rasa bude kontrolirala svoju vlastitu sudbinu, ona će natjerati naše društvo da uspostavi određene ohrabrujuće programe koji će se pobrinuti da bolji primjerci naše rase budu posebno ohrabreni da se uvećavaju, razmnožavaju i nude darove svog genetskog nasljeđa za dobrobit rase.

3. Širite Bijelu rasu, obeshrabrite naše neprijatelje

Praktički svaka prirodna vrsta ima svog određenog prirodnog neprijatelja, a neke imaju više neprijatelja od drugih. Dok kojot ima nekolicinu prirodnih neprijatelja, ne računajući čovjeka, zec ima cijelo krdo neprijatelja koji ga smatraju dobrim plijenom i hranom za opstanak. Među njima su sokolovi i orlovi, kojoti i vukovi, leopardi, risovi i gomila drugih.

Čovjek je također, kroz povijest imao neprijatelje i tijekom te povijesti je najsmrtonosniji neprijatelj svakog plemena, uglavnom, bilo drugo pleme ljudi. Čak i prije nego što je bijeli čovjek stigao u Ameriku, indijanska plemena bila su u stalnom ratu, ubijajući i skalpirajući jedni druge i preuzimajući lovišta drugih plemena. Među crncima iz Afrike stalno je bilo ratno stanje, jedno pleme je ubijalo drugo, a pobjednik je često završavao jedući pobijeđenog neprijatelja. Očigledno je da je shema prirodnog razvoja viših vrsta postojanje superiornijih rasa koje preživljavaju i inferiornih koje gube i bivaju uništene.

Nisam ja izmislio ovaj program. Ja samo navodim prirodne činjenice koje postoje od pamtivijeka. Sve ovo se stalno događa, ne samo kada je riječ o borbi među rasama, nego i borbi za opstanak među životinjama, pticama, ribama i drugim vrstama.

Ovaj sistem je očigledno funkcionirao prilično dobro i čovječanstvo se nastavilo razvijati u više i bolje tipove. U stvari, do dolaska kršćanstva, bijeli čovjek, personificiran u velikom rimskom carstvu, bio je u potpunosti superioran i dominantan u tadašnjem poznatom i spomena vrijednom svijetu. Ne samo to, već, da su se prirodni događaji nastavili odvijati u tom pravcu, on bi bez sumnje osvojio i ostatak svijeta, kao što su Indija, Afrika, Kina i Amerika, a Bijela rasa bi danas potpuno dominirala i bila superiorna u cijelom svijetu. Nema sumnje da bi ga do danas u potpunosti naselila. To bi se bez sumnje dogodilo samo da su Rimljani onog vremena bili svjesni svojih dragocjenih rasnih vrijednosti i da su nastavili održavati svoju rasu čistom.

Na žalost, ovaj razvoj se nije nastavio prirodnim linijama. Rimljani, na nesreću, nisu spoznali vrijednost svoje savršene rase. Rimljani, inteligentni koliko su bili, nisu uspjeli prepoznati jedan od najvažnijih zakona prirode - onaj o očuvanju čistoće vrste. Vrlo skupo su platili za svoju grešku zbog ovog smrtnog grijeha.

Među njima je djelovao njihov najsmrtonosniji prirodni neprijatelj, širio se poput virusa po cijelom carstvu, spreman da razori i sruši veliku rimsku imperiju i samu Bijelu rasu. Ovaj smrtonosni virus među njima bili su Židovi. Već smo ranije sagledali razornu moć koju je imala židovska mreža među populacijom Rimljana, uvodeći i šireći smrtonosni otrov "novog" kršćanskog učenja koje je zbunilo i unazadilo rimski um. Za nekoliko stoljeća, ovo učenje natjeralo ih je da počine samoubojstvo, da pomažu uništenje vlastite imperije, vlastitih zakona, vlastite religije i, napokon, vlastite rase.

Čak i u rimsko doba, Židov je, kao i uvijek, bio prvi i najvažniji u trgovini ljudskim robljem. Bio je to židovski trgovac robljem koji je, više nego itko, dovlačio robove sa drugih krajeva svijeta u Rimsko carstvo. Čak i u ta vremena Židov se zalagao za miješanje rasa i krvi koje je, zajedno sa kršćanstvom, uništilo Rimsko carstvo. Na žalost, nikada se više nije uzdiglo.

Židov je već odavno svjestan svojih sposobnosti, kao parazita, da ograniči i oslabi um bijelog čovjeka i on to i danas uporno radi, kao što je činio i pred više tisuća godina. Židov, stvorivši ogromno bogatstvo tijekom stoljeća dovlačenjem crnaca iz Afrike u Ameriku, sada neviđenom žestinom forsira program miješanja rasa ovdje na sjeverno američkom kontinentu. Crnci će, uz pomoć Židova, sasvim sigurno uništiti Bijelu rasu i našu civilizaciju i povući svijet nadolje, u pakao mješavine, nalik onoj koju svatko može vidjeti na izmiješanom indijskom potkontinentu. Još bliže, možemo otići na Haiti za par sati leta, i vlastitim očima vidjeti što se događa sa divnom zemljom kada miješana poludivljačka gomila ološa preuzme nekada divan krajolik.

Zbog toga uvijek moramo imati na umu da su: a) Židovi naši najopasniji prirodni neprijatelji; b) crnci, pored Židova, naše najsmrtonosnije zlo, ono sa kojim ne možemo živjeti u istoj zemlji, pa čak ni na istom kontinentu; c) sve obojene rase su neprijateljski raspoložene prema Bijeloj rasi i njeni su prirodni neprijatelji.

Kroz cjelokupnu prirodu, zakoni su potpuno jasni: da bi se preživjelo, kada zaprijeti zlo ili opasnost, to zlo se napada i uništava. Stoga moramo učiniti da naš jedini i prvenstveni cilj bude protjerivanje Židova i crnaca iz Amerike, u stvari, iz svih područja gdje žive bijelci.

Također, moramo shvatiti da su sve obojene rase naši prirodni neprijatelji i da će oni, čim budu spremni da nas pregaze, to i uraditi. Sviđalo se to nama ili ne, prisiljeni smo zauzeti stav da Bijela rasa, poput Rimljana, mora naseliti svijet - ili će biti uništena. Ponavljam, ja nisam izmislio ovu situaciju, niti sam je stvorio. Samo iznosim povijesnu činjenicu i ukazujem na neizbježne i nepromjenjive zakone prirode.

Usprkos činjenici da će sva idiotska, razmažena, krvareća srca vikati suprotno i pokušati ovo opovrgnuti; usprkos njihovom blebetanju o humanizmu, suosjećanju i bratskoj ljubavi, ono što sam iznio su čvrste, hladne, životne činjenice i ništa na svijetu ih ne može izmijeniti. Ili će biti Bijele rase ili inferiornog šljama obojenih rasa koje će naslijediti zemlju.

Kao pripadnicima Bijele rase, naš Manifest Sudbine i naša moralna dužnost je da osiguramo sve da preživimo i da Bijela rasa ne izumre. U ovom trenutku povijesti, Židovi i obojene rase odnose pobjedu za pobjedom, a bijeli čovjek se povlači, ustupa zemlju, bježi pred inferiornim vrstama. To je slučaj da jači bježi pred slabijima, pojava koja se nigdje u prirodi ne može vidjeti. Dok je 1920. godine odnos između Bijele rase i obojenih bio samo jedan prema dva, danas je jedan prema sedam, a slavni (židovski) Ujedinjeni Narodi predviđaju da će, u narednih dvadeset godina, Bijela rasa biti smanjena do točke gdje će odnos nje i obojenih rasa biti jedan prema četrdeset i devet.

Naš neizbježni program za budućnost mora biti: širenje Bijele rase, smanjivanje obojenih rasa, sve dok Bijela rasa ne postane superiorni gospodar zemlje.

4. Sva korist Bijeloj rasi: zlatno pravilo

Ovo je osnova cjelokupne naše religije: ono što je dobro za Bijelu rasu je najveća vrlina; ono što je loše za Bijelu rasu je najveći grijeh. To je jasno i jednostavno. Iz ovih čvrstih temelja, mi možemo neograničeno izvlačiti i definirati što je dobro a što loše i to kroz ovu knjigu radimo. Štoviše, ako svaki pripadnik Bijele rase ima na umu ovu jasnu i jednostavnu vjeru i koristi je kao

pomagalo u svim svojim djelima, bit će relativno lako odlučiti što da se radi u različitim situacijama u životu.

Naše zlatno pravilo je: čini ono što je najbolje za Bijelu rasu. Čvrsto se drži ovog snažnog principa, dok putuješ životom, i on će ti pomagati do samog kraja.

5. Rasna čistoća

Sama priroda je, u svojoj vječnoj mudrosti, odredila da svaka vrsta čuva čistom i nezagađenom svoju lozu od bilo koje bliske i slične vrste. Priroda je jasno odredila unutrašnju podjelu svake vrste. Postoji, na primjer, 175 vrsta djetlića, 265 vrsta muholovki, 75 vrsta vrana. U oceanu postoji 258 vrsta morskih pasa. Gdje god da pogledamo, dokazi su očigledni i jasno je da je priroda u svojoj bezgraničnoj mudrosti, postavila ovo kao jedan od svojih velikih zakona. Kršenje ovako jasnog i osnovnog zakona je nečuven zločin protiv prirode. Dalje, svaka vrsta, uključujući i ljudsku rasu, ima urođeni i instinktivni nagon za sparivanjem, druženjem i življenjem u grupi svoje vrste. Priroda je, nadalje, podarila svakoj vrsti, a naročito ljudskoj rasi, instinktivnu odbojnost prema parenju i miješanju sa stranim vrstama ili, u slučaju ljudske rase, sa bilo kojom drugom ljudskom rasom.

Kako Bijela rasa ima veliku sreću da bude kruna slave same stvaralačke prirode, njen najfiniji rad, mi iz Kreativističkog pokreta, smatramo kao najgnusniji zločin zagađivanje najboljeg dostignuća prirode bilo kakvim nižim vrstama. Najveća prijevara u odnosu na samu prirodu je zagađivanje Bijele rase koje se danas događa po cijelom svijetu. Ne samo da se ovaj zločin, u velikom obimu, događa pred našim očima, već Bijela rasa ni prstom ne mrda da to spriječi. Židov, s druge strane, dolijeva ulje na vatru da bi sve to ubrzao.

Bijela rasa se brzo mora dozvati pameti i spoznati te prirodne istine koje čak i ptice i ribe, i sva druga prirodna stvorenja, instinktivno znaju kroz milenije svog postojanja.

Rasna lojalnost je ključ ove dileme. Rasna lojalnost je rasni opstanak. Miješanje je rasno samoubojstvo.

Civilizacija je vlasništvo Bijele rase i njena najznačajnija karakteristika. To je životni ugovor, ugrađen u našu rasu, između naših još nerođenih, nas živih i naših silnih predaka, onih koji su nosili baklju i utrli put koji je pred nama.

U našim živim rukama sada leži odgovornost nošenja plemenitog nasljeđa koje je naša ostavština. Mi imamo obavezu da ga posvetimo našim potomcima - bijeloj, još nerođenoj, rasi. Ne samo da budućim bijelim generacijama dugujemo obavezu da im prenosimo sve dobro iz prošlosti, već se moramo boriti da i mi doprinesemo nešto za našeg vremena. Iznad svega, naša sveta dužnost je da održimo čistom našu krv i nastavimo se genetski uzdizati, tako da sljedeće generacije budu bolje, jače, inteligentnije i ljepše od bilo koje generacije u prošlosti.

Neka se, stoga, Bijela rasa uzdigne do čovjeka, zbije svoje redove, izbaci crnce, mulate i Židove iz naše sredine. Učinimo potpuno jasnim da mi više nećemo, niti ćemo ikada ubuduće, ponovno tolerirati zagađivanje ovog sjajnog poklona prirode, krunskog dostignuća njenog stvaranja.

6. Rasna lojalnost

Već smo u prethodnim poglavljima konstatirali da, suprotno onome čemu smo učeni od strane konzervativaca i od strane liberala, vaša lojalnost nije prije svega prema zastavi, zemlji, niti Ustavu. Vaša lojalnost, prije svega na kraju i uvijek, pripada vašoj vlastitoj rasi, vašoj vlastitoj vrsti. Priroda vam ovo vrlo otvoreno govori u svakom detalju koji vidimo oko sebe - vaša prva obaveza je da umnožite vlastitu rasu i vašu vrstu. Tragična je činjenica povijesti da je Bijela rasa bila toliko zaluđena i zbunjena židovsko - kršćanskim učenjem da je izgubila iz vida ovu vječnu istinu.

To je neprekidni zadatak ove naše religije, Kreativizma - da ispuni umove i duše Bijele rase ovom velikom značajnom činjenicom, da je zauvijek zakopa u njenu svijest i da ova snažna realnost bude osnova za naš opstanak.

Rasna lojalnost predstavlja rasni opstanak

Priroda nas je instinktivno obdarila ovom bitnom karakteristikom radi vlastite zaštite. Obdarila nas je prirodnom odbojnošću prema svim drugim rasama, da bi nas spriječila da se sparujemo, miješamo i razmnožavamo sa bilo kojom drugom rasom osim naše vlastite. Jasno vidimo ovu snažnu lojalnost čak i među obojenima i među nižim rasama. Crnac posjeduje lojalnost prema vlastitoj vrsti, Indijanci imaju lojalnost prema samima sebi, Kinezi također, a i Hotentoti. Rasna lojalnost i rasna solidarnost najjače su izražene kod Židova. Ni kod jedne druge rase ova kvaliteta nije jasnija nego što je kod ove parazitske rase, i nijedan drugi atribut, kao židovska solidarnost, nije toliko doprinio uspjehu Židova u postizanju dominacije nad Bijelom rasom i svijetom u cjelini. Židov se možda razlikuje i po lukavosti, prevarantstvu i mnogim drugim vještinama, ali, rasna solidarnost je ta koja je najvažnija u porobljavanju ostatka ljudske rase. Rasna lojalnost Bijelom čovjeku može biti i postat će njegovo najmoćnije oružje u osvajanju slobode i njegovom spasenju.

U budućoj borbi za postizanje kontrole nad našom vlastitom sudbinom, moramo učiniti da rasna lojalnost postane najvažnija stvar. Moramo povući oštru crtu između onih koji su lojalni Bijeloj rasi i onih koji nas izdaju. Moramo prisiliti svakog bijelca da ustane i izjasni se - ili je za nas, ili je protiv nas, ili će objaviti svoju lojalnost Bijeloj rasi svojim djelom ili riječju, ili će biti označen kao izdajnik svoje rase.

Izdaju Bijele rase smatrat ćemo najgnusnijim zločinom koji itko može počiniti, čak većim i gnusnijim od izdaje zemlje. Stvorit ćemo termin “rasni izdajnik”, kao najpogrdniji i najružniji epitet našeg rječnika.

Doći će dan kada će današnji izdajnici, koji nekažnjeno izdaju Bijelu rasu, biti izvedeni pred lice pravde. Ta pravda će biti konačna. Teško vama, izdajnicima naše rase!

7. Preferencijalni poslovi

Danas Židov drži ogroman monopol u poslu i trgovini, ne samo u Americi, već širom svijeta. Stoga je skoro nemoguće okrenuti se a ne naletjeti na lanac židovskih radnji sa kojima posluješ, ili na neke druge poslovne djelatnosti, bez obzira da li kupuješ odjeću, vozilo ili namirnice. Stoga je vrlo teško, ako ne i nemoguće, na ovom stupnju, ne poslovati sa Židovima, voljno ili ne. Međutim, postoje i transakcije u kojima imamo izbora.

U zanimanjima, recimo, kada odabiremo pravnika, knjigovođu, zubara, doktora, mi sasvim sigurno možemo i moramo izbjegavati kontakte sa Židovima. Pokažite rasnu lojalnost. U odabiru agenta za nekretnine, ili graditelja kuće, mi sigurno možemo i moramo svoje poslove dati pripadnicima naše vlastite rase i izbjeći Židova kao kugu. Odlazeći u trgovinu sa alatom, ili druge trgovine koje nisu dio trgovačkog lanca, mi sigurno možemo odabrati one čiji vlasnici nisu Židovi. Možemo biti skoro sasvim sigurni da lance prodavaonica drže Židovi, ili da su pod kontrolom Židova. U svakom slučaju, ukoliko svi bijelci budu indoktrinirani idejom da trebaju izbjegavati poslove sa Židovima, u stvari, ako ih budu bojkotirali, neće proći dugo, prije nego što posao bijelaca postane superiorniji. Čak će se i značaj lanaca prodavaonica umanjiti i Židovi će biti stjerani uza zid.

Iako ovo nisu glavni načini protjerivanja Židova sa moći i utjecaja, to je svakako važan doprinos našem sveukupnom programu rušenja Židova i stvaranja rasne lojalnosti među bijelim ljudima. Mi ćemo dalje izgrađivati političke i religijske snage koje će svrgnuti Židove sa moći i odvesti ih dalje od naših obala. Dio ovog programa također bi trebao biti i odbijanje bijelog čovjeka da ikada radi za Židova ili za židovsko poduzeće.

Što se crnaca tiče, dok se nalazimo u periodu tranzicije, kada još uvijek nismo dovoljno ujedinjeni da bismo brodovima izbacili crnce natrag u Afriku, trebalo bi odmah utvrditi politiku masovnog odbijanja da se crncima daje posao. Ne treba ih zapošljavati ni kao vrtlare, ni kao kućne

pomoćnice, ni kao konobare u restoranima, čak ni kao perače suđa. Ne trebamo im davati poslove taksi vozača, kopača kanala, manualnih radnika, stolarskih pomoćnika niti bilo koje druge.

Neki ljudi će se usprotiviti i reći kako će oni odmah otići na socijalnu pomoć i dalje otežavati teret bijelaca, poreskog obveznika. Na žalost, to je istina, ali, sa naše točke gledišta, bolje je svesti crnca na situaciju u kojoj je potpuno beskoristan parazit u našem društvu. Bolje da se on sam uništi drogom, alkoholom i besposlenošću. Uskoro će svakom bijelom čovjeku postati kristalno jasno da je crnac beskorisni parazit u našem društvu i da ga treba odstraniti. Tada će postati očigledno i većini idiotskih mekih srca da jedina stvar koju možemo uraditi sa crncem jest da ga ukrcamo na brodove i vratimo u Afriku.

Slična politika dalje bi trebalo da se proširi i na postojanje rukotvorina koje su izradile obojene rase. Danas je naša zemlja preplavljena proizvodima iz Japana, Hong Konga, Tajvana, pa čak i Izraela, koji su proizvedeni u tvornicama izgrađenim našim, američkim novcem. Puno je bolje kupovati, na prvom mjestu, američku robu, a može, recimo, i iz Engleske, Švedske, Njemačke, Austrije ili drugih bijelih zemalja.

Ovo su samo naputci za period tranzicije. Jednom kada u potpunosti budemo imali kontrolu nad vlastitom sudbinom, ni jedan od ovih čimbenika više neće biti problem.

Najveća greška koju možemo napraviti u našim razmišljanjima jest da crnce možemo iskoristiti kao jeftinu radnu snagu. To je fatalna greška koju je bijelac počinio tijekom povijesti. Dozvolio je Židovu da dovuče crnčugu u našu sredinu za radi obavljanja teških fizičkih poslova, vjerujući da je to neophodno i da je jeftinije nego zapošljavati bijele radnike. To je bila fatalna greška koju je učinio bijelac u Indiji pred nekih četiri tisuće godina. To je bila greška koju su vlasnici plantaža na Jugu napravili u Americi, pred više od dvije stotine godina, na svu našu žalost. To je greška koju poslovni čovjek, bijelac, danas radi u Južnoj Africi i u Rodeziji.

Činjenica je da nama nisu potrebni crnci. U dobu moderne tehnologije, crnac je potpuno nepotreban. Nepotrebniji je danas i od konja. Pojavom motora sa unutrašnjim sagorijevanjem, za osiguranje energije, i nešto novijeg otkrića električne energije, posljednja stvar na svijetu koja je potrebna bijelcu jest crnac kao jeftina radna snaga. Činjenica je da bijelcu nikada nije bio potreban crnac za bilo kakvu vrstu rada. Povijest jasno pokazuje da, dok je Jug zapošljavao crnca kao jeftinu radnu snagu, dotle je Sjever pobijedio, razvio se i u potpunosti izgradio bez ikakve crnačke pomoći. Čak i na sjeveroistočnom dijelu Sjedinjenih Država, uključujući i države Nove Engleske, napredak i prosperitet sigurno nisu bili usporeni odsutnošću crnaca.

Danas, više nego ikada, sa motorom sa unutrašnjim sagorijevanjem koji osigurava snagu motora, sa hidroelektričnom energijom, sa ogromnim električnim centralama i sa nedavnim otkrićem nuklearne energije, crnac je najbeskorisnija komponenta modernog svijeta bijelog čovjeka koje se možemo sjetiti. On je, međutim, vrlo opasan, otrovan i brzo napredujući rak u našem rasnom tijelu. Mora se poduzeti hitra i drastična operacija i to uskoro.

8. Uništiti židovski utjecaj

Ovo je opet program koji treba sprovesti u periodu tranzicije dok još imamo Židove na svom vratu. Postoje mnoge stvari koje možemo uraditi da bi pomogli uništavanje i opstrukciju židovskog utjecaja, a najefektnija je ukazati na stvari koje su židovske i uvjeriti druge bijele narode da ih bojkotiraju. To bi uključilo i kampanju protiv židovskih glumaca, židovskih knjiga, židovskih političara. Budite aktivni u razotkrivanju židovskih manipulatora iza scene. Pošto ste ih otkrili, uradite sve da se glas o tome što šire pročuje. Podignite bijele narode. Neka se organiziraju u suprotstavljanju svim židovskim aktivnostima koje smisli njihova pokvarena glava.

Na ljude možete bolje utjecati izgovorenom riječju ili govorima, nego bilo kojim drugim sredstvima. Stoga je naročito efikasno stalno i permanentno razotkrivati Židova, raspravljati o zavjeri, i stalno ga činiti centrom interesa.

Organizirajte se protiv Židova, bojkotirajte ih, razotkrijte ih. Borite se sa njima na svakom koraku puta sve dok ne izbacimo i posljednji ostatak židovskog utjecaja iz naše zemlje a same

parazite sa naših obala. Mi hoćemo i moramo izbaciti Židove iz svoje okoline i očistiti naše društvo i od posljednjeg traga pogrešnog židovskog utjecaja koji nas je tako dugo kočio. Pobjeda će biti naša. Neminovna je.

9. Rad - blagoslov

Prema židovskoj Bibliji, kada je Gospod istjerao Adama i Evu iz raja, prokleo ih je i rekao između ostalog "U znoju lica svog jest ćete kruh svoj". Implikacija je da je čovjek proklet radom.

To je židovska ideja. Mi, iz Kreativističkog pokreta, odbijamo u cijelosti ovu židovsku ideju.

Mi vjerujemo da je rad blagoslov. Vjerujemo da je Priroda obdarila Bijelu rasu određenim nasljednim kvalitetama u njenoj sposobnosti da radi, da stvara, da proizvodi. To je najveća karakteristika Bijele rase. To je dar na koji smo posebno ponosni i izazov koji mi, iz Kreativističkog pokreta, puni entuzijazma, zagovaramo i potičemo.

10. Trajni doprinos Bijeloj rasi

Učeći lekcije sa stranica židovske povijesti, duge više tisuća godina, pronalazimo da glavni razlog uspjeha Židova leži u njegovom cilju da postane gospodar cijelog svijeta, što je njegova preokupacija za dobrobit njegove rase i nepokolebljive posvećenosti ovoj stvari. To mu se dobro isplatilo, a rasa kao cjelina je imala mnoge koristi.

Židovski uspjeh se može pripisati uglavnom trima glavnim razlozima.

1. Oni se drže zajedno.
2. Jednoglasno su posvećeni, iznad svega, svojoj rasi.
3. Imaju dalekosežan plan, kao što kažu "Narod bez vizija nestaje".

Židovi su država u državi. Veći dio židovskog blaga vraća se natrag za financiranje plana židovske rase. Židovi su osnovali stotine fondacija da bi prebacivali svoja ogromna bogatstva ostvarujući židovsko-komunističke ciljeve. Ogromne sume šalju se u Izrael, i sve su oslobođene poreza. Ne samo da Židovi šalju novac u Izrael, već su i organizirali razne moćne igre kako da od nežidovskih nacija izvuku ogromne sume novca i pošalju ih u Izrael. Na primjer, do današnjeg dana je više od milijarde dolara izvučeno iz poslijeratne Njemačke i poslano za Izrael kao "reparacija", a u suštini to je nečuvena krađa i ucjena. Zamislite, natjerati Nijemce, bijelce, da plate milijardu dolara državi koja čak nije ni postojala u vrijeme kada su se navodni "zločini" događali protiv Židova. Traži se odšteta za djela koja nikada nisu počinjena i to od milijuna Nijemaca koji čak nisu bili ni rođeni kada su se navodni "zločini" događali. Američki bijelci, s druge strane, permanentno šalju pomoć Izraelu u obliku borbenih aviona Falcon, u obliku nečuvene "strane pomoći" koja dostiže cifre od stotine milijuna dolara godišnje. Međutim, ne smijemo dozvoliti da ovo zasjeni činjenicu da i sami Židovi novčano pomažu, i to vrlo velikodušno, državi Izrael i njihovim stotinama i tisućama židovskih organizacija u ovoj zemlji. Obično kada Židov umre, on gomilu svog ogromnog bogatstva na ovaj ili onaj način ostavlja za razvoj židovske stvari.

Prema židovskom ekonomskom časopisu *Independent*, prosječan američki Židov ostavlja imovinu od 126.000 dolara. Ovo je naravno, prijavljeno bogatstvo. Stvarna cifra je vjerojatno mnogo bliža cifri od pola milijuna dolara. Nasuprot tome, prosječan bijelac kada umre, ostavlja imovinu od oko 2.500 dolara, jedva dovoljno da pokrije troškove sahrane. No, imamo i veliki broj bijelaca, poslovnih ljudi, koji su sakupili prilično bogatstvo u toku svog života - bogatstva koja se mjere milijunima dolara. Međutim, pošto nisu dovoljno dobro planirali budućnost, njihovo bogatstvo će završiti u rukama Židova. Kako je tragično da se čovjeku, kao što je Henry Ford, koji se tijekom cijele svoje karijere borio protiv Židova, i koji je stvorio multimilijardersko bogatstvo, dogodi da poslije njegove smrti ovaj novac padne u ruke njegovih neprijatelja i bude iskorišten za širenje židovsko - komunističke ideje.

Da je on sam osnovao fondaciju za pomoć Bijeloj rasi na ovaj ili onaj način, da je postavio posvećene ljude u te fondacije i da je ogroman dio svog bogatstva prebacio na te fondove i prije

svoje smrti, ovo se ne bi dogodilo. Čak, da je u to vrijeme postojao dinamičan novi religiozni pokret, kao što je Kreativistički pokret, posvećen očuvanju i širenju Bijele rase, ovaj američki bijelac, velikan, bez sumnje bi ostavio veći dio svog bogatstva takvoj jednoj stvari.

Sada postoji, i postojat će zauvijek, Kreativistički Pokret, da se bori za širenje ideje svoje Bijele rase. Obraćamo se svim lojalnim bijelim narodima, koji se brinu za opstanak vrste, da naprave testament i ostave svoje bogatstvo našoj religiji - njihovoj religiji, da ne bi, u suprotnom, ono palo u ruke Židova za unapređivanje njihove stvari, najsmrtonosnijeg otrova Bijele rase koji postoji.

Predlažem da se osnivaju i mnoge druge fondacije koje će biti posvećene širenju Bijele rase. U svakom slučaju, takve fondacije i organizacije treba unaprijed dobro isplanirati i osmisliti. Moraju se poduzeti definitivne akcije kojima bi se osiguralo da imovine odlaze tamo gdje su namijenjena, kada za to dođe vrijeme. Kao daljnje djelovanje, predlažem da čovjek, koji ima određeno bogatstvo, ne čeka da umre da prije toga ne prebaci veliki dio svoje imovine u korist stvari bijelog čovjeka. I opet, učeći lekciju od Židova, oni velikodušno daju i daju u svaki fond koji pokrene kampanju sakupljanja novca u cilju pomoći židovskoj stvari. Za Židove nije ništa čudno da imaju "obveznice za Izrael" koje su, na primjer, izdane na Miami Beach, i da za nekoliko dana pokupe 200.000.000 dolara. Za razliku od toga, svjedoci smo slabog odaziva u kampanji neke stranke desne orijentacije. Možda je, naravno, ovo zbog činjenice da bijelcu zaista nije ponuđen nikakav koristan program, niti vrijedan razlog u prošlosti, kome bi se mogao zaista posvetiti i priložiti svoje teško stečeno bogatstvo.

Međutim došlo je vrijeme i program je sada ovdje.

Postoje i mnogi drugi načini na koje odani pripadnik Bijele rase može doprinijeti svojoj vrsti, Bijeloj rasi, a da to nije financijski način. On, na primjer, može osnovati novu korisnu organizaciju koja će biti posvećena stvari Bijele rase. Može ući u politiku i boriti se za tu stvar na političkoj areni. Može napisati knjigu koja će biti od trajne vrijednosti za njegovu rasu. Postoji, na primjer, ogromna potreba da se ponovno napiše povijest ljudske rase, utvrđivanjem prave perspektive na nečastan utjecaj perfidnih Židova u manipuliranju narodima svijeta. Židovi su imali ogroman utjecaj u manipuliranju ratovima i razaranjima naroda u posljednjih nekoliko tisuća godina. Oni su i napisali udžbenike svjetske povijesti. Pošto će ovaj utjecaj biti pametno uklonjen iz povijesnih knjiga, glavni projekt ponovnog pisanja povijesti će obuhvatiti ogromna istraživanja i sakupljanja da bi se to pravedno obavilo.

Sljedeći trajni i glavni projekt, koji bi trebalo započeti, je osnivanje institucije za istraživanje i proučavanje povijesti bijelaca. Još jedan istraživački institut, koji bi bio od ogromne vrijednosti za budućnost Bijele rase, bio bi mjesto gdje bi se proučavali načini i sredstva ohrabrivanja umnožavanja boljih primjeraka naše rase i obeshrabrivanje množenja nižih primjeraka naše rase.

Lista doprinosa, koji bi se mogli učiniti našim ljudima, beskrajna je i ograničena je jedino bujnošću naše mašte.

11. Rasna čast

Povijest je pokazala da svaka rasa i svaki narod koji bi iskompromitirao svoju čast, ubrzo gubi svoj integritet, kao i svoju slobodu. Bijela rasa je oduvijek bila ponosna i časna rasa. Ponos, samopoštovanje, junaštvo uvijek su bile izvanredne osobine Bijele rase. Ti atributi su od Bijele rase učinili dominantnog vladara svijeta za vrijeme Rimskog carstva. Kada se pojavilo to iskvareno židovsko - kršćansko učenje o poniznosti i skromnosti; ideja da mi nismo vrijedni; da trebamo okrenuti drugi obraz neprijatelju itd. To je, dakle, ta vrsta perverznog razmišljanja koja je dovela do pada Rimskog carstva i Bijele rase. Moramo ukinuti ta samoubilačka razmišljanja u svojoj filozofiji i pogledima i još jednom ponovno utvrditi one osobine koje su osnovne za naš prirodni instinkt.

Moramo ponovno veličati i poštovati određene osnovne vrline, onako kako su usađene u Bijelu rasu. Te vrlinu su hrabrost, spremnost na žrtvovanje vlastitog života za obitelj i za rasu. To su najviši atributi jedne ponosne i vrijedne rase.

Kada čovjek počne cijeniti svoj život više od osnovnih vrijednosti časti i rase, tada on omogućava da ga, s njegovim dopuštenjem, porobe.

Svaki narod i svaka rasa koja je tako nisko potonula da odbacuje ove najvažnije osobine, zbog privremenih prednosti, uglavnom će shvatiti da često ne gubi samo svoju čast već će, tijekom vremena, izgubiti i svoju slobodu, a nerijetko i svoje živote.

Moramo se prisjetiti da najužasnija i najgroznija situacija za bijelog čovjeka nije suočavanje sa smrću, već biti u okovima, biti rob. Za ponosnu Bijelu rasu to je katastrofa gora od smrti.

12. Razmnožavanje

Priroda, u svojoj beskonačnoj mudrosti, teži da usavrši vrste. To je proces koji nema kraja. To je prirodni proces za koji Priroda stalno teži da ga produbi bez kraja.

U posljednjih 2000 godina ovaj prirodni proces ne samo da je zaustavljen, već je, zahvaljujući parazitskim židovskim manipulacijama Bijelom rasom, malo vraćen unatrag. Genetski, Bijela rasa je malo uznapredovala, ako je to uopće i uradila, od vremena Rimljana i Grka klasične povijesti.

Sada kada imamo religiju Bijele rase, za Bijelu rasu svjesnu svojih vrijednosti i svoje sudbine, moramo se aktivno založiti za njeno uzdizanje. Moramo raditi sa zakonima Prirode. Moramo pomoći širenje boljih elemenata u našoj rasi da bi se što više množili i moramo obeshrabrivati slabe elemente da se razmnožavaju. Štoviše, moramo se pobrinuti da se nejaki, idioti i mentalno zaostali ne razmnožavaju i da ne šire svoju bijedu na novorođene generacije.

Sasvim sam svjestan da je Bijela rasa podijeljena na različite grupe. Sasvim sam svjestan da je ta podjela urađena na tri klasifikacije, kao što je Arijevska ili Nordijska, Mediteranska i Alpska. Postoje i mnoge druge klasifikacije i grane Bijele rase koje koriste antropolozi, ali sam namjerno izbjegavao korištenje ovih termina u knjizi, jer oni u ovoj fazi naše borbe suviše dijele, a manje su konstruktivni. Naša glavna borba je ujedinjenje Bijele rase, pružanje osjećaja solidarnosti, zajednički cilj. Taj zajednički cilj je osloboditi se židovske dominacije, povratiti kontrolu nad našom vlastitom sudbinom i naseliti svijet.

Čak i prije nego što dostignemo taj cilj, mi moramo razmišljati, moramo planirati podizanje i izgrađivanje naše rase.

To nikako ne znači da moramo koristiti silu ili striktnu disciplinu u planiranju porodice. Ne, uopće. Bez destruktivnog utjecaja Židova, ovo podizanje će se, svakako, razviti prirodnim sredstvima kod Bijele rase. Međutim postoji mnogo toga što može pomoći u širenju takve podrške za selektivno rađanje.

To možemo učiniti i samim stavom koji smo unijeli u svoju religiju. Ako smo neodoljivo posvećeni preživljavanju najnižih elemenata naše rase, mi ćemo ohrabrivati lošu selekciju. Ukoliko je naša cjelokupna filozofija usmjerena na podizanje i napredak naše rase, automatski ćemo podržavati selekciju. Ovaj program se može dalje podržavati obrazovanjem, kulturom, pa čak i vlada ga može podržati. Pod židovskom demokracijom, pod kojoj sada živimo, svakako vidimo da vlada, kroz mnogobrojne socijalne programe, preko širenja promidžbe o miješanju rasa, raznim ostalim nezakonitim programima, prikriveno ohrabruje miješanje rasa i kvarenje Bijele rase. Zbog toga nije teško uvidjeti da i sasvim suprotna stvar, odnosno, podrška poboljšavanju, unapređivanju i selektivnosti u rađanju naše rase, može biti isto tako jednako ostvarena s pozitivne strane. Mi definitivno vjerujemo u eugeniku i rasno zdravlje.

Ovo je važan dio programa Kreativističkog pokreta. Već poslije nekoliko generacija, pošto povratimo kontrolu nad našom sudbinom i budemo na dobrom putu u našem programu za selektivno rađanje, rezultati će biti zapanjujući. Koliko god je Bijela rasa bila superiorna nad

ostalim rasama, uz ovaj program, koji je sadržan u našoj religiji, budući razvoj Bijele rase bit će neizrecivo čudo.

13. Svetost obitelji

Sakupljajući iskustvo iz lekcija povijesti, nalazimo da su opstale samo one rase koje su uzdizale i poštovale obitelj. To je toliko osnovno da je skoro očito, ipak, u današnjoj klimi tako brzog degeneriranja, ova osnovna istina je skoro sahranjena i zaboravljena. Povijest je pokazala da, kada porodica kao jedinica propadne na nacionalnoj ljestvici, ta nacija također propada i nestaje.

Mi Kreatori (Kreativisti) čvrsto vjerujemo u obiteljski život i svetost obiteljskog zajedništva. Vjerujemo da je to kamen temeljac nacije i rase. Ponosni smo na odgovornost koju glava obitelji preuzima na sebe u brizi o svojima. Ovo je jedna od najboljih vrlina Bijele rase, za razliku od crnaca koji se diskriminirajuće razmnožavaju van svetosti obiteljske zajednice i uz potpunu neodgovornost.

Stoga smatramo odgovornošću svakog bijelog čovjeka da pomogne u podizanju, zaštiti i širenju svetosti bijele obitelji. Takvu vrstu odgovornosti ne pretpostavljamo, međutim, za obitelji obojenih rasa.

U našem je interesu i naša je dužnost kao rase da podržavamo ekonomski, socijalno i duhovno ovakve uvjete koji će pomoći izgradnji obitelji. Naša rasa je zdrava onoliko koliko su naše obitelji zdrave, i mi se držimo ova dva koncepta, rasnog i obiteljskog kao svetog i međusobno zamjenljivog.

14. Krv, tlo i čast

1. Krv znači napredak naše rase, Bijele rase, i održavanje njene čistoće. Naša rasa je ta koja je izgradila civilizacije na licu zemlje, koja je stvorila kulturu, napredak, civilizaciju i tehnologiju. Ona je osvojila sve predjele i dala zakone, red i vlade svim narodima. Najveća vrlina naše religije je širenje, unapređivanje i uvećavanje Bijele rase. Čvrsto smo odani ideji eugenike.

2. Tlo znači zemlju. Da bi se rasa širila, mora imati mjesta i plodnu zemlju. Povijest pokazuje da, pod lošim uvjetima, umnožavanje naroda stagnira. Na primjer, Irci, u posljednjih 1000 godina nikada nisu prešli brojku od 3.500.000 u svojoj domovini. Ali, kada im je pruženo više prostora - više zemlje u Americi na kojoj će se širiti - došlo se do broja od 20.000.000 Amerikanaca irskog porijekla u Novom svijetu. To je skoro šest puta više nego što Iraca ima u njihovoj domovini. A ovdje su samo nekoliko stotina godina.

Ako Bijela rasa treba opstati - a mora - onda mora i rasti. Živjeti znači rasti. Stagnirati znači umrijeti, biti nadjačan obojenim rasama, našim smrtnim prirodnim neprijateljima.

Da bismo ispunili prirodnu misiju koju nam je namijenila Priroda - da rastemo i množimo se - moramo imati sve više i više zemlje za Bijelu rasu, dok Bijela rasa ne naseli svijet.

Mi ne želimo samo kontrolirati svijet - greška koju su počinile prethodne bijele civilizacije, kao što su bili Rimljani. Ne, to bi vodilo istoj propasti koju je Bijela rasa iskusila u Egiptu, Kini, Indiji i drugdje. Ne, niti mi želimo porobiti ikoga, niti vladati drugim inferiornim rasama. Mi ne želimo robove. To bi ponovno vodilo do miješanja. Mi želimo slijediti politiku koju su postavili naši rani američki preci - želimo naseliti zemlju - želimo da samo Bijela rasa naseli svijet.

Ili ćemo se uvećavati, razmnožavati i naseljavati zemlju, ili ćemo biti gurnuti sa lica zemlje u poplavi obojenih rasa. Više nam se sviđa ono prvo, i namjeravamo sprovesti ovu politiku do njenog slavnog ispunjenja.

3. Sada stižemo do najvažnijeg sastojka, časti. Ni jedna rasa ne može ostati slobodna ukoliko kompromitira svoju čast - ponos rase i čast idu zajedno. Najvažnije je da u naš narod usadimo ideju ponosa rase, da je čast važnija i od samog života, i da samo narodi koji ljubomorno čuvaju svoju čast mogu biti slobodni. Dalje moramo shvatiti jačinu borbe u kojoj se sada nalazimo, koju mogu preživjeti samo ponosni i slobodni.

15. Ponos i uvjerenje

Izabravši Bijelu rasu kao krunsku tvorevinu svih svojih tvorevina, priroda nas je obdarila određenim jedinstvenim osobinama koje su u kombinaciji atributi prirođeni samo Bijeloj rasi. Te osobine dijele bijelog čovjeka od bilo kog drugog bića.

Neke od ovih osobina su: njegov superioran intelekt; njegova ogromna kreativnost i produktivnost; njegov nemiran duh avanturizma i neprekidna potraga za novim horizontima, bilo na polju geografskih otkrića, bilo da je riječ o traganju za znanjem ili otkrivanju novih izuma. Bijeli čovjek je obdaren nevjerojatnim moćima kreativnosti koje se manifestiraju na polju umjetnosti, glazbe, književnosti, arhitekture, znanosti, matematike, tehnologije i istraživačkom području. U stvari, ovo polje je bezgranično u nabrajanju svih onih aktivnosti u kojima dolazi do izražaja kreativnost bijelog čovjeka.

Bijeli čovjek je, u svom prirodnom elementu, najveći svjetski borac. On je agresivan, hrabar i herojski. Pred dvije tisuće godina, Bijela rasa, predstavljena u Rimljanima, osvojila je ostatak svijeta za nekoliko stoljeća. Bijeli čovjek se danas nalazi u užasnom stanju zato što nije pratio svoje prirodne instinkte. Dozvolio je da se oni podrede židovsko-kršćanskoj prijevari koja je izblijedjela, izvrnula i ubila te divne instinktivne atribute kojima ga je priroda tako velikodušno obdarila. Mi iz Kreativističkog pokreta stoga dajemo zadatak i naređujemo bijelom čovjeku da se ponovno vrati tim divnim instinktima kojima ga je priroda obdarila i koji su ga učinili velikim u njegovoj prošlosti kojoj nema ravne.

Osobina bijelog čovjeka je da se stalno nada da će biti bolje i da teži sve boljim okolnostima, povećanjem bogatstva Bijele rase i poboljšavanju slike cijelog svijeta uopće. Osobina bijelog čovjeka je da pozitivno razmišlja, da pozitivno planira, djeluje i pozitivno gleda na svijet.

Za razliku od kršćanstva, mi ne želimo predstavljati dvoličan stav jedne preplašene humanitarne filozofije. Moramo biti prema sebi pošteni, baš kao što nas je Priroda napravila - čvrsti, agresivni, ponosni, energični, kreativni, produktivni i, iznad svega, ponosni i ljubomorni na svoju sposobnost i na naše mjesto u shemi univerzuma prirode. Ne želimo biti ni pokorni ni meki. Imamo namjeru da budemo ono za što nas je priroda stvorila - vladari ove planete.

S obzirom da smo obdareni ovim divnim kvalitetama, dužnost bijelog čovjeka je da ih do kraja iskoristi za svoju dobrobit, kao i za dobrobit cijele njegove rase. Sjetite se, priroda vas je izabrala kao svoju najvišu tvorevinu. Obdarila vas je svim ovim divnim kvalitetama. Iskoristite ih do kraja. Morate i ne smijete učiniti manje od toga.

16. Kontrola naše sudbine

Svrgavanje Židova sa moći i izbacivanje Židova i crnaca iz naše okoline je naš najvažniji i najhitniji zadatak. Dok to ne učinimo, nećemo biti u stanju uspostaviti kontrolu nad vlastitom vladom, našim poslovima, niti nad našom sudbinom. Dok ovo ne postignemo, ništa drugo nije važno, zato što se ništa drugo ni neće riješiti sve dok ne dođe vrijeme kada Bijela rasa povrati kontrolu nad svojom vlastitom sudbinom. Zbog toga moramo bez odmora raditi dok to ne završimo.

Da bismo postigli ovaj važan cilj, moramo računati sa rasnom lojalnošću, moramo imati vjere u solidarnost Bijele rase i moramo imati dinamični program ugrađen u samu našu religiju. Ovaj program, ovu vjeru, ovu religiju sada imamo u Kreativističkom pokretu. Sama suština ovog programa je ugrađena u šesnaest zapovjedi koje smo prethodno utvrdili.

Jednom, kada uspostavimo bezuvjetnu kontrolu nad vlastitom sudbinom, sudbinom Bijele rase, rješenje svih ostalih problema, kao što su ekonomski, izgradnja putova, zidanje kuća, zagađenje, snabdijevanje hranom, obrazovanje i veliki broj drugih izgledat će kao dječja igra. Jednom, kada povratimo apsolutnu kontrolu nad našom sudbinom, već ćemo sve te probleme imati riješene. Ukoliko ne povratimo kontrolu nad svojom sudbinom, nećemo nikada riješiti ni jedan problem i zaista neće biti ni važno, jer ćemo mi biti na putu prema svom uništenju.

Mi moramo i mi ćemo povratiti kontrolu nad svojom sudbinom. Mi moramo i mi ćemo zbaciti Židove sa vlasti. Pobjeda Bijele rase je apsolutno sigurna. Sazrelo je doba, budući da je Bijela rasa počela shvaćati svoj kreativni genij i neizrecivu snagu, polako ali sigurno, sa najvećom svijesti o tome do sada. Put da se dostigne ta ogromna moć za dobrobit Bijele rase je građenje Kreativističkog pokreta na svjetskom nivou.

Stoga budite dobro raspoloženi! Pobjeda Bijele rase je neizbježna. Posvetite se sada i ovdje i priključite se borbi za opstanak Bijele rase. Pobijedit ćemo i trijumfirati. Bogatstva i ljepote svijeta će uskoro biti naše, i to će biti čaroban svijet, bijeli svijet.

POGLAVLJE BR. 5

Njemačka, Adolf Hitler i nacionalsocijalizam

U proučavanju cjelokupnog povijesnog pokreta Bijele rase i njene borbe da se oslobodi od čizme židovske tiranije, ime Adolfa Hitlera sjaji kao najsjajniji meteor i blješti kroz nebesa od početka povijesti. Nema sumnje da će Bijela rasa iznjedriti i većeg čovjeka u budućnosti, ali, moje mišljenje je da je Adolf Hitler za glavu i ramena viši od bilo kog velikog vođe koga je Bijela rasa ikada stvorila i najveći bijelac koji je ikada živio. Ovo možda može zvučati kao vrlo ekstravagantna procjena, ali, i ukoliko je tako, ni jedan čovjek je više od njega ne zaslužuje, niti je ijedan čovjek do ovakve ocjene stigao časnije.

Doprinos koji je ovaj veliki bijeli čovjek dao, zadajući opasne udarce za dobrobit Bijele rase i raskrinkavajući židovsku zavjeru, bit će obilježen kao jedan od najherojskijih pothvata u povijesti čovječanstva. Kada uzmemo u obzir sa kako malo stvari je započeo, sa kako malo toga je imao raditi, kako su ogromne bile prepreke koje je morao preći, kakvi su herkulovski napori učinjeni i kakva je herojska bitka vođena, sasvim se sigurno, bez kontradikcija, možemo poslužiti riječima Williama Shakespearea: "sa elementima tako izmiješanim u njemu da se priroda može uzdići i kazati cijelom svijetu, to je bio čovjek!" Zaista, Adolf Hitler nije bio samo primjer čovjeka, već je bio i oličenje onih kvaliteta koje odlikuju Bijelu rasu - čari, herojstva, genijalnosti, kreativnosti, vodstva, umjetničkog duha i, iznad svega, spremnosti da se žrtvuje za dobrobit svoje rase.

Samo zahvaljujući ovom čovjeku Njemačka se ujedinila ranih tridesetih godina. S obzirom da je Njemačka ključna nacija u Europi, nema sumnje da bi, u vrlo kratkom vremenu, cijeli kontinent pao kao žrtva židovsko-marksističkog komunizma.

Naravno, da Hitler i novi Nacional-socijalistički pokret, koji je on osnovao, nisu spasili samo Njemačku. I Španjolska bi, također, pala kao žrtva ove opasne kancerogene bolesti. Nema sumnje da se pogubni i razorni Španjolski Građanski rat nikad ne bi pretvorio u pobjedu boraca protiv židovskog komunizma. Sa gubitkom Španjolske i Njemačke, vrlo brzo bi, bolesna i rascjepkana, Francuska, već zaražena virusom marksizma, pokleknula. Sa Španjolskom, Francuskom i Njemačkom na jednoj strani i komunističkom Rusijom na drugoj, malo je vjerojatno da bi balkanske zemlje, kao što su Rumunjska, Jugoslavija i ostale, pružile bilo kakav značajniji otpor židovskom divljanju i osvajanju Europe. Porobljavanjem kontinenta, mala otočna kraljevina, Velika Britanija, koja je i sama bila dugogodišnja tvrđava židovske novčane moći, vrlo brzo bi pala, kao prezrela rajčica. Sigurno je da bi fašistička Italija, pod vojnom invazijom, brzo bila smrvljena, a nekoliko ostalih, malih i relativno slabih država, kao što su skandinavske zemlje i Grčka, ne bi bile nikakva prepreka. Tako se jasno može vidjeti da bi Europa tridesetih godina da se nije pojavio Adolf Hitler, bila smrvljena u veliku kašu židovskog marksizma.

Nema sumnje da bi, do tridesetih godina, Europa bila u čvrstom stisku ovog zla koje danas nazivamo komunizmom a koje je, zapravo, židovski program za razaranje Bijele rase i njene civilizacije. Bez ikakve sumnje da Amerika, koja ima više Židova od bilo koje druge zemlje na svijetu i koja osigurava novac, materijal i sirovine za naoružanje, svakako ne bi izdržala posljednji napad ove kancerogene bolesti. Stoga se sa priličnom sigurnošću, može reći da, zahvaljujući milosti sudbine i pojavi Adolfa Hitlera na pozornici svjetske povijesti, danas vi i ja ne živimo uz noćne more nalik onima koje su pogasile svijetla širom Rusije i istočne Europe.

No, Adolf Hitler je uništen. Njemačka je poražena a Nacional-socijalizam je izbrisan u Njemačkoj, bez ikakvog traga, mogli biste reći.

Istina je da je Adolf Hitler mrtav. Istina je da je Njemačka potpuno razorena i pretvorena u gomilu krša. Istina je da je nacional-socijalizam izbrisan kao politička stranka u Njemačkoj. Pa što je onda Adolf Hitler za nas - Bijelu rasu?

Pa, mnogo toga. Kao prvo, kupio nam je malo vremena. Kao što smo prethodno iznijeli, bez sumnje bi do kraja tridesetih godina cijela Europa, a najvjerojatnije i cijeli svijet, ležali slomljeni i razoreni, prekriveni đavolskim židovskim čudovištem - komunističkim marksizmom.

Adolf Hitler nije umro uzalud. Umro je za svoju voljenu Bijelu rasu, uključujući vas i mene. Kupio nam je najmanje 50 godina vremena u kome smo se mogli sabrati i učiniti posljednji veliki napor da pobjednički zgazimo čudovište koje nam još uvijek visi o vratu.

Da, kupio nam je vrijeme i uradio je i više od toga, zadao nam je pravac, dao nam je veliki cilj i primjer koji nas inspirira da se borimo. Izazvao je to užasno zlo i pokazao nam je da se toj monstruoznoj svjetskoj kugi može suprotstaviti i da ona može biti pobijeđena. U stvari, stigao je vrlo blizu pobjede za svog života. Dao nam je nadu, dao nam je primjer, dao nam je ideologiju za koju ćemo se boriti. Ukratko, opisao nam je neprijatelja i postavio cilj. Ustanovio je prvu bijelu vladu koja je bila zasnovana na rasnim osnovama.

Adolf Hitler nije umro uzalud. Iz njegovog pepela će se uzdići feniks u srcu Amerike, koja će ponovno oživjeti i započeti bitku za spasenje, ne samo Amerike već i Bijele rase i cijelog svijeta.

Životna priča Adolfa Hitlera nesumnjivo predstavlja istinitu romansu, fantastičniju od bilo koje priče napisane u povijesti čovječanstva. To je istinita priča, a ne mašta začeta u umovima pripovjedača. To je veliki ep koji se dogodio u ovom stoljeću i možemo biti ponosni što se dogodio u naše doba.

Da bismo razumjeli priču o Adolfu Hitleru, moramo, prije svega, posegnuti u povijest same Njemačke, pa čak i prije toga, u priču o germanskom narodu.

* * * * *

Svi koji se bave proučavanjem utjecaja genija na razvitak Bijele rase, ne mogu a da ne budu zadivljeni brojem njemačkih imena koja dominiraju tim spiskom. Bez obzira da li se radi o glazbi, književnosti, kemiji ili matematici, otkrićima ili fizici, doprinosi na svim ovim poljima od strane njemačkih genija, zaista su obilni. Pored toga, njemački ljudi imaju sve one kvalitete koje su ponos Bijele rase - oni su vrijedni, produktivni, energični, hrabri borci i iznad svega, neopisivo kreativni. S druge strane, oni također posjeduju i onu fatalnu slabost koja je tako karakteristična za Bijelu rasu - skloni su žestokim svađama i bitkama među sobom i, što je još gore, posjeduju fatalnu sklonost da prihvaćaju židovsku promidžbu.

Ne samo da su stoljećima Nijemci posjedovali najbolje kvalitete nordijske krvi, nego su i bili geografski smješteni u samom srcu Europe i zbog toga su, u svakom europskom razvitku, bili ključni element.

Zašto je onda, moglo bi se upitati, Njemačka kaskala za Francuskom, Španjolskom i Engleskom u utrci za kolonijama, odnosno, u stvaranju svjetskog imperija? Odgovor leži u njenoj Ahilovoj peti. Kuća koja je podijeljena ne može biti trajna. Ni u jednoj velikoj naciji nije bilo toliko podjela i toliko mnogo unutrašnjih i bratskih svađa kao što je to bilo među njemačkim narodom. Tako je bilo sve dok se nije pojavio veliki vođa Adolf Hitler.

Od doba Rimljana, preko vladavine Karla Velikog i stoljećima nakon toga, Njemačka je bila podijeljena na male kneževine, vojvodstva i kraljevstva. Vjerojatno još od vremena pada Babilona ljudi nisu bili toliko zaraženi židovskim parazitima kao što su to bili mali feudi, vojvodstva i kneževine Njemačke. U njima su se Židovi neprekidno učvršćivali, kao i nad njihovim vladarima - pozajmljujući im novac, korumpirajući njihov moral i izazivajući ratove.

No, do šesnaestog stoljeća postalo je očigledno da Nijemci postaju glavna sila u srcu Europe i da će po svom broju, industriji i svojoj energiji, uskoro zavladati europskim kontinentom, ukoliko se ne zaustave. Ako postoji stvar koju Židov ne može i neće tolerirati, to je da se veliki narod, kao što su Nijemci, ujedini i preuzme svjetsku politiku. Stoga su Židovi promovirali ono što je u povijesti nazvano Velikim raskolom. Židovi su bacili u lice bijeloj Europi protestantsku reformaciju i to uz katastrofalne bratoubilačke sukobe ogromnih razmjera.

Židovi, koji su prije svega i stvorili kršćanstvo i kontrolirali ga prvih 1500 godina uz pomoć hijerarhije Rimske katoličke crkve, do krajnosti su korumpirali crkvu, i to u tolikoj mjeri da je prosječan “vjernik” bio tako ozlojeđen i sluđen ekscesima crkvenih vođa da je bio spreman na

pobunu. Tada su Židovi izbacili marionetu da vodi protest protiv crkve, koji je trebalo potpuno podvojiti bijeli svijet u Njemačkoj, Švedskoj, Francuskoj i Engleskoj.

Nema naroda među kojim su potresi bili veći nego kod Nijemaca. Poslije tinjanja od oko pola stoljeća, ovaj proces se razbuktao u plamenu bitke unutar njemačkog naroda. Nazvan je Tridesetogodišnji rat.

Između 1618. i 1648. godine, razornih 30 godina, Njemački narod se rastrgao na komadiće i potpuno razdijelio. Ovaj tragični potres, kada je konačno bio završen, ostavio je pokidan njemački narod i on je krvario, sa 5/6 uništenih imanja i zgrada i sa 1/3 smanjenom populacijom. Kada je Vestfalski mirovni ugovor okončao ovo tragično i ljuto bratoubilaštvo, nije njemački narod pisao uvjete Ugovora, već su to učinile okolne vanjske sile koje su diktirale uvjete žrtvama.

Nepotrebno je reći, perfidni Židov ponovno je umiješao svoje prste, a posljednja stvar na svijetu koju je želio vidjeti bila je snažna i ujedinjena Njemačka. Ono što je zamislio bio je povratak na podijeljena vojvodstva i kneževine, koje su postojale i prije ovog samoubilačkog rata, ali je sada problem još bio uvećan i time što je polovina stanovništva bila katolička a polovina protestantska. Pored toga, rat je donio i ogromnu mržnju među samim Nijemcima, koja se nije puno razlikovala od one koju su Židovi posijali između Juga i Sjevera u Sjedinjenim Državama kada su ubacili našu nesretnu zemlju u građanski rat.

Ova krvava i okrutna epizoda samouništavanja vratila je Nijemce unazad za nekih 300 godina i koštala ih je svjetskog vodstva.

Ovo je otprilike bila situacija u kojoj se nalazila Njemačka prije pojave Bismarcka, koji je, ujedinivši male njemačke države, uspješno vodio rat protiv Nijemaca u Austriji i potpuno ih porazio u bitci kod Koniggratza 1866. godine. Ova bitka i pobjednički rat protiv Francuske iz 1870. godine ujedinili su njemačke državice pod vodstvom Pruske, a Bismarck je okrunio kralja Wilhelma kao kralja Njemačkog imperija.

Njemačka je sada bila na putu ka ujedinjenju i svjetskoj moći, ali bez Nijemaca iz Austrije.

Usprkos vremenu koje je Njemačka izgubila dok su drugi veliki narodi Europe osvajali kolonije, ona je sada postala svjetska sila sa kojom se moralo računati i nesumnjivo je postajala najjača nacija Europe i njen predvodnik.

I pored ogromnog povjerenja koje je Bismarck zaradio ujedinivši Njemačku, on se nikada nije uhvatio u koštac sa židovskim problemom, kao takvim. Židovska moć i utjecaj ostali su u Njemačkoj bez kontrole i neizmijenjeni. Ipak, moć i produktivnost njemačkog naroda su postali očiti, i ukoliko postoji nešto što Židovi nisu željeli, to je bilo da se ove odlučne kvalitete njemačke krvi pojave u prvom planu i osiguraju vodstvo Bijele rase. Vršeći kontrolu nad promidžbom u Njemačkoj, Francuskoj i Engleskoj i drugim zemljama Europe, kao i Sjedinjenim Državama, i uz nacionalnu mržnju koja je stalno podgrijavana i izazivana promidžbom, Židovi su bili uspješni u guranju Europe u Prvi veliki svjetski rat.

Da su obje strane bile oslobođene židovske moći i utjecaja, Njemačka bi pobijedila u tom ratu i u stvari, bila je na putu da to i ostvari. Međutim, to se nije dogodilo, jer Židovi nisu željeli da Njemačka pobjedi. Oni nisu željeli čvrsto vodstvo bijelaca kakvo su nudili Nijemci. Židovska kontrola nad Njemačkom je, čak tijekom Prvog svjetskog rata bila skoro potpuna. Ministar ratne proizvodnje bio je Židov. U stvari, cijela njemačka vlada bila je u potpunosti posjednuta židovskim birokratima, a u proljeće 1918. godine, kada je Njemačka vodila uspješnu kampanju za završetak rata, židovska zavjera je prekinula snabdijevanje oružjem i sabotirala cjelokupne napore Njemačke.

Pomoću promidžbe, koju su čvrsto kontrolirali, Židovi su organizirali komunističku revoluciju u srcu Njemačke, dok su hrabri njemački mladići još ginuli u rovovima. Kraj nije bio daleko. Do studenog je izdana i od Židova predvođena, Njemačka zatražila mir, dok su njeni hrabri vojnici na frontu bili još uvijek duboko na neprijateljskom teritoriju.

Jedan od tih hrabrih vojnika, koji je bio otrovan plinom, oslijepljen i u bolnici, u vrijeme kada je objavljen prekid napada, bio je nepoznati kaplar po imenu Adolf Hitler.

On piše o svom reagiranju na zapanjujuće vijesti o Njemačkom porazu. “Od dana kada sam stajao na grobu svoje majke nisam plakao. Kada me je u mladosti sudbina ščepala svojim

nemilosrdnim rukama, moj otpor se počeo gomilati. Kada je u dugim ratnim godinama smrt otimala tako puno dragih suboraca i prijatelja iz naših četa, činilo mi se skoro kao grijeh žaliti se - na kraju, zar oni nisu umirali za Njemačku? A kada je na kraju razorni gas - u posljednjim danima te užasne bitke - i mene napao, i počeo mi nagrizati oči, od straha da ću zauvijek oslijepiti, skoro sam u jednom momentu izgubio srce, glas moje savjesti me je upozorio: mizerna olupino! Hoćeš li plakati kada ima njih na tisuće koji su u sto puta gorem stanju od tebe? Tako sam u nijemoj tišini podnosio svoju sudbinu. Ali sada ne mogu. Tek sada sam uvidio kako osobne patnje nestaju pred nesrećom domovine."

Popustio je i zaplakao.

"Uslijedili su užasni dani i još gore noći - znao sam da je sve izgubljeno. Samo budale, lažovi i zločinci su se mogli nadati milosti neprijatelja. Tih noći je u meni rasla mržnja, mržnja prema onima koji su odgovorni za ova nedjela."

"Nema dogovora sa Židovima; može biti samo: ili-ili."

"Što se mene tiče, odlučio sam da odem u politiku."

Tko je bio ovaj čovjek - Adolf Hitler?

Izuzetni genij Bijele rase, vjerojatno najveći vođa bijelog naroda, potječe iz vrlo neugledne sredine. Rođen je u obitelji niže srednje klase, u malom mjestu blizu granice Njemačke i Austrije, ali na austrijskoj strani. Zvalo se Brauneu na rijeci In. Bilo je to 20. travnja 1889. godine.

Za vrijeme školskih dana mladi Adolf je pokazao da ima smisla da bude vođa među svojim školskim drugovima. Iskazao je i veliki interes za povijest i čvrsto oslanjanje na nacionalizam, kao i odanost svojoj rasi. Bio je također i vrlo talentiran za umjetnost. U dvanaestoj godini, mladi Adolf je odlučio da želi biti umjetnik i jednostavno je izjavio ocu svoju želju.

Otac se čvrsto suprotstavio njegovom izboru. Konflikt do kog je došlo između ove dvojice riješen je očevom smrću, kada je Adolf imao trinaest godina. Porodica se sada nalazila u prilično lošoj financijskoj situaciji, ali je njegova majka uspjela da ga pošalje u tehničku školu u Linz. Tamo je njegov talent za crtanje i arhitekturu postao očigledan.

U ovom periodu, Hitler je razvio svoja snažna osjećanja za njemački nacionalizam i povijesna razmišljanja. On kaže: "Navika povijesnog načina razmišljanja, koju sam stekao u školi, nikada me više nije napustila. U nevjerojatnom obimu je svjetska povijest za mene postala nadprosječan izvor shvaćanja povijesnih događaja današnjice; drugim riječima, politike. Ne želim je "naučiti", želim da me ona uputi."

Kada je imao 18 godina, Hitler je otišao u Beč da započne stručno obrazovanje za slikara i umjetnika. Otišao je na prijemni ispit na bečku Akademiju likovne umjetnosti.

Na svoje veliko iznenađenje, shvatio je da nije položio te ispite. Profesor koji je pregledao njegove crteže rekao mu je da njegov talent ne leži u slikanju već u arhitekturi. Njegovo zanimanje za arhitekturu godinama se povećavalo, ali je sada shvatio da mu nedostaje neophodna obrazovna potpora da bi mogao studirati arhitekturu.

Nedugo poslije ovoga majka mu je umrla i on je postao siroče suočeno sa problemom zarađivanja za vlastiti život. Nekako je morao živjeti. Nije imao zanat niti obuku za bilo koje zanimanje. Njegova budućnost izgledala je sumorno.

Ipak, opraštajući se od svojih rođaka, izjavio je da će otići u Beč i da se neće vratiti dok ne uspije.

"Sa koferom punim odjeće i donjeg rublja u rukama i sa nepokolebljivom željom u srcu, krenuo sam za Beč. I ja sam se nadao da ću ugrabiti od sudbine ono što je moj otac uspio pred pedeset godina; i ja sam se nadao da ću postati "nešto", ali ni u kom slučaju činovnik."

Slijedeće četiri godine, između 1909. i 1913. bile su krajnje bijedne i siromašne za odlučnog mladog čovjeka iz Linza. To su bile odlučujuće godine za njegov život i godine tijekom kojih je naučio gorke lekcije života iz škole teških udaraca.

U toj metropoli, Beču, gdje su 10% stanovnika bili Židovi, Hitler je također počeo učiti činjenice o životu i o moćnom stisku Židova posebno nad tim gradom, a i o svjetskom utjecaju općenito.

Postao je strastveni čitatelj i neprekidno je čitao dnevni tisak. U toku ovog perioda stekao je i prilično dobar uvid u politiku i počeo otkrivati što prljava ruka Židova, pod maskom marksizma, radi njemačkom narodu.

Rekao je: “Beč je za mene ostao najteža, mada najpotpunija, škola u životu. Kročio sam u ovaj grad dok sam još bio napola dječak, a napuštam ga kao čovjek, odrastao i ozbiljan.”

“Tijekom ovog perioda u meni se stvorila slika svijeta i filozofija koja je postala granitni temelj svih mojih djela. Za to što sam onda stvorio malo sam morao naučiti: I nisam ništa morao mijenjati.”

Tijekom ovog perioda on je ozbiljno proučavao i učio otrovne posljedice “Socijaldemokratskog” pokreta u Austriji, što je bio pseudonim za komunistički Marksizam.

Govorio je: “Shvaćao sam nečuveni duhovni teror koji je vršio ovaj pokret, naročito na buržoaziju, koja nije ni moralno ni mentalno dorasla ovim napadima, na dat znak, on počinje sa direktnom vatrom laži i prijevara protiv bilo koga tko djeluje opasno, sve dok živci osobe koja je napadnuta ne popuste... to je taktika koja je bazirana na preciznom proračunu svih ljudskih slabosti, i njeni rezultati će dovesti do uspjeha sa skoro matematičkom sigurnošću...”

Poslije četiri godine u Beču, koje su bile najteže godine njegovog života, Hitler je zauvijek napustio taj grad i preselio se u München, u proljeće 1913. godine. Bio je zadovoljan što je otišao iz Beča, koji je nazvao kozmopolitskim, “rasnim Babilonom”. Osjećao se puno više kod kuće i duhovno i politički, u Münchenu, s obzirom da su njegova strogo progermanska nacionalna osjećanja bila tu više usklađena nego u austrijskoj imperiji poliglotskih naroda. U to vrijeme Hitler je imao 24 godine i svima, osim njemu samome, morao je izgledati kao potpuni gubitnik. Nije imao prijatelja, nije imao obitelj, ni posao ni dom. Međutim, imao je jednu stvar; čvrstu vjeru u sebe i duboki, gorući osjećaj misije. Imao je također i snažnu i nepokolebljivu ljubav prema Njemačkoj i njemačkom narodu. Nitko u to vrijeme nije mogao predvidjeti ogromnu misiju, koju je Adolf Hitler bio predodređen da ispuni u svojoj novo stečenoj zemlji Njemačkoj.

Kada je počeo rat, u kolovozu 1914. godine, on je odmah, trećeg dana kolovoza, pisao kralju Ludvigu III Bavarske da mu odobri dobrovoljačko služenje u bavarskoj regimenti, i to mu je odobreno.

Hitler o ovoj povijesnoj prekretnici u svom životu kaže: “Za mene su ti sati izgledali kao oslobođenje od bolnih osjećanja moje mladosti. Čak i danas se ne stidim reći da sam, preplavljen strašnim entuzijazmom, kleknuo na koljena i zahvalio nebesima iz svog uzbuđenog srca što su mi podarila sreću da mogu živjeti u ovo vrijeme.”

“Bitka za slobodu je počela... ovog puta to nije bilo pitanje sudbine Srbije ili Austrije, već pitanje - biti ili ne biti - Njemačke nacije.”

Za vrijeme četvoroipolgodišnjeg roka, koji je Hitler služio u pješadiji, bio je dva puta ranjavan i odlikovan je Željeznim križem drugog reda jedanput, a Željeznim križem prvog reda drugi put. Već smo spomenuli kako je krajem rata bio otrovan i oslijepljen i kako je primio gorke vijesti o izdaji i porazu koji su se dogodili njegovoj voljenoj domovini.

Od ogromne je važnosti da se ovdje osvrnemo na tragediju, poniženje i razaranja koja su se dogodila poslijeratnoj Njemačkoj. Poslije nečuvenog uboda u leđa, koji je zadobila na vlastitom frontu zbog nedostatka streljiva, nedostatka koji je organizirala židovska klika u samom srcu Njemačke, ona je nastavljala biti ponižavana, razbijana i uništavana.

Njemačku, potučenu do temelja, osedlali su Židovi, gorkim osvetničkim Versajskim mirom, mirom koji su pisali i diktirali oni sami, tako da Njemačku stave u lance za sljedećih 100 godina. Plodove njenog rada trebalo je da ubiru pobjednici, a posebno židovska međunarodna klika.

Njemačkoj je Versajski ugovor nametnuo grube, diktatorske i drakonske uvjete mira. Sva njemačka poduzeća, kolonije i teritoriji bili su oduzeti i podijeljeni među drugim nacijama, sa Velikom Britanijom koja je bila najveći dobitnik. Njemački izdajnici, koji su sada bili “predstavnici” Njemačke za mirovnim stolom, natjerani su da potpišu izjavu u kojoj potvrđuju potpunu odgovornost za započinjanje rata i krivicu Njemačke i njemačkog naroda. Fantastične svote za “reparacije” su bile nametnute Njemačkoj... sume koje su bile tako velike da su bile

jednake trostrukom cjelokupnom bogatstvu Njemačke. Da je to morala platiti, kao i kamate na te dugove, Njemačka bi bila porobljena i u dugovima do današnjeg dana.

Strahota i poniženja su obuzeli Njemačku, reparacije, gubitak kolonija i krivica za rat bile su samo dio užasne tragedije koja ju je zadesila. Kod kuće su Nijemci bili bez vođe i bespomoćni. Okruženi sa Židovima, revolucionarima i izdajnicima koji su pravili svoje promjenljive vlade. Gramzivi Židovi sjatili su se iz svih krajeva svijeta da otimaju, kradu i razbiju njemački Reich i sprovedu revoluciju i razaranje nad bespomoćnim ljudima.

U periodu neposredno poslije Prvog svjetskog rata, Njemačka i njen narod su se našli na najnižim mogućim granama. Siromaštvo i ruševine, glad i neimaština, patnja i konfuzija bjesnjele su zemljom. Milijuni i milijuni Nijemaca su bili bez posla i gladovali. Dnevno su tisuće ljudi umirale od gladi. U isto vrijeme, Židovi su osiguravali fondove za komunističke revolucionare za razaranje Njemačke iznutra i meko potpuno preuzimanje. Židovi su sa novcem stigli sa svih strana svijeta - novcem koji su oteli i ukrali od drugih zemalja. I uletjeli su u Njemačku i pokupovali svu imovinu njemačkog naroda koji je umirao od gladi. Hoteli, restorani, proizvodne tvornice, pa čak i njihovi domovi su otkupljivani po cijeni od nekoliko centi na dolar vrijednosti. Da bi preživio, njemački narod, koji je umirao od gladi, nije imao drugog izbora već da Židovima prodaje svoju imovinu, koja je bila vrijedna čitava bogatstva, za djelić njene prave vrijednosti, ne bi li sakupio dovoljno novca za hranu. Da biste shvatili kako su užasni uvjeti bili u to vrijeme u Njemačkoj, neophodno je pozabaviti se proučavanjem ove tragične poslijeratne ere. Naša bijela braća su bukvalno živjela od gomile smeća da bi preživjela.

Židovi su bili vlasnici svih poslova. Ukrali su ih od Nijemaca za sitne novce. Imali su svu dobru hranu, sve medicinske ustanove, a njemačkom narodu nije bilo dopušteno ništa. Mnogi Nijemci bi, šetajući ulicama, stajali ispred restorana, onih istih restorana koji su nekada bili njihovi i gledali unutra, uz glad koja ih je razdirala. Židovi bi sjedili kod prozora tih restorana, jeli hranu i delikatese, dok su Nijemci jeli smeće. Uz svoju uobičajenu arogantnost, Židovi bi podizali hranu ispred Nijemaca koji su gledali kroz prozore, smijući im se, zbijajući šale na njihov račun i radeći sve da ih još više ponize.

Izgledalo je kao da ne postoji ništa što bi Nijemci mogli učiniti u to vrijeme. Kontrola nad policijom i svim sudovima u Njemačkoj bila je čvrsto u rukama Židova. Nijemci nisu mogli doći do pravde na sudovima. Poslovi su bili dostupni samo onim Nijemcima koji su šutjeli i pokoravali se komunističkim židovskim vladarima.

Na novinarskim štandovima prodavao se prljavi tisak, a čak i mala djeca su bila podvrgnuta ovoj vrsti degradiranja, što se danas događa i ovdje, u Americi. Novine, časopisi, pornografski filmovi, opscena literatura svih vrsta bili su posvuda.

Međutim, nikom nije bilo dozvoljeno da govori protiv Židova. Njemicama su upravljali muškarci na ulicama, a ukoliko su se žalile, bivale su hapšene. Škole i koledži su bili zaraženi komunističkim židovskim profesorima.

Svim ovim tragičnim događajima, kao i mnogim drugim sa kojima smo mi danas suočeni u Sjedinjenim Državama, Njemačka je bila potpuno preplavljena u periodu od 1918. do 1933. godine. Ukoliko niste radili sa Židovima na razaranju bijele Njemačke rase, bivali ste bojkotirani, bilo vam je zabranjeno da nađete posao, pa čak i dovoljno hrane da biste održali na životu svoju obitelj i sebe.

Sudovi su bili potpuno korumpirani i u rukama Židova. Nijedna odluka nije donijeta prije nego što bi je odobrili Židovi, ili ukoliko je oni nisu donijeli.

Čak i nekada bogati poslovni ljudi, koji su cijeli svoj život radili da bi izgradili pošteno svoje poslove, bili su udaljeni od strane Židova. Mnogi su bili prisiljeni da rade kao obični radnici, ako su imali dovoljno sreće, u istim tvornicama koje su nekada posjedovali. Uvjeti su bili toliko tragični i toliko neizdrživi da se beznađe uselilo u srca njemačkog naroda. Bijeli Nijemci i Njemice su uvečer lijegali u krevete gladni, moleći se za istinitog lojalnog vođu iz njihovih redova koji bi mogao da ih spasi od ove židovske noćne more.

Njihove molbe su uslišene. Veliki čovjek je iznikao iz njihove sredine da ih izvede iz bijede. Njegovo ime je bilo Adolf Hitler, onaj isti mali, slijepi, nepoznati vojnik koji je plakao u svom krevetu u vojnoj bolnici kada je objavljena izdaja i prekid rata 11. studenog 1918. godine.

Ubrzo nakon prekida rata, grupica ljudi je osnovala političku stranku u Münchenu, nazvali su se Njemačka Radnička Partija. Imala je samo šest članova. Njihovi su problemi izgledali nerješivi, a njihova budućnost beznadna. Tako se dogodilo da je 1919. godine taj nepoznati vojnik nazočio jednom od njihovih tužnih sastanaka. Imaginacija mu je govorila da se nešto značajno može uraditi uz ovaj mali početak. Prišao je stranci i postao njen sedmi član.

Svojom ogromnom elokvencijom, neotkrivenom do tada, Hitler je počeo davati oblik ovoj grupi. Godine 1920. stranka je promijenila ime u Nacionalsocijalistička Radnička Partija Njemačke, skraćeno Nacistička partija.

U toku slijedeće tri godine, od 1920. do 1923. godine, Hitler i njegovi sljedbenici su postigli veliki uspjeh u buđenju njemačkog naroda, njegovog rasnog nasljeđa i velike povijesne prošlosti. Moramo se sjetiti da je Njemačka u to vrijeme bila preplavljena komunističkim revolucionarima, boljševicima i drugim židovskim klaunovima koji su unosili konfuziju, izdaju i razdor po cijeloj zemlji, cijepajući njemačku naciju.

Da bi Hitler i njegovi sljedbenici mogli raditi na miru, morali su se boriti protiv komunističkih odreda kako im ovi ne bi prekidali sastanke. Veliki dio njegove partije morao se boriti šakama, ako je bilo potrebno, da bi obranio svoje pravo da govori i pravo da održava sastanke. Ovi odredi, nazvani Jurišni odredi, bili su potpuno nenaoružani i morali su se osloniti samo na svoje šake da bi obranili postojanje svoje partije. Usprkos svim predostrožnostima, stotine i tisuće njih je ubijeno i poginulo u borbi za spas njemačke rase od uništenja.

Do 1923. godine, Židovi su doveli njemački narod do najstrašnije inflacije u povijesti i trebalo je na milijune maraka da se kupi samo komad kruha. Židovi su materijalno i moralno silovali Njemačku. Njihovi rođaci su se sjatili u Njemačku i za ništa pokupovali zlatne satove, zgrade za stanovanje, kuće, nekretnine i kompletno opljačkali njemački narod.

U to vrijeme je Nacistička partija shvatila da se mora učiniti očajnički korak ne bi li se Njemačka spasila od potpunog uništenja. U studenom 1923. godine, oni su izveli puč u Münchenu u namjeri da preuzmu Bavarsku vladu, ali je taj potez bio osuđen na propast. Židovi su još uvijek imali pod svojom kontrolom njemačku vojsku i policiju. I slomili su ovaj pokušaj preuzimanja vlasti po kratkom postupku. Šesnaest odanih partijskih članova i bijelih heroja su ubijeni u ovom pokušaju da se spasi njemački Reich.

Hitler je izbjegao smrt. Spasila ga je slučajnost u ime više sudbine.

Izveden je na suđenje. Govoreći u obranu svoje partije, održao je nekoliko najelokventnijih govora koji su uzburkali njemački narod više nego išta do tada. Ipak, uz Židove koji su u potpunosti kontrolirali sudove, bio je osuđen na pet godina zatvora u Landesbergu.

Zahvaljujući ogromnom pritisku njemačkog naroda, konačno je pušten 20. prosinca 1924. godine, nakon što je odležao pet mjeseci u zatvoru. Ovo je, u svakom smislu, bio blagoslov. Po prvi put u životu, Hitler je imao vremena da se posveti suštini i ciljevima nacističke partije. Ovo je skupljeno u knjizi iz dva dijela, pod nazivom "*Mein Kampf*". Principi uzidani u ovo klasično djelo su i danas svijetlo koje osvjetljava put ka oslobođenju cijele Bijele rase.

Kada je Hitler bio pušten iz zatvora 1924. godine, otkrio je da se njegova partija raspala, da je neorganizirana i u kaosu. Partijska imovina je konfiscirana od stane suda. Istog onog suda koji mu je kasnije zabranio da drži govore u mnogim njemačkim pokrajinama. Suočio se sa najtežim zadatkom.

Naoružan nepokolebljivom voljom i gorućom željom da oživi svoju razorenu zemlju, Hitler je nastavio. Postepeno se zabrana da govori ukidala u različitim pokrajinama i Hitler je obnovio svoje napore da ponovo organizira i izgradi partiju, sa skoro nadčovječnom energijom.

Konačno, 30. siječnja 1933. godine, napori njegove partije su bili okrunjeni uspjehom, i Hitler je postao kancelar njemačkog Reicha.

Obilje problema sa kojima se sada suočio bilo je toliko da je izgledalo kao da je to sve nerješivo. Naslijedio je zemlju koja je sasvim bankrotirala, zemlju koja je bila porobljena tiranskim Versajskim ugovorom i osuđena na beskonačno ropstvo i dugove. Sam njemački narod bio je podijeljen na sljedbenike Hitlera i njegove nacističke partije, i sljedbenike komunista, boljševika i Židova, koji su još uvijek imali neograničenu kontrolu nad svom imovinom i financijama zemlje. Njemačka nije imala kolonije, nije imala kredita po svijetu. Bila je potpuno razoružana usred neprijateljski raspoloženog svijeta koji je okruživao njenu malu zemlju, koja, recimo, nije bila veća od države Teksas. Zemlja je bila u bijedi i beznadno bez ideja. Više od šest milijuna nezaposlenih su turobno buljili u maglovitu budućnost. Poslije trinaest godina očajničke borbe, usamljeni nepoznati vojnik iz Prvog svjetskog rata ne samo da je postao glava njemačke vlade, već je postao i vođa njemačkog naroda. I više od toga, postao je simbol njemačkog naroda. I još više od toga, postao je simbol i vođa svih bijelih naroda širom svijeta u njihovoj borbi protiv židovskog čudovišta.

Od vremena kada je Hitler, u siječnju 1933. godine stigao na vlast, kao da se po Njemačkoj širilo čudo. Vrlo brzo je njemački narod počeo dobivati nadu, ponos i cilj. Sa njegovim genijem za inspiraciju, organizaciju i vodstvo, za dvije godine, dok je ostatak svijeta još uvijek bio zahvaćen depresijom i nezaposlenošću, Hitler je potpuno riješio problem nezaposlenosti njemačkog naroda. Sada su svi radili. Građene su nove, velike, super autoceste. Prosječan radnik se počeo nadati da će ponovno imati vlastiti dom. Radni ljudi koji su prije toga sebi jedva mogli priuštiti bicikl, sada su mogli kupiti Volkswagen. Iako je Njemačka bila potpuno razoružana i bespomoćna, Hitler je ponovno uveo služenje vojnog roka, izgradio njemačko naoružanje i stvorio od nje naciju od koje su zazirali i koju su poštovali njeni neprijatelji.

Židovi su izbačeni iz kancelarija, iz sudova i iz vlade. Uvedeni su rasni zakoni koji su zabranjivali Židovima da budu građani Njemačke. Više se nije toleriralo da Židovi zauzimaju položaje na sveučilištima i fakultetima, gdje su mogli da skrenu i zagade umove njemačke mladosti. Židovi su bili protjerani iz pravničke profesije. Bili su uklonjeni sa vodećih položaja u kazalištima, u drami i kulturi; bili su sklonjeni sa vodećih položaja u bankarstvu, u informativnim medijima i na polju nacionalne promidžbe. Suprotno svim židovskim lažima, koje su kružile o ovom periodu u Njemačkoj, prema Židovima se nije fizički loše postupalo. Nitko od njih nije bio ni ubijen ni zatvoren, niti im je na bilo koji način netko naudio, osim kada su u pitanju bili zločinci. I prema njima se postupalo kao prema svim ostalim zločincima, uključujući i kriminalce njemačke nacionalnosti. Međutim, pošto im je okrnjena moć, mnogi Židovi su odlučili napustiti Njemačku, na veliko olakšanje samog njemačkog naroda.

Jednom oslobođeni od židovske dominacije i židovskog pokoravanja, Nijemci su se ujedinili i čudo se dogodilo. Doprinos za čudesan njemački oporavak pod Hitlerom mora biti pripisan i njegovom inspirativnom vodstvu. Njegov genije za organizaciju, kao i sposobnost njemačkog naroda da proizvodi i stvara bili su glavni činitelji njemačkog oporavka.

Međutim, važna stvar koju je Hitler poduzeo da bi zaustavio ekonomski pad Njemačke sastojala se u tome što je oslobodio njemački monetarni sustav od kamatnih stopa židovskih bankara. Hitlerova vlada je izdala njemački novac - novac koji nisu izdali židovski bankari i koji nije imao pokriće u židovskom zlatu. Ovaj novac je imao pokriće u sposobnosti Njemačke da proizvodi. On nije bio podređen manipulacijama židovskih banaka, niti tečajnom listom. Bio je izdan bez kamata, oslobođen židovskih interesa i židovskih manipulacija. To je nešto u čemu ni jedna zemlja nije nikada uživala, a ni danas ne uživa. Ovaj čimbenik je imao ogromnu važnost u neviđenom oporavku koji se širio Njemačkom tridesetih godina.

Nemoguće je pobrojiti brojna dostignuća koja su ostvarena za vrijeme mirnodopskog doba Njemačke između 1933. i 1939. godine. Da bi se to uradilo potrebni su tomovi knjiga o povijesti. Niti imamo prostora da to uradimo, niti je to cilj ovog našeg rada. Stoga ću samo kratko spomenuti neka od najsjajnijih dostignuća ovog izuzetno produktivnog perioda u povijesti Bijele rase.

Po uspostavljanju vlasti u Njemačkoj, Hitler je izveo političku, ekonomsku i društvenu reorganizaciju Njemačke tako što je ozakonio Nacističku partiju kao jedinu političku partiju, srpnja

1933. godine; započeo je vjersku suradnju među Nijemcima srpnja 1933. i travnja 1935; uredio nacionalnu instituciju rada, siječnja 1934; imenovao dr. Josepha Goebbelsa za koordinatora promidžbe i kulturnog života; izbacio neposlušne članove partije i opasne političke protivnike u lipnju 1934; "Pobunjenici su poraženi" upozorio je Hitler, "u skladu sa čvrstim zakonima koji su vječno isti". Nakon smrti von Hindenburga, u kolovozu 1934. godine, Hitler je u sebi sjedinio funkciju predsjednika i kancelara Reicha i uzeo titulu Führera (vođe).

Od 1933. do 1938. godine, Hitler je iz većine profesija povukao Židove, zabranjujući im vodeća mjesta u poslovima i donio Nuremberške zakone koji su zabranjivali i regulirali unutrašnje odnose "između Židova i građana njemačke ili srodne krvi".

Za vrijeme revolucije 1933-1939. godine, Hitler je uspio organizirati, obrazovati i podignuti mladost Njemačke; da izmjeni nacionalnu psihologiju, od očajničke do pune povjerenja u odnosu na njegov Treći Reich; smanjiti nezaposlenost Nijemaca mjerama koje su kulminirale u četverogodišnjem planu od rujna 1936. godine i dopunskim planovima za kompletno ponovno naoružanje.

S obzirom da je znao da će Židovi učiniti sve da pobune okolne narode, kako bi razbili njegov novi, slobodan od Židova, uspješni Reich, Hitler je od početka vodio planske pripreme za rat, ukoliko bi on bio neophodan za obranu njegove domovine i njegovog naroda. Ipak, on je pružio ruku prijateljstva svojim susjedima, među kojima su njihove Židovske gazde zagovarale početak rata i mržnju prema Njemačkoj. Hitler je ponovno uspostavio redovno služenje vojnog roka u ožujku 1935. godine i, drugim riječima, pocijepao tiranski versajski sporazum. Ponudio je mir Zapadnim silama u svibnju 1935. godine. Ponovno je zauzeo i učvrstio Rajnsko područje i odbio prihvatiti Pakt iz Locarna, iz ožujka 1936. godine. Jedan od njegovih najvećih trijumfa bio je priključenje njegove rodne Austrije Njemačkoj, 14. ožujka 1938. godine.

Ujedinjenje njemačkog naroda Austrije i Njemačke željeli su i težili mu milijuni Nijemaca kroz mnoge generacije. Kada je "Anschlus" ili političko ujedinjenje Njemačke i Austrije ostvareno, Hitler je trijumfalno ušao u Beč, u grad koji mu nije dao ništa osim teškog rada i tuge u mladosti. Bez sumnje je najljepši sat Hitlerovog života bio obraćanje njemačkom narodu u Beču, koji je podivljao od entuzijazma i trijumfa.

Još uvijek je bilo više od tri milijuna Nijemaca van granice, u Čehoslovačkoj, u pokrajini nazvanoj Sudet, koja je odcijepljena od Njemačke izdajničkim versajskim sporazumom. Židovi su sada proganjali, ubijali i mučili ta tri milijuna Nijemaca. Bila je to situacija koju nijedan častan Nijemac više nije mogao tolerirati. 29. rujna 1938. godine premijeri Velike Britanije i Francuske i Talijanski Ducce su se sastali u Münchenu da saslušaju Hitlerove zahtjeve za odcjepljenje Sudetske pokrajine od Čehoslovačke. Do sredine listopada, njemačke trupe su okupirale ovu pokrajinu i tri milijuna Nijemaca je ponovno sjedinjeno sa svojom domovinom. Petnaestog ožujka 1939. godine njemačke trupe su okupirale i prisvojile ostatak Čehoslovačke, mješavinu nacionalnosti, prethodno dijela Austrijskog carstva, ali umjetno pretvorenog u posebnu državu versajskim sporazumom.

Versajski sporazum je, također posadio, na duge staze, sjeme razdora između Njemačke i Poljske, neodgovorno otkidajući ogromni dio zemlje usred istočne Pruske i dajući ga Poljskoj, čime je presjekao Njemačku na dva dijela. Možemo zamisliti kako bi to izgledalo ovdje u našoj zemlji, u Americi, kada bi se usjekao koridor posred Teksasa, koji odvaja donji dio. I kada bi se on dodijelio, recimo, Meksiku. To su prevrtljivi Židovi učinili Njemačkoj versajskim sporazumom iz 1919. godine. Štoviše, s obzirom da Židovi kontroliraju okolne zemlje, koje su prepune mržnje i želje za ratom protiv Njemačke, oni ponovo primoravaju istu taktiku ubojstva, mučenja, maltretiranja Nijemaca koji žive u poljskom koridoru, u predjelu koji je stoljećima pripadao Njemačkoj. Opet su Nijemci priskočili u pomoć svojoj braći po krvi. Ponašajući se u skladu sa svojom nacionalnom čašću, oni nisu mogli sjediti nezainteresirani i gledati kako njihovu braću Nijemce ubijaju, maltretiraju i muče preko granice, naročito ne na zemlji koja s pravom pripada Njemačkoj.

Hitler je učinio sve da pokuša riješiti mirnim putem ovaj problem. Kada je uvidio da demokratske vlade, koje su kontrolirali Židovi, ne žele biti odgovorne, ni na bilo koji način se dogovoriti, Hitler je Poljacima dao ultimatum. Ovaj ultimatum je u Poljskoj arogantno odbačen i 1.

rujna 1939. godine njemački Wehrmacht je krenuo na Poljsku i potpuno razbio poljske snage i njihovu vladu u kratkom periodu od tri tjedna.

Francuska i Engleska, koje su tada potpuno kontrolirali Židovi, kao i što ih u suštini kontroliraju i danas, iskoristile su ovaj razlog da objave rat Njemačkoj, tobože da bi branile Poljsku. Činjenica je da oni nisu imali namjere spašavati Poljsku, već im je cilj bio da razbiju Njemačku koja se oslobodila od Židova, ali se o tome danas ne govori.

Svi znamo što je slijedilo. Uz pomoć promidžbe i novca, od Židova kontrolirane vlade u ostatku svijeta, uključujući i Sjedinjene Države, jedna za drugom uvlačene su u prijevaru objavljivanja rata njemačkom narodu.

Umjesto da slijede primjer njemačkog naroda i omoguće mu da pomogne ostalom dijelu bijelih naroda da se oslobodi od Židova, siroti, zaluđeni bijeli narodi Sjedinjenih Država, Engleske i Francuske sebi su dozvolili da budu iskorišteni, kao gomila stoke, ne samo da pomognu Židovima u uništenju Njemačke i Nijemaca, već na kraju i da dovedu do vlastite propasti.

I opet, naš cilj ovdje nije da pregledamo povijest Drugog svjetskog rata. Nju je razmatrao i pisao o njoj (i kvario je) židovski tisak, u tisućama knjiga i desetinama tisuća članaka. Mi svi znamo da su židovski klaunovi, kao što su ludi super egoista Franklin D. Roosevelt i pijani cionistički agent Winston Churchill, uspjeli u laganju, varajući svoje narode, uvodeći ih u rat na pogrešnoj strani.

Njemački narod, sa jednim od najvećih vođa koje je Bijela rasa ikada imala, borio se hrabro i časno. Njegova slavna dostignuća će zauvijek ostati upisana na stranicama povijesti, gdje se herojstvo bilježi. Ipak, Njemačka, koja je imala samo šest godina da se oporavi od financijskog, industrijskog i duhovnog bankrota, zemlja koja je bila veličine Teksasa, bila je sposobna izdržati četiri i pol godine prije nego što ju je slomio veliki dio ostatka svijeta, uključujući tu ogromne resurse Sjedinjenih Američkih Država i Sovjetske Rusije.

Ponavljamo, naš cilj ovdje nije da razmatramo povijest tragičnog Armagedona, ovog žalosnog bratoubilačkog rata u kojem su bijela braća ubijala bijelu braću, pri čemu se jedna polovina borila za svoj opstanak i oslobađanje od židovske čizme, a druga strana pod otrovnim utjecajem smrtnih neprijatelja, prevrtljivih međunarodnih Židova. Naš cilj je da skiciramo te događaje i izvučemo lekcije i zaključke iz ovog pregleda.

Koje lekcije možemo naučiti iz ove snažne epizode u povijesti koja je trajala manje od 25 godina?

Kao prvo, možemo biti silno ponosni na to da Bijela rasa može izroditi tako velikog i sjajnog vođu koji je bio utjelovljen u liku Adolfa Hitlera. S druge strane, ne možemo a da ne budemo neopisivo osramoćeni što su mnogi bijeli ljudi bili tako glupi da nisu uspjeli prepoznati velikog genija u svojoj sredini. Drugo, moramo pognuti glave od sramote što su bijeli ljudi dovoljno slabi da dozvole sebi da ih zalude prevrtljivi Židovi i sruše im mogućnosti za spasenje i slobodu od jezive svjetske napasti, judaizma.

Možemo, međutim, biti strašno ohrabreni i zadovoljni činjenicom da je židovska moć bila u stvari razbijena širom Europe. Štoviše, Hitler i njemački narod su došli nadomak oslobađanja ostatka čovječanstva od tiranije međunarodnih Židova. Da se prst sudbine samo malo drugačije umiješao u okolnosti, trajna pobjeda bila bi na strani bijelog čovjeka.

Na primjer, da se sve dogodilo samo malo kasnije, ne samo da je moguće, već je i vrlo vjerojatno da bi njemački znanstvenici u obnovljenoj i energičnoj Njemačkoj, usavršili atomsku bombu prije nego što je to bilo moguće u dekadentnim i depresijom vođenim Sjedinjenim Državama. Samo zbog rata i njegovog pritiska, Sjedinjene Države su se usudile poduzeti tako ogroman projekt. Da je rat bio odgođen, recimo za samo tri ili četiri godine, vrlo je vjerojatno da bi Njemačka prva imala atomsku bombu, a da ju je imala prva, povijest bi se drugačije okrenula i bila bi naklonjena Bijeloj rasi, a katastrofalna po židovsku rasu.

Ili, da se vođa sličan Hitleru pojavio tijekom tridesetih godina u Sjedinjenim Državama, stvari bi se sigurno preokrenule za Židove i za sudbinu Bijele rase. Imali smo nekolicinu vođa koji su obećavali, kao što je bio Huey Long u Louisiani - koga je, usput, ubio jedan židovski liječnik - ili

Charles Lindberg, koji je mogao predvoditi američki narod. Na žalost, Lindberg nije imao dovoljno potrebnog duhovnog materijala.

Ili, da je onaj pijani židovski klaun, Winston Churchill propatio zbog bilo čije smrti, za vrijeme bitke za Britaniju, volja britanskog naroda bi se možda slomila a sa njom i napori neprijatelja njemačkog naroda.

Ili možda, da prva zima kada su Nijemci osvojili Rusiju 1941. godine nije došla tako nesretno rano, i da nije bila tako strašno surova, Nijemci bi možda pokorili Rusiju u prvoj godini. Pošto bi srušili ruski otpor, mogli organizirati ogromne prirodne resurse te zemlje i osigurati široku divnu osnovu, pa tada ostatak svijeta ne bi mogao da ih sruši ni pod kakvim okolnostima.

Ili je moglo doći do otkrića nekih drugih tehničkih izuma na strani Nijemaca, kao što su rakete V-2, koje bi Nijemcima dale početnu prednost, vodstvo u ratu i odlučnu pobjedu.

U svakom slučaju, možemo pretpostaviti da je pobjeda mogla lako pripasti bijelom čovjeku, koji se borio za svoju slobodu protiv svjetske židovske zavjere. Činjenica je, da je zamalo bilo tako, i da je posljednja stvar koju Bijela rasa treba zaboraviti jest ideja da je pobjeda nad židovskom međunarodnom zavjerom neminovna. Naš manifest sudbine je da postepeno postanemo superiorni u svijetu. Moramo zauvijek to imati na umu, sa nepokolebljivom odlučnošću i nesmanjenom strašću. Potpuna pobjeda bijelog čovjeka je od najveće važnosti za njegov opstanak. Za bijelog čovjeka je nadmoć ili nestanak. Bijeli čovjek nije stvoren da bude rob parazitskoj rasi koja nije bila sposobna da stvori ni kulturu.

Danas imamo neoborive dokaze od strane samih Židova sa kakvom su zebnjom gledali na Hitlerovu filozofiju. Blizu trideset godina nakon Hitlerove smrti, teško da je moguće uzeti novine u kojima nećete vidjeti odštampane neke gnusne laži o Hitleru. Jedva da možemo uključiti televizor a da se nekako, negdje, ne ubaci poneka uvredljiva opaska, brzi napad na Hitlera. Kao i prilikom napada na Rimljane, Židovi uporno i stalno napadaju i diskreditiraju ono što je najbolje u Bijeloj rasi. Kao rezultat, čak su i danas Adolf Hitler i Rimljani, napadani od strane židovskog podlog aparata, mnogo više od ijedne druge mete.

Ima, međutim, nekoliko stvari u nacističkoj filozofiji i Hitlerovom programu koje bismo trebali prepoznati i iz njih izvući pouke.

Jedna od osnovnih slabosti Hitlerovog programa jest ta što je on u potpunosti zasnovan na uskoj bazi superiornosti njemačke rase, umjesto na superiornosti cjelokupne Bijele rase. Povijest prilično jasno pokazuje da je britanska nacija imala volje, energije i genija za građenje britanskog Imperija, imperija koja je zauzimala otprilike jednu četvrtinu zemljine površine. Znamo i da je francuski narod proizveo ogroman izvor energije i vojnih uspjeha pod vodstvom Napoleona. Sasvim je jasno da su se veliki geniji pojavljivali, na polju umjetnosti, kod naroda kao što su Nizozemci, Francuzi, Talijani, Englezi, Belgijanci i ostali. U području glazbe imamo velike genije u Italiji kao što su Verdi, Puccini, Mascagni i mnogi drugi. U znanosti postoje mnogi bijeli geniji, iz raznih naroda, koji su doprinijeli u sferi kemije, fizike, matematike i tehnologije. Na polju otkrića, imamo ljude kao što su Colombo, kapetan James Cook i stotine drugih.

U svakom slučaju, i bez daljnjeg razrađivanja ove teme, potpuno je jasno da je programska osnova morala biti proširena tako da uključi sve bijele ljude općenito. Hitlerov poziv se, prije svega, odnosio na Nijemce, dok mi, uz dužno poštovanje prema Adolfu Hitleru, vjerujemo da je njegova namjera bila da radi na spasenju bijelih naroda kao cjeline. Ali, na nesreću, da bi dobio organiziranu bazu za borbu, prvo je morao organizirati njemački narod. To je radio na početnim osnovama koje su ujedinile njemački narod i obilježile Britance i Francuze kao prošle i buduće neprijatelje. Danas možemo samo nagađati da li je to moglo biti urađeno na drugačiji način uzevši u obzir tako kratko vrijeme koje je imao da spriječi potpuno podčinjavanje Njemačke kandžama boljševizma. U svakom slučaju, žalosno je što su srce i duša nacionalsocijalističke filozofije zasnovani na temeljima isticanja samo njemačkog naroda i ispoljavanja pangermanizma.

* * * * *

Ideološki, mi iz Kreativističkog pokreta ovdje se rastajemo sa nacionalsocijalizmom. Mi se zalažemo za rasni socijalizam, a ne nacionalni socijalizam. Mi vjerujemo da je nacionalizam ideja koja dijeli ljude svijeta, a ne sila koja ih ujedinjava. Kao religija, korišten je da bi dijelio bijeli narod svijeta stoljećima, putem ratova i razaranja. Nisu se samo Francuzi borili protiv Engleza, a Englezi i Francuzi protiv Nijemaca itd., već su, za vrijeme rata između Austrije i Prusije, čak Nijemci ubijali Nijemce, sve pod maskom nacionalizma.

Stoga mi odbacujemo nacionalsocijalizam i zamjenjujemo ga rasnim socijalizmom. Nismo posebno zainteresirani da li je bijelac Englez, Francuz ili Norvežanin. Naša zajednička nit je rasa a ne narodnost. Židovima je stoljećima svejedno da li je netko od njih Amerikanac, Englez ili Nijemac. Zajednička veza je njihova rasa i njihova krv. Njihova snaga najviše leži u ovoj usađenoj rasnoj lojalnosti.

Nismo zainteresirani ni za to da li je čovjek Nordijac, Alpski ili Mediteranski tip. I to je vrlo uska podjela i isključuje mnogu našu dobru bijelu braću. Mi stoga uvijek govorimo o Bijeloj rasi a ne o Arijcima, Kavkazcima itd.

Mi također moramo razmišljati na duge staze o lojalnosti prema Bijeloj rasi. Nikada više ne smijemo biti uhvaćeni u mrežu nacionalizma kao sredstva podijele, koje je korišteno da izazove ratove među pripadnicima Bijele rase.

Iz ovog razloga zasnivamo našu cjelokupnu vjeru na rasnom socijalizmu, a ne na nacionalnom socijalizmu. Ova razlika je naše glavno obilježje. U slijedećem poglavlju dalje obrazlažemo ovu ideju.

* * * * *

Druga primjedba koju imam u vezi sa Adolfom Hitlerom i njegovim programom odnosi se na to što je on baziran na političkoj osnovi, umjesto da je otišao do kraja i postavio ga na religijsku osnovu. Hitler se nikada nije zaista uhvatio u koštac sa kršćanstvom, umjesto toga, on ga je tolerirao i pokušao živjeti sa njim. Nigdje nije ukazano da je kršćanstvo židovska tvorevina, nametnuta Bijeloj rasi da bi je uništila. Dok je Hitler pokušavao da živjeti sa, i pustiti da živi sve što se odnosi na kršćansku religiju, oni su je okrenuli protiv njega svim silama. Katolička crkva je, iz svog svjetskog sjedišta u Rimu, surađujući sa Židovima i komunistima, uradila sve moguće da umanji žestinu kojom se njemački narod borio za slobodu od svjetske židovske zavjere. Protestantska crkva nije bila ništa manje agresivna i fanatična u svojoj kampanji da poruši ovaj veliki rasni bunt. Čak i u samoj Njemačkoj, katolička i protestantska crkva su se borile protiv Hitlera na svakom koraku i koristile svoj moralni duhovni utjecaj da dijele ljude i huškaju ih protiv vlastitih vlasti. Čak i tijekom kritičnog ratnog perioda, crkvene vođe u Njemačkoj su počinile neopisiva djela izdaje protiv svog vlastitog naroda i vlade, kada se ova upustila u bitku na život i smrt.

Sasvim je jasno da je religija, koja propovijeda da su Židovi od Boga izabrani narod, da imaju divan dogovor sa Gospodom, da su nedodirljivi zato što je Gospod rekao: "Proklet ću one koji proklinju vas i blagoslovit ću one koji blagoslove vas", potpuno nespojiva sa filozofijom nadmoći Bijele rase. Stoga vjerujem da je Hitler obavio samo dio posla uklanjajući je sa političkih i vojnih osnova, umjesto da je osnovao potpuno novu religiju, koja bi usmjerila i ujedinila cijelu Bijelu rasu svijeta nasuprot obojenim rasama.

Također, činjenica da je stvorio savez sa japanskim imperijem, imperijem žute rase, je nešto što umanjuje cjelokupan koncept nadmoći Bijele rase.

Ipak, da bismo ostali pošteni prema Hitleru, mislimo da on, pod pritiskom vremena i zbog brzine, možda, nije imao drugog izbora. Možda bi, da je pobijedio u ratu i da je čvršće kontrolirao resurse i načine pomoću kojih bi nastavio dalje sa revolucionarnim promjenama, došlo do nekih neslaganja sa crkvom i njihovim prevarantskim i dvoličnim potkopavanjem Bijele rase. Možda, ali na tom stupnju i pod tim okolnostima, on nije bio u stanju to uraditi.

On je organizirao Hitlerovu mladež i u njih usadio sasvim novu filozofiju "Krvi, Zemlje i Časti". Sigurno da omladina koja je bila indoktrinirana novim rasnim idejama nije bila ohrabrivana

da odlazi u crkvu. Svećenici i pastori su bili užasno ljubomorni na utjecaj koji je filozofija Nacističke partije vršila nad omladinom, zbog čega su gubili mladež. Da je Hitler pobijedio u ratu i da je imao više vremena, vjerujem da bi to, bez sumnje, rezultiralo propadanjem kršćanske crkve i postupnim zamjenjivanjem te samoubilačke filozofije novom i snažnom rasnom ideologijom baziranom na opstanku i nadmoćnosti Bijele rase.

Bilo kako bilo, čvrsto sam uvjeren da opstanak kršćanske religije i opstanak Bijele rase ne idu zajedno. Ili će kršćanstvo opstati dovoljno dugo da uništi Bijelu rasu, u kom će slučaju i kršćanstvo biti zajedno sa njom uništeno, ili će se Bijela rasa opametiti, osloboditi se samoubilačkih kandži kršćanske filozofije i osnovati svoju vlastitu filozofiju baziranu, na nadmoćnosti svoje velike rasne sudbine.

* * * * *

Prvi put sam čitao Hitlerov "*Mein Kampf*" u originalu, na njemačkom jeziku, kada sam imao dvadeset godina. Puno puta sam ga ponovo čitao na engleskom. Iako mislim da je to jedna od najvećih knjiga svih vremena, ne vjerujem da je ona, u bilo kojem smislu, odgovor na problem Amerike danas, u sedamdesetim godinama. Ima mnoge nedostatke. Neki od njih su: a) bazirana je na političkom prilazu, umjesto na religioznom; b) naglašava pan-germanizam, prije nego Bijelu rasu kao cjelinu; c) ne dolazi u sukob sa židovskim kršćanstvom, što joj je najveći propust. Već sam ovo spomenuo u pogledu nacionalsocijalizma. Postoji, međutim, nekoliko drugih činjenica koje je čine potpuno neadekvatnom kao program za Bijelu rasu današnje Amerike.

Na prvom mjestu, knjiga je pisana 1924. godine, pred skoro pedeset godina, u poraženoj, ratom razorenoj Njemačkoj, zemlji sa potpuno drugačijom situacijom od one u kojoj je Amerika danas. Mada su uzroci njemačkih problema tada bili isti kao i uzroci naših današnjih problema - međunarodni Židovi - ipak, naša situacija je sasvim drugačija. Dok je Njemačka dvadesetih godina bila očajnički siromašna i gladna, mi u Americi sedamdesetih godina, ako ništa drugo, bar prividno, uživamo u najvećem bogatstvu u povijesti čovječanstva. Dok je Njemačka bila poražena nacija, okovana monstruoznim versajskim sporazumom, to ima malo ili nikakvog utjecaja na prosječnog Amerikanca današnjice. Ipak, u velikom dijelu ove knjige Hitler rastjeruje zla versajskog sporazuma. Glad i nezaposlenost harali su Njemačkom dvadesetih godina.

Danas, u Americi, ove činjenice su irelevantne za prosječnog američkog radnika, niti on čak i zna o čemu se radilo u versajskom sporazumu. Mi, stoga, shvaćamo da za prosječnog Amerikanca "*Mein Kampf*" ne samo težak za razumijevanje već i za čitanje i nije inspirativan.

Naši problemi su potpuno drugačiji. Tako su Nijemci bili, po rasi, jedna vrsta sa Židovima u svojoj sredini. U Americi je rastuća plima crnaca zastrašujuća i kobna realnost koje je svaki Amerikanac svjestan. Međutim, uz Židove, liberale i komuniste koji zagovaraju rasno miješanje na sav glas, prosječan bijeli Amerikanac je, što se tiče rješenja užasno zbunjen.

Postoje i mnoge druge stvari - Vijetnam, nasilni upis djece u udaljene škole, socijalna pomoć crncima, ulični kriminal, kao i gomila drugih koje truju današnjeg prosječnog Amerikanca. Sve su to drugačiji problemi od njemačke vajmarske republike dvadesetih godina, što je temelj Hitlerove knjige.

Bez daljeg zalaženja u detalje, iz gore navedenih razloga i drugih razloga, osjećam da nije ispravno rješenje vraćati se nacizmu kao američkom programu za spasenje Bijele rase. Potrebna nam je sveobuhvatnija, dalekosežnija ideologija koja je ugrađena ne samo u politiku već i samu religiju, ideologiju koja će obuhvatiti sve bijele narode svijeta, daleko šire od Nijemaca. Štoviše, obilježavanjem kukastog križa i nacizma kao sramnih simbola, napravljena je čvrsta (i nepotrebna) prepreka za ulazak na vrata budućeg pripadnika Kreativističkog pokreta, sa sjajnim nacističkim povezom oko ruke. Bit ćete ušutkani prije nego što i počnete. Koliko toplija će biti njihova dobrodošlica ako sa njima budete razgovarali kao predstavnik interesa njihove vlastite, Bijele rase.

Stoga ja zaključujem da je Hitler dao ogroman doprinos Bijeloj rasi; pokazao je da je vlada sa rasnom osnovom i u velikoj prednosti u odnosu na poliglotsku demokraciju; razotkrio je

međunarodnu židovsku mrežu širom svijeta; dokazao superiornost principa liderstva; ali ni "*Mein Kampf*" ni nacionalsocijalizam, po sebi, nisu rješenje za današnju Ameriku i za Bijelu rasu svijeta, kao cjelinu.

Nama je stoga potrebna, a sada je i imamo, mnogo sveobuhvatnija vjera, ona koja u potpunosti obuhvaća Bijelu rasu, koja se oslanja na rasno - religijsku bazu i koja je dovedena do toga da odgovara današnjoj situaciji najvećeg bastiona potencijalne bijele moći, Americi.

* * * * *

U svakom slučaju, mi moramo nastaviti tamo gdje je ovaj veliki vođa stao. To moramo uraditi sada. Dat nam je produžetak roka a zbog žrtava i nadljudskih napora ovog velikog vođe i njemačkog naroda, imamo više vremena za postizanje našeg cilja. U međuvremenu, što sa crkvama koje su se potpuno okrenule liberalizmu i koje su se srozale na grane rasnog miješanja i udruživanja sa židovskim komunizmom? Sada imamo odličnu priliku da uništimo tu samoubilačku židovsku filozofiju i izgradimo novu religiju za Bijelu rasu. Možemo zahvaliti Adolfu Hitleru za vrijeme koje nam je osigurao.

Sve u svemu, postoje mnoge stvari zbog kojih možemo biti vrlo zahvalni najvećem od svih vođa Bijele rase. Udahnuo nam je ogromnu inspiraciju i veliku nadu da ova židovska napast može biti uništena. Upozorio je cijeli svijet na činjenicu da postoji židovsko zlo i da je komunizam u osnovi židovska tvorevina. Pokazao je svijetu da se i Bijela rasa može ujediniti na osnovama rasne povezanosti, i da će, jednom kada to bude učinila, moći se boriti kao divlja mačka za obranu svoje rase, svoje zemlje i svoje časti. Hitler je pokazao svijetu i povijesti integralnu vrijednost same rase, ukazavši da je rasa osnova svakog napretka, kulture i civilizacije. Pokazao je svijetu ogromnu superiornost principa vodstva nad židovskim demokratskim procesima. Demonstrirao je njenu superiornost, ne samo za vrijeme rata već i za vrijeme ogromnog napretka koji je Njemačka, u bankrotu, učinila u periodu od kratkih šest godina mira. Ovaj značajan uspjeh je postignut pod vodstvom bijelog čovjeka, koji je kontrolirao sudbinu bijele nacije, primjenjujući princip liderstva.

Pokazao je put, savršeno organizirajući vladu, što treba biti model za buduće bijele vlade. On je napredovao i davao smjernice u polju umjetnosti i arhitekture.

Hitlerov nacionalsocijalistički režim možemo smatrati prvim režimom zasnovanim na rasnim principima, koji je Bijela rasa ikada imala. Većina ljudi je potpuno zbunjena Musolinijevim Fašističkim pokretom i Hitlerovim Nacističkim pokretom. Smatraju ih istim, ali to nije točno.

I jedan i drugi su zasnovani na principu liderstva, i oba su izveli svoje zemlje iz noćne more židovskog komunizma. No, značajna razlika bila je ova: Musolinijev fašizam je na državu gledao kao na svoju prvu brigu, dok je Hitler govorio da je rasa sve, a država samo sredstvo za očuvanje i unapređenje najboljih interesa rase. Ovo je vrlo važna razlika i zbog toga smatram da je Hitlerova Njemačka imala prvu stvarno rasnu vladu koja se ikada pojavila u Bijeloj rasi.

Kao zaključak, možemo reći da je Adolf Hitler za nas kupio najmanje pedeset godina vremena da bismo mi savladali židovsku mrežu širom svijeta. Bez njegove velike borbe, nesumnjivo bi cijeli svijet sada bio u čvrstom stisku židovske tiranije, u istom obimu u kome se sada nalazi sovjetska Rusija. Učinio je ponosnom cijelu Bijelu rasu, zahvaljujući herojskom vodstvu koje je pružio njemačkom narodu i nadahnuću koje mu je dao u njegovoj herojskoj borbi za slobodu. Osnovao je novu filozofiju koja se zasnivala na vrijednosti rase, na način koji nikada ranije nije tako prikazan. Pružio je Bijeloj rasi ogromno ohrabrenje da židovska zavjera može biti slomljena i da će biti slomljena. Zbog ovih i mnogih drugih razloga, bez rezerve možemo reći da je Adolf Hitler bio najveći vođa koga je Bijela rasa ikada imala i bio najveći bijeli čovjek koji je ikada živio.

30. travnja, točno u tri sata poslijepodne, Adolf Hitler je ubijen, u akciji obrane Berlina od mongolskih hordi sa istoka. Suprotno od verzije neprijatelja, on nije izvršio samoubojstvo, niti je pobjegao u drugu zemlju. 1. maja 1945. godine, njemački radio je objavio slijedeću poruku: "Iz Führerovog glavnog stožera javljeno je da je naš vođa, Adolf Hitler, ubijen u akciji, ovog

poslijepodneva, boreći se na svojoj dužnosti do posljednjeg dana za Njemačku, a protiv komunizma...” Nije umro uzalud. On i milijun njemačkih heroja su umrli boreći se za našu stvar da bi Bijela rasa mogla opstati pred đavolskim židovskim pokoljem.

Neposredno prije kraja, Hitler je dao ovu proročansku izjavu: “Negdje na nekom dalekom mjestu, nacistički orkestar svira *Dixie* i *Suwannee River*. Krv će teći ulicama Amerike i Velike Britanije, a tada će se moj duh uzdići iz groba i svijet će znati da sam bio u pravu.”

Danas, više od četvrt stoljeća kasnije, Hitlerov duh raste u srcima milijuna militantnih bijelih rasnih drugova. I življi je nego ikada ranije u povijesti. Uz zločine Židova i crnaca, koji postaju svakim danom sve okrutniji, bijelim ljudima je dosta i spremni su za borbu. Traže vođu koji će preuzeti vodstvo u predstojećoj bitci. Od ovog velikana koji je izgovorio ove nadahnute riječi, dobili smo naputke i inspiraciju:

“Kada se ljudsko srce slomi a duša nestane, tada, iz sumraka prošlosti, veliki pobjednici nad patnjom i brigom, sramom i bijedom, duhovnim ropstvom i fizičkom nemoći, gledaju na njih i pružaju svoje vječne ruke očajnim smrtnicima! Prokletstvo neka je na ljudima koji se stide da ih prihvate!”

Hitler je naznačio da su on i njegov narod učinili svoje i da borbu sada treba započeti u srcu Amerike. On nam pruža ruku, ohrabrujući nas da ustrajemo.

Idemo sada nastaviti borbu tamo gdje je on stao i potrudimo se da je završimo!

POGLAVLJE BR. 6

Rasni socijalizam

U beskrajnom pokušaju da zatupe i uguše zdrave, prirodne instinkte bijelog čovjeka, Židovi zdušno rade da nas zbune u onim primarnim stvarima koje su najznačajnije za naš opstanak. Već sam spomenuo štetu koju su nanijeli relativizirajući naše ideje o rasnoj lojalnosti kao i našu religioznu orijentaciju.

Druga ideja, oko koje je bijeli čovjek beznadno sluđen, je pitanje socijalizma ili kolektivizma i ja ove riječi naizmjenično koristim. S obzirom da su ovu ideju užasno zloupotrijebili Židovi, komunisti i konzervativci i da su od nje napravili konfuziju, sveli su je do točke na kojoj ona može bilo što značiti. Izložit ću mjesto i značenje koje Kreativistički pokret pridaje terminu socijalizam: za nas, socijalizam znači **organizirano društvo** i točka. On nikako ne podrazumijeva vrstu vlasništva nad sredstvima za proizvodnju, niti, po našoj definiciji, on podrazumijeva konfiskaciju privatnog vlasništva. Naprotiv.

Dozvolite da to učinimo kristalno jasnim: mi iz Kreativističkog pokreta protivimo se državnom vlasništvu nad osnovnim sredstvima proizvodnje, kao što su poljoprivredna imanja, tvornice, radnje itd. Mi se zalažemo za privatnu imovinu pojedinca. Vjerujemo da postoji kategorija funkcija koje se bolje obavljaju u organiziranom društvu kao cjelini. Ovdje ubrajamo autoceste, zračne luke, morske luke, nacionalnu obranu, provođenje zakona i mnoge druge.

U stvari, mi nismo zainteresirani za sve političke dogmatske termine kojima se Bijela rasa iscrpljuje u svađama o teoretskim aspektima svakog tog termina. Nismo zainteresirani da pravimo svetu kravu od “privatnog poduzetništva” ili “kapitalizma”. Niti smo dogmatski zainteresirani za obranu do smrti vrlo izvikane ideje “republikanskog” oblika vladavine, kojom su toliko opčinjeni Košer konzervativci.

Svi ovi termini su, u najbolju ruku, teoretski. Ono za što smo zainteresirani je: koji je najpraktičniji i najbolji tip organiziranog društva u kome će živjeti bijeli čovjek? Vraćamo se na onaj temelj naše vjere: što je najbolje za Bijelu rasu?

U ispitivanju često ponavljanih ideja koje su tako drage konzervativizmu, shvaćamo da se one ne mogu svesti pod ovu osnovnu liniju vodilju: što je najbolje za Bijelu rasu? Ideja “republike” je propala pred našim očima u posljednja dva stoljeća. Već su je Rimljani odbacili u prvom stoljeću prije Krista. To je bilo odlično sredstvo koje su Židovi koristili da prevare, porobe i unište Bijelu rasu. Konzervativci će tvrditi da se to preokrenulo u “demokraciju”, a demokracija je ono što je naš najveći problem. To je, u krajnjoj liniji, pola istine. Razlika između “demokracije” i “republike” je samo pitanje semantike. U praktičnoj primjeni, obje vode u vladavinu rulje, gdje elementi ološa vladaju nad boljim elementima naroda, parazitskim razmnožavanjem i uništavanjem proizvodnih elemenata.

Suština demokracije (ili republike) su dvostranački (ili višestranački) sustav i to stranaka koje su uvijek suprotstavljene jedna drugoj. To je židovsko sredstvo za: zavadi pa vladaj. U praksi, ovo znači da nije važno koliko su jasni i hitni problemi, pristup je podjela i suprotstavljanje. Tada, poslije podulje diskusije, bez obzira za koju odluku se “glasa” uvijek postoji grupa koja se protivi, koja koči, usporava i mijenja kurs djelovanja.

Prosječan učesnik u demokraciji nema ništa više razumijevanja za tisuće kompleksnih problema državnih poslova nego što prosječni putnik zna o letenju Jumbo Jeta kojim upravlja profesionalni pilot. Bez sveobuhvatnog poznavanja problema o kojima glasa, njegovo glasanje je više nego beskorisno, ono je opasno.

Mi iz Kreativističkog pokreta, ne vjerujemo u demokraciju već u rasni socijalizam, koji je timski rad doveden do perfekcije, za dobrobit cjelokupne rase, vođene njenim najboljim liderima. To je kombinacija najboljih elemenata timskog rada i takmičenja. Ukoliko su “timski duh” i navijanje za “domaći tim” tako plemenite vrline (što one i jesu) tada, svakako, imajući cjelokupnu rasu ujedinjenu u tim, najviši cilj kome težimo je borba za njenu dobrobit.

To je ono što smatramo rasnim socijalizmom, najboljim mogućim oblikom organiziranog društva za bijelog čovjeka.

Osvrnimo se sad i na termin “privatno poduzetništvo”. To je također teoretski mit i prijevara. Svatko tko je ikada igrao “Monopol” zna što je krajnji rezultat slobodnog poduzetništva: prije završetka igre, jedna strana dobiva moć nad svim ostalim i, od tada pa nadalje, bez obzira kako se kocka okreće, na kraju igre on posjeduje sve - kuće, zemlju, tvornice i banke.

Isto to se događa i u stvarnom životu. To se lijepo može vidjeti recimo, kod *Standard Oill -a,* kome je dozvoljeno da se slobodno igra pravilima igre znane kao “slobodno poduzetništvo” i koji je od početka mogao izbaciti svaku drugu kompaniju iz posla sa naftom, i u potpunosti ga prigrabiti za sebe. Lako je mogao osigurati i potpuni monopol nad svjetskom naftom. Mogao je posjedovati svaku servisnu stanicu i benzinsku pumpu u svijetu pomoću pritisaka i financijske moći. Tada je mogao da se preseli u bankarske poslove, sve dok ne prisvoji svaku banku u zemlji. S obzirom da ga nitko ne kontrolira, mogao je početi prisvajati poslove ručne proizvodnje, kao što su bijela tehnika itd. Pošto se njegova financijska moć uvećava kao gruda snijega, on lako može preuzeti željeznicu, nekretnine itd. sve dok, u stvari, jedna kompanija ne postane vlasnik svega i dok svaki pojedinac ne padne pod njenu milost.

To je “slobodno poduzetništvo” u cijeloj svojoj srži, isto ono “slobodno poduzetništvo” o kome konzervativci tako vole pričati.

U osnovi, to je ono što se dogodilo u svijetu. Samo, umjesto *Standard Oill-a,* bila je to židovska kuća Rotschilda i svjetska židovska bankarska zavjera koja je vezala omču oko vrata svijetu. Oni ne samo da praktično posjeduju cijelo fizičko i financijsko blago svijeta, već posjeduju i sve vlade svijeta.

Kroz ovu knjigu smo se osvrtali na ovu kliku kao na židovsku zavjeru. U stvari, ona obuhvaća cijelu židovsku rasu koja prakticira religiju Talmuda.

Stoga je naš zaključak, iz povijesnih lekcija, da ni “republikanska” forma vladavine, ni “slobodno poduzetništvo”, ni naš puno hvaljeni Ustav, neće spasiti Bijelu rasu od miješanja i razaranja.

Da bismo opstali i širili se, Bijela rasa se mora: a) ujediniti, b) organizirati, c) sprovoditi rasnu lojalnost, d) imati religiozna uvjerenja koja obuhvaćaju sve ove aspekte.

S obzirom da sam već definirao socijalizam kao organizirano društvo, očigledno je da biti uopće organiziran znači da bijeli čovjek mora imati socijalističku vladu, što je u svakom slučaju svaka vlada i bila od pamtivijeka. Ono što bijeli čovjek dalje mora imati jest rasni socijalizam, a to je vlada koja je organizirana sa primarnim ciljem provođenja najboljih interesa Bijele rase i samo Bijele rase. Ona mora biti zasnovana na temeljima rase.

U suštini, mi iz Kreativističkog pokreta vjerujemo u usuglašenost naše crkve i naše države. Vjerujemo da će našem bijelom društvu najbolje služiti ovakva kombinacija, dok se rasna vlada i religija udružuju u savršenu harmoniju koja će osigurati najbolje interese naše Bijele rase.

Vjerujemo da je “razdvajanje crkve od države”, te na sva usta, hvaljene svete krave u našem ustavu, prijevara i trik. Moglo bi se s pravom postaviti pitanje - kako isti ljudi, koji idu u crkvu i propovijedaju “ne opiri se zlu ” i “okreni drugi obraz”, podržavaju vladu ogromnim poreskim doprinosima za nacionalnu obranu i beskonačno uvećanje policijskih snaga? To nema logike. Ili vjerujete u obranu samoga sebe, ili ne vjerujete. Kako isti ljudi, koji troše preko milijardu dolara godišnje, da pretpostave da ih vlada brani od njihovih neprijatelja a onda idu u crkvu i propovijedaju “voli svoje neprijatelje”. To je krajnje smiješno. To zahtjeva podijeljenu ličnost, šizofrenu osobu koja će hodati sa obje strane ograde.

Nije velika vrlina podijeliti bijele ljude i izdijeliti ih na tisuće različitih tabora, pri čemu se nitko ni sa kim ne slaže, što često kulminira vjerskim ratovima i bratoubilaštvom, kao u današnjoj Irskoj. I kao u stotinama vjerskih ratova u prošlim stoljećima.

Mi iz Kreativističkog pokreta zagovaramo cilj ujedinjavanja Bijele rase na očiglednim temeljima koji su osnova za sve, odnosno - ono što je najbolje za Bijelu rasu - kao našu vrhunsku dogmu.

Zatim se zalažemo za usuglašavanje ciljeva, svrhe i filozofije vlade sa našim religioznim mišljenjem. Razdvojiti ove dvije glavne snage našeg društva, gurajući ih u suprotne pravce je, čisti idiotizam.

Vjerujemo u organiziranu društvenu strukturu: vjerujemo u religiju koja, kao osnovne temelje, ima najbolje interese Bijele rase; vjerujemo u ujedinjenje cjelokupne Bijele rase u takvoj religiji, prije nego u cijepanje na tisuće proturječnih i samoubilačkih kršćanskih vjera; vjerujemo da se vlada treba usuglasiti sa našom religijom i također biti zasnovana na istim rasnim temeljima. Dalje, vjerujemo da takva vlada i takvo organizirano društvo najbolje funkcioniraju ako su zasnovani na principu vođe.

Mi ovo nazivamo rasnim socijalizmom.

Da bi razumjeli termin socijalizam moramo, prije svega, očistiti sve lažne ideje o ovome svijetu kojima su nas zasipali Židovi, komunisti i Košer konzervativci.

Socijalizam nije đavolski koncept, kako bi Košer konzervativci voljeli da mislimo. U suštini, on znači organizirano društvo koje stremi ka promoviranju svojih najvažnijih kolektivnih interesa. Ne samo da u njemu nema ničeg lošeg, već je to jedini način na koji civilizirani čovjek može opstati i napredovati.

Izvan organiziranog socijalističkog okvira, ne bismo bili u stanju obraniti svoju imovinu, ne bismo mogli imati autoceste, ne bismo mogli osnovati vladu, imati škole, crkve, obrambene organizacije i stotine drugih osnovnih potrepština. Svi mi ovisimo o međusobnim doprinosima društvenoj strukturi. Zavisimo o tisuću različitih industrija neophodnih za naše postojanje - željezničkih pruga, postrojenja za proizvodnju energije, tvornica, poljoprivrednih dobara itd. Nama je potrebna zajednička pomoć milijuna drugih ljudi da bismo živjeli u današnjem visoko sofisticiranom društvu. To je ono što je proizvelo našu veliku civilizaciju i, dozvolite mi da naglasim, da mi iz Kreativističkog pokreta nismo protiv civilizacije. Mi smo za civilizaciju, civilizaciju bijelog čovjeka.

Stvar je u tome da je čovjek društveno biće, kao i mnoge druge vrste u prirodi i on joj duguje svoje postojanje i svoj ogroman napredak, tako da je bio sposoban da se kolektivno organizira i da uspješno organizira radno društvo. Socijalizam je organizirano društvo. Čovjek ovo radi toliko dugo da je to postalo dio njegovih instinkta i on to radi intuitivno. Da nije ovih karakteristika, on bi i dalje bio na nivou pećinskog čovjeka od pred milijun godina, gdje je svaki pojedinac išao u potragu za vlastitom hranom i živio kao današnji Aboridžini u središnjoj Australiji. Čak i ovi najprimitivniji ljudi imaju neke veze sa društvenim organiziranjem.

Čovjek je započeo svoje penjanje na više civilizacijske nivoe onda kada je počeo organizirati društvenu strukturu, i specijalizirati se u poslu koji je trebalo uraditi. Započeo je svoje penjanje na više civilizacijske nivoe. Bilo je to kada je jedan čovjek postao obućar, drugi krojač, treći farmer, pa učitelj itd., kada se počeo uspinjati i postajati dio nevjerojatno produktivnog “specijaliziranog” društva, kakvo je ono danas. Bez ove podjele rada i specijalizacije on bi bio vraćen na nivo Aboridžina koje smo već spomenuli.

I ne samo to. Čovjek ima stalnu duhovnu potrebu da pripada svom plemenu ili svojoj grupi, ili da se identificira sa svojom vrstom ljudi, što je za bijelog čovjeka njegova Bijela rasa. Kada vam naivni konzervativci kažu da su kolektivizam i socijalizam užasno zlo i da je Rusija u stisku socijalizma, oni lažu. Rusija uopće nije kolektivistička, kao takva. Rusija je ogromna zemlja, porobljena čizmom tiranske židovske diktature, najsurovije i najokrutnije koju je svijet ikada vidio. Kolektivističko društvo je prirodno društvo gdje su prirodni lideri naroda upravo to - prirodni lideri, koji vode svoj narod na organiziran način radi njihovog konstruktivnog unapređenja, a ne tuđinski vlasnici robova koji su podčinili drugu rasu da bi je razjedinili i uništili.

Pravi i izvanredan primjer prirodnog liderstva i prirodnog poretka bilo je divno društvo nacističke Njemačke, tijekom tridesetih godina, pod prirodnim vođom Adolfom Hitlerom. Tu imamo primjer pravog Nijemca koji predvodi svoj narod, njemački, koga su poštovali i slušali milijuni odanih sljedbenika. To je bio jedan od najboljih primjera naroda koji funkcionira u prirodnom poretku što ga je priroda instinktivno usadila u samo njihovo biće, pa je stoga dostignut

njihov potpuni potencijal u proizvodnji, kreativnosti i rasnom jedinstvu. To je onaj prirodni poredak koji izvlači najbolje iz rase i koji pomaže njenoj dobrobiti i vječnoj potrebi za napretkom ka višim nivoima postojanja. Bila je to divna renesansa Bijele rase i najboljeg u njoj. Jedna od najvećih povijesnih tragedija je što je Židov, koji kontrolira ogromnu većinu ostatka bijelog sveta, bio u stanju uništiti ovaj procvat.

U Hitlerovoj nacističkoj Njemačkoj, svaki Nijemac je imao više privatne imovine nego ikada za vrijeme demokracije vajmarske republike. Imao je više nade, više osobne slobode, više mogućnosti, veći životni standard. Živio je sretnijim i konstruktivnijim životom nego pod židovskom "demokracijom" dvadesetih godina, ili u bilo kom drugom razdoblju.

Ranije smo spomenuli u ovoj knjizi, točnije, u prvom poglavlju, da su mnoge vrste u prirodi socijalna bića, odnosno, da ona žive u organiziranim društvima. Naročito smo se osvrnuli na pčele koje imaju čvrsto povezanu i visoko organiziranu socijalnu strukturu u kojoj žive. Svaka pčela točno zna što je njena uloga, one svoj posao rade instinktivno i svako njihovo djelo pomaže koloniji kao cjelini. Gradeći koloniju i živeći u njoj, pčela je u stanju da opstane i da uvećava svoju vrstu. Svaka pčela, koja živi u ovakvoj vrsti socijalne strukture, predodređena je za tu vrstu postojanja. Ona ne može raditi drugačije. Kada bi pokušala živjeti kao jedinka, uginula bi, i njena vrsta nestala bi zajedno sa njom.

Na ovom stupnju evolucije bijelog čovjeka, on je u istoj situaciji kao što je organizirano socijalno življenje pčele. Prirodni način života bijelog čovjeka je život pripadnika plemena, pripadnika njegovih većih socijalnih grupa. Da on treba živjeti van njega i pojedinac i njegovo društvo bi se slomilo, a njegova rasa nesumnjivo bi nestala. Ponavljam, Bijela rasa, koja je dospjela do sadašnjih visina usavršenosti, je visoko kompleksno socijalizirano biće, čija je unutrašnja duša utkana u socijalnu strukturu u zajednici sa ostalim pripadnicima svoje rase. Kao i kod pčele, priroda je u njegov instinkt ugradila određen tip društva u koje se on uklapa i koje prirodno mora imati da bi opstao.

U osnovi, ovo se razvilo kod starih plemena i izraslo iz njih u više nivoe društva, koja su vjerojatno dostigla svoju najvišu točku i kulminaciju u Hitlerovoj nacionalsocijalističkoj Njemačkoj. Naš cilj je da još napredujemo sa ove visoke točke u razvoju bijelog čovjeka.

Ovaj prirodni poredak sigurno ima neke karakteristike. Prva karakteristika je rasna lojalnost - lojalnost prema vlastitom narodu. Priroda je svakog od nas instinktivno obdarila ovim karakteristikama - nagonom da svoju rasu očuvamo čistom. To znači da imamo ljubavi za svoju vrstu i osjećamo snažno neprijateljstvo prema onima koji bi htjeli da se ubace među nas i dovedu našu rasu u opasnost. Instinktivno ugrađeno u ovakvu socijalnu strukturu je i visoko poštovanje žena i njihova zaštita. Prirodni instinkt za očuvanje čiste rase inicira u muškarcima borbenu žestinu kojom sprečavaju da njihove žene budu zagađene muškarcima drugih rasa. Ne tako davno, ako bi crnac silovao bijelu ženu, pravda je bila brza i konačna. Obično bi ga objesili o najbliže drvo.

* * * * *

Mi iz Kretivističkog Pokreta čvrsto vjerujemo u koncept privatnog vlasništva i smatramo da je najbolji primjer socijalističkog bijelog društva do dana današnjeg bio pokazan u Hitlerovoj nacionalsocijalističkoj Njemačkoj (koja je štitila privatno vlasništvo). Ipak, mi možemo pokazati da čak i u društvu u kome je vlasništvo zajedničko, ukoliko je oslobođeno židovskog zagađivanja, ne samo da se može lijepo živjeti, već se može i dobro živjeti i kada je riječ o brizi o vlastitom narodu i širenju Bijele rase. Ovakvu vrstu primjera imamo na samom našem kontinentu i on je dramatično iskazan na narodu zvanom Huteriti.

Huteriti žive u kolonijama od po 70 do 130 osoba. Ne postoji privatno vlasništvo. Sva njihova imovina je zajednička.

Ovaj narod ima prilično interesantnu i živopisnu prošlost. Potječu iz Moravske (iz 1528. godine) i njegovi pripadnici uzeli su ime od Jakoba Hutere, svog prvog vođe, koga je divna i voljena kršćanska crkva spalila na lomači 1536. godine. Do kraja XVI stoljeća Huteriti su brojili

oko 20.000 osoba. Imali su određene slabosti, koje i danas imaju, a to su pacifizam i nezainteresiranost za politiku, koje su vrlo brzo priprijetile njihovom opstanku. Kao pacifisti i protivnici borbe, Huteriti su bili žrtve vojski obje strane, i austrijske i turske, 1539. godine. Bili su mučeni, zarobljavani, a mnogi su ubijeni. Do 1622. godine, svi Huteriti su izbačeni iz Moravske. Poslije nekoliko godina seljakanja, prihvatili su poziv ruske vlade 1770. godine. Ovaj poziv su prihvatila 123 pripadnika ove zajednice, koji su se tada preselili u jednu nerazvijenu pokrajinu da započnu razvoj poljoprivrede na poljima Ukrajine. Ova grupa je divno napredovala sljedećih 100 godina, sve do 1874. kada im nije dozvoljeno da budu oslobođeni od sudjelovanja u ratu. Opet su bili prisiljeni da se spakiraju i odu. Ovog puta su svi, njih oko 800, odlučili započeti sve iz početka. Ovoga puta su otišli u Ameriku.

Preselili su se u Južnu Dakotu. Tamo je polovica njih, zbog teškoća da pribave velike površine zemlje koja im je bila potrebna i dobrih mogućnosti za pojedinačna stanovanja, napustila koloniju i započela novi život. Preostali pobornici su osnovali tri kolonije između 1847. i 1877. godine. Ove tri kolonije su izgradile civilizaciju, sastavljenu od nekih 200 kolonija, koje i danas postoje u zapadnim državama SAD-a i u zapadnim pokrajinama Kanade.

Danas ovih 200 kolonija čini otprilike 20.000 pripadnika naroda Huterit. Vrlo je važno obratiti pažnju na to da su se, od prvobitne tri kolonije koje su brojile oko 400 osoba, do danas razvili i razmnožili do cifre od oko 20.000 pripadnika. Sve ovo usprkos činjenici da Huteriti praktično nikada nisu unovačili u svoje redove nove pripadnike sa strane. Ova brojka od 20.000 je u potpunosti rezultat prirodne reprodukcije njihove vrste. To znači da se ova divna grupa bijelih ljudi umnožila 50 puta u odnosu na početni broj, za samo jedno stoljeće.

Proučavajući život Huterita, saznajemo da oni žive u zajedničkim kolonijama. Svaka kolonija raste do broja od otprilike 130 ljudi, prije nego što se podijele i oforme novu koloniju, što je proces koji je vrlo sličan procesu koji se odvija u kolonijama pčela.

S obzirom da oni ne vjeruju u privatnu imovinu, kao takvu, svu imovinu posjeduje sama kolonija. Oni se jedino bave poljoprivredom. Ovo često podrazumijeva posjedovanje velikih površina zemlje. Imaju zajedničke zgrade i svi zajedno jedu u jednoj ogromnoj blagovaoni. Prilično su religiozni i svaka kolonija ima svog propovjednika.

Svaka kolonija ima svog prirodnog vođu koji nadgleda i upravlja radom i poslovima grupe kao cjeline. Svakom čovjeku je dodijeljen određen posao i on ga obavlja prilično dobro. Bez obzira koja je to vrsta posla, njegov rad se jednako poštuje i od iste je važnosti kao i svi drugi poslovi. Nitko ne dobije nikakvu plaću, ali se o svima vodi računa, u svakom pogledu.

Svi su slobodni da odu i napuste koloniju u bilo koje doba, ali rijetko da to itko ikada radi. Pripadnici ovih kolonija izgledaju sretno, zdravo i napredno. Bez sumnje su sretniji i vjerojatno bolje prilagođeni svojoj grupi i njenim članovima i imaju bolji osjećaj pripadnosti nego prosječan Amerikanac.

Mada osobno ne bih volio živjeti u ovakvoj jednoj koloniji, vjerojatno zato što nisam tako odgojen i vjerojatno zato što vjerujem u privatno vlasništvo, ipak, ovdje imamo odličan dokaz da ne samo da društvo koje sprovodi politiku zajedničke imovine može opstati, već se može i razvijati i napredovati, pod uvjetom da nije zaraženo židovskom kontrolom ili njihovim miješanjem. Ovo bi trebalo jednom za svagda pobiti tvrdnju konzervativaca da je “socijalizam” krivac.

Drugi interesantan aspekt Huteritskog načina života je taj da su se oni za manje od jednog stoljeća umnožili 50 puta u odnosu na svoj prvobitni broj. Ovo je zaista vrlo značajno i rezultat je, naravno, činjenice da su plodni i da podižu ogromne obitelji. Važno je i to da, usprkos činjenici da često imaju obitelji od dvadeset članova, mogu ih prehraniti, oblačiti i izdržavati ovu vrlo veliku stopu ekspanzije, iz generacije u generaciju, bez snižavanja životnog standarda i kvalitete svoje divne rase.

Huteriti savršeno lijepo rade ono za što nas je priroda sve odredila - podižu divnu djecu u obitelji. Najuspješniji su u širenju i naseljavanju zemlje bijelom rasom. Mogao bih dodati da “njihova vrsta” predstavlja primjer najboljih karakteristika Bijele rase, intelektualno, moralno, fizički i estetski. Oni dokazuju da Bijela rasa može biti plodna i bogata, kao i sve ostale.

* * * * *

Naši zaključci o rasnom socijalizmu su svedeni na sljedeće:

1. Bijela rasa najbolje uspijeva u organiziranom društvu, a to je socijalizam.
2. Bijela rasa drugačije ne može opstati.
3. Bijeli čovjek ima urođen prirodni poredak u koji se uklapa.
4. Ključ za ovakvo društvo je princip vodstva.
5. Privatna imovina nije u sukobu sa rasnim socijalizmom već je njegov sastavni dio.
6. Samo kroz organizirano društvo pojedinac može adekvatno zaštititi svoju imovinu.
7. Bijeli čovjek najbolje živi pod socijalističkom vladom, pod uvjetima da on sam kontrolira svoju sudbinu i štiti se od razornog djelovanja Židova.
8. Idealna situacija je kombinacija u kojoj se religija i vlada rase ujedinjuju u savršenoj harmoniji da bi osiguravale najbolje interese rase.
9. Držanje Židova podalje i čuvanje rase čistom najbolje se postiže posjedovanjem socijalne strukture čiji je temelj rasa.

U sljedećem poglavlju ćemo razmatrati osnovni koncept principa vodstva.

POGLAVLJE BR. 7

Princip vodstva

Ne bi trebale postojati velike misterije oko značenja principa vodstva. Jednostavno je kako i zvuči. Ipak, zahvaljujući zagađenju mozga "demokracijom", našom velikom "republikom" i drugim varljivim klišejima, prosječan bijelac je potpuno zbunjen, što se ovog termina tiče.

Princip vodstva je stariji od same civilizacije i seže do prvih početaka organiziranog plemenskog društva čovječanstva. On je suvremen kao što je suvremen i General Motors, Bellova telefonska kompanija i IBM. Prva plemenska organizacija je koristila princip vodstva, a gore spomenuti industrijski divovi ga koriste danas. On predstavlja jednostavno organizirano društvo sa vođom na čelu, koji ga vodi, usmjerava i planira najbolje za cijelu grupu. Ovakav lider ima ovlaštenje da zapovijeda, a s druge strane, mora biti potpuno odgovoran grupi.

Savršen primjer principa vođe je Kahal, židovska vladajuća organizacija opisana u jednom od prethodnih poglavlja. Na čelu je "princ" ili "pokrovitelj". Ima sedam moćnih Židova pod sobom, koji od njega primaju naredbe i prenose ih putem zapovjednog lanca do sedmorice podređenih koliko svaki od njih ima pod sobom. Ovo se ponavlja u sedam ešalona, sve dok se ne stigne do broja 824.543 podređenih na najnižem nivou, pri čemu je svaki nadgledan od strane svog nadređenog i svaki izvršava naredbe svog neposredno pretpostavljenog.

Po vrlo kratkom postupku naredba se od najvišeg prenosi, putem organizacije, do najnižeg nivoa.

Vojska je organizirana na sličan način. Počevši od najvišeg zapovjednika, postoji zapovjedni lanac preko generala, poručnika itd., sve do najnižeg vojnika. Preko ovakvog zapovjednog lanca ostvaruje se jedinstvo cilja, brzo izvršenje naredbi, i primjer je najefikasnije i najbrže organizacije koju je čovjek smislio.

Idemo se na trenutak zabaviti rezultatima dvije vojske, jedne organizirane na efikasnom principu vođe, a druge na "demokratskom" principu. Pretpostavimo da se narednicima ove posljednje dozvoli da organiziraju glasanje u svojim jedinicama o tome koja akcija se treba poduzeti. "Momci", mogao bi reći narednik, "hoćemo li se popeti na vrh i opkoliti neprijatelja ili ćemo otići na izlet?"

Možete li zamisliti kakva bi beskorisna rulja postala ovakva vojska? Bez sumnje, poklao bi ih neprijatelj kod koga se primjenjuje princip vođe.

Isto je i sa državnim brodom ili bilo kojom drugom organizacijom koja se udalji od ovog, s vremenom potvrđenog, principa. Židovi predstavljaju "demokraciju" sjajnim riječima i varaju nas da mi sami sobom vladamo. Cijelo vrijeme, oni znaju da igraju prljavu igru. Vješto koriste ovu varku da podijele, zbune i pokore bijelog čovjeka radi svojih ciljeva i na našu štetu. Kada se radi o njihovim organizacijama, sasvim dobro znaju što je bolje i vraćaju se principu vodstva Kahala.

Toliko smo užasno slu đeni židovskom promidžbom da je princip vođe sinonim za tiraniju a sve diktature su proglašene tiranijom. Upiru prst na Adolfa Hitlera, pri čemu im pjena izbija na usta dok govore kako je on bio užasan čovjek.

Kao što smo vidjeli u prethodnom poglavlju, pred blizu 2000 godina, ovo je jedna od najvećih obmana bijelog čovjeka, od kako su Rimljani bačeni u kršćanstvo i zbunjeni njime. U stvari, Adolf Hitler, koji je vladao po principu vođe, Njemačkom narodu je osigurao najkonstruktivniju, najbolju, najvoljeniju i najpopularniju vladu koju je Njemački narod ikada imao. Imali su viši životni standard, bili su slobodniji, sretniji nego što su ikada bili pod bilo kojom demokracijom.

Povijest pokazuje da su vođe koji potječu iz naroda (nasuprot nekim izdajnicima koji se zalažu za tuđinske rase) najžešće odani svom narodu. Kada je Rim izmijenio republikanski način vladavine u carski sustav, uživali su u najdužem razdoblju mira i prosperiteta za koji je svijet ikada znao. Od vladavine cara Augusta, slijedeća dva stoljeća su poznata pod imenom "Pax Romana", rimski mir, što je razdoblje konstantnog mira i prosperiteta koji se nikada više nije ponovio.

Na nesreću, nisu svi rimski carevi bili dobri ljudi. Problem je bio, kao što je i danas, što su tamo bili Židovi, koji su iz pozadine pravili intrige na dvoru. Neron je imao za ženu Židovku, po imenu Popeja, i to je tako išlo.

Ipak, uz sve slabosti nekih rimskih careva (većina su bili dobri ljudi), Rim je bolje živio pod carem nego pod republikom, sve dok nije stiglo kršćanstvo i razorilo ga.

Ono što Rim nije imao, a bilo mu je potrebno, jesu dvije stvari: a) trebala mu je rasna religija koja bi ga u potpunosti učinila imunim na Židove, b) trebao mu je uređen program nasljeđivanja.

Do drugog, u stvari, nije ni teško doći, a Židovi sami predlažu oblik njihovog "Kralja Židova" u Protokolu br. 24. On će biti dobro pripremljen, pažljivo odabran od strane mudraca koji odlučuju o nasljednoj liniji. Tako nešto, ili nešto slično ovome, ima smisla. Utvrđivanje nasljedne linije ni izbliza nije nepremostiv problem, kako su nam često sami Židovi govorili.

Kao što pokazuju Protokoli, oni su majstori u primjeni principa vođe sa sebe, ali zdušno rade na sprječavanju Bijele rase da ima bilo kakvo svoje vodstvo.

Moj je zaključak da je povijest, još od pamtivijeka, pokazala da je princip vođe daleko najbolja i najefikasnija organizacija, ne samo za vlade, već i za sve druge tipove organizacija. Cijelu ovu stvar oko demokratskih vlada izmislili su Židovi. Ona rezultira u vladavini rulje, a uz to je ta rulja pod utjecajem židovske promidžbe i prijevara. Ona rezultira svađama, pat pozicijama, gubitcima, kukavičlukom i paralizom. Narodima trebaju vođe na čelu, ne sljedbenici koji pokušavaju da se dodvore onima koji su ih izabrali. Od Židova možemo još nešto naučiti, kada oni kažu u Protokolu br. 10, da programi moraju biti usmjereni iz jednog centralnog uma. Ako se plan rastoči na djeliće mnogih umova, on ostavlja konfuzni konglomerat. Iz iskustva znamo da su u pravu.

Sve u svemu, ono što Bijeloj rasi danas očajnički treba (kao što će joj trebati i u budućnosti) jesu pravi lideri, naoružani Kreativističkom religijom, koja drži da je dobrobit Bijele rase najveća vrlina, i vođe i sljedbenici će željeti da se udruže na konstruktivnoj stazi. Organiziranu, ujedinjenu i uz konstruktivnu vjeru i program, koju ona posjeduje, ništa ne može zaustaviti Bijelu rasu da dosegne najviše vrhove uspjeha.

Organizirana i ujedinjena, Bijela rasa je deset puta moćnija od ostatka svijeta zajedno.

Cilj ove knjige je da osigura Bijeloj rasi neophodne programe i borbenu vjeru da bi dostigla ono što mora - da naseli svu plodnu zemlju na planeti. Neka svi dobri lideri naše rase istupe i organiziraju svoje okruženje. Iz ovakvih početaka će proizaći velike vođe naše rase - vođe koji će nas osloboditi židovske prijevare i onda nas povesti, kao nikada, naprijed u veće visine dostignuća i savršenstva.

POGLAVLJE BR. 8

Temelji našeg bijelog društva

Baš kao što se pčela organizira po shemi, koju joj je priroda odredila i opstaje pridržavajući se nje, tako postoji i prirodni poredak za društvo bijelog čovjeka. Ukoliko prati svoj prirodni poredak, opstat će i razmnožavat će se. Ukoliko radi suprotno od prirode, tada će ona na njega baciti zasluženu kaznu i uništiti ga, onako kako je uništila dinosauruse i pticu dodo, i tisuće drugih nestalih vrsta.

I Bijela rasa ima određen poredak koji joj je priroda namijenila. Kada ga ne bi uznemiravala ta parazitska tuđinska sila, kao što su Židovi, bijeli čovjek bi prirodno slijedio svoj poredak. Ovo su neki od fundamentalnih zakona koji su usađeni u Bijelu rasu:

1. Lojalnost i ljubav prema vlastitoj vrsti

Kao što je i svaku drugu rasu priroda obdarila rasnom lojalnošću da bi se očuvala vrsta, tako je i bijeli čovjek obdaren lojalnošću prema vlastitoj vrsti, i ima osnovnu potrebu da se pari sa svojom vrstom, da je uvećava i širi. Ovo je, naravno, u potpunoj suglasnosti sa prirodnim zakonima podjele vrsta i njenog beskrajnog programa za razvitak i usavršavanje vrste. Činjenica da je Bijela rasa dostigla najviši vrh savršenstva u odnosu na bilo koju vrstu u prirodi u više tisuća godina, samo je jedan od pokazatelja moćnog nagona da je bijeli čovjek uvijek u prošlosti morao da se odvaja i usavršava svoju rasu.

2. Mržnja prema tuđinskim rasama i njihovo isključivanje iz okoline.

U stvari, ova dva osjećaja - ljubav i mržnja - idu zajedno i dvije su strane iste kovanice. Vi, prirodno, volite svoju vrstu i branite je pod svaku cijenu. Ukoliko su oni koje volite, kao što je to vaša obitelj, vaša djeca, vaša supruga, ugroženi ili ih zlostavlja tuđinska rasa, mržnja koja se javlja i zove u njihovu obranu je prirodna emocija, ne samo ljudskih bića, već svih vrsta. Ako mlade tigriće netko zlostavlja, majka će ih razjareno braniti. Radeći to, ona će osjećati ogromnu mržnju i bjes. Bez mržnje je teško zamisliti da bi ona pružila bilo kakvu obranu. Isto je i sa ljudskim bićima. Bez mržnje prema zlu koje se događa našim voljenima, teško da bismo se podigli u borbu da ih obranimo. Stoga, ta idiotska promidžba, koju nam permanentno serviraju liberali, Židovi i komunisti, da ne trebamo mrziti, nego, u stvari, voljeti svoje neprijatelje, u potpunoj je suprotnosti sa prirodom i našim najzdravijim instinktima.

3. Obrana teritorije

Osim raznih parazita koji žive na tuđim leđima, skoro svaka zdrava vrsta instinktivno shvaća i uviđa potrebu da ima veliki i odgovarajući teritorij na kojem može živjeti i razvijati se. Ona mora imati zemlju iz koje može koristiti prirodne resurse za svoj život. Orlovi prepoznaju ovakav teritorij i određuju površinu od otprilike 70 kvadratnih milja za samo jednu obitelj orlova. Vukovi shvaćaju ovaj zakon prirode i obilježavaju teritorij na kojem će loviti. Kolonija dabrova ima svoje jezero i kada ga nadrastu, grade branu na drugom području i potomci se šire na nova mjesta. Čak i poljska ševa glasno iskazuje svoju odlučnost u obilježavanju teritorija, na kojem izražava svoju nadmoćnost, i upozorava ostale da ga se klone.

4. Princip vođe

Uz ovu ideju i princip, ide i potpuna organizacija strukturalnog društva. Kroz povijest je ljudska rasa kao takva, a bijela naročito, učinila ogroman napredak imajući prednost u svojim

velikim vođama. Bez vođa, Bijela rasa se raspada i nestaje. Vođen tako velikim liderom, kao što je, na primjer, Adolf Hitler, narod koji je preživio ogroman poraz i koga su zli židovski paraziti potpuno razorili i uništili, po kratkom postupku se ujedinio u ponovnom rađanju i oporavku nacije. Pod njegovim vodstvom, nacija je izbacila otrovne parazite, koji su uništavali i razarali državu, i brzo otpočela oporavak koji je bio čudo stoljeća. Pod takvim konstruktivnim vodstvom, ona se počela ponovo izgrađivati i za samo nekoliko godina postala je najmoćnija nacija na licu zemlje.

5. Lanac zapovijedanja

Sa principom liderstva i zapovjedni lanac se širi, a za to je dobar primjer organizacija vojske ili organizacija korporacije kakva je, recimo, General Motors ili Bellova telefonska kompanija, ili bilo koja među tisućama drugih. To je, u stvari, jedini razuman i efikasan način organiziranja. Nasuprot cjelokupnoj židovskoj "demokratskoj" promidžbi, princip vođe se, tijekom tisuća godina, iskazao kao temelj organiziranog društva. Demokracija nije ništa drugo do "vladavina rulje", pri čemu, Židov ima potpunu kontrolu nad promidžbom i vodi i skreće na pogrešnu stranu rulju, ne samo ka njenom uništenju, već i uništenju njene nacionalnosti, zemlje i rase. Pod demokracijom, gdje se pretpostavlja da su svi odgovorni za sve, i gdje se odluke donose masovnim glasanjem, sve se u suštini svodi na to da nitko nije odgovoran ni za što.

6. Svetost obitelji

Obaveza bijele civilizacije je sama obitelj, koja je kamen temeljac društvene građevine. Ako razorite obitelj, razorit ćete rasu. Obitelj je zlatna karika u zlatnom lancu naše rase. Ukoliko se u bilo kom razdoblju povijesti, prekine, kida se cijeli lanac i nikada se više ne može popraviti. Ideja o poštovanju ženskog roda je čvrsto povezana sa poštovanjem obitelji. Vezana za ovaj koncept je i svetost majčinstva, što je osnova obitelji.

Na štetu Bijele rase posljednjih godina ove ideje su se izgubile. U ludom i beskorisnom pokušaju da se crnac dovede do nivoa bijelog čovjeka, degradirali smo se i sami sebe spustili na njegov nivo. Od mnoštva razlika između Bijele rase i crnaca, jedna od najočiglednijih je vrsta obitelji koju ima Bijela rasa i degenerirana, praktički nepostojeća obitelj u crnačkim zajednicama, koju izražava i šala "zbunjen kao Dan očeva u Harlemu".

7. Nagon prema rasnoj duši

Kod svake rase, koja je dostigla određenu homogenost, odnosno, sličnost u strukturi zbog svog zajedničkog porijekla, određene karakteristike ili kvalitete se najbolje mogu opisati kao duša. To je sama suština njenog unutrašnjeg bića i uobičajen osjećaj oko kog može gravitirati rasna lojalnost. Čak i najniži crnac je ima i govori o svojoj "braći po duši", što je opisni termin, prepun značenja. Od svih rasa čovječanstva, rasna duša bijelog čovjeka je najčvršća, najljepša i najkreativnija. Svaki pripadnik rase osjeća da je dio nje i da je dio tog zajedničkog duha. Rasna duša naroda je ta koja drži ljude zajedno i koja ih ujedinjuje. Na razaranju ovog kvaliteta Židov je dugo radio i smišljao kako bi uništio bijelog čovjeka. To je kvaliteta koja se mora ponovno probuditi u bijelom čovjeku i razviti se do svog potpunog potencijala.

Svako ljudsko biće osjeća da mora pripadati nečem većem nego što je ono samo i najbolje mu je kada osjeća da je dio velike ujedinjene rasne zajednice. Najbolesniji je kada je sam, frustriran je, kao riba je van vode kada se smjesti u poliglotsku, višerasnu sredinu.

Kao i ostala stvorenja prirode, ljudi imaju instinkt krda, snažan, unutrašnji nagon da pripadaju plemenu. To je prirodan nagon i jedan je od osnovnih poriva koje je priroda usadila u svakog od nas radi očuvanja i podjele vrsta. Neuspjeh bijelog čovjeka, u Americi i drugdje, da prepozna ovaj osnovni nagon, lišio ga je njegovih najkorisnijih instinkta i ostavio široko otvoreno polje za židovski sotonski napad za uništenje Bijele rase.

Tako, u zaključku, mi unosimo u vjeru Kreativističkog pokreta osnovne zahtjeve za izgradnju zdravog društva. Oni su:

1. Rasna lojalnost
2. Mržnja i odstranjivanje tuđinskih rasa
3. Ekskluzivni teritorij
4. Princip vođe
5. Zapovjedni lanac
6. Svetost obitelji
7. Rasna duša.

Bez ovoga ne možemo izgraditi čvrst društveni poredak, u stvari, ne možemo čak ni opstati. Opet, to nije nešto što sam ja otkrio, već su to osnovni zakoni koje je priroda usadila u dubinu naših nagona tijekom stotina tisuća godina u kojima se Bijela rasa razvijala do viših nivoa postojanja.

Stoga je dio naših religijskih vjerovanja da usađujemo, hranimo i čuvamo prirodne instinkte u sebi, da ih jačamo i time snažimo i svoju rasu i svoj bijeli društveni poredak.

POGLAVLJE BR. 9

Važnost zemlje i teritorija

Čak i najprimitivniji divljak je potpuno svjestan suštinske važnosti prostora i teritorija u kojem može živjeti i opstati njegovo pleme. Ovo je od tolike važnosti, da će se oni boriti i riskirati svoje živote ne bi li sačuvali svoj teritorij, ili se proširili i preuzeli teritorij susjednog plemena. Čak i prije nego što je bijeli čovjek stigao na obale Amerike, stotine indijanskih plemena stalno su se međusobno borile. Za što su se borili? Borili su se za zemlju, prostor i teritorij na kojem bi njihovo pleme moglo loviti i živjeti, podizati svoje šatore i na kojoj bi njihovi potomci mogli napredovati i širiti se. Ovaj nagon i ovo znanje je tako suštinsko i tako instinktivno da su čak i ptice i životinje svjesne ove osnovne prirodne činjenice. U mnogim slučajevima i one obilježavaju svoj teritorij. Znajući da samo na određenom teritoriju mogu osigurati uvjete potrebne za život, one ga obilježavaju i štite.

Promatrali smo mudrost obitelji vukova, koji obilježavaju teritorij koji im je potreban, skoro svakog tjedna ponovno osvježavaju granice tog teritorija. Vidjeli smo i kako ostale obitelji vukova imaju svoj teritorij i kako poštuju granice teritorija susjedne obitelji. Svaka obitelj ima instinktivne mudrosti da shvati kako su zemlja i teritorij osnova za njihovu egzistenciju. Oni je obilježavaju i čuvaju. Prava na teritorij su očigledno ozbiljna stvar među obiteljima vukova i dobro su organizirana.

U obitelji mačaka, lavovi će učiniti isto. Oni znaju da im treba teritorij na kojem će živjeti, i oni će ga obilježiti i smatrati ga svojim za lov i osiguranje neophodnih potreba u cilju očuvanja svoje obitelji. Određene vrste majmuna ne samo da određuju svoj teritorij, već i hijerarhiju svog plemena. Čak i ptice, kada ih čujemo kako nešto veselo cvrkuću, za što vjerujemo da je pjesma sreće, u stvari objavljuju svijetu da je to njihov teritorij i upozoravaju napasnika da ga se kloni. Na Arktiku, plodni glodari, s druge strane, imaju drugačije rješenje ovog problema. Da bi održali populaciju u skladu sa teritorijem koji im je dostupan i da bi spriječili da ovaj predio postane prenapučen, oni će, svakih nekoliko godina, učiniti masovan samoubilački odlazak u ocean i na stotine njih će se podaviti.

Ja, naime ovdje govorim o tome da su zemlja i teritorij sinonimi za razvoj populacije, bez obzira da li se radi o životinjama, pticama ili ljudskim bićima. Zemlja i teritorij su suštinski važni, ne samo radi osiguranja neophodnih uvjeta za život, već i kao nešto što osigurava životni prostor. Jedna kvadratna milja zemljišta može osigurati hrane i sirovina samo za ograničen broj ljudi. Još uvijek postoje neki ljudi koji će poricati ovu činjenicu, tvrdeći da uz napredak tehnologije možemo beskrajno osiguravati stalno povećanje proizvodnje i da u tome ne postoje granice. To jednostavno nije točno. Ne samo da postoji krajnja granica produktivnosti tla, bez obzira koliko se tehnologije upotrijebi, već se, povećanjem populacije sve više i više obradive zemlje oduzima u korist izgradnje stanova, gradova, životnog prostora, autocesta, cesta, kanala, ... Sjetite se, na primjer, plodnih plantaža naranči koje su pred samo 30 godina postojale u Južnoj Carolini. Sada su skoro sve nestale, tako što je sve to prostranstvo sada prekriveno stambenim blokovima.

Ne samo to, ljudska populacija će se brže širiti u onim predjelima gdje ima mnogo prostora. Prazni prostor kao da poziva na uzgajanje većih obitelji. Sjetite se, na primjer, ranih pionira na zapadu. Gdje god je prostor bio širom otvoren, bijeli pioniri su imali velike obitelji. Nasuprot tome, bijeli stanovnici gradova, naročito u stambenim blokovima, gdje je velika gustoća naseljenosti, imaju male obitelji. U stvari, najbolji dijelovi naše rase dolaze iz ruralnih područja, mada mnogi od njih mogu migrirati u gradove i postati slavni i bogati.

Gledajući na to, sa stajališta cijele zemlje, uviđamo, na primjer, da je u zemljama kao što su Škotska i Irska, gdje je prostor ograničen, i plodnost smanjena. Irska ima populaciju od oko tri do tri i pol milijuna stanovnika, a Škotska oko pet milijuna stanovnika. Sa ograničenim prostorom, ove brojke su se vrlo malo izmijenile u posljednjih 100 godina, a postojala su čak i razdoblja kada se populacija smanjivala. Za razliku od ovoga, na primjer, broj ljudi škotskog i irskog porijekla u Americi, bez obzira što u novom svijetu žive relativno kratko, takav je da sada postoji nekoliko puta

više Iraca i Škota u Americi nego u njihovoj domovini. Sve ovo ide u prilog prirodnoj činjenici, po kojoj je narodu, da bi opstao, potreban prostor i teritorij. Drugim riječima, treba im zemlja.

Činjenica je da na zemaljskoj kugli ima korisne zemlje toliko koliko je ima i da je neće biti više. Isto tako važna je i činjenica da se svjetska populacija povećava ogromnim koracima i u tome su obojene rase nadmoćne. To je zahvaljujući pomoći koju je tehnologija bijelog čovjeka pružala obojenim rasama i Židovima koji iskorištavaju bijelog čovjeka i od njega uzimaju hranu i sirovine i daju je obojenim rasama. O činjenici da židovska promidžba ovo naziva filantropijom i humanošću nećemo ni razgovarati. To nije ni nalik tome. To je kriminalni čin iskorištavanja namijenjen širenju obojenih rasa i smanjenju Bijele rase. Ne treba mnogo mašte da bi se zamislilo što to znači za budućnost.

Ukoliko se Bijela rasa ubrzo ne probudi i ne počne preuzimati svoju sudbinu u svoje ruke, bit će gurana u sve manji životni prostor na površini ove planete. Kada bijeli čovjek bude oslabljen do točke da ga obojene rase mogu dokrajčiti bez sile, Židov, koji je zadojio obojene rase mržnjom, dat će znak za uništenje ostatka Bijele rase.

Nemojmo činiti greške - zemljišno prostranstvo ovog svijeta i njeni resursi striktno su ograničeni, i približava se vrijeme kada će se Bijela rasa ili organizirati da nastani svijet ili će je sa lica zemlje izgurati obojene rase. S obzirom da sada nema, niti će ikada biti, dovoljno prostora i za Bijelu rasu i za obojene rase da se razvijaju na licu zemlje, ja bih prije da opstanemo mi nego oni. Siguran sam da ni jedan pripadnik Bijele rase ne bi želio da bude izguran i poklan i da tako nestane. Ukoliko se to dogodi, to će biti zato što smo mi suviše ljubazni, dobri, suviše glupi da se borimo za svoj opstanak.

Ne, priroda nije stvorila Bijelu rasu kao svoj najviši i najbolji domet samo da bi je uništile inferiorne obojene mase i otjerale sa lica zemlje. Niti je priroda odredila bilo koji dio zemlje, poput Afrike, za obojene rase, ili za crnce, ili za bilo koga drugog. Sami prirodni zakoni nalažu, a povijesno iskustvo jasno pokazuje, da zemlja i teritorij pripadaju onima koji imaju volje, odlučnosti i snage da ga osvoje, nasele i očuvaju je od svih mogućih napasnika.

Tužan odraz činjenice da bijelom čovjeku nedostaje prepredenosti, ili još bolje izdajničke lukavosti Židova, koji kontrolira svjetsku povijest posljednjih nekoliko tisuća godina, jest to da je bijeli čovjek sada gusto zbijen u manjim dijelovima svijeta dok se obojene rase i mulati šire na ogromnoj većini teritorija planete. Na primjer, Afrika, koja je jedan od najizdašnijih prostora na površini zemlje, najviše je nastanjena inferiornom crnom rasom. Sjedinjene Države, relativno nova zemlja, imaju 2,3 puta veću gustoću naseljenosti od afričkog kontinenta.

Ili, usporedimo visoko nadarene i energične ljude Njemačke, koji su sada zgurani na teritorij manji od Teksasa, dok nazadna mongolska plemena istočne Azije zauzimaju ogromne prostore na desetine puta veće od Njemačke.

Ili, uzmimo britanski narod, sada zguran u njihovo malo otočno kraljevstvo, bez svojih kolonija, usprkos pobjedama u oba svjetska rata. I onda, kao sol na ranu, Židovi, koji ne samo da su iscjepkali veliku britansku imperiju, već i namjerno ubacuju horde obojenih u samo britansko kraljevstvo, ubrizgavajući umjetno zagađenje tamo gdje zagađivanja nikada nije bilo.

Da, naše pravo na zemlju i teritorij svijeta je najsvetije pravo koje ima Bijela rasa. Priroda nije obdarila bijelog čovjeka samo pravom da posjeduje prostranstva svijeta, već i inteligencijom, energijom i snagom kojom će primijeniti to pravo. Bila bi užasna sramota i neizvršenje dužnosti sa naše strane, ukoliko ne uspijemo to ostvariti i neispunjavanje obaveze koju nam je priroda jasno naznačila. Ukoliko ne uspijemo zato što nemamo pameti i hrabrosti, počinit ćemo najžalosniji zločin protiv samih sebe i naših budućih generacija.

No, neki srceparajući glasovi će se umiješati i pitati se da možda kada predlažete takav smjer, ne napuštate civilizaciju i vraćate se zakonima džungle? Na to ja odgovaram, ne dragi moj prijatelju, mi ne napuštamo civilizaciju. Naprotiv, šireći Bijelu rasu i smanjujući obojene rase, mi se krećemo naprijed po najsigurnijom stazi očuvanja civilizacije. Morate se sjetiti da je samo Bijela rasa stvorila svaku civilizaciju koja je ikada postojala, i kada bi ta rasa s vremenom bivala izmiješana i odumirala, umrla bi i civilizacija. No, u svakom slučaju, nismo ni izbliza zainteresirani

za očuvanje civilizacije kao takve, kao što smo zainteresirani za očuvanje i osiguranje budućnosti za vlastitu vrstu i za vlastitu rasu. To je prvi, najvažniji i najviši zakon prirode i mi ćemo biti otpadnici ukoliko odustanemo od takvog postupka, ukoliko izbjegnemo ispunjenje uloge koju su nam priroda i sudbina namijenili.

Prilično je diskutabilno to što ti isti srceparajući glasovi, koji do neba zapomažu o pravima i očuvanju crnaca i ostalog ološa, djeluju potpuno indiferentno što se tiče sudbine Bijele rase. Ostaju potpuno nezainteresirani kada ih podsjete na činjenicu da su, u našoj generaciji, Rusi pod upravom Židova, izbacili devet milijuna Nijemaca iz njihove domovine u Pruskoj i Istočnoj Njemačkoj, sa teritorija koji oni nastanjuju posljednjih nekoliko tisuća godina. Ne pogađa ih naročito ni kada ih podsjetite na povijesnu činjenicu da su Židovi za vrijeme i poslije ruske Revolucije ubili oko 20 milijuna bijelih Rusa, elite, inteligencije i originalnih stvaratelja umjetnosti, civilizacije, industrije i prosvjetljenja ruskog carstva. Niti su iste ove srceparajuće duše uzdrmane kada ih podsjetimo na nedavna povijesna zvjerstva, kada su Židovi izbacili 1,5 milijuna Arapa sa njihovih imanja i iz njihovih kuća i protjerali ih u pustinju, izbacili ih sa zemlje koju su oni naseljavali posljednje dvije tisuće godina. Ovo su Židovi učinili bez ikakvog legitimiteta, tvrdeći jedino da se to nalazi u osnovi njihove lažne religiozne mućke. Onda su nastavili zagađivati umove Bijele rase do te točke da ih je ogromna većina bijelih naroda, koji bi trebali znati bolje, podržala i pomagala da počine ovo povijesno zvjerstvo.

Hladnokrvan, hladan pogled na današnje činjenice i brojke ne bi trebao ostavljati sumnju u to da se Bijela rasa nalazi na silaznoj putanji ka propasti. Ne samo da se mulati i crnci razmnožavaju većom stopom od nas (zahvaljujući našem velikodušnom davanju hrane, tehnologije i medicine) već mi ubrzano ostajemo bez zemlje i vitalnih resursa.

Svjetska populacija se ubrzano uvećava. Godine 1650. svjetska populacija je iznosila oko pola milijarde ljudi. U to vrijeme, njen porast se izražavao u postotku od 0,3 % godišnje. Po takvoj stopi rasta godišnje, bilo bi potrebno 150 godina za duplo uvećanje populacije. Međutim, prirast populacije se svake godine povećava. Godine 1970. stopa priraštaja se popela na 2,1 % godišnje, što je sedam puta više nego 1650. godine. Po ovoj stopi, za udvostručavanje populacije bit će potrebno samo 33 godine.

Današnja svjetska populacija iznosi 3,6 milijarde ljudi, pretežno obojenih. Do 2000. godine, predviđa se da će populacija dostići brojku od zapanjujućih sedam milijardi, sa obojenim ološem koji preplavljuje sve predijele svijeta, uključujući i one u kojima još uvijek dominiraju bijelci. Za šezdeset godina, po ovoj stopi, bit će četiri puta više ljudi koji nastanjuju zemlju nego danas. Predviđate li koje boje?

Pozabavimo se sada dostupnim resursima zemlje, uključujući obradivu zemlju, svježu vodu, metale, šume i energente. U najbolju ruku, na zemlji je pristupačno 7,86 milijardi hektara obradive zemlje, što pokazuju nedavna istraživanja. Otprilike polovica ove zemlje, odnosno najbogatija i najpristupačnija polovina, danas se obrađuje. Druga polovica je manje podobna i zahtjeva ogromna ulaganja da bi se do nje stiglo, da bi se ona raščistila, navodnila i oplodila prije nego što bude u stanju da nam osigura bilo kakvu hranu.

Na osnovu nedavnog izvještaja Organizacije za hranu i poljoprivredu Ujedinjenih Naroda (FAO), pretvaranje ove neobradive zemlje u obradivu nije financijski opravdano, čak i uz ovako veliku potrebu za hranom danas u svijetu. Sve ovo uprkos tome što danas svijet skoro umire od gladi i neuhranjenosti. Kada bi se današnji svet hranio po standardima Sjedinjenih Država, trebalo bi nam 225% više zemlje od one koja se danas obrađuje, zemlje koje nema.

Odakle će nam stizati hrana da nahranimo gladne horde 2000. godine?

Odgovor je da će biti gladi i političkih prevrata, uz najžešću borbu za opstanak. To će biti rasni rat, i ukoliko Bijela rasa ne bude psihološki pripremljena da obrani svoje silom i oružjem, bit će poražena.

Ne samo da nam ponestaje zemlje, već sve brže ostajemo bez sirovina kojima smo izgrađivali i pokretali našu naprednu tehnologiju. Potrošnja naših vitalnih resursa, koji se više ne mogu obnoviti, kao što su bakar, željezo, nafta, aluminij, srebro, živa itd., sve se više povećava i

brža je od eksplozije populacije. Dok je sadašnja stopa povećanja populacije 2,1 % godišnje, stopa povećanja potrošnje bakra je 4,6 %, aluminija 6,4 % godišnje. Izračunato je da će, po ovoj stopi, rezerve aluminija biti iscrpljene za 31 godinu, bakra za 21 godinu. Iako ćemo možda otkriti nove izvore, i oni su, kao obradiva zemlja, ograničeni. Kao i u slučaju dobre zemlje i do novih nalazišta se sve teže i teže stiže, sve je skuplje i skuplje iskopavati ih i u svakom slučaju, strogo su ograničeni.

I dok je ovo pobrojeno, zahvaljujući ograničenom prostoru, vrlo važno, a postoje samo nekompletne i površne analize zemlje i izvora sirovina dostupnih na ovoj zemljinoj kugli, to ipak prilično točno pokazuje cjelokupnu sliku - a posljedice su sasvim jasne: nema ni zemlje ni sirovina koje su dovoljne da izdrže sadašnju eksploziju populacije još jedne generacije, čak ni za slijedećih petnaest godina. Nešto će se dogoditi.

Pitanje vrišti čak do nebesa: tko će preživjeti? Bijela rasa koja je stvorila sadašnji visoki nivo tehnologije ili obojeni, mulati i ološ?

Sa Židovima, koji kontroliraju vlade i glavne svjetske centre moći; uz podršku obojenih i crnaca da se bace na bijelce; uz ohrabrenje da se još brže množe; uz opterećivanje bijelog čovjeka sa sve više i više parazita na njegovim leđima, stigli smo do krajnje eksplozivnog kraja. Iako izgleda da je bijeli čovjek potpuno svjestan opasnosti u kojoj se nalazi, izgleda da ne shvaća da je on žrtva određena za uništenje. Bijela rasa se ponaša kao da je drogirana i bespomoćna. Ostaje neorganizirana i nesposobna da podigne prst u svoju vlastitu obranu.

Pouka iz svega ovoga je vrlo uznemirujuća. Ona je jasna i jednostavna. Moramo drastično promijeniti naš pogled na našu ulogu u svijetu. Ne možemo se više igrati slatkog darežljivog Djeda Mraza prema obojenom šljamu svijeta. Ne smijemo više promovirati razmnožavanje obojenih ljudi svijeta, koji nas svi mrze gorućom strašću. Ne, moramo završiti sa takvom samouništavajućom idiotarijom.

Bijeli ljudi moraju krenuti sa novom vjerom i dijametralno suprotnom politikom. Moramo se boriti da bismo sačuvali svoje. Moramo postati izuzetno rasno svjesni i ujedinjeni. Moramo se organizirati. Ujedinjeni i organizirani, deset puta smo moćniji od Židova, crnaca i obojenih zajedno. Mi moramo spasiti našu rasu.

Moramo iz svega ovoga shvatiti da nema dovoljno zemlje sa prirodnim resursima za Bijelu rasu i za obojeni ološ da bi mogli jedni i drugi opstati. Moramo naučiti lekcije iz povijesti kojima su nas naši američki pioniri učili u osamnaestom i devetnaestom stoljeću: da izbacimo obojene rase i prisvojimo dobru zemlju.

Vjerujemo u duh pionira Amerike. Priroda nas je potapšala po ramenu i pokazala nam ostatak puta. Sada je naša najveća dužnost da nastavimo. Kao našim pradjedovima i naša je sveta dužnost da zahtijevamo za sebe i za naše buduće bijele generacije svu dobru zemlju i resurse ove naše planete Zemlje.

Osnovna ostavština Kreativističkog pokreta, što se ovoga tiče, za sva vremena je jasna i jednostavna: smanjiti obojene rase, raširiti Bijelu rasu, sve dok ne naselimo sve predjele obradive zemlje na ovoj planeti Zemlji u cijelosti. Nema alternative.

POGLAVLJE BR. 10

Manifest sudbine

Bijeli čovjek je veliki graditelj. Nekoliko puta u povijesti, kada je neometano i slobodno mogao raditi ono što mu je priroda usadila i što mu je naložila, on je konstruirao, kreirao i gradio imperije. Pošto mu je dana sloboda da vlada u određenom vremenskom razdoblju, kreativni rad bijelog čovjeka je postao zadivljujući. Jedno od takvih razdoblja bila je izgradnja Amerike i osvajanje Zapada.

Sredinom XIX stoljeća, većina Amerikanaca bila je obuzeta idejom da je njihov manifest sudbine osvajanje i naseljavanje Amerike od obala Atlantika do obala Pacifika. I osvojili su je!

Naše povijesne knjige prepune su trabunjanja o značaju prvih hodočasnika, puritanaca, putnika sa Mayflowera i općenito, o ulozi kršćanstva u izgradnji Amerike. Djeca školskog uzrasta i ogroman dio američke populacije, uslijed toga, postaju toliko indoktrinirani da bi rado ponovno prihvatili židovsku laž da su Ameriku izgradili kršćani za kršćane i na kršćanskim principima. Podrobnije istraživanje povijesti pokazat će da niti su Ameriku izgradili kršćani, niti je to urađeno na kršćanskim principima, već je naprotiv, ona izgrađena usprkos okovima kršćanstva.

Tko su pravi graditelji Amerike? To sigurno nisu bili hodočasnici, puritanci ili neki drugi religiozni fanatici, iako je ponetko od njih bio među prvim doseljenicima. Među masama koje su izgradile Ameriku nije bilo mnogo vjerskih prognanika, mada je bilo i takvih među prvim doseljenicima. U osnovi, ljudi, koji su ovdje dolazili u velikom broju i koji čine rasnu suštinu Amerike, bili su najbolji primjer veličine Bijele rase. To su bili ljudi obuzeti duhom avanturizma, koji su tražili bolju zemlju i bolje uvjete u kojima će podizati obitelji i stvarati svoje bogatstvo. Oni su bili avanturisti, agresivni, neustrašivi, energični i, iznad svega, ljudi sa vizijom i željom da grade. Oni su bili ista vrsta ljudi poput onih koji su pomicali granice bijelog čovjeka po cijelom svijetu, tisućama godina.

Tko su bili ti ljudi? Ono najbolje u Bijeloj rasi, čime se možemo ponositi. Oni su bili pioniri, traperi, lovci, istraživači, farmeri, rančeri, graditelji željezničkih pruga i pored ostalog, borci protiv Indijanaca. Ovamo su došli iz prenaseljene Europe, koju su eksploatirali i uništili židovski financijski monopoli, Europe zapletene u mrežu destruktivne kršćanske religije nametnute od Židova. To su bili ljudi koji su tražili prostor i slobodu da bi mogli slijediti svoje prirodne naklonosti i težnje. U njihovim venama i krvi osjećao se manifest sudbine da se šire i naseljavaju bogatu novu zemlju.

Iz ovoga su izrasli najbolji i najveći izdanci produktivnosti Bijele rase koje je svijet ikada vidio. U djelu "Osvajanje Zapada" prikazano je jedno od najviših i najboljih dostignuća ljudske rase. Herojsko osvajanje Zapada je upisano kao jedno od najslavnijih poglavlja u povijesti Bijele rase, ili bilo koje druge. Samo hrabrošću i radom izgrađena je najproduktivnija, najkreativnija i najmoćnija imperija koju je svijet ikada vidio.

Danas Amerika, mada bijeli ljudi u njoj čine manje od pet posto svjetske populacije, proizvodi isto onoliko bogatstva i potrepština koliko i ostatak svijeta zajedno. I to usprkos činjenici da su Amerikanci opterećeni velikim ograničenjima i problemima, kakvima nijedna nacija do sada nije bila. Bijeli Amerikanci na svojim leđima nose trideset milijuna (vjerojatno i svih sedamdeset) crnih parazita, koji nisu samo težak teret, već i ozbiljan problem za porast proizvodnje. Sva ova proizvodnja stiže iz Amerike usprkos činjenici da je američki narod natjeran da pomaže svoje rivale i neprijatelje širom svijeta, tehnologijom, zajmovima, proizvodima, monetarnim restrikcijama i svim ostalim podvalama koje je Židov u stanju smisliti. Uz to, u našoj sredini boravi navodno šest milijuna Židova, a vjerojatno i puno više njih, što dodatno ima pogubni efekt.

Nema sumnje da je Amerika danas osnovno uporište Bijele rase. Zbog toga je ona pod teškim napadom Židova, koji bi htjeli natjerati bijele Amerikance da se miješaju sa drugim rasama i gurnu ih u isto zmijsko leglo u koje je ugurana Indija pred više tisuća godina, Južna Amerika pred nekoliko stoljeća, a Haiti pred sto pedeset godina. Amerika je najsnažnije uporište Bijele rase i tu će

se morati voditi presudna bitka, gdje će Židov morati biti pobijeđen i gdje se će nova svjetska filozofija o opstanku Bijele rase morati formulirati i ukorijeniti.

Puno dugujemo našim srčanim pradjedovima koji su na neistražen i neprijateljski kontinent stigli bez ičega, osim nepokolebljive odlučnosti i urođenih sposobnosti da stvaraju i grade. Prvi među njima bili su trgovci krznom i traperi, lovci i istraživači, energični ljudi koji su tražili nove avanture i uvijek šire horizonte. Za njima su uskoro stigli i prvi naseljenici, farmeri. Kako su se probijali prema zapadu, rančeri, goniči stoke i romantični kauboji pomagali su ukrotiti ogromna prostranstva Amerike. Za njima su slijedili graditelji naselja, trgovci, graditelji pruga, poduzetnici, u najboljem američkom smislu. Dok su izgrađivali ovu imperiju svi su se, na ovaj ili onaj način, borili protiv Indijanaca.

S obzirom da je naša povijest tako falsificirana i da su naši herojski pradjedovi, pioniri, teško i bez razloga optuženi za politiku prema Indijancima, od najveće je važnosti da ispitamo kakvu je to politiku pionirska Amerika vodila prema inferiornim crvenim domorocima, odnosno, Indijancima.

Ne postavlja se pitanje da li je bijeli čovjek osvajao zemlju koju su nastanjivali Indijanci, rasa potpuno drugačija od njega i, definitivno, inferiorna. Mada je u početku osvajanje bilo postupno, Indijancima nije trebalo puno da shvate da su okupirani i da im je oduzeta zemlja. Pošto se uskoro razvilo neprijateljstvo, što je bilo neminovno, i bijeli čovjek je brzo shvatio da mu je Indijanac smrtni neprijatelj i da predstavlja prijetnju njegovoj egzistenciji, imovini i životima njegovih bližnjih.

Na osnovu toga razvila se povezanost unutar Bijele rase koja nikada nije postojala u Europi. Bijeli čovjek je shvatio da se mora udružiti kako bi opstao, pa je tako rođen značajan period rasne lojalnosti među bijelim narodima različitog europskog porijekla. Ovo zbližavanje iznjedrilo je najbolje u bijelom čovjeku - rasnu lojalnost, snalažljivost i hrabrost. Dajući zamaha ovim prirodnim sposobnostima, on je neprekidno napredovao, potisnuo Indijance na zapad i preuzeo njihovu zemlju. Mada je bijeli čovjek bio brojčano slabiji, to se nije pokazalo kao nedostatak, jer, kada je ujedinjen i odlučan u svom cilju, on može prevladati sve sile i prepreke. Bijeli čovjek je jasno shvatio da je Indijanac njegov neprijatelj i izreka "samo mrtav Indijanac je dobar Indijanac" postala je nepisani zakon u zemlji.

Zbog toga je besmisleno tvrditi da je Amerika izgrađena na kršćanskim principima. Amerika uopće nije izgrađena na tim principima. Da su prvi bijeli pioniri slijedili diktat kršćanske etike "voli svoje neprijatelje", "okreni drugi obraz", "prodaj što imaš i daj sirotinji", "ne opiri se zlu", "ne sudi" itd., i sve ostale samoubilačke kršćanske gluposti, oni nikada ne bi uspjeli. Indijanci bi ih nadjačali i poubijali prije nego što bi uspjeli i zakoračiti na američki kontinent. Ne, zaista! Amerika nije izgrađena na principima kršćanstva, niti su je izgradili ljudi koji su bili posebno zainteresirani za kršćanstvo. Ameriku su izgradili najbolji predstavnici Bijele rase - Bijele rase koja je pokazala svoju urođenu agresivnost i koja je dala pun zamah svojoj nadmoći i sposobnosti.

U suvremenim povijesnim knjigama, filmovima i ostaloj židovskoj promidžbi srećemo mnogo neistina o perfidnosti bijelog čovjeka, koji je tobože prekidao primirja sa Indijancima, varao ih, lagao i izdavao. Ovo je, naravno, kao što sam već rekao - židovska promidžba - koja ima za cilj da degradira i umanji junaštvo bijelog čovjeka. Bijeli čovjek se jednostavno borio, pobijedio Indijance i otjerao ih sa njihove zemlje. Nije se cjenkao sa Indijancima, nije imao potrebe da ih vara niti da im bilo što obećava. On je tu bio da osvaja. Borio se sa Indijancem, porazio ga, ubijao, i otjerao sa zemlje da bi je preuzeo. Jednostavno je pobijedio i pokorio ga. To je bilo samo osvajanje, a okriviti bijelog čovjeka za varanje i šikaniranje predstavlja samo još jednu židovsku prijevaru. Bijeli čovjek nije sklapao primirja sa Indijancima. On je donosio ukaze kojima su određivani rezervati za Indijance, već potpuno poražene. Ne cjenkajte se i ne pravite mirovne sporazume sa poraženim neprijateljem. Vi određujete uvjete, a tako se postupalo i sa američkim Indijancima.

Budimo iskreni. Bijeli Europljanin je prešao ocean, osvojio američki kontinent koji je naseljavala inferiorna crvena rasa i napredovao prema zapadu; pobijedio je crvenog čovjeka, preuzeo njegovu zemlju, poubijao većinu svojih protivnika i kada ih je apsolutno porazio, masovno

ih je prognao u predjele beskorisne zemlje, rezervata. Bila je to otvorena, potpuna pobjeda, slobodna igra prirodnih sila, bio je to bijeli čovjek u najboljem svom izdanju. Da naši pradjedovi to nisu uradili, ne bi bilo Amerike - ne bi, u stvari, bilo velikog snažnog vrela Bijele rase danas. U stvari, pitanje je da li bi Bijela rasa uopće opstala.

Da bismo bolje ilustrirali razmišljanje i stav bijelih pionira, vlade i vojske, dozvolite da citiramo tekst proglasa guvernera Johna Evansa, građanima teritorija Colorado 1864. godine.

PROGLAS

Poslali smo specijalne glasnike do Indijanaca na zaravnima, prijateljski tražeći da se sretnemo kod Fort Liona, Fort Larneda, Fort Laramija i Logora Colins, upozorivši ih, radi sigurnosti i zaštite, da će svi nasilni Indijanci biti kažnjeni i uništeni. Posljednji od spomenutih glasnika se vratio uz dokaze koji upućuju da je većina Indijanskih plemena u ratu i da su neprijateljski raspoloženi prema bijelcima. Uložio sam krajnje napore da pridobijem sve Indijance sa zaravni da bi došli na ugovoreno mjesto sastanka, obećavši im snabdijevanje i zaštitu, koje su, uz nekoliko izuzetaka, svi odbili primiti.

Stoga, ja, John Evans, guverner teritorija Colorado, izdajem ovaj proglas i ovlašćujem sve građane Colorada, pojedinačno ili u organiziranim skupinama, da se mogu boriti protiv nasilnih Indijanaca na zaravnima, striktno izbjegavajući one koji su se odazvali mome pozivu za sastanak na naznačenim mjestima, i da ubiju i unište neprijatelje, gdje god da se nalaze, neprijateljski raspoložene Indijance. Dalje, jedina nagrada koju mogu dati svima koji pruže ovakvu uslugu, jest da ovlastim ove građane ili skupine građana da zarobe i zadrže kao svoju, svu imovinu gore navedenih neprijateljski raspoloženih Indijanaca, i da time budu nagrađeni.

Dalje, nudim svim skupinama koje će pod okriljem zakona organizirati teritorijalne milicije, da im osiguram oružje i streljivo i da im plaćam kao redovnoj vojsci, za njihove konje, njihove potrebe i transport, uz garanciju Zapovjednika Područja.

Sukob je pred nama i svi dobri građani se pozivaju na dužnost da brane svoje domove i obitelji.

Kao dokaz stavljam svoj potpis i veliki pečat Teritorija Colorado.

11. travnja 1864. godine poslje Krista.

Guverner
John Evans

S. H. Elbert
Tajnik teritorija Kolorado

S obzirom da je osvajanje Zapada i izgradnja Amerike bila jedna od najkreativnijih i najproduktivnijih epoha u povijesti bijelog čovjeka, trebali bismo naučiti neke ozbiljne lekcije iz vlastite povijesti. Ako je vođenje rata protiv obojenih rasa, odnosno Indijanaca, bilo toliko plodonosno pred sto ili dvije stotine godina, što se tiče širenja i dobrobiti Bijele rase i, ukoliko je iz ovakvog napora sagrađena ogromna, bogata imperija, što je loše u prihvaćanju i usvajanju takve politike danas, na globalnom nivou? Zašto mi promoviramo razmnožavanje inferiornih afričkih crnaca u našoj sredini kada smo toliko nadmoćniji da možemo izvući zemlju iz te zbrke i što prije ih poslati natrag u Afriku? Zašto ne podržimo našu bijelu braću u Južnoj Africi i Rodeziji i ne pomognemo im da protjeraju crne divljake na sjever prema ekvatoru?

Sama priroda nas je obdarila neotuđivim pravom da opstanemo, da se širimo, napredujemo i brojčano uvećavamo Bijelu rasu pred licem svih naših neprijatelja. Ne zaboravimo da su obojene rase najsmrtonosniji neprijatelji koje Bijela rasa ima. U stvari, sve obojene rase su neprijatelji bijelog čovjeka. Najbolja zaštita koju bijeli čovjek može sebi osigurati jest da se teritorijalno širi i uvećava brojnost svoje rase na zemlji, umanjujući one koji pripadaju obojenim rasama, budući da su sve neprijateljski raspoložene prema nama, sve dok opasnost ne prođe.

Sve dok je neprijateljska crvena rasa bivala nadmoćna po broju i snazi, ona je predstavljala zlo i opasnost za bijele američke pionire. Sve dok Bijela rasa nije brojčano nadjačala Indijance, postojala je opasnost po njihove živote i imovinu. Slično tome, na globalnom nivou, obojene rase, koje su neprijateljski raspoložene prema Bijeloj rasi, postaju svakim danom sve veća opasnost za sam opstanak Bijele rase. Ako je politika Bijele rase u Americi pred stotinu godina bila tako produktivna za nas, ne postoji nijedan razlog zbog koga to ne bi bila i odlična politika na planetarnom nivou.

Nemoguće? Uopće nije nemoguće. U stvari, to ne samo da je moguće, već je i jedina pametna politika koju Bijela rasa može voditi. Nemojte biti u zabludi - Židovi su, u suradnji sa obojenim rasama, Bijeloj rasi namijenili uništenje, i oni napreduju i uspijevaju u svom programu.

Najviše je pravo, a ujedno i najznačajniji zakon prirode, boriti se za opstanak pod svaku cijenu. Moramo osigurati postojanje Bijele rase na licu zemlje za sva vremena. Bijeli čovjek to može lako učiniti, ukoliko se ujedini i postigne rasnu solidarnost. Dok je u doba Rima, jedan legionar, koristeći suvremeno oružje, poput mača, oklopa, itd., mogao se boriti sa šest (ili deset) puta brojnijim crnim divljacima, danas, uz modernu tehnologiju, koja je proizvod bijelog čovjeka i samo bijelog čovjeka, nekolicina obučenih pilota u mlaznim avionima, naoružani atomskim bombama, mogu izbrisati bilo kog protivnika, crnce u Africi, na primjer, u tren oka. Činjenica da je danas i naše oružje u rukama naših neprijatelja, koji ga nikada sami ne bi mogli proizvesti, jest sramni odraz nedostatka lojalnosti i cilja unutar Bijele rase.

Ipak, i pored tako loše situacije kakva je danas, još uvijek nije suviše kasno, niti je nemoguće. Kada Bijela rasa postigne jedinstvo i ideološku solidarnost, obojene rase će, zahvaljujući nesposobnosti da same sebe uzdržavaju, ispariti i nikakav nuklearni holokaust kojim nas Židovi plaše, neće biti potreban.

Da, natpis na zidu je jasan: bijeli ljudi, ujedinite se ili nestanite! Naseljavajte svijet ili postanite mongrelizirani robovi!

S obzirom da crna rasa izvršava najveći broj zločina, jasno je da ćemo, ukoliko smanjimo njihov broj, smanjiti i broj zločina. Isti princip odnosi se na neobrazovanost i siromaštvo. Stoga, ako želimo smanjiti kriminal, siromaštvo, prljavštinu i neobrazovanost, najbolji i najefikasniji program je smanjenje broja crnaca u Americi.

Rasni program Kreativističkog pokreta stoga je vrlo jasan: raširiti Bijelu rasu, smanjiti broj obojenih.

Ovo mora biti naš program za sva vremena, ne samo za Ameriku, već i za čitav svijet.

Pod pritiskom Židova i kršćanskih principa, postupali smo upravo suprotno, nerazumno i glupo. U Americi, i svuda u svijetu, svaka politika koju je bijeli čovjek slijedio, bez obzira da li se radilo o stranoj pomoći, socijalnoj zaštiti, poreznoj politici, tehnološkoj pomoći, medicinskoj pomoći ili nekoj od mnogih drugih politika, zasnovala se na tome da povećava broj obojenog ološa i smanjuje osnovu produktivne Bijele rase.

Obojene rase cijelog svijeta strašno nas mrze. Izvikana od židovskog tiska, Bijela rasa, oličena u bijelim Amerikancima, svuda je primarna meta mržnje. Ne samo da bijelog čovjeka mrze u cijelom svijetu, već i ovdje, u samoj Americi, Meksikanci, crnci, Indijanci i sav obojeni šljam jedva čekaju dan kada će nas izbrisati.

Zašto da "okrećemo drugi obraz" i hranimo, snabdijevamo i potičemo razmnožavanje obojenog šljama koji nas mrzi? To je samoubojstvo. To je ludost. Obojenim rasama ne dugujemo ništa. Oni bi nas se riješili čim bi zadobili moć. Uz pomoć židovske organizacije, oni će se, kroz generaciju ili dvije, dokopati moći, pa će nas se riješiti, ako se mi ne ujedinimo i ne organiziramo.

Ponavljam, ujedinjena i organizirana Bijela rasa je deset puta moćnija od cjelokupnog ostatka svijeta.

Politika aparthejda u Južnoj Africi samoubilačka je, i to još više od one u Rodeziji, iako su obje zemlje napadnute kao rasističke. Ove zemlje, mada se njihove metode razlikuju, pomažu, iz godine u godinu, "odgajanje" sve većih hordi crnaca. Rodezija ima luđačku, samoubilačku politiku opsjednutu "uzdizanjem" crnaca (nemogući poduhvat). "Obrazujući ih", omogućavaju im da se

razmnožavaju i sve više prepuštaju vlast ovim majmunima iz džungle. Očigledan rezultat ove ludosti će, naravno, biti samoubojstvo bijele populacije. To je isto tako suicidno kao da hranite i razmnožavate štakore sve dok vas na požderu.

Australija je imala mudriju rasnu politiku od svih ostalih zemalja na svijetu (“samo bijelci”). Međutim, ostali su slijepi na Židove, pa Židovi sada posjeduju Australiju. I to usprkos činjenici da je bijeli čovjek izgradio kontinent. Ali, stara priča se opet ponavlja. Međutim, ni australijska politika neće spasiti Bijelu rasu, ukoliko ostatak svijeta poklekne.

* * * * *

U prirodi, svaka vrsta se trudi da se proširi koloniziranjem novih teritorija. Na primjer, čim je zec kročio na novi australski kontinent, počeo se ubrzano razmnožavati, dok ga nije cijelog osvojio. Kada su čvorci stigli u Sjevernu Ameriku, brzo su se raširili po cijelom kontinentu. Kada je zumbul prenesen na Floridu, pred jednog stoljeća, brzo se raširio po svim kanalima i vododerinama u kojima je mogao rasti. Kada korov uhvati korijen u žitnom polju, on odmah širi svoj teritorij, raseljavajući svoje sjeme tamo gdje može zauzeti cijelo polje, cijelo područje, cijelu zemlju.

Program prirode je sljedeći: kolonizirati nov teritorij i raširiti se do krajnjih granica moći - bez izuzetka.

Tisućama godina je Bijela rasa kolonizirala teritorije i zemlje, ponekad sa velikim uspjehom, nekad uz određene padove. U doba Rimske imperija, kolonizacija je bila izuzetno uspješna. Da Bijela rasa nije pogođena samoubilačkom, zaglupljujućom zabludom zvanom kršćanstvo, ona bi bez sumnje napredovala i još davnih dana kolonizirala svijet. Na žalost, kao što povijest pokazuje, Rimljani su podlegli kršćanstvu. Napredak Bijele rase se zaustavio i ona se sunovratila u propast, pa su je gotovo nadjačali muhamedanski Mauri.

U XVI, XVII, XVIII i XIX stoljeću, Bijela rasa je ponovno krenula naprijed, kolonizirajući sve kontinente na svijetu, a najuspješnije Sjevernu Ameriku.

Sada, u XX stoljeću, bijeli čovjek se opet nalazi na silaznoj putanji, kako se nova, otrovna židovska filozofija, komunizam, širi kao kuga. Bijeli čovjek se sada glupo povlači i bježi pred inferiornim šljamom, negirajući sebe i pomažući svojim neprijateljima da se množe.

Umjesto da kolonizira, bijela Amerika je kolonizirana, ne samo od hordi crnaca, već i obojenog svjetskog šljama. Bijeli čovjek više ne kolonizira Afriku, već Ameriku koloniziraju Afrikanci, Azijci i mulati. Južnu Floridu su preplavili mulati - Kubanci. Čak i nekada neosvojiva tvrđava Britanskog carstva, Engleska, nalazi se pod ubrzanom kolonizacijom obojenog šljama, koji se množi poput štakora. I prelijepi plavi Šveđani preplavljeni su hordama crnaca koji se iskrcavaju a nitko ni prstom ne mrda da ih zaustavi.

* * * * *

Pravo rješenje za bijelog čovjeka je da usvoji jasno određenu rasnu politiku: Bijela rasa se mora širiti sve dok ne naseli svu plodnu zemlju ovoga svijeta; mora tretirati sve obojene rase kao svoje smrtne neprijatelje; mora prestati pružati im bilo kakvu vrstu pomoći; mora ih brojčano nadjačati i izbaciti ih sa lica zemlje, kao što je to uradila sa Indijancima u Americi, samo još žešće.

Da bi uopće opstali, ovo mora biti naša vjera i naš zavjet: ili oni ili mi! Najvažniji cilj Kreativističkog pokreta je da se uvjeri da će opstanak Bijele rase na licu zemlje biti osiguran u budućnosti.

Mi, pripadnici Bijele rase, moramo ponovno naučiti veliku povijesnu lekciju od naših američkih pradjedova. Moramo isplanirati ovaj veliki pothvat Bijele rase na svjetskom nivou. Moramo ponovno, u smišljenom i odlučnom programu, poduzeti kolonizaciju svijeta, kakvu je Bijela rasa u posljednjih nekoliko stoljeća poduzimala, sa manje ili više uspjeha, ali odlučno. Kao i američki pioniri, mi moramo sada, kao svoj manifest sudbine, prihvatiti pobjedu nad svijetom i nastanjivanje njegove najplodnije zemlje.

POGLAVLJE BR. 11

Muhamedanstvo - moć militantne religije

Kao što smo vidjeli u prvom poglavlju ove knjige, prirodom i svemirom upravljaju zakoni. Cijelim svemirom, uključujući i našu malu planetu, vladaju zakoni, koji su univerzalni, čvrsti, neelastični i uvijek isti.

Među ovim zakonima prirode je i zakon opstanka, koji se odlučno primjenjuje i na ljudske rase. Mnoge rase su dolazile i odlazile i više ih nema. Neke od njih danas umiru pred našim očima. Sve vrste, pa i ljudske rase, imaju svoja posebna sredstva obrane i napada, uključujući i različite vrste parazita. Među ljudskim rasama postoji visoko razvijena vrsta parazita, poznata kao vječni Židov. Jedna od istaknutih specifičnosti, koju je Židov razvio radi vlastitog opstanka, je umjetnost prijevare, lukavstva i obmane. Židov je majstor prijevare. S obzirom da je najveći parazit, on je razvio religiju kao najjače oružje kojim vara, kontrolira, porobljava, iskorištava i uništava.

Židov nije samo "majstor laži" i vješti manipulator promidžbom, već je vrlo rano u svojoj povijesti, tisućama godina, shvatio koliko je religija moćno oružje. Religija je moćno sredstvo za ujedinjavanje rase prema zajedničkom cilju. Židovi su to postigli radi dobra vlastitog naroda. Koristili su religiju da bi uništili svoje neprijatelje, a njihovo najveće dostignuće u povijesti čovječanstva je pronalazak kršćanstva kojim su uništili Rimljane.

Židov je, ukratko, izmislio Stari zavjet da bi ujedinio svoju rasu, da bi joj dao tradiciju, cilj i svrsishodni program kojim će iskoristiti i uništiti ostale rase. Da bi postigao ovaj cilj, Židov je drugim rasama, a posebno bijeloj, dao religiju odnosno kršćanstvo, koje će svojim žrtvama uraditi upravo suprotno od onoga što judaizam čini Židovima. Bijeloj rasi je dao vjeru koja će je zbuniti i sluditi, podijeliti, iscjepkati i razoriti, čineći od nje lak plijen za nasilne Židove. Činjenica da je uspio u ovoj fantastičnoj zavjeri, najbolji je mogući dokaz da je on strpljivo i pažljivo planirao da nas uništi. U prethodnim poglavljima već smo iznijeli obilje dokaza kako nas je uništavao, a nastavit ćemo i u slijedećim.

Spomenuli smo tu divnu, veliku rimsku civilizaciju, kako je Rim osvojio svijet, bio nadmoćan i bez konkurencije. Pokazali smo da je Rim uživao u periodu mira i napretka, koji je trajao 200 godina i bio poznat kao Pax Romana, kada je razorna judeo-kršćanska filozofija počela širiti svoj virus po rimskoj imperiji. Povijest nam govori da je 313. godine car Konstantin postao prvi kršćanski car, proglasivši kršćanstvo službenom religijom carstva. Vidjeli smo da Rimljani, koji su podlegli ovom samoubilačkom nagovoru i postali fanatični kršćani, više nisu imali volje braniti svoje domove, svoju zemlju i svoju imperiju. U narednih 150 godina, do 476. godine nove ere, rimska imperija potpuno je smrvljena i raspala se. Također znamo da je, sa pojavom kršćanstva, Bijela rasa, uključujući ostatke rimske imperije, kao i cijele Europe, pala u tisućugodišnje Mračno doba.

Pošto su izazvali ovu užasnu katastrofu, nekada ponosne i moćne rimske imperija, Židovi nisu željeli da ostave na miru Bijelu rasu. Kao što su tisuću godina ranije potpomogli miješanje rasa u egipatskoj civilizaciji, tako su i sada željeli pokvariti Bijelu rasu u Europi i uništiti je zauvijek.

Da bi to postigli, stvorili su treću religiju, muhamedanstvo.

Više je od slučajnosti da judaizam, kršćanstvo i muhamedanstvo potječu sa relativno malog prostora u Aziji, koje se širi od Palestine do Saudijske Arabije, ili, drugim riječima, od Jeruzalema do Meke. Židovi su, kao što je to istaknuo Benjamin Franklin, Azijati. Ovo malo područje, naseljeno Semitima, koja leži istočno od mediteranskog i Crnog mora, iznjedrilo je tri religije, od kojih je svaka imala razoran utjecaj na Bijelu rasu.

Da li je Muhamed bio Židov povijest ne otkriva sa sigurnošću. Tako je mala razlika između semitskog Židova i semitskog Arapa, da izuzev njihove religije, vrlo ih je teško razlikovati. Muhamed je bio Semit, to znamo. Prije nego što je postao prorok i osnivač muslimanske religije, bio je oženjen sa izrazito bogatom udovicom koja je bila Židovka. Da je čitava Židovska rasa imala značajan utjecaj u stvaranju i širenju muhamedanstva, nije samo potvrđeno u povijesnim

događajima, već je glasno proklamirano od strane samih Židova. Naša je svrha ovdje pokazati kako su oni oblikovali muhamedanstvo u moćno oružje sa ciljem da unaprijede svoj drevni cilj mongreliziranja i uništavanja Bijele rase.

Kršćanstvo je uspjelo slomiti rimsku imperiju i izazvati krvoproliće, tako da Rima, poslije 476. godine, više nije bilo. Ali, što se događalo slijedećih nekoliko stoljeća koji su uslijedili nakon pada Rima?

U to vrijeme, Bijela rasa je bila slabija i razjedinjenija nego što je ikada bila. Uporni i podli Židov nije želio da ispusti ovu zlatnu priliku kako bi zadao smrtni udarac Bijeloj rasi. Što je učinio? Opremio je i organizirao obojene rase novom agresivnom i nasilnom religijom koja je bila potpuno suprotna onoj koju je ubrizgao u krvotok Bijeloj rasi.

I dok je Rimljanima usadio religiju koja im je govorila: okreni drugi obraz; voli svoje neprijatelje; prodaj što je tvoje i daj sirotinji; ne opiri se zlu; ne sudi prestrogo, Arapima je dao dinamičnu religiju koja je bila potpuna antiteza kršćanstvu.

U vremenu kada je Bijela rasa bila u stanju najveće konfuzije i podijeljenosti u povijesti, muslimanska religija se pojavila sa žestokom i agresivnom filozofijom koja je inspirirala njene sljedbenike da osvajaju i preobraćaju mačem. Sljedbenicima ove grube nove religije rečeno je da je raj divan zeleni vrt pun svijetlosti. Tamo duša vjernika, obučena u zelene haljine, drijema na zelenim jastucima, uživa u oprostu, voću, vinu, a služe je predivne crnooke djevojke zaobljenih bokova i prelijepih grudi. Onima koji su prešli u muslimane rečeno je da će, ako poginu u borbi, odmah otići u taj blještavi raj. Ovo je nadahnulo Arape gorućim fanatizmom, pa su hrlili u bitke, ne mareći da li će poginuti ili ne.

Ova pustinjska plemena, zapaljena religijskim fanatizmom, širila su islam od Indije do Španjolske, Egipta, Sirije, Male Azije i sjeverne Afrike. Španjolska i Carigrad su pali pred navalom muslimanske imperije. Arapi su pobjednički napredovali, prešli Španjolsku i stigli do srca Francuske, tako da su mogli osvojiti cijelu bijelu Europu. Samo zahvaljujući milosti sudbine 732. godine, veliki bijeli heroj, Karl Martel pobijedio je Arape u bitci kod Toursa u Francuskoj i spriječio osvajanje Europe.

Kako je drugačija mogla biti povijest Zapadne Europe da su je muslimani osvojili!

Ipak, osvojili su Španjolsku i doveli sa sobom crne Maure iz Afrike i arapsku semitsku krv. Tako je bilo sve do 1492. godine, kada ih je herojska bijela kraljica Španjolske, Izabela, protjerala. To je bila velika godina za Španjolsku. Ne samo da je kraljica Izabela uspjela izbaciti Maure iz Španjolske, nego su iste godine izbačeni i Židovi, a Kolumbo je zaplovio prema Americi.

Pošto je protjerala Maure i Židove, Španjolska je zakoračila u najveći i najsjajniji period svoje povijesti, pa se sljedećih sto godina mogu smatrati zlatnim dobom Španjolske.

Ipak, šteta je učinjena. Gotovo tisućugodišnja maurska vladavina Španjolskom i Portugalom dovela je do trovanja krvne loze ove dvije nesretne nacije, pa se trajna šteta u njihovoj rasi uočava i do dana današnjeg. Moje uvjerenje je da su Židovi nagnali Arape na osvajanja da bi se ovi razasuli po Europi i zagadili sve narode Zapadne Europe crnom krvlju Afrike. Za taj neuspjeh možemo zahvaliti sretnoj zvijezdi i Karlu Martelu, herojskom bijelom vođi, koji se hrabro držao u bici kod Toursa.

Bizantsko carstvo, sa glavnim gradom Carigradom, bilo je istočna polovica Rimskog carstva od šestog stoljeća. Preživjelo je skoro tisuću godina duže od zapadne polovice, sa Rimom na čelu, koja je propala. Razlog njegovog opstanka leži u tome što je imao čvrst stav protiv židovskog utjecaja u svojoj sredini. Židovima je zabranjivano da imaju bilo kakvog udjela u vladi, obrazovanju ili medicini i na mnogim drugim poljima, gdje je bio ograničen njihov utjecaj. Ipak, 1453. godine, Turci, koji su u to vrijeme bili dio muslimanskog carstva osvojili su Carigrad i okončali Bizantsko carstvo, a time i dominaciju bijelih ljudi u Maloj Aziji.

Na osnovu te muslimanske volje za moći, možemo naučiti kakav ogroman utjecaj ima agresivna, dobro usmjerena religija na rascjepkane i neorganizirane grupe ljudi, pa čak i kada su tako primitivni kao što su to bila arapska plemena sjeverne Afrike i Arabije. Kada je došla religija koja je ujedinila i okupila amorfnu masu arapskih i beduinskih plemena, položeni su temelji za

uspon arapske imperije. Ne samo da je ta religija sazdala ogromnu imperiju, koja se prostirala kao neprekinuti pojas od obala Zapadne Afrike do Filipinskih otoka, nego su muslimani postali najbrojniji u Africi, Bliskom i Srednjem istoku, u Indiji i jugoistočnoj Aziji. Oni također žive u velikom broju na Kavkazu, u Sovjetskoj centralnoj Aziji i u Kini. Čak i u Europi ima oko tri milijuna muslimana, koji uglavnom žive na Balkanskom poluotoku.

Ne samo da je Muhamed stvorio novu religiju, čija je sveta knjiga Kuran, nego je izgradio muslimansko carstvo, a sa njim i cjelokupnu arapsku kulturu koja je opstala i do danas. Islam ispovijeda jedna petina čovječanstva i on stalno privlači nove sljedbenike više nego bilo koja druga religija.

Nemoguće je iskazati kakav ogroman izvor energije jedna religija može biti kada se na pravi način nametne narodu koji je kasnije prihvati. Neka Bijela rasa ponovno nauči ovu lekciju i neka je nauči dobro.

POGLAVLJE BR. 12

Kraljica Isabella - nadahnuti križar

Vrijednost našeg duga prema velikoj kraljici od Castile i Liona teško je izmjeriti, ali je, u svakom slučaju, velika. Ova izuzetna žena bila je obdarena najboljim osobinama, na koje možemo biti ponosni, jer su to karakteristike naše velike Bijele rase. Čak i kao dijete bila je smirena i imala je kraljevsku pojavu. Ovo ne iznenađuje, s obzirom da je bila potomak Alfreda Velikog, Williama Osvajača, Plantagenetskih kraljeva Engleske, Svetog Luja, kralja Francuske i Svetog Fernanda, kralja Castile. Kao i njeni preci, William Osvajač i Henrik II, imala je željeznu volju pa bi, kada jednom odredi cilj, teško od njega odustajala. Voljela je slušati, više nego govoriti, a kada bi govorila, to bi bilo kratko i direktno.

Da bismo shvatili veliki doprinos ove neobične žene i značajnu ulogu koju je odigrala u krojenju sudbine tijekom povijesti, važno je razumjeti vrijeme u kojem je živjela. Vrlo je bitno sagledati i nekoliko stoljeća koja su prethodila njenoj vladavini i propast u koju su muhamedanski Mauri i Židovi gurali ne samo Španjolsku već cijelu bijelu Europu.

* * * * *

Napomenuli smo da su Židovi vrlo spretno stvarali i nametali Arapima novu religiju i da su đavolskom lukavošću isplanirali stvaranje moćnog muslimanskog imperija, kao sredstva kojim će napasti, osvojiti i uništiti bijelu Europu. Pošto su muslimani mačem osvojili i preobratili arapska plemena duž sjevernih obala Afrike do vrata Gibraltara, španjolski Židovi su pozvali Saracene da pređu u Španjolsku. Kada su 709. godine Saraceni napokon stigli, predvođeni afričkim Židovima, španjolski Židovi su otvorili vrata osvajačima i bili nagrađeni time što su postavljeni za vladare Granade, Seville i Cordobe. U novoj muslimanskoj državi, Židovi su dosegli neslućene visine prosperiteta i utjecaja.

To su postigli čak i poslije otkrića njihove zavjere o dovođenju Arapa iz Afrike radi rušenja Vizigotske kraljevine (kasnije Španjolske). Nakon što su bili osuđeni na ropstvo, pa čak i kada su oslobođeni, morali su se pridržavati strogih vizigotskih pravila ponašanja. Usprkos svemu, oni su prosperirali i do početka osmog stoljeća postali su izuzetno bogati i moćni u svim većim gradovima Španjolske, što im je omogućilo da izdaju tu nesretnu zemlju i otvore vrata fanatičnim maurskim osvajačima.

Postupno vraćanje poluotoka pod vlast bijelih Španjolaca nije jako uzbudilo Židove. Kada je Sveti Fernando ponovno osvojio Sevillu 1224. godine, bio je dovoljno nepromišljen da im da četiri maurske džamije, koje su pretvorili u sinagoge; dozvolio im je da žive u jednoj od lijepših gradskih četvrti i od njih jedino zahtijevao da se suzdrže od vrijeđanja kršćanske religije i od preobraćivanja kršćana.

Židovi, naravno, nisu poštovali ni jedan od ovih zahtjeva. Neki od kasnijih kraljeva, naročito oni kojima je bio potreban novac, ukazivali su im veliko poštovanje, a Alfonso VIII je postavio Židova za svog blagajnika.

Ovdje vidimo tu glupu vječnu slabost bijelih kraljeva da surađuju sa svojim smrtnim neprijateljima, Židovima, i dozvoljavaju da sakupljajući porez od njihovih podanika, daju im moć nad novcem. Istu slabost primjećujemo i u Americi - u posljednjem desetljeću, kada i sami imamo dva židovska ministra Unutarnjih financija - jednog po imenu Cohen, a drugog po imenu Kaplan.

Do kraja trinaestog stoljeća, Židovi su postali toliko moćni da su gotovo uspjeli preuzeti Španjolsku od Maura. U cijeloj Španjolskoj mora da je bilo između četiri i šest milijuna Židova. U ukupnoj populaciji od 25 do 30 milijuna ljudi, bilo je, otprilike, 15 do 20% Židova. Dalje, postojao je u to vrijeme program za podrivanje kršćanske doktrine, jedne grupe po imenu Albiženi. To je bila sekta (koju su opet stvorili Židovi) koja je kao vjeru propovijedala samouništenje i samoubojstvo - što je još jedan vid izopačenosti mozga kojim se ubrzava razaranje Bijele rase. Čak i neki nežidovi

su se obrezivali da bi slobodno (kao Židovi) mogli propovijedati ovu herezu, zbog čega bi kao kršćani bili kažnjeni.

Dalje, katolička crkva je uvijek, glupo, zelenaštvo smatrala grijehom, ostavljajući to polje široko otvoreno Židovima, koji su, stoga, imali monopol kao jedini bankari i zajmodavci. Malo po malo, kapital i privreda zemlje su prelazili u njihove ruke. Obično su uzimali 20% kamate u Argonu i 33-33,5% u Castilli. Za vrijeme gladi 1326. godine, zahtijevali su 40% kamate za novac koji su pozajmili gradu Cuenca radi kupovine žita. Građani, sa porezima koje je trebalo plaćati, seljaci bez novca da kupe sjeme za sjetvu i kmetovi koje pljačkaju plemići, okretali bi se u očaju židovskom zajmodavcu i postali njegovi ekonomski robovi. Pozajmljujući novac kraljevima, Židovi su došli i do kontrole nad vlašću. Običan narod ih je mrzio, jer su od kraljeva kupovali privilegije da naplaćuju poreze pa su bez milosti otimali sav novac koji su mogli od nesretnih građana.

Tu su Španjolci reagirali na zdrav instinktivan način. Kada bi stvari postale neizdržljive, građani bi se pobunili i izmasakrirali dobar broj Židova.

U većini slučajeva, papa bi stao u obranu Židova i činio sve da zaustavi građane, u njihovom pravednom bijesu, da ih ne masakriraju - što je još jedan dokaz da je kršćanstvo od početka bilo židovsko i da nastavlja biti židovsko čak i u samom centru vlasti, koju kontrolira papa.

Kada je kuga za dvije godine pokosila polovicu europske populacije, Židovi su patili puno više od ostalih, jer ih je očajno stanovništvo optužilo da su prouzročili pošast trovanjem bunara. Bili su odlučni da ih poubijaju širom Europe. Postoji mnogo dokaza da su Židovi zaista bacali zaražene ljude u bunare i druge izvore vode kako bi raširili kugu i tako poubijali još više pripadnika bijele populacije.

Papa Clement VI je odbacio ove optužbe protiv Židova kao lažne, pokušavajući istaknuti da je kuga isto tako smrtonosna i u zemljama u kojima ne žive Židovi, mada to nije bilo lako dokazati ili opovrgnuti. On je, nadalje, prijetio da će ekskomunicirati sve koji budu sudjelovali u masakrima Židova, nazvavši ih fanaticima. Ipak, Španjolci su nastavili ubijati Židove.

U Castilli 1391. godine, masakrirano je nekoliko tisuća Židova. Zbog toga su mnogi Židovi tobože prihvatili kršćanstvo i postali poznati kao **Konversosi** ili **Maranosi**. Tako je nastala nova klasa židovskih "kršćana", među kojima su neki bili naoko iskreni, ali od kojih je većina, iako su posjećivali nedjeljne mise, potajno nastavila posjećivati sinagoge i jesti košer hranu. Tobožnji "kršćani", a tajni Židovi, sada su bili oslobođeni ograničenja koja su nametnuta njihovoj braći iz sinagoga, pa su mogli da se vjenčavaju i miješaju sa bilo kojom od vodećih Španjolskih obitelji. Dalje, pred njima se otvorilo novo i vrlo važno područje, jer su sada, kao "kršćani", mogli postati svećenici, ili posvetiti svoje sinove crkvi kako bi pokazali "lojalnost" prema novoj religiji. Na taj način su, u vrijeme kraljice Isabelle, kontrolirali i iskorištavali španjolsku katoličku crkvu u zaprepašćujućem obujmu.

U Španjolskoj je bilo mnogo katoličkih svećenika, pokrštenih Židova, koji su se rugali misama i svetim obredima kojih su se tobože pridržavali. Jedan takav svećenik, na primjer, nikada nije davao oprost kada bi saslušao ispovijed. Španjolski katolici su, prirodno, mrzili ovakvo skrnavljenje i iz opravdanih razloga krivili Židove za sve veću korupciju u crkvi. U stvari, stari kršćani, kao što su bili Španjolci, gnušali su se Konversosa više nego Židova iz sinagoga, koje su bar mogli prepoznati. Konversosi su se rugali svetim obredima, a kada bi odlazili na ispovijed, obično su lagali.

Židovi su Španjolsku držali pod čizmom i svakodnevno pljačkali i globili svoje žrtve.

Ovo je, ukratko, bila politička i vjerska situacija u Španjolskoj u doba kada je Isabella, sa deset godina, dovedena na dvor svog dvadesetšestogodišnjeg polubrata. To je bio Enrique IV, kralj Castile. Kada je Isabellin otac umro, Enrique je naslijedio prijestolje.

* * * * *

Isabella je bila prelijepa djevojka svijetlog nordijskog tipa, svijetle crvenkaste kose, izraženih jagodica, nekako prevelikih u odnosu na sve ostalo, i plavim očima koje su imale

zelenkasti odsjaj poprskan zlatom. Stekla je dobro obrazovanje, koje su dobivale kćeri španjolskih plemića tog doba. Naučila je prelijepo govoriti kastiljski i govorila ga je sa elegancijom, a pisala visokim stilom. Učila je gramatiku, retoriku, slikanje, poeziju, povijest i filozofiju. Od oca je naslijedila strastvenu ljubav prema glazbi i poeziji, a od svojih tutora, koji su studirali na sveučilištu u Salamanci, naučila je mnogo o filozofiji Aristotela i svetog Tome Akvinskog.

Kada su ona i njen mlađi brat Alfonso dovedeni na dvor Enriquea IV, bili su šokirani nemoralnošću i tračevima na kastiljskom dvoru. Slabi i nemoralni Enrique je bio uvreda za prijestolje i izdajnik Bijele rase. Nadbiskup Carilho iz Toleda je ovako optužio Enriquea: "Neukus, korupcija i grijesi su tako užasni da se ne mogu ni opisati, jer oni zagađuju i samu atmosferu i skrnave ljudsku prirodu". Nadbiskup se pridružio nezadovoljnom plemstvu u Burgosu, javno iznoseći optužbe na adresu kralja.

Objavili su da su kraljeva maurska garda i ostali kojima je kralj dao moć "silovali udane žene, kvarili i napadali djevice i tjerali ljude i dječake na protuprirodni blud, a dobri kršćani koji su se usudili žaliti su bili javno šibani". Optužili su kralja da je uništio imovinu španjolskih radnih klasa, dozvoljavajući Maurima i Židovima da ih iskorištavaju; optužili su ga da je dozvolio da se nerazumno dižu cijene devalvacijom novca; da je dozvolio svojim činovnicima da se služe podmićivanjima i iznuđivanjima; da je pravdu i vlast izvrgao ruglu čineći pogrešna imenovanja i dozvolivši da i najgori zločini prođu nekažnjeno; da je pokvario crkvu izbacujući dobre svećenike i stavljajući na njihova mjesta licemjere i političare.

Za Isabellu i njenog brata, princa Alfonsa, bilo je dobro što su uspjeli izbjegnuti trovanje atmosferom tog lažnog dvora, sa koga su za cijeli život ponijeli mržnju prema nemoralu i njegovim uzročnicima, koje su prepoznali u utjecaju muslimana i Židova.

Na dvoru je bilo mnogo intriga, prevrata i borbi koje su podrivale kraljevstvo. Isabellin brat, princ Alfonso, bio je nasljednik prijestolja. Međutim, kada je imao 15 godina, iznenada je umro. Neki su optuživali kralja Enriquea i njegove sljedbenike da su ga otrovali, ali to nije sigurno. Isabella je postala značajan politički faktor, pa su se pravile mnoge intrige oko njene udaje za različite političke saveznike. Kralj Enrique je bio vrlo nestrpljiv da što prije uda princezu za portugalskog kralja Alfonsa V, koji je želio osigurati Isabellin pristanak. Drugi izabranik bio je Vojvoda od Guyenna, brat i nasljednik francuskog kralja Luja XI. Odlučan i uporan da se oženi njome bio je i jedan židovski mulat, vrlo loše reputacije, po imenu Don Pedro Giron koji je na kraju i dobio kraljevu dozvolu. Na sreću, dok je ovaj sladostrasnik putovao, odlučan da oženi Isabellu protiv njene volje, teško se razbolio pa je umro. Princeza Isabella je vijest o njegovoj smrti primila uz suze radosnice i požurila u kapelicu da se zahvali Bogu.

Preživjevši sve ovo, u osamnaestoj godini udala se za princa Fernanda, nasljednika aragonskog prijestolja. Don Fernando je bio mladić skoro godinu dana mlađi od nje. Ovaj brak ujedinio je kraljevstva Castile i Aragona u jednu od najmoćnijih država Europe. Mnogi neprijatelji, uključujući i njenog polubrata, kralja Enriquea, borili su se protiv ovog saveza. Kada je njihov tajni brak obznanjen, postao je činjenica koju kralj Enrique nije mogao opovrgnuti.

Isabellin polubrat, kralj Enrique, umro je 12. prosinca 1474. godine. Usred radosti i slavlja njenih novih podanika, uz pompu i ceremoniju, Isabella je okrunjena za kraljicu Castile 13. prosinca iste godine. Tada je imala 23 godine i bila je prelijepo oličenje države.

Njen suprug, princ Fernado, nije bio kraj nje u to vrijeme. Kada je saznao vijesti o Enriqueovoj smrti i okrunjenju svoje žene, bio je u Perpignanu, gdje je još početkom jeseni otišao pokušavajući izbaviti oca iz zarobljeništva.

Kraljica i njen suprug potpuno su se slagali oko svojih vladarskih dužnosti. Kraljica Isabella je trebala biti jedini i vrhovni vladar kraljevstva Castile, a Fernando bi imao iste dužnosti nad kraljevstvom Aragona. Bilo je mnogo intriga, ogovaranja i nesloge među njihovim sljedbenicima, dok su neprijatelji težili da podijele dvor na dvije struje, što im nije uspjelo. U većini javnih poslova, nastupali su jedinstveno, uz oba potpisa na dokumentima, s oba lika na novčićima. "Čak i kada su se iz nužde razdvajali, ljubav je održavala njihovu jedinstvenu volju - mnogi su pokušali da ih razdvoje, ali se oni sa tim nisu slagali."

Ukoliko su željeli ispuniti zadatak, koji ih je čekao, nisu sebi smjeli dozvoliti razmimoilaženja. Trebalo je da uvedu reda u anarhiju, da povrate prestiž kruni, kraljevsku zemlju koju je Enrique nezakonito dao plemstvu, vrijednost moneti, da ozdrave poljoprivredu i proizvodnju, riješe židovski problem, maurski problem, problem konversosa - bio je to zadatak koji je izgledao nemoguć za ovu mladu ženu i ovog mladog čovjeka, čak i uz pomoć vojske i novca. Francuska i Portugal su bili njihovi neprijatelji. Castile je bila država kaosa.

Situacija je bila vrlo slična onoj s kojom se suočio jedan drugi veliki vođa, Adolf Hitler, kada je naslijedio propalu, podijeljenu i slomljenu Njemačku, 1933. godine. I on je imao porobljenu zemlju. I on je imao naciju koja je bila pocijepana, rastrgana židovskim problemom i suočena sa brojnim vanjskim neprijateljima.

Iako je suprugu potpuno podržao u njenim naporima, ipak su pokretačka snaga i križarski žar potjecali, uglavnom, od same Isabelle.

Ubrzo pošto je Isabella okrunjena za kraljicu Castile, zemlju je napao Alfonso V, kralj Portugala. Fernando i Isabella su naslijedili kraljevstva bez vojski i bez financija da ih stvore. Međutim, Isabellini neprijatelji nisu računali na njenu genijalnost. Četiri mjeseca je provela na konju, idući sa jednog na drugi kraj kraljevstva, držeći govore, održavajući konferencije, predsjedavajući sudovima da bi objesila nekoliko lopova i ubojica. Jašući je prevaljivala po tisuću i više kilometara, preko hladnih planinskih prijelaza, da bi pregovarala sa nekim plemićem sa oko 500 vojnika. Gdje god da je išla, rasplamsavala je prastaru mržnju Kastiljanaca prema Portugalcima. Dok je Fernando sakupljao trupe iz sjevernih provincija, Isabella je okupila nekoliko tisuća ljudi u Toledu i povela ih, pod punim naoružanjem, kao Ivana Orleanska, u susret svom suprugu u Valadolidu.

Do kraja lipnja 1475. godine, oni su okupili 42.000 ljudi, slabo opremljenih i nediscipliniranih, među kojima su mnogi bili seljaci ili oslobođeni osuđenici. Sakupivši ih u 35 bataljuna, Fernando je napustio Valadolid u srpnju i napao neprijatelja sjeverozapadno od rijeke Duro. Poslije nekoliko mjeseci i više bitaka, u kojima se uspjeh smjenjivao sa porazima, Fernando je napokon uspio protjerati trupe kralja Alfonsa i tako, za izvjesno vrijeme, otkloniti opasnost po tron kraljice Isabelle.

Pobjeda nad Portugalom je Isabellu učinila jedinim gospodarom Castile, koja je bila izmrcvarena glađu i zarazama i ekonomski skoro bespomoćna. Nitko nije plaćao svoje dugove i nije bilo načina da se ljudi natjeraju da to urade. Neredi su bili uobičajena pojava. Mirni ljudi nisu bili vlasnici vlastite imovine. Nisu imali nikakvu zaštitu od pljačkaša i nasilnika.

Glavni zadatak Isabelle i Fernanda bio je da se povrati poštovanje zakona. Da bi ovo postigli, Isabella i njen suprug su jahali od grada do grada, nekada zajedno, nekada odvojeno, sprovodeći pravdu bez odlaganja i bez troškova za narod. Mlada kraljica bi saslušala optužbe, odredila kazne, osudila krivce na smrt i odlazila na drugo mjesto. Ubrzo je njena pravda ispunila zemlju konsternacijom. Ta pravda je bila zastrašujuća zato što je bilo jasno da je nepristrana i nepotkupljiva. Među samim plemstvom je bilo mnogo korupcije, pa su i kraljici, po starom običaju, nudili ogromne sume novca da bi je podmitili, kako ne bi sprovodila svoju pravdu. No, kraljica je više voljela pravdu od novca. Na primjer, kada je bogati plemić po imenu Alvar Yanez, koji je ubio bilježnika, ponudio kraljici 40.000 dukata ukoliko mu spasi život, ona je to sa gnušanjem odbila i istog dana odrubila glavu Yanezu. Da bi ugušila svaku sumnju da je to učinila radi novca, imanje je podijelila njegovim sinovima, iako ga je mogla uzeti za sebe.

Isabella i Fernando su bili sasvim svjesni da muhamedanci, koji su okupirali južnu polovicu Španjolske, okupljaju snage da ponovno napadnu i osvoje sjeverni dio podijeljene zemlje. Bili su sasvim svjesni da su njihove snage razbacane, podijeljene i nemoćne da se suprotstave ovakvoj invaziji. Isabella je znala da se moraju ispuniti neki važni preduvjeti prije nego što zemlja bude ponovno u stanju da se ujedini i suprotstavi takvoj invaziji. Sama crkva je bila potpuno korumpirana i prepuna Židova Konversosa koji su zauzimali ključne položaje i širili anarhiju i konfuziju u tim teškim vremenima. Njen polubrat, kralj Enrique je podijelio i izgubio toliko

kraljevske zemlje da nije ni bilo mogućnosti da se obnovi kraljevska blagajna. Znali su da će morati poduzeti teške korake kako bi se zemlja ujedinila i uspostavio vrhovni autoritet krune.

Budući da je katolička crkva raspolagala ogromnom moći u Španjolskoj 15. stoljeća, kralj i kraljica su znali da moraju srušiti crkvenu hijerarhiju, sačinjenu od prevarantskih i perfidnih Židova Konversosa, koji su trovali kršćane i bili spremni da prvom prilikom prodaju i crkvu i svoju zemlju muhamedancima.

Odlučili su uspostaviti Inkviziciju i jednom zauvijek očistiti crkvu od ove tuđinske grupe koju nisu sačinjavali ni Španjolci ni kršćani.

Isabella je shvatila da će morati riješiti problem unutarnjeg neprijatelja prije nego što se suoči sa prijetnjom Maura s juga. Među ove neprijatelje mogla je ubrojiti ne samo Židove iz sinagoge, već i skrivene Židove, konversose, koji su se infiltrirali u hijerarhiju crkve. Znala je da su Židovi pozvali muhamedance, omražene Maure, koji su oduvijek bili unutarnji neprijatelji, a sa kojima su ovi surađivali i nudili im pomoć.

Osiguravši od Pape potajno, dvije godine ranije, dozvolu za uspostavu Inkvizicije, ona i Fernando su revno prionuli na posao.

Ne samo da su Židovi iskvarili i zagadili samu katoličku crkvu, već su izmislili i širili albižansku herezu. Ova hereza je propovijedala samoubojstvo, a njeni sljedbenici su često davili ili izgladnjivali svoje bolesne, pa čak i malu djecu. Vidimo na djelu još jednu židovsku ideju koja guši i uništava Bijelu rasu.

Po osnutku Inkvizicije, prvo se trebalo pozabaviti Albižanima. Sama Inkvizicija nikada nikoga nije osudila na smrt. Inkvizitori bi odlazili u određene gradove, sakupljali sve heretike i tjerali ih da priznaju nedjela, obično u roku od 30 dana. Prema onima koji bi priznali, postupalo se blago. Zatvorenika, za koga je utvrđeno da je kriv i koji bi odbio da se odrekne hereze, inkvizitori bi predali državi, koja bi onda prema njemu postupala kao prema izdajniku. U praksi je to izgledalo ovako: od stotinu optuženih, dvojica zarobljenika bila bi osuđena na srmt. Neki su bili smješteni u zatvore. Neki su bili oslobođeni, mučenje je korišteno kao krajnje sredstvo, ali se sve činilo da se ono što manje primjenjuje.

U međuvremenu, postalo je potpuno jasno da muhamedanci čine odlučan pokušaj da pokore cijelu Europu. Godine 1479. Muhamed II je prešao preko mora i osvojio otok Rodos. Kada su sljedeće, 1480. godine vitezovi Svetog Ivana izbacili Muhameda II sa Rodosa, on se iskrcao na obale Italije šireći strah po cijeloj Europi. Njegove posade zaposjele su obalu Apulije, a 11. kolovoza 1480. godine Muhamed je prijevarom zauzeo Otrant u napuljskoj kraljevini. Od 22.000 stanovnika, barbari su do smrti mučili 12.000 vezanih i bespomoćnih ljudi. Poklali su sve svećenike u zemlji. Na brdu van grada, danas poznatom kao Brdo Mučenika, izmasakrirali su mnoge zarobljenike, koji su odbili da postanu muhamedanci a njihova tijela su bacili psima.

Apatija talijanskih prinčeva je bila ogromna. Oslabljeni i pod kontrolom židovskih zajmodavaca, ostali su razjedinjeni i potpuno nemoćni. Na primjer, kralj Napulja je bio u ratu sa Firenzom, a njegov sin Alfonso, vojvoda od Calabrije je boravio u Toscani, nekih 600 kilometara dalje, boreći se u toskanskom ratu.

Španjolskim kraljevstvima se počela širiti panika. Ljudi su se pitali što bi se dogodilo ako bi Turci došli sa istoka, a Mauri iz Granade poduzeli ofenzivu na jug, protiv Andaluzije. Castile je znala da će biti rata koji će iziskivati i posljednji djelić njene snage. A postojali su i tajni neprijatelji u unutrašnjosti, koji su izvukli korist od njenog bogatstva u prošlosti i izražavali naklonost prema omraženim muhamedancima. To su bili židovski Konversosi iz Castile, nacija unutar nacije.

Iskrcavanje Turaka u Italiji zapečatilo je sudbinu Konversosa.

Prva suđenja Inkvizicije održana su u Castile 6. veljače 1481. godine. U isto vrijeme, Španjolskom je bjesnjela bubonska kuga.

Konversosi su bili uzdrmani i napokon su počeli odlaziti iz Seville. Nekolicina najmoćnijih Konversosa sastali su se u katoličkoj crkvi u San Salvadoru da bi razmotrili kako da se zaštite. Nazočni su bili katolički svećenici, fratri, magistrati, vladini dužnosnici - svi židovskog porijekla i tajni neprijatelji katoličke crkve i Španjolske. Diego de Suzan, rabin čije bogatstvo je bilo

procijenjeno na 10 milijuna maravedisa, zahtijevao je, u vatrenom govoru, da se silom suprotstave inkviziciji. Znali su da u svojim rukama imaju vlast nad gradom pa su odlučili da se ujedine i poubijaju svoje neprijatelje i tako se osvete. Srećom, Isabella je saznala za ovu zavjeru. Glavni zavjerenici bili su pohvatani. Suzanu i njegovim bogatim suučesnicima je suđeno pred sudskom porotom. Neki od njih priznali su zlodjelo i određena im je kazna, dok su šestorica vođa proglašeni nepopravljivim hereticima pa su ih inkvizitori predali u ruke gradskih vlasti. Šestorica zavjerenika izvedeni su izvan gradskih zidina i spaljeni na lomači. Izvršenje kazne nad Suzanom dogodilo se tri dana kasnije.

Tisuće Konversosa su se, u panici, razbježali na sve strane, neki u Portugal, neki u Italiju, gdje Židovima, u vremenima progona, papa nikada nije uskratio zaštitu.

Isto se događalo u svim gradovima. I sami inkvizitori bili su zaprepašteni otkrićem da je vrlo veliki postotak Konversosa bio uključen u podrivanje same crkve prema kojoj su navodno iskazivali lojalnost, kao i u zavjere protiv krune i države.

Posljednjih pet stoljeća su pisci, neprijateljski raspoloženi prema Španjolskoj i katoličkoj crkvi, znatno pretjerivali ocjenjujući španjolsku inkviziciju. Istina je da je za vrijeme vladavine Isabelle bilo spaljeno negdje oko 2000 ljudi, i to ne samo potajnih Židova, već i bigamista, blasfemista, pljačkaša crkava, lažnih proroka i drugih zločinaca. Javno mnijenje je odobravalo inkviziciju, a sama Isabella se njome ponosila.

Židovski pisci, koji dominiraju našom književnošću posljednjih pet stoljeća, optužili su Isabellu da je dovela do intelektualne propasti Španjolske zbog inkvizicije. Radi se, naravno, o krajnjoj laži, jer intelektualni život Španjolske nikada nije bio plodniji nego u stoljeću koje je uslijedilo nakon uspostavljanja inkvizicije. Bilo je to doba trojice najvećih španjolskih pjesnika, Cervantesa, Lope de Vege i Calderona. U tom periodu osnovane su najbolje škole i fakulteti, a strani znanstvenici preplavili su Španjolsku i uživali poštovanje, dok su medicina i ostale znanosti dosegnule najveće visine. Proizvodnja i trgovina u Španjolskoj doživjeli su neviđeni procvat, a red u kući i prestiž u inozemstvu nikada nisu bili veći nego tijekom XVI stoljeća, kada je Španjolska postala nova imperija, zasjenivši Europu i svijet. Nesumnjivo da je glavni uzrok napretka Španjolske bilo očišćenje od židovske zaraze.

Ovo čišćenje kuće se nastavilo. Muhamedanci su odlučili osvojiti cijelu Europu. Mula Abul Hasan, muslimanski vođa iz Granade, divlji Maur, na prijevaru je zauzeo grad Zaharu, na Božić 1482. godine i dospio na 30 kilometara sjeveroistočno od Seville. Isabella je bila suočena sa najvećom krizom u svom životu, pa je, što je bilo karakteristično za nju, odlučila da se bori.

Isabella je bila odlučna da okonča maursku dominaciju na jugu, bez obzira koliko to trajalo. Odlučila je da, uz pomoć svog supruga Fernanda, učini ono o čemu su svi dobri kraljevi Castille sanjali, ono što njen otac nije uspio učiniti, a slabići kao Enrique, izbjegavali učiniti. Dogovoreno je da kralj povede španjolsku vojsku, a da ona, u svojim zrelim tridesetim godinama, ujedno bude agent, komesar, oružar, bolničarka i da razglasi svoje ciljeve.

Nije mi cilj da se bavim krvavim ratnim epizodama koje su potrajale deset godina. Bilo je mnogo obeshrabrujućih poraza i Isabella je često bila na rubu očaja. Ovakav dugotrajni rat slomio bi mnoge, ali ga je ona, uz čeličnu odlučnost, uporno nastavljala. Istovremeno je vodila kampanju protiv Židova Konversosa. Bez inkvizicije i njenih temelja, vođenje rata bilo bi beznadno.

To je bilo novo doba baruta i topova. Da bi se vodio ovaj rat, bila je potrebna teška artiljerija koja je morala stići iz Francuske, Njemačke i Italije. Isabella je učinila jedinu moguću stvar. Konfiscirala je imovinu Židova Konversosa, iskoristila je da kupi streljivo i ostale potrepštine za rat protiv Maura. U vrijeme konačne pobjede nad Maurima, rodila je i svoje peto dijete. Tijekom ratnih godina naučila je latinski, kako bi mogla razumjeti strane diplomate i da ne bi ovisila o prevodiocima.

Hrabrost, entuzijazam i odlučnost Isabelle i njenog supruga konačno su dali ploda. 2. siječnja 1492. godine. rat je, poslije 10 godina, bio završen. Maurski vođa Babdil se povukao, predao Granadu i uručio ključeve Fernandu, koji ih je predao kraljici, a ona ih je zatim dala svom

najstarijem sinu, princu Juanu. Na visokom tornju u Granadi, smjesta se stvorio srebrni križ i zavijorila zastava Santiaga. Poslije 770. godina, Bijela rasa je ponovno zavladala Granadom.

1492. je bila velika godina za Španjolsku i za Bijelu rasu. Bila je to godina kada su Mauri izbačeni iz Španjolske i kada je Kristofor Columbo, pod pokroviteljstvom kralja Fernanda i kraljice Isabelle zaplovio prema novom svijetu i otkrio Ameriku. Te godine kraljevski par Španjolske donio je čvrstu odluku da zemlju oslobodi i preostalih neprijatelja - Židova iz sinagoga.

Uvođenjem Inkvizicije, Isabella je željela zaštititi katoličku crkvu i ukloniti prikrivene Židove iz njene hijerarhije. U tome je skoro potpuno uspjela. To, međutim, nije utjecalo na Židove iz sinagoge, odnosno, Židove koji su ostali vjerni judejskoj vjeri. Otkrila je da oni na svakom koraku, i dalje podrivaju zemlju, izdajući je Maurima i muslimanima, te da još uvijek posjeduju novac i moć, na štetu njene voljene zemlje. Osim toga, stalno su poticali preobraćene Židove na bogohuljenje i djela protiv crkve. Bernaldes, španjolski povjesničar toga vremena, piše o Židovima: “Oni, Židovi, žive uglavnom u većim gradovima, i na najplodnijem i najbogatijem zemljištu... Svi su trgovci i kontroliraju prikupljanje poreza, upravitelji su imanja, trgovci platnom, krojači, obućari, trgovci kožom, kuhari, trgovci svilom, zlatari i bave se ostalim sličnim poslovima. Nikada nisu obrađivali zemlju, niti su ikada bili radnici, stolari, zidari; oni traže lakša zanimanja i načine da zarade novac bez velikog truda. Lukav je to narod...”

Fernando i Isabella su konačno odlučili da Židove, kao rušitelje Španjolske protjeraju iz zemlje, kako bi iskorijenili zlo. Posljednjeg dana ožujka 1492. godine, objavili su ukaz kojim se naređuje svim Židovima da napuste njihovo kraljevstvo najkasnije do 1. srpnja i koji im zabranjuje da sa sobom ponesu zlato, srebro i novac. Do 2. kolovoza, Židovi su morali napustiti Španjolsku, ukoliko se ne pokrste i ne pređu na kršćanstvo. Samo dan kasnije, Columbo je isplovio na svoj put.

Oko 160.000 Židova napustilo je Španjolsku. Neki su otplovili za Kartaginu, a drugi u Arsilu, pa odatle za Fez u maurskoj kraljevini. Pojedini su se zaputili prema Portugalu gdje im je ulaz odobren uz plaćanje visokih taksi. Neki su stigli u Navaru, u Francuskoj, neki čak i do Balkanskog poluotoka. Dio njih se vratio u Castille i bio pokršten. Sve u svemu, ostalo je 3 do 4 milijuna ljudi židovskog porijekla, bez obzira što su prešli na kršćanstvo.

Mnoge židovske izbjeglice papa Aleksander VI je primio u Rim. Kada bi stvari postale neizdržive u zemljama koje su uništavali, Židovi su uvijek mogli računati da će im papa spasiti glave. Ovo ne čudi previše kada se zna da su Židovi, u stvari, izmislili kršćanstvo i bez sumnje, u stoljećima koja su slijedila, zadržali kontrolu nad rimskim papinstvom. Katoličku crkvu čvrsto kontroliraju i danas, koristeći je kao oružje, gdje god odluče podrivati i izopačiti zdrave prirodne instinkte Bijele rase. Papa Aleksander VI, koji je rođen u Španjolskoj, zbog pomoći Židovima, prozvan je “Maranom” i “Židovom”.

Kraljica Isabella je živjela još dvadeset godina nakon povijesne 1492. godine. U tom vremenu ukazivane su joj mnoge počasti, a sama je bila pogođena mnogim nesrećama u krugu obitelji. Ovdje ću, međutim, završiti o Isabelli, jer se tu završava najznačajniji dio njenog života, koji nas zanima.

Njena životna priča predstavlja zadivljujući ep u povijesti Bijele rase. Da nije bilo nje, Europu bi vjerojatno preplavili crni muslimani Afrike i u njoj bi danas živjela bastardizirana rasa mulata. Isabellin genij, njen entuzijazam i odlučnost jesu podsjetnik za sve bijele žene i muškarce da se potrude i učine sve što mogu za svoju rasu. Možemo puno naučiti iz njenih borbi i dostignuća, pa čak i iz onoga što nije uspjela uraditi, kao i iz njenih grešaka.

Isabellina dostignuća su inspiracija svim pripadnicima Bijele rase i mi možemo biti ponosni na ovu veliku ženu. Njena životna priča nam može poslužiti kao primjer. Kada nam se čini da je Bijela rasa stigla do samog dna, kada izgleda da su Židovi potpuno uništili i posljednji djelić pristojnosti i da su iskvarili vladu, zemlju i sve njene institucije, i kada stvari izgledaju očajno i bez nade, volja, genij i odlučnost jedne jedine osobe mogu promijeniti situaciju tako da se od najnižih dubina očaja stigne do najviših visina ponosa i prosperiteta. Vidjeli smo da je Španjolska bila uništena kriminalom, unutarnjim podjelama, glađu, zarazama i kako su joj prijetili unutarnji i vanjski neprijatelji. Vidjeli smo da je korupcija uništila zemlju od najviših državnih ureda,

prijestolja, do najnižeg seoskog plemstva. Vidjeli smo kako su crni Mauri iz Afrike osvojili i uzurpirali južni dio Španjolske i kako su prijetili, ne samo ostatku Španjolske, već i čitavoj Europi.

U dvadeset trećoj godini života kraljica Isabella se nije mogla suočiti sa beznadnijom i očajnijom situacijom. Ipak, u narednih 20 godina njene vladavine, nepokolebljivom voljom, hrabrošću i odlučnošću pobijedila je sva ova zla. Prevladala ih je i podigla Španjolsku na visine na kojima nikada nije bila. Španjolska je, djelomično oslobođena od Židova, u slijedećem stoljeću postala najveća sila u Europi. Izgradila je moćnu imperiju u Novom svijetu i dovela je svoju umjetnost, književnost i privredu do visina koje nijedna zemlja u Europi do tada nije dostigla.

Iz njenih grešaka možemo puno naučiti. Najveća greška je bila odanost kršćanskoj religiji, jer nije shvatila osnovnu vrijednost vlastitog rasnog nasljeđa. Ono što je postigla, uspjela je zbog kvalitete krvi, koja je kolala njenim kraljevskim venama, a ne zahvaljujući religijskim poukama. Zbog posvećenosti kršćanstvu, dozvoljavala je papinstvu, kojim su upravljali Židovi, da pokolebaju njenu odlučnost za poduzimanjem najoštrijih mjera, neophodnih da se zemlja oslobodi od židovske zaraze. Napravila je fatalnu grešku, jer je Židove promatrala kao vjersku zajednicu, a ne kao parazitsku rasu, što oni i jesu. Kobno je pogriješila u pokušaju da ih preobrati, dozvolivši im da propovijedaju kršćanstvo, umjesto da ih je protjerala iz zemlje. Njenom greškom se može smatrati i što je dozvolila, već poraženim Maurima da ostanu u Španjolskoj, pokušavajući ih preobratiti u kršćanstvo u nadi da će postati “miroljubivi” građani njene zemlje.

Trebala je sve Maure preko Mediterana protjerati natrag u Afriku, kako ni tada, a ni u budućnosti, više ne bi mogli zagađivati krv Španjolske. Neoprostivo je pogriješila, jer je dozvolila da tri ili četiri milijuna Židova, koji su lažno ispovijedali kršćanstvo, a u srcima bili Židovi, ostanu u Španjolskoj. Židovski problem bio bi riješen da je Židovima Konversosima učinila isto što i inkvizicija hereticima ili da ih je prognala iz kraljevstva.

Prikupivši snage i iskoristivši pravi trenutak da očisti zemlju od izdajničkih, tuđih elemenata, Židova i Maura, trebala je potpuno i do kraja obaviti posao. Na žalost, dozvolila je milijunima ovih semita da ostanu u zemlji i da i dalje zagađuju i truju krv španjolske rase. Stoljećima su Španjolci plaćali danak ovoj grešci, pa je danas Španjolska naseljena izmiješanim rasama punim maurske i židovske krvi. Od toga se Španjolska nikada neće oporaviti.

Usprkos navodnom preobraćenju, Židovi su ostali Židovi, neprestano izdajući Španjolsku, kujući zavjere sa njenim neprijateljima. U suradnji sa Židovima Engleske i drugih zemalja, slijedećih nekoliko stoljeća gušili su trgovinu i sprečavali širenje Španjolske, a vrlo često i odavali tajne njenim neprijateljima.

Mora se priznati da Isabella nije kriva zbog ovakvih okolnosti. Židovi su zarazili Španjolsku deset stoljeća prije nego što je ona došla na prijestolje. Muslimani su zauzeli Španjolsku puno stoljeća prije njenog rođenja, a još uvijek su držali pola Španjolske kada je okrunjena za kraljicu. Da nije bilo njene odlučnosti i entuzijazma, Španjolska bi se nesumnjivo degenerirala, a Arapi i muslimani bi osvojili ostatak Španjolske, a vrlo vjerojatno i cijelu Europu. Ova velika kraljica spriječila je i zaustavila napredovanje Židova i muslimana.

Prije svega, dokazala nam je svima što je u stanju učiniti jedna odlučna bijela osoba uz entuzijazam i odlučnost, uz organiziranost i vodstvo, židovska moć može biti slomljena. Ono što je ona postigla u svoje vrijeme, to je Adolf Hitler učinio u doba svoje vladavine. Neka to bude nadahnuće za sve nas. Učinimo isto za našu generaciju, u našem vremenu.

POGLAVLJE BR. 13

Mormonizam - bolja prevara

Kao što muhamedanstvo napreduje brže od drugih velikih religija svijeta i brojčano je u najvećem porastu, tako je i mormonstvo religija koja se danas u Americi najbrže razvija. Iako nije velika u usporedbi sa glavnim svjetskim religijama, mormonska crkva ima više od tri milijuna sljedbenika. Bez obzira što je mormonska vjeroispovijest za bijele narode bolja od kršćanstva, ipak sam uvjeren da i ona, kao i kršćanstvo, predstavlja veliku podvalu i zapanjujuću obmanu.

Na neki način, iz mormonizma možemo naučiti vrlo važne stvari i zato ga razmatramo zajedno sa glavnim religijama. Naime, mormonstvo nam pruža odgovor na pitanje da li je moguće započeti propagiranje nove religije u moderna vremena? Ta religija odgovara na ovo pitanje naglašenim DA, pošto je započeta pred manje od 150 godina. Ova ne tako stara religija omogućava nam da uvidimo kako se širi novo učenje, a ujedno nas uči i tehnikama koje možemo koristiti u propagiranju nove vjeroispovijesti, Kreativizma.

Mormonsku religiju je osnovao Amerikanac po imenu Joseph Smith, rođen u Vermontu, 1805. godine. Sa deset godina, preselio se sa svojim roditeljima u grad Palmira, u državi New York. Kada mu je bilo 15 godina, preselili su se u obližnje mjesto Manchester i tu je prvi put imao vizije i kontakte sa “anđelima koje je poslao Bog”. Do 18 godine je imao još nekoliko takvih “vizija” i “posjeta” Svevišnjeg. U tim stanjima transa bilo mu je rečeno da će dobiti zlatne ploče i komplet naočala od prozirnog kamenja, “Urim” i “Tumim”, pomoću kojih će biti u stanju prevesti drevne aramejske, hebrejske i egipatske natpise na pločama.

Anđeo Moroni “otkrio” je Josephu Smithu da je svete zapise zakopao na brdu Kumora 420. godine p.n.e. Navodno je to bila skraćena verzija koju je od zapisa svojih predaka napravio Mormon, otac mormona, odakle i potječe naziv Mormoni.

Smith je tada počeo “prevoditi” zapise, diktirajući ih iza zavjese jednom od svojih pomoćnika.

Sve ovo podsjeća me na jednu priču koja se pripisuje generalu Grantu, kada mu je neki stranac prišao, rukovao se sa njim i rekao: “Markiz od Queensbery, vjerujem?” Na to je general Grant odgovorio: “Svatko tko bi u to povjerovao, bio bi dovoljno glup da povjeruje u bilo što”.

U svakom slučaju, *Knjiga Mormona*, biblija mormonske vjere, prevedena je na engleski i objavljena 1830. godine, kada je Joseph Smith osnovao **Kristovu crkvu svetaca sudnjeg dana**.

Originalne ploče je ponovno uzeo na čuvanje anđeo Moroni, tako da ih nitko nikada više nije vidio. Vrlo zgodno.

Smith je, zajedno sa svojim sljedbenicima tvrdio da ga je 1829. godine posvetio Ivan Krstitelj i proglasio Apostolom. 6. travnja 1830. godine u Fayetti, u državi New York, osnovana je Kristova crkva svetaca sudnjeg dana, na čijem čelu se nalazio Joseph Smith kao njen prvi prorok. Pripadnicima crkve je naloženo da izađu i propovijedaju, a nova vjera se širila vrlo brzo. U Kirklandu, u državi Ohio sagrađen je hram; Missouri je postao sjedište novoosnovane crkve; glavni štab druge grupe bio je Nauvoo u Illinoisu. U mnogim kvartovima naišli su na proganjanje, najviše zbog poligamije koja je u njihovoj vjeri bila dopuštena. Stalni progoni primorali su ih da se sele više na zapad. Konačno, Smith je ubijen u Carthagi, Illinois, 27. lipnja 1844. godine, a predsjedničko mjesto pripalo je njegovom agresivnom sljedbeniku po imenu Brigham Yang.

Strahujući od novih progona, mormoni su pristali da se isele iz Illinoisa, ali je tom prilikom grupa koja je upravo napuštala Nauvo, bila napadnuta i pobijena. Na putu do velikog bazena Salt Lake, dugom oko 15000 milja, mormoni su izgubili još tisuću svojih sljedbenika.

U Salt Lake su izvjesno vrijeme živjeli u miru i osnovali veliki hram Salt Lake Citya. Odatle se mormonska religija širila po svijetu.

O čemu zapravo govori mormonska religija? *Knjiga Mormona* je krajnje nezanimljivo štivo; u stvari, toliko je dosadna i suhoparna da je skoro nemoguće iščitati je cijelu. Barem sam ja našao malo toga što bi moglo biti poticajno.

Iako mormoni tvrde da je tu knjigu pisalo nekoliko ljudi u periodu od oko tisuću godina (od 600. g. p. n. e. do 400. g. n.e.) i da je prevedena u XIX stoljeću, jezik je u elizabetanskom stilu XV stoljeća. S obzirom da Egipćani, Židovi i Aramejci nisu govorili elizabetanskim engleskim XV stoljeća, a ni Amerikanci u XIX stoljeću nisu govorili tim jezikom, pitamo se zašto je Smith izabrao takav stil izražavanja da bi preveo biblijske spise koji su stari nekoliko tisuća godina. Smith je, najvjerojatnije, mislio da će imitacijom biblijskog jezika (verzija kralja Jamesa) uspjeti da postigne mističniji i religiozniji ton, kako bi svoje novoizmišljeno pisanje učinio prihvatljivim. *Knjiga Mormona* po obimu odgovara kršćanskoj i židovskoj bibliji. Međutim, poruka koju prenosi, potpuno je drugačija.

Knjiga Mormona govori o ljudima iz plemena Manaseh, koji su napustili Jeruzalem 600. g. p.n.e. i nekih osam ili deset godina kasnije zaplovili brodom preko Indijskog i Pacifističkog oceana prema zapadu. Zatim se nastavlja, krajnje dosadnom i nezanimljivom pričom o iskušenjima i nedaćama, uspjesima i neuspjesima, sve dok i posljednji od njihovih potomaka nisu istrijebljeni 421. g. n.e. na brdu koje je sada država New York, gdje je Joseph Smith navodno pronašao njihove zapise, nekih 1400 godina kasnije.

U toj neobičnoj povijesti spominju se ljudi koji su 122. g. p.n.e. otkrili zakopane metalne ploče na kojima su zapisane ranije migracije Adamove rase iz Azije u zapadnu hemisferu 2000. godine p.n.e. Oni su, navodno, živjeli u tom dijelu svijeta sve do 590. godine prije nove ere, kada su njihovi potomci zbrisani sa lica zemlje u strašnom građanskom ratu.

Očigledno se ovdje radi o dvije različite grupe ljudi koje potječu od Adama i migrirale su u Zapadni svijet u drevnim vremenima. Jedna grupa je tu živjela od 2000.g.p.n.e. do 590.g.p.n.e., a druga od 590. g. p.n.e. do 421. g. n.e. Teško je shvatljivo zbog čega je Smith izmislio tako dugu i dosadnu priču kojom bi opravdao osnivanje nove religije. Iako se u potpunosti razlikuje od priče i likova u Starom zavjetu, mormonska crkva tvrdi u točki osam njihovih "Trinaest točki vjere" slijedeće: "Vjerujemo da je Biblija riječ Božja dok god je dobro prevedena; a također vjerujemo da je i Knjiga Mormona riječ Božja."

Bilo bi to, kao kada bismo rekli da istovremeno vjerujemo u ispravnost Biblije i u teoriju evolucije. Židovsko kršćanska Biblija i Knjiga mormona potpuno su kontradiktorne i različite knjige. Ako vjerujemo u obje, onda bismo bili u stanju da u istom trenutku vidimo i ono što je ispred i iza nas.

Mislim da su priče u Knjizi o mormonima djelo prenadraženog i neuravnoteženog uma i da nisu ni od kakve pomoći u rasvjetljavanju ili pružanju informacija o bilo čemu. Smithova izjava o vjerodostojnosti zlatnih ploča sa gravurama, ovjerena potpisima trojice svjedoka, ne djeluje mi vrlo uvjerljivo. Podsjeća me na priču u jednom poglavlju ove knjige u kojoj jedan čovjek pokušava izdati ček na 10.000 dolara, samo na osnovu njegove tvrdnje da je ček originalan i da to mogu potvrditi mnogi svjedoci. Sve se na kraju svodi na neprovjerene izjave Smitha i njegovih sljedbenika, čiju istinitost je, kao i sve ostalo, teško utvrditi.

Ipak, ta grupa vatrenih fanatika započela je novu religiju koja je u mnogo čemu bila bolja od kršćanstva. Zanimljivo je da i mormoni imaju razvodnjenu verziju Besjede na gori, mada je njihova vjera djelomično polarizirana oko Isusa Krista i Mojsija. Po mom mišljenju, mormonizam je "bolja podvala", ali ne puno bolja.

Ipak, prosječni mormon vjerojatno je puno vrjedniji, odgovorniji i više poštuje zakone od prosječnog Amerikanca. Malo je mormona koji žive od socijalne pomoći i uglavnom se uspješno brinu o sebi. Osim toga, oni ne hrane crne beskućnike, kao što to čine mnogi kršćani, niti se zalažu za miješanje sa crncima. Sve to ide u prilog mormonskom narodu i njihovoj religiji, bez obzira na njene izmišljene temelje.

Ono što nas posebno zanima je činjenica da se mormonska religija širi brže od svih ostalih. Upravo iz tog razloga joj posvećujemo posebnu pažnju.

Uzrok nagle ekspanzije mormonske vjere uopće nije teško otkriti. Kao i Jehovini svjedoci, još jedna neobična sekta, i mormoni brzo napreduju zato što zagovaraju agresivni program trgovine, promocije i promidžbe. Ali, za razliku od Jehovinih svjedoka koji su prilično stidljivi u nastupu,

dok vam pružaju primjerak njihove "Kule stražare", mormoni će vam zakucati na vrata, razmećući se samouvjerenošću i entuzijazmom.

U promidžbene kampanje mormoni obično šalju dva mladića kao tim. Oni će se pojaviti na vašim vratima uredno obučeni, smiješeći se i uz puno entuzijazma vas pitati da li mogu dobiti nekoliko minuta vašeg vremena da bi vam iznijeli neke važne informacije o njihovoj religiji. Pošto su prijatni, prijateljski raspoloženi i puni entuzijazma, rado će biti primljeni u kuću. To je vrlo važan korak u njihovom programu, jer, jednom kada ih pustite u kuću, oni će vam oduzeti ne nekoliko minuta, već nekoliko sati i pružiti vam kompletan program svog proizvoda: mormonsku religiju.

S obzirom da je kršćanska religija, u stvari, promidžba, primjena riječi i psihologije, sa ciljem da se ljudi preobrate i prihvate izmišljene i iluzorne ideje, ne bismo nikada smjeli smetnuti s uma značaj poduzetnog nastupa kojim se ljudi navode na određeni način razmišljanja.

Promidžba, kao i vladavina ili klima, nije dobra niti je loša sama po sebi. Sve ovisi o tome kojoj ste vrsti utjecaja podložni. Naime, promidžba može biti edukativna, informativna i konstruktivna, ali, također, može biti razorna i samoubilačka po svojim efektima. U svakom slučaju, njene tehnike su uvijek iste, bez obzira da li je usmjerena na dobre ili loše ciljeve. Nikako ne smijemo zaboraviti da je ona vrlo moćan instrument kojim se utječe na ljude.

Još ranije smo rekli da je religija neophodna za opstanak nekog naroda, a posebno je značajna za spasenje bijelih naroda. Kako smo sada u procesu propagiranja i širenja naše konstruktivne religije, trebali bi obratiti naročitu pažnju na lekcije koje možemo naučiti iz mormonske vjere. To su sljedeće lekcije:

1. Mogućnost da se u današnje vrijeme osnuje i širi nova religija među bijelim narodima, nas treba hrabriti. U stvari, ljudi očajnički tragaju za novom vjerom, naročito mlađe generacije.

2. Ključ za uspješno širenje takve nove religije je usmena riječ, govor, promidžba i upotreba pogodnih tehnika prodaje.

Ovo posljednje je posebna tema i ja ću ju šire obraditi u slijedećem poglavlju. Podsjetimo se da je Adolf Hitler o promidžbi rekao: "Promidžba čini da raj liči na pakao, a pakao na raj". Ne smijemo nikada zaboraviti da nema ničeg moćnijeg od ideje čije vrijeme je došlo i da će ta ideja osnažiti samo ako vješto i poduzetno bude potpomognuta najboljim i najproduktivnijim tehnikama promidžbe.

Vrijeme za novu vjeru - novu ideju - za bijelog čovjeka je sada. Ta vjera je Kreativizam.

POGLAVLJE BR. 14

Kršćanstvo i komunizam - židovski blizanci

Kada Košer konzervativci kažu da se danas bespoštedno vodi bitka između zlih sila komunizma i svetih sila kršćanstva, uvjeravaju nas da je, u suštini, to borba dobra i zla. Tvrdi se da su te dvije sile, u stvari, dva suprotna pola.

To je lažna borba, jer obje sile su izopačeni proizvodi kolektivne židovske svijesti, čiji je osnovni cilj da unište Bijelu rasu.

Ako podrobnije analiziramo te dvije sile zla, koje su tijekom svih ovih godina zavaravale umne ljude Bijele rase, uviđamo da one nisu na suprotnim stranama. Obje su u službi međunarodne židovske zavjere i u toj mjeri zbunjuju bijelog čovjeka da on sam pomaže Židovima u uništenju Bijele rase.

Ako usporedimo te dvije sile, lako ćemo doći do zaključka da su vrlo slične, a ne različite. U stvari, postoji toliko sličnosti u njihovim programima i filozofiji da nije teško prepoznati istog tvorca. To je međunarodna mreža Židova. Oni su smislili i kršćansku vjeru i ideologiju komunizma.

I komunizam i kršćanstvo najviše osporavaju materijalne vrijednosti. Komunizam, te proizvodne i kreativne snage našeg društva, kojima dugujemo dobrobit i produktivnost bijele civilizacije, označava kao “buržoazijske”. Zatim razjareno baca ljagu na buržoaziju, pozivajući na njeno uništenje. Umjesto da cijeni ono što je vrijedno, komunizam nastoji da, buržoaziju i kapitalizam, odnosno, sve što je konstruktivno i produktivno, razori i izbriše kao najveće zlo.

Poruka kršćanstva je u suštini ista. Ono nam govori da je devi lakše proći kroz ušicu igle, nego bogatom čovjeku otići u raj i da trebamo prodati svoje imanje i podijeliti ga sirotinji, što je poguban savjet, jer bismo svi postali prosjaci. To bi sigurno dovelo do sloma našeg društva. Također, kršćanstvo nam govori da ne gomilamo blaga na zemlji nego u raju.

Implikacija je potpuno jasna. Sve što je u životu vrijedno, ne prikupljajte za sebe. Naprotiv, ako ste napornim radom već uspjeli steći neko bogatstvo, otarasite ga se, poklonite ga, dajte ga siromašnima, a prije svega, darujte ga crkvi, jer ona će ga primiti sa zadovoljstvom. Naravno, na taj način će bogatstvo puno lakše doći u ruke Židovima koji ne robuju takvim glupostima. Opet nam podvaljuju, znajući vrlo dobro staru i istinitu izreku da se budala i njegov novac brzo rastaju.

S druge strane, komunistički vođe, kao i kršćanski velikodostojnici, vrlo su skloni gomilanju materijalnih bogatstava. Ako se osvrnemo na katoličku crkvu kroz stoljeća, možemo lako utvrditi da je, otimajući i posljednji novčić od sirotinje, prikupljala velike količine zlata, srebra i dragog kamenja. Ne radi se samo o gomilanju zlata, srebra i dragog kamenja, već i o vlasništvu nad nekretninama, tako da je katolička crkva danas najbogatija institucija na zemljinoj kugli. Čak i u mračnom srednjem vijeku, kada je siromaštvo bilo vrlo rasprostranjeno, katolička crkva gradila je velebne katedrale sa oltarima, apsidama, stupovima i zidovima ukrašenim zlatom. Crkveni velikodostojnici zahtijevali su izgradnju velikih i prostranih bazilika, katedrala, opatija, mauzoleja, samostana i crkava. U usporedbi sa okolinom, bile su to grandiozne građevine, pravi trezori materijalnih dobara - zlata, srebra i arhitektonskih vrijednosti - kako u pogledu površine, tako i u pogledu lokacije.

Crkva nikada nije objasnila zašto je bilo neophodno izlagati takvo bogatstvo vjernicima, kojima se stalno naglašava da je prikupljanje bogatstva jedan od najvećih grijehova. Sve do današnjeg dana grade se crkve koje su bogato ukrašene, raskošne i velebne. Izgleda da novac ne predstavlja nikakav problem.

Vatikan, ta tvrđava “duhovnog” vodstva, također propovijeda da ne treba gomilati bogatstva na zemlji, a uopće se ne drži onoga što propovijeda. To je zaista krajnje licemjerje i potpuna antiteza spiritualnosti, jer sve se čini da se prikupi što više ovozemaljskog blaga. Naime, Vatikan posjeduje 6,6 milijardi dolara samo u valuti, da ne spominjemo nekretnine, umjetničko blago i druge vrijednosti. Njihov godišnji prihod je 1,5 milijardi dolara, od čega je, nesumnjivo, veliki dio “udovičin posljednji novčić”.

Religiozni establishment Sjedinjenih Država se procjenjuje na 102 milijarde dolara. Godine 1969. je, od 17,6 milijardi dolara koje su pojedinci u Sjedinjenim Državama dali kao milosrđe (uglavnom za crnce), 45%, ili 7,9 milijardi dolara bilo raspoređeno u religiozne svrhe. To je prilično materijalistički stav za religiju koja "odbacuje" zemaljska blaga i propovijeda da njeno carstvo nije od ovoga svijeta.

Isto tako, komunistički šefovi u Rusiji, gotovo svi odreda Židovi, su prigrabili za sebe sva bogatstva zemlje. Dok komunistička robovska snaga radi dvanaest sati na dan i dođe doma u prljav, neuredan, nagužvan mali stan, kojeg dijeli sa drugim obiteljima, njihovi Židovski šefovi imaju raskošne palače razasute po cijeloj zemlji. Oni jedu najbolja jela, voze najbolje aute, te naravno imaju i šofere. Ne samo to, već imaju i avione na raspolaganju kojima lete u bilo koja mjesta koja smatraju pogodnim za upravljanje njihovim robovima. Ti Židovski komunistički šefovi obično imaju na raspolaganju skupu uvoznu odjeću, krojače i mnoštvo posluge. Kad se trebaju odmoriti od upravljanja svojim robovskom logorom, imaju na raspolaganju privatne vile na obalama Crnog mora, ili kojeg dugog mjesta kojeg požele. I tako to ide u radničkom "Proleterskom" raju.

Pređimo na sljedeću sličnost. I komunizam i kršćanstvo na široko koriste oružje terora, i psihološko i ona stvarna. Najgroznije i najmonstruozniji koncept koji je izdajnički um Židova smislio je koncept pakla. Možete li zamisliti milijune ljudi koji se nemilosrdno peku bez trunke nade da će njihovim mukama doći kraj? Ima li išta strašnije od toga? Sa ovim "dobrim vijestima" i "veselim novostima", kršćanstvo je krenulo osvajati umove svojih nerazumnih žrtava. Iako takvo mjesto vječnih muka ne postoji, ljudi vjeruju da je ono stvarno i žive u stalnom strahu, zahvaljujući kršćanstvu. Na primjer, ako djetetu kažete da će ga pojesti babaroga, a ono vam naivno povjeruje, onda će i prijetnja biti jednako realna kao da babaroga zaista postoji. Isto je i sa paklom. Onima koji vjeruju u njegovo postojanje, ova užasna prijetnja je stvarna, kao i strah koji osjećaju zbog te gadne izmišljotine.

Međutim, kršćanstvo se ne zaustavlja samo na upotrebi psihološkog terora. Oni koji skrenu sa službene linije crkve, proglašavaju se hereticima i spaljuju na lomačama. Ideja korištenja vatre, u bilo kom smislu, kao sredstva torture neistomišljenika, čini se da neprekidno opsjeda kršćanske umove. Sudeći po poznatom djelu *Ogledalo mučenika*, nekih 33.000 kršćanskih mučenika su drugi kršćani poslali u smrt spaljivanjem na lomači. Samo među mojim precima, koji su bili menonitske vjere, kršćani su spalili nekih 2.000 mučenika.

Nije od malog značaja da su na lomačama uvijek gorjeli samo bijeli ljudi. Još nisam čuo da je crnac spaljen na lomači zbog svojih heretičkih uvjerenja. Također nisam čuo da je neki Židov ikada spaljen na lomači zato što nije vjerovao u dogme Judaizma, iako oni uopće ne vjeruju u Krista.

Kršćani puni ljubavi prema bližnjima i spremni da uvijek šire svoje poruke ljubavi, nisu koristili samo spaljivanje na lomači kao način da druge pošalju u smrt ili kao sredstvo mučenja. Za vrijeme Inkvizicije i u drugim vremenima, sva zvjerska mučenja koje jedan iskrivljeni ljudski um može smisliti, korištena su da bi se iznudila priznanja i nevjernici doveli u red. Lomljenje prstiju, željezni steznik, davljenje, vađenje očiju usijanim željezom i polagano deranje kože, bila su samo neka sredstva koja su kršćani koristili u širenju evanđeoske ljubavi. Kada je riječ o komunistima i njihovim metodama fizičkog mučenja, napomenut ćemo da je preostalo malo novog da se izmisli što kršćani već nisu primjenjivali. Kao što se moglo i očekivati, sva ova sredstva mučenja potekla su od židovskih prijatelja kršćanstva i komunizma.

Crkva se čak nije ustručavala povesti rat, ne bi li uništila nacije koje se nisu pokoravale njenom religioznom diktatu. U stvari, u XVI, XVII i XVIII stoljeću, glavni uzroci ratova bila su vjerska neslaganja, što znači da je određena religiozna grupa nastojala da svoja religiozna uvjerenja nametne protivnicima na silu, putem rata i pokolja.

Dokazi komunističkog terora, i psihičkog i fizičkog, još su svježi i svima poznati. Samo u Rusiji, židovski komunistički režim koristio je teror kakav se ne pamti u povijesti. Da bi potamanili ono što je najbolje u Rusiji, odnosno bijele Ruse, Židovi su poklali nekih 20.000.000 ljudi. Ubijanja i pogubljenja, koja se i danas događaju u Rusiji, nadilaze moći shvaćanja prosječnog bijelog

čovjeka. I komunizam i kršćanstvo koriste i koristili su, u najširem mogućem smislu, teror, i fizički i psihički, radi podčinjavanja svojih žrtava. S tom razlikom što su kršćani više koristili psihološki teror, a komunisti fizički. U oba slučaja, Židovi su se pokazali kao eksperti u upotrebi raznih vrsta mučenja koja su dovodila do uspješnih rezultata.

I komunizam i kršćanstvo imaju knjige u kojima su zapisana načela njihovih pokreta. Za kršćanstvo je to Biblija koju su pisali Židovi, uglavnom o Židovima, sa ciljem ujedinjavanja židovske rase i uništenja Bijele rase. Komunistička biblija su Marxov *Kapital* i *Komunistički manifest*, koje je Marx napisao u suradnji sa Friedrichom Engelsom. Zanimljivo je da su obojica bili Židovi. Oba ova židovska učenja, komunizam i kršćanstvo, vrlo su destruktivna i usmjerena su na podrivanje i razaranje osnovnih vrijednosti društva.

Kršćanstvo nas uči da je čovjek zao i beskoristan, da je rođen u grijehu i da je svaki nagon grijeh. Komunizam tvrdi da je "buržoazija" koja je najproduktivniji i najkreativniji element našeg društva, pokvarena i zla i da mora niti uništena. Sa sigurnošću se može reći da bi bilo koje zdravo, valjano društvo koje bi se okrenulo kršćanstvu i koje bi slijedilo sve njegove principe, ili bilo koje društvo koje bi uvelo čisti komunizam, uskoro samo sebe uništilo.

Ponovno želimo istaknuti da, nasuprot tvrdnjama konzervativaca, komunizam ni u kom smislu nije isto što i socijalizam ili kolektivizam, koji su osnovni konstruktivni elementi bilo kog zdravog društva, a komunizam je prerušeni židovski radni logor. Pošto ću se ovim pitanjem opširnije pozabaviti u slijedećem poglavlju, tu ideju neću dalje razdvajati.

I komunizam i kršćanstvo propovijedaju jednakost. Kršćanstvo smatra da smo svi jednaki pred Bogom, dok komunizam tvrdi da u komunističkom društvu svi moramo postati jednaki. Jedini razlog zbog kog nismo svi jednaki ovisi o okruženju, i tu malu grešku prirode oni će ispraviti. Uvjeravaju nas da će doći vrijeme kada ćemo svi biti isti. To je strašna istina, jer Bijela rasa će biti izjednačena sa krdima bijednih robova, dok će svaki Židov tada biti kralj.

I kršćanstvo i komunizam ne samo da propovijedaju jednakost pojedinaca, već i jednakost svih rasa, što je jedna podla laž kojom se vrijeđa prirodni poredak.

Njihove obmanjivačke dogme su nebulozne i konfuzne, da ne kažemo kontradiktorne same po sebi. Za oba učenja karakteristična je hijerarhija koja tumači ispravnu dogmu za svaki dan i svi su dužni da se ponašaju shodno tome ili će trpjeti posljedice.

I kršćanstvo i komunizam imaju svoje raskole. U kršćanstvu se sljedbenici koji se razlikuju, proglašavaju hereticima, a u komunizmu, svi koji se ne pridržavaju službene linije, su disidenti. Veliki kršćanski raskol dogodio se u doba reformacije, kada se razvio protestantski segment koji se odvojio od katoličke crkve. Crkva se tada nastavila cijepati i dijeliti na tisuće različitih pravaca koji su svi bili na štetu Bijele rase i sa ciljem da se ona uništi. Prva velika podjela bila je kada se bizantsko carstvo odvojilo od Rima ili od zapadne polovice.

I među komunistima je bilo puno podjela, kao na primjer ona između menjševika i boljševika, prije nego što su i došli na vlast. Kada su se dočepali vlasti, staljinisti su proganjali trockiste i sklanjali ih sa položaja. U današnje vrijeme imamo maoiste, titoiste i tako dalje. U svakom slučaju, glavna ideja i komunizma i kršćanstva je ista: u vrhu konfuzne i nemoguće dogme nalazi se moćna hijerarhija koja diktira i tumači pravila ponašanja, a teror, smrt i represija su posljedica za one koji se usude misliti svojom glavom.

Zato ne iznenađuje da je Adolf Hitler bio njihov glavni neprijatelj, jer im se usudio suprotstaviti zdravom, prirodnom društvenom strukturom koja je obuhvatila principe u skladu sa zakonima prirode i sa zdravim instinktima za očuvanje Bijele rase. Upravo iz tog razloga u židovskom, komunističkom i kršćanskom tisku Adolf Hitler se omalovažava i predstavlja kao krajnje loš čovjek. I danas se šire i ponavljaju iste laži o Hitleru koje su izmislili sami Židovi i servirali kao istinu.

Sličnosti između ova dva učenja su mnogobrojne. Oba propovijedaju uništenje sadašnjeg društva. Posebno ciljaju na uništenje i razaranje njegovih najkreativnijih i najproduktivnijih elemenata. Također, omalovažavaju najbolje društvene snage i vraćaju se ljudskim neuspjesima i slabostima, kako bi dokazali ispravnost svoje komunističko - kršćanske teorije.

Pošto su Židovi osnovali komunizam, sada teže da se glavno sjedište Ujedinjenih Naroda preseli u Izrael, u Jeruzalem. Kršćanstvo, također, nespretno govori o cionizmu, novom Jeruzalemu i na Jeruzalem gleda kao na svetu zemlju, mjesto svog nastanka i duhovnog sjedišta.

I jedni i drugi uporno slijede politiku koja je katastrofalna po dobrobit Bijele rase. Već sam se prilično detaljno pozabavio katastrofalnim efektima kršćanstva na veliku civilizaciju rimske imperija. Također sam ranije istaknuo da su Židovi u komunističkoj Rusiji poubijali 20.000.000 najboljih Rusa. Međutim, njihovi programi i politika puno su sveobuhvatniji. Bio bi mi potreban čitav jedan tom da bih istaknuo kakve užasne efekte i komunizam i kršćanstvo imaju po sreću Bijele rase. Vjerujem da sam u ovoj knjizi nabrojio mnoštvo ovakvih primjera i da nema potrebe da ih ponavljam.

Zajednička im je i sposobnost da gomilaju nerazumljive i konfuzne riječi koje nemaju nikakvo značenje, niti bilo kakav smisao. To je stari židovski trik za zbunjivanje protivnika, jer svatko normalan smatra da ta nepregledna zbrka riječi mora imati neko više, neuhvatljivo značenje.

Oba učenja razvila su visok stupanj umjetnosti blaćenja neprijatelja pogrdnim riječima, punim mržnje, radi njegovog konačnog uništenja. Kršćani su razvili riječi kao što su: ateist, pogan, heretik, grješnik, blasfemija, mnogobožac i antikrist. Komunisti su izmislili potpuno nov vokabular riječi, kao što su: fašist, nacist, rasist, zadrtost, predrasuda i antisemitizam. Iako se do sada nitko nije upitao što svaka od ovih riječi znači i zašto ih treba smatrati lošima, podrazumijeva se da o njima ne treba raspravljati. To znači da po protivniku treba udarati bez milosti čim mu se pripiše neki od ovih pogrdnih naziva.

Postoji vrlo dobar razlog za paralelnu ideologiju komunizma i kršćanstva iako nas, na prvi pogled, sličnosti među njima mogu iznenaditi. Naime, i jednu i drugu teoriju izmislila je moćna židovska struktura kojoj je jedini cilj uništenje Bijele rase. Na žalost, do sada su obje ideologije bile vrlo efikasne. Svrha ove knjige i Kreativističkog pokreta je da se suprotstavi sveopćem napadu na Bijelu rasu i da razotkrije podle namjere blizanskih židovskih ideologija i pokaže što su one u stvari.

Čvrsto sam uvjeren da Židovi nikada ne bi uspjeli raširiti doktrinu suvremenog komunizma u čovječanstvu, koje dovoljno dugo pati, da nisu umekšali i sludjeli Bijelu rasu lažnim ciljevima kršćanstva. Zato je prvi cilj Kreativizma da zbrkani um Bijele rase ispravi i vrati na pravi put, kako bi se židovske podvale jednom zauvijek uklonile sa lica zemlje.

POGLAVLJE BR. 15

Kreativizam protiv kršćanstva

Uspoređujući novi, dinamični, borbeni i uzbudljivi Kreativizam sa bolesnom i morbidnom kršćanskom religijom, vidjet ćemo da su filozofije ove dvije religije direktno suprotstavljene jedna drugoj. Mi Kreatori smo ponosni zbog te razlike. Ponosni smo što smo neprijatelji kršćanstva. Uvjereni smo da će naša dinamična nova religija razotkrivati kršćanstvo i pokazati da je ono u suštini židovska zavjera, sve dok se ne izbriše sa lica zemlje utjecaj Židova, odnosno kršćanstva i komunizma.

Prva, vrlo uočljiva razlika između kršćanstva i Kreativizma, je u tome što je Kreativizam okrenut životu, a kršćanstvo je, od početka do kraja, okrenuto smrti.

Cilj i svrha naše religije, Kreativizma i Kreativističkog pokreta je unaprjeđenje interesa Bijele rase, najbolje tvorevine prirode. Naš cilj je da podržimo razvitak, očuvanje, širenje i napredovanje Bijele rase i konačno stvorimo bijeli svijet zakona i reda, ljepote i kulture.

Mi vjerujemo u dobar život, kreativnost i napredak. Naš je kredo da u životu treba uživati i da svatko od nas treba iskoristiti divne talente kojima je priroda obdarila Bijelu rasu. Vjerujemo u uživanje u ljepotama prirode i njenim čudima, kao i u produktivan rad, dobru ishranu, dobar život i u služenje interesima vlastitog naroda.

Kršćanstvo je, kao što smo rekli, usmjereno ka smrti. Cjelokupna njegova filozofija posvećena je morbidnom traganju za smrću. Krist je rekao: “Moje carstvo nije od ovog svijeta”. Kršćanstvo zanima samo onaj svijet, a ne nudi ni trunku dokaza da li taj svijet uopće postoji. Za dvije tisuće godina nije bilo ni najmanjeg dokaza da svijet, oko koga se diže tolika galama, uopće i postoji. I dok inzistira na morbidnoj opsesiji o zagrobnom životu, pokvareno uništava jedino što je značajno - život i vrijeme koje vam je priroda dala da proživite na ovoj zemlji. I opet, jedino je vrijedno vrijeme vašeg života, a jedino mjesto na kome su ljudi oduvijek živjeli je zemlja. Ponavljam, ne postoji nikakav dokaz za suprotno.

Ipak, kršćanstvo nastavlja bulazniti o besmislenosti života, očajnički pokušavajući da nas uvjeri da je smrt bolja. Na taj način, ono teži da nam oduzme čarobni dar prirode, sam život. Kršćanstvo propovijeda da ne trebamo “gomilati blaga na zemlji” već “na nebesima”, što u suštini znači da bi ljudi trebali posvetiti život periodu poslije smrti, a to je najidiotskiji i najbeskorisniji mogući savjet. Kreativizam se tome suprotstavlja i ne prihvaća ovu vrstu samoubilačke filozofije, jer vjeruje da nas je priroda obdarila životom koji trebamo u potpunosti proživjeti, uvećavajući svoju vrstu i uzdižući svoju rasu do sve većih visina.

U takvu filozofiju mi vjerujemo. Potpuno smo u harmoniji sa prirodom i njenim zakonima. Odbacujemo kršćanski stav da je svaki prirodni nagon loš i da je priroda kobno pogriješila stvorivši Bijelu rasu. Odbijamo kršćanske stavove da se moraju potiskivati urođeni instinkti i da se, prema kršćanskom mitu, moramo “ponovno roditi”, na najneprirodniji i najperverzniji način. Mi, Kreatori (Kreativisti), vjerujemo da djelovanje mora biti u skladu sa zakonima prirode. S druge strane, kršćanstvo je u stalnom sukobu sa prirodom. Sama njegova filozofija proturječi zdravom razumu i suprotna je kako lekcijama povijesti tako i samim zakonima prirode.

Pošto je kršćanstvo u suprotnosti sa zakonima univerzuma, pa samim tim i sa prirodom, lako je shvatiti da su Židovi izmislili i uveli kršćanstvo. S obzirom da su stvorili tu cjelokupnu lažnu ideologiju, onda nije ni čudo što stalno inzistiraju i na tvrdnji da su oni narod od Boga odabran. Prevrtljivi Židovi u Deut. 7:6 tvrde (a to navodno govori Gospod): “Jer si ti narod svet Gospodu Bogu svojemu, tebe je izabrao Gospod Bog tvoj da mu budeš narod osobit mimo svih naroda na zemlji.”

Teško da itko može povjerovati da bi bilo koji bog mogao odabrati ovu prevrtljivu, lažljivu bandu propalica za svoj Izabran narod. Diskutabilno je da li i sami Židovi vjeruju u ovu monstruoznu laž.

Mi iz Kreativističkog pokreta sasvim odbacujemo ovu neviđenu laž. Čvrsto vjerujemo da je Bijela rasa najsavršenije djelo prirode i da smo obdareni najboljim osobinama koje je priroda

podarila bilo kojem svom biću. Mi u ovo vjerujemo ne zato što nam se sviđa, već zato što postoje čvrsti dokazi da je priroda Bijeloj rasi podarila najviši nivo inteligencije, kreativnosti i produktivnosti. Zahvaljujući ovim i mnogim drugim izuzetnim osobinama, Bijela rasa je stvorila najbolje društvene strukture, najveće kulture i najrazvijenije civilizacije u povijesti čovječanstva. Zato ne pretjerujemo kada kažemo da je Bijela rasa krajnji domet stvaranja. To potvrđuju mnogobrojni dokazi.

Da zaključimo: kršćanstvo je orijentirano prema Židovima i vjeruje da su Židovi izabrana rasa. Nasuprot tomu: kreativizam vjeruje da je Bijela rasa izabrana rasa jer ogromno mnoštvo dokaza podupire tu tvrdnju.

Mi vjerujemo u unapređivanje vrste, to jest, u uzdizanje Bijele rase u više sfere dostignuća, ljepote i kulture. U stvari, to je samo srce naše religije. Kršćanstvo se, s druge strane, zalaže za unazađivanje, odnosno, miješanje ljudskih rasa i uništavanje boljih vrsta. Kršćanstvo ne teži samo uništavanju boljih tipova pojedinaca, već i uništavanju boljih tipova rasa. Ono uporno omalovažava one koji su nešto postigli – “bit će lakše devi proći kroz iglene uši nego bogatašu ući u carstvo nebesko”. Blagoslivlja i podržava najgore pripadnike jedne populacije: “blago krotkima”, “blaženi siromašni duhom”. Kreativizam odbacuje ovu filozofiju.

Mi, Kreatori (Kreativisti), vjerujemo u ono što nam zakoni prirode jasno pokazuju, a to je da će jače i savršenije vrste opstati i širiti svoju vrstu, dok će neprilagođeni, bogalji i imbecili propasti negdje tijekom puta. Kršćanski princip će, na duge staze, nesumnjivo proizvesti križanu rasu nesposobnih, imbecila i parazita. U stvari, proizvest će sav otpad čovječanstva. Odlučno odbacujemo njihovu filozofiju i program. Mi smo u potpunom skladu sa zakonima prirode koji uvijek jasno govore a ona teži opstanku najboljih, a ne najgorih elemenata unutar njenih vrsta.

Pored toga što Kreativizam vjeruje u širenje, opstanak i razmnožavanje snažnih i inteligentnih, lijepih i skladnih, on vjeruje i u prosperitet i izobilje. Bijeli čovjek, pošto je stigao do visokih nivoa civilizacije i tehnologije, na kojima je sada, treba prigrabiti svojoj obitelji i sebi cijelo izobilje i bogatstvo koje mu je priroda velikodušno ponudila. Kada bijeli čovjek ponovno zagospodari svojom sudbinom, kada se oslobodi parazita, Židova i crnaca koji su ga uzjahali, vjerujemo da ćemo na Zemlji imati pravi raj. Znamo da će doći sreća, prosperitet i blagostanje za sve naše narode. Bijela rasa će, kada bude slobodna i ponovno zavlada svijetom, moći doslovno plivati u izobilju.

Nasuprot tome, kršćanska religija vjeruje u odricanje i život u neimaštini i siromaštvu. Posljednjih 2000 godina kršćanska religija nagoni bijelog čovjeka da “proda sve što ima i da sirotinji”, da “ne gomila blaga na ovoj zemlji” i čini slične gluposti. Istovremeno, propovijeda neprestano davanje crkvi. Dok crkva gomila zlato, srebro i sve što je vrijedno, ne grize je savjest zbog sirotog naroda kome je otela i najneophodnija sredstva za život.

Kršćanstvo uči: “ne gomilaj blaga na zemlji, već na nebesima”; Kreativistički pokret odbacuje ovo idiotsko učenje i predlaže upravo suprotno. Mi vjerujemo da bijeli čovjek treba stvarati, proizvoditi i sakupljati blaga na zemlji za sebe, svoju obitelj i svoju rasu. Odbacujemo čuvanje bogatstva, truda i energije za neku nebuloznu budućnost ili neka izmišljena židovska nebesa. Iako je mutna ideja “života poslije smrti” lebdjela unaokolo 5000 godina, simptomatično je da nije pružen ni djelić dokaza za ovakvu tvrdnju. Dokazano je, naprotiv, da je čovjekov život na zemlji stvaran, kao i priroda i njeni zakoni. Štoviše, Zemlja je jedino mjesto na kome je čovjek ikada realno postojao.

Čini nam se mnogo pametnijim da svoju energiju usredotočimo na stvaranje boljeg života u ovom svijetu, nego da se odričemo svega u ime sna nepoznatog sanjara. Mi vjerujemo da treba potpuno uživati u vremenu koje nam je priroda podarila za život. Svakako da iz njega trebamo izvući najbolje za sebe i da, istovremeno, budemo odgovorni i za buduće generacije. Odbacujemo židovsku tvrdnju da se treba svega odreći u ime neke maglovite, nepostojeće imaginacije.

Kršćanstvo ne samo da vrlo uspješno slama čovjekovu želju za ovozemaljskim dobrima i uskraćuje mu mnoga od njih, već uništava i njegovo samopouzdanje i umanjuje njegovu vrijednost. Ono mu stalno ponavlja da nije dobar, da je rođen iz grijeha, da je bijednik, grješnik, da mora biti

ponizan i krotak. Govori mu da treba biti tolerantan i dozvoliti da ga guraju. Kršćanstvo mu nalaže da "okrene drugi obraz" i da se "ne suprotstavlja zlu". Čineći tako, cijepa na komade njegovo samopouzdanje, usađujući mu kompleks krivnje, koji ga frustrira i uništava mu sposobnost i samopouzdanje. Nije čudno što je, nekada ponosni, rimski narod bio rastrgan, čim je prihvatio ovu otrovnu i razornu "novu" vjeru, koja ga je natjerala na podčinjavanje.

Mi iz Kreativističkog pokreta odbacujemo ovu bijednu i pokvarenu filozofiju, bolesnog i morbidnog pogleda na život i predlažemo upravo suprotno. Vjerujemo da je zdravo i konstruktivno imati samopouzdanja, vjeru u rasu i budućnost. Ne smatramo da je vrlina biti tolerantan kada je napadnuta obitelj, nacija ili rasa. Uopće se ne slažemo sa filozofijom "ne opiri se zlu", već čvrsto vjerujemo da se zlu treba oduprijeti što snažnijom silom, a da napadača ne treba tolerirati, već uništiti. Kada postoji opasnost za nas, našu obitelj ili rasu, trebamo se boriti, a takvu prijetnju moramo eliminirati. Priroda nam instinktivno govori da je to ispravna reakcija na opasnost. Ne vjerujemo u bilo kakvo toleriranje zla koje nam prijeti. Sasvim smo uvjereni da je židovski savjet, po kome treba biti pokoran, mekan i tolerantan u suočavanju sa jasnom i nazočnom opasnošću, potpuno ludilo, pa takvu filozofiju zamjenjujemo povjerenjem u sebe same, uz odlučnost da napadnemo, progonimo i uništimo bilo koju opasnost koja se nadvije nad nas.

Nastavljajući u skladu sa ovakvom filozofijom, odbacujemo kršćanski koncept ljubavi prema neprijateljima. Ovaj koncept nije dokazan nigdje u prirodi. Zdrav razum nam govori da će sve, koji su dovoljno glupi da ga prihvate, njihovi neprijatelji sigurno uništiti. To čovjeka stavlja u neravnopravan položaj. Propovijedamo mržnju prema neprijateljima i mislimo da mržnja i ljubav idu zajedno. Vjerujemo da, ako volite vlastitu vrstu, automatski morate mrziti one koji joj prijete i koji su opasnost za opstanak vaših voljenih. To je u potpunom skladu sa zakonima prirode. Čak će se i kokoš boriti da obrani svoje piliće, a ona se svakako ne može smatrati reprezentativnom prirodnom vrstom.

Ponavljamo da ne volimo svoje neprijatelje. Mrzimo ih. Cilj nam je da ih uništimo. Stigavši do ove filozofije, mi nismo izmislili ništa novo. Dosljedno slijedimo zakone prirode, jer možemo opstati samo na taj način. Kršćanstvo uči da trebamo kršiti zakone prirode, da je ona loše obavila posao i da nas je pogrešno stvorila. Kršćanstvo uči da su nam osnovni nagoni zli i grješni, da moramo potpuno odbaciti svoju nadarenost i instinkte i promijeniti se, da se "ponovno rodimo", kako bismo postupali suprotno od prirodnih zakona. Ovo je, svakako, prevrtljivi Židov nametnuo ovo otrovno učenje Bijeloj rasi, kako bi je uništio.

Kreativizam odbacuje ova židovsko - kršćanska učenja i nasuprot njima, vjeruje u pokoravanje zakonima prirode i našim prirodnim nagonima. Samo budala može tvrditi da nam je priroda podarila instinkte da bismo sami sebe uništili. Naprotiv. Priroda nam je dala divne instinkte da bismo se očuvali. Kao i svako drugo biće, mi moramo slijediti naše instinkte ili ćemo, sasvim sigurno, nestati. Mi iz Kreativističkog pokreta zbog toga čvrsto vjerujemo u sklad sa prirodnim zakonima, u sklad sa našim prirodnim instinktima. Vjerujemo u opstanak, napredak i širenje naše rase.

Štoviše, vjerujemo da se jedan od osnovnih nagona za opstanak naše velike Bijele rase ogleda u iskazivanju lojalnosti, prije svega, prema vlastitoj rasi i obitelji. Vjerujemo da je rađanje jedno od najvećih prirodnih čuda i vjerujemo da svetost obitelji treba učvršćivati i štititi. Nasuprot tome, kršćanstvo otvoreno zagovara raspad obitelji i naše rase. U Mat. 19: 29 Krist kaže: "I svaki, koji ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili zemlju, imena mojega radi, primit će sto puta onoliko i dobit će život vječni". Ovaj obrezani Židov, dakle, kaže da trebamo biti nelojalni prema voljenim članovima vlastite obitelji i ostaviti ih, kao što trebamo napustiti svoju zemlju, kuće i sva dobra koja možda imamo. Umjesto svega toga, mi trebamo slijediti ovog bijednog Židovi koji nam ne pruža ništa osim samoubilačkih savjeta. Ukoliko je itko toliko glup da prihvati ovo smeće, zaslužuje sve što mu se događa. Neshvatljivo je kako netko može prihvatiti ovako glup i zastrašujući savjet, smatrajući ga pri tom divnim.

Kršćanstvo ne samo što propovijeda nelojalnost prema voljenima i onima koji su nam bliski, već ima i perverzan stav o seksu, jednom od najsnažnijih i najljepših prirodnih poriva. Kroz

cijeli Novi zavjet, Krist proglašava seks grijehom. U stvari, on proglašava i samu pomisao na njega neoprostivim zločinom. U Mat. 5;28, kaže: “A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svojemu.” Time se protivi prirodnoj privlačnosti među spolovima, čime je priroda obdarila gotovo svako živo biće.

Kreativizam, s druge strane, vjeruje da su ljubav i privlačnost između muškarca i žene najprirodnija stvar na svijetu, da su to divne, prelijepe emocije. Vjerujemo da je to jedna od glavnih poluga života i nagrada prirode. To je kreativna snaga koju je priroda podarila čovječanstvu, kao i svakom drugom živom biću, da bi se vrste širile. Sigurno je da bi bez privlačnosti između muškaraca i žena naša rasa brzo izumrla. Kada bi se ona eliminirala, vrsta bi brzo bila istrijebljena. Mi odbacujemo pogrešni i iskvareni stav prema seksu i nasuprot tome, zauzimamo zdrav, pozitivan stav prema najplemenitijoj od svih strasti koje je priroda pružila svojim stvorenjima. Vjerujemo da su ljubav, seks i brak zdrave i plemenite emocije i da su stvorene radi podizanja i napretka vrsta i ispunjenja plana prirode. Ovdje vidimo da kršćanstvo ima negativan i razoran stav prema dobrim stvarima u životu, stav koji zagovara uništenje rase i naroda, stav koji uskraćuje uživanje u ljepotama života. Oba ova stava tipična su za mizerno kršćansko učenje.

Dok kršćanstvo prezire produktivnost, uništava kreativnost i koncentrira se na: “sakupljanje blaga na nebesima”, drugim riječima, na zagrobni život, mi iz Kretivističkog pokreta imamo živ, pozitivan, zdrav, sveobuhvatan program. Vjerujemo u uživanje u životu. Vjerujemo u stvaranje novih života. U stvaranje boljih i ljepših životnih vidika. Naš program je životan, pozitivan i dinamičan. Kreativizam, za razliku od kršćanstva, nije okrenut prema smrti.

Dok je kršćanstvo maglovito i kontradiktorno, dok se vječno kreće u zemlji mašte i tumara po nerealnom svijetu snova, naša filozofija je jasna i jednostavna. Naša vjera je zasnovana na osnovnom uvjerenju: ono što je dobro za Bijelu rasu najveća je vrlina, a ono što je za nju loše predstavlja najveći grijeh.

I ne samo to. Naš pristup životu zasniva se na zdravom razumu, lekcijama povijesti i obilju dokaza. Kada govorimo o zakonima nasljeđa, raspolažemo činjenicama kojima to potkrepljujemo. Kada govorimo o zakonima prirode, vječnost podupire naše zaključke. Kada govorimo o vrijednostima rase i razmnožavanja, tisućugodišnje lekcije iz povijesti dokazuju naše tvrdnje.

S druge strane, kršćanstvo se suprotstavlja zdravom razumu i mišljenju. Destruktivne, samoubilačke pouke iz Biblije, kao što je “voli svoje neprijatelje” itd., u potpunoj su suprotnosti sa mišljenjem, iskustvom i svim lekcijama povijesti. To je u suprotnosti sa zakonima prirode i u potpunom sukobu sa njom.

Nema ni trunke dokaza koji bi potvrdili mučna i duga poglavlja Starog i Novog zavjeta. Apsolutno ne postoje povijesni dokazi da su Židovi prešli preko Crvenog mora, koje se razdvojilo radi spasa tih parazita. Nema spomena u povijesti da je “sunce stajalo mirno” kako bi ovo pustinjsko pleme moglo poubijati neko drugo pustinjsko pleme. Nedostaju geološki i povijesni dokazi da je cijeli svijet bio poplavljen 2348. g. p.n.e. Kakva glupost! Ništa ne govori u prilog tvrdnji da Židovi potječu od Abrahama, Izaka i Jakova. Ne postoje ni dokazi da su oni imali vlastitog Boga koji im je dao zavjet i proglasio ih svojim odabranim narodom. Činjenice ne potvrđuju da je Krist uopće živio. Nije ostavio nijedno pismo, nikakav zapis, nema ni jedne statue sa njegovim likom. Nema dokaza da su ljudi, kao što su Metuzalem ili Noa, doživjeli 900 i više godina. U stvari, nema nikakvih vjerodostojnih podataka da su oni uopće ni živjeli.

Ništa ne podržava njihove lažne tvrdnje, a one su tako nerealne i fantastične i toliko u suprotnosti sa zakonima prirode, da bi samo budala pomućenog uma mogla progutati takvo smeće. Suština književnosti Starog i Novog zavjeta svodi se na samo jedan zahtjev za njihove sljedbenike: da vjeruju! vjeruju! vjeruju! Da vjeruju samo zato što mi tako kažemo! Nisu potrebni nikakvi dokazi, niti uvjerljivost, samo vjerujte. Zaista više nemam razloga da vjerujem u ovu zbirku laži, prijetnji i neispunjenih obećanja. U to vjerujem isto koliko i u tvrdnju hindu religije da su krave svete životinje. Ista je to odvratna prijevara.

Mi smo počistili cijelo to smeće i počeli iz početka sa svježom, dinamičnom, pozitivnom i kreativnom religijom za Bijelu rasu. Svoju religiju nazivamo Kreativizmom a religijsku

organizaciju Kreativističkim pokretom. Vjerujemo da je ona dostojna plemenite i kreativne Bijele rase.

POGLAVLJE BR. 16

Kršćanstvo je posebno ranjivo

Ukoliko želimo spasiti Bijelu rasu od luđačke dileme u kojoj se nalazi, postoje dva osnovna pitanja koja moramo postaviti:

a) Kakav je stav prosječnog bijelog čovjeka prema kršćanstvu danas?
b) Da li poslije 2000 godina kršćanstva možemo razmišljanje bijelog čovjeka vratiti razumu i razložnosti?

Idemo krenuti od prvog pitanja.

Svi znamo da je kršćanstvo razorilo Rimsko carstvo i uništilo ga. Poslije pada Rimskog carstva uslijedilo je tisućugodišnje Mračno doba, u kome su nauka i napredak stagnirali, ali je histerija, koju su širili Židovi, o "spasu duša za Krista" dostigla svoj vrhunac. U periodu renesanse, Bijela rasa se počela vraćati razumu i pažljivije se odnositi prema prirodi i njenim zakonima. Vidimo da je u ovom dobu došlo do povećanog interesa za znanosti i do neviđenog procvata umjetnosti. Razdoblje renesanse možemo smatrati za rađanje nove ere u kojoj je bijeli čovjek ponovno počeo pronalaziti svoj identitet. Još od tog doba, kršćanstvo je, sa usponima i padovima, počelo gubiti tlo pod nogama. Uslijed dramatičnog prodora znanstvenih saznanja u posljednjih sto godina, kršćanstvo je, u očima većine bijelih naroda, izgubilo kredibilitet.

Iako većina ljudi ne vjeruje u kršćanska učenja, utjecaj još uvijek postoji i većina njih smatra ih "dobrom" religijom. I pored toga što je ne prakticiraju, vjeruju da je ona zasnovana na visokim idealima i smatraju je dobrom za "čovječanstvo". Kada pažljivije analiziramo stavove o kršćanstvu, nalazimo da, za osam od deset ljudi, ono nema velikog značaja. I pored toga što ne vjeruju u njega, niti ga zaista razumiju, ljudi ga ne odbacuju. Očito da je prosječan bijeli čovjek jednostavno zbunjen kršćanstvom.

Nema pojave u povijesti koja je toliko zbunila, pokolebala i razorila mišljenje bijelog čovjeka, kao što je to učinilo kršćanstvo.

Tako je kao kada bi đaku, koji počinje učiti matematiku, dali pogrešnu tablicu množenja - dva puta tri je sedamdeset, tri puta pet je devet itd. Svaki napredak ovakvog đaka u matematici ne može biti uspješan, sve dok se ne vrati u stvarnost i pravilno nauči ove osnove.

Isto vrijedi i za bijelog čovjeka indoktriniranog kršćanstvom. Sve dok se ne spasi idiotskih, samoubilačkih ideja, kao što su "voli svoje neprijatelje", "ne sudi", "prodaj sve što imaš", bit će u kandžama svojih neprijatelja.

Čak i pripadnici organiziranih crkava, bilo da redovno idu u crkvu ili ne, nisu sigurni u što vjeruju. Kada su neke ljude pitali: "Da li zaista vjerujete u učenje koje je Krist iznio u Besjedi na gori"?, oni nisu znali što je točno Krist rekao. Kada im je sjećanje osvježeno i kada su upitani da li vjeruju u "okretanje drugog obraza", u "voli svog neprijatelja", u "prodaj sve i daj sirotinji", u "ne opiri se zlu", u "ne sudi", većina njih je odgovorila da ne vjeruje, ne shvaćajući da je to, u isto vrijeme, krucijalni dio i suština kršćanstva i takozvanog "Novog učenja". Ako ne vjeruju u to, onda ne vjeruju ni u kršćanstvo.

Mnogi Amerikanci odbijaju ići u crkvu, ali, ipak, osjećaju da je Amerika kršćanska nacija i tu su u pravu. Mnogi ljudi koji idu u crkvu užasno se dosađuju pred uvijek istim službama koje se recitiraju i beskrajnom gomilom beznačajnih tvrdnji koje se vrte, ad nauseum. Međutim, oni se iz nedjelje u nedjelju vraćaju, svečano obučeni i slušaju ove gluposti. Kada se to sve završi, osjećaju da su ispunili svoju nedjeljnu dužnost i kasnije vrlo malo o tome razmišljaju. Samo nekolicina se upita u što zaista vjeruju, kakvo je značenje kršćanskog učenja i što im ono znači, odnosno što ono znači za Bijelu rasu uopće. Većini ljudi nije stalo, a odlazak u crkvu je samo formalna obaveza koju ispunjavaju, misleći kako su time učinili dobro djelo.

Može se kategorički tvrditi da nijedan od takozvanih kršćana ne vjeruje u učenje koje je, navodno, postavio Krist. Kada bi vjerovali, oni bi u najkraćem roku uništili sebe, svoju obitelj i

svoju naciju. Dakle, iako većina ljudi koji odlaze u crkvu licemjerno igraju svoju ulogu i pretvaraju se da su kršćanski vjernici, oni to u stvari nisu. Čak ni sami propovjednici niti vjeruju, niti se drže samoubilačkih učenja izloženih u Besjedi na gori. U stvari, za propovjednike u cjelini moglo bi se reći da su vjerojatno najveći licemjeri među ljudima. Jasno je da će oni, dok god dobivaju plaće i besplatno stanovanje od svoga jata, biti posljednji koji će sve prodati i dati siromasima. Dok propovijedaju da je "blagoslov u davanju a ne u primanju", njihova ruka je prva koja je ispružena i stalno vas tjera da dajete, dajete, dajete i dajete još više.

Usprkos tome što je Židov, uporno, posljednjih 2000 godina, usađivao ove samoubilačke ideje Bijeloj rasi, zaprepašćuje koliko je lako, kada se ove ideje isprobaju i ispitaju, vratiti ove zaluđene i indoktrinirane ljude natrag u život i realnost. Tisuće sati je bilo potrebno da se mozak zagadi i indoktrinira, a dovoljno je nekoliko tjedana, ponekad i svega nekoliko sati da sve bude izbrisano.

Zbog toga je dužnost svakog lojalnog pripadnika Bijele rase da razgovara sa braćom i sestrama, da ih vrati razumu i realnosti, da ih opameti, oslobodi i povrati od židovskih zavrzlama, kojima su bili tako beskonačno podređeni. U ovakvim stvarima najjači utjecaj ima izgovorena riječ. To je način, uz ostale oblike promidžbe i prosvjetljenja, kojim Bijela rasa može biti vraćena na pravi put i posvećena širenju, napretku i uvećanju svoje vrste. Na taj način, Bijela rasa može biti vraćena dužnosti, obavezi i svrsi radi koje ju je priroda, u svojoj beskrajnoj mudrosti, i stvorila.

* * * * *

Da pređemo sada na drugo pitanje, odnosno, da li poslije 2000 godina kršćanstva razmišljanje bijelog čovjeka možemo vratiti pameti i razumu?

Ukoliko pogledamo skoriju povijest i ispitamo bolesno, umiruće stanje kršćanstva danas, odgovor je, svakako, možemo ispraviti način razmišljanja bijelog čovjeka. U stvari, to je naša glavna bitka - ispravljanje načina razmišljanja bijelog čovjeka.

U raspravi sa našom bijelom braćom, o neophodnosti da se ujedinimo i stvorimo zajedničku frontu protiv Židova i obojenih rasa, najuporniji argument koji se uvijek pojavi je – "Ono što kažeš je istina, ali, da li možeš natjerati bijele ljude da saslušaju takvu vrstu ideja?" Obeshrabruje što se ovo uvijek poteže, a nije slučajno zašto se stalno koristi taj argument. To je još jedan od onih pogrešnih argumenta koje širi židovska promidžba. Namjera Židova je slijedeća: ako natjerate ljude da razmišljaju da li je vaša ideja vrijedna, onda je beznadno nastavljati sa njom (jer vas nitko neće slušati), jer ćete tada biti obeshrabreni pa ćete napustiti borbu.

Mi, prije svega, moramo pokazati što je ova ideja. Ona je židovska defetistička promidžba. Drugo, neophodno je da ljudi slušaju o našoj novoj dinamičnoj religiji. To je stvar upornosti, organizacije i promidžbe. Kada je Hitler preuzeo ogroman posao da preorijentira razmišljanje njemačkog naroda ranih dvadesetih godina, problemi s kojima se suočio bili su slični onima sa kojima se danas suočava borac za opstanak bijelih ljudi diljem svijeta. Njemački narod je u to vrijeme bio potpuno sluđen židovskom promidžbom. Razmišljali su na defetistički način. Bili su potpuno preplavljeni komunističkim, liberalnim i židovskim idejama marksizma i samouništenja. Ipak, kada je jednom promidžba agresivno krenula i kada se konačno organizirala politička stranka sa čvrstim ciljevima i programom, njemački narod je slušao. Ne samo da su slušali već su se i sjatili oko zastave svoje zemlje i svoje rase, ujedinivši se kao nikada do tada.

Kada su Nijemci jednom shvatili vrijednost svoje rase i kada je neprijatelj bio jasno prepoznat, postali su jedinstveniji više od bilo kog drugog segmenta Bijele rase, ili bijelog naroda, ikada u povijesti. Kada je došao najvažniji ispit, borili su se kao tigrovi. Borili su se energičnije i hrabrije od bilo koje rase ili nacije do tada. Činjenica da su Židovi, uz pomoć lažljive promidžbe, bili u stanju da organiziraju ogromnu masu bijelih naroda da, zajedničkim naporom, sruše Njemačku, zemlju veličine Teksasa, nije utjecala na taj herojski izljev hrabrosti i junaštva. Ostaje istina da je bilo moguće okupiti i ujediniti Bijelu rasu u Njemačkoj, promijeniti njihovu filozofiju židovsko-marksističkih dogmi u filozofiju rasnog jedinstva i opstanka.

To isto moguće je učiniti danas, ovdje u Americi.

Trebamo se sjetiti da je to učinjeno i ranije, da je za manje od deset godina mišljenje njemačkog naroda uspjelo da se izdigne iz močvare židovsko-marksističke filozofije očaja i samoubojstva do punog samopouzdanja, herojstva, odlučnosti i konstruktivnog programa za opstanak.

Lekcija koju moramo naučiti je: upornost i posvećenost. Kada se sjetimo kako su se Židovi suočili sa neopisivo teškim problemom, kada su pred 2000 godina morali boriti sa svemoćnim Rimskim imperijem i prodali joj neprivlačne, glupe, samouništavajuće ideje, sadržane u kršćanstvu, onda je sigurno da moramo imati više pouzdanja u vlastitu sposobnost da ponovo naučimo naše ljude da misle razložno kako bi se sačuvali. Svakako da su se Židovi suočili sa teškoćama kako bi prodali takvo smeće Rimljanima. No, upornošću, agresivnošću, sposobnošću i đavolski spretnom promidžbom, oni su natjerali Rimljane da prihvate njihove otrovne ideje. Trebalo im je više od 500 godina da to učine. Svi znamo da je to uvjetovalo pad Rimskog Carstva. Danas će biti puno lakše, ako budemo iole uporni, predani i agresivni u širenju originalnog programa za opstanak Bijele rase. Potrebno je samo da ukažemo na očigledni idiotizam ideja koje su nam nametnute beskrupuloznom židovskom zavjerom. Praktično, sav naš problem je da ispravimo način razmišljanja bijelog čovjeka. Samo treba ukazati na očigledno.

Sve je to stvar upornosti, uvjerenja, brige i posvećenosti. Doći će vrijeme kada ćemo mi, pripadnici Bijele rase, biti satjerani uza zid i kada ćemo se boriti za vlastiti opstanak. Nema sumnje da će bijeli narodi tada rado prihvatiti program koji će ih spasiti od uništenja. Bilo bi bolje i lakše kada bismo se odmah motivirali da ispravimo način razmišljanja bijelog čovjeka i aktivno se uključili u politički i filozofski program za promoviranje vlastitih interesa, vlastite rase i osigurali opstanak i dobrobit, sada!

Iskreno, glavni problem, sa kojim se suočavamo, nije pobjeda nad Židovima i crncima. To će biti lako, čim budemo riješili problem broj jedan, promjenu razmišljanja bijelog čovjeka. To je prvi zadatak i tome je posvećena ova knjiga. Čim se udomaći u američkim domovima, možemo smatrati da je moć židovske zavjere zauvijek skršena.

“Svi ljudi su stvoreni jednaki” je opasan mit. Naša rasa mora biti čvrsto ukorijenjena u filozofiji rasnog opstanka i napretka. Socijalizam je organizirano društvo. Ako Bijela rasa nije vrijedna spašavanja, onda tko je? Posao Kreativističkog pokreta je da obnovi urođene instinkte koje je priroda podarila Bijeloj rasi.

POGLAVLJE BR. 17

Lažno liderstvo

U skladu sa programom koji je iznijet u *Protokolima sionskih mudraca*, Židov je đavolski lukavo stvorio brojne organizacije koje su samo na izgled na strani bijelog čovjeka. Pojavljuju se u različitim oblicima, kao na primjer one koje se bore protiv "komunizma". Njih, bez sumnje, ima najviše. Ima ih vjerojatno više od stotinu, samo u Sjedinjenim Državama i sve se deklariraju kao patriotske, kršćanske i antikomunističke.

One su obično prožidovske i procrnačke. Uglavnom zapetljavaju stvari, istražujući simptome, umjesto da identificiraju uzrok bolesti i bore se protiv njega, odnosno, protiv Židova.

Njihov smiješni program je očigledno kontradiktoran, jer žele da se ujedine sa Židovima i crncima u borbi protiv Židova i crnaca. Na taj način štite židovsku mrežu koja je korijen svih naših zala.

Najveća od svih je John Birch Society, koje osobno predvodi obožavatelj Židova, Robert Welch. Dobro je organizirano, dobro financirano, pri čemu dio novca stiže od samih Židova, a ostatak od zabrinutih i uplašenih bijelih ljudi, koji traže neku organizaciju koja bi ih spasila zbrke u kojoj se nalaze. Da karikiramo (malo) riječi samoga Roberta Welcha: "Svakog trenutka na umu nam je (dobar) posao". Iako društvo tvrdi da se bori protiv komunizma, njihov pravi cilj je da štite židovsku zavjeru.

John Birch Society, u stvari, predstavlja organizaciju koja okuplja sve agresivne i militantne bijele rasiste, koji bi jednog dana mogli postati potencijalne vođe u borbi protiv Židova i crnaca. Društvo zbunjuje i unosi pomutnju u njihova razmišljanja, izmišlja lažne krivce, odnosno, komunizam, i troši novac, vrijeme i energiju bijelog čovjeka na brojne beskorisne projekte za koje zna da neće imati nikakvog uspjeha. Umjesto da razotkrivaju uzrok, to jest, Židove, oni proučavaju posljedice i tako štite uzrok. Ono zagađuje umove svojih pripadnika pogrešnim vijestima, osjećanjem frustriranosti i besmisla, saznanjem da je borba izgubljena i gotovo okončana. Savršeno uspijeva onesposobiti, obeshrabriti, demoralizirati i, konačno, neutralizirati bijelo članstvo. Na kraju, oni odustaju od borbe i u većini slučajeva nikada više neće biti unovačeni za korisnu i konstruktivnu borbu protiv Židova i crnaca.

Kažem - u većini slučajeva. To se ne odnosi na sve slučajeve. I sam sam bivši član John Birch Society, društva koje su financirali Židovi. Zaveden sam u ranoj mladosti misleći da ću moći uraditi nešto korisno u borbi protiv Židova i crnaca. Mnoštvo pripadnika ovog društva ipak je nastavilo borbu i pored toga što su uvidjeli kakva je obmana u pitanju.

Da ne bi dalje trošili vrijeme na John Birch Society, dodat ću da su ovo društvo osnovali Židovi kako bi okupili neke od potencijalnih bijelih vođa i potpuno ih skrenuli s puta, postavivši im lažan cilj i program. Nadali su se da će zaštiti Židove i tako neutralizirati borbu ljudi odanih Bijeloj rasi i skrenuti ih sa cilja. Mnoge vođe, koordinatori i dobar dio ljudstva tog društva su Židovi, što ne iznenađuje.

Postoje, zatim, organizacije kao što su **White Citizens Council** i **Ku Klux Klan**, koji se bave sličnim stvarima kao i John Birch Society, ali okupljaju one koje ovo društvo nije moglo primiti zato što se ne bavi rasizmom. White Citizens Councils je protiv crnaca, ali, kada se ukaže na stvarnog krivca, Židova, ono ga štiti i izuzima od svake odgovornosti. Ku Klux Klan je nešto radikalniji. Također je protiv crnaca, a ponekad tvrdi da je usmjeren i protiv Židova.

Obje organizacije su farsa i samo se pretvaraju da se bore protiv židovske zavjere. Sve se obično svodi na neki beznačajni program, mahanje zastavama, uz citiranje Ustava i kršćanskih principa. Pošto na taj način zavedu odane pripadnike Bijele rase i prikupe novac za svoju organizaciju, onda podržavaju političke kandidate koji imaju "blago" konzervativni stav, ali su lažni kao i same organizacije.

Prvobitni Ku Klux Klan je, pred sto godina, zaista odradio ogroman posao spašavajući Bijelu rasu na jugu od miješanja koje su nametali Židovi i crnci i koje bi do danas bilo potpuno završeno u Americi. Ku Klux Klan iz 1860. godine je bio dobra organizacija koja je učinila

ogroman posao i pokazala da će se bijeli čovjek, kada bude pritjeran uza zid, boriti da spasi svoju rasu. Međutim, “ponovno rođeni” Ku Klux Klan, koji je iznova ustrojen 1915. godine, ni po čemu nije ista organizacija, niti ima iste principe. U stvari, današnji Ku Klux Klan je sasvim druga zvijerka. Organizirali su ga pripadnici masonskog reda, koga su stvorili Židovi i koji ga i danas kontroliraju. Ne bi nas trebalo iznenaditi da je Ku Klux Klan, još jedan lažni front u koji Židovi učlanjuju i okupljaju dinamične i potencijalne lidere Bijele rase koji bi sudjelovali u stvarnoj borbi protiv Židova. Neutraliziraju se oni koji posjeduju borbeni duh i zdrave instinkte za borbu. Cilj je da okupe te dobre bijele ljude u svoju organizaciju i da ih gurnu u lažnu borbu koja će rezultirati porazom, neutralizirati ih i učiniti beskorisnima.

Klan se služi vještom podvalom. Navodno je protiv Židova, crnaca i, začudo, katolika. Dok su prva dva legitimne rasne mete, dotle neprijateljstvo prema katoličanstvu stvara religijski jaz unutar Bijele rase i time negira svako dobro koje bi se moglo postići na drugim poljima. Tako postaju opravdane sve kritike o zatucanosti i stvara se neprijateljstvo među mnogim pripadnicima Bijele rase, odnosno, prema katolicima. Ovu šizofreniju Židovi su, naravno, isplanirali sa namjerom.

Postoje, zatim, kršćanski križari, kao što su bili Billy James Hargis, Carl McIntyre, Dr. Fred Schwartz i mnogi sateliti koji se zdušno pretvaraju da vode borbu komunizma u ime “kršćanstva”. Ovi lažovi nam govore da bismo, samo kada bi bili okrenuti kršćanstvu, lako nadvladali ovu grešnu filozofiju. Kada progovore, to liči na borbu dvije ideologije, borbu između Boga i Sotone. Nikada nisu odgovorili zašto je Bog toliko nemoćan u borbi protiv bića koja je očito sam stvorio i zašto taj njihov Bog stalno gubi bitke, dok njegova omražena, inferiorna tvorevina stalno pobjeđuje.

Ne iznenađuje što Schwartz, inače australski Židov, navodno bije bitku protiv komunizma u ime kršćanstva, pod maskom da je “kršćanin” i bijelac. Za Carla McIntyrea i Jamesa Hargisa se ne zna da li su Židovi, ali nas ne bi iznenadilo da su, u stvari, prikriveni Židovi “Konversosi”, koji su preuzeli vodstvo u beskorisnoj bitki koja će ponovno ostaviti bijelog čovjeka bez njegovih resursa, energije i vremena. I ne samo to. Odvest će mnoge zabrinute bijele narode natrag, pod skute kršćanstva, gdje će biti potpuno primireni, dok će njihovu snagu i energiju iskoristiti Židovi.

Za mene nije veliko iznenađenje što je James Hargis najuporniji u svom veličanju Izraela i što neprekidno organizira ekskurzije u Jeruzalem, u suradnji sa izraelskim turističkim savezom. Carl McIntyre je kupio izraelske obveznice novcem koji je izvukao od svojih bijelih “kršćanskih” sljedbenika. Sada je umješan u projekt izgradnje ogromne i skupe kopije “Salomonovog hrama” na Cape Canaveralu. Židovski hram se gradi na milijunima dolara vrijednom zemljištu.

I Hargis i McIntyre su financijski vrlo uspješni, dok, s druge strane, propovijedaju misli iz židovskog evanđelja: “nije blagoslovljen onaj koji daje nego onaj koji prima” i “ne gomilaj svoja blaga na zemlji, gomilaj blaga na nebesima”. McIntyre je financirao više od tisuću radio stanica širom Sjedinjenih Država, na kojima je propovijedao svoj program, a zauzvrat je oteo milijune iz džepova bijelih sljedbenika koje vodi pogrešnim putem.

Puno je manjih organizacija koje vrlo uspješno slijede istu formulu, ali ih ima previše da bismo ih ovdje spominjali.

Također postoje i organizacije koje su tobože anti-židovske, ali u isto vrijeme i kršćanske, što je potpun nesklad koji je samouništavajući i teorijski i praktično. Jedna od takvih je Nacionalistička kršćanska crkva, koju predvodi izvjesni “dr” Potito. I dok “dr” Potito tvrdi da je izrazito naklonjen Hitleru i da je nadasve protiv Židova, on prisvaja pojedince, koji se sa njegovim stavovima slažu, a koji čine bijelu borbenu silu i onda, iznova vraća ove ljude na tlo kršćanstva. Njegov glavni argument je da su starozavjetni Izraelci bili divan, bogobojazan narod i da su zaista imali poseban ugovor sa Bogom. On tvrdi da današnji Židovi nisu njihovi potomci i da smo mi, bijeli narodi Evrope i Amerike (možete li vjerovati) “pravi” Izraelci. Uz mnogo hokus-pokusa on izvodi da su Nijemci davno izgubljeno pleme Judah, a Amerikanci izgubljeno pleme Manasseh itd., itd.

Ovim nategnutim razmišljanjem postiže da: 1) potpuno zamjeni identitet neprijatelja, 2) dovede dobar dio boraca Bijele rase do samoubilačkog načina razmišljanja, odnosno do kršćanstva, 3) što je najgore od svega, pojedini bijeli ljudi požele da su Izraelci (ili Židovi), i 4) ljudi, kada progutaju sve ove idiotske koncepte i pravce razmišljanja, postaju toliko zbunjeni da bivaju potpuno beskorisni za stvar Bijele rase sve dok se njihov način razmišljanja ne ispravi.

Zašto bi itko želio biti potomak plemena Judah nakon što pročita kako su razvratni i nemoralni bili i kako su Izraelci prevrtljivi, pokvareni, krvožedni koljači, čak i prema vlastitoj prerađenoj povijesti. To je neshvatljivo. Zaista je teško razumljivo zašto bi itko, pri zdravoj pameti, želio imati bilo kakve veze sa ovakvim prevrtljivcima, a kamoli da bude potomak tih probisvijeta.

Mnoge kršćanske crkve koriste drugu varijaciju, propovijedajući o zlu komunizma, namamljujući tako u svoje crkve puno dobrih bijelih ljudi koji su zabrinuti zato što Židovi razaraju njihove zemlje.

Kada postanu članovi crkve, propovjednik ih sve više uljuljkuje, tako da postaju zabrinutiji za nebulozno “poslije” nego za očigledno uništavanje njihove zemlje i rase. Poslije izvjesnog vremena, postaje sve manje i manje važno boriti se, što im tada postaje nezamislivo, pa moleći se, padaju u istu zamku u koju su upali Rimljani.

Poslije mnogobrojnih odlazaka u crkvu i propovjedi koje zagađuju njihov um, postaju odani pripadnici kršćanske “vjere”, počinju voljeti Židove, a njihova glavna briga biva “čuvanje duša za Krista”. Još jedna grupa ljudi se tako zavodi na stazu meda i mlijeka, na kojoj ne brani svoju rasu, obitelj i zemlju, već na njoj pada kao žrtva iste otrovne vjere koja je uništila Rimljane.

Jedna od najzgodnijih zamki mnogih, tobože antikomunističkih propovjednika (ogromna većina su prokomunisti), u njihovim antikomunističkim govorima obično je blaćenje Adolfa Hitlera, umjesto zlih židovskih agenata komunizma. Ovom lukavom obmanom postižu zaista jedinstven uspjeh. Naime, impresioniraju svoje žrtve neimenovanim dolaskom komunizma (za koga priznaju da je zao), navodeći ih da povjeruju da je Hitler, koji je bio oličenje antikomunističkog borca, isto tako loš i da je, kažu oni, pandan (židovskom) komunizmu. Vrlo pokvarena prijevara.

Ovo je samo nepotpun pregled organizacija koje su izmislili Židovi da bi nas “vodili”, odnosno namamili u zamku. One su tipične i na njih treba upozoriti nepažljive. Može se reći: ukoliko ne ukažu na Židove; ukoliko ne naglase da je rasa osnova okupljanja; ukoliko samo oplakuju i tuguju bez ikakvog rješenja; ako šire kršćanstvo; onda one nisu na našoj strani.

POGLAVLJE BR. 18

Lažne ideje koje šire Židovi

1. "Ljubav prema novcu je korijen svakog zla".

Ovaj često citirani dio iz Biblije progutali su svi, bez da su provjerili njegovo značenje. Kada ga ispitamo, utvrdimo da je potpuno lažan. Nisu ni novac ni ljubav prema novcu korjen svih zala, već su to perfidni Židovi.

Novac nije samo sredstvo razmjene, već i neophodno i korisno sredstvo trgovine u modernoj civilizaciji. Da nemamo takvo sredstvo za razmjenu, moderni poslovi, napredak, i u suštini, civilizacija kao cjelina, bili bi nepopravljivo unazađeni i neopisivo hendikepirani. Za prosječnog hranitelja i za prosječnu obitelj, zarađivanje novca je način za postizanje sigurnosti, način za osiguravanje životnih potrepština, kao što su hrana, sklonište, odjeća, zabava, obrazovanje, u stvari, sve što je potrebno za pristojan život. Zabraniti čovjeku da se bavi svojim zanatom, profesijom ili poslom, kojim zarađuje za život i život svoje obitelji, bilo bi isto tako idiotski kao da mu oduzmete pravo na život.

Ne, zaista nema ničega lošeg u čovjeku koji zarađuje onoliko novca koliko može i koji se brine za sebe, svoju obitelj i svoje nasljednike najbolje što zna. Takvi su u stvari, bili oni energični ljudi (kao što je bio Henri Ford) koji su najviše stvorili i najviše pružili našoj rasi, naciji i civilizaciji.

Cijela ova ideja je u suštini pogrešna, kao što su pogrešni i mnogobrojni citati u Novom zavjetu koji obeshrabruju čovjeka i sprečavaju ga da slijedi prirodne nagone kojima ga je priroda obdarila radi vlastitog održanja. Među tim osnovnim instinktima su i volja za opstankom; osnovni nagon da se bori da bi se sačuvao, da bi sačuvao svoju obitelj i svoju imovinu od svih zala; nagon da gradi, proizvodi, stvara i usavršava. Ideja da je novac sam po sebi zlo, ili da je zlo ljubav prema njemu, stoji u istoj ravnini sa ostalim lošim savjetima koje Krist daje, kao kada recimo kaže: "Ne brinite se za sutra, pogledajte ljiljan u polju, ne trudi se niti radi, a ipak čak ni Salomon u svoj svojoj slavi ne blista kao jedan od njih" itd. Ili, "Pogledajte na ptice nebeske kako ne siju, niti žanju, ni sabiru u žitnice; pa Otac vaš nebeski hrani ih". Itd.

Sve ovo je u stvari loš savjet. Kao prvo, ptice rade težak posao i čine sve što je potrebno da bi se ishranile, da bi sagradile gnijezda, podigle svoje mladunce i uvećavale svoju vrstu. One koje to ne čine, nestaju. Ljiljan u polju (i ostale biljke), na svoj način, moraju se snažno boriti protiv drugih biljaka da bi stigle do vode i hranljivih materija. Ukoliko to ne učine, postaju zatrpane drugim biljkama i potiskuju ih zdravije i izdržljivije biljke. Sve vrste u prirodi, bez obzira da li su to biljke, ptice, životinje ili sam čovjek, u utrci su sa drugim živim bićima. Oštre, snažne, hrabre, energične su vrste koje opstaju, dok slabe otpadaju.

Ovaj obeshrabrujući savjet opet je namijenjen nežidovima. Namjera mu je da ih što više unazadi; da očisti put za prepredenog Židova koji će tada imati lakši posao u krađi bogatstva svijeta od Bijele rase.

2. "Situacija sa rasom se toliko pogoršava u ovoj zemlji, da razmišljam o odlasku iz Sjedinjenih Država i preseljenju moje obitelji u Australiju, u bliskoj budućnosti".

Mnogi dobri bijeli ljudi u ovoj zemlji isto misle. To je potpuno pogrešno rješenje za ovako lošu situaciju.

Već godinama Bijela rasa uzmiče pred crncima i Židovima i to nas nikuda ne vodi. Odgovor nije bijeg već ustanak i borba.

Trebali bi se suprotstaviti a ne bježati. Ili ćemo se boriti i pobijediti u Sjedinjenim Državama, ili nećemo pobijediti nigdje. Ako najbolji i rasno najsvjesniji ljudi odu iz ove zemlje i ostave ostale da se izmiješaju sa crncima, naše divne Sjedinjene Države će sigurno propasti. Jednom

kada Židovi uspiju, možete biti sigurni da će upotrijebiti svu moć i bogatstvo ove zemlje radi miješanja u Australiji, Južnoj Africi ili bilo kom drugom dijelu svijeta.

Ne, odgovor nije u odlasku iz Sjedinjenih Država. Odgovor je u organiziranju i ujedinjavanju bijelih ljudi, u provođenju rasne lojalnosti, u uklanjanju Židova sa moći, u prebacivanju crnaca natrag u Afriku i čvrstom grabljenju uzdi moći od strane odlučne, ujedinjene, rasno svjesne bijele vlade.

3. "Naši zakoni i naš Ustav su bazirani na kršćanstvu".

Zaista je zaprepašćujuće koliko puno bijelih Amerikanaca živi u zabludi ove pogrešne tvrdnje i koliko njih zavarava i sebe i druge, ponavljajući je u patriotskom tonu. Kada ih upitate na kojim su to kršćanskim principima bazirani naši zakoni, oni nemaju odgovor i to iz dobrog razloga. Kada pogledamo koji su to osnovni kršćanski principi koje je Krist objavio u svojoj Besjedi na gori, nailazimo na sljedeće: "okreni drugi obraz", "voli svoje neprijatelje", "prodaj sve što imaš i daj sirotinji", "ne opiri se zlu", "ne sudi".

Da su naši zakoni bazirani na ovim principima, mi, naravno, ne bismo imali ništa osim anarhije i kaosa. Ako bismo, recimo, primijenili princip "ne odupiri se zlu", onda ne bismo imali snage za provođenje zakona, ne bismo imali vojsku, mornaricu ili zračne snage da nas brane od vanjskih neprijatelja. Bili bismo, naravno, potpuno bez obrane i uskoro bismo bili uništeni. Nijedna nacija nikada nije bila sagrađena na ovim nemogućim temeljima, a najmanje Amerika.

Nije Amerika sagrađena ni na principu "okreni drugi obraz". Ne, zaista. Kada je, tijekom ranih i najkonstruktivnijih godina, bijeli čovjek došao iz Evrope na ove divlje i negostoljubive obale, izbacio je crvenog čovjeka da bi preuzeo zemlju i tada mu zaista nije trebalo da okreće drugi obraz. Činjenica je da je agresivnost i lojalnost bijelaca prema vlastitoj rasi otjerala Indijance i ubijala ih, kada je to bilo neophodno, da bi preuzela zemlju, što je načinilo temelje za izgradnju ove velike zemlje.

Kada je bijeli čovjek zatim krenuo na zapad, ponovo se borio, ubijao Indijance i protjerivao ih sa zemlje. Bez sumnje, osvajanje Divljeg zapada je jedna od najromantičnijih i najplodonosnijih epizoda u povijesti čovječanstva. Bio je to bijeli čovjek u svom najboljem izdanju u svojoj agresivnosti, borbi, osvajanju teritorija, osvajanju nove zemlje, gradnji domova, gradova, željezničkih pruga na novom teritoriju i stvaranju nove nacije.

Ne, nemojmo se zavaravati. Nije bilo idiotskih, samoubilačkih kršćanskih principa u ovom ogromnom izljevu kreativne i stvaralačke energije Bijele rase. Bio je to veličanstven primjer slobodne igre snaga prirode u njihovom najboljem izdanju. Bijeli čovjek, neopterećen i nesputan gomilom glupih ideja o suosjećanju i humanizmu, borio se i utro put ka Zapadu i tako sagradio novu veliku bijelu naciju koja danas predstavlja polovicu proizvodnih snaga i polovicu bogatstva cijelog svijeta.

Što se tiče naše vlade i naših zakona, oni kršćanstvu ne duguju ništa. Sve duguju velikoj rimskoj civilizaciji koja nam je prethodila tisuću pet stotina godina. I sama republika je rimska riječ. Republikanski model vladavine je ustrojen strogo po rimskim pravilima, a naši sudovi su pravljeni po uzoru na rimske sudove. Isto važi i za sudove naših evropskih predaka, koji su kopirali rimske uzore, uz neznatne izmjene.

U stvari, naši osnivači su se, kada su raspravljali koju vrstu vladavine će uspostaviti, stalno vraćali rimskoj povijesti da bi tamo nalazili primjere i iskustva. Ovo se, prije svega odnosi na naše pravosuđe, kongres i izvršna tijela, koja su najviše dobila od velikih pravnih sistema, koje su Rimljani ustanovili za vrijeme svoje epohe. Zbog toga svi oni koji danas studiraju pravo moraju učiti latinski, jer veliki broj pravnih termina, koji se koriste, potječe iz latinskog jezika. Rimljani su, bez sumnje, bili tvorci najboljeg pravnog kodeksa i najbolje vlade koju je svijet ikada vidio i mi smo blagoslovljeni kao nasljednici ove velike tradicije i civilizacije.

Stoga bismo trebali ovu stvar riješiti jednom za svagda. Niti je naša američka vlast niti su naši zakoni zasnovani na kršćanskim principima. Činjenica je da je rimska civilizacija propala kada

su se ovi novi kršćanski principi kao kuga proširili po cijeloj imperiji. Nije ni čudo jer znamo kako je razarajuća, destruktivna i samoubilačka bila ta nova filozofija "okretanja drugog obraza, voljenja svojih neprijatelja, neopiranja zlu i nesuđenja".

Ne, zaista. Amerika nije izgrađena, niti se zasniva na principima kršćanstva. Naprotiv, ona je, prije svega, sagrađena na stvaralačkoj energiji Bijele rase koja se slobodno služila svojim prirodnim instinktima i drugo, njena vlast i zakoni sazdani su na iskustvu i bogatom nasljeđu rimskog carstva.

4. "Vi tu ne možete ništa učiniti".

Što više Židovi guraju svoje programe za naše porobljavanje, poput nasilnog prijevoza naše djece u udaljene škole, sve viših poreza, miješanja obojenih u Bijelu rasu, itd., vidimo da naši ljudi skoro istovremeno dižu ruke u zrak i govore: "Mi tu ništa ne možemo učiniti".

Ovo je, naravno, još jedan primjer kako Židov na našim umovima spretno primjenjuje staru vojnu strategiju: ako natjeraš svoga neprijatelja da pomisli kako je poražen, još prije početka bitke, onda on i jest poražen. Ova strategija je stara koliko i svijet, ali ljudi još uvijek na nju nasjedaju.

Usprkos svim zakonima i idiotskim sudskim odlukama, postoji mnogo stvari koje vi, američki građani možete učiniti. Prva stvar je da zauzmete hrabar i pozitivan stav. Druga stvar koju možete učiniti je da odlučite da nećete biti porobljeni i da ćete se boriti. Odmah ste daleko od beznađa. Imate na raspolaganju mnoge izvore za vođenje bitke. Na kraju krajeva, mi bijeli Amerikanci svojim brojem nadmašujemo Židove u omjeru 30 prema 1, a crnce 7 prema 1. Samo se toga sjetite. Zatim, imamo na raspolaganju sva ona sredstva koja su Židovi, kao manjina, koristili da bi nas porobili.

Broj stvari koje možete učiniti je skoro neograničen, a ovdje je nekoliko prijedloga. 1) Formirajte lokalnu udrugu za proteste ili organizaciju za širenje i provođenje politike koju smatrate poželjnom i koja je opozicija onoj koju smatrate nepoželjnom. 2) U istom smislu, formirajte političku stranku ili političku organizaciju, kako biste stvorili moćan i utjecajan blok. 3) Istaknite nekoliko dobrih kandidata, ili, još bolje, kandidirajte se sami. 4) Sakupite promidžbene letke i literaturu i nađite grupu koja će ih naširoko dijeliti. 5) Organizirajte i promovirajte otpor zakonima, kao što je isforsirano prevoženje vaše djece autobusima u udaljene škole. 6) Pišite protestna pisma svom kongresmenu i drugim izabranim dužnosnicima. 7) Pišite pisma urednicima vaših lokalnih novina i potaknite druge da i oni to rade. 8) Formirajte telefonski komitet i organizirajte lokalna protestna okupljanja. 9) Držite protestne govore o onim zakonima koji su loši i govorite o promjenama koje mislite da je potrebno učiniti. 10) Ako sve propadne, još uvijek imate prava učiniti ono što su vaši pradjedovi učinili 1776. godine. Ako ste porobljeni i pod pritiskom vlašću, koja koristi zakon i red kao masku, zapamtite da vaša prava na život, slobodu i imovinu prethode svim ostalim sekundarnim zakonima i da vi imate pravo da zbacite takvu tiraniju, i silom ukoliko je neophodno.

Povijesno gledano, kada su tirani krenuli porobljavati, slobodni ljudi su se okretali sili oružja da bi ostali slobodni.

Najznačajnija i najvažnija stvar koju možete učiniti jest da se organizirate u Kreativističkom pokretu u vašem okrugu. Ukoliko namjeravate direktno se boriti protiv Ujedinjenih Naroda, prijevoza djece, pljačkaških poreza i tisuću i jednog zvjerstva koje nam čine Židovi, ma koliko vam se činilo da je to najbolji način, on to nije. U većini ovih stvari, mi se borimo protiv posljedica umjesto da uništimo uzrok.

Nemojmo nikad zaboraviti da je uzrok svih naših nevolja i korijen svih zala perfidni Židov.

Stoga, gradeći Kreativistički pokret u našoj zemlji i šireći ga po svijetu, mi uništavamo osnovni uzrok svih naših problema. Kao što sam nebrojeno puta istaknuo, prvi i najznačajniji korak je ispravljanje načina mišljenja bijelog čovjeka. Kada jednom to postignemo, bit će relativno lako organizirati i ujediniti Bijelu rasu a postizanje nadmoći nad Židovima i crncima će biti dječja igra.

Zato krenimo. Zapamtite da je najefikasnija i najznačajnija stvar koju možete učiniti, organiziranje Kreativističkog pokreta u vašem kraju ili priključivanje takvoj grupi, ukoliko ona postoji. Potom krenite na posao i novačite nove članove. Propovijedajte, promovirajte i širite informacije, program i ideologiju koja se nalazi u ovoj knjizi. Pomognite u vraćanju svojih bijelih rasnih drugova pameti i ujedinite ih u borbi za opstanak njihove vlastite rase. Naš je zajednički cilj - u kom vi morate pomoći - da jedan ili više primjeraka ove knjige bude u domu svake bijele obitelji Amerike, i konačno, cijelog svijeta.

Mi to možemo učiniti, mi to moramo učiniti i mi ćemo to učiniti.

5. "Sredstvo je isto toliko važno koliko i sam rezultat".

Pogrešno, da gore ne može biti. Ovu vrstu gluposti promoviraju konzervativci, više nego bilo koja druga grupa. Evo što sami Židovi kažu o ovom pitanju u Protokolu br. 15: "Kako su dalekovidni bili naši Sionski mudraci, u drevno doba, kada su rekli da postizanje ozbiljnog cilja zahtjeva da se ne zastaje ni pod koju cijenu ili broje žrtve koje su pale za taj cilj." Iako u potpunosti preziremo i Protokole i njihove ciljeve, ne možemo poreći mudar pogled na povijest i ljudsku prirodu prikazan u Protokolima, lekcijama izvučenim iz iskustva i povijesti.

Uzmimo, na primjer, situaciju kada smo u ratu sa neprijateljem koji znači našu smrt ili naš opstanak. U takvom ratu se koriste sve mjere: prijevara, iznenađenje, ubijanje, bombardiranje, uništavanje neprijateljskog izvora hrane, uništavanje njegovih gradova itd. Ne pravim novu teoriju, već samo navodim činjenice povijesti, onako kako su se događale posljednjih nekoliko tisuća godina. Ipak, kada u našoj zemlji dođe do trenutka za poduzimanje mjera neophodnih za opstanak Bijele rase, onda se pojavi bezbroj humanitaraca koji propovijedaju bratsku ljubav, samilost, kršćansko milosrđe, dobru volju, nesebičnost, ljubaznost, nježnost, toleranciju, velikodušnost i sva druga ograničenja ljudske prirode, *ad nauseam*. Ubrzo shvatimo da su nam na taj način ruke potpuno vezane i da ne možemo raditi stvari koje bi trebali kako bismo se zaštitili od uništenja što su nam ga Židovi pripremili.

U stvarima opstanka Bijele rase i u stvarima politike, trebali bi koristiti isto hladno, jasno rezoniranje koje se koristi u doba rata i zaboraviti na gluposti poput kršćanskog milosrđa. Moramo zapamtiti da ne postoji viši zakon u prirodi od zakona o samoočuvanju i širenju vlastite vrste.

6. "Obećaj baš ono što ljudi žele i drži divne govore, a onda učini upravo suprotno od toga".

Židovi su tako često i tako dugo zloupotrebljavali ovu političku tvrdnju da je očigledno kako se bijeli ljudi lijepe na nju. No, oni sami to ne čine. Kada se Kennedy kandidirao, pričao je da će naoružati zemlju, kako bi postala toliko moćna da se nitko ne bi usudio napasti ju. Kada je izabran, odmah nas je krenuo razoružavati, pa nas je ostavio gole i bez obrane pred našim neprijateljima. Sa Židovom Adamom Harmolinskim na čelu našeg Ministarstva obrane i McNamarom, koji je izigravao glavnog klauna, ovaj trio je krenuo uništavati i ono malo neadekvatne obrane koju smo tada imali. Ovo je samo jedan dokaz o perfidnosti. Postoje i mnogi drugi u kratkom periodu Kennedyeve vladavine.

Kada se Nixon kandidirao, predstavljao se kao veliki protivnik integracije u školama i autobusnog prevoženja djece. Međutim, čim je bio izabran, pokrenuo je ogromnu vladinu mašineriju i potrošio ogromne sume novca poreznih obveznika na integraciju po školama, na prevoženje naše djece poput stoke i na implementaciju židovskog programa rasnog miješanja.

Predsjednik Johnson nije bio ništa bolji. Obećao je vladinu štednju, pretvarajući se da je pogasio sva svijetla u Bijeloj kući da bi štedio novac poreznih obveznika. Odmah potom je lansirao najskuplji poduhvat u povijesti (sve do dana današnjeg) i povećao federalni dug i vladinu potrošnju do granica koje do tada nisu viđene.

Ova tri predsjednika smo naveli samo kao primjer. Oni su počinili i mnoga druga izdajnička djela, suprotna predizbornim obećanjima. U tome nisu bili drugačiji od predsjednika koji su im prethodili. Naveo sam samo neke primjere od tisuća obećanja koja su data, da bi nakon toga odmah bila prekršena.

Trebamo shvatiti da je to jedan od starih židovskih trikova. Kada su Johnson, Kennedy i Nixon činili ove prijevare, na štetu Bijele rase, oni nisu djelovali kao predstavnici Bijele rase, već kao jeftine, degenerirane lutke izdajničkog Židova, koji je manipulirao sudbinom zemlje, koristeći istaknute ljude da bi prikrio svoje izdajništvo.

U vezi sa tim, evo citata is osmog Protokola koji se odnosi na bijele marionete na položaju u vladi: "stavit ćemo ih u ruke osoba čija prošlost i reputacija su takve da između njih i naroda stoji ponor, osobe koje se, u slučaju neposlušnosti, moraju suočiti sa kriminalnim optužbama - a to sve u cilju da ih natjeramo da brane naše interese koji su njihova konačna propast."

7. "Svi ljudi su stvoreni jednaki".

Kada su osnivači pisali Deklaraciju o nezavisnosti, oni su težili da načine poruku koja će odzvanjati i podići ljude na borbu kako bi se pridružili njihovim idejama. Židovi, koji su u to vrijeme širili revolucionarne ideje po Evropi, naročito u Francuskoj, odašiljali su stare poštapalice "sloboda, jednakost, bratstvo". Sve je to bila priprema za Francusku revoluciju i mnoge druge koje su planirali.

Amerika nije bila imuna na židovsku promidžbu i mnoge od ovih ideja su se širile po Americi. Zbog toga je velika tragedija što su naši očevi osnivači, ugradili i upisali u Deklaraciju o nezavisnosti perfidnu židovsku frazu "Svi ljudi su stvoreni jednaki". Ova očigledno lažna i idiotska tvrdnja je agresivno zloupotrebljavana do dana današnjeg. Od početka nas razara i predstavlja neopisivo moćno oružje u rukama Židova, revolucionara, liberala i anarhista.

Toliko je lažna da nema potrebe objašnjavati je. Ali, događa se drugačije. Toliko često su je citirali naši tobožnji lideri, da je, poput Besjede na gori i mnogih drugih ideja suprotnih zdravom razumu, prihvaćena od strane velikog dijela bijelih ljudi kao istina.

Bijeli ljudi bi zaista trebali znati više o ovome. Gledajući slavnu povijest, lekcija o superiornosti Bijele rase nad ostalima je toliko očigledna, da je ne treba objašnjavati.

Već i po svojoj vanjštini, čak i u okviru iste rase, ljudi su vrlo različiti. Neki su visoko inteligentni, neki su visoki, neki su snažni, neki slabi, neki su idioti. Spisak razlika je beskonačan. Ljudi nisu rođeni ni u istim životnim uvjetima. Na primjer, beba koja se rodi kod milijunaša je rođena u različitim uvjetima i okolini i odmah će imati različite uvjete za razvoj od, recimo, bebe koja se rodi u kući čiji su roditelji pogođeni siromaštvom i koji nisu naročito inteligentni. Dijete koje se rodi u kući glazbenika, na primjer obitelji Johana Straussa, imat će u potpunosti drugačije predispozicije, okolinu, početke i sve drugo, nego, recimo, beba koja je rođena u misionarskoj porodici koja živi među Indijancima u džunglama Amazone. Naravno, ovakve primjere možemo nabrajati u beskonačnost.

U svakom slučaju, ova pogrešna, neistinita, zbunjujuća tvrdnja je bila moćno židovsko oružje prilikom nametanja kampanje miješanja. Na ovoj lažnoj pretpostavci je zasnovana i druga lažna pretpostavka: da su crncima pružene iste mogućnosti i sredina, oni bi, tobože, postigli isto što i bijeli ljudi. Iz ovih stopa moramo se suprotstaviti programu miješanja. Činjenica je da su crnci inferiorni u odnosu na Bijelu rasu po inteligenciji; po mentalitetu; po nedostatku kulturne kreativnosti; po činjenici da su ljeniji i nepokretniji; po činjenici da je njihov moral na potpuno različitom i nižem nivou od morala bijelog čovjeka. Postoje i beskonačne druge razlike, pri čemu je razlika u boji najmanja - ali se sve ovo ignorira.

Činjenica je da ljudi nisu stvoreni jednaki, nisu rođeni jednaki i da se ne razvijaju jednako. Postoje ogromne razlike u njihovim doprinosima civilizaciji i čovječanstvu. Stoga se moramo vratiti u stvarnost i uništiti ovaj lažni mit.

Sama priroda je svoja bića učinila nejednakima na milijun načina. Mi, ponosni pripadnici Bijele rase moramo zapamtiti jednu stvar. Naš rasni identitet je najsvetija stvar koju nam je priroda podarila i mi ga moramo sačuvati pod svaku cijenu.

8. "Ne pričajte o politici i religiji, jer politika i religija ne idu zajedno".

Tko god da kontrolira vlast u jednoj naciji, sama priroda te vlasti je najznačajnija činjenica koja utječe na sudbinu iste nacije ili rase. Politička kontrola određuje sve ostale faktore, kao što su ekonomija, obrazovanje, sigurnost, napredak, kultura i sve ostalo. U Protokolima, Židovi ističu da bi voljeli da nežidovski um bude preokupiran svim vrstama trivijalnosti tako da nikada ne dođe na pomisao o vitalnim stvarima koje se tiču njegove sudbine.

Naravno da je od velikog značaja da pričamo o politici, dok je još mnogo značajnije da raspravljamo o religiji. Naš život se zasniva na našim religijskim pogledima. Zbog toga moramo svoju sudbinu oteti od pogubnih Židova i vratiti je u ruke lojalnim bijelim vođama.

Da li je to moguće učiniti ili nije, u velikoj mjeri ovisi od religiozne kompleksnosti naroda. Vlast je često odraz filozofije, religioznih stavova i ponašanja samog naroda. Stoga je potrebno da ispravimo svoje religijske stavove. Moramo shvatiti da je očuvanje, širenje i zaštita velike Bijele rase najvažniji i najsvetiji cilj kome trebamo posvetiti svoje živote. Potom, ovakav stav moramo prevesti na političko djelovanje i političku kontrolu vlasti, kontrolu koja u potpunosti treba biti u rukama rasi lojalnih bijelih vođa. Religija i politika su nerazdvojne i najvažnije su za naš opstanak.

9. "Svi smo mi jedinke".

Ova kontradiktorna ideja koju su Židovi duboko usadili, isto toliko dijeli, koliko je i destruktivna. Činjenica je da smo svi pripadnici određenog društva i da se svi zalažemo za vlastito dobro. Cjelokupan razvoj čovječanstva i civilizacije može se mjeriti povećanjem sposobnosti čovjeka da stvara i gradi društvenu organizaciju. Od vremena kada je čovjek počeo dijeliti rad u proizvodnji hrane, u tkanju platna, u manufakturi, prijevozu, medicinskoj njezi itd., čovjek se počeo uzdizati ogromnim koracima, od života u džungli do modernog, produktivnog društva. Uz ovo se pojavila želja da se vlastiti interesi žrtvuju radi dobrobiti vlastite rase i društva kao cjeline. To je jedan od najznačajnijih stvaralačkih darova Bijele rase i razlog zbog koga je ona bila u stanju ovako puno postignuti. Kada bismo se vratili ideji da smo svi jedinke, da je svaki čovjek sam za sebe, umjesto da je obvezan prema svojoj obitelji, svom gradu, svojoj zemlji i rasi u cjelini, društvo i civilizacija bi se brzo srušili.

Mi nikako nismo individualci. Sve što utječe na naše obitelji, na našu zajednicu, utječe na našu naciju i na našu rasu. Što bolje shvatimo naše obaveze, toliko kreativnije i efikasnije društvo ćemo sagraditi. Kada bi o sebi mislili isključivo kao o pojedincima, brzo bi se vratili na nivo pećinskog čovjeka i izbrisali sav napredak koji smo učinili tijekom tisuća godina.

10. "Jedini spas za ovu naciju je pravi dvostranački sustav".

Pogrešno. Dvostranački sustav je idealan židovski savjet za *zavadi pa vladaj*. On dijeli bijele glasove i daje Židovima i crncima odlučujuću prednost da pobjede na izborima. Štoviše, on je potpuno suprotan principu vođe i služi da izolira, podjeli i iscjepka Bijelu rasu.

Umjesto da propagira jedinstvo i napredak, on svoje nesretne žrtve gura u beskrajnu svađu. Dvije ili više suprotstavljenih strana žučno će se raspravljati i svađati oko gluposti, obično završavajući kompromisima, remijem ili pat pozicijom.

Pravi odgovor je sustav u kome je ugrađen *princip vođe*, što je i povijest pokazala.

11. "Glasački listić je jedino oružje koje ljudi imaju".

Glasački listić je vjerojatno najneefikasnije oružje koje ljudi imaju. Ljudi mogu učiniti mnoge stvari koje su daleko poželjnije sa našeg političkog stajališta. Mogu stvarati organizacije, političke i sve druge. Mogu izmijeniti sustav vlasti. Kao krajnja metoda, mogu zbaciti tirane silom, ako je neophodno. Ako joj se pripriјeti razaranjem, rasa ne samo da treba, već je i dužna, po najvišem prirodnom zakonu, da upotrijebi sva moguća sredstva kako bi zbacila i uništila svoje ugnjetače. Zakon o *pravu na opstanak vrsta* je najviši prirodni zakon.

12. "Da li ćete osuditi sve Židove? Postoje i dobri i loši ljudi kod svih rasa i ne bismo trebali osuđivati cijelu rasu".

Možda ima dobrih i loših ljudi kod svih rasa, no, ukoliko ima dobrih Židova, sa točke gledišta bijelog čovjeka, njih treba pronaći i otkriti. Biti Židov znači biti sljedbenik Talmuda, a svaki sljedbenik Talmuda je zatočenik zlokobnog programa koji je stvoren da uništi nežidove općenito, a Bijelu rasu pogotovo. Osloboditi bilo kog Židova odgovornosti za ovu zavjeru bilo bi isto kao i osloboditi pojedine zarobljene vojnike vojske koja se bori protiv vas. Iako možda postoje različiti stupnjevi umiješanosti u židovsku hijerarhiju, različiti nivoi i zapovjedna mjesta, ipak, svi pripadnici židovske rase, na ovaj ili onaj način, aktivno sudjeluju u ratu protiv ostatka čovječanstva.

Prilično je čudno da isti oni ljudi koji stalno nude izvinjenja i opravdanja Židovima, uopće nisu zainteresirani za to kako se, recimo, odvijao sukob tijekom Prvog i Drugog svjetskog rata. Kada su, na primjer, savezničke zrakoplovne snage bombardirale Hamburg i ubile 50.000 ljudi za jednu noć, uključujući tu starce, žene, bebe, djecu i trudnice, isti ti koji nude izvinjenja nisu bili zabrinuti što su možda neki od ovih bijelih ljudi bili ubijeni bez razloga. Ne čujemo nikakve proteste zbog toga što su saveznici, pod kontrolom Židova, tri dana iz zraka, zlokobno, do temelja spaljivali prelijepi grad Dresden i kremirali 300.000 ljudi u jednom od najmonstruoznijih i najgorih pokolja u povijesti. Izgleda da su isti ti ljudi potpuno nezainteresirani za pitanje da li su svi pobijeni Nijemci (ili bilo tko od njih, u stvari) bili krivi i da li su zaslužili tako užasnu sudbinu.

Činjenica je da nitko od njih nije bio kriv za bilo kakav zločin i da je, štoviše, jedina stvar zbog koje su Nijemci mogli biti osuđeni njihova smjelost da se pokušaju osloboditi Židova i obraniti svoju rasu i svoju naciju od međunarodne židovske zavjere. Za ovaj hrabri rat Nijemce treba visoko nagraditi.

13. "Tehnika lažne borbe".

Židovi zaista vole gurati Bijelu rasu u besmislene borbe ili svađe u kojima oni zadaju teme i daju odgovore. Bez obzira na kojoj ste strani, obje su pogubne za vašu stvar. Židovi ne samo da koriste ove trikove kako bi zbunili bijele narode i tratili njihovo vrijeme, šireći i povećavajući neprijateljstva, već su prilično sigurni da, dok Bijela rasa troši ogromne količine energije valjajući se u beskorisnim bitkama, ništa od te energije neće biti usmjereno protiv njih.

Židovi neprestano stvaraju političke stranke ili opozicijske grupe, koje nemaju nikakav drugi cilj osim da uništavaju jedna drugu, dok ratni plijen odlazi uvijek njima.

U našem političkom sustavu oni su (recimo) stvorili Demokratsku i Republikansku stranku. Uspostavljajući na taj način takozvani "dvostranački sustav", bili su sigurni da imaju kontrolu nad objema stranama. Onda naprave veliku buku o tome kako je divan dvostranački sustav, kako je on odraz američke tradicije i kako je gotovo svetinja. Kontrolirajući obje strane, Židov je siguran pobjednik svakog natjecanja, i nezavisno od toga tko pobjeđuje, bijeli ljudi gube.

Ima toliko puno varijacija ovakvih lažnih političkih borbi, da bi se o njima mogla napisati cijela knjiga. Pored mnogih bezrazložnih borbi političkih frakcija u ovoj zemlji, imamo i lažne ratove, izvan naših granica, u koje su nas Židovi umiješali.

Dogodio se, na primjer, Korejski rat u kome su Židovi kontrolirali i američke snage i snage Sjeverne Koreje. Cilj nije bila pobjeda, već konfuzija i iscrpljivanje američkih financijskih i ljudskih resursa i svjetskog prestiža. No, najvažniji cilj je bio da obojene rase poubijaju što više bijelih momaka u prvim danima zrelosti i time umanje snagu Bijele rase. S obzirom da su bijeli nežidovi i Amerika dovoljno glupi da se na ovo zalijepe, Židovi su napravili veliku reprizu u Vijetnamu. Tako se omiljeni židovski hobi ubijanja bijelih nežidova nastavio ubojitije nego ikada.

14. "Povećavajte kontradiktorne i zbunjujuće argumente u tisućama stvari, koje su sve malo važne".

U Protokolima Židovi navode kako će zbuniti i sludjeti um nežidova tisućama različitih stvari. Nežidovi će biti tako zbunjeni i izgubljeni u gomili kontradiktornih tvrdnji da će u očaju dići ruke. Židovska kontrola nad medijima daje im odličnu mogućnost da sprovedu ovu metodu zagađivanja uma. Činjenica da su tvrdnje koje se šire nelogične, kontradiktorne i potpuno smiješne, ne mijenja na stvari. Cilj je zbuniti bijele nežidove tako da budu potpuno paralizirani za provođenje bilo kakve akcije koja bi mogla zaustaviti napredak židovskog programa.

15. "Židovi koji se predstavljaju kao nežidovi; Židovi mijenjaju svoja imena".

Židovi često koriste kameleonski trik da promjene svoja imena i predstave se kao nežidovi. Naročito vole izabrati pravo, dobro anglo-saksonsko ime, na primjer, škotsko ili irsko, ili ono koje je sigurno englesko, tako da se na njih automatski gleda kao na nežidove. Tako su učinili Douglas Dillon, Douglas Fairbanks i tisuće drugih. Pod ovakvom maskom, oni mogu hrabro sprovoditi židovsku stvar, uz mali rizik da će se otkriti da pripadaju takozvanim "odabranima".

16. "Korištenje mulata sa više bijele krvi za predstavljanje tipičnog crnca".

Danas djeluje masovni pokret u cilju kvarenja Bijele rase i upumpavanja crne krvi Afrike u vene bijelih Amerikanaca. Koriste se svi mogući programi i sredstva. Jedan od židovskih trikova je pokazivanje na televiziji izbjeglica iz afričkih džungli izmiješanih sa grupom bijelih ljudi. Ako u katalogu ili novinama imamo reklamu, u njoj uvijek postoji grupa koja se sastoji od dvoje, troje ili četvoro bijelih dječaka ili djevojčica i jednog malog crnca među njima. Kada bi, međutim, prikazali pravog crnca nerazblažene krvi, on bi bio suviše obojen da bi ga bijeli Amerikanci mogli prihvatiti. Kako bi ovo zaobišli, uvijek biraju modele koji uopće nisu crnci, već su mulati, sa više bijele krvi u sebi. U stvari, većina njih su tri četvrtine bijeli, ili sedam osmina bijeli. Oni se onda američkoj publici predstavljaju kao "tipični" crnci. Ljudi kao što su Lena Horn, Jim Brown, na polju zabave, ili senator Brooks na polju politike, imaju u sebi više bijele nego crne krvi, a inteligenciju koju posjeduju (ako je posjeduju) naslijedili su od bijele strane. Židovi se pretvaraju da su to tipični crnci i ukazuju na njih sa ponosom kako bi pokazali da su crnci u svakom pogledu sposobni kao i bijeli ljudi. Ovo je, naravno, izopačavanje prirode i ogromna uvreda za Bijelu rasu.

17. "Crno je divno".

Ovaj slogan, koga promoviraju Židovi, ima, kada se primjeni na ljude, toliko istine u sebi koliko ima i kada se primjeni na prljav veš. Istina je da svi ljudi svijeta ne samo da visoko poštuju Bijelu rasu već joj i zavide.

Želja obojenih naroda svijeta da budu svjetlije kože je skoro univerzalna. Tako mnogi Aboridžini tvrde da su bijeli. Narodi Indije su razvili strogi kastinski sistem po kome što je svjetlija koža, to je viša kasta, i obrnuto, tamnija koža je niža kasta. Ne samo to. Mnoge obojene rase kao svoje idole imaju plavooke bogove. Čak i Japanci prave svoje lutke sa bijelim licima i plavim očima, što nije lik tipičan za Japance.

Crnci, kako ovdašnji tako i oni u Africi, koji se penju po društvenoj ljestvici, smatraju krajnjim dometom svojih ambicija ženidbu sa bijelom ženom, dok neki židovski trgovci prodaju crncima neku vrstu masti uz garanciju da će im izbijeliti kožu.

Ironično je što su umovi ljudi Bijele rase tako zagađeni židovskim lažima da su, od svih naroda na svijetu, najmanje svjesni ogromne vrijednosti vlastitog rasnog nasljeđa. Ipak, obojene rase svijeta su potpuno svjesne onoga što nemaju i što nisu.

18. "Politika suprotnih značenja".

Ovo se odnosi na židovski trik predstavljanja stvari ne samo onakvima kakve nisu, već i potpuno suprotnima od onoga što stvarno jesu. Na primjer, židovska vlada Rusije predstavljena je kao antisemitska koja progoni Židove; sami Židovi su najveći rasisti na licu planete, a ipak su portretirani kao da se otvoreno protive rasizmu. Rasna integracija u našima školama, koja zapravo uništava Bijelu rasu, prikazana je kao pružanje jednakog obrazovanja za svakoga. Povećani porezi, koji potiču inflaciju, prikazani su kao sredstva za zaustavljanje inflacije. Broj trikova koje imaju Židovi u rukavima je bezgraničan.

19. Židovi su "odabrani narod".

Ovo je jedna od najstarijih varki u povijesti, koju su Židovi uspješno prodali bijelim narodima, namećući svoj Stari zavjet religijama bijelih naroda. Stari zavjet, koji su pisali sami Židovi, uporno tvrdi da oni imaju poseban ugovor sa Bogom. Židovi lažu da se Bog samo pokroviteljski smiješio na njih kada su obavljali prljavi posao klanja, pljačkanja i ubijanja drugih plemena. Jedno od najvećih izopačenja prirode i jedna od najčudnijih tragedija u povijesti je to što je Bijela rasa usvojila prijevaru o "odabranom narodu" kao vlastitu religiju. To je skupo platila.

20. "Korištenje medija kako bi se pobrkalo ono što je usvojeno kao opće mišljenje".

Imajući potpuni monopol nad promidžbenim medijima, Židovi koriste ankete o javnom mišljenju kako bi ljudima objavili što je njihovo mišljenje. Pošto potpuno falsificiraju i prepariraju te stavove, tako da se slažu sa njihovom verzijom što treba biti javno mišljenje, onda ovim anketama daju širok i sveopći publicitet. Tako stvaraju iluziju podrške svojim brojnim i vrlo nepopularnim programima. S druge strane, stvara se iluzija da nema podrške politici koja bi zaista koristila Bijeloj rasi. Ovi tvorci lažnog mišljenja uvijek će prikazati židovske ideje popularnijima nego što one zaista jesu, a ideje Bijele rase manje popularnima nego što jesu.

Tako će razne židovske ideje, kao što su pomoć inozemstvu, miješanje rasa, visoki porezi, kontrola oružja, legaliziranje prostitucije itd., biti prikazane kao popularne ili bar kao one koje osvajaju popularnost. S druge strane, bijele vrijednosti, kao što su moralnost, segregacija, repatrijacija crnaca u Afriku, rasno jedinstvo, oslanjanje na sebe, averzija prema prostituciji, promiskuitetu i pornografiji, bit će prikazane kao zastarjele i jednostrane. Židovski tisak će ih prikazati kao nešto što mladi ljudi napuštaju i one će grandiozno biti predstavljene kao nepopularne, uz konstantno gubljenje uporišta.

Ovaj prevarantski židovski alat je moćno oružje pomoću koga se izbori preokreću u njihovu korist. Na žalost, umovi bijelih ljudi previše su zagađeni židovskom promidžbom da nisu u stanju shvatiti ova namještena glasovanja. Suviše čvrsto će glasati u skladu sa takozvanim mišljenjem u trendu koje im serviraju Židovi.

21. "Lažni nazivi i prljave riječi za blaćenje".

Izopačena i raširena židovska promidžbena mreža je u kratkom periodu smislila određene riječi koje izazivaju mržnju, prijezir i porugu prema ljudima kojima se prikače ti odvratni nazivi.

Beskrajnim ponavljanjem, ljudi automatski povezuju zlo i mržnju sa ljudima kojima su prikačene ove riječi, ne razmišljajući kakvo je pravo značenje koje se krije iza njih. Riječ “rasist” je takav primjer. Pravo značenje trebalo bi biti da je to netko tko sprovodi lojalnost prema rasi, što je zaista jedna plemenita osobina. Ipak, danas, zahvaljujući židovskoj promidžbi, ovu riječ milijuni ljudi smatraju nečim što treba izbjegavati i prezirati. Druga riječ je “nacist”. S obzirom da su Židovi dobro shvatili da je program koji je Adolf Hitler osmislio u nacionalsocijalističkoj Njemačkoj bio ozbiljna prijetnja židovskoj zavjeri, cilj im je da sve zaplaše, toliko da lijek čak ni ne pogledaju a kamoli da ga prouče. Otuda masovna i prljava kampanja protiv Hitlera i nacističke filozofije. Skoro trideset godina nakon njegove smrti, ime Adolfa Hitlera je još uvijek najomraženiji termin u židovskom rječniku.

Na polju religije također nailazimo na unaprijed pripremljene prljave riječi. Riječ “ateist” je takva riječ. Umjesto da se otvoreno razmotre svi dokazi i omogući slobodan polet zdravog razuma, ovakvo zdravo rezoniranje se odbacuje i sprječava općim prozivkama i riječima za blaćenje. Ima ih još, poput riječi kao što su “antikrist”, “bezbožnost”, “blasfemija” i “heretik”.

S druge strane, kada se Židovi trude promovirati prevarantski i destruktivni program koji obmanjuje i vara Bijelu rasu, tada ga zavijaju u glamurozne, zvučne nazive, obično začinjene dahom humanizma. Ujedinjeni Narodi, koje su u stvari židovski plan osmišljen za porobljavanje nežidova svijeta, predstavljaju jednu od takvih fraza. “Činiti svijet sigurnim za demokraciju” je još jedna od tih frazeoloških obmana. Pravo značenje ovih programa je vođenje destruktivnih svjetskih ratova u kojima jedna koalicija bijelih naroda uništava drugu. Time se osigurava čvršća kontrola Židova nad njihovim žrtvama i osigurava im se mogućnost da planiraju novi smrtonosni rat.

Sljedeća fraza je “rasno bratstvo”, koja u stvari znači da Židov želi biti siguran da neće biti nikakvog otpora i protivljenja dok obavlja svoj posao kvarenja Bijele rase. Ostali prevarantski nazivi su “urbana obnova”, “vjera zajednička za sve denominacije”, “desegregacija” i “moderatori u pregovorima”.

22. “Viči progon”.

Kroz cijelu povijest Židovi su, zadivljujućom vještinom, koristili vrištanje o progonu. Pošto su krajnje parazitski po svojoj prirodi, oni će duboko prodrijeti u naciju - domaćina u kojoj žive, iscrpiti je, uništiti njen moral, umanjiti snagu njene vlade i na kraju srušiti njene temelje, ostavljajući je razbijenu i opustošenu. Kada se ljudi takve nacije napokon probude i postanu svjesni svog ugnjetavača, pa poduzmu akciju za zbacivanje parazita sa svojih leđa, Židov počinje dizati neviđenu buku zbog progona. On uspijeva naciju koja se brani prikazati kao napasnika, umjesto da ukaže na stvarnog parazita. To počesto izaziva sažaljenje kod susjednih nacija koje tada, iz čiste gluposti, nepromišljeno kreću u pomoć Židovima. Nedavni primjer onoga što se dogodilo herojskom njemačkom narodu nikako nije ni prvi ni posljednji u povijesti židovske dvoličnosti. Ista stvar se dogodila u Egiptu, Babilonu, Perziji, a nedavno i Arapima u Palestini.

23. “Da bi bio izabran neophodno je osigurati glasove crnaca”.

Patetično je koliko je mnogo ljudi prevareno da proguta ovu židovsku laž. Nama se, uglavnom, ne pruža izbor između dva kandidata, već samo izbor manjeg od dva zla. Židovi se uvijek pobrinu da stavovi kandidata koje ističu uvijek budu takvi da predlažu politiku koja je štetna po Bijelu rasu, a korisna za Židove i crnce.

Bijela rasa još uvijek čini većinu u populaciji Amerike. Ako ikada budemo dobili dobrog i odvažnog kandidata koji će izaći sa platformom koja jasno i glasno favorizira stvar Bijele rase, takav kandidat će biti izabran uz težak politički poraz drugog kandidata. Bilo zbog gluposti ili zbog kukavičluka, ili i jednog i drugog, nikada nismo imali takvog političara koji se pojavio na javnoj sceni ili, u najmanju ruku takvog koji bi imao dovoljno energije da bi ga saslušalo puno ljudi.

Naša dužnost je ne samo da dovedemo takvog kandidata, već cijelu vojsku takvih kandidata, koji bi radili koordinirano, po cijeloj zemlji, pod ujedinjavajućom zastavom Kreativističkog pokreta, sa jasnim i dalekosežnim programom širenja Bijele rase i smanjivanja obojenih rasa, uklanjanja izdajnika rase sa vlasti i preuzimanja kontrole nad vlastitom sudbinom u svoje ruke.

24. "Uklanjanje Židova sa vlasti rezultiralo bi ogromnim krvoprolićem".

To uopće ne mora biti istina. Njemački narod je svrgnuo Židove sa vlasti u svojoj zemlji uz vrlo malo gubitaka, vrlo malo krvoprolića i praktično bez ikakvih problema. Oni su to uradili legalno, uz pomoć glasanja. Usporedite ovo sa ogromnom bijedom i krvoprolićem koje se odigralo kada su Židovi preuzeli vlast u Rusiji. U vrijeme te užasne katastrofe, zemlja je bila podijeljena s kraja na kraj, poljoprivreda i industrija su bile uništene, stigla je glad, a ubijeno je više od 20 milijuna najboljih bijelih vođa u Rusiji.

Mi iz Kreativističkog pokreta vjerujemo da možemo spasiti Ameriku i da bijeli ljudi mogu povratiti kontrolu nad vlastitom zemljom legalnim sredstvima. To možemo učiniti bez puno krvoprolića ukoliko budemo slijedili program koji je postavljen u programu naše nove religije.

Prvi i najvažniji problem je ispravljanje načina razmišljanja bijelog čovjeka, kao što sam već toliko puta isticao.

Međutim, ukoliko borba i krvoproliće budu neophodni, mi moramo platiti i tu cijenu i koristiti i ta sredstva. Ukoliko bude potrebno, morat ćemo se pozvati na najviši zakon prirode. Morat ćemo iskoristiti sva sredstva i sve što bude neophodno da bi se osigurao opstanak naše rase.

Ukoliko ne zbacimo Židove sa vlasti, skoro je sigurno da će doći do ogromnog krvoprolića koje će prouzročiti pogibiju 60 milijuna najboljih Amerikanaca.

25. "Zbrka: Krist jest (nije) Židov".

Ova glupava prepirka postala je posljednjih godina jedan od najomiljenijih načina konzervativaca da se utroši slobodno vrijeme. Pročitao sam bezbroj stavova za i protiv, po ovom pitanju, od ljudi kao što su Gerald L. K. Smith i mnogih drugih koji bi trebali znati istinu (i bez sumnje je znaju).

Ovo je tako varljiva i beznačajna rasprava da čak i onaj koji ima obilje dokaza i koji bi trebao znati istinu biva uvučen u vjerovanje da bi, ukoliko uspije da nekakvim čudesnim sredstvima dokaže da Krist nije bio Židov, to predstavljalo nešto posebno i veliko.

Kao prvo, ne postoji ni trunčica dokaza da je ovaj čovjek ikada postojao, a gomila je dokaza da nikada nije postojao. Ovim sam se opširnije pozabavio u poglavlju pod naslovom *Kristovo postojanje nije potvrđeno povijesnim dokazima*.

Međutim, ako uzmemo zdravo za gotovo židovske pisce Novog zavjeta, onda vidimo da Židovi govore da je Krist bio jedan od njihovih. U prvom poglavlju Novog zavjeta, odnosno u Mat. 1, oni daju cijelu tobožnju lozu Isusa Krista, od Abrahama, Izaka, Jakova pa preko Jude, Davida, Salomona i drugih, do Josipa, oca Kristovog. Dalje, u Evanđelju po Luki, 2:21, jasno se kaže da Krist ne samo da je bio Židov, već je bio i obrezani Židov.

Proučavajući ovo dalje, dolazimo do toga da je zaista malo važno da li je on ikada živio ili nije, da li je bio Židov ili ne. Kako god to složili, kršćanske poruke su loši, samoubilački savjeti, a kršćanska religija je pogubna stvar za Bijelu rasu. Povijest je pokazala da je ono uništilo veliku i blistavu civilizaciju Rima. Trebamo samo pročitati Besjedu na gori (poglavlja 5,6 i 7 u Evanđelju po Mateju) da bismo shvatili prirodu samoubilačkih savjeta koji su razorili Rimsko carstvo čim je primilo kršćanstvo.

26. "Bijeli ljudi su pravi Izraelci".

Ovo je zaista prevarantski argument i izgleda da posebno privlači ljude koji žele biti kršćani i vjeruju u bibliju, dok su istovremeno otkrili da su Židovi rasa zlih ljudi. S obzirom da biblija govori da su Izraelci "odabrani" narod Božji i da bi bilo apsurdno da je Bog odabrao zlu, prevarantsku i perfidnu rasu, poput Židova, ti ljudi nekim uvrnutim načinom razmišljanja dolaze do zaključka da bi cjelokupna biblijska zbrka bila prihvatljiva samo kada bi sebe stavili na mjesto Izraelaca. Shodno tome, kada im neko ponudi smiješnu, glupavu priču da smo mi, pripadnici Bijele rase, u stvari, pravi Izraelci, oni zagrizu takvu glupost kao riba udicu.

Čitava ova teorija je toliko smiješna da ne zaslužuje da se o njoj raspravlja. Iznijet ću, međutim, nekoliko neoborivih činjenica koje će, jednom za svagda, raskrinkati ovu budalaštinu. Kao prvo, Židovi se obrezuju i to je njihovo obilježje. Tako je bilo od pamtivijeka. Drugo, to je dio njihove vjere, za koju oni tvrde da je "sveti ugovor" koji je Abraham sklopio sa Bogom. Kao treće, židovska biblija jasno tvrdi da su Krist i apostoli bili Židovi. Četvrto, kada čitate kakve su ubojice, razvratnici i bitange bili njihovi "veliki" patrijarsi i takozvani "Božji ljudi", poput Jude, Abrahama, Davida, Salomona i drugih, postavlja se pitanje - zašto bi bilo koji bijeli čovjek, pri zdravoj pameti, koji ima imalo samopoštovanja, uopće želio biti potomak ovakvog šljama?

27. "Ali, mi smo ljudska bića, a ne životinje".

Ovaj prazni i beznačajni argument najčešće se poteže u samoubilačkim kršćanskim učenjima koja ne samo da nasilnički djeluju na zdrav razum, nego i na zakone prirode. Voljeti svoje neprijatelje, okretati drugi obraz, odreći se svega što imaš, ne opirati se zlu i ostale slične gluposti potpuno su suprotne zakonima prirode. Nigdje nema stvorenja koje bi se na ovaj način štitilo.

Kada god sam ovo isticao, često sam se suočavao sa glupim argumentom da mi nismo životinje nego ljudska bića. Kada upitate što bi to, zapravo, trebalo značiti, ne dobivate jasan odgovor, već vam kažu da smo mi imuni na prirodne zakone kojima su ostala stvorenja podčinjena. Mi očigledno trebamo biti izuzeti od prirodnih zakona zato što nam je, kako oni kažu, dana moć da mislimo i razmišljamo, da imamo dušu, da imamo vječni život i zbog puno drugih besmislenih razloga.

Životne činjenice su različite od onoga što ovi argumenti nude. Činjenica je da smo mi stvorenja prirode, poput milijuna drugih stvorenja koja naseljavaju lice zemlje. Mi sasvim sigurno nismo imuni na prirodne zakone. Kada bi, na primjer, postojao idiot koji bi umislio da smo izuzeti od zakona gravitacije, trebalo bi mu dozvoliti da skoči sa dvadesetorokatnice i potvrdi da se taj zakon ne odnosi na njega.

Mada je sasvim točno da mi imamo višu inteligenciju od drugih stvorenja, to nas nikako ne izuzima od bilo kog zakona prirode koji vlada svemirom. Rođeni smo kao i druga stvorenja, razmnožavamo se baš kao i druga stvorenja i umiremo kao i oni. Moramo jesti i piti i disati baš kao i sva ostala stvorenja ovog svemira. Zakoni nasljeđa odnose se na nas, kao što se odnose na konje, mačke ili zečeve. Ako i postoje neki sanjari koji bi radije mislili drugačije, onda je to njihov problem. Nisam ja izmislio zakone prirode, niti zakone gravitacije, ni zakon o nasljeđu, niti stvarnost života i smrti. To je tako i uvijek će biti tako.

U svakom slučaju, kad god glupo izvrćemo zakone prirode, naglavce upadamo u nevolje. Kada ne vjerujemo vlastitom razumu i mišljenju i kada nam umove zaokupi nerealno, ničim podržano i neprirodno učenje, počinjemo uništavati vlastiti život i dovodimo u opasnost postojanje naše rase. Ne možemo pobjeći od zaključka da smo zaista stvorenja prirode, kao i sva druga. Mada smo najviša bića u prirodi, ipak smo podložni svakom prirodnom zakonu, baš kao i sva ostala bića.

28. "Ne bi trebalo bukvalno shvaćati bibliju".

Kad god sam, prilikom rasprave o besmislenom i proturječnom kršćanskom učenju, satjerao nekog u kut, on bi se pokušao iz toga izvući rečenicom "Pa, ne bi trebalo tako bukvalno shvaćati bibliju." Očito tvrde da biblija, u stvari, ne misli ono što kaže i ne kaže ono što misli. Ovo je čudan i idiotski argument koji ni iz čega ne proistječe. Ako je biblija tako veliko književno djelo i ako je ona riječ Božja, sigurno je da su, u svojoj navodnoj mudrosti, Krist i/ili Bog, bili sposobni da se izraze jasno i eksplicitno. Činjenica da je biblija pretrpana kontradiktornostima i mnoštvom nejasnih i beznačajnih fraza, je, sama po sebi, najbolji pokazatelj da nije riječ Božja, niti išta nalik tome.

U svakom slučaju, ako bih ja, kao poslovni čovjek, napisao ugovor o prodaji zemlje, a onda prilikom predaje ugovora i vlasništva, svom kupcu saopćio da nije trebao baš tako bukvalno shvatiti taj ugovor, ja bih bio optužen da sam lažov i varalica.

Ako ne trebamo bukvalno shvatiti bibliju i ako ona ne znači ono što kaže i ne govori ono što misli, onda, što ona znači, ako uopće nešto znači? S obzirom da takozvana "dobra knjiga" puno polaže na stvar kao što je "istina", mi, naravno možemo suditi po njenim mjerilima. Ako ona ne misli ono što kaže i ako ne govori ono što misli, onda ona, naravno, laže.

29. Termin zapadna civilizacija je pogrešan.

Ne lijepi se previše ljudi na ovu varljivu židovsku dijalektiku. Termin "Zapadna civilizacija" je toliko ušao u opću upotrebu da bi ga svi prihvatili zdravo za gotovo, bez razmišljanja o skrivenoj podvali. Civilizacije u posljednjih 6000 godina (uključujući i današnju) uopće nisu "Zapadne" već su bijele civilizacije. Gdje god se pojavila civilizacija, nju je stvorio bijeli čovjek, što smo detaljno objasnili u jednom od prethodnih poglavlja.

Tako je i sa suvremenom civilizacijom. Bez obzira da li bijeli čovjek živi u Evropi, u Sjedinjenim Državama ili Australiji i, bez obzira da li on za život zarađuje u Hong Kongu, Indiji ili u Kini, on stvara civilizaciju. Zato trebamo shvatiti da civilizacija nema veze sa zapadnom ili istočnom polutkom, već je isključivo tvorevina Bijele rase. Zbog toga je Židov, nazivajući je Zapadnom civilizacijom, bijelom čovjeku oduzeo zasluge za njeno stvaranje. Civilizacija je isključivo tvorevina bijelog čovjeka i nikog drugog.

30. "Postoje dobri i loši Židovi".

U raspravljanju o vrlinama i manama Židova, susretao sam se sa mnogo takozvanih intelektualaca koji su iznosili mnoštvo konfuznih misli o dobrim i lošim Židovima. Neki su glupo tvrdili da današnji Židovi nisu pravi potomci biblijskih Židova. To bi, naravno, značilo da su biblijski Židovi od Boga "izabrani" i da su bili dobri, a da su današnji Židovi, koji su mješavina sa Khazarima, izvjesno loši.

Drugi prave razliku između Čifuta i dobrih Židova. Stalno se ponavlja da postoje komunistički Židovi i nekomunistički, "dobri" Židovi. Pa zatim Židovi cionisti i Židovi koji nisu cionisti, za koje se, očito, pretpostavlja da su dobri. Spisak je beskonačan i jedina svrha svega ovoga je da se Židovi skinu sa dnevnog reda i da se ovaj problem zataška.

Kada je riječ o biblijskim Židovima ili Izraelcima, Stari zavjet vrlo jasno kaže da su se svi oni obrezivali. Činjenica da oni sprovode čin obrezivanja, ma koju novu krv da su primili u svoju rasu tijekom tisuću godina, predstavlja njihov zaštitni znak i dan danas. Kakvih god da je promjena bilo u njihovoj krvi, ostajali su lojalni svojoj rasi i odani zavjeri koja ima za cilj dominaciju nad svijetom i uništenje nežidova. Oni danas demonstriraju rasnu lojalnost snažnije nego ikada. Njihova zavjera neizmijenjeno se odvija.

Stoga je potpuno besmisleno trošiti vrijeme na pitanje da li su Hebreji Židovi ili bilo koja druga vrsta. Što se bijelog čovjeka tiče, Židov je Židov i svaki od njih je smrtna opasnost po njegov

opstanak. Svi su oni loši. Svaki Židov je od djetinjstva indoktriniran učenjima Talmuda i tijekom čitavog života glavna opsesija mu ostaje uništenje Bijele rase.

Zato ne smijemo nikada zaboraviti da su Židovi neprijatelji, a razdvajanje jednog tipa Židova od drugog beskorisno je koliko i razdvajanje tipova zmija otrovnica. Ako vas je ujela otrovnica, zaista vam nije važno njeno porijeklo, ona je i dalje otrovna.

31. "Mi smo ovdje da pomognemo drugima".

To je još jedan kršćanski princip, koji je imao razoran efekt u razjedinjavanju Bijele rase. Ovo znači da, ukoliko ne pomažete nekome tko je lošije sreće od vas i tko je beskorisniji od vas, tada nemate posebnog razloga da budete na ovom svijetu. Ova ideja je, naravno, glupa i sama po sebi proturječna.

Čak i dijete bi moglo postaviti pitanje - pa zbog čega onda ti drugi postoje? Logičan odgovor je - ni zbog čega, oni su savršeno beskorisni. Onda bi slijedio zaključak da je naš jedini cilj da pomognemo širenje beskorisnih, što je u većini slučajeva sa takozvanim kršćanskim milosrđem apsolutna istina. Krajnji ishod kršćanskog milosrđa je sve veća brojnost šljama i obojenih rasa i uništavanje stvaralačkog elementa našeg bijelog društva.

Mi iz Kreativističkog pokreta u potpunosti odbacujemo ovakvu glupost. Vraćamo se izvoru svih istina, to jest, zakonima prirode koji nalažu da povećavamo, unapređujemo i širimo vlastitu vrstu. Vjerujemo da tako ispunjavamo najviši zakon prirode i svemira. Nije ni dobro ni milosrdno širiti i uvećavati najniže elemente naše rase. To je samoubilačko izopačenje zakona prirode kojim se pomaže širenje i umnožavanje obojenih rasa, koje su, po vlastitom izboru, naši neprijatelji.

Vjerujemo u povratak osnovnim principima naše vjere i religije, odnosno, u provođenje onoga što je dobro za Bijelu rasu. Na taj način, mi smo u skladu sa najvišim zakonima prirode. Oni nam jasno govore da se trebamo usmjeriti na umnožavanje, zaštitu i napredak vlastite rase i da se u isto vrijeme posvetimo uništavanju elemenata koji su nam prijetnja.

32. "Kada bi samo mogli razviti više razumijevanja među rasama, mogli bi svi divno živjeti".

U cilju nametanja "razumijevanja" mnogi bijeli dobročinitelji, koji se priključuju Mirovnim trupama, komunističkim strankama i mnogim drugim liberalno-židovskim organizacijama, nanijeli su grdnu štetu vlastitoj rasi. Pošto nisu bili sposobni da prozru židovsku prijevaru o "bratskoj" ljubavi i razumijevanju, postali su izuzetno korisno oruđe u rukama Židova.

Ljudi koji bi se najmanje trebali baviti crncima, najlakše se uhvate da potiču židovski program rasnog miješanja. Svi oni koji su se suočili sa realnošću života, oni koji su morali raditi sa crncima; čije susjedstvo se okupirali crnci, oni koji su imali neprijatno iskustvo da iz prve ruke osjete blizinu tih izbjeglica iz džungle, brzo su se izliječili od bilo kakvih utopijskih ideja o miješanju rasa. S druge strane, židovski program miješanja rasa obično promovira neki bogati bijeli dobročinitelj, koji nikada nije morao zarađivati za život, već je svoj novac naslijedio, živi u izoliranoj kuli od slonovače i postaje najzabrinutiji dušobrižnik.

Što bolje poznajete crnce, više ih razumijete. Što više poznajete Židove, više shvaćate njihovu pravu prirodu. Što više shvaćate to bolje uviđate da su oni smrtna opasnost za opstanak Bijele rase. Što ih više razumijete, to ste sigurniji da su oni vaši neprijatelji.

33. "Odvajanje crkve od države".

Košer konzervativci nam neprestano ponavljaju da imamo savršen Ustav. Naročito nas podsjećaju koliko su "mudri" bili naši predci kada su inzistirali na odvajanju crkve od države.

Ispitujući taj problem, nisam uspio shvatiti značaj podjele ta dva bitna stupa naše društvene strukture. Nema baš mnogo smisla kada ista grupa ljudi podržava obranu svoje zemlje vojnom

silom i novcima od poreza, a zatim nedjeljom odlazi u crkvu i propovijeda "ne opiri se zlu", "okreni drugi obraz" i "voli svoje neprijatelje". Nema nikakvog smisla trošiti milijarde dolara na obrazovanje naše djece a tada ih u nedjeljnim školama učiti "Ne sudi" i govoriti im da se okane normalnog rasuđivanja.

Podjednako je besmisleno da vlada promovira rad i napredak, kad ljudi, koji podržavaju takvu vladu, propovijedaju da prodaš sve što imaš i pokloniš drugima.

Nema koristi od činjenice da je najveći dio bijelih ljudi Amerike podijeljen u tisuće različitih vjerskih sekti, jer bi trebali biti ujedinjeni u čvrst front protiv smrtnog neprijatelja - lukavog Židova.

Vjerujem da je daleko najbolja kombinacija ona u kojoj je vlada Bijele rase u savršenoj harmoniji sa svojom religijom, a ne da bude u konfliktu sa njom. Religija treba ujediniti rasu, a ne da dijeliti je. Samo na osnovama kohezivne rasne religije može se izgraditi čvrst temelj trajne vlasti. Kada jednom budemo imali religiju, vlast i rasu sjedinjene filozofijom vlastite dobrobiti, zauvijek ćemo osigurati budućnost Bijele rase.

34. Strah od pomisli da "ne možemo pobijediti".

Najčešći problem sa kojim sam se susreo, prilikom pokušaja da vratim bijelog čovjeka razumnom mišljenju, je pobjeđivanje njegovog gubitničkog stava. Nebrojeno puta sam čuo "Da, slažemo se sa svim što si rekao i ja sam 100% uz tebe - ali, možeš li uvjeriti i ostale bijelce?"

Ovo je, naravno, gubitničko, negativno razmišljanje i ne treba ga tolerirati.

Da ste u čamcu koji tone na milju od obale, nećete samo sjediti i razmišljati kakve su vam šanse. Učinit ćete jedinu razumnu stvar - veslat ćete do kopna, jer vam o tome ovisi život.

Situacija sa Bijelom rasom je vrlo slična. Umjesto da razmišljamo o glupostima, moramo se potruditi i upustiti se u borbu da ispravimo način razmišljanja bijelog čovjeka. To je naš osnovni problem. Ukoliko vjerujete u program koji je predstavljen u ovoj knjizi, neophodno je da počnete pričati o njemu već danas kako bi i stotine milijuna drugih bijelih ljudi moglo povjerovati u njega.

Kada jednom ispravimo način razmišljanja bijelog čovjeka, naš problem je skoro riješen. Problemi nadvladavanja Židova i crnaca i vraćanja sudbine u vlastite ruke će poslije ovoga biti dječja igra.

35. Ljubav i mržnja.

Mržnja je normalan, zdrav osjećaj kojim je priroda obdarila sve svoje više vrste. To je fundamentalna i vitalna emocija neophodna za očuvanje vrsta. Uskratiti bijelom čovjeku sposobnost da mrzi one koji predstavljaju prijetnju njegovom opstanku bilo bi kao da oduzmete tigru kandže ili zube, pa ga onda vratite u džunglu da se bori. Takav nezaštićeni tigar vrlo brzo bi postao žrtva i nestao.

Isto je i sa bijelim čovjekom. Ukoliko pokvarimo njegove zdrave instinkte i on izgubi sposobnost da mrzi i bori se protiv onih koji bi ga htjeli uništiti, ostaje ogoljen i bez obrane pred svojim neprijateljima. Perfidni kršćani, koji tako glasno proklamiraju svoj prijezir prema mržnji i sami se služe mržnjom do krajnjih granica. Kada se netko ne slaže sa njihovim "vjerovanjem" ili "vjerom", proglašavaju ga heretikom, spaljuju na lomači, vješaju ili uništavaju na druge načine. Oni žestoko mrze pa se, na ovaj ili onaj način, brzo oslobađaju svojih neprijatelja.

Ljubav i mržnja idu zajedno. Ukoliko želite zaštititi one koje volite, onda morate mrziti one koji ugrožavaju njihovu sigurnost i egzistenciju. Svi veliki pokreti zasnovani su na mržnji - mržnji prema neprijatelju, mržnji prema neposrednoj prijetnji. Ništa čvršće ne ujedinjuje neku grupu od mržnje prema zajedničkom neprijatelju. Ništa ih tako odlučno ne goni na djelovanje kao mržnja.

36. Zanimljive brojke i statistike.

Prema popisu iz 1970. godine, Sjedinjene Države su 1. travnja iste godine imale više od 203 milijuna stanovnika. Tvrdi se da 11% predstavljaju crnci, a 3% Židovi.

Iz ovoga slijedi da je stopa rasta crnačke populacije ostala otprilike ista kao i u prethodnim godinama i da se crnačka populacija nije uvećavala ništa brže od bijele populacije.

Dokazi iz mnogobrojnih izvora uvjeravaju me da nas vlada namjerno laže, kako bi prikrila istinite činjenice. Uvjeren sam da se ovo radi da bi se bijeli ljudi uljuljkali u lažnu sigurnost. Žele nas prevariti kako bismo povjerovali da ne postoji rasna tempirana bomba aktivirana u našoj sredini. Ne treba biti posebno pažljiv promatrač pa primijetiti da se crne rasplodne kobile, koje su na socijalnoj pomoći, nekontrolirano razmnožavaju. Svaka od njih ima i po 12 do 14 crnih kopiladi, a eksplozija crne populacije događa se tu, u našem susjedstvu. Činjenica je da se crnci množe kao štakori, dok bijele obitelji, svjesno i namjerno ograničavaju vlastiti porod na jedno do dvoje djece po obitelji.

Siguran sam da je u stvarnosti crna populacija tri puta veća nego što bi vlada željela da vjerujemo. Ne mogu tvrditi, ali, mislim da crnci predstavljaju 35% američke populacije, što bi drugim riječima iznosilo oko 70 milijuna, umjesto navedenih 22 milijuna.

Isto tako mislim da je i židovska populacija znatno veća nego što to (židovska) vlada želi da povjerujemo. Umjesto da smo zaraženi sa samo 3% (ili šest milijuna) Židova, mislim da je prava brojka blizu 20 milijuna Židova u Americi.

Židovi nam daju različite podatke koji se odnose na njihovu brojnost u svijetu. Često se navode brojke od 18 do 20 milijuna. Opet vjerujem da se one namjerno umanjuju kako ne bi uzbunile bijele nežidove. Ponovno, ne mogu tvrditi, ali mislim da ima najmanje 80 milijuna Židova koji zagađuju našu planetu.

Sve u svemu, bijela populacija se danas u Americi ubrzano smanjuje u odnosu na obojeni šljam i spala je na 50% ukupne populacije, dok se Filipinci, Portorikanci, Meksikanci, crnčuge, Židovi, Indijanci i mulati pare i razmnožavaju neviđenom brzinom, u zemlji koju su osnovali i izgradili bijeli Evropljani.

Stoga je krajnje vrijeme da mi, "obespravljena većina", preuzmemo akciju protiv otimanja naše zemlje, imanja i države. Mi, Kreatori (Kreativisti), smo tome posvećeni, ne samo u Americi, već i u cijelom svijetu.

37. Nekretnine nasuprot dionicama i obveznicama.

Postoje tisuće različitih načina ulaganja novca. Ali, u osnovi, postoje samo dva - ili nekretnine ili u dionice i obveznice.

Kada investirate svoj novac u dionice i obveznice, vi ste samo promatrač koji vjeruje upravi korporacije (da će isplatiti dividende) i strani ili stranama koje je kontroliraju.

U većini glavnih korporacija u Americi (i svijetu) danas, vlast je u rukama Židova.

Kada kupite zemljište, ili neku nekretninu, vi ste vlasnik. U stvari imate monopol nad tim djelićem svijeta koji posjedujete. To je jedinstveno i nepromjenjivo. U krajnjem slučaju, cijelo naše bogatstvo leži u zemlji i nekretninama.

U posljednjih deset godina, dok je na burzi Dow-Jones Industrial indeks postigao rast od 18%, prosječna cijena zemljišta (površina, lokacija, opremljenost) u Sjedinjenim Državama je porasla za 95%, što je povećanje tri puta veće od prosječnog nivoa cijena i pet puta veća od povećanja Dow-Jones Industrial indeksa. U pojedinim područjima, kao što je Florida, situacija sa zemljištem još je bolja.

Dok se dionicama može manipulirati svaki dan, jer Židovi kontroliraju burzu i gomilaju profite i kada akcije padaju i kada se dižu, cijena zemljišta stalno raste.

Židovi ne samo da imaju potpunu kontrolu nad svjetskim burzama, već upravljaju i većinom trgovačkih centara i ključnih nekretnina u glavnim gradovima. Međutim, velika količina

basnoslovno vrijednih nekretnina još uvijek je u rukama bijelih nežidova. Židovski cilj od koga ne odustaju, jest da istisnu bijelce kao vlasnike zemljišta i nekretnina. Mada se dionice i obveznice (koje često postaju bezvrijedne) na široko hvale kao "sigurnost", odvija se beskrajna kampanja da se (bijelci) odvrate od posjedovanja nekretnina. Ovo se čini promidžbom, porezima, financijskim manipulacijama i na desetine drugih načina. Svoj cilj iskazali su i u Protokolima.

Moje životno iskustvo govori mi da bijeli čovjek treba težiti da što prije osigura cijelo zemljište i nekretnine koje može i da ih zadrži u vlasništvu za sebe i svoje potomke. Zemlja se nigdje ne proizvodi.

Bijeli čovjek bi trebao bojkotirati Židove u poslu, trebao bi, ako je moguće, da sam uđe u posao, a ukoliko izgradi unosno poslovanje, ne bi ga trebao prodati, već ga sačuvati u obitelji. Nikada ne bi smio prodati Židovu ni zemlju niti poduzeće.

POGLAVLJE BR. 19

Poštovanje čijeg zakona i reda?

Bijela rasa posjeduje mnoge vrline i osobine za divljenje. Jedna od njih je genijalnost u području zakona i poretka. Bijela rasa ima poriv da organizira društvo i uvede zakon i red gdje god se nalazila. Znamo da su Rimljani bili sposobni organizatori i dobri zakonodavci. U svakoj zemlji koju su osvojili i u svakom narodu koji su pokorili, uveli su odgovarajuće zakone i stvorili organiziranu vlast. To je temelj civilizacije. Teško da je moguće zamisliti civilizaciju i napredak a ne utvrditi čimbenike dobre uprave, koja se sastoji od organiziranih zakona i policijskih snaga koje će brinuti o njihovom provođenju. Sve ovo je dobro i ispravno, tako da Bijela rasa može biti ponosna na urođeni dar za organizaciju vlasti, zakona i reda.

Ipak, "zakon i poredak" u rukama neprijatelja mogu se iskoristiti za uništenje naroda. Ako su zakoni uspostavljeni da pljačkaju bijeli narod, da smanjuju njegovu reprodukciju, to jest, ako kvare i uništavaju Bijelu rasu, onda stvari stoje sasvim drugačije. Tada smo se dužni pozvati na najviši zakon prirode, na opstanak vrste.

Takva je danas situacija u Americi i u cijelom svijetu, gdje su Židovi zakonodavci koji primjenjuju "zakon i red".

I u Rusiji su zakon i red ustanovljeni na ovakvim osnovama, samo na još gorem stupnju. Ako se netko usudi pisnuti o Židovima, strijeljaju ga. Krivci se strijeljaju bez mogućnosti da im bude suđeno, čak i zbog sitnih krađa. Zbog toga u Rusiji ima vrlo malo takozvanog "kriminala" činjenica je da se pravi kriminalci nalaze u vladi i državnom aparatu za provođenje zakona i reda i da čine zločine neviđenih razmjera. Židovi su potpuno porobili ruski narod, kontroliraju cijelo bogatstvo, sva sredstva promidžbe, vladu i prije svega, kontroliraju cjelokupno naoružanje. Židovski robovlasnici sprovode "zakon i red" i sasvim je jasno da njihove zloupotrebe vode ruski narod u propast. Recimo jednom zauvijek da zakon i red, po sebi, nisu krajnji cilj Bijele rase, već je to opstanak naše vrste što predstavlja najviši zakon koji je priroda postavila pred nas.

Mnogo puta su Židovi ovu plemenitu osobinu Bijele rase lukavo koristili kao oružje za njeno uništavanje. U ovom povijesnom trenutku, slijepo poštovanje zakona i reda od strane Bijele rase vodi njenom uništenju. Pod maskom "zakona i reda", Židovi nas tjeraju da počinimo samoubojstvo.

Želio bih podsjetiti bijelu braću i sestre da su pred 200 godina Amerikanci bili izloženi tiraniji i represiji britanske vlade koja je, slučajno, i onda bila u rukama Židova, kao što je i danas. Međutim, bijelim patriotima toga vremena mozgovi nisu bili zagađeni, kao nama danas. Ustavši ispred svih ljudi, koji su cijenili svoju slobodu, imovinu i zemlju, odlučili su se otvoreno suprotstaviti "zakonu zemlje", kada je on iskorišten kao pretekst za represiju nad bijelom većinom.

Vjerujem da je ovo odgovor na pitanje što da se radi kada se "zakon zemlje" koristi da bi vas uništio. Jednostavan - kao što je i bio kroz povijest. Postoji viši zakon koji priroda permanentno sprovodi i koji, u stvari, sve rase poštuju kada im prijeti uništenje. Taj viši zakon je zakon opstanka, a mi, bijeli ljudi, trebamo shvatiti da se nalazimo u takvoj situaciji. Moramo biti spremni da se otvoreno suprotstavimo kriminalnim radnjama svakog luđaka koji pokušava ugroziti postojanje naše rase. Moramo zauvijek zapamtiti da je najviši zakon prirode - zakon opstanka vrsta, po svaku cijenu.

Poštujemo zakon i red i dobru vlast, ukoliko štite interese Bijele rase i ako osiguravaju sve neophodne uvjete za njen opstanak i napredak. Ukoliko nije tako, to onda nije naša vlada. To je onda naš neprijatelj, bez obzira što marionete koje sačinjavaju tu vladu liče na bijelce. Nemojmo dozvoliti da nas zavaraju bijeli klaunovi kojima upravljaju židovske ruke a koji su na čelu naše vlade. To je ipak židovska vlada. Svjesni smo bolne činjenice da su Židovi uvijek u stanju pronaći bijele izdajnike i vodeće ljude koji bi sproveli u djelo njihove prljave namjere.

Kada pogledamo moćni establishment koji danas vlada Amerikom i našim životima, moramo se upitati - čija je to, u stvari, vlada? Tko to putem poreza od nas otima ogromne sume teško zarađenog novca, koje dostižu nekoliko stotina milijardi godišnje? Unutrašnje financije su u

rukama "naše" vlade. Tko određuje i sprovodi prisilno upisivanje naše djece u udaljene škole i prevozi ih autobusima kao stoku, samo da bi potaknuo kvarenje Bijele rase? Svi znamo da savezna vlada, preko Ministarstva za obrazovanje i uz suradnju sa sudovima koje kontroliraju Židovi, potiče, nameće i sprovodi ovaj neviđeni zločin. Tko zagovara razmnožavanje i uvećavanje broja crnaca u našoj sredini? Opet, naša "pošteno izabrana" vlada koja pljačka od radnog bijelog čovjeka teško zarađenu ušteđevinu, pa je prebacuje crnim životinjama, promovirajući na taj način širenje kriminala, anarhije i propasti, i uništavajući jezgre naših velikih gradova.

Tko pljačka bijele građane Amerike, tko pljačka naš teško zarađeni novac i prebacuje ga u inozemstvo tuđim rasama radi širenja crnaca i drugih obojenih rasa poput Kineza i Hindusa, kao i našim židovskim, komunističkim neprijateljima u Izraelu, Jugoslaviji, Rusiji itd. To je takozvana "ustavna" vlada, navodno, "najbolja kreacija u povijesti čovječanstva".

Tko je taj što nam oduzima naše ustavno pravo da držimo i nosimo oružje? Naravno, "naša" vlada koja nam to radi da bi nas lakše porobila. Iako su zagovornici ovih zakona o oružju obično zvučna anglosaksonska imena, iza ovih fasada uvijek su Židovi koji manipuliraju. Uzmite, na primjer, famozni njujorški Sullivenov zakon. On nosi dobro staro irsko ime velikog Tima Sullivana, vođe demokratske stranke i senatora države New York, koga su očito prevarili da podrži ovaj zakon. Međutim, njega su sastavila dvojica Židova. Prvi je bio George P. LeBrun, kome su aktivno pomagala druga dvojica Židova, dr Salomon Baruch, otac Bernarda Barucha i Nathan Strauss. Poznat nam je i zakon o oružju senatora Dodda, a znamo da senator Dodd nije bio Židov. Međutim bio je tu i neki David Martin, pravim imenom Isadore Levine, ruski Židov, rođen u Kanadi, koji je sastavio zakon i promovirao ga, uz pomoć senatora Dodda. Ponovno nas "naša" vlada razoružava da bi nas bolje i brže porobila.

Tko štiti crnce kada spaljuju naše gradove, kad kradu, muče i siluju? U staro doba, poslije ovakvih zlodjela, građani bi se toliko razbjesnili da bi zgrabili svoje pištolje i poubijali anarhiste. Ali, ne i danas. Danas su ovi divljaci i kriminalci zaštićeni "našim" policijskim snagama. Osobno sam vidio na televiziji ove kriminalce kako razbijaju izloge trgovina i odnose televizore i druge stvari pred policajcem koji je tu stajao, glupo promatrajući zločin koji mu se odigrava ispred nosa.

Tko gosti, hrani i poji naše neprijatelje iz inozemstva, kao što su Khrushchev, Kosygin, Golda Meier iz Izraela i drugi koji dolaze da zaraze naše obale svojim "državnim posjetima"? Prevrtljiva židovska vlada koja kontrolira našu divnu zemlju, i ja moram najenergičnije istaknuti da to nije "naša" vlada.

Možemo li mi onda, kao istinski i odani pripadnici Bijele rase, biti lojalni tom izdajničkom establishmentu koji je uzurpirao vlast da bi nas lakše uništio? Da li smo mi, pri zdravoj pameti, dužni da se pokorimo takvom izdajničkom tiraninu koji koristi zakon kao oružje za istrjebljenje Bijele rase? Odgovor na ova pitanja je - najenergičnije Ne! Kako su izdajnici i neprijatelji uzurpirali vlast, sudove ove zemlje i agencije za provođenje zakona, kako bi počinili genocid nad Bijelom rasom, tako mora doći i vrijeme za pozivanje na najviši zakon prirode, koji prethodi svim drugim zakonima - a to je zakon opstanka. Nema čekanja.

Sve dok nam vlast kontroliraju Židovi, mi, bijeli narodi svijeta, moramo se suočavati sa poražavajućim činjenicama: takozvane vlade koje sada imaju moć, usprkos svim njihovim "legalnim" zamkama, su ništa drugo do teško naoružane agencije u službi svjetske židovske mreže. Takve vlade su naš najveći neprijatelj i tako će biti sve do dana kad bijeli čovjek ne preuzme kontrolu nad vladom svoje zemlje. Bijeli narodi ovakvim vladama ne duguju nikakvu lojalnost. Duguju im samo mržnju i neprijateljstvo. Stoga se moramo oduprijeti ovom židovskom oružju. Moramo se još snažnije boriti dok god ono nastavlja i dalje nanositi štetu bijelom čovjeku; dok god pljačka njegovu teško stečenu zaradu i dok god je tako surovo, kao ni jedna organizacija do sada.

Sve naše napore moramo usmjeriti ka danu kada ćemo silom osloboditi sve vlade od Židova i ponovno ih čvrsto uzeti u svoje ruke, u ruke bijelog čovjeka.

Što možemo učiniti? Jedna od prvih stvari koju moramo zapamtiti je da ne smijemo nikada predati oružje, ni pod koju cijenu, uz zakon ili bez njega. Moramo zapamtiti da Židova ne interesiraju zakon i red po sebi. Njega interesira otimanje oružja iz naših ruku, da bi što lakše uspio

da nas pobjedi. Stoga ne smijemo nikada doći u kompromitirajuću situaciju gdje nećemo moći obraniti naše domove, obitelji i sebe same. Svaki rizik po naše ljude zbog zadržavanja oružja je daleko manji od predavanja oružja radi "poštovanja zakona". Postoje i mnoga druga sredstva koja su nam na raspolaganju za obranu i oslobođenje vlasti i sudova iz ruku neprijatelja. Dokle god smo svjesni da se "zakon i red" koriste protiv nas da bi nas uništili, dotle je naše pravo, u stvari, naša dužnost, kao pripadnika Bijele rase, da im se suprotstavimo na sve moguće načine, i pasivno i aktivno.

Potpuno smo svjesni da su sudovi u rukama židovskih sudaca ili bijelih izdajnika koje kontroliraju Židovi. Znamo da je Hoover, koji je bio na čelu FBI-a, bio marioneta koja je poštovala svoje židovske gazde i koji je napisao neke vrlo lijepe stvari o B'nai B'rithu u svojoj knjizi. Savršeno je jasno da on ne bi proveo nekih 45 godina na tako osjetljivom mjestu da nije bio njihov čovjek. Također znamo da se FBI najviše koristi kao klub za maltretiranje bijelih ljudi koji se bore protiv komunista, crnaca i Židova. Savršeno je jasno da je FBI čvrsta ruka židovske zavjere, koja sprovodi red gdje god se pojavi bilo kakva poteškoća po ovom pitanju. Da li onda trebamo surađivati sa židovskom čvrstom rukom? Odgovor je ponovno gromoglasno Ne, u svakom slučaju.

U davnim vremenima, kada je dolazilo do slamanja zakona i reda i kada ljudi više nisu bili sigurni, odlučivali su da uzmu zakon u svoje ruke. U mnogim pograničnim gradovima na Zapadu, kada više nisu mogli tolerirati kriminalce, građani su formirali straže. Webster ovako definira ove straže: "Društva dobrovoljaca za nadgledanje i zaštitu interesa a naročito društva koja su stvorena da suzbiju kriminal (kada se ispostavi da su zakoni neadekvatni)". Brzo se približava doba kada ćemo biti suočeni sa slomom zakona i reda, kada će bijeli čovjek, žena i dijete biti u milosti kriminalaca i židovskih ustanova za provođenje zakona, koje neće ni prstom mrdnuti da ih zaštite; u isto vrijeme, bit ćemo suočeni sa situacijom da će bijeli čovjek biti izložen maltretiranju kada se pokuša obraniti od zvjerskog divljaštva crnaca. Tada ćemo biti natjerani da primijenimo najviši zakon prirode, znači da se obranimo i primijenimo zakon opstanka vrsta. Možda ćemo biti prinuđeni da se suočimo sa gerilskim ratom, u kome će boja naše kože biti uniforma koja će označavati na kojoj smo strani. Idemo zato da u sve nas usadimo čvrstu i nepokolebljivu lojalnost prema našoj Bijeloj rasi.

U međuvremenu bi trebali raditi na svom političkom organiziranju, širiti literaturu koja govori u dobrobit Bijele rase, poticati solidarnost među bijelcima i preuzeti kontrolu nad vladom i političkim aparatom države, legalnim sredstvima, ukoliko to bude moguće. Ukoliko to nije moguće ostvariti legalnim putem, tada se moramo okrenuti sredstvima koja su naši pradjedovi koristili pred dvije stotine godina radi obrane svoje slobode, imanja, kuće i obitelji.

U svakom slučaju, ključ svih ovih akcija je širenje promidžbe i prosvjetljivanje, a zatim organiziranje. Da bismo to učinili, prvo moramo imati religiozno uvjerenje, filozofiju i program. Moramo imati cilj i pravac. Moramo imati vođe. Za sve to potrebna nam je potpora u religiji. Naš osnovni cilj je da ovdje iznesemo osnovne postavke nove religije Kreativističkog pokreta.

POGLAVLJE BR. 20

Činjenice, mitovi i laži

Ukoliko bi vam prišao neki čovjek i rekao vam kako je upravo vidio da je neki drugi čovjek preskočio zgradu visoku 20 metara, skočivši iz mjesta, bez ikakvih mehaničkih pomagala ili trikova, što biste pomislili? Nesumnjivo biste bili iznenađeni jer nigdje u vašem sjećanju ne biste mogli naći podatak da je netko preskočio zgradu visoku dvadeset metara. Možda ste bili svjedok skoka od dva metra na nekom atletskom takmičenju, pa čak i od dva i pol metra, ako ste bili gledatelj na svjetskom prvenstvu. Ali, dvadeset metara? To nikada niste vidjeli svojim očima, niti je itko od vaših prijatelja nazočio tako nevjerojatnom događaju, a niste ni pročitali da se tako nešto dogodilo.

Nikada prije toga niste vidjeli čovjeka koji vam je ispričao ovu priču. Sve dok vam nije saopćio ovu fantastičnu izmišljotinu niste znali ništa o njemu i niste imali razloga da ga smatrate niti časnim, niti nečasnim. Ispričavši vam da je osobno vidio čovjeka koji je u jednom skoku preskočio zgradu visoku 20 metara, pred vama je izbor ograničenog broja zaključaka:

1. Da je čovjek zaista preskočio zgradu visoku 20 metara i da je čovjek koji vam je ispričao priču nazočio čudu.
2. Da je čovjek nečastan i da vas laže.
3. Da je čovjek pogriješio ali da iskreno misli da je vidio kako je drugi čovjek preskočio visoku 20 metara. Može biti više razloga za njegovu grešku, ali to ne mijenja na stvari - možda je poremećen, možda je loše vidio, možda je loše procijenio. Svejedno, ukoliko je grdno pogriješio, ono što vam je saopćio nije činjenica.

U pokušaju da izaberete jednu od ove tri mogućnosti, vjerojatno ćete ići ovakvim logičkim slijedom: dakle, najbolji skakač u vis na svijetu jedva da je preskočio 2 i pol metra, pa bi stoga bilo neopisivo čudo da itko skoči 20 metara u visinu. S obzirom da nikada nisam vidio da se neko čudo dogodilo, a i ona o kojima sam čitao su vrlo sumnjive prirode, konačno ću odbaciti prvu mogućnost.

Lijepo. Ostaju nam druge dvije mogućnosti. Ili nas je lagao ili je pogriješio. Razmotrite mogućnost da je pogriješio i zaključite da tako grubu grešku ne bi mogao napraviti, ukoliko nije potpuni luđak. Zatim pomislite koliko se laži izrekne svakoga dana, pa dođete do najčistijeg zaključka da vas je čovjek najvjerojatnije slagao. Laži i pretjerivanja čujete svakoga dana - direktno od ljudi, ili na radiju, televiziji, po novinama, sudnicama, u političkim govorima, praktično u bilo kojoj sferi ljudskog života. Zbog toga ne bi bilo ništa neobično da vas je čovjek slagao. To bi bilo milijun puta vjerojatnije nego da je nazočio čudu.

Naravno, još uvijek postoji druga mogućnost da je bio častan ali lud - mentalno poremećen. Postoje stotine tisuća takvih ljudi na svijetu - ali ni blizu koliko ima lažljivaca. S obzirom da nemate interesa za problem, nesumnjivo ćete brzo doći do očiglednog zaključka da se: 1. Nikakvo čudo nije dogodilo i da čovjek nije vidio nikoga kako preskače zgradu od 20 metara; 2. da vam nije saopćio činjenicu i da je očigledno lagao; 3. da je, iako je to malo vjerojatno, možda ipak lud.

Zamislimo da vam je vrlo važno da li vam druga osoba govori istinu ili ne. Zamislite da ste na pumpi napunili rezervoar automobila benzinom i prilazi vam čovjek koji kaže: “Želio bih kupiti vaš automobil. Evo vam ček na 10.000 dolara.” Pa, niste baš razmišljali da prodate automobil, ali, na trenutak se zamislite i počnete računati: “Dobro, za njega sam platio samo 3.000 dolara i to kada je bio nov. Vozim ga već nekoliko godina i on sigurno ne vrijedi više od 1.000 dolara, a ovaj mi želi platiti 10.000 dolara - to je suviše dobro da bi bilo istinito”.

Slijedeća logična misao je nesumnjivo ova: “Ne poznajem ovog čovjeka. Pitam se da li je njegov ček uopće ispravan”. Takva misao javit će se, pod ovakvim okolnostima, čak i najvećoj naivčini. Čak i prosječna osoba bi shvatila da bi, pored toga što je to na izgled divna ponuda, mogla izgubiti automobil i ne dobiti ništa za uzvrat ukoliko je ček bez pokrića.

Vi se, dakle, okrenete strancu i kažete: “Rado bih sklopio posao, ali, kako da znam da je vaš ček ispravan?” A stranac odgovori: “Ovaj ček je dobar. Nemate zbog čega sumnjati da ovaj ček ne vrijedi 10.000 dolara. Štoviše, imam prijatelja, Johna Smitha, koji će vam potvrditi da je moj ček ispravan. On sada nije ovdje, ali mi je to jučer rekao. Tu su onda i moj brat i moj otac i moja majka. Svi će vam oni reći da sam ja častan čovjek. Vidite, dakle, da nema razloga da mi ne prodate svoj automobil.”

Vi još uvijek niste uvjereni. Štoviše, sada ste sumnjičaviji više nego ikad. Razmatrate dokaze. Čak izgleda sasvim ispravno. Ali, ukoliko je potpisnik čeka pisao po njemu, on je onda jednako lažan kao da mu nedostaje serijski broj. Tu su i ljudi koje je spomenuo kao garanciju. Da ste sami razgovarali sa tim ljudima i da su vam oni potvrdili njegovu financijsku situaciju i njegovo poštenje, to bi svakako dalo neku vrijednost čeku, iako vas ni to ne bi u potpunosti zadovoljilo. Međutim, pošto oni nisu nazočni da to osobno provjerite, sve što imate je riječ tog čovjeka da bi oni garantirali za njega. Sumirajući dokaze: potpisani ček, rukopis na njemu, tvrdnju da je to dobar ček, dođete do saznanja da svi potječu iz istog izvora. Ukoliko je on nepošten, ček nije valjan, ono što je na njemu napisano nema nikakve vrijednosti, a svjedoci su izmišljeni.

Ipak, ne biste baš htjeli ispustiti tako dobru priliku. Voljeli bi napraviti tako dobar posao u kome dobivate 10.000 dolara za automobil koji vrijedi 1.000. Sumnjičavi ste što se tiče njegove divne ponude, jer ne znate da li je njegov ček valjan, a s drugo strane, možda mu je vaš automobil potreban zbog nekog posebnog razloga koji je vama nepoznat. Stoga, da ne biste ispustili dobar posao iz ruku, zovete banku koja je izdala ček, bankarski službenik vam kaže da takav račun ne postoji.

Sada ste s razlogom sigurni da je čovjek varalica, a čak i bilješka na čeku, koja glasi: “Ovaj ček je ispravan” ništa ne dokazuje. Kažete čovjeku da ide svojim putem i da vara nekog drugog. Oštroumno ste rasuđivali. Prije nego što ste se rastali od svojeg automobila, niste povjerovali na riječ nekom strancu, bila ona izrečena ili napisana. Željeli ste nezavisne potvrde i objektivne izvore. Niste prihvatili tvrdnje koje su se vrtjele u krug. Čak ni činjenica da ste sa njim razgovarali oči u oči, tamo i tada, nije bila dovoljan dokaz.

Nitko ne želi izgubiti automobil, jer je to stvar koja ima vrijednost. Međutim, ona se može zamijeniti, a s obzirom da neminovno propada, za par kratkih godina će se zamijeniti. Ima mnogo stvari koje su važnije od automobila.

Svakako da je jedna od najvažnijih tok i pravac nečijeg života i ne postoji ništa što uobličava i skreće taj pravac odlučnije nego čovjekov odgoj i njegova religija.

Kada dođemo do određene religije, oko koje čovjek svije svoj život, izgleda da tu ima manje brige i rasuđivanja nego prilikom kupovine i prodaje kola. U stvari, u odabiru religije se manje brine i rasuđuje nego pri kupovini cipela. Većina ljudi opredjeljuju se za jednu ili drugu religiju više iz emocija ili zbog situacije, nego korištenjem i trunke logike u donošenju odluke.

Skoro svi bijeli narodi su vezani, manje ili više, za istu kršćansku religiju, za koju su bili vezani njihovi roditelji ili prijatelji. U svakom slučaju, na njihov odgoj je, na ovaj ili onaj način, utjecalo kršćanstvo. Ova činjenica će uobličavati njihovu karijeru, njihovu okolinu, njihove brakove, obrazovanje a naročito njihove stavove i razmišljanja tijekom cijelog života. Iako ne moraju biti posebno religiozni, neće ih zaobići potpuna religiozna atmosfera koja kroji njihov život od početka do kraja.

Većina bijelih ljudi, bez obzira da li su religiozni ili ne, (a većina nije) prihvatit će mitove, laži i priče iz Biblije kao istinite, mada se nisu ni najmanje potrudile da provjere bilo koju od ovih ideja, teorija, filozofija, odnosno učenja. Biblija, poput čovjeka sa čekom, nastavlja “dokazivati” samu sebe. Petar tvrdi da je Pavao rekao to, a Pavao kaže da je Petar rekao tako i da je Ivan rekao tako i da je Matej rekao tako i da je Luka rekao tako. Međutim, svi ovi ljudi su već davno mrtvi (ukoliko su uopće i živjeli) i ničiji ujak ili prapradjed ili praujak nije imao osobnog kontakta sa njima.

Ni jedno od ovih “čuda” nisu ni u suglasnosti sa zakonima prirode. Opet, zbog toga što potječu iz iste knjige, iz istog izvora, što objašnjavaju time da to i to potvrđuje ovo, a ti i ti su bili svjedoci toga. Ali, sve to ipak potječe sa istih stranica.

Štoviše, to su stranice koje su pisali nepoznati ljudi i to ljudi koji ne moraju imati nikakve veze sa imenima koja su im data. Mi znamo malo, ili ništa o tim ljudima, izvan onoga što nam biblija govori. Čak ne znamo ni da li je većina njih uopće i živjela. U svakom slučaju, mnogo je pisaca, nepoznatog su porijekla i tko zna tko je sve ovo sastavio? Sve što zaista znamo je da su to zajednički napisali Židovi, narod čije je umijeće prijevare bezgranično.

Znamo za sigurno da nitko tko se bori protiv nekog pustinjskog plemena ne može natjerati “sunce da stoji mirno”. To podrazumijeva da bi zemlja morala stajati u mjestu deset sati kako bi duže imali dnevnu svijetlost da završe svoj krvavi pokolj. Kada uzmemo u obzir prostranost zemlje i prirodne zakone, po kojima se ona okreće oko svoje osi, ovakva ideja je toliko idiotska i smiješna da teško da je vrijedna razmatranja. Ipak, tako kaže “dobra (židovska) knjiga” i to će mnogi ljudi slijepo prihvatiti.

Nitko od nas, u posljednjih sto ili tisuću godina ili bilo kada, nije nazočio bijegu horde ljudi po dnu Crvenog mora, čije se vode razmiču kako bi ih pustile da prođu, pa se zatim obrušavaju na neprijatelja koji ih juri. Niti je itko vidio bilo koje od desetina “čuda” da se dogodilo, a koja su tako živopisno opisana u “dobroj knjizi”. Sve to je u potpunoj suprotnosti sa nepromjenjivim zakonima prirode, sa zdravim razumom i sa bilo kakvim životnim iskustvom. To je čak u suprotnosti sa bilo čim što mi je, itko kome mogu vjerovati, rekao da je vidio svojim očima. Ipak, ljudi će glupo prihvatiti ovu vrstu priča i postati njihov branitelj, objašnjavajući da je, na neki potpuno fantastičan način, to “se moglo dogoditi”, obično dodajući da se bez sumnje i dogodilo.

Činjenica je da su ljudi danas (kao i tisućama godina) više preplavljeni mitovima, lažima i neistinama nego što imaju prava na istinu. Na žalost, prosječnom čovjeku nije lako da razluči što je činjenica a što laž, što je istina a što mit.

Najvažnija stvar u ovom poglavlju je saznanje da su pripadnici Bijele rase, inače najinteligentnija stvorenja na licu zemlje, nevjerojatno naivni i glupi kada je u pitanju zbirka mitova, laži i bajki židovske biblije. Kada recimo, kupuju kuću, inzistirat će na dokazu o vlasništvu, valjanosti potpisa na ugovoru, svjedocima potpisa, pa čak i na polici osiguranja. Ali, kada je religija u pitanju, isti ti ljudi će odbaciti svaku trunku razuma sa kojim su rođeni. Slijepo i glupo će prihvatiti proturječnosti, loše savjete, kršenje zakona prirode, sve u ime “vjere”. Bez provjeravanja tko je napisao ove biblijske mitove, kakvi su dokazi o njima i da li djeluju razumno, sasvim odbacuju rasuđivanje i svoje životno iskustvo. Gutaju u potpunosti ovu židovsku zbirku mitova, laži i loših savjeta, uz najstrašnije posljedice za sebe same, za vlastitu djecu i za vlastitu rasu.

Ipak, živjeti znači donositi odluke, a da bi se odluka donijela čovjek mora stići do zaključka. Da bi stigao do dobrih, logičnih zaključaka, on mora koristiti valjane dokaze. Srž dobrog rasuđivanja je sposobnost da odvagaš informacije koje su ti dostupne, odrediš koje su vrijedne a koje nisu i odmjeriš značaj svake od njih. Ovo možda nije lako, ali je neophodno. Ova tema je najvažnija i njome ćemo se pozabaviti u slijedećem poglavlju.

POGLAVLJE BR. 21

Činjenice, prosudbe, zaključci i odluke

Svi smo slušali i čitali o sudskim procesima, a mnogi od nas su sigurno bili i očevici takvih procesa koji su se komplicirali pred našim očima. Većina nas je, bez sumnje, vidjela ovakve scene iz sudnica na TV-u a neki su možda čak i bili sudionici u stvarnim sudskim procesima.

U takvim slučajevima vidimo klasičan primjer načina na koji se donose odluke. Ukoliko je u pitanju kriminalni slučaj, porota mora odlučiti da li je optuženik kriv ili je nevin. Suci obično upute porotu u to da, ukoliko se krivica “dokaže” van sumnje, optuženog treba proglasiti krivim.

Ovdje nailazimo na poteškoće jer, kao prvo, ne postoji ništa što je “apsolutni dokaz”. Postoje samo dokazi, a dokazi se pojavljuju u svim oblicima i formama. Ima nepotpunih dokaza, ima čvrstih dokaza. Može biti uvjerljivih dokaza, može biti i manje uvjerljivih, može se dogoditi da dokaza nema, može biti diskutabilnih dokaza, može biti dokaza tipa rekla - kazala, može biti presudnih dokaza. Problem se javlja kod procjene. Tu stupa na scenu dobro prosuđivanje.

Vrlo je poučno čuti sve strane jednog slučaja u kome su sudjelovala dva kompetentna i, po pravilu, ne naročito časna, odvjetnika. Nakon što jedna strana završi sa elokventnim izlaganjem, izvede sve svoje svjedoke i uvjerljivo “dokaže” svoj stav, uvjereni smo da je to istina. Tada, međutim, dolazi druga strana. Suprotstavljeni odvjetnik je isto tako spretan, jednako elokventan, jednako uvjerljiv. I on ima impresivne svjedoke koji potvrđuju njegovu priču. E pa, tko je u pravu?

To je trenutak kada inteligentni i nepristrani sudac, odnosno porota, moraju odvagati svaki dokaz, vjerodostojnost i karakter svakog svjedoka, relativnu težinu i važnost svakog dokaza koji je iznesen. Dalje, on mora, poput detektiva, sklopiti sve djeliće mozaika i izvagati ih u balansu sa svojim iskustvima i svojom prosudbom, te doći do zaključka ili više njih, koji kada se prikupe, dovode do konačne odluke.

Slično se odigrava cijelog života. Čovjek je natjeran da neprekidno donosi odluke, neke lijepe, neke važne i pojedine, koje su toliko značajne, da će odrediti ostatak njegovog života. Postupak u donošenju tih odluka je vrlo sličan onome iz sudnice.

Vjerojatno najgora situacija u kojoj se možemo naći je da budemo zbunjeni i neodlučni. Pojedini ljudi su stalno zbunjeni i neodlučni na nekim poljima, posebno u domeni religije.

Bijela rasa je užasno zbunjena kršćanstvom. Koncepti bijelog čovjeka su zbrkani do krajnjih granica, i to zbog ogromnog broja kontradiktornih tvrdnji i loših informacija koje im ova lažljiva religija nameće. Na većinu pitanja nema odgovora. Ljudi ne stižu ni do kakvih zaključaka, ni do kakvih odluka.

Sve dok je osoba neodlučna u vitalnim pitanjima, ona je zbunjena. Ostaje paralizirana za poduzimanje konstruktivnih akcija u vezi sa životnim problemima ili pitanjima. Ostaje neodlučna u teškoj situaciji. Ne sumnjajući da mu je kršćanstvo dalo gomilu loših informacija, prosječan bijeli čovjek ostaje zbunjen i paraliziran do kraja svog života - što je najgora situacija u kojoj se može naći. Zapamtite, konfuzija je otrov koji paralizira. Ostati u stanju zbunjenosti znači biti neaktivan, biti drogiran.

Ne možemo izbjeći donošenje odluka. Čak i samo izbjegavanje donošenja odluka je odluka po sebi i rezultati mogu biti pogubni kao kod donošenja loših odluka. Zamislimo, na primjer, da vozite po autocesti 100km na sat i da vam se odjednom, sa sporednog puta, pojavi traktor koji sporo ide. Sviđalo vam se ili ne, suočeni ste sa donošenjem odluke. Ili ćete stati na kočnicu, ukoliko vam to vaša prosudba nalaže kako biste izbjegli sudar sa traktorom, ili ćete naglo skrenuti i vjerojatno sletjeti u jarak, ili ćete izbjeći donijeti odluku i nastaviti voziti, pa udariti u traktor. U posljednjem slučaju, izbjegavanje donošenja odluke je zaista vrlo drastična i ubitačna odluka.

Tako je to u životu. Odluke su svakodnevno nazočne i mi ne možemo izbjeći njihovo donošenje. Stoga je naša dužnost da se naviknemo na odlučivanje ili, još bolje, na donošenje ispravnih odluka. U stvari, odluka čovjeka koji dobro rasuđuje je, naravno, donošenje ispravnih

odluka. Čovjek koji je u stanju donositi odluke, i to ispravne, da ih se drži i ispunjava ih, pored odlučnosti, znak je dobrog karaktera.

Da bi se donosile dobre prosudbe i ispravne odluke, najvažnije je posjedovanje ispravnih dokaza i dobrih informacija. To je osnova donošenja dobrih odluka. Naravno, kada bi, u svakom slučaju gdje smo primorani donijeti odluku, imali sve dokaze koji su se mogli naći i kad bi oni bili apsolutno ispravni, tada bi donošenje odluke bilo relativno lako. Međutim, na žalost, to se u realnom životu ne događa.

U većini slučajeva, na žalost, činjenice i dokazi su prilično nepotpuni. Većina njih nisu verificirani i posredni su. I ne samo to, u većini slučajeva, oni su zbunjujući i konfliktni. Uzmimo, na primjer, mladog čovjeka koji se razvija. On stiže u doba kada mora donijeti odluku čime će se baviti u životu. Tu postoji bezbroj faktora o kojima se mora voditi računa. Pitanje je da li se on želi baviti nekim poslom; ima li sposobnosti i talenta za tu vrstu posla; da li će zarada koju će tim poslom ostvariti biti dovoljna za način života koji bi želio voditi; da li će se promijeniti uvjeti u svijetu, koji bi mogli uzrokovati da se njegov zanat, zanimanje ili profesija drastično izmjene, i tako dalje. Bez obzira koliko iscrpno prouči svako od ovih kompliciranih pitanja i koliko se trudi donijeti pravu odluku, on nikada neće imati sve informacije i sve dokaze koji su mu potrebni da bi donio nepogrešivu odluku.

Ista je stvar i kada dođe do donošenja odluke koga izabrati za životnog suputnika. On, naravno, može ostatak svog života provesti u mjerenju i odmjeravanju svih detalja koji bi mu mogli pomoći da donese odluku, pa da na kraju umre od starosti kao neženja, razmišljajući.

I tu leži prava istina o donošenju odluka, a to je: znati koje informacije treba tražiti, koji dokaz je valjan, da li su dokazi vrijedni ili ne, gdje nastaviti sa potragom za novim elementima i detaljima i kada odlučiti da je dovoljno dokaza da bi se napravila inteligentna procjena i da bi se na osnovu nje došlo do odluke.

U mnogim slučajevima, kao na primjer sa traktorom ispred vašeg automobila koji juri, ne možete beskonačno čekati sa donošenjem odluke. U nekim drugim prilikama, odluke se donose naglo, mada ne bi trebalo. Čovjek lako može sačekati i ne porušiti sve mostove, već ostaviti otvorenu mogućnost, za još neotkrivene činjenice.

Stoga predlažem ovakav vodič u donošenju odluka.

1. Ne donosite odluku kada nemate sve činjenice, jer, u nekim slučajevima, vrijeme je od suštinske važnosti, pa se do odluke mora doći vremenom. U ovakvim slučajevima, bolje je odlučiti, mada postoji opasnost da to bude pogrešno, nego uopće ne odlučiti. Mnogo puta u životu se događa da je najgora odluka ne donijeti odluku. Zato, donosite sami odluke, ili će netko drugi to učiniti umjesto vas.

2. Odluke bi se trebale zasnivati na najboljim činjenicama koje možete sakupiti. Ne bi valjalo da su zasnovane na površnom razmišljanju ili na željama.

Činjenica da se većina slaže sa prihvaćanjem određenog koncepta ne bi trebalo utjecati na naše odluke. Većina je često griješila (griješi i danas) u mnogim stvarima. Na primjer, u srednjem vijeku, većina naroda u Evropi je vjerovala da je zemlja ravna, a ne okrugla. Time što je većina vjerovala u to, zemlja nije postala ravna. Bila je okrugla, kao što je i danas. Ogromna većina, naprosto, nije bila u pravu.

Danas ona griješi u mnogim drugim stvarima - uključujući tu i Židove i stvari oko kršćanstva.

Čak i u pitanjima emocija, kao što su ljubav, brak, mržnja, postoje neki dijelovi činjenica koje treba odmjeriti i izvagati, istom objektivnošću kao i svake druge činjenice. Osjećaj časti je također čimbenik u donošenju odluka. Postoji ogromna razlika između donošenja odluka u slučaju gdje gajite emocije i donošenje odluke kada nemate ni trunke osjećaja.

3. Inzistirajte na svim realnim i čvrstim dokazima do kojih možete doći u vezi sa problemom. Ne nasjedajte na neosnovane priče, laži, mitove ili na direktne neistine. Važan kriterij

je sposobnost da se prave činjenice razlikuju od onih koje su često samo opće prihvaćene činjenice, a zasnovane su na mitu.

4. Budite u stanju razlikovati ono što znate od onoga u što vjerujete, ali, u stvari, ne znate. Zanimljivo je koliko ljudi nisu u stanju razlikovati jedno od drugoga, pa to miješaju i spremno donose odluke na osnovu stvari koje ne poznaju, isto kao i kada ih donose na osnovu stvari koje poznaju. Ovdje je značajan kriterij prepoznavanja činjenica. To je stvar razlikovanja činjenica od mašte, realnosti od nerealnosti. Stoga je od ogromne važnosti jasno razdvojiti pretpostavke, predrasude, općeprihvaćena vjerovanja na jednu stranu, a čvrsto potkrijepljene činjenice na drugu.

Mi iz Kreativističkog pokreta tvrdimo da je realnost tisuću puta važnija od kraljevstva mašte i to je osnova naših zaključaka i odluka.

U donošenju prosudbi o religijama, prošlim i sadašnjim; u pronalaženju boljih putova i sredstava za širenje Kreativizma; u donošenju odluka u životu općenito; a naročito u nastavljanju borbe za opstanak naše rase, dobro bi bilo da imamo na umu ova osnovna pravila.

POGLAVLJE BR. 22

Moje duhovno buđenje

Moji roditelji bili su pripadnici Menonitske religije, protestantske sekte koja je nastala u Nizozemskoj sredinom 1500. godine. Ovu vjeru je osnovao čovjek po imenu Meno Siemens, koji se, kao i Martin Luther, distancirao od zabluda katoličke vjere toga doba, iako je bio katolički svećenik.

Kršćani tog vremena, katolici i luterani, tako širokoumni i puni ljubavi, okrutno su proganjali Menonite. Rezultat toga bio je da je ogroman broj njih raseljen po okolnim zemljama, gdje su neki samo privremeno boravili, jer su otjerani dalje. Moji preci iz Nizozemske, preselili su se u Prusku, gdje su živjeli nekoliko generacija. Zbog neprijateljski raspoloženih vlasti, velika grupa njih se preselila u nenaseljene krajeve Ukrajine u tadašnjoj Rusiji. Bilo je to 1804. godine. Tamo su, poput naseljenika Zapada, moji preci bili pioniri koji su naseljavali divlje stepe Rusije. Kroz generaciju-dvije, postalo im je dobro pa su bili prilično napredni u odnosu na ruske seljake. Do početka Prvog svjetskog rata ova mala kolonija je narasla na otprilike 1000 duša, nastanjenih u 58 naselja.

Bili su vrijedan i štedljiv narod, vrlo religiozan. Brinuli su se o sebi. Do početka Prvog svjetskog rata bili su vrlo napredan otok u moru zaostalih seljaka tog dijela Rusije. Njihova imanja, njihov standard, opće dobro i nivo obrazovanja bili su daleko iznad ruskog. Menoniti su zadržali svoj materinji njemački jezik, vodili vlastite škole i nisu se bratimili, družili niti vjenčali sa Rusima. U stvari, nisu razmišljali o braku sa Ruskinjama ništa više nego što Amerikanci razmišljaju o braku sa crnkinjama.

Napredni i mirni život narušen im je Ruskom revolucijom, kada se na njih sručila paklena vladavina terora. Jedva da su znali što ih je snašlo. Odjednom ih je preplavila revolucija, bili su smrvljeni, opljačkani i pokradeni. Mnogi od njih su poubijani. Poput milijuna Rusa, i moj narod je umirao gladan pod brutalnim Staljinovim programom umjetno stvorene gladi. Jedno od mojih najranijih sjećanja iz tog vremena vezano je za glad i umiranje.

Do 1924. godine situacija se nekako stabilizirala i moj otac je odlučio iskoristiti priliku i preseliti se.

Otišli smo u Meksiko. Mislim da je za moju majku ta država bila suviše divlja i necivilizirana. U svakom slučaju, 1925. godine smo se preselili u Herschel, Saskatchewan, u Kanadi, gdje su neki rođaci moga oca došli godinu dana prije nas.

Te zime počeo sam pohađati državnu školu. Imao sam osam godina. Bili smo prilično siromašni i ja sam imao više nego neodgovarajuću odjeću. Sjećam se da sam se skoro smrznuo te prve zime. Povrh svega, nisam znao ni riječ engleskog jezika. Bilo je prilično teško. Ipak, do dvanaeste godine naučio sam tečno govoriti engleski i završio sam prvih osam razreda škole.

Menoniti su vrlo religiozni. Ja sam odgajan u vrlo religioznom duhu pa sam u nedjeljnoj školi primio solidno znanje o bibliji. Kada su se menoniti doselili u Herschel, jedna od prvih stvari je bila da sagrade vlastitu crkvu. Redovno smo je posjećivali.

Vjerski utjecaj moje majke na mene bio je jak i ja sam bio nekako zbunjen idejama raja i pakla, ali ne previše. U svojoj trinaestoj godini dobio sam priliku da odem na njemačko-englesku Akademiju, daleko od kuće, gdje sam pohađao deseti razred. Pored svih redovnih, bili su nam natovareni i posebni predmeti njemačkog jezika i podučavanja u religiji.

U to vrijeme je moje religiozno mišljenje počelo, na neki način, da se kristalizira. Jedna od posebnih uspomena iz tog vremena vezana je za jednog devetnaestogodišnjeg učenika koji je išao u jedanaesti razred. Rekao mi je da je bio priličan buntovnik i grješnik u svom tinejdžerskom dobu, ali da je sada prihvatio religiju. Rekao mi je da se preobratio, da je ponovo rođen i da je sve to, Bože moj, divno. Poput svih novoobraćenih grješnika, činio je sve da i mene preobrati. Čvrsto sam se odupirao njegovim naporima.

Posebno je naglašavao kako je to divno, kakvu smirenost uma je postigao od kako se ponovno rodio u Kristu itd. Pošto je živio u istoj spavaonici u kojoj sam i ja živio, samo jedna do

dvoje vrata niz hodnik, imao sam mnogo mogućnosti da promatram njegove aktivnosti tijekom cijele školske godine.

Ubrzo sam shvatio da on nema ni blizu onoliko mira u svojoj glavi, koliko je tvrdio da ima. U stvari, izgledao je kao da ima mnogo više briga nego svi mi ostali. Vidio sam da je tijekom cijelog dana njegova savjest bila razarana pitanjem grijeha.

Naročito se sjećam jedne hladne, oštre kanadske zimske noći, kada je, oko jedan sat poslije ponoći, njegova grižnja savjesti počela nadvladavati njegov zdrav razum. Ispostavilo se da je toga dana on rekao nekim svojim prijateljima, kod kojih je bio pozvan, da svoje zube pere odozgo na dolje. Kada je legao, počela ga je mučiti savjest. Lagao ih je. Zapravo je prao zube povlačeći četkicu lijevo-desno.

Toliko ga je pekla savjest da je ustao u sred noći, otvorio zaleđene prozore, išunjao se i prepješačio tri kilometra do kuće svog prijatelja. Tamo je zalupao na vrata, probudio ih iz dubokog sna i ispričao im ovu užasnu, sramnu laž.

Ovaj događaj, kao i mnogi drugi, uopće me nije uvjerio da ti, takozvani ponovo rođeni kršćani, šetaju naokolo sa više mira nego svi ostali. Naprotiv, to me je uvjerilo da se osjećaju krivima i nose grižnju savjesti zbog sitnica. Također sam vidio da se oni često susreću sa serijom mentalnih blokada u svom razmišljanju, koje teško utječu na rješavanje dnevnih problema.

Od tada je moje interesiranje za religiju postalo sve manje osobno, a sve više akademsko. Kada sam imao 17 godina, upisao sam se na sveučilište u Saskatchewanu. Jedan od predmeta koje sam proučavao te prve godine bila je antička povijest, koja je obuhvaćala većinu starih civilizacija. U to vrijeme postalo mi je jasno da na zemlji, pored kršćanstva, postoji veliki broj religija. Shvatio sam da su mnoge bile i prošle, a da tisuće različitih religija danas pluta unaokolo.

To je na kršćanstvo bacilo potpuno drugo svijetlo. Shvatio sam da je kršćanstvo, usprkos tome što je glavna religija, samo još jedna u nizu koju je stvorio čovjek.

Počeo sam gledati na kršćanstvo puno analitičnije, to jest, obratio sam pažnju na ono što govori, kakve su to ideje i koje dokaze daje da podrži te tvrdnje. Ipak, za mene je religija desetljećima ostala neriješena zagonetka. Dugo sam slijedio prirodni tok stjecanja obrazovanja, ženidbe, učvršćivanja u poslu. Religija, kao takva, imala je malu važnost i rijetko sam išao u crkvu. Nikada se nisam učlanio u Menonitsku crkvu.

Kada sam bio u srednjim tridesetim godinama, djelomično sam bio pod utjecajem prezbiterijanske crkve i počeo sam redovitije ići u crkvu, iako sa vrlo malo entuzijazma. Činjenica je da mi je bilo užasno dosadno u crkvi i jedva sam čekao da izađem nakon slušanja jednih te istih propovjedi.

Jednog dana razgovarao sam sa svećenikom o nekim svojim stavovima glede religije koje sam imao na umu. Rekao sam mu da mi cijela stvar nema smisla. U prvom redu, ako je Bog toliko dobar, zašto je stvorio sve te milijune ljudi koji, prema pravilima iz Biblije, većinom idu u pakao. Rekao sam da mi je cijela stvar apsurdna. On je bio jedan od onih liberalnih propovjednika, također u tridesetim godinama.

Ono što mi je rekao me iznenadilo. Rekao je da on nema odgovora na to, i ako su to moja vjerovanja, moram ih se držati. Priznao mi je da je i sam prilično nesiguran glede svega toga. Nakon nekoliko godina, što me nije iznenadilo, napustio je službu svećenika i počeo pošteno zarađivati za život.

U ranim 1960-ima, kada sam živio na Floridi, počeo sam više biti zabrinut za sramotan način na koji židovsko-komunistička zavjera uništava ovu zemlju. Kada sam imao dvadeset godina već sam bio pročitao *Mein Kampf*. Bio sam također svjestan židovske uloge u komunističkoj zavjeri, ali poput većine Amerikanaca, bio sa zaokupljen brigom o svojim poslovnim aktivnostima i nisam se miješao u politički život zemlje, prepuštajući to prevrtljivcima i izdajicama. Niti sam znao za neku organizaciju kojoj sam mogao pristupiti da nešto učinim, unatoč činjenici da sam već postajao očajno zabrinut.

Tada sam otprilike prvi puta čuo za John Birch Society. Čuo sam da se oni “bore protiv komunizma”. Nakon izdvojenih pet dolara poslali su mi svoju literaturu, i odlučio sam se učlaniti.

Šest godina sam energično radio unutar John Birch Society prije nego mi je postalo jasno koja je prava priroda tog društva. U svakom slučaju, unovačio sam desetine članova; nekoliko godina sam vodio govornički odjel sponzoriran od strane društva; otvorio sam American Opinion Bookstore, koji je prodavao i promovirao knjige koje je sponzoriralo društvo. Kako bih se mogao više posvetiti tim aktivnostima, čak sam zatvorio svoj posao sa nekretninama. U 1966. bio sam obuzet njihovim programom "obrazovanje je naše jedino oružje" i odlučio sam se kandidirati za državno zakonodavstvo.

Tada sam počeo uviđati da nešto ozbiljno ne valja sa tim društvom. Umjesto svesrdne podrške prema nekome tko je otvoreno istupio kao njihov član i kandidirao se za takvo mjesto, primijetio sam da je umjesto toga njihova potpora išla nekom lažnom kandidatu koji nije čak niti bio njihov član i čiji program bi ih samo vodio u slijepu ulicu. Nadalje, primijetio sam da su članovi društva bili najpesimističniji od svih mojih simpatizera u prognoziranju mojih šansi da budem izabran. Kada sam izabran, prvi su me polili hladnom vodom, govoreći kako je svatko mogao biti izabran ove izborne godine, te da je to vjerojatno bila slučajnost.

Kada sam ušao u državno zakonodavstvo Floride i počeo promicati radikalnu opoziciju židovskom kontroliranom Vrhovnom Sudu i druge stvari, Republikanska stranka, na čijoj listi sam se kandidirao, okrenula se protiv mene i nadolazećoj borbi koja je uslijedila nisam dobio nikakvu pomoć od strane John Birch Society. Tada je Vrhovni Sud naredio ponovne izbore. Na ponovljenim izborima sam pobjeđen. Sav moj trud i rad nije dao nikakvog rezultata, i na političkoj aktivnosti i unutar John Birch Society. Iz svega toga sam izašao siromašniji novčano, ali bogatiji u iskustvu. Naučio sam dvije stvari: a) da je nemoguće postići išta unutar starih političkih stranaka, i b) da je John Birch Society lažnjak.

Međutim, ostao sam i dalje u John Birch Society, sa osjećanjem da ipak, u krajnjoj liniji, radim nešto dobro. Što sam pažljivije promatrao, to mi je je više postajalo jasno da je cijelo to društvo dimna zavjesa za Židove. Postalo mi je jasno da je cjelokupno njegovo djelovanje bilo smišljeno da usmjeri napore članova na gomilu jalovih projekata, da ih drži zauzetima, tjera da nastavljaju plaćati, ali da im nikada, nikada ne dozvoli da stignu do korijena problema - perfidne međunarodne židovske mreže.

Poslije šest godina, 1969. sam poslao svoju ostavku Robertu Welchu, osnivaču društva i zatražio svojih 1000 dolara za doživotno članstvo koje sam im tako glupo dao nekoliko godina ranije. Naravno, šanse da će mi ovi pokrovitelji Židova vratiti tisuću dolara bile su ravne nuli. Umjesto toga dobio sam opširno pismo od Welcha u kome mi je postavljao mnoga pitanja i tvrdio kako sam napravio veliku grešku optužujući sirote male Židove da se nalaze u pozadini ove velike komične zavjere.

Ovo je bila važna prekretnica u mom životu. Iako sam veći dio svog života bio svjestan cjelokupne židovske zavjere, John Birch Society me izmijenio i te ideje sam gurnuo u pozadinu. Počeo sam shvaćati da je John Birch Society poput istraživačke grupe koja se pretvara da iznalazi uzrok žute groznice. Kada god istraživanje stigne do neminovnog zaključka da je prijenosnik komarac, šef istraživača staje u obranu komaraca, izbacuje istraživače i sve počinje iznova, sa novim timom.

Tada sam počeo shvaćati da je cjelokupna osnova ove vjekovne borbe, rasa. Židovska rasa je koristila sva oružja koja su joj bila na raspolaganju, a arsenal za miješanje i kvarenje Bijele rase i potom porobljavanje tako dobivenog miješanog produkta, je ogroman.

U to vrijeme još nisam sumnjao da je njihovo najmoćnije oružje vještina da nametnu kršćanstvo Bijeloj rasi.

Odlučio sam stvoriti novu političku stranku koja bi se koncentrirala na pitanje Bijele rase, pa sam oformio **Nacionalističku stranku bijelaca**.

John Birch Society je odmah iskazalo neprijateljstvo što me uopće nije zateklo. Najviše me je iznenadilo kada sam otkrio da najjači protivnici toga nisu bili Židovi (kao što sam očekivao) već kršćani. Kad god smo raspravljali o pitanju rase, nekako bi iznikli kršćanstvo i kršćanski principi, tako da bismo se do kraja upetljali u žučnu raspravu o religiji, umjesto da pokušamo postaviti

osnovne principe borbe protiv Židova. Sve to usprkos činjenici da sam zauzimao prokršćanski stav. Uporno mi je govoreno da su Židovi odabrani narod Božji; da su i crnci Božja stvorenja, da je rasna diskriminacija nekršćanska, da je naš "spasitelj" bio Židov, da biblija kaže "proklet ću one koji tebe proklinju i blagosloviti one koji tebe blagoslove", itd, itd.

Ovaj novi razvoj je bio iznenađujući. Dok sam do tada na kršćanstvo gledao kao na nešto prilično bezopasno kao na glupost koja s vremenom nestaje, odjednom me je, kao grom iz vedra neba, pogodilo saznanje da je kršćanstvo jedno od najmoćnijih oružja koje Židovi imaju u svom arsenalu.

Počeo sam proučavati bibliju iz početka, naročito se usredotočio na Besjedu na gori. Na svoje iznenađenje, shvatio sam da ona ne sadrži ništa drugo do niza zaista loših, samoubilačkih savjeta. Iako sam i prije slušao i čitao sve njene dijelove, nikada mi nije palo na pamet da provjerim što bi ovakvi savjeti mogli učiniti jednoj naciji ili rasi. Sada sam počeo uviđati da su pouke poput: "okreni drugi obraz", "voli svoje neprijatelje", "prodaj sve što imaš i daj siromašnima", "nemoj suditi da ne bi tebi sudili" i "ne opiri se zlu", zaista samoubilački savjeti.

Počeo sam dublje kopati i shvatio sam da su i takozvani apostoli, kao i čovjek koji je za sebe tvrdio da je Krist, židovskog porijekla. Čudno, s obzirom da nikada nisu prodali svoje samoubilačke ideje Židovima - naprotiv, prodali su ih najvećoj civilizaciji antičkih vremena, Rimu.

Onda su mnoge druge stvari počele dolaziti na svoje mjesto. Gledajući na rimsku povijest, postalo je jasno da je Rim, bez obzira što je osnovao veliku civilizaciju, osvojio svijet i bio potpuno superioran, počeo se osipati i padati tek pošto ga je kršćanstvo udarilo poput kuge. Nakon proučavanja samoubilačkih ideja koje je kršćanstvo nametnulo Rimljanima, lako sam shvatio zbog čega Rimljani više nisu bili zainteresirani da brane carstvo, niti da se suoče sa ovozemaljskim odgovornostima. Postalo mi je jasno zašto se cijeli veliki bijeli imperij raspao pod utjecajem ovog novog židovskog otrova.

Osjećao sam se kao uzbuđeni detektiv koji se neočekivano sapleo o najveću tajnu, najozbiljniju zavjeru u povijesti čovječanstva. Tragajući za rješenjem, počeo sam se sve više i više okretati ka vječnim zakonima prirode. Krenuo sam proučavati Stari i Novi zavjet sa novim i svježim interesom. Proučavao sam povijest rasa - velike Bijele rase, Židova, crnaca. Naišao sam na uspone i padove civilizacija. Kao detektiv, počeo sam osjećati da svi dijelovi, napokon, dolaze na svoja mjesta.

Što sam više kopao, sklapalo se sve više i više dijelova mozaika. Počeo sam dobivati brojne odgovore na pitanja koja su me zaokupljala cijelog života. Istražujući prirodne zakone, proučavajući povijest i religije i dodajući tome svoja životna iskustva, došao sam do konačnog proboja. Moje istraživanje je nagrađeno mnogobrojnim odgovorima - uključujući i onaj najveći - to jest, što je svrha našeg života.

Što sam više proučavao židovsku kugu, kršćanstvo, religiju i zakone prirode, ukazivao mi se sve uvjerljiviji rasplet. Tada sam shvatio da sam došao do konačnog rješenja koje je bilo puno implikacija, koje je zračilo svojom jednostavnošću i koje je bilo toliko očito da sam se čudio kako ga nisam uvidio puno ranije.

Postalo mi je savršeno jasno da je Bijeloj rasi potreban potpuno nov pristup cijelom problemu oslobađanja od surove židovske zavjere. Da bi se stiglo do ovog novog pristupa, jasno je da je Bijeloj rasi potrebna nova religija, nova životna filozofija. Iskustvo me je naučilo i pripremilo da obavim ovaj fundamentalni posao, odnosno da formuliram novu religiju neophodnu za opstanak Bijele rase. Također sam shvatio da nije moguće stvoriti novu stranku zasnovanu na rasi a ostati u suživotu sa židovskim kršćanstvom. Svako oružje koje nam je trebalo u ovakvoj borbi, već je bilo narušeno i neutralizirano osnovnom postavkom samog kršćanstva.

Počeo sam sa svojim prijateljima raspravljati o ovim idejama. Vidjelo se da oni mogu sagledati novu sliku koju sam im iznio. Čak i neki bivši "preporođeni" kršćani su se, na moje iznenađenje preokrenuli i postali krajnje neprijateljski raspoloženi prema kršćanskoj religiji, kojom su bili zaglupljivani, pa su se svim srcem predali doktrini lojalnosti prema vlastitoj rasi.

Raspravljao sam i svađao se sa kršćanskim propovjednicima. Shvatio sam, na vlastito iznenađenje, da su potpuno nesposobni odgovoriti na mnoga osnovna pitanja koja sam im postavio, pa su obično beznadno upadali u zamke vlastitih laži.

Dopisivao sam se i svađao sa bivšim konzervativcima, mojim prijateljima, koji su, također, prihvaćali moj stav o Židovima i kršćanstvu, ili bivali beznadno satjerani uza zid.

Tada sam odlučio da svoju vjeru saberem u vidu knjige. Odlučio sam formulirati novu religiju Bijele rase koja će je izvesti iz močvare židovske zavjere, iz beznađa i propadanja, u blistavu veličinu, na visinu sudbine koju je priroda u svojoj mudrosti namijenila ovoj veličanstvenoj rasi.

POGLAVLJE BR. 23

Putokazi duž životne staze

Na koju god stranu da se danas okrenemo, srećemo se sa utjecajem svenazočnih masovnih medija, koji nas neprestano udaraju u mozak. Pojavom televizije, bijeli ljudi Amerike se doslovce preplavljuju lavinom prijedloga i savjeta. Nije ni čudo što, zbunjena i zaluđena, današnja generacija ne zna svrhu ni značenje vlastitog života, a lišena je i vlastitog identiteta zbog masovne indoktrinacije i zagađenja mozga kojima je izložena u vrtiću, osnovnoj školi, srednjoj školi i na fakultetu. Ne znaju tko su, ne znaju gdje će, ne znaju što će i ne znaju šta je zaista cilj njihovog života.

U nedostatku cilja i smjera, lako ih je uvući u neki maloumni “cilj” koji niti služi njima niti njihovom narodu.

Problem sa cjelokupnim “obrazovanjem” i savjetima koje današnje mlađe generacije dobivaju je što su oni uglavnom loši i što je i zamišljeno da budu loši. Njihove mozgove namjerno zagađuje židovska mreža koja ima potpunu kontrolu nad obrazovanjem i promidžbenim aparatom. Usprkos svim prljavim ofucanim dugokosim hipijima koje danas viđamo na putovima, u parkovima i širom zemlje, većina mladih su suštinski dobri ljudi koji bi voljeli svom životu dati neko značenje.

Njih prije treba žaliti nego osuđivati i oni su prije žrtve nego krivci.

To je izgubljena generacija jer joj je oteta svrha života koju priroda daje svakom naraštaju. Mlada generacija danas, kao i uvijek, traga za značenjem života, čemu se posvećuje sa entuzijazmom i odlučnošću, što su divne osobine mladih ljudi. Njima su očajnički potrebni ciljevi, usmjerenje i vrijedne ideje. Bez toga, čovjek je kao brod na moru koji bez kormila i kapetana, besciljno rastvara jedra vjetru i nasuče se na prvi greben na koji naiđe.

Dao bih sve da mi je u mladosti otac mogao dati neki od savjeta do kojih sam došao tijekom života i kroz tešku školu iskustva. Kako bi divno bilo da sam od rane mladosti imao čvrstu osnovnu filozofiju koja je mogla spriječiti moje padove i usmjeriti me kroz život. Na nesreću, tek poslije mog pedesetog rođendana sam konačno bio u stanju shvatiti značenje i svrhu života. Na žalost, većina ljudi doživi i devedesetu a nikad ne riješi ovu važnu zagonetku.

Koliko bi vrjednije za mene bilo, koliko bih bio sretniji da sam, tijekom studija, stekao znanje o razornom židovskom utjecaju na našu civilizaciju i njegovim pogubnim posljedicama za Bijelu rasu, umjesto što sam primio uobičajenu dozu liberalnog obrazovanja, poput tisuća drugih. Umjesto što sam išao u Nedjeljnu školu i učio ostatke prerađene židovske povijesti, puno bi korisnije bilo da sam učio o rasnoj lojalnosti i svojoj pravoj dužnosti.

Stoga se osjećam obaveznim da se prvo obratim mladim ljudima, tinejdžerima, koji tek započinju život i nalaze se u razdoblju kada se na njih može najlakše utjecati, dobro ili loše.

Prije svega bih se želio obratiti onim dječacima koji kreću u srednje škole i koji imaju cijeli svijet pred sobom - svijet koji mogu lako osvojiti ili svijet koji će ih okrutno samljeti.

Predložio bih da prvo spoznate kolike su vam mogućnosti. Provjerite koliki je vaš IQ i pokušajte da sebe analizirate i utvrdite za što ste sposobni. Počnite ozbiljno razmišljati što biste željeli biti u životu. Da li ćete to i postići nije bitno. Ako danas mislite da ćete postati profesionalni košarkaš, a kasnije se ispostavi da ste, umjesto toga, postali poslovni čovjek - to je sasvim u redu.

Činjenica je da su moji tinejdžerski ciljevi varirali. Sjećam se da sam u dvanaestoj godini želio biti profesionalni igrač bejzbola, kao Babe Ruth. Kad sam imao četrnaest godina, želio sam biti kauboj i imati ranč. U šesnaestoj sam poželio biti boksač. Kada sam imao osamnaest, htio sam postati filmska zvijezda, nastavnik, pravnik i na kraju inženjer. Postao sam nastavnik i elektro inženjer. Čak sam izumio električni otvarač za konzerve i nekoliko drugih patenata, no, životni poziv otkrio sam u poslu sa nekretninama.

Ne predlažem vam da mijenjate svoje ciljeve tako često kao ja, ali, od najveće važnosti je da imate cilj, ili ciljeve, koje ste postavili i koje želite ostvariti i za njih se borite cijelog života. Ne samo da morate imati ciljeve, već oni moraju biti dobri i vrijedni a ne idiotski, poput očuvanja napuštenih ždralova ili usvajanja neke moderne židovske manije.

Da bi vaš cilj bio vrijedan, potrebno je da izaberete nešto što volite raditi, a od čega bi ujedno mogli živjeti, i vi i vaša obitelj, koju ćete nesumnjivo steći. Razmišljajte o tome što biste mogli pružiti kao značajan i trajan doprinos vlastitom narodu, odnosno Bijeloj rasi, što bi bilo trajno dobro i vaša vječna zasluga. Sjetite se da vam je priroda dodijelila ulogu važne veze u razvoju vaše vrste, odnosno, Bijele rase.

Savjetovao bih vam da uživate dok ste mladi, što bi, u stvari, trebali raditi cijelog života. Bez obzira na sve ponuđene židovske zabave, predložio bih vam da uživate u istraživanju prirode, planinarenju i ribolovu, vožnji čamca i kampiranju u šumi.

Također bih vam preporučio da se bavite sportovima, kao što su plivanje, tenis ili bilo koji drugi. Ukoliko ste uspješni u nekoliko sportova istovremeno, tim bolje po vas. To je najbolja moguća vježba. Uvijek je dobro sjetiti se da je u zdravom tijelu zdrav i duh, i da je čisto, snažno i zdravo tijelo značajno koliko i um koji se održava učenjem.

Važno je naučiti kako borbu tako i obranu u neprijateljskom i podijeljenom svijetu kroz koji ćete bez sumnje morati izboriti svoj put. Dobra je ideja i naučiti koristiti se vatrenim oružjem i postati odličan strijelac. Možda ćete jednoga dana morati braniti svoj dom i svoju ulicu od bande razjarenih crnčuga. Možda ćete morati da se suprotstavite, silom oružja, židovskom preuzimanju, kao što se to dogodilo u Rusiji.

Naučite cijeniti dobru glazbu koja je izdržala test vremena i razlikovati je od navale smeća koje vam se u beskraj servira preko židovskih radio mreža, ploča i televizije. Naučite mrziti crnačku tam-tam buku iz džungle, koja sada postaje uobičajena, a potpuno je bez melodije, harmonije i ljepote. Budite glasni i jasni u izražavanju onoga što vam se sviđa i onoga što vam se ne sviđa. Kao i u svim stvarima, naučite razlikovati kvalitetu od smeća. Razlikujte dobru umjetnost od loše, dobru književnost od smeća i pornografije koja je tako uobičajena ovih dana.

Nije dovoljno biti kritičan u glazbi, umjetnosti i književnosti već, prije svega, treba biti kritičan u izboru prijatelja. Družite se samo sa onima koji će vam pružiti inspiraciju za više ciljeve i veća dostignuća. Ne gubite vrijeme sa ljudima koji će vas povući na niži nivo.

Židovska biblija nam je kroz stoljeća govorila kako trebamo biti strpljivi i skromni. Tvrdim da je to sasvim pogrešno i u potpunoj suprotnosti sa prirodom. Tko god postigne nešto u životu mora biti ponosan na svoje dostignuće. Ponos i samopouzdanje su prvi preduvjeti za napredovanje i uspjeh.

Budite ponosni na ono što ste, na ono što mislite da možete postati i na ono što mislite da možete učiniti. Budite ponosni na svoju odjeću i svoj izgled. Budite uredni i čisti i ukusno obučeni u svakoj prilici. Ponosite se svojim govorom i očuvajte ga jasnim, kultiviranim i artikuliranim. Budite ponosni na svoju obitelj. Podičite se svojim dostignućima, bez arogancije i razvijajte volju za uspjehom i pobjedom. Ponosite se svojim rodnim gradom. Iznad svega, budite ponosni što ste pripadnik velike Bijele rase, za čiji razvitak u budućnosti morate biti odgovorni.

Tijekom studija, prilikom donošenja odluka i aktivnostima koje izaberete, naučite praviti razliku između onoga što je važno i onoga što je trivijalno. Ne gubite vrijeme na trivijalnosti. Posvetite vrijeme i pažnju onome što je značajno. Zaprepašćujuće je koliko ljudi nikada nije naučilo ovu važnu činjenicu u životu.

Sposobnost da se razlikuje važno od nevažnog, i da se u skladu sa time i djeluje, najvažnija je karakteristika uspješnog čovjeka.

Dragi moj prijatelju, savjetovao bih te da sanjaš velike snove. Imaš cijeli život pred sobom, a na ovom stupnju tvoje sposobnosti i tvoji potencijali potpuno su nepoznati i neispitani. Zapamti, priroda te je stvorila pripadnikom velike, ponosne Bijele rase. Obdaren si najvišom inteligencijom, sposobnošću razmišljanja koju je mudra priroda podarila samo jednoj od svojih bezbrojnih vrsta. Koristi prirodnu inteligenciju, koristi moć razmišljanja i, prije svega, koristi zdrav razum, koji nije tako čest u prirodi.

Priroda ti, kao pripadniku Bijele rase, nije pružila samo najvišu inteligenciju, već te je stvorila i najkreativnijim i najproduktivnijim bićem na svijetu. Stoga ti kažem da svu tu kreativnost,

inteligenciju i produktivnost upotrijebiš za sebe, za obitelj koju ćeš steći i za dobrobit velike Bijele rase.

Sanjaj velike snove - usudi se da budeš velik. U tim godinama, tvoji potencijali su neotkriveni i nepoznati. Tko zna kakva velika budućnost te očekuje? Zapamti da, osim sposobnosti, veličinu čine cilj i upornost. Iznad svega, imaj pouzdanja u sebe. Ako ga ti nemaš, nitko drugi ga neće imati.

Sa ovakvim mislima, ne postoje granice za velike poduhvate koje ćeš bez sumnje i ostvariti.

Savjet mladićima u studentskom dobu

Ako imate dvadesetak godina, vi ste na životnoj raskrsnici kada morate donijeti odluke koje će bespovratno odrediti vašu budućnost.

Prvo što mladić, koji je završio srednju školu, mora odlučiti jest hoće li ići na fakultet, kako bi stekao više obrazovanje. Ukoliko odluči ići, mora razmisliti koje zanimanje će odabrati. Do tada je otkrio sve o djevojkama i već je zaljubljen. Bez sumnje je već razmišljao o braku ili je bar trebao to učiniti.

Krenimo po redu. Prije svega, pričajmo o obrazovanju na fakultetu.

Ja sam na fakultetu dobio dvije diplome, jednu iz umjetnosti i znanosti i drugu magistra strojarstva. Dobio sam i diplomu predavača i predavao sam u školi dvije godine, tako da mogu reći da sam obrazovan. Gledajući na to trideset godina kasnije, čvrsto sam uvjeren da sam uzalud potrošio dosta vremena u fakultetskim učionicama.

Veliki dio takozvanog znanja koje mi je dano, bilo je trivijalno, a puno toga i beskorisno. Na fakultetu, mladi student prima i usvaja mnoge ideje koje, ne samo da su pogrešne, već su i štetne i opasne po njega, njegovu zemlju i rasu. Ove ideje u njega namjerno usađuje židovska mreža radi lakšeg uništenja i porobljavanja Bijele rase. Moj cilj nije da pravim spisak svih pogrešnih pretpostavki i štetnih ideja koje su se širile po fakultetima u moje vrijeme, jer je danas puno gore. Kada bi se pravio potpuni spisak svih pogrešnih informacija i otrovnih idiotarija kojima se zagađuju umovi naših mladih ljudi na fakultetima, on bi zauzeo veći dio ove knjige. Ona se uglavnom bavi ispravljanjem štete, koju su načinili Židovi, ne samo na fakultetima, već i na ostalim poljima gdje su zagadili umove Bijele rase.

Zbog toga bih rekao da je obrazovanje na fakultetu precijenjeno. Naši fakulteti izbacuju pravu poplavu nepodobnih budala koje su i previše obrazovane da bi radile pošten dnevni posao, a misle da netko treba da ih moli kako bi, po završetku studija, obavljali poslove za koje nisu dovoljno dobri. Ti poslovi ili ne postoje ili nema potrebe za njima.

Kada bi mladi čovjek uzeo tih 15.000 do 30.000 dolara koje troši (ili, koje njegovi roditelji troše) na obrazovanje u fakultetu i koristio ih četiri, pet ili šest godina da započne neki svrsishodniji posao, u većini slučajeva bi svima bilo znatno bolje.

Stoga, ako niste posebno nadaren student, ne trebate se zbog toga brinuti. Fakultet nije za svakoga. Židovi su naše fakultete gurnuli u prljavštinu i blato pa su oni postali centri za zagađivanje mozgova a ne centri obrazovanja. Rekao bih da je većina dobre djece na današnjim fakultetima uništena i da nije imala koristi od njih. Bijeli čovjek to mora ispraviti kada ponovno preuzme kontrolu nad svojom sudbinom.

Ukoliko ste odličan student i želite biti liječnik, pravnik, nastavnik ili inženjer, tada je neophodno da idete na fakultet i dobijete određene diplome, usprkos činjenici da se izlažete opasnosti da vam mozak bude zagađen gomilom lažnih postavki. Međutim, ako ste pažljivo proučavali ovu knjigu i židovski problem i ako stalno obnavljate ta znanja, ne samo da možete postati imuni na židovsku promidžbu, već možete spasiti nekoga od vaših kolega. Ni u kom slučaju ne smijete zaboraviti da je promidžba suptilno i moćno oružje i da je, poslije četiri ili šest godina u "učionicama" koje su Židovi zagadili, potreban čvrst karakter i jasan cilj da bi se izbjeglo prljanje njihovim gadostima.

Na nesreću, ljudi koji olako odbacuju pomisao da su ranjivi, obično su najlakše žrtve. U svakom slučaju, ako ste pročitali ovu knjigu, bit ćete mnogo bolje pripremljeni od prosječnog mladića koji se otiskuje u ovu židovsku džunglu koja zagađuje um.

Ako već idete na fakultet, idite samo zbog diplome koja će vam omogućiti da se bavite zanimanjima za koja ste se već opredijelili.

Ukoliko još niste odlučili što želite postati, predlažem vam da ne idete na fakultet. Ima mnoštvo izuzetno uspješnih poslovnih ljudi koji nikad nisu išli na fakultet. Neki od naših najvećih milijunaša kao što su Henry Ford i H.L. Hunt, itd., nikad nisu nogom stupili na fakultet za vrijeme svoje mladosti. Čak ni Thomas Edison, jedan od naših najvećih izumitelja, nikad nije išao na fakultet.

Ako još niste odabrali zanimanje a učenje vam nije jača strana, predlažem vam da, barem za sada, zaboravite na fakultet, i pokušajte razmisliti o drugim pravcima koji bi vas mogli zanimati. Mislite o različitim poslovima i izaberite neki poseban ili neke koji vas interesiraju, kako bi se mogli upoznati sa njima.

Mislite kako ćete jednoga dana imati svoj posao i vlastito poduzeće. Ako vjerujete da ste zaista sposobni i imate ambicija, nema razloga da vrlo brzo ne razvijete unosan posao.

Pitanje je: kako ući u posao? Bez sumnje, ne možete se tek tako ubaciti u posao, bez novca i bez iskustva. Način da počnete je da krenete od dna. Nađite posao u okviru onoga na što ste se usredotočili, bez obzira koliko nisko bio na ljestvici. Dok ga obavljate učinit ćete nekoliko konstruktivnih stvari: stjecat ćete iskustvo, zarađivat ćete za život; isprobat ćete sebe i vidjeti da li imate sposobnosti i naklonosti za danu vrstu posla. Mnogi su počeli kao kondukteri u autobusima ili perači podova u korporacijama, a završili kao predsjednici tih istih korporacija. Pa čak i ako se nikada ne počnete baviti poslom u kome ste naučili osnove, pošto ste osigurali osnovno iskustvo i uz odlučnost koju imate, uvijek ga možete ostaviti i početi neki sličan, koji će biti vaš i koji će se s vremenom razvijati. Na primjer, osnivač mnogih velikih građevinskih i zidarskih firmi obično je počinjao kao stolar koji radi za nekog drugog. Mnogi vlasnici velikih i uspješnih restorana počeli su kao kuhari ili perači suđa, radeći za nekog drugog. Vlasnik velikog poduzeća za nekretnine počeo je kao prodavač, radeći za drugoga. Vlasnik mnogih prodavaonica automobila je počeo kao prodavač automobila za nekoga drugog.

Kažu da ima negdje oko 32.000 različitih poslova kojima se čovjek može baviti. Ne znam da li je ovo točna brojka, ali mislim da ih vjerojatno ima puno više. U svakom slučaju, uz današnju ekspanziju specijalizacija, ima više mogućnosti inovatorstva nego ikada ranije. Uopće nije istina da su prošla vremena u kojima je čovjek sam nešto stvarao. Tvrdim da mogućnosti nikada nisu bile veće.

Ima mnogo zadovoljstva i odgovornosti u posjedovanju vlastitog posla. Istina je da se naporno radi, napornije nego kada se radi za drugog, ali bar znate da radite za sebe. Uvijek sam govorio da, ako za nekoga vrijedite izvjesnu sumu novca, onda ste sebi duplo vrjedniji.

I ja sam radio za veliku korporaciju. U stvari, odmah pošto sam diplomirao kao elektrostrojarski inženjer, krenuo sam raditi za veliku korporaciju u Montrealu, koja je imala otprilike 10.000 zaposlenih širom zemlje. Po mom sjećanju i iskustvu, rad za veliku korporaciju je jedna od najgorih stvari koju možete učiniti. Korporacija ima tendenciju gušenja čovjekove mašte i ambicije, a da ne spominjemo njegov osjećaj nezavisnosti.

U slijedećem poglavlju više ću se baviti prednostima vlastitog posla. To ima mnogo prednosti. Ideja o sigurnosti koju pružaju velike korporacije samo je mamac za mnoge mlade diplomce koji bi htjeli postati direktori, što predstavlja zamku i čini mit.

Predložio bih vam da, pored toga da se pokušavate učvrstiti u svom poslu, počnete kupovati nekretnine, što prije budete mogli. Više ljudi je zaradilo novac na zemlji i nekretninama nego od nafte ili u bilo kom drugom poslu.

Kao što sam malo prije spomenuo, ako imate oko dvadeset godina, bez sumnje ćete razmišljati o braku ili ste već razmišljali o njemu. Ako ste našli pravu djevojku, ja bih rekao: ne gubite mnogo vremena čekajući da se oženite i učvrstite. Priroda kaže da ste spremni za početak

reprodukcije svoje vrste već sa 15 ili 16 godina. Zbog načina na koji je naše društvo danas postavljeno, ovo nije praktično, ali produžavati i odlagati za deset godina ovaj važan stupanj u životu, kada već priroda kaže da smo zreli i spremni, predstavlja travestiju protiv nje. Ako imate 20 godina i tako razmišljate, krenite, oženite se, bez obzira da li ste financijski sposobni za to. Zadivljujuće je koliko brzo mlad čovjek postaje odgovoran i sposoban kada se oženi i suoči sa dužnostima stvaranja vlastitog doma.

Nema sumnje da je vjenčanje jedan od najvažnijih koraka u životu, ako ne i najvažniji. Dobar brak je najzahvalniji i najznačajniji pothvat koji ćete ikada poduzeti u svom životu. Time ispunjavate značenje i svrhu života. Priroda vas je i stvorila da uvećavate svoju vrstu i da budete karika u tom dugačkom zlatnom nizu. To vas čini začetnikom duge linije potomaka, koji nikada ne bi živjeli da nije bilo vas koji ste zasnovali lozu.

Mislite na to. Dugo nakon što se zaborave sve materijalne stvari koje ste stvorili, loza ljudskih stvorenja, za koje ste odgovorni, nastavit će se razmnožavati i koračati kroz povijest. Podizanje djece, koja su lijepa, pametna, puna ljubavi i entuzijazma, odgovornost je koja u sebi nosi najviše nagrade i najveće zadovoljstvo u životu. Djeca koju ćete podići, bez sumnje će, biti najznačajnije dostignuće vašeg života. Kada se vaš život približi kraju i kada se osvrnete na dugu i krivudavu stazu godina koje ste proveli na zemlji, vidjet ćete da djeca, koja sada imaju svoju djecu, nisu važna samo vama, već su jedina trajna stvar koju ćete ostaviti za sobom kada napustite ovaj svijet. Mreža koja će se širiti zato što ste vi osnovali obitelj i podigli djecu, koja će učiniti istu stvar u svojoj generaciji, ogromna je i beskrajna. Izdanci, koji će se množiti u nebrojenim budućim generacijama, praktično se ne mogu ni zamisliti. Najznačajnija i najtrajnija stvar koju ćete ikada učiniti je vjenčanje i podizanje vlastite obitelji. I, ako mogu dodati, imajte veliku obitelj, imajte djece koliko god možete kako biste ispunili svoj udio u napretku i širenju Bijele rase.

Kada planirate obitelj i posao mislite unaprijed. Postavite ciljeve. Mislite gdje bi željeli biti za pet godina. Mislite gdje bi željeli biti i što bi željeli biti, za deset godina od današnjeg dana, za dvadeset, trideset godina. Imajte konkretan plan djelovanja, što detaljniji to bolji. Stavite ga na papir. Ovo će vam pomoći da ga bolje zapamtite i bit će tu da vam osvježi pamćenje i zadrži vas na tom putu. Raspravljajte o tim planovima sa svojom suprugom, ako ste oženjeni. Izaberite finije stvari za sebe i svoju obitelj. Odlučite se za lijep dom, život u dobrom susjedstvu i dobar život. Krenite na posao i to ostvarite.

Dok to radite, uživajte. Idite redovno na godišnje odmore. Planirajte da imate hobije i interese van svog posla. U vašoj generaciji, Bijeloj rasi predstoji velika bitka za nezavisnost i vraćanje kontrole nad svojom sudbinom. Planirajte da učestvujete u toj bitci i obavite svoj dio posla. Jedna od najvažnijih lekcija koje ćete naučiti u životu nije ona koju će vam dati fakultet, već ona u kojoj ćete naučiti kakva je stvarna priroda židovske zavjere i što možete učiniti po pitanju oslobađanja Bijele rase od ove strašne tragedije. Tako ćete sakupiti najkorisnija znanja na svakom polju. To ne samo da će vam pomoći u borbi bijelog čovjeka, već će vam pomoći i u poslu, u odnosima u obitelji i podizanju djece.

Naučite biti dobar govornik. U stvari, to je nešto što se treba početi učiti još u srednjoj školi. Koristi od lijepog izražavanja u javnosti toliko su velike u svakom pogledu, da ni jedan mladi čovjek, koji želi napredovati, ne može sebi dozvoliti da ignorira ovaj važan dio obrazovanja.

Sjetite se da u svojim aktivnostima i kontaktima cijelo vrijeme bojkotirate Židove i prednost dajete bijelim rasnim drugovima. Budite diskriminator i budite lojalni svojoj rasi. Usprkos činjenici da sada Židovi djeluju kao pobjednici i usprkos tome što budućnost možda izgleda crno, nemojte postati pesimist. Stvari se mogu brzo promijeniti i to se mogu brzo promijeniti nabolje.

Sjetite se kako se brzo promijenila situacija u Njemačkoj. Kada su Nijemci bili potpuno poniženi i demoralizirani, pojavio se veliki vođa i okupio njemački narod. Pobijedili su Židove i, po kratkom postupku, preuzeli kontrolu nad svojom sudbinom. U vrlo kratkom vremenu tamo više nije bilo siromaštva, gladi, beznađa, tiranije, a zemlja se odjednom promijenila u zemlju narastajućeg optimizma, prosperiteta, reda, produktivnosti i stvaralaštva. Ovo je postignuto voljom, odlučnim i pozitivnim programom. Stoga vam predlažem da cijelo vrijeme zadržite srčan, poletan i poduzetan

stav prema svom poslu, svojim projektima i svojim poduzećima. Budite optimist, kao i realist, a nakon pažljivih priprema i planiranja, očekujte uspjeh. Budite nesalomljivog duha. Stara izreka: “Ako prvi put ne uspijete, probajte ponovno i ponovno”, ovdje se lijepo može primijeniti.

Nemojte se odati škodljivoj navici pušenja ili pića i, naravno, kao kugu izbjegavajte samoubilačko uživanje u drogama koje Židovi danas naširoko promoviraju. Duhan, alkohol i narkotike, koji razaraju um, promoviraju Židovi radi uništenja Bijele rase, dok to, u isto vrijeme, ovim probisvijetima donosi milijune dolara profita. Ukoliko ste, nesrećom, već potpali pod neku od ovih navika, odlučite da je ostavite i točka.

Ja sam počeo redovno pušiti kada sam imao 26 godina, bez ikakvog dobrog razloga koga bih se mogao sjetiti. Međutim, kada sam napunio 40 godina, zaključio sam da je to prljava, beskorisna navika koja mi zaista nije pružala nikakvo zadovoljstvo i bez koje mogu. Zato sam jednog dana odlučio da je se riješim bez razmišljanja. Pošto sam odlučio, ugasio sam svoju posljednju cigaretu i nikada ih više nisam pipnuo. To se može tako učiniti. Treba samo čvrsto odlučiti, a kada se jednom donese takva odluka onda stvarno nije teško.

U svakom slučaju, mladi čovječe, sada si stigao do faze kada je izdanak već dugo savijen i kada stvari koje sada radiš počinju tvoriti stablo. Predložio bih ti da u potpunosti iskoristiš kvalitete kojima je blagoslovljen bijeli čovjek: kreativnost, hrabrost, produktivnost, agresivnost i slobodan avanturistički duh. Stalno drži do svoje časti i samopoštovanja. Budi koristan velikoj Bijeloj rasi čiji si dio. Djelujući u okvirima nagona kojima te priroda obdarila, imat ćeš najpuniji i najuspješniji mogući život.

* * * * *

Sada smo došli do slabijeg spola - tog najljepšeg od svih stvorenja u carstvu prirode. Pružajući savjet mladim djevojkama, srednjoškolkama i studenticama, rekao bih da se mnogo od onoga što sam uputio mladićima također odnosi i na mlade dame, ali, uz nekoliko važnih razlika. Te razlike želim istaknuti.

Ponašanje. Kao što su uredne haljine, lijepa odjeća i u cjelini isticanje atraktivne pojave, naravno, važniji su djevojkama nego mladićima. Isto kao što je za mladiće poželjno da budu muževni, sposobni i zgodni, za djevojke vrijedi da su ljepši spol i sa stanovišta muškarca, najljepše stvorenje u prirodi. Od njene ljepote zavisi kakvog će čovjeka privući i zato ona čini sve da tu prirodnu ljepotu poveća. Ona to može učiniti tako što će održavati liniju i biti svježa, u dobroj fizičkoj kondiciji, tako što će se pridržavati određenog načina ishrane i tako dalje. Nema puno mladića koje privlače debele, neuredne djevojke.

Jedna od najgorih navika, koju su današnji tinejdžeri razvili, jest nepravilna ishrana. Mnogi poremećaji u izgledu su posljedica toga. Za pretjeranu debljinu zaista ne postoji dobar izgovor. I dok postoje ljudi koji se ne mogu ugojiti, svi mogu smršaviti smanjujući obroke do postizanja željene težine. Čak i odricanje od hrane na tjedan dana, ako je potrebno, neće nikom naškoditi. Naprotiv, može puno pomoći.

Mnoge stvari, kao što su snaga karaktera, nekonzumiranje duhana, alkohola i droga odnose se i na vas djevojke, tako da nema potrebe da ponavljam te detalje. Vaš zdrav razum će vam reći što da radite, a važno je da ga koristite. Ovo se također odnosi i na pažljiv izbor prijatelja, bili oni mladići ili djevojke.

Osnovna razlika se pojavljuje, međutim, u savjetu koji sam dao mladićima po pitanju odabira karijere. U sadašnjim judaiziranim vremenima, kada je mlađa generacija tako izgubljena, bez ideja i ciljeva, izgleda da je u vas ugrađena predrasuda kako svaka djevojka treba juriti za karijerom. Vi nemate nikakve koristi, naprotiv, samo štetu od prisiljavanja da se školujete i gomilate beskorisne informacije.

Stvar koja će vam se najviše isplatiti, koja će vas najviše ispuniti i koja je najprirodnija jest da postanete majka i odgajate obitelj. Priroda govori da ste sa 15 ili 16 godina spremne. Zbog sadašnje ekonomske i društvene situacije, ovo je možda malo rano iz praktičnih razloga. Kada

djevojka ima 16, 17 ili 18 godina, njeno interesiranje za ljubav je na vrhuncu i neprirodno je da provodi slijedećih pet ili šest godina na fakultetu trpajući u glavu informacije koje nikada neće iskoristiti i koje će s vremenom zaboraviti. Uvjeren sam da je sadašnja lažna opsjednutost fakultetom dio židovskog programa za odlaganje braka mladih bijelih parova, a time i obuzdavanja rasta naše rase.

Putem promidžbene poplave sa filmova, časopisa itd., mladoj djevojci se nameće utisak da, ukoliko ne bude imala vlastitu karijeru, znači da nije uspjela. Ona misli da je bolje imati karijeru nego brak ili da prilično lako može imati i karijeru i brak.

Obje ove pretpostavke potpuno su netočne.

Ako pogledamo neke od tih žena od karijere uviđamo da one vode prilično iscrpljujuće, neprirodne i nesretne živote. Mnoge od njih, kada uđu u godine, bivaju vrlo agresivne, seksualno ugrožene ili perverzne i potpuno nepodobne za brak. Ukoliko su udane i imaju karijeru, stres i bitka u muškom svijetu čine ih jadnim suprugama i jadnim majkama, ako imaju djece. Ovakve žene imaju malo djece, ako ih uopće i imaju. Karijera ima poguban efekt na obiteljski život žene. Loša je za nju, njenog supruga i njenu djecu, ukoliko ih ima.

Nažalost, danas, pod židovskom dominacijom nad našim bijelim društvom, zahvaljujući visokim porezima i drugim vrstama židovskog pljačkanja, mnoge bijele žene moraju raditi da bi skrpile kraj s krajem. No, jednom, kada Bijela rasa ponovno postane gospodar svoje sudbine i kada zbaci Židove i crnce sa svojih leđa, neće biti potrebe da bijele žene idu na posao. Moći će uživati u ulozi za koju ih je priroda stvorila - da budu supruge, majke i domaćice.

Dužnost je muškarca i njegova obaveza da privređuje za obitelj, a privilegija žene je da brine o kući i podiže obitelj.

Moj prijedlog djevojkama u ovoj dobi je da stalno imaju na umu ovaj cilj - da će postati supruge, majke i da tu, a ne u karijeri leži njihova sreća. Zato bi bilo dobro da se razvijaju one studije i oni poslovi koji će joj pomoći u njenoj budućoj ulozi, a ne da se inzistira na višoj matematici, fizici i kemiji. Uz ono što će je učiniti privlačnijom, kao supruge i buduće majke, idu i studije glazbe, satovi kuhanja, proučavanje dobre književnosti, satovi uređenja stana, razvijanje dobrog ukusa za namještaj, odjeću, umjetnost i zabavu. Od velike važnosti za uvećavanje vaše poželjnosti kao bračnog partnera je i razvijanje društvenosti, učenje pjevanja, igara, a najviše, skladnog načina govora i sposobnosti da se vode lijepi razgovori. Jedna od najljepših vrlina i kod mladića i kod djevojaka je intrigantnost i ljepota govora. Većina stvari o kojima govorim se ne uče na fakultetima i za njih nije potrebno visoko obrazovanje.

Mnoge djevojke odlaze na fakultet sa idejom da će tako imati više mogućnosti da nađu muža, jer će biti u društvu mladića. Vjeruju da će tako moći birati. Ovo može ali i ne mora biti istina. Ukoliko je to razlog vašeg odlaska na fakultet, budite pošteni prema sebi i to priznajte. Držite na umu da odlazak na fakultet može značiti i ozbiljno ugrožavanje vašeg ispravnog pogleda na život. Vaš moral i ispravan stav mogu se teško poremetiti židovskom promidžbom s kojom ćete biti suočene. To je poduzimanje visokog rizika, a odlazak na fakultet toga nije vrijedan.

Sve u svemu, želio bih dodati ovo: djevojke i mladići, sjetite se zašto vas je priroda ovdje poslala - da širite svoju vrstu, da se množite i uvećavate Bijelu rasu, da se borite za tu rasu suočenu sa nasilnim svijetom. Da biste to učinili, znači, morate se vjenčati, podignuti obitelj, a muževi zarađivati za pristojan život. Što je pristojniji, to je bolji.

Ovdje bih želio istaknuti još jedan mali savjet koji se gubi u današnjoj navali pogrešnih značenja, a to je slogan koji naša mladež često koristi da "novac nije sve". Naravno da novac nije sve, ali ovo implicira da on nije ništa, što nije točno. Bez obzira kako ga rasporedite, novac, koji glava obitelji donosi svojoj obitelji, presudan je faktor mnogih stvari. On će odrediti kraj u kome živite, vrstu kuće koju imate, odjeću koju nosite i kvalitetu hrane koju jedete. On će odrediti i vrijeme koje ćete moći provesti u putovanju po svijetu, u zabavi i rekreaciji. Nemojte da vas zavara ova liberalna rečenica koju mnogi studenti proturaju, tvrdeći da "novac nije sve", omalovažavajući "glupi komercijalizam", i slično. Većina ovih praznoglavih budala dolazi iz sredine u kojoj nikada

nisu morali raditi. Da su bili izbačeni i prepušteni sami sebi, da su morali zarađivati za život, realnost života bi im brzo izbila ove glupe ideje.

Za kraj, predlažem da budete ponosni što ste rođeni kao pripadnik elite prirode, krune njenog stvaranja, velike Bijele rase. Priroda vas je obdarila mnogim divnim talentima. Kada sagledate svoje sposobnosti, ne gubite vrijeme, iskoristite ih na najbolji način.

Planirajte unaprijed. Postavite ciljeve. Budite samouvjereni, poduzetni, kreativni, konstruktivni, inzistirajte na svojim pravima. Ako ste sigurni u sebe, neka vas čuju.

Odvažite se da budete veliki. Budite idealist, ali i realist i praktičar u isto vrijeme. Sjetite se da vi, kao mlada osoba, imate nešto dragocjeno što mi stariji ne možemo kupiti ni pod koju cijenu - vrijeme. Iskoristite ga najbolje što možete.

Iznad svega, budite ponosni na divne bijele pretke koji su vas stvorili i koji su vam omogućili da živite u ovom uzbudljivom razdoblju povijesti naše rase. Radujte se što ćete nastaviti nasljeđe naše velike Bijele rase i što ćete dati svoj doprinos njenom uzdizanju do sve većih visina savršenstva.

POGLAVLJE BR. 24

Prednosti samozapošljavanja

U prethodnom poglavlju spomenuo sam načine i putove kojima mladi ljudi mogu ući u posao. Također sam spomenuo i mnoge prednosti samozapošljavanja. S obzirom da je ovo prilično široka tema i ne odnosi se samo na mlade ljude, želim o tome više govoriti u ovom poglavlju.

Važno je povratiti kontrolu nad sudbinom bijelog čovjeka i preuzeti kontrolu nad što je više moguće poslova. Danas Židovi uvelike dominiraju u biznisu, kao i u mnogim drugim ključnim centrima moći. Vjerujem da prednosti kontroliranja vlastitog posla nisu ranije jasno istaknute bijelom čovjeku zato što su Židovi tvorci velikog dijela promidžbe koju čitamo. Oni znaju važnost posjedovanja vlastitog posla i ne pada im na pamet ohrabrivati bijelog čovjeka da uđe sa njima u utrku. Koristeći, do krajnjih granica prijevare u obrazovanju i promidžbi, oni nastavljaju pričati samo o radnim mjestima.

Jedna od dobrih strana posjedovanja vlastitog posla je zdraviji mentalni stav koji na taj način osiguravate. Sigurno je da posjedovanje vlastitog posla budi u vama puno više ponosa i sigurnosti u sebe nego kada ste zaposleni kod nekog drugog. Postoji jedna priča o nekom starcu koji je imao radnju u velikom gradu i koji je praktično cijelo vrijeme provodio u toj radnji. Kada su ga upitali zašto u radnji provodi toliko vremena, odgovorio je: "Ona je moja i mogu raditi kako ja hoću. Više uživam u vođenju moje male radnje nego u bilo čemu drugom. Eto, zbog toga tamo provodim puno vremena." Kada izgradite vlastiti posao, vi ste na neki način i stvaralac, radite kreativan posao izgradnje i uređivanja žive organizacije, koja ne samo da je produktivna već je i profitabilna. Kako se posao širi i postaje veći postajete još zadovoljniji, jer ste plodan i kreativan segment našeg društva. Posjedujući svoj posao vi, kao stup društva, imate veliki prestiž i poštovanje, koje ste s pravom zaradili.

Naravno da je prihod, koji možete ostvariti preko izgradnje i širenja vlastitog posla, u većini slučajeva, daleko veći od onoga što možete zaraditi koristeći isto vrijeme i trud radeći za nekog drugog. Uvijek sam govorio da čovjek sebi vrijedi duplo više nego poduzeću u kojem bi mogao raditi. Statistika pokazuje da poslovni čovjek koji drži vlastiti posao ima puno veće prihode od prosječnog, zaposlenog čovjeka, a u tisućama i stotinama tisuća slučajeva, oni su neograničeni. Šanse da postanete milijunaš radeći za nekog drugog, bez sumnje su vrlo slabe, dok je većina poslovnih ljudi, koji su postali milijunaši, uspjela to učiniti imajući vlastiti posao.

Puno slušamo o prednostima rada za velike korporacije, a najčešće navođena prednost je mirovina koju možete dobiti nakon što ste predano i vrijedno radili za poduzeće posljednjih 40 godina, kada vas u 65. godini konačno puste. Živio sam u Južnoj Floridi, na Zlatnoj obali i tamo gledao ogromnu gomilu umirovljenika. Rekao bih da perspektive koje vas čekaju kada odete u mirovinu iz velike korporacije, nisu ni blizu tako ružičaste kako su mnogi mislili ovih godina. Kao prvo, kako čovjek stari, on smanjuje svoje radne aktivnosti, ali to ne znači da mora neminovno i napustiti ih. Kada radite za veliku kompaniju i kada se približavate šezdesetoj ili šezdeset petoj godini, vaša plaća je vjerojatno visoka. Stoga kompanija ne želi, niti sebi možda može priuštiti, da vam dozvoli da usporavate i proizvodite manje nego što ste nekada činili. U stvari, zbog vaše visoke plaće, oni očekuju da ćete proizvoditi više nego prije, a to podrazumijeva više odgovornosti neko ikada.

Tada konačno stiže dan kada navršavate šezdeset i pet godina i odlazite u mirovinu. Smanjenje prihoda je trenutno i drastično. Iskreno govoreći, mnogi poslovni ljudi, koji su bili u velikim poduzećima u toku svojih najaktivnijih četrdesetih godina, doživljavaju iznenadnu promjenu kao šok. To nije ružičasta bajka koju su očekivali. Za mnoge je to prilagođavanje teško. U mnogim slučajevima, oni se osjećaju izgubljeno i ne znaju što će sa svojim vremenom. Suviše često se događa da ubrzo nakon umirovljenja, umjesto da uživaju u zamišljenom zlatnom dobu, zdravlje počinje da ih izdaje i oni umiru. Često je najveći utjecaj na pogoršanje njihovog zdravlja imala ta psihološka promjena.

Drugačije je kada imate svoj posao. Mnogi ljudi, koji su se upustili u biznis u svojim ranim dvadesetim godinama, često su za samo deset godina izgradili posao za koji bi trebalo četrdeset godina. Do šezdesete godine života oni su obično bogati i nezavisni. Imaju prilično dobro ustanovljen lanac zapovijedanja i upravljanja poslom, tako da mogu dolaziti kako im se prohtje, mogu raditi malo ili puno, kako god žele, a njihov posao teče. Svi oni, bez razlike, vole ostati u upravi duže od šezdesete ili šezdeset pete godine, a mnogi od njih ostaju i kada napune sedamdeset pa čak i osamdeset godina, i uživaju u svakom trenutku.

Druga prednost koju donosi samozapošljavanje je obiteljska stabilnost. Kada radite za veliku tvrtku, ona, izgleda, ima ružnu naviku da vas svakih par godina premješta u novu tvornicu, negdje na drugom kraju zemlje, potkopavajući tako korijen vašeg doma, odvajajući vas od prijatelja i veza koje ste učvrstili. Ovo podrazumijeva i prekid vašeg odlaska u klubove, odvajanje vaše djece od škole u koju idu i kidanje mnogih veza koje ste dugo učvršćivali. U slučaju kada je posao uhodan, obitelj ima mogućnost da pusti korijene na prostoru po vlastitom izboru, koji se često osnažuju dvije, tri ili više generacija.

Vaša stabilnost se pojačava i smirenošću duha jer se ne morate bojati da ćete ostati na cjedilu. Vi ste gazda i vi kontrolirate svoje bogatstvo i sudbinu. Ne morate se bojati da će vaš šef zaposliti nekog od svojih rođaka na vaše mjesto. Mirni ste jer ne morate biti žrtva političkog manevriranja ili izgubiti posao zato što je netko, tko ga želi, podmitio šefa u vašem odsustvu. Kada imate vlastiti posao, vi se šef, posao je onakav kakvim ste ga vi napravili i traje dok god vi to želite. Možete raditi na miru i usmjeravati posao tako da se vaši talenti najbolje iskoriste.

Kada dođe do godišnjih odmora, imate nekoliko prednosti.

1. Možete izabrati vrijeme kada ćete ići.
2. Možete ga produžiti koliko god hoćete.
3. Možete ići na koliko god želite godišnjih odmora tijekom godine, pod uvjetom, naravno, da i dalje dobro brinete o svom poslu.
4. Možete tako planirati svoje godišnje odmore da se mogu računati kao troškovi poslovanja. Na primjer, želite da odete na Havaje i tamo ugovorite posao, osnujete filijalu ili pregovarate o poslu. U svakom slučaju, mogućnosti da spojite posao sa uživanjem neograničene su. U većini slučajeva možete kombinirati i rekreativne aktivnosti sa svojim poslom. Na primjer, možete se učlaniti u jachting klub i pripisati to troškovima poslovanja. Članstvo biste mogli iskoristiti kao vrijedno sredstvo za uspostavljanje poslovnih kontakata.

Slijedeća zahvalna prednost vlastitog posla je što možete obučiti svoju djecu da preuzmu upravljanje i time prebaciti posao na slijedeću generaciju, tako da on postane obiteljski posao, a da ga vi, ipak, i dalje aktivno kontrolirate. Tako nastaje obiteljski posao i vi možete vidjeti kako raste i širi se nešto što će buduće generacije sačuvati. Ovo zaista može biti najveće zadovoljstvo. Čineći ovako, stvarate bliže obiteljske veze i širi zajednički identitet. Imate sigurnost da nakon vaše smrti, posao neće uzurpirati neki halapljivi Židov, već će on biti čvrsto u rukama vaše djece, koja su tijekom godina obučena da njime rukovode.

Vlastitim poslom možete mnogo doprinijeti svojoj zajednici. Možete uspostaviti stipendije, možete financirati bejzbol tim "Male lige", možete potaknuti tehnološko istraživanje u određenim područjima koje vas zanimaju.

Financijski, vi ste višestruko fleksibilni jer ne radite za plaću. Kada bismo imali veliki inflacijski skok, vrijednost vašeg biznisa, zemljišta na kome se on nalazi i zgrade rasle bi istom stopom. Kako vaš posao napreduje, tako se povećava i njegova vrijednost, koja nije nužno podređena pljačkaškim porezima na prihod kojima su opterećene plaće i nadnice.

Vaš posao je profitabilan i na druge načine. Možete ga prodati ukoliko to, postane poželjno; možete pozajmiti novac na račun svog posla; ili ga možete oporukom ostaviti svojoj djeci ili nekome drugome, ako tako želite.

Mnogi uspješni poslovni ljudi prodali su svoje poslove nekim velikim korporacijama za milijune dolara. Onda im je dano da njima upravljaju, uz dobru plaću. Ovo ne preporučujem, s obzirom da je kupovina posla vjerojatno u rukama Židova, pa na taj način Bijela rasa ponovno gubi.

Mnogi ljudi se, naravno, boje započeti posao zato što misle da je to vezano sa puno rizika. Ovo nije dobar način razmišljanja. Na kraju krajeva, sve je rizik. I sam život je rizik. Kada se zaposlite u nekoj velikoj tvrtci svakako ste podložni riziku gubljenja tog posla. Ako započnete svoj posao u ranim dvadesetim godinama svoga života, ili čak i ranije, i ako počnete sa malo novca, ne možete biti suviše pogođeni pokušajima i greškama koje prate svako rano osnivanje posla. Čak i ako bankrotirate, niste izgubili suviše zato što vjerojatno niste ni imali mnogo za početak i još uvijek ste mladi. Mnogi uspješni poslovi bili su osnovani nakon što je osnivač naučio nešto iz iskustva bankrota neke od neuspješnih firmi. No, u većini slučajeva, kada jednom osnujete posao, imate velike šanse da ga zadržite, širite i možda postanete vrlo bogati.

Uobičajena laž, koja je opstala do dana današnjeg, jest da je većina poslova vrlo ranjiva i da su propali za vrijeme krize. To nije istina. Prvo se otpuste radnici. U nekim slučajevima, mali poslovi su otpuštali sve svoje radnike, ali su vlasnici opstajali i nastavljali sa poslom. Kada se osvrnem na mali grad u Saskatchewanu za vrijeme krize (tada sam bio tinejdžer), sjećam se da praktično ni jedan od tih malih poslova nije propao. Tamo su bile dvije pilane i obje su ostale u poslu. Nisu držale nikakvog radnika sa strane, nego je cijela obitelj radila u radnji i nastavila posao po starom. Sjećam se da je prodavač strojeva, koji je i prije krize radio, nastavio prodavati. Nisu mu trebali radnici, već je vodio posao i radio ga sam. Sjećam se i malog posla sa plinom i naftom, koji je postojao i prije krize, i koji je nastavio sa radom i nikada nije posustao.

Tako je bilo sa većinom malih poslova tamo. Svi su opstali i nastavili sa radom, iako nekolicina sa smanjenom zaradom. Ipak, pošto je sve što su morali kupovati bilo jeftinije, nisu bili u većim gubitcima nego prije. Međutim, ljudi koji su imali svoja zaposlenja prije krize i koji su ih izgubili, bili su u puno goroj situaciji i užasno teško su nalazili poslove kako bi mogli uzdržavati svoje obitelji.

Moj otac, koji je u to vrijeme bio proizvođač žita, uspio je uzdržavati obitelj za vrijeme krize. Imali smo malo novca, ali smo imali mnogo hrane. Živjeli smo od vlastite govedine, svinja, pilića, povrća itd., i dobro smo se hranili. Nekako je uspio zadržati imanje za vrijeme krize i prije nego što je umro, prepisao je imanje na mog starijeg brata.

Usprkos činjenici da je stigao u Kanadu samo tri godine prije krize, uspio je izgraditi divno imanje, a do 1929. godine upravljao je trima imanjima. Kada je stigla kriza, uspio ju je prebroditi zato što je imao dom, posao i dovoljno hrane za svoju obitelj. Pošto je bio seljak i on je imao svoj posao na koji se mogao osloniti.

U zaključku bih rekao da su, po mom iskustvu, ljudi koji su imali vlastiti posao tijekom krize bili u boljoj situaciji od zaposlenih u tuđim poduzećima, a da su, kada je poslije rata nastupila ekspanzija, bili u odličnoj poziciji da iskoriste prednosti, prošire se i stvore velike i unosne poslove. Mnogi mali poslovi razgranali su se u multimilijunske korporacije poslije rata.

U svakom slučaju, moj stav i zaključak je da nam je potrebno da se puno više bijelih nežidova upusti u vlastiti posao, da ga kontrolira, nabavi zemlju i nekretnine i otjera Židova sa polja na kome on suviše dugo drži monopol. Ukoliko budemo rasno lojalni među sobom, ako poslove budemo sklapali sa bijelom braćom, kako bismo istisnuli Židove, onda možemo očekivati da ćemo zauvijek izbaciti te parazite sa ovog polja.

Naš nepokolebljiv cilj treba biti upravo to, da zbacimo Židova sa naših leđa i ponovno uspostavimo kontrolu nad vlastitim poslovima, sudbinom i vlašću.

POGLAVLJE BR. 25

Horacije na mostu

Rimljani su bili hrabar i plemenit narod. Bili su superiorni u zlatnom dobu klasične povijesti. Bijela rasa može biti ponosna na ono što su postigli Rimljani. Naš dug prema njima je nemjerljiv. Puno možemo naučiti iz onoga što su oni izgradili. Također možemo puno naučiti i iz njihovog neuspjeha da zaštite svoju divnu rasu od razaranja.

Nekoliko stoljeća nakon osnivanja prve naseobine, Rimljani su bili samo nestalan narod, koji je usred neprestanih bitki držao vrlo mali dio talijanskog teritorija. Oko 350. godine p.n.e., međutim, njihov teritorij rapidno se počeo širiti. Za jedno stoljeće osvojili su cijeli talijanski poluotok. Do početka kršćanske ere, Rim je bio vladar nad svom, tada poznatom, zemljom oko Mediterana. Tako ustanovljeno Rimsko carstvo je u svoj svojoj slavi i veličini trajalo još slijedećih pet stoljeća.

Nisu ga srušili Vandali i Huni koji su ga, kako nam je rečeno, osvojili. Ne. Raspalo se iznutra kao da ga je napao rak - rak koga su proizveli Židovi. Ime raka je bilo kršćanstvo.

Kršćanstvo je oslabilo snažne Rimljane. Kršćanstvo je pretvorilo herojski, borbeni Rim, koga se plašio cijeli svijet, u strašljivca bez kičme. Dok su takozvani rimski "pogani" izgradili divnu civilizaciju i moćni svjetski imperij, "kršćanski" Rimljani su srušili i upropastili sve to, gurajući Bijelu rasu u tisućugodišnje mračno doba.

Ipak, ova najveća od svih drevnih civilizacija trajala je tisuću godina, a rimska civilizacija je, i kada se raspala, imala dominantan utjecaj u Evropi sljedećih tisuću godina. Još i danas, u velikoj mjeri, utječe na našu civilizaciju. U stvari, Bijela rasa puno duguje Rimljanima. Možemo biti izuzetno ponosni što smo braća po rasi ovog velikog naroda.

Ova superiornost Rima bila je zasnovana na određenim kvalitetama koje su posjedovali na samom početku svoje povijesti. Rimljani su bili odlučni i uporni, energični i neumorni; nisu bili uplašeni nikakvim preokretima sreće i nikada nisu priznavali poraz. Bili su poznati po svom patriotizmu, disciplini i jakom osjećaju dužnosti. Bili su čistog uma, poslovni i efikasni. Na kraju, oni nisu bili samo borbena rasa, već su bili nadareni genijalnošću za učvršćivanje i organiziranje, uobličavanje i provođenje zakona.

Rimski zakon, rimska organizacija i rimske institucije zadržale su se i danas u većem dijelu kontinentalne Evrope. Sami zakoni i vlada Sjedinjenih Država zasnovani su na rimskim prethodnicima i rimskim modelima. Kada je, u srednjem vijeku, jednom velika rimska imperija prešla u ruke židovske kršćanske crkve, ova je rimski genij za organizaciju, disciplinu i vlast, uzurpirala u svoje svrhe.

Moramo, za buduća vremena, proučiti slabost Rimljana, koja je Židovima omogućila da Rim pretvore u ruševine. Rimljani nisu shvatili integralnu vrijednost rase u izgradnji civilizacije i utvrđivanju njene budućnosti. Da su Rimljani izgradili svoju vladu i svoju religiju na rasnoj osnovi, Židovi nikada ne bi imali šanse. Da su Rimljani tada imali čvrstu rasnu religiju, poput ove koju smo osnovali mi iz Kreativističkog pokreta, povijest bi drugačije izgledala. Davno bi Židovi bili istrijebljeni i velika Bijela rasa danas bi naseljavala cijeli svijet.

Iako moj cilj ovdje nije da prikazujem slavnu povijest rimske civilizacije, ipak želim istaknuti suštinu rimskog duha, koju je divno oslikao engleski pjesnik, lord Macaulay. Ovaj duh je lijepo i plemenito izražen u herojskom govoru *Horacije na mostu*, koji je dio njegovog djela *Prizori drevnog Rima*.

On govori o vremenu kada je, u ranoj povijesti, Rim počeo pokazivati svoj budući genij i veličinu svojih ljudi. Kada je ogromna neprijateljska vojska, koju je predvodio Lars Porsena iz Clusiuma, prilazila Rimu, gradski očevi su shvatili da će Rim propasti ukoliko se neprijatelj ne zaustavi na mostu koji je vodio u grad.

Odlučili su da se most mora srušiti. Ali, bilo je premalo vremena. Vojska koja se približavala morala je biti zaustavljena u zaljevu dovoljno dugo da bi se most uništio. Pozvali su tri

dobrovoljca da stanu pred vojsku od trideset tisuća vojnika dok se most ne suši. Glavni dio mosta se morao obraniti na suprotnoj obali rijeke Tiber, tako da ni jedan neprijatelj ne stane na njega.

Horacije se javio kao dobrovoljac. Učinivši tako, on je izrazio svoje suštinsko načelo, koje mi iz Kreativističkog pokreta moramo prihvatiti.

Kao što je lord Macaulayev ep dramatično postavio:

Onda progovori hrabri Horacije,
kapetan kapije:
“Svakom čovjeku na ovoj zemlji
smrt stiže prije ili kasnije
a kako čovjek može bolje umrijeti
nego suočivši se sa strašnim neprijateljem
zbog pepela svojih očeva
i hramova svojih bogova”.

Ovaj herojski ep nam govori kako je Horacije, sa dva hrabra pomoćnika, držao put do mosta dok most nije srušen; priča kako je ostao tamo čak i kada su gradski očevi pozvali njega i njegova dva druga da prijeđu preko mosta prije nego što padne; o tome kako je, na kraju, stajao sam dok most nije pao, a onda lagano namjerno okrenuo leđa svojim neprijateljima, uronio u rijeku Tiber i, sa oklopom na sebi, preplivao na suprotnu obalu.

Taj herojski govor u šest stihova mi Kreatori (Kreativisti) želimo učiniti dijelom naše vjere. Moramo ga učiniti dijelom našeg religioznog uvjerenja: bolje je umrijeti boreći se za našu Bijelu rasu, nego se predati svojim neprijateljima. Puno je bolje umrijeti kao heroj nego kao kukavica i rob. Moramo shvatiti da priroda nije predvidjela da neka jedinka živi vječno, i pošto moramo umrijeti, najveću čast i najveću odanost koju možemo iskazati svojim ljudima, svojoj rasi, jest boriti se za njihov opstanak pod svaku cijenu, ili umrijeti u tom pokušaju.

POGLAVLJE BR. 26

Latinski – najistaknutiji jezik civilizacije

Razmjena ideja putem jezika je najvažniji čimbenik koji gradi civilizaciju. Od tisuća jezika koji su nastajali i nestajali, provlačeći se kroz civilizacije čovječanstva, kulminacija je, bez sumnje, dostignuta pred dvije tisuće godina formiranjem latinskog jezika. Ne tvrdim da je najveća književnost ispisana na latinskom jeziku, već da sam jezik moramo smatrati prvim i najvažnijim među jezicima čovječanstva do dana današnjeg. Sama latinska književnost je doživjela svoje zlatno doba i vrhunac u vrijeme Cicerona, Cezara i Pompeja, a književni jezik i općenito, pisani latinski ostali su na nivou koji je dostignut oko 50. godine p.n.e.

Zvuk i forma latinskog čine ga jednim od najmelodičnijih i najraskošnijih jezika, priroda njegove sintakse daje mu kompaktnost i preciznost koju ni jedan suvremeni jezik ne posjeduje, čineći ga tako zadivljujućim instrumentom za vježbanje egzaktnog mišljenja i svijesti o izražavanju. Štoviše, znanje latinskog je ključ za jednu od najvećih svjetskih književnosti. Ne samo da su desetak latinskih pisaca među besmrtnima, već je njihov utjecaj na razvoj i karakter naše engleske književnosti isto toliko postojan i dubok kao i utjecaj latinskog na engleski jezik.

Tijekom prvog i drugog stoljeća nove ere, kada je osvojen veći dio poznatog civiliziranog svijeta, Rim i njegov jezik su se prostirali duž cijelog teritorija, donoseći sa sobom ogroman prestiž rimske kulture, uprave i zakona. Latinski je ostao jezik crkve, diplomacije i kulture općenito, tijekom cijelog srednjeg vijeka. Tada je, dolaskom Renesanse, postao još jednom jezik poezije i učenja, prijeteći da zasjeni novorođene romanske jezike.

Tijekom dugih stoljeća rimske superiornosti u Evropi, latinski je stekao posebnu dominaciju koju ni jedan jezik nikada nije uživao. Francuski, talijanski, španjolski, portugalski i rumunjski jezik samo su suvremeni izdanci latinskog jezika, koji se govorio u različitim dijelovima rimskog carstva, tako da su poznati kao romanski jezici. Tijekom srednjeg vijeka, pa sve do modernog doba, latinski je bio jezik znanosti i diplomacije; obrazovan čovjek u bilo kom dijelu Evrope poznavao je latinski kao svoj materinji jezik i njime je pisao i čitao ga. Filozofska i znanstvena djela ljudi kao što su Beacon, Newton i drugi pisana su na latinskom a ne na engleskom.

Latinski jezik važan je i danas jer je većina osnovnih pravnih termina, koji se koriste u engleskom i američkom zakonodavstvu, na latinskom jeziku. Imena vrsta u zoologiji i botanici izražavaju se na latinskom jeziku, čineći ih tako univerzalnim. Suvremena medicina je ispunjena latinskim oznakama za različite lijekove, latinskim nazivima mišića, kostiju, živaca i drugih dijelova ljudskih, biljnih i životinjskih organizama. Imena različitih vrsta životinja, ptica, insekata izražena su na latinskom jeziku. To je zaista univerzalan jezik i s pravom može biti označen kao najraskošniji jezik ljudske civilizacije.

Nisu samo romanski jezici nastali iz latinskog, već i germanski i anglosaksonski imaju veliki postotak riječi sa korijenom koji potječe od latinskog jezika. Uzimajući to u obzir, vidimo da je utjecaj latinskog jezika, koga je iznjedrila rimska civilizacija, ogroman. Ovom jeziku dugujemo puno više nego što mu se danas pripisuje.

Zato vjerujem da učenje i proučavanje latinskog u našim školama mora biti puno naglašenije i raširenije. Umjesto proučavanja desetina stranih jezika u našim školama, od kojih je većina gubljenje vremena, jer se brzo zaborave i nikada više ne koriste, bilo bi korisnije detaljno proučiti latinski jezik, što bi trebali učiniti svi bijeli narodi svijeta. Na ovaj način bi, umjesto učenja engleskog, njemačkog, španjolskog, francuskog, portugalskog, talijanskog, grčkog i mnogih drugih jezika, za putovanje u inozemstvo, bilo sasvim dovoljno znanje jednog jezika - latinskog. Pod ovim se podrazumijeva da bi Englezi, Nijemci, Francuzi, Skandinavci i svi ostali bijeli narodi podučavali svoju djecu latinskom, kao drugom jeziku, od rane mladosti. Tada bi bijeli ljudi imali univerzalni jezik na kome bi se mogli sporazumijevati, bez obzira u koju zemlju putuju.

Pošto ne zastupamo učešće obojenih rasa u budućnosti, nismo posebno zainteresirani da li će oni usvojiti ovakve mjere ili neće.

No, sigurno bi bila velika pomoć i odlučan napredak za Bijelu rasu postojanje univerzalnog jezika na kome bi svi mogli komunicirati, jezika koji bi svaki bijeli pojedinac mogao razumjeti. Ne samo da bi nam ovo pružilo bolje razumijevanje zajedničkog bijelog nasljeđa koje dugujemo velikoj rimskoj civilizaciji, nego bi i pomoglo u daljnjem stvaranju ujedinjujuće veze među bijelim narodima svijeta.

Zajednički jezik je ujedinjujući element među ljudima. Razlika u jezicima je činitelj podjele.

U nekim zemljama, kao što je Švicarska, govore se četiri jezika: njemački, francuski, talijanski i u malom postotku retoromanski. Kao rezultat toga, Švicarci su osuđeni učiti četiri jezika samo da bi mogli razgovarati sa svojim sunarodnjacima. Usprkos činjenici da će to pokušati poreći, to predstavlja problem i dijeli ih. Stalno se postavlja pitanje - da li je taj i taj njemački Švicarac, ili je francuski Švicarac ili je talijanski Švicarac? Ili je švicarski Švicarac? Drugo, na kom jeziku treba napisati jelovnik u restoranu ili prometni znak ili vladin proglas? Problemi su beskrajni i nepotrebni. Da Švicarci imaju zajednički jezik, ovi problemi bi nestali.

U Belgiji imamo divan bijeli narod podijeljen po religiji i jeziku. Jedna grupa Belgijanaca govori flamanski, druga francuski. Zbog razlike u jezicima i religiji, ove grupe su suprotstavljene jedna drugoj već generacijama. Danas su ljuto podijeljeni, a uzrok je nepotreban i razlike su umjetne.

Židovi su se pobrinuli da Kanađani koji govore francuski i Kanađani koji govore engleski ustraju u korištenju svojih jezika tako što su tu zemlju načinili dvojezičnom, u situaciji kada se engleski mogao ustanoviti kao službeni jezik, jer su Britanci osvojili Kanadu pred dvije stotine godina. Ali, ne - morala je ostati dvojezičnost kao izvor otrova, jer je u posljednja dva stoljeća jezik korišten kao revolucionarno sredstvo za podjelu francuske (bijele) Kanade i engleske (bijele) Kanade, uz gnjev, svađu, krvoproliće i mržnju.

Kada sam posljednji put bio u Portoriku, primijetio sam da se ulažu napori za širenje španjolskog jezika na tom američkom teritoriju. Prometni znakovi, ulični znakovi i sve ostale oznake nisu bile dvojezične nego isključivo na španjolskom jeziku. Židovi ne žele da ovaj element podjele nestane (što se lako moglo dogoditi) već ga podržavaju i šire. To se događa širom svijeta.

Ukratko, Židov koristi svako sredstvo koje može da bi podijelio Bijelu rasu - jezik, religiju, nacionalnost, razlike u dobi, spolu i desetine drugih. Pošto je latinski očigledno jezik koji najbolje izražava zajedničku vezu i nasljeđe Bijele rase, Židov je, osobito u posljednjih trideset godina, krajnje agresivan u pokušajima da izbaci latinski jezik iz upotrebe. On više nije preduvjet za studije prava ili medicine na većini fakulteta i usprkos činjenici da je to najznačajniji jezik u nasljeđu bijelog čovjeka, sada se o njemu najčešće govori kao o "mrtvom" jeziku. Po modelu koji su Židovi primijenili na Njemačkoj, Adolfu Hitleru i Bijeloj rasi u cjelini, koristi se svaka mogućnost da se blati i uništi sve što je rimsko i latinsko.

Zato vam kažem, nemojmo čuvati latinski jezik samo kao neprocjenjivo nasljeđe, nego ga iskoristimo za ujedinjavanje Bijele rase širom svijeta. Dok su razlike u jezicima nešto što dijeli, zajednički jezik ujedinjuje. Stoga predlažem da nakon što ustanovimo latinski kao drugi jezik među svim bijelim narodima svijeta, nastavimo dalje. Kako desetljeća i generacije prolaze, trebalo bi da promoviramo najbolji jezik civilizacije bijelog čovjeka za prvi, dok bi lokalne jezike sačuvali kao drugi jezik.

Ukoliko izaberemo latinski jezik kao zajedničku osnovu umjesto, recimo, engleskog, njemačkog, francuskog ili španjolskog, izbjeći ćemo borbu i protivljenje do kojeg bi došlo ukoliko bismo pokušali da se usuglasimo oko jednog od vodećih suvremenih jezika.

Zbog toga, u interesu jedinstva; u interesu praktičnosti; u interesu ujedinjavanja Bijele rase; i iznad svega, u interesu očuvanja našeg divnog rimsko-latinskog nasljeđa, predlažem da promičemo latinski jezik sve dok jednog dana on ne postane zajednička nit i univerzalni jezik obnovljene Bijele rase.

POGLAVLJE BR. 27

Put prema veličini

Svi koji su za eliminiranje i iskorjenjivanje pravih uzroka kriminala, sirotinje, bolesti i neznanja, moraju po pravilu biti i za slabljenje obojenih rasa. Svi koji su za širenje i napredak civilizacije i kulture, mira, obilja i prosperiteta, moraju po pravilu biti za napredak i ekspanziju Bijele rase. Naša religija, Kreativizam, zalaže se za oba ova cilja, odnosno za slabljenje obojenih rasa i ekspanziju Bijele rase, ne samo zato što to jest poželjno; mi smo svim srcem posvećeni ovim ciljevima zato što nam je priroda usadila divan poriv da širimo svoju vrstu do granica naših moći i naseljavamo svijet svojom vrstom. Predani smo ovom programu zato što je on usađen u svaki naš instinkt i samu našu dušu.

Priroda, pored toga što nam daje svako pravo da širimo vlastitu vrstu do krajnjih granica naših sposobnosti, također nam kaže da je to i sama suština naše misije ovdje na zemlji.

Postoji još jedan značajan razlog zbog čega moramo širiti Bijelu rasu do krajnjih granica svoje moći. Ako to ne učinimo, obojeni ološ, nastavit će se širiti po stopi koja je već sada zastrašujuća. Ne samo da će nas u budućnosti brojčano nadjačati i preplaviti na licu ove zemlje, nego se to već i počelo događati pred našim očima. To mogu raditi samo uz našu pomoć i bespogovorni pristanak. Čine to uz pomoć Židova, uz pomoć našeg slijepila ili, još bolje, naše gluposti.

Kada pogledamo statističke podatke o kriminalu, vidimo da su više od 85% nasilnih zločina u Sjedinjenim Državama počinili crnci, koji čine (rečeno nam je) otprilike 12% naše populacije. Drugi neproporcionalni broj zločina počine Portorikanci i ostali mješanci koje su Židovi namjerno dovukli u velikom broju u ovu zemlju. Kada se radi o sofisticiranijem zločinu, kao što su prijevare, obmane, falsifikati, organizirani kriminal i prostitucija, vidimo da je većina ovih zločina počinjena ili direktno ili su ih inicirali i njima upravljali međunarodni Židovi. Čak i oni zločini za koje je bijeli čovjek okrivljen, ako se pomno istraže, pokazuju da su u njih, na neki način, Židovi uvukli bijelog čovjeka, ovako ili onako, kako bi ih počinio, bilo to širenjem alkohola, ili reketom u pornografiji, ili organiziranim reketom za drogu, ili mnogim drugim organiziranim vidovima kriminala za koje su Židovi tako sposobni. U svakom slučaju, sa sigurnošću se može reći da je na broj od 100.000 crnaca ili 100.000 Židova stopa počinjenog zločina 20 do 30 puta veća nego u odnosu na isti broj bijelih ljudi. Ako se, nadalje, potpuno eliminira utjecaj Židova na društvo bijelog čovjeka, koji se vrši i kroz organizirani kriminal i preko degenerativne promidžbe, sa sigurnošću se može reći da će i kriminal, kao takav, nestati kao problem, i u stvari, bit će rijetka pojava u odnosu na sveopću kugu koju danas predstavlja.

Do istog zaključka može se doći i kada se promatra siromaštvo, bolest i neznanje. Da živimo u bijelom društvu, potpuno izolirani od židovskog utjecaja i ovi problemi bili bi, tako reći, riješeni.

Uz židovski stisak, koji je sada tako jak oko Bijele rase, ovi problemi neće nikada biti riješeni. Naprotiv, oni će samo postajati gori, a Bijela rasa će sigurno biti uništena, ukoliko se ne oslobodimo tog stiska. Pod svaku cijenu se moramo osloboditi te tiranske židovske dominacije i preoteti od Židova kontrolu nad sudbinom bijelog čovjeka, te je ponovo staviti u čvrste ruke bijelog čovjeka.

U ovoj knjizi smo već postavili ciljeve, iznijeli svrhu i izgradili vječnu vjeru oko koje se bijeli čovjek može zauvijek okupljati. Svrha ovog poglavlja je da raspravi i predloži načine postizanja tih velikih i vječnih ciljeva.

Kako ćemo to učiniti? Odgovor leži na vama, draga moja bijela braćo i sestre. Postoji li bolja osoba na svijetu od vas, koji ovo čitate, u stanju da se uhvati u koštac sa problemom, posveti mu se i počne odmah sa poslom. Ciljevi se mogu i moraju postići. To je pitanje života i smrti.

Ključne riječi u ovoj mučnoj borbi su: posvećenost, promidžba i organizacija. Ponavljam; posvećenost, promidžba i organizacija.

Jedan čovjek ili jedna žena, koji rade na ovome, mogu puno učiniti u toku svog života. Uz pomoć ostalih mogu učiniti i puno više. Tisuće koje rade zajedno, ujedinjeni u zajedničkom cilju, organizirani i posvećeni, mogu ostvariti ogroman utjecaj. Milijuni bijelih ljudi, koji djeluju kao organizirana snaga na zajedničkoj stvari, mogu i postat će najmoćnija sila na licu zemlje. Ne postoji ništa što ih može zaustaviti. Snaga nije samo u broju, već i u jedinstvu i imanju cilja kome su posvećeni. Ona ima učinak ogromnog malja kome ni jedna neorganizirana sila ne može odoljeti.

Organizirana i ujedinjena Bijela rasa je deset puta moćnija od ostatka svijeta zajedno.

Kroz ovu knjigu smo već govorili koliko su odanost i lojalnost prema vlastitoj rasi važni. Važni su bez sumnje, to su prvi i osnovni elementi koje moramo imati da bismo počeli ponovnu izgradnju našeg bijelog društva i ponovno uspostavili kontrolu nad vlastitom sudbinom. Pošto sam ovo naglašavao u knjizi, neću se vraćati na ovaj vrlo važan element, ali želim istaknuti ključnu ulogu promidžbe.

Dok Židov u potpunosti zna vrijednosti promidžbe, većina bijelih ljudi kloni se čak i termina promidžba, kao da je to nešto pokvareno i nečisto. Ovo je potpuno besmislen stav i ne smijemo sebi dozvoliti da imamo predrasude u korištenju ovog najvažnijeg i najmoćnijeg oruđa. Promidžba, kao takva, nije ni dobra ni loša, i zavisi od toga kako se koristi. Ona je kao riječ “vlada”, koja može biti i dobra i loša i indiferentna. Ili, poput riječi “religija”, “politika”, “novac”. Ni jedna od ovih riječi sama po sebi nije ni dobra ni loša. U pogrešnim rukama (kao što su, recimo, židovske) one mogu biti moćan alat koji nam može uvelike škoditi. Ukratko, promidžba je kao vatra. U zavisnosti od toga kako se koristi i tko je koristi, ona će biti razorna ili krajnje konstruktivna.

Hitler je iskreno rekao da promidžba može učiniti da raj liči na pakao, i obrnuto, da pakao liči na raj. Židovi su na veliko dokazali da je to istina. Stvorili su komunističku Rusiju, koja je paklena država, država samih robova, koja u očima Amerikanaca djeluje prilično dobro samo zahvaljujući ogromnom korištenju promidžbe. U isto vrijeme, od Hitlerove nacističke Njemačke, od perioda ogromne konstruktivne aktivnosti Bijele rase, uskrsnuća i procvata kulture i prosperiteta, načinili su u očima velikog dijela bijelog svijeta đavolsku ropsku državu. Promidžba, koja je u ogromnim količinama usađivana u umove bijelih ljudi Amerike, bila je ta koja ih je povela u rat protivan svim njihovim interesima, a Židovima je pomogla uništiti pokušaje bijelog čovjeka da povrati kontrolu nad vlastitom sudbinom.

Da je, na primjer, promidžba tridesetih godina ovog stoljeća u Americi bila u rukama ljudi koji su posvećeni interesima Bijele rase i da su oni iznijeli zlikovačku židovsku zavjeru, umjesto što su lagali bijele ljude, siguran sam da bi se bijeli narod Amerike priključio Nijemcima u čišćenju kuće.

Dakle, samo iz ovog slučaja vidimo da je promidžba poput ruke na upravljaču velike i moćne lokomotive. Ta ruka može, uz vrlo mali napor, natjerati moćnu lokomotivu da ide ili u nazad ili u naprijed. Ruka na upravljaču odlučuje. Tako je i sa promidžbom. Židov, već tisućama godina, zna kakvu strašnu moć kontrolira ako rukovodi promidžbenim aparatom. Zbog toga je on oduvijek gravitirao centrima moći i prvi zgrabio kontrolu nad medijima. Kada jednom preuzme kontrolu nad sredstvima promidžbe, osjeća se relativno sigurnim, zato što zna da bez ikakve konkurencije može manipulirati, trovati, zbunjivati i upravljati mozgovima svojih žrtava, po želji.

U današnje vrijeme bijeli čovjek je gotovo potpuno lišen bilo kakvih sredstava za najširu promidžbu. Čak i ona, za koja mislimo da su u rukama bijelog čovjeka, u velikoj su mjeri manipulirana iz pozadine od strane istog lažova - Židova.

Jesmo li sasvim bespomoćni u ovom pogledu? Ne, nismo. Jedan od najmoćnijih načina prenošenja ideja jest izgovorena riječ. Usmeno. To Židov ne može kontrolirati, bar ne u ovom trenutku, u Americi. Trebate i morate koristiti svaku priliku da govorite o vjeri i programu Bijele rase koji je izložen u ovoj knjizi. Ali, to je samo početna točka. Ne samo da možete govoriti o programu bijelog čovjeka, već možete razdijeliti i veliku količinu ovih knjiga i tako dati vašim bijelim rasnim drugovima mogućnost da je pročitaju i sami se uvjere u logiku čitavog programa.

Vještina korištenja promidžbe je od najveće važnosti. Najteža greška je ako pokušate predstaviti previše ideja u isto vrijeme. Genijalnost uspješnog političara je da snažno udara po svega nekoliko točaka, ali da im u isto vrijeme prilazi iz tisuću različitih pravaca, izvlačeći uvijek isti zaključak i udarajući kao malj u isto ranjivo mjesto. Ni u kom slučaju mase nisu u stanju izdržati kon centriran napad na više frontova. Učiniti tako nešto znači samo zbrkati stvari i rasipati energiju koja je potrebna da se sruši neprijatelj. Promidžba ne bi trebala biti rasuta kao sačma, već bi trebala nositi snagu zrna ispaljenog iz revolvera Magnum.

Dalje, promidžba mora biti namijenjena masama a ne nekolicini intelektualaca. Mase su snaga našeg pokreta za rasnu nezavisnost i nadmoć i stoga cijeli ovaj religijski koncept mora biti usmjeren na njih. Greška je govoriti visokim intelektualnim krugovima, preko glava ljudi do kojih pokušavate stići.

Što više budete u stanju da temu ili teme predstavite jednostavno i snažno, to će utjecaj biti jači. U ovom smislu, ponavljanje je ključ da se dođe do suštine. U ovoj knjizi stalno sam ponavljao mnoge ključne teme, a to sam radio namjerno, kako bih naglasio stvari koje su najvažnije, prilazeći im iz mnogo različitih pravaca, sa ciljem da stignem do istog zaključka. Kada bi se važno i nevažno ponavljalo istim intenzitetom, prosječan čitatelj ili slušatelj ne bi mogao razlučiti što je u vašoj prezentaciji važno a što trivijalno.

Na primjer, danas Židovi bubnjaju o ekologiji, ponavljajući stalno i iznova važnost ekologije, a da nisu rekli ništa novo. Suština je, međutim, da je ona toliko naglašavana i da je to toliko puta ponavljano da se kod prosječnog slušatelja stvara utisak da je to od najveće važnosti, i vrlo brzo on to prihvata kao činjenicu. Činjenica da Židovi iznose lažne i izmišljene ideje kako bi kontrolirali još veći dio vaše zemlje i vašeg posla, van je svake sumnje. Prosječna osoba, slušajući promidžbu iz dana u dan, brzo se počinje uživljavati sa njom, uvjerena u njen značaj i uskoro je prihvaća kao svoju.

Isti je slučaj sa izuzetno važnim pitanjem rase, sa kojim se mi danas suočavamo, pokušavajući da ga nametnemo savjesti našeg naroda. Moramo ga stalno ponavljati, ponavljati i ponavljati i udarati po njemu. Moramo mu prilaziti iz tisuću različitih pravaca, sve dok bijeli čovjek ne shvati borbu za opstanak u kojoj se nalazi i koju ne može izbjeći.

Prvo što trebate učiniti jest da formirate vlastitu grupu, podrazumijeva se Kreativističkog pokreta. Kršćanstvo kaže “gdje se dvoje ili više skupe”, to je dovoljno za početak. Ne možemo se ne složiti sa većinom promidžbenih procedura i metoda koje je kršćanstvo koristilo i usavršilo tijekom proteklih 19 stoljeća. Nitko ne može dovoditi u pitanje uspješnost njihovih metoda. Konačno, morali su prodati izuzetno težak i neprivlačan proizvod, a činjenica da su ga tako uspješno prodavali govori puno o uspješnosti njihovih trgovačkih metoda. Dobro bi bilo da ispitamo njihove metode i izvučemo korist iz devetnaest stoljeća iskustva koje su stekli. Sada su nama na raspolaganju, u smislu organiziranja našeg pokreta. Puno možemo naučiti od načina koje su koristili, tako uspješno, šireći svoje učenje.

Svakako da broj kršćanskih crkava koje čak i danas niču, po Americi i lakoća kojom skupljaju novac da bi gradili izuzetno skupe i bizarne crkvene građevine, sa potpuno besmislenom i nerealnom svrhom, treba predstavljati ohrabrenje za nas, Bijelu rasu. To će nam pomoći da shvatimo da možemo učiniti i više u promoviranju i širenju puno značajnijeg cilja - opstanka Bijele rase. Dakle, i mi se možemo organizirati, i mi možemo okupljati članstvo, i mi možemo skupljati novac, i mi možemo graditi objekte u kojima će se okupljati lojalni pripadnici naše rase.

Pošto su neke vjerske sekte uspješnije od drugih, idemo učiti od uspješnih. U ovom trenutku u Americi, mormonska vjera se najbrže širi, kao što smo već rekli u prethodnom poglavlju. Zapamtimo, stoga, kakva je tehnika mormona.

Pošto ste osnovali jezgru grupe, počevši sa svega dvoje-troje, dajte sebi posebno ime koje bi razlikovalo vašu zajednicu Kreativističkog pokreta od drugih grupa. Počnite sa štabom i adresom, što može biti vaša kuća, ili zgrada, ili sala koju možete iznajmiti. Učinivši ovo, počnite sa novačenjem članova. Sjetite se mormonske tehnike novačenja, gdje dva mlada čovjeka uredno

obučena, idu od kuće do kuće sa veselim i toplim nastupom, trudeći se da uvuku ljude u razgovor, a ako je moguće i da uđu u njihove kuće, gdje bi diskutirali o svojoj religiji.

Ovo je vrlo važno. Kada vas jednom prihvate i uvedu na mjesto gdje dalje možete opušteno diskutirati, prvi ali najvažniji korak je da izložite najvažnija učenja vaše vjere. Poslije toga, ima toliko puno pitanja o kojima možete raspravljati sa bijelom braćom ili sestrama sa kojima razgovarate. Danas biste sa prosječnom bijelom obitelji mogli razgovarati o tome kako se njihova djeca autobusom odvoze u školu u crnačke četvrti; ili kako se crnčuge dovoze u njihovu četvrt; ili kako bijelo susjedstvo preplavljuju crnčuge; ili kako se porezima i socijalnim davanjima crnci kače na grbaču bijelih radnika; ili kako se crnci dovode na radna mjesta bijelaca, ima desetine pitanja koja brinu i opterećuju umove prosječne bijele obitelji u Americi.

Vaš je zadatak da probate i otkrijete koje od ovih pitanja uzbuđuje osobu ili osobe sa kojima razgovarate. Otkrivši to, vaš je zadatak da ga u potpunosti ispitate i pokušate predložiti rješenje za njega. Na ovaj ili onaj način, rješenje treba rezultirati zbližavanjem bijelih rasnih drugova sa zajedničkim ciljem, pod vodstvom Kreativističkog pokreta, kao i daljim organiziranjem. Dakle, kada pronađete one koji su zainteresirani da se uključe u bijelu zajednicu, pozovite ih u vaše prostorije, na slijedeći sastanak - koji bi se trebao održavati u isto vrijeme svake nedjelje.

Od ovog malog i naivnog početka izgradite veliki i moćan pokret u vašem susjedstvu. Naš je cilj da sagradimo stotine tisuća hramova za očuvanje Bijele rase, širom ove naše velike zemlje, a odatle i po cijelom svijetu. Uvjeren sam da bi se naša Kreativistička religija širila kao divlji požar, kada bi svatko od nas potrošio samo deseti dio vremena, energije i novca koji se troše na očuvanje jedva žive, morbidne i bolesne kršćanske vjere. Uvjeren sam, kada bi se uložila samo jedna desetina napora u razobličavanje kršćanstva i objašnjavanja naše nove žive i dinamične religije, da bi kršćanstvo izblijedjelo, a Kreativizam trijumfirao širom svijeta. To je naš naum i naš cilj.

Pošto je naš program toliko revolucionaran i toliko temeljit da zahtjeva potpunu reorganizaciju zbrkanog mišljenja, koje sada opterećuje umove Bijele rase, od najveće je važnosti da se što većem broju unovačenih u naš pokret osigura mogućnost da se upoznaju sa ovom knjigom. Zbog toga treba organizirati stalne kampanje za distribuciju i širenje ove knjige, ne samo u vašem susjedstvu, već i područjima za koje smatrate da su plodno tlo. Zbog tolikog broja bijelih roditelja koji su uzbuđeni i gnjevni zbog nasilne rasne integracije i mongrealizacije, mogućnost promoviranja i širenja ove knjige su beskrajne.

U širenju ove knjige najbolja metoda je hodanje od vrata do vrata. Naravno, najbolje je to činiti u paru, bila to dva muškarca koja prave atraktivnu prezentaciju, ili muškarac i žena koji idu od kuće do kuće. Pokušajte prodati knjigu poslije ugodne diskusije, ili, ako potencijalni kupci oklijevaju, poklonite je. Postoji alternativa i da im pozajmite knjigu, sa idejom da se vratite kasnije i vidite da li će je kupiti pošto su je pročitali. U svakom slučaju, nabavite sebi tisuću primjeraka ove knjige i počnite je distribuirati.

Nesumnjivo je da ovo može biti prilična žrtva za neke. Međutim, kada pogledate koliko novca Židovi stalno pljačkaju od vas, iz godine u godinu, onda vidite da je takva žrtva izuzetno dobra investicija, ona koja se mora napraviti. Sjetite se što radi Židov. On velikodušno daje i daje, za svoje mnogobrojne rasne ciljeve. On ulaže novac na ovaj ili onaj način da bi opet izvukao korist za svoju rasu, koja ga zauzvrat lijepo nagrađuje zbog njegove predanosti i lojalnosti. U svakom slučaju, zapamtite, kada ova knjiga konačno postane javno dobro Bijele rase, možemo smatrati da je kralježnica židovske zavjere zauvijek slomljena.

Jedan od najvažnijih aspekata tijekom novačenja i korištenja promidžbe jest sposobnost da se efektno govori u javnosti. Hitler kaže da su svi veliki pokreti bili promovirani snagom izgovorene riječi. Zbog toga se od vas traži da naučite dobro govoriti. Nije samo važno da postanete dobar govornik, već je važno i da budete dobri u raspravama, čak i po malim kružocima ili u duelu sa pojedincem. Jedna od najboljih organizacija koju znam i u koju se možete lako uključiti i relativno jeftino naučiti dobro govoriti, zove se Toastmasters. To će vam dati ne samo mogućnost da unaprijedite vašu govorničku tehniku već ćete smjesta dobiti i platformu na kojoj ćete moći

testirati neke od vaših ideja i vaših govora, i imat ćete izvjestan broj kontakata sa ljudima koji su sasvim razumni i svakako su nadprosječni po inteligenciji i sposobnostima.

Pridružio sam se Toastmastersima još 1965., a već godinu dana poslije toga stekao sam dovoljno samopouzdanja da se uključim u politiku i kandidiram za kongres u mojoj državi, što sam uspješno i okončao, pobijedivši iz prvog puta.

Kako se budete bolje organizirali, upotreba letaka sa kratkim i upadljivim sloganima koji objavljuju vaše sastanke je vrlo efikasna. Oni se mogu distribuirati od kuće do kuće, ili u šoping centrima, ili na nogometnim utakmicama, ili bilo kojem mjestu gdje sa uz minimum napora može skupiti velika grupa ljudi.

Slijedeće efektno sredstvo je korištenje snimljene telefonske poruke s brojem telefona koji će se reklamirati usmeno ili pismeno. Ova poruka trebalo bi se mijenjati jednom tjedno. U samoj poruci trebala bi biti najava kada će se ona promijeniti, tako da bi slušatelj mogao ponovno nazvati i saslušati novu poruku.

Najplodnije polje za širenje inspirativne i dinamične nove religije predstavljaju oni koji danas izgledaju najbespomoćnije zapetljani u židovsku promidžbu. To su mladi ljudi, a posebno studenti. Kada pogledamo sve židovske izopačenosti pred kojima su posrnuli naši mladi, vrlo često smo skloni njih okrivljavati zbog grijehova i otpisati ih kao nepovratno izgubljene. To je potpuno pogrešno. Ovi mladi ljudi, koji su postali hipiji, marksisti, revolucionari, prije su za žaljenje nego za osudu. Oni su prije žrtve nego zločinci. Na njih se sručio svom žestinom gnjev židovske zavjere, a njihovi roditelji nisu im osigurali apsolutno nikakvu zaštitu i smjernice. U osnovi i u dubini duše, ovi ljudi su fini, idealistički bijeli lojalisti, kod kojih su instinkti još uvijek vrlo živi i prijemčivi za ciljeve i ideologiju koju mogu slijediti i u koju mogu vjerovati. Oni su tako potpuno zavarani, zavedeni i obmanuti od strane svojih roditelja tim licemjernim kršćanstvom, da su potpuno zbunjeni svim kontradiktornim savjetima koje su dobili. Bez cilja kome će težiti, bez neke posebne budućnosti za koju bi radili, oni su sve to odbacili i pobunili se. Pobunili su se, ali nisu imali odgovarajuću zamjenu. Oni očajnički traže, lutajući u vakumu.

Zbog toga vjerujem da će se, posebno u studentskim domovima, naša nova religija, temeljena na zakonima prirode, zasnovana na zdravom razumu i na lekcijama iz povijesti, a iznad svega, zasnovana na njihovim zdravim instinktima, primiti i raširiti poput šumskog požara. Vjerujem da naglasak trebamo staviti na mlade ljude, posebno one koji sada tumaraju po studentskim gradovima, besciljno tražeći ono što ne poznaju. Uvjeren sam da je to najznačajnije i najplodnije polje na kome trebamo posijati naše sjeme.

Dakle, treba uložiti najveće napore koji će biti usmjereni na formiranje grupa po fakultetima, studentskim klubovima, zasnovane na promoviranju Bijele rase i osnivanju grupa među studentima koje i samu mogu voditi.

Sljedeći izuzetno važan projekt, koji trebaju pokrenuti predani, lojalni bijeli ljudi, koji imaju sredstva, jest osnivanje privatnih škola ili privatnih fakulteta zasnovanih na principima Kreativističkog pokreta. To nije ništa teže od osnivanja, recimo, katoličke škole, baptističke škole ili metodističke škole. Svakako da postoji velika potreba za čitavom serijom takvih škola, a dobro koje bi se iz njih izrodilo, bilo bi trajno. Sa današnjim školama koje su mongrealizirane i prava legla zločina, potreba za školama zasnovanim na očuvanju Bijele rase i lojalnosti Bijeloj rasi postaje hitna i sveobuhvatna.

Kao izdanak ove iste ideje, moraju se formirati škole u kojima bi se obučavali lideri bijelog pokreta. One bi, u neku ruku, bile slične teološkim školama kršćanskih crkava u kojima se obučavaju njihovi propovjednici i svećenici. Na isti način i mi moramo imati škole koje će obrazovati naše lidere i naše misionare kako bi promovirali, širili i unaprjeđivali našu filozofiju i našu rasu.

Potrebne su nam i knjižare u kojima bi se prodavale knjige koje razotkrivaju Židove i promoviraju Kreativizam. Potrebni su nam i pisci koji će ponovo napisati povijest posljednjih nekoliko tisuća godina uzimajući u obzir židovski utjecaj i izopačenje naše bijele povijesti, našeg razmišljanja i naše vjere. Ako imate sklonosti ka izdavaštvu, možda biste mogli pokrenuti časopis

koji bi širio ideje na kojima se zasniva naša nova religija. Židovi su ovo, naravno, učinili vrlo uspješno, izdajući i šireći komunističke časopise, liberalne časopise, i u stvari, kad pogledate, gotovo sve novine su pretrpane takvim ideologijama koje se otvoreno ili krišom šire sa njihovih stranica.

Kao što sam već spomenuo, većina velikih pokreta širi se snagom izgovorene riječi. I danas je to istina, kao što je uvijek i bila, i naš pokret i naša vjera imaju očajničku potrebu za velikim brojem dobro obučenih govornika koji će ići i širiti poruku. John Birch Society je ovo uradio vrlo uspješno, pa bi studija o njihovim metodama bila konstruktivan vodič za ono što trebamo činiti kada šaljemo misionare da šire naše dinamične i revolucionarne nove ideje.

Ako ste u životnoj fazi kada trebate birati karijeru ili posao, bilo bi dobro da izaberete takvo područje u kojoj biste mogli imati koristi od toga što ste misionar za našu stvar. Ako izaberete, recimo, novinarstvo, ili da radite u marketingu, ili da budete pisac ili izdavač, ili bilo što na polju javnih informacija, tada možete biti u ključnoj poziciji da širite ideje sa misionarskim žarom.

Pobrojili smo nekoliko načina na koje možete otpočeti širenje ove izuzetno važne i revolucionarne nove religije. Ni jedan čovjek ne može sam učiniti sve te stvari. Ako izaberete jednu, dvije ili tri stvari, dobro ćete uraditi. Ali, u svakom slučaju, to je vodič da počnete misliti o tome što možete raditi i okrenete se prema djelovanju u pravcu onoga što ste čitali i o čemu ste razmišljali. Ovo ni u kom slučaju nije potpuna lista, niti su to sve aktivnosti kojima se možete baviti. Možda bi bilo dobro da sjednete i sastavite spisak ostalih aktivnosti u kojima biste mogli uspješno promovirati i započnete vlastiti program.

U svakom slučaju, ovo je početak i smjernica. Neophodno je da počnete odmah i prionete na posao. Zapamtite, ideologija bez akcije je sterilna. Moramo djelovati. Nemamo vremena za gubljenje i najbolje je početi odmah.

POGLAVLJE BR. 28

Naša blistava budućnost

Najuzbudljivije, najdinamičnije, najdivnije i najljepše godine za Bijelu rasu stoje ispred nas.

Na slijedećih nekoliko stranica dat ću prognozu onoga što vidim kao budućnost Bijele rase, kada ona dovrši svoj posao naseljavanja svijeta. Vidim svijet u kome Židovi, crnci i obojene rase neće više biti u našoj sredini da nas debiliziraju, pljačkaju, maltretiraju ili zagađuju. Radujem se vremenu kada će Bijela rasa moći iskazati svoj divan, produktivan i kreativan genij lišen pijavica na leđima koje nam sada isisavaju krv iz naših vena. Kada razmišljam o dolasku ove divne ere, naša budućnost izgleda mi ružičastije od ičega što je ikada prije bilo zamišljeno. U stvari, taj raj na zemlji neće biti suviše pretjeran izraz za opisivanje uzbudljive budućnosti koja nas čeka.

Kada se Bijela rasa toliko proširi da bude naseljavala cijelo plodno tlo ove planete zemlje, pobrinut ćemo se za genetsko uzdizanje Bijele rase, umjesto za njeno upropaštavanje, koje se odigrava posljednjih 2000 godina, i pobrinut ćemo se da iznikne rasa koja će biti svima na ponos i radost. Vjerujem da će tijekom slijedećeg stoljeća, kada bijeli čovjek dovrši svoj primarni cilj naseljavanja svijeta, imati prosječnog bijelog muškarca ili bijelu ženu koji su zgodni, atletski građeni i neobično zdravi i duhom i tijelom. Prosječan muškarac bit će zgodan i muževan, u stvari i više nego prosječna filmska zvijezda danas. Prosječna bijela žena će biti visoka, sa prelijepim ženstvenim tijelom i nevjerojatnom ljepotom.

Dalje predviđam da će prosječna inteligencija znatno porasti kada Bijela rasa otpočne program svog unapređenja i usavršavanja. Dok se danas smatra da je čovjek sa IQ od 150 rijetki genije koji sa događa jednom u 5000 slučajeva, predviđam da će sto godina nakon što bijeli čovjek ponovno preuzme kontrolu nad vlastitom sudbinom, genije ovog kalibra biti smatran prilično uobičajenom pojavom. Štoviše, možemo očekivati da imamo super genije sa IQ od 200 i više, koji će predvoditi našu Bijelu rasu na poljima tehnologije, nauke i kulture do visina o kojima se danas jedva može i sanjati. Matematika, kemija, fizika, znanost, tehnologija, vinut će se do vrtoglavih visina koje je danas teško zamisliti.

Bit će stvarana ljepša glazba nego što je stvarana u prošlosti. Umjetnost, kiparstvo i arhitektura, oslobođene židovskog utjecaja dosegnut će najviše standarde ljepote koji nikada prije nisu dostignuti, koji će čak nadmašiti i ono što su Grci i Rimljani ostvarili klasičnoj civilizaciji ili za vrijeme renesanse. Imat ćemo puno genija, kao što su bili Leonardo da Vinci, Michelangelo ili Rembrandt i mi ćemo, u stvari, imati super genije koji će daleko nadmašiti sve što je bijeli čovjek u prošlosti ikada dostignuo.

Ne samo da će budući bijeli čovjek biti superiorna vrsta po zdravlju, već bez crnaca i obojenih rasa u našoj sredini koji šire bolesti, prljavštinu i zagađenje među nama, prethodne pojave bolesti biti će u velikoj mjeri reducirane zbog nekoliko čimbenika: zdravije vrste pojedinaca; nadmoćne tehnologije ishrane; nepostojanje šljama, prljavštine i degenerativnosti.

Izbacivanjem crnčuga, Židova i šljama iz naše sredine, dalje predviđam da će Bijela rasa, u vrlo kratkom vremenskom razdoblju, iskorijeniti siromaštvo iz cijelog svijeta. Ne samo da neće biti gomile obojenih društvenih parazita koji nam jašu na leđima i snižavaju naš standard života, već ćemo se osloboditi i Židova koji pljačkaju više od tri četvrtine našeg bogatstva putem šikaniranja, porobljavanja i pljačke.

Štoviše, Bijela rasa će biti tako superiorna u svojoj organizaciji, tako produktivna i kreativna da će bijeli čovjek, imajući tada svega nekolicinu neznalica i indolentnih trutova među svojom vrstom, potpuno izbaciti siromaštvo kao problem iz našeg društva. U stvari, kada naselimo planet i kada na raspolaganju budemo imali sva bogatstva i sve resurse cijelog svijeta, sa kojima ćemo moći stvarati, graditi i proizvoditi za sebe, doslovno ćemo plivati u bogatstvu. Ne samo da je moguće, već je i sasvim vjerojatno da će svaka bijela obitelj moći sebi priuštiti divan veliki dom u privlačnom, čistom okruženju. Bit će moguće da ima svu finu odjeću, knjige, dobru hranu i sve što god poželi, na dohvat ruke i na raspolaganju.

Zašto predviđam tako divnu budućnost? Jer ovaj cilj ne samo da je potpuno moguć, već je i neizbježan kada bijeli čovjek bude slobodan da iskaže svoje ogromne kreativne i produktivne sposobnosti u svoju korist. Sa još naprednijim i sposobnijim generacijama koje dolaze, osiguravanje života za sebe i svoju obitelj bit će pjesma za bijelog čovjeka budućnosti. Danas svu energiju i produktivnost bijelog čovjeka isisavaju paraziti koji jašu na njegovim leđima, i ona se rasipa na razarajuće ratove i borbe protiv samih bijelih ljudi, dok će u budućnosti sva stvaralačka produktivnost biti korištena samo za njegovo dobro.

Mi, na primjer, više nećemo imati rata među različitim narodima. Bijela rasa će, kada usvoji Kreativističku religiju kao svoju, i eliminira razorni židovski utjecaj iz svoje okoline, također eliminirati i ratove koje izazivaju Židovi. Ujedinjeni u zajednički cilj vlastitog unaprjeđenja, neće imati ni najmanji razlog da nastavljaju samoubilačke ratove protiv samih sebe, i neće više biti nikakvih prijetnji od obojenih rasa protiv kojih treba voditi bilo kakve vrste ratova. Ukratko, užasno razorne i porazne posljedice ratova u koje su Židovi ubacivali Bijelu rasu, generaciju za generacijom, stoljeće za stoljećem, bit će potpuno iskorijenjene. To više neće biti jedno od mnogih zala koja nas sada tako tragično pogađaju.

Kada se sjetimo ogromne cijene, u vidu bogatstva, resursa, energije i krvi koju je Bijela rasa morala platiti u tim ratovima, koje su u prošlosti izazvali Židovi i kada pomislimo da su svi ti napori mogli biti usmjereni za našu dobrobit i sama takva ideja nas zaprepasti. Ipak, to je ono što mi možemo učiniti, kada bijeli čovjek prihvati religiju koju sada osnivamo, religiju koja ga uči da se ujedinjuje i stvara i proizvodi za svoje vlastito dobro, i uči ga da zahtjeva i sprovodi kontrolu nad vlastitom sudbinom.

Ne samo da ćemo se zauvijek osloboditi razornih i zaglupljujućih ratova koje su Židovi izazvali, već više nećemo morati izdržavati skupu i neproduktivnu ratnu mašineriju kao što to radimo danas. Dalje, naši astronomski troškovi za socijalna davanja, koji se sada bacaju na parazitske crnce, bit će u potpunosti eliminirani. Samo ova dva čimbenika, uz odsustvo židovskog pljačkanja, uvjeren sam, smanjit će poreze na djelić od današnjih. Predviđam da će porezi biti smanjeni do točke gdje će biti manji od deset posto, možda pet posto, onoga što su danas. Imajući na umu, dalje, da će kriminal biti sveden do nivoa koji je manji od jednog postotka u odnosu na današnji, (nije teško zamisliti odakle potječu današnji ogromni troškovi vlade), uz eliminaciju socijalnih davanja za ratove, troškovi će biti samo djelić tereta sadašnjeg. Tada će bijeli čovjek biti u situaciji u kojoj će njegova kreativnost i produktivnost raditi za dobrobit onog koji ih posjeduje - za samog bijelog čovjeka.

Cjelokupan efekt ovoga bit će zbirni. Uz stopu kriminala, svedenu na jedan posto (ili manje) onoga što je danas, neproduktivni troškovi održavanja ogromnih policijskih snaga proporcionalno će se smanjiti. Ulice će ponovo biti sigurne za muškarce, žene i djecu, i danju i noću. Većina birokratskih kontrola, kojima se maltretiraju poslovni ljudi i prosječni građani, bit će eliminirane. Više nam neće trebati vojske knjigovođa i papirologa u vladi i van nje da nam onemogućavaju i ograničavaju svaki naš pokret. Bijeli će čovjek, u stvari, biti ohrabren da radi ono što najbolje zna - da stvara i proizvodi.

Odstranjivanjem imbecila, idiota i kretena, jednostavnim procesom zabranjivanja da umnožavaju svoju bijedu, i mentalni problemi bit će smanjeni na tek poneki slučaj, i to neće biti kao što je danas, kada oni niču kao gljive. Naš pristup će biti sprječavanje reprodukcije i razmnožavanja mentalno i psihički defektnih. Ovo mora i bit će odstranjeno onako kako to priroda diktira. Umjesto da pod svaku cijenu čuvamo u životu sve deformirane i defektne, da puštamo da rastu i razmnožavaju se, naš stav će biti da donosimo samo zdravu i inteligentnu djecu na svijet, onoliko koliko je to moguće. To je ono što nam priroda govori da učinimo.

Mogu predvidjeti toliko puno velikih i divnih prednosti koje će se pojaviti za Bijelu rasu, jednom kada ona bude na putu napretka, da je spisak tih prednosti beskonačan i zapanjujući.

Već smo spomenuli da bismo željeli vidjeti kraj ratovima i razaranjima. Kriminal i siromaštvo će praktično biti eliminirani. Bez crnaca u našoj sredini, neće biti ni šljama. U stvari, ako ste posjetili neki od divnih, čistih gradova Njemačke ili Švicarske, možete imati uvid u to kako

lijepe gradove i lijepe pejzaže možemo očekivati kada bijeli čovjek ponovno pronađe sebe. Gradovi će biti čisti, sa puno prelijepih parkova. Ulice će biti pune drvoreda i cvijeća, i sve će biti uredno i čisto, što smo vidjeli u mnogim potpuno bijelim zemljama današnje Evrope, kao što su Nizozemska, Švicarska i Njemačka. Samo sa budućom Bijelom rasom, oslobođenom od Židova, ova težnja ka ljepoti i čistoći bit će naglašena i daleko će nadilaziti sve ono što danas imamo.

Dalje, neće nas više pljačkati i trošiti naše resurse slanjem "pomoći inozemstvu" iz naše sredine, jer više nećemo prebacivati ogromne svote našeg teško zarađenog novca u zemlje kao što je Indija, gdje se on odliva kao u bačvu bez dna. U stvari, bijelim narodima svijeta, koji će imati zemljišne posjede na svim kontinentima i njihove prirodne resurse, bit će savršeno dobro, bez ičije pomoći. Bit će malo potreba za slanjem bilo kakve pomoći. Umjesto toga, napredna trgovina bit će uobičajeni poredak stvari.

Ne samo da ćemo imati i naprednu životnu sredinu već više neće biti rasnih napetosti. Svi ćemo već do tančina naučiti poštovati našu novu religiju, kojom se slavi, poštuje i uzdiže rasa, kao i poštovati jedni druge. Tada ćemo već naučiti lekciju o rasnoj lojalnosti i rasnoj solidarnosti.

Dalje, sa naprednom tehnologijom i sa finijom, sposobnijom i inteligentnijom vrstom ljudi koja će je koristiti, sa resursima svijeta na raspolaganju, doslovno ćemo plivati u bogatstvu i vjerojatno nećemo morati raditi ni blizu toliko naporno kao danas. Mogu predvidjeti da će, pošto je Bijela rasa produktivna i kreativna i pošto je bijeli čovjek graditelj i radnik, on ipak, uz manje posla nego danas, ispuniti sve ovo i još uvijek imati dosta vremena za odmor i uživanje. Stoga predviđam ogromnu ekspanziju rekreativnih aktivnosti. Mogu vidjeti da će bijeli ljudi provoditi vrijeme radeći stvari koje ih najviše interesiraju. Više vremena će provoditi baveći se sportovima i rekreacijom. Bavit će se kulturnim projektima, glazbom, umjetnošću, skulpturom i mnogim drugim kreativnim aktivnostima, koje još nisu izmišljene.

Uz toliko povećanu produktivnost i oslobođeni svih parazita, svi bijeli ljudi će biti u situaciji da mogu lako zasnivati i izdržavati obitelj. Moći će to učiniti u mlađim godinama, kao što priroda kaže da treba trebaju. Bez parazitskih Židova i crnaca na leđima, ne samo da će životni standard biti puno viši, već ni supruga neće više morati ići na posao da bi pomagala sastavljanje kraja s krajem. Ona će biti slobodna da čini ono što joj je priroda namijenila - da bude supruga i majka, da brine o svojoj obitelji i izgrađuje sretan dom. Imat će vremena da se posveti umjetnostima i zanatima, glazbi i kulturnim događajima. U stvari, cijela obitelj će imati više vremena i sredstava da se posveti takvim višim ciljevima i nekim rekreativnim zadovoljstvima.

Predviđam da će Bijela rasa slaviti puno nacionalnih praznika i upriličiti mnoge aktivnosti koje će biti u čast njenih velikih vođa iz prošlosti. Slavit će i odavati počasti onim genijima koji su doveli Bijelu rasu do viših stupnjeva dostignuća, napretka i dobrobiti, u kojoj će oni tada uživati. Predviđam mnoge skupove i parade i kulturne aktivnosti koje će slaviti i uzdizati Bijelu rasu, u nekoj vrsti religiozne proslave. Nürenberški skupovi iz tridesetih godina, pod vodstvom velikog čovjeka, Adolfa Hitlera, tipičan su primjer proslava u kojima će Bijela rasa uživati u budućim stoljećima.

Ovakve vrste slavljeničkih okupljanja su aktivnosti koje ispunjavaju dušu i imaju veliku korist za naše ljude. To je vrsta veziva koje ujedinjuje i spaja ljude u odnosu na zajednički cilj, koji stremi prema višim i većim dostignućima, gdje sudionici dobivaju psihološku nagradu koja je neophodan stimulans za pojedinca.

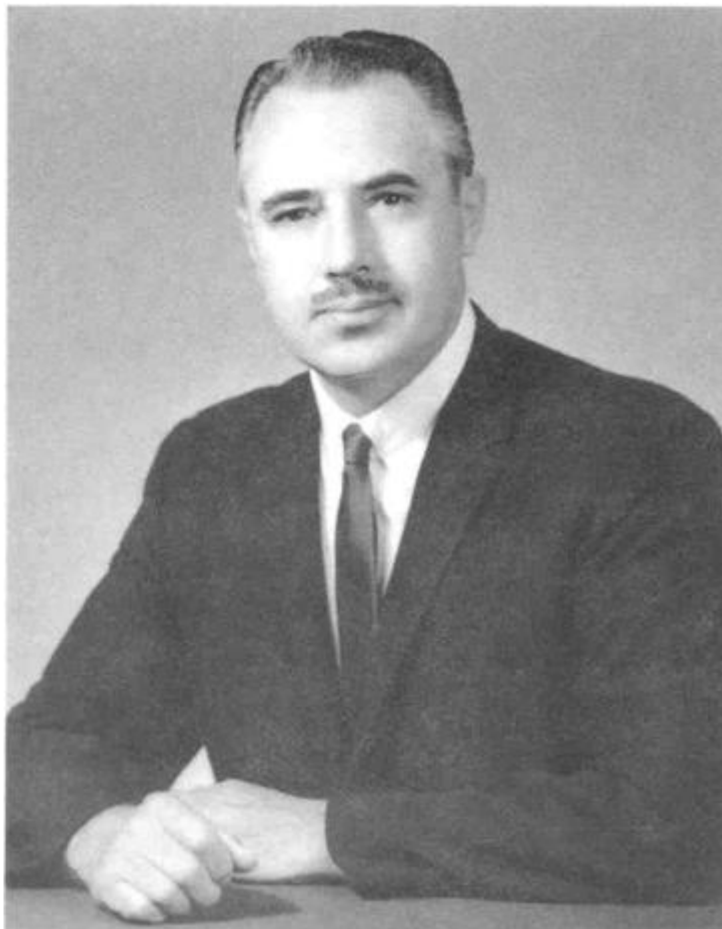
Uz sve ovo, predviđam da će doći do tehnološke eksplozije čiju je magnitudu teško zamisliti. Mada će ovaj ogroman tehnološki napredak doći prirodno zbog superiornosti kreativnog genija Bijele rase, to ipak nije ni blizu tako važno kao što će biti pročišćavanje naše rase. I njeno kontroliranje vlastite sudbine.

Ipak, uz bijelog čovjeka koji kontrolira svoju sudbinu i koji ima inata i urođene želje da usavršava i unaprjeđuje svoju vrstu, u kombinaciji sa tehnološkim napretkom za koji je tako sposoban, to će zaista stvoriti raj na zemlji kakav svijet nije nikada vidio. Za razliku od kršćanstva koje predviđa vatru i krv, bolesti i patnje, vatru pakla i razaranje, ja sam veliki optimist što se tiče budućnosti bijelog čovjeka i predviđam da će doći velike i divne stvari. Predviđam ih zato što su

neizbježne za Bijelu rasu. Tako obilno nadareni kreativnošću, inteligencijom, produktivnošću i genijem, karakterističnim za Bijelu rasu, sve što nam je zaista potrebno jest da se oslobodimo parazita koji su nas sakatili u prošlosti i upravljali našom sudbinom.

Kada dođe taj dan, naša budućnost neće biti samo blistava i divna, bit će dinamična i uzbudljiva, bit će onakva kakvom je čovječanstvo u prošlosti nikada nije ni zamišljalo.

O autoru :

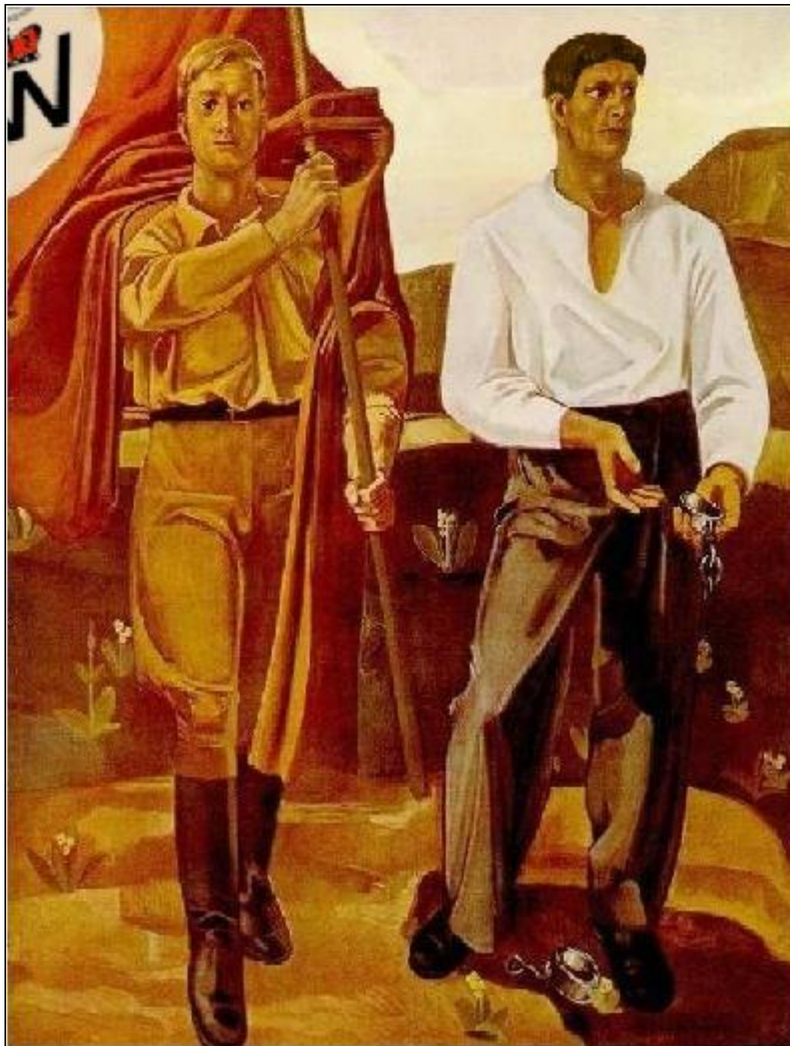


BEN KLASSEN (1918 -1993)

Utemeljitelj i Pontifex Maximus *World Church Of The Creator*
(Kreativističkog pokreta)

Ben Klassen živio je tijekom svog života u četiri zemlje i bio državljanin triju. Rođen je 1918. godine u Rusiji, od strane roditelja njemačkog govornog područja, gdje su on i njegova obitelj bili rane žrtve židovskog komunizma, odakle su se odselili 1924. godine. Odrastao je i obrazovao se u Kanadi, gdje je stekao diplomu inženjera elektrostrojarstva i diplomu menadžera. Bio je farmer, nastavnik u školi, radio u rudarstvu, elektro inženjer, izumitelj, bavio se nekretninama, te obavljao službu u državnoj upravi savezne države Floride.

Nakon što se 1945. godine preselio u Sjedinjene Američke Države, postao je njihov državljanin 1948. godine. Njegovo intenzivno zanimanje za prirodne zakone, rasu i religiju, polariziralo se u novoj religiji za Bijelu rasu, zadatak za koji ga je njegovo raznoliko i obuhvatno životno iskustvo pripremilo.



KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA

wcotc-croatia@hotmail.com